

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

Et Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

BERNH. JENSEN

Prest.

73. Aargang

K Ø B E N H A V N

FREMMEDSPROG-TRYKKERIET „ATHENE“

1925

Indholds-Fortegnelse.

I. Messetekster.

Jesu Navnefest	1
Den hellige Families Fest	25
2. Søndag efter Epifani	49
3. Søndag efter Epifani	73
Den hellige Ansgars Fest	97
Søndagen Septuagesima	113
Søndagen Sexagesima	137
Søndagen Quinquagesima	156
1. Søndag i Fasten	177
2. Søndag i Fasten	193
3. Søndag i Fasten	209
4. Søndag i Fasten	225
Passionssøndag	241
Palmesøndag	265
Paaskesøndag	289
Hvide Søndag	313
Anden Søndag efter Paaske	329
St. Josefs Fest	345
4. Søndag efter Paaske	361
6. Søndag efter Paaske	401
Pintse	417
Hellig Trefoldigheds Fest	433
2. Søndag efter Pintse	449
3. Søndag efter Pintse	465
Peter og Pauls Fest	481
5. Søndag efter Pintse	505
6. Søndag efter Pintse	521
7. Søndag efter Pintse	537
8. Søndag efter Pintse	553
9. Søndag efter Pintse	569
10. Søndag efter Pintse	585
Marias Optagelse i Himlen	601
12. Søndag efter Pintse	617
13. Søndag efter Pintse	641
14. Søndag efter Pintse	665
15. Søndag efter Pintse	689
16. Søndag efter Pintse	705
Kirkevielsesfest	721
Rosenkransfest	745

19. Søndag efter Pintse	769
St. Lukas	785
21. Søndag efter Pintse	801
Alle Helgens Fest	825
23. Søndag efter Pintse	849
24. Søndag efter Pintse	865
Sidste Søndag efter Pintse	889

II. Aktstykker, Afhandlinger og større Artikler.

Grev Henri Carton de Wiart (<i>Sigrid Opffer</i>)	2
Rosen i den kristelige Kunst (<i>P. Herring</i>)	5
Skitser fra den hl. Norberts Levned (<i>F. F. M.</i>) . . . 17. 26. 53. 82.	
104. 126. 143.	157
Oskar V. Andersen in memoriam (<i>P. H. P.</i>)	29
Det rene Væld — Rejsebilleder fra Landet i Italien (<i>Peter Schindler</i>)	
33.	79
Cirkulære om Pilegrimsfærd til Rom	41
Kalendarisk Oversigt over Aaret 1924	50
Katholske kvindeforeningers internationale forbund	56
Kvindelige Præster (<i>Fr. Kűpferle</i>)	74. 98. 114
En protestantisk Maler, der blev Benediktinermunk	86
Fra Clervaux	119
Pastor Ricard om Jesu Forældre (<i>En Lægmand</i>)	138
En Opfordring til danske katholske Kvinder	145
Fasteinndat	153
Den religiøse Subjektivisme og Kirken. Et Svar paa nogle Bøger (<i>F. F. M.</i>) . . . 160. 179. 194. 210.	231
Biskoppeligt Hyrdebrev	169
Moderne Historieforskning (<i>Frederik Moltke</i>)	183. 214
Fru Konsulinde Anna Backer (<i>Sigrid Opffer</i>)	199
Lærer Johannes Siegler. 80 Aar (<i>Bernh. Jensen</i>)	228
Jesu Domfældelse (<i>F. F. M.</i>)	244
Minder fra Sydafrika (Et Medlem af Josefskredsen) . . . 249. 273. 297.	319
De kanoniske og de apokryfe Evangelier (<i>L. De Vos</i>)	269. 292
Livsanskuelsernes Politik (<i>Emil Frederiksen</i>) 301. 334. 351. 632.	757
Fru Sigrid Undset (<i>Bernh. Jensen</i>)	316
Præmonstratenserordenens General gæster Danmark	330
Ansargulusforeningens Virksomhed i 1924	337
Kirken og Bibelkritiken (<i>h.</i> —) . . . 346. 366. 408. 424. 452. 493.	
506. 522. 554.	579
En Roman om Spiritister (<i>B. J.</i>)	362
Sœur Thérèse de l'enfant Jésus (<i>Holger K. Hafstrøm</i>)	386
Den hellige Petrus Canisius (<i>A. Menzinger</i>)	389
Biskoppens Tale til Paven	402
Pilegrimsbreve (<i>S. P. F.</i>)	427. 436. 455
Videnskab og Takt. Et aabent Brev til Professor Dr. Phil. K. Kro- man (<i>Georg M. Vøhtz</i>)	440
Positiv Kristendom (<i>Ph. v. Kettenburg</i>)	466
St. Josefs Hospital (<i>B. J.</i>)	490
Ny Pilegrimsfærd	510
St. Bendts Kapel i Rudkøbing (<i>P. H. P.</i>)	538
Viljens Opdragelse (<i>Helge Thomas Kiærulff</i>)	545
Af en Diskussion om Katholicismen (<i>P. H. Perch</i>)	572. 587. 607
Fra Døden til Livet (<i>B. J.</i>)	602
Pater Amand Breitung. 75 Aar (<i>Alfred Silcowitz</i>)	620
Ronnie Knox. En interessant Konvertit (<i>Stef. Wewers</i>)	623
Katholsk Ungdoms Landsmøde i Odense (<i>G.</i>)	670. 685

Sankt Ansgarsfest paa Skamlingsbanken (<i>J. Olrik</i>)	677
Kirkens autoritet og den kristne frihet (<i>Lutz</i>)	693. 709
De tyske Katholikkers Landsmøde i Stuttgart (<i>Dr. Karl Hoeter</i>)	698
Det andet Pilegrimstog (<i>Bernh. Jensen</i>)	746
Haabet om Union mellem de kristne Kirker (<i>L. De Vos</i>)	772. 786. 811
Den hellige Thomas af Aquino (<i>Bernh. Jensen</i>)	802
St. Thomas's aktuelle Betydning (<i>Helge Thomas Kiærulff</i>)	827
Om Bøn og Mirakler (<i>H. T. K.</i>)	850
Var Thomas af Aquino Mystiker? (<i>A. Menzinger</i>)	866
Et Par Observationer i Anledning af Martensen-Larsens Bog (<i>Peter Schindler</i>)	873
Den hellige Cæcilia	892
Vor Frue i Næstved (<i>P. D. Steidl</i>)	897
Katholske Præstetyper (<i>Joh. Johnsen</i>)	939. 957. 978. 1010
Biskoppelig Skrivelse	954

III. Mindre Artikler af forskelligt Indhold.

Th. Jørgensen og den pavelige Bulle (<i>A. H.</i>)	40
Fru Sigrid Opffer. 50 Aar	58
Festen for Grev Carton de Wiart	59
Et lysende Eksempel (<i>Sigrid Opffer</i>)	61
Den gode Døds Broderskab	63
Langeland endnu en Gang (<i>E. Lier-Kyhl</i>)	64
Kalendere og almanakker. Et forslag (<i>N. H.</i>)	64
Aandelig Føde (Litteraturven)	66
Festandagt og Festsplil til Hl. Knud Hertugs Ære. 7. Januar (<i>Tyrne Hette</i>)	90
Pastor Schindlers Foredrag paa Lolland-Falster (<i>C. Simonsen</i>)	102
En mærkelig Methode (<i>Georg M. Vøhtz</i>)	107
En Rettelse til Efterretningen »Albanien« (<i>Frederik Moltke</i>)	129
Katholicismen i Danmark (<i>S. J.</i>)	131
En klassisk Humoreske (—v.)	141
Sørgeligt! (<i>Josef Resch</i>)	147
Socialisme og Social-Ordning (<i>A.</i>)	164
Danske Kvinders katholske Forbund	185
Bønneforeningen for Nordens Omvendelse (<i>B.</i>)	188
Bøn til Jesu Hjerter (<i>Fader Olrik</i>)	217
Nationalmusæets Skatte (<i>Georg M. Vøhtz</i>)	218
Mariæ Bebudelse (<i>B. J.</i>)	226
Religiøs Kunst paa den fri Udstilling (<i>B. W.</i>)	235
Deus ineffabilis (<i>Fra Bonaventura</i>)	243
Fra Masarykfesten (<i>Kjeld Geertz-Hansen</i>)	252
Foredrag om Bibelen (<i>A. B. S.</i>)	257
Pilegrimfærden	259
Vor Herres Klage til St. Birgitta	267
Sveriges Katolska Kvinnoförbund (<i>Styrelsen</i>)	276
Skal vi saa sige Stop! (<i>Axel Sarrild</i>)	278
Paaskeglæden (<i>C. B.</i>)	291
Brev fra Kolding (<i>J. O.</i>)	305
»Fred være med eder!« (<i>B. J.</i>)	314
Anton Maria Gianelli (<i>K. B.</i>)	321
Bibliotheksagen	322
En ny Bensonbog	324
Mgr. Vincenz Strambi (<i>K. B.</i>)	332
»Nadversalen«. Et Passionskuespil af Benson (<i>H. B—g.</i>)	358

De polske Landarbejdere ved Kolding (<i>J. Orlík</i>)	340
Don Cafasso (<i>K. B.</i>)	350
En Henstilling til katolske Husmødre (<i>Katolsk Værneforening</i>)	355
St. Mariæ Kirke i Aalborg (<i>Th. Fr.</i>)	356
Blandt franske Munke (<i>B. J.</i>)	371
Kirkens Bøn ved en Rejse Begyndelse	377
Samtaler om Pilgrimsfærden	382
Opholdet i Rom	385
Navne og Noter	394
Pilgrimstanker (<i>Carlo H. Ohlsen-Carloz</i>)	396
Gregoriausk Korale	397
Pilgrimstoget	405
Den salige Maria Magdalene Postel (<i>K. B.</i>)	406
Koralsyngende Dreng (A. Menzinger)	411
St. Elisabets Hospitals Udvidelse	413
Den hellige Magdalene Sofie Barat (<i>K. B.</i>)	419
Curé d'Ars (<i>K. B.</i>)	421
Den hellige Johannes Eudes (<i>K. B.</i>)	434
De engelske Katholikkers Fredskongres	443
Msg. Imbert og hans Lidelsesfæller (<i>K. B.</i>)	450
Prinsesse Margrethes Ferie hjem	462
De otte kanadiske Martyrer (<i>C. Pauli</i>)	471
Hvordan ser det ud i Wien? (<i>K. K.</i>)	475
Valfarten til Haraldsted	477
Biskoppeligt Kor (<i>L. De Vos</i>)	496
Christi Legemsfest i Roskilde (<i>S. Wevers</i>)	499
Hvad vore Skolebørn lærer (<i>B. J.</i>)	515
Den salige Pater Eymard (<i>K. B.</i>)	526
Indtryk af Valfarten til Haraldsted (<i>Stef. Wevers</i>)	530
Kirkelærer (<i>K. K.</i>)	558
St. Vincents af Paul og hans Missions selskab (<i>K. K.</i>)	560
St. Josefs Hospitals Jubilæum	562
Kirkeindvielse (<i>B. J.</i>)	563
Er Frelsen skjult? (<i>B. J.</i>)	570
Hjem! (<i>B. J.</i>)	586
I Prinsesse Margrethes Ferie hjem (<i>B. J.</i>)	594
Fra andre Blade	595. 778.
Hovedbudet	794
I sidste Øjeblik	618
De unges Landsmøde i Odense (<i>J. K.</i>)	637
En Samaritan	638
Anglo-Katholikkernes Kongres	642
Aabent Fødselsdagsbrev til Pater Breitung (<i>Peter Schindler</i>)	643
Kirkekonsekration i Clervaux (<i>K. B.</i>)	646
En katolske Menighed i Hamborg (<i>K. Høegh-Nissen</i>)	648
En Værneforening for Protestantismen (<i>Bernh. Jensen</i>)	650
Grundstensnedlæggelse til St. Mariæ Kirke i Aalborg (<i>Th. Fr.</i>)	653
Firmelse i Kolding (<i>Sgr.</i>)	655
Et Hjem for katolske unge Mænd (<i>Cay Benzon</i>)	658
»Søg først Guds Rige« (<i>B. J.</i>)	660
De katolske Universiteter	666
Landgrevinden af Hessen (<i>B. J.</i>)	675
Den hellige Cyprian af Karthago (<i>B. J.</i>)	681
Ophøjelsen (<i>B. J.</i>)	681
Spor af Kristendom i Japan	690
Ungdomsbasaren 1925 (<i>J. Koch</i>)	706
Det ny Jerusalem (<i>B. J.</i>)	715
Kirkelærere (<i>J. Resch</i>)	717.
Hjem til Moderkirken	779
En ny Missionstanke i Sjælesorgen for de syge	722
	725
	729
	731

VII

Landgrevinde Anna af Hessen og Liturgien (<i>J. Hammermüller</i>)...	732
Danske Kvinders katolske Forbund (<i>M. L.</i>).....	734
Valfarten til Birka 1925 (<i>Frans Haust</i>).....	736
De katolske Børn paa Landet (<i>A. Smitz</i>).....	737. 821
Basar til Fordel for den nye St. Annæ Kirke.....	739
Et Par Rettelser (<i>Birgitte West og Mathilde Lohrer</i>).....	763
Indbydelsen	770
En Højtidsdag i Slagelse (<i>N.</i>)	775
Kirkekoncert i Ordrup	780
Brev fra Prag. Foran Valgene	791
St. Ansgars Alter i Klosteret Saint-Maurice de Clervaux	793
Et 100 Aars Minde (<i>B. J.</i>).....	817
Min gamle Lærer myrdet for Troens Skyld (<i>J. Olrik</i>).....	818
Værdifuld Kilde til Oplysning om katolsk Liv i Frankrig (<i>C. B.</i>)	821
Frelsen hos Gud	826
Den russiske Kirkes Stilling (<i>B.</i>)	842
»Anno Santo« — det hellige år (1 + 3)	858
Kransen hejses paa St. Mariæ Kirke i Aalborg (<i>Th. Fr.</i>).....	859
Den katolske Kvindekongres i Rom (<i>A. U.—R.</i>)	879
Søster Hortense † (<i>Stef. Wevers</i>)	882
Korsets Sejr (<i>B. J.</i>)	890
Den melkitiske Patriark i Antiokien † (<i>B. J.</i>)	901
De nyeste tyrkiske Massakrer	904
Nordens apostel (<i>Ivar Ruyter</i>)	906
Vore forladte børn paa landet (<i>Edw. Ortvad og Joseph Holdt</i>)	907
1. Søndag i Advent (<i>Stef. Wevers</i>)	913
Kirkeaar og Liturgi (<i>Ignatius</i>)	915
Berettelse (<i>Ved Sch.</i>).....	918
En ny katolsk Kirke i København (<i>F. F. M.</i>)	921
Kirkelige Forhold i Argentina (<i>Ved K. K.</i>).....	924
Tjenestepigen	925
Eller skal vi vente paa en anden? (<i>F. F. M.</i>).....	937
Valgene i Czekoslovakien (<i>Dr. Hanus</i>)	945
St. Cæcilie Dag i Berlin (<i>Joseph Hammermüller</i>).....	946
Blandt svenske Sømænd (<i>Karl E. Lundewall</i>)	948
Den ubesmittet Udfangne (<i>Fr. J.</i>)	953
Julen i Nakskov (<i>A. Smitz og 616</i>).....	973
Herren kommer (<i>D. V.</i>)	977
Fuldmægtig Pietro Stagno Balestrini †	988
I Anledning af Lex Rørdam	990
St. Mariæ Kirke i Aalborg	992
Jul	1001
Jul og Epifani	1004
Julen 1925	1006
Kære 616!	1022

IV. Nye Bøger.

Svend Leopold: Fru Lunde og hendes Døtre (<i>P. H. P.</i>).....	20
J. W. S. Johnsson: Storia della Peste avvenuta nel Borgo di Bu- sto Arnizio 1630 (<i>P. H. P.</i>).....	20
Illustreret Musik Leksikon (<i>J. Hammermüller</i>).....	66. 282. 429. 597
Pax, Quarterly Review (<i>Niels Hansen</i>).....	65. 444. 613. 908
Peter Schindler: Katholsk Kristenliv (<i>Niels Hansen</i>).....	66
Johannes Metzler: Petrus Canisius, Deutschlands zweiter Apo- stel (<i>F. J. W.</i>)	220
Sankt Bendts Budskab (<i>B. J.</i>)	279
Sankt Franciskus-Bladet (<i>B. J.</i>)	279
Uskon Sanoma (<i>B. J.</i>).....	279

IX

Jugoslavien 446. *Kanada* 599 662 718. *Lithauen* 445. *Luxembourg* 70 109 551. *Nordamerika* 110 134 430 446 518 519 662 765 997. *Norge* 741 885. *Rom* 166 222 375 415 445 479 583 615 661 718 765 781 799 910 934 974. *Rusland* 430. *Sibirien* 502. *Spanien* 284. *Svejts* 238 742. *Sverrig* 639 934. *Syrien* 910. *Tyskland* 535 551 686 934. *Østerrig* 502 598.

B. Indenlandske (udenfor København).

Aalborg 237 (Kvindeforbundet). 326 (Den nye Kirke). *Aarhus* 70 (Julefest, Nyanskaffelser). 221 (Kvindeforbundet). *Assens* 686 (Pastor Rijckevorsel ankommet). *Ebeltoft* 933 (Foredrag af Pastor Nøsen). *Faaborg* 933 (Foredrag af Pastor Fiedler). *Fredericia* 149 (Foreningsliv). 262 (Kvindeforbundet). 822 (Foreningen »Sankt Knud«). *Haderslev* 149 (Julefest). *Holbæk* 94 (Julefest). 950 (Kammerherreinde Castenskiold †). *Horsens* 237 (Kvindeforbundet). 550 (Menighedsudflugt). 910 (Birgittaforeningen). *Hørsholm* 149 (Foredrag af P. Kùpferle). *Kolding* 133 (Menighedsliv). 414 (Første Kommunnio). *Nakskov* 206 (Dilettantforestilling). *Nykøbing F.* 740 (Firmelse). *Næstved* 262 (Fru Willers). *Odense* 132 (Tilbedelse). 502 (Kirkeregnskabet). 932 (K. U. F.). *Ordrup* 23 (Dir. Høllings Sølvbryllup). 45 (St. Andreas Gilde). 221 (St. Andreas Gilde). 284 (Mødreforeningen). 398 (Kvindeforbundet). 399 (Kirkeregnskab). 550 (St. Andreas Gilde). 566 (Vincentiskonferensernes 3. Generalforsamling). 686 (St. Andreas Gilde). 863 (St. Andreas Gilde). *Roskilde* 798 (Johs. Jørgensens Besøg). 932 (Foredrag af Pastor Bernh. Jensen). *Rudkøbing* 23 (Ugebladets Skabe ophænges). 94 (Glasmosaiker). *Slagelse* 765 (Firmelse). *Svendborg* 46 (Julefest). 326 (Fastepredikener og Paa-ske). 885 (A. Jørgensen †). *Tønder* 639 (Gudstjenesten).

C. Københavnske.

43 (Pastor Helmke i A. C.). 45 (St. Mariæ Drengeskoles Minde). 93 (Carl Vorms Debut). 94 (Højskolen). 109 (Højskolen). 132 (Stringendos Koncert. Højskolen). 148 (Vincenteforeningens Bibliothek). 149 (Højskolen). 165 (Højskolen). 189 (Sjælemesse for Msgr. Neuvel. St. Knuds Kapel. Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling. Søster Praxedis død. Msgr. Neuvels Ligsten). 190 (Birgittaforeningen). 203 (Festen for Fru Backer). 204 (Dekorationer i Sakramentskirken). 205 (Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling. Koncert af Rosenkranskirkens Kor). 221 (Tæppe i St. Ansgars Kirke. Sjælemesse for Præsident Ebert. »St. Mariæ Drengeskoles Minde«). 236 (Pastor Schindler i »Forum«). 261 (Lysbilleder fra Oberammergau, Koncert af Rosenkranskirkens Kor). 283 (Paul Reiters Doktordisputats. Lysbilleder fra Oberammergau. »St. Mariæ Drengeskoles Minde«). 308 (Stringendos Koncert). 324 (Pilgrimstoget). 325 (Katholsk Syge- og Begravelseskasse. Koncert af Rosenkranskirkens Kor). 326 (Rosenkranskirkens Regnskab. Unios Generalforsamling). 343 (Elisabethforeningens Basar). 358 (Katholsk Ungdoms Værns Generalforsamling. Stringendos Koncert. Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling). 374 (Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling. Foredrag af Pastor De Vos). 375 (Pilegrimsnummer. Sakramentskirkens Regnskab). 414 (St. Ansgars Kirkes Regnskab). 430 (St. Annæ Kirkes Regnskab. Søster Adelheid død). 462 A. C.'s Generalforsamling. Foredrag om Pilegrimstoget i St. Josefs Gilde). 478 (Murermester Günther og Fabrikant Hoffmann holder Jubilæum). 479 (Emil Frederiksen faar Guldmedalje og Blatt »Accessit«. Vaageaften). 502 (Prinsesse Margrethes Feriehjem). 518 (Første Kommunion og Firmelse i St. Ansgars Kirke. Vincentiskonferensernes 3. Generalforsamling). 549 (Biskoppen bortrejst). 550 (Vincentiskonferensernes 3. Generalfor-

samling). 566 (Mère Suzanne død). 582 (2. Pilegrimstog). 614 (A.C.'s Møde paa Galopbanen). 639 (Biskoppens Hjemkomst). 661 (Pavelige Dekorationer). 702 (Mère Josefa død. Tysk Gudstjeneste). 703 (A. C. Kvindeforbundet). 718 (St. Josefs Hospitals Beretning). 739 (A. C.) 764 (Pavelige Dekorationer. »St. Mariæ Drengeskoles Minde«). 765 (Basar paa Amager). 780 (A. C.'s Rusgilde). 781 (Basar paa Amager). 797 (A. C. »Absalon«). 798 (Ungdomsbasaren). 822 (Biskoppen flytter. Højskolen. Ungdomsbasaren). 845 (A. C.) 846 (Biskop v. Enchs Ligsten. Højskolen). 862 (Biskop v. Euchs Ligsten indvies). 863 (Koncert i St. Andreas Kirke. Stringendos Koncert). 884 (Højskolen. Eksercitier i Jesu Hjerter Kirke. »Absalon«). 886 (A. C.) 909 Stringendos Koncert). 931 (Koncert i St. Ansgars Kirke. Højskolen). 932 (A. C.) 950 (Ungdomsværnets Fest for de 14-aarige). 974 (1600 Aars Minde om Konciliet i Nikæa. Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling). 996 (Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling).

Billeder.

Grev Henri Carton de Wiart	3
Schongauer: Maria im Rosenhag	7
Lochner: Maria in der Rosenlaube	8
Carlo Maratta: Jesusbarnet i Rosenkrans	9
Rubens: Maria med Barnet	10
Vinduesrose. Kathedralen i Amiens	11
Oskar V. Andersen	31
Deltagere i Festen for Grev Carton de Wiart	85
Dom Willibrord Verkade	87
Fru Konsulinde Anna Backer	201
Mariæ Bebudelse. Relief af Chr. Skikkild	227
Johannes Siegler	229
Korset paa Vesterhus	267
Fra en Mission i Basutoland	275
Estcourt	299
Sigrid Undset	317
Msgr. Crets	331
Abbediet Averbode	332
Robert Hugh Benson	363. 981
Pilegrimsmærket	380
Msgr. Brems	381
Paa Bennetts Bureau	383
Et af de sidste Møder før Pilegrimsfærden	386
Soeur Thérèse de l'enfant Jésus	387
Petrus Canisius	391
De islandske Pilegrimme	395
Pastor De Vos og hans Drengekor	398
Pave Pius XI	403
De nordiske Biskopper paa Pilegrimsfærden	405
St. Elisabeths Hospital	413
St. Josefs Hospital	490
St. Josefs Kirkes Indre	491
Collegio Leoniano i Rom	511
Pastor Schindler og Notar Blomquist paa Peterspladsen	513
Sankt Bendts Kapel i Rudkøbing	539
» » » »	541
Prinsesse Margrethes Feriehjem	594
Pater Amand Breitung	621
Nordiske Pilegrimme foran Laterankirken	749
Korsvejsandagt i Kolosseum	751

XI

De italienske Ungdomsforeningers Procession	753
St. Ansgars Alter i Clervaux	794
St. Thomas af Aquino	807
St. Mariæ Kirke i Aalborg	859
» » » »	860
Den hellige Cæcilie	893
Vor Frue Kirke i Næstved	898
» » » »	899
Den gode Hyrde. Relief af Aksel J. Theilmann	927
Biskop Ketteler	963
Pietro Stagno Balestrini	988
Fra Altertavlen i Sæby	1003
Krybben i St. Ansgars Kirke	1006
Biskop Johannes Zwerger	1015
Father Doyle	1018

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer.
I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 1.

Søndag den 4. Januar.

1925

INDHOLD: Jesu Navnefest. — Grev Henri Carton de Wiart. —
Rosen i den kristelige Kunst (sluttet). — Skitser fra den hl. Norberts
Levned (fortsat). — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland:
Ordrup, Rudkøbing. — Avertissementer.

Jesu Navnefest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

I Jesu Navn skal ethvert Knæ bøjes, deres i Him-
melen og paa Jorden og i Dødsriget, og enhver Tunge
skal bekende, at den Herre Jesus Christus er i Gud
Faders Herlighed. Ps. 8. Herre, du vor Herre, hvor
vidunderligt er ikke dit Navn over al Jorden. Ære
være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, som har sat din enbaarne Søn til Menneske-
slægtens Frelser og befalet, at han skulde kaldes Je-
sus, forund os naadig, at vi, som paa Jorden ære hans
hellige Navn, ogsaa engang maa glædes ved at se ham
i Himlene. Ved den samme vor Herre . . .

Epistel. Ap. Gern.: 4. cap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 105. Frels os, Herre vor Gud, og saml os fra
Folkeslagene, for at vi maa prise dit hellige Navn og
rose os af din Herlighed. Isaias 63. Du, Herre, er
vor Fader og vor Genløser; dit Navn er fra Evighed

af. Alleluja, alleluja. Ps. 144. Min Mund skal forkynde Herrens Pris, og alt Kød velsigne hans hellige Navn. Alleluja.

Evangeliet. Lucas 2, 21 (Jesu Navn).

Ofring (Offertorium).

Ps. 85. Dig vil jeg prise af hele mit Hjerte, min Herre og Gud, og dit Navn vil jeg forherlige evindeligt; thi du, Herre, er mild og blid og fuld af Miskundhed mod alle, som paakalde dig. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

Vi bede dig, mildeste Gud, lad din Velsignelse, hvoraf enhver Skabning lever, hellige dette vort Offer, som vi frembære for dig til Forherligelse af din Søns vor Herres Jesu Christi Navn, saa at det maa være dig velbehageligt i din Herlighed som en Lovprisning og maa tjene os til Frelse. Ved den samme vor Herre...

Kommunionsvers (Communio).

Ps. 85. Alle Folkeslagene, saa mange du har skabt, skulle komme og tilbede for dit Aasyn, Herre, og forherlige dit Navn; thi du er stor og gør Vidundere; du ale er Gud. Alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Almægtige, evige Gud, du, som har skabt og genløst os, se i Naade ned paa vore Bønner, og værdiges mild og velvillig at modtage det Frelsens Offer, som vi have frembaaret for din Herlighed til Ære for din Søns vor Herres Jesu Christi Navn, for at din Naade maa udgydes over os, og vi derved i Jesu forherligede Navn maa glædes over, at vore Navne er skrevne i Himmerig i den evige Udvælgelses Bog. Ved vor Herre

Grev Henri Carton de Wiart.

Den, der kender lidt til Belgiens nyere Historie, kender ogsaa det Navn, der staar over disse Linier, selv om maa-ske Enkelthederne, der knytter sig til det, er gledet ud af Bevidstheden, skubbet bort af alle de mangeartede brogede Billeder, Tilværelsen bestandig ruller op for os.

I disse Dage kommer Grev Carton de Wiart til Dan-

mark som Gæst i Dansk-Belgisk Forening, og vi danske Katholikker vil da ikke undlade at være med til at hylde den fremragende belgiske Politiker, den store Filantrop med det begejstrede katholske Sindelag.

Grev Carton de Wiart, der inden Krigen var Justitsminister, under denne fungerede som Premierminister og i Øjeblikket er Statsminister, har som ung studeret Jura i

Paris, men interesserede sig tillige meget for de skønne Videnskaber og blev da ogsaa selv Forfatter til flere Bøger, hvoraf nogle er stærkt prægede af hans glødende Kærlighed til Fædrelandet. Foruden større Bøger som *La Cité ardente* og *Le Droit de la Joie* har Greven skrevet Smaafortællinger og Skitser, samlede i et Hefte under den fælles Titel *Contes hétéroclites*, disse sidste er Ungdomsarbejder, men i Indhold sande smaa Perler, der er tydelige

Vidnesbyrd om Forfatterens følsomme Hjerte for Næsten, ikke mindst for Livets Stedbørn.

Navnlig som Justitsminister har Grev de Wiart faaet Lejlighed til at udrette meget betydelige Ting i social Henseende og aller tungest i Vægtskaalen vejer vel nok Gennemførelsen af Loven til ulykkeligt stillede Børns Beskyttelse, den Lov, der skaffede vanartede Børn mildere Kaar, og i Stedet for haarde Straffe kræver deres Optagelse paa Opdragelsesanstalter eller i private Plejehjem. Loven gennemførtes i 1912 og gjorde Belgien til et Foregangsland paa dette Omraade.

Ved et Møde kort før Lovens Gennemførelse udtalte den daværende Justitsminister følgende Ord, der egner sig til Eftertanke for enhver:

»Solidarisk med Fortiden skal vi staa til Regnskab overfor Fremtiden for den Del af Menneskeslægten, der vokser op ved vor Side. Naar de Unge, der — ganske afgjort — er svage og modstandsløse, falder paa Grund af vor Ligegyldighed og vor Uvirksomhed, kommer deres Fald over os og bliver samtidig vor Svøbe.«

Loven blev kaldt *La Loi Carton de Wiart*.

Et Par Aar senere brød Krigen ud, og Ministeren maatte sammen med den øvrige Regering forlade Bryssel for tilsidst at havne i Le Havre, hvor man af den franske Regering fik Tilladelse til at indrette en belgisk Koloni — bl. a. af 800 belgiske Flygtninge. Her vajede den belgiske Fane over Kontorerne, belgiske Gendarmere udførte den fornødne Vagttjeneste og saa fremdeles.

M. Carton de Wiart var imidlertid udnævnt til fungerende Premierminister og øgede ved sin kloge, værdige Forvaltning af dette Embede yderligere den Taknemmelighed, hans Landsmænd allerede i Forvejen nærede imod ham. I denne Periode maatte han yderligere gennemgaa en frygtelig Prøvelse, nemlig, at hans Hustru, der var blevet tilbage i Bryssel med deres seks Børn, arresteredes af Fjenden, anklagedes for at have skaffet de tilbageblevne Belgiere Meddelelser fra deres Paarørende ved Fronten og desuden for at have uddelt Kardinal Merciers Hyrdebreve. Hvad Fjenden beskyldte hende for var sandt, og Madame Carton de Wiart, der ikke søgte at undgaa sin Straf, øn-

skede endda ingen Defensor. Efter Dommen sendtes hun til Moabitfængselet i Berlin.

Da Krigen var endt, fortsatte han sin fortjenstfulde og vanskelige Ministergerning, indtil de kaotiske Forhold igen var bragt i Orden. Nu er denne sørgelige Periode forbi. Belgien er genrejst, og atter gæstes Danmark af en af de Mænd, som har staaet for Genrejningsarbejdet. Dog ikke alene i det materielle Arbejde har Grev de Wiart været Foregangsmand, men ogsaa paa det aandelige Omraade. M. Carton de Wiart er en af de katholske Førere, hvis ægte Kristendom Gang paa Gang har givet sig Udslag i selvopofrende Virken for Guds Sag her paa Jorden. Han danner sammen med sin intelligente, fromme og vidunderligt kvindelige Hustru et Hjem, hvor gejstlige, Statsmænd, Litterater og andre fremragende Personligheder rundt om fra Jordens forskellige Egne samles i fælles Interesse for Kulturens Fremme og Samfundets Vel, men ogsaa et Hjem, der stærkt er præget af Kristendommens Aand, hvor den Allerhøjeste lovprises, og hvor baade Mand og Hustru igenem deres Ægteskabsaar sammen med den store Børneflokk har praktiseret Ordene: Bed og arbejd!

— — — — —

Sigrid Opffer.

EFTERSKRIFT. Det glæder os at kunne tilføje, at der lige ved Redaktionens Slutning er indløbet et Telegram fra Ministeren, hvori han giver Tilsagn om — efter Indbydelse af forskellige katholske Foreninger — at ville holde et Foredrag for sine herværende Trosfæller under sit Ophold i Danmark. (Se omstaaende Bekendtgørelse.)

Red.

Rosen i den kristelige Kunst.

Af P. Herring.

(Sluttet.)

Men sin skønneste og mest charmerende kunstneriske Anvendelse har Rosen fundet i det Motiv, der er et af de fineste og yndigste, Verdenskunsten kan opvise: *Maria i Rosengarden* — et Motiv, hvoraf der saavel i italiensk

som i tysk og nederlandsk Kunst foreligger en Række Variationer.

En *Madonna i Rosengard* af Stefano da Zevio (i Verona) viser Maria siddende i Paradisets rosenblomstrende Have; smaa Engle flager mellem Blomsterne, plukker Roser af Espaliererne og kaster dem paa Vor Frue samt hjælper den hellige Katharina at binde en Krans til den lille Jesus.

Beslægtet er Giovanni Boccatis Rosengårdsmadonna i Perugia. I en pragtfuld Rosenhave, under en blomstrende Rosenhimmel, troner Maria med Barnet, omgivet af Helgener og musicerende Englebørn. Al Sydens Rosenskønhed og Rosenrigdom er her samlet som en festlig Ramme om den højeste og reneste Kvindelighed i Jomfrumoderens Skikkelse.

Oftest er »Rosengården« dog kun repræsenteret af en Rosenhæk eller et Rosenespalier, saaledes paa et Billede af Francia (i München), hvor Madonna til Baggrund har et Gitterværk med Roser, i hvis Grene Fugle og Firben tumler sig, og paa en *Madonna del Rosario* af Bernardino Luini (i Milano), hvor der fra en Vase ved Marias Side udgaar en Rosenbusk, der slynger sig op ad et Gitter, dækkende det med sit rige Løvværk, mellem hvilket fyldte, hvide Roser lyser.

I Nordeuropa blev Motivet noget ompræget. Paa et Billede af Jan van Eycks Skole, *Madonna ved Springvandet* (i Berlin), staar Vor Frue med Barnet i sine Arme foran en lav Havemur, bag hvilken ses en blomstrende Rosenhæk og bag den igen Palmer, Citroner, Cypresser, Stenege — altsaa en rosenhegnet *hortus conclusus* (om dette Udtryk se længere fremme).

Sit inderligste og mest aandiggjorte Udtryk fik Motivet i tysk Kunst: i en Madonna af en øvrerhinsk Mester omkr. 1430 (Solothurn), i Martin Schongauers *Maria im Rosenhag* (Colmar) og i Stephan Lochners Kölner-Madonna. Paa det førstnævnte Billede sidder Maria paa Kanten af et Jordbærbed med en Bog i Skødet. Bag hende er espalieret to mesterligt malte Rosenbuske, den ene bærende røde, den anden hvide Blomster. Af den sidste har hun plukket en Rose, som hun rækker Barnet, der staar paa Jorden ved

Siden af hende. I denne Blomst har Maleren aabenbart villet symbolisere Moderkærligheden i dens fuldkomneste og mest ideale Form.

I Schongauers Billede danner mørkerøde Provinsroser Fond for Maria, hvem Gudsmoderskabets store Mysterium har fyldt med en højtidelig Alvor. Men uforglemmeligst

Schongauer: Maria im Rosenhag. (Fot. Kunstakademiets Bibl.)

er Lochners *Maria in der Rosenlaube*. Her er intet længer tilbage af den tronende Himmeldronning, Engleskarernes Herskerinde; hvad Lochner har malt, er kun en ydmyg, lille Moder — saa barnligt spæd og saa uskyldigt from — der intet andet ejer end det Barn, som sidder paa hendes Skød. Men i sin Kærlighed til dette Barn ejer hun al Livets underfulde Rigdom, derfor dufter Jordens fagreste Blomster, Roser og Liljer, omkring hende, derfor toner

Luften af smaa Engles Strengespil, og derfor bliver hele Naturen til en Paradishave, hvor alt aander salig Lykke.

Tikkanen har om Lochners Madonna sagt: »Hon har blifvit den kristna andaktens rosa mystica, blek och doftande som en teros« (»Madonnabildens historia och den kristna konstuppfattningen« 1916). Billedet er slaende, thi saadan er det netop, at Lochner har malt sin Madonna, og saadan er det vel netop ogsaa, at Madonna-

Lochner: Maria in der Rosenlaube. (Fot. Kunstakademiets Bibl.)

skikkelsen har staaet for mangen Kunstners indre Øje: som den fine, blege Teros, hvis dugrene Sarthed og drømmeskære Ynde er som en Aabenbaring fra en fjern og hemmelighedsfuld Skønhedsverden.

Fæster vi sluttelig Opmærksomheden paa selve Rosenbilledet i Kunsten, bliver vi en iøjnefaldende Forskel vaer, naar vi sammenligner det femtende Aarhundredes Værker med det syttendes. Medens det 15. Hundredaars

Kunstnere havde malt vilde Hækroser eller fladt fyldte Haveroser, møder vi her i Baroktidens Malere for første Gang de runde, fulde Centifolier, hvis Kugle- eller rettere Kuppelform ligesom svulmer af Duftfylde. Denne nye Rosentype, der var tiltrukket i Holland i Slutningen af det 16. Aarhundrede blev Barokstilens Yndlingsrøse. Og hvilken Blomst kunde ogsaa bedre inkarnere Barokstilens yp-

Carlo Maratta: Jesusbarnet i Rosenkrans.
(Fot. Kunstakademiets Fotografisaml.)

pige Fylde og svulmende Runding! Som fremragende Exempler paa det 17. Aarhundredes Rosenfremstilling anfører jeg et Billede af Carlo Maratta (i Windsor), der fremstiller Christusbarnet i en pragtfuld Guirlande af store, dejlige Centifolier, og det uforligneligt skønne Maleri af Rubens (i Brüssel), hvor Maria med Barnet sidder under en Busk, »i Skygger som Roser udbrede«. Disse Blomster er dog vistnok malte af Jan Breughel og ogsaa paa en Rubensk *Madonna* i Berlin skyldes Roserne en anden

Kunstner (Daniel Seghers). Breughel har ligeledes Æren for Udførelsen af Blomsterkransene om to indtagende Madonnabilleder af Rubens, henholdsvis i München og Paris. Disse Blomsterkranse, der delvis bestaar af herlige, lyse Roser, slynger sig som en skønhedsstralende Ramme om Billedet af den højtbenaaede unge Moder, der, selv i Slægt med Blomsterne, har Kærlighed og Forstaaelse for dem alle.

Rubens: Maria med Barnet (Klassiker d. Kunst V. 1906).

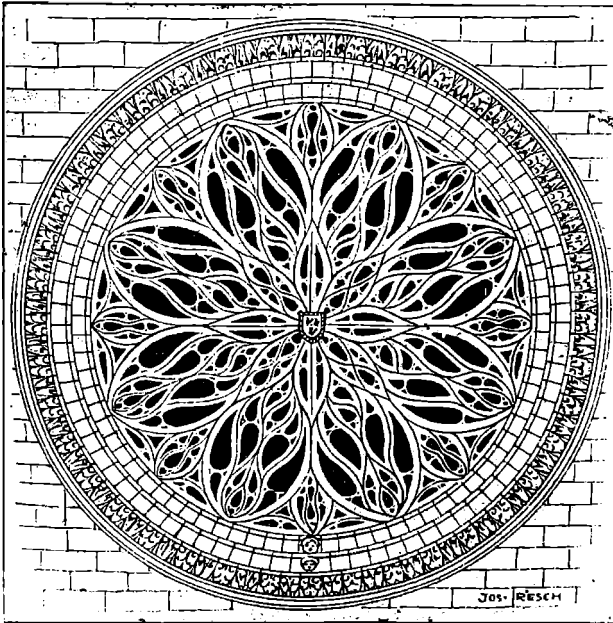
III.

Men den pragtfuldeste og mest monumentale Rose, som Kunsten har skabt til Marias Ære, er ikke malet paa Lærred eller Pergament: det er den i dunkelt Rubinrødt gløddende Vinduesrose, der findes i mange gotiske Mariakirker, og der sindbilledligt betegner den hellige Jomfru som den mystiske Rose.

Roser kaldes som bekendt de store Rundvinduer,

der forekommer paa Façaderne af gotiske Kirker, især Katedralerne i Ile-de-France og Champagne (se Viollet-le-Duc: Dictionnaire raisonné de l'architecture française du XIe au XVIe siècle VIII. 1866). Med deres rige og kunstfærdige Stavværk og deres kostelige og farveprægtige Glas-maleri er de et af den gotiske Stils skønneste og mest karakteristiske dekorative Elementer.

Som Georg Streng (»Das Rosettenmotiv in der Kunst-

Vinduesrose. Katedralen i Amiens (Streng: Das Rosettenmotiv in der Kunst- u. Kulturgesch. 1918).

und Kulturgeschichte« 1918) har gjort opmærksom paa, besidder de franske Vinduesroser et bestemt nationalt Særpræg. Paa den vestlige Façade af Notre-Dame i Paris findes et Rundvindue, der behersker denne Del af Arkitekturen og giver den dens ejendommelige Karakter. Dette Vindue, siger den nævnte Forfatter, kan til Nød betegnes som Hjulvindue, men ved nærmere Betragtning fremviser det Momenter, der er egnede til at udviske Karakteren af Hjul og betone Tendensen til Bladkrans- eller Blomster-

motiv. Og denne Tendens finder han endnu tydeligere udtrykt i Reims. I Katedralen her har det store Façadevindue en Leddeling, der øjensynligt ikke længer skal vække Forestillingen om et Hjul, men om en Krans af tolv Blomsterblade. Tydeligst er dog Motivet udtalt i Rundvinduet i Amiens-Katedralen. Her aftegner sig for Beskueren umiskendeligt en Blomsterkalk, og den Blomst, der har foresvævet Kunstnerne, og som de har udtrykt i stiliseret Form, er Rosen.

Det er nu Strengs Fortjeneste nærmere at have paa-peget denne franske Vinduesroses symbolske Betydning. Med Rette gør han gældende, at det franske Kulturliv i Gotikens Tidsalder, d. v. s. det 11.—13. Aarhundrede, paa fremtrædende Maade var bestemt af to Faktorer: socialt af Riddervæsenet, religiøst af Mariadyrkelsen, og at fælles for begge var den udprægede Forkærlighed for en Blomst, Rosen.

Her er ikke Stedet til nærmere at dvæle ved den Rolle, Rosen har spillet i Middelalderens verdslige Digtning, hvor den ikke blot var Kærlighedens, den ridderlige Minnetjenestes Symbol, men ogsaa Billede paa Digterens Amie — Tegnet for hendes Skønhed. Kun et Par Exempler skal anføres her.

En tysk Minnesanger maler sit Hjertes Dame i følgende Ord:

Sie gleicht wohl einem Rosenstock . . .
Sie blühet wie ein Röselein.

Og de franske Trubadurer og Trouvèrer ser alter og atter den Elskede i Roser:

Plus bela que bels jors de mai . . .
roza de mai, ploja d'abriu

synger Arnaut de Maroil. »Elle est plus gracieuse ne soit la rose en mai« hedder det i *Berte*, og Kastellanen af Couci udbryder, henvendt til sin Dame:

Dame, mar vi le clair vis et la fache
Ou rose et lis florissent cascun jour.

Meget ofte maler de middelalderlige Digttere ikke blot med Rosenrødt, men ogsaa med Liljehvidt for at gøre Genstanden endnu mere fortryllende. »Plus fresca que rosa ne lis« siger Cercalmont om den Kvinde, han elsker (Joret 1892).

Det behøver ikke nogen nøjere Paaavisning, hvor nær Udtryk som disse kommer dem, vi i en tidligere Artikel har set anvendte om selve Guds hellige Moder. Naar Maria kaldes »rose in meien-touwe« eller fejres som »rødere end Rosen og hvidere end Liljen« (»rubicunda plus quam rosa, lilio candidior«), eller naar det hedder om hende (i en Lied fra det 12. Aarhundrede):

Kennt ihr die süsse Rose, die ich meine,
Die alles würtzt mit ihrer Dülfte Macht?

saa er dette jo ganske i den høviske Digtning's Aand. Der kan i Virkeligheden ikke være nogen Tvivl om, at naar Rosen fra det 12. Aarhundrede af almindeligere og mere bevidst end forhen knytttes sammen med Mariadyrkelsen, har dette haft Forbindelse med den høviske Poesis Forkærlighed for denne Blomst.

Ikke blot Riddervæsenet, ogsaa Mariadyrkelsen naaede paa fransk Grund sin højeste Udfoldelse i det 12. Aarhundrede. Det var den nu opdukkende Mystik og først og fremmest dens ledende Personlighed, Bernhard af Clairvaux, der ret bragte Marias Kultus i Vejret. Det var ogsaa ham, der indførte den staaende Sammenligning af Gudsmoder med Rosen. Hun er, som det hedder i *De beata Maria Virgine sermo* (Patrol. Lat. CLXXXIV. 1867), en hvid Rose formedelst sin Jomfruelighed og en rød Rose formedelst sin Kærlighed til Menneskene.

En ganske særlig Opmærksomhed har Bernhard viet *Højsangen*, der af Mystikerne med Forkærlighed udnyttedes i Mariadyrkelsens Tjeneste. Udtrykket: en tillukket Have (4. Kap. 12. Vers: »Min Søster og Brud er en tillukt Have, et tillukt Væld, en forsegleet Kilde«) havde man længe henført til Maria. I *Sermo Panegyricus ad B. Virginem Deiparam* (Patrol. Lat. CLXXXIV. 1867) skriver Bernhard: »Du Guds Moder er den tillukkede Have, som aldrig nogen syndig Haand er trængt ind i for at skænde. Du hellige

Duftes Urtegaard, beplantet af den himmelske Gartner, du vaares yndigt med alle Dyders skønne Blomster; blandt de herligste af disse er der tre, hvis Ypperlighed vi beundrer hos dig. Disse, med hvis søde Duft du fylder det hele Gudshus, er Ydmyghedens Viol, Kyskhedens Lilje og den forbarmende Kærligheds Rose« (»Hortus conclusus tu es, Dei Genitrix, ad quem deflorandum manus peccatoris nunquam introivit. Tu sanctorum areola aromatum a cœlesti consita pigmentario, virtutum omnium speciosis floribus delectabiliter vernas: inter quorum pulcherrimos trium in te miramur excellentiam. Hi sunt quorum odore suavissimo totam domum Domini reple, o Maria, viola humilitatis, lilium castitatis, rosa charitatis«).

Naar det blev Bernhard af Clairvaux, der indførte den staaende Sammenligning af Gudsmoder med Rosen, turde det ikke være uden Sammenhæng med hans Egenskab af Cistercienser-Gejstlig. Cistercienserne har som bekendt indlagt sig store Fortjenester af Havebruget, navnlig af Frugt- og Vinavl. Men ogsaa Blomsterdyrkningen, og derunder Rosenkulturen, fandt et Hjemsted hos de hvidkullede Brødre. I en Cistercienser-Bøn til den hellige Jomfru hedder det (Streng op. cit.):

Mache, o heilige Jungfrau, dein Rode zum heiligen Garten,
Unkraut reute du aus, dass in ihm spriesse die Frucht!
Tugenden pflanze du ein, rod' aus im Garten die Dörnen:
Nur wo gerodet das Land, können die Rosen gedeih'n.

Man tør maaske derfor formode, at det i sidste Instans har været den rent æstetiske Glæde ved Klosterhavens Rosenflor, der har inspireret den hellige Bernhards Kultus af Blomsternes Dronning.

Fra den store Mystiker arvede Cistercienserne deres brændende Iver for Mariatjenesten. »Maria, siger Winter (Die Cistercienser des nordöstlichen Deutschlands I. 1868), war die Schutzpatronin des gesammten Ordens, wie jedes einzelnen Klosters«. Man forstaar derfor, hvorfor netop Cistercienserklostre bar Navne som Rosetum, Rosa, Rosendale, Rosarium (Streng op. cit.).

Fransk Mariadyrkelse og fransk Rosenkultus i Gotikens Tidsalder har sat sig sit kunstnerisk mest betydningsfulde

Monument i de storladne og pragtfulde Vinduesroser paa det 12. og 13. Aarhundredes franske Katedralfaçader. De er Bygværkets marianske Signatur, eller for at bruge Strengs Ord: »das Bekenntnis zum Marienkultus«. Dette bekræftes af, at de Kirker, der fremviser Rosen i dens karakteristiske Skikkelse, udtrykkeligt er betegnede som Notre-Dame Kirker, ligesom ogsaa Statuer af Gudsmoder plejer at være anbragte paa særligt fremtrædende Steder af Façaden. Paa den anden Side forklares det Forhold, at den gotiske Rose ikke forekommer udenfor Frankrig i sin karakteristiske Form — Rosen paa Façaden af Strassburger Münsteren er efter fransk Forbillede — men kun mere eller mindre modificeret, man tage eksempelvis Rosen paa Lorenzkirken i Nürnberg. I Tyskland saavel som i England, Italien og Spanien manglede de specielle Forudsætninger, der i Frankrig skabte den gotiske Mariarose.¹⁾

Disse Roser udstyredes nu med farvestraalende Malerier, saaledes at Lyset selv blev Led i Kirkerummenes Dekoration. Og hvilken Lysglans, hvilken Farvepragt, paa én Gang højtidsfuld og festlig! »Dyng Alverdens Juveler og ædle Stene i alle Farver sammen, har en dansk Historiker (H. V. Clausen i »Verdenskulturen« III. 1907) sagt, og det er ikke nok til at give en Forestilling om Pragten.« Om den store Rose paa Portalen af Strassburger Münsteren har Elsasser Digteren A. Stöber skrevet disse smukke, af Döring citerede Vers:

Von Weihrauchdüften ist durchhaucht
Die weite, stille Münsterhalle,

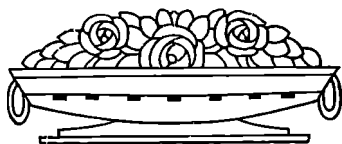
¹⁾ I sin Indledning til Rodins »Les Cathédrales de France« 1914 skriver Charles Morice: »Les églises gothiques appartiennent presque toutes à la Vierge Marie. Même dans les églises qui ne lui sont pas dédiées elle a toujours sa place glorieuse . . . A cette heure du moyen âge on est, moins que cent ans auparavant, préoccupé de l'inaccessible grandeur de Dieu; c'est le geste bienveillant de la Grâce qui réunit tous les regards. Marie n'est-elle pas l'incarnation de la Grâce? Il est donc logique qu'on fasse une place privilégiée à celle qui fut élevée en puissance et en dignité au-dessus de toutes les créatures, inférieure seulement à Dieu, entre lui et les hommes l'intermédiaire et le recours. Celle qui fut le Temple avant tous les temples avait le droit d'unir encore dans le sanctuaire sa beauté à la majesté du Rédempteur.«

Da stehn in Dämmerung getaucht
 Die grauen Heil'genbilder alle;
 Und sieh', ein reicher Farbenschein
 Ergiesst sich in den Dom herein:
 Die Strahlen quellen aus dem Schoose
 Der bunten blätterlosen Rose.

Sie lästt ihr wunderklares Licht
 In's düst're Chor hinuntergleiten: —
 O hehres Bild! wie mahnst du nicht
 An alle, längstverklung'ne Zeiten!
 Die Liebe klärte, frisch und jung,
 Des Glaubens ernste Dämmerung,
 Und Minnerosenschein durchglühte
 Das fromme, selige Gemüthe!

Disse franske Kirkeroser, der er skabte ud af det 12.—
 13. Aarhundredes Mariadyrkelse, behersker ikke alene kunst-
 nerisk Arkitekturen, men bestemmer ogsaa symbolsk Byg-
 værkets Karakter. De betegner de paagældende Kirker som
 Mariakirker og er et billedligt Udtryk for det religiøse Livs
 Koncentration og Potensation i Mariatjenesten.

Som det vil fremgaa af det ovenstaaende, har Rosen i
 den kristelige Kunst fortrinsvis tjent til Hyldest og For-
 herligelse af den hellige Jomfru. Men det samme var,
 som vi ved, Tilfældet i Digtningen. Om Vor Frues lyse
 Haar har baade Kunsten og Poesien lagt en Krans af Ro-
 ser — som hendes Diadem, hendes Dronningesmykke.

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

(Fortsat.)

5.

PRÆMONSTRATENSERNES FREMGANG.

Forskellen mellem Norberts og de ældre Ordener. Kappenberg og Château Thierry. Den »anden« og den »tredie« Orden.

»Tusind Verdener er ikke saa meget værd som en god Samvittighed og et Hjerte, der eiser streng Selvtugt.«

De fleste Klostre og Stifter paa Norberts Tid levede efter Benediktiner-Regelen eller havde nogle Forskrifter til Grundlag, som opkaldtes efter den hl. Augustinus. Men allerede Abbediet Clugny havde reformeret Benediktinernes Levevis; i Norberts Dage var netop to andre Abbedier Cisteaux og Clairvaux Udgangspunkter for en ny Form af samme Orden.

Men Cistercienserne, som disse Munke kaldtes, og som snart udbredtes over mange Lande, ogsaa i Skandinavien — var i udpræget Grad det strenge, aflukkede Klosterlivs Mænd. De maatte ikke virke udadtil iblandt Folket, og selv deres Gudstjeneste og Kirker skulde være enklere end hos de store, ældre Klostre. Derfor kender man den Dag i Dag en Kirke af Cistercienserne bl. a. paa, at den intet Taarn har.

Saaledes blev der ingen saakaldt »Konkurrence« mellem de to Ordner, Kirken havde Plads til dem begge. Det er forbavsende, hvor hurtigt den hl. Norberts Orden udbredtes, navnlig der, hvor Stifteren selv kom til at prædike og virke, altsaa i Nordfrankrig, i Belgien og i Tyskland.*)

Ogsaa til Danmark naaede den nye Orden, nemlig helt op til Børglum i Nørrejylland, og der blev Stiftsherrerne endog — som de forresten ogsaa gjorde i nogle andre Lande — Bispedømmets Domherrer.

Præmonstratenserne holdt paa højtidelig Gudstjeneste, Korsang og Bøn som deres første og nærmeste Pligt. Deri adskilte de sig principielt ikke fra de ældre Ordener. Men de paatog sig den særlige Virksomhed at prædike og hjælpe

*) Omkring 1320 havde Ordenens Udbredelse naaet sit Højdepunkt, der fandtes alt i alt ca. 275 Ordenshuse før Reformationen.

Folket, helst i de omkring Abbediet liggende Landsbyer, i alle aandelige Anliggende. Der blev bygget Hospitaler for syge, fattige og rejsende. Ved Siden af skulde der skrives, frem for alt afskrives Bøger — en vigtig Sag den Gang, ogsaa for Undervisningens Skyld — og Haandens Arbejde i Værkstederne og paa Markerne skulde heller ikke forømmes.

Det gik naturligvis med St. Norberts Orden som med mange andre — nemlig at for det første selve Grundlæggerens oprindelige asketiske Liv ikke kunde bibeholdes af de mange Ordenbrødre, og at selve Grundlæggeren i Aarenes Løb, belært af Erfaring, holdt Maade med den første Omvendelsestids Spægelse. Vi vil se, hvorledes Norbert, der jo ikke kunde faa Stiftsherrerne i Xanten omvendt til sine asketiske Planer, senere var gode Venner med dem og som Biskop kom paa Besøg og konsekreerede deres Kirke.

Omtrent samtidig med Ordenens Opvækst tillod Norbert ogsaa Grundlæggelsen af den saakaldte »anden Orden« indenfor Præmonstratenserne, nemlig for Kvinder. Denne Gren voksede frem under Ledelse af den ærværdige Rikvera (Ricvère) de Vermandois († 1136).

I Aaret 1122 blev Kirken i Prémontré konsekreret af Norberts store Velgører og Ven, Bartolomæus de Vir, Biskop af Laon. Kort derefter rejste Norbert baade i Ordensanliggende og for at prædike til Udlandet. Han kom til Floreffe og til Maastricht, og derfra fulgte han en Indbydelse til Westfalen, og denne sidste kom til at blive af Betydning for hans Orden og ham selv.

Midt i en meget frugtbar, men flad Egn, paa Grænsen af Bispedømmerne Münster og Paderborn, løfter der sig en skovklædt Høj, hvorfra man kan se milevidt over det münsterske Sletteland i Nord og helt over til Byen Hamm i Øst. Paa denne Høj stod Greverne af Kappenberg's stolte Slot.

Nu bestod den grevelige Æt, der herskede over store Besiddelser i Mellem-Tyskland, kun af 2 Brødre, Gottfried og Otto, der begge var besjælet af Religionens store Sandheder om Livets Korthed og Evighedens Længde.

Greverne, der ingen Arvinger havde, tænkte meget paa,

hvorledes de skulde ordne deres timelige Anliggender. Nu hørte de om den hl. Norberts Ry, maaske de og deres Slægtninge ogsaa havde truffet ham tidligere ved Kejserhoffet. Kort og godt: Norbert gjorde et saadant Indtryk, at Kappenberg blev et af de første — altsaa det 3. Stift — iblandt Ordenens Grundlæggelser.

Snart efter blev ogsaa to andre af Grevernes Besiddelser, Ilbenstadt i Hessen og Varlar i Bispedømmet Münster, Steder for Ordenens Virksomhed.*)

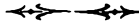
Grev Gottfried selv blev ikke blot Ordenens Medlem, men regnes iblandt Norberts bedste Disciple og hører nu til den Skare af Helgener og Salige, som udmærker dette religiøse Samfund. Norbert selv vedblev indtil sin Død at være Provst paa Kappenberg — ved Siden af sine andre Embeder.

Paa en af sine Rejser kom Norbert i Berøring med en anden Greve, ogsaa baade rig og from. Det var Theobald Greve af Champagne og Blois, der plejede at bo paa Château-Thierry i Nordfrankrig. Greven havde ligesom Gottfried af Kappenberg stor Lyst til at slutte sig helt til Norbert og give Afkald paa sine Besiddelser. Men Norbert raadede ham derfra — maaske ogsaa af Hensyn til politiske Følger — og foreslog ham at leve indenfor Ordenens »Confraternitas« eller at være aandeligt knyttet til Ordenen, men at forblive i sin verdslige Stilling, dog med den Indskrænkning at leve gudfrygtigt og velgørende, forrette visse Bønner og bære Ordenens hvide Skapular (i et mindre Format).

Saaledes opstod det, som senere kaldtes »den tredje Orden«, og hertil sluttede sig snart mange Verdenspersoner af begge Køn. Disse hjalp ogsaa Ordenens Præ-

*) Alle disse Ordenshuse blev røvet af verdslige Fyrster: Kappenberg, hvis dejlige Kirke med de interessante udskaarne Korstole er en Pryd for hele Landet, blev givet til den preussiske Minister v. Stein, Ilbenstadt tog en Greve Leiningen, og Varlar er Fyrsten af Salm-Horstmars Residens. Det maa dog tilføjes, at disse Stifter senere ikke gjorde den Gavn, Norbert havde tænkt. Rigdom og Magt blev deres Ødelæggelse. Dette retfærdiggør alligevel ikke Kirkcranet, og at nu 3 protestant-verdslige Herrer sidder i Ordensbrødrenes Sted.

ster og Lægbrødre med at pleje de syge og hjælpe de fattige under de store Epidemier og Hungersnød-Tider, som forefaldt. Ordenens Devise eller Valgsprog blev altsaa godt efterfulgt: »*Ad omne opus bonum paratum*« »At være beredt til at udøve alle Slags gode Gerninger.«

Nye Bøger.

Svend Leopold: Fru Lunde og hendes Døtre. Bind I og II. Gyldendal 1924.

Storia della Peste avvenuta nel Borgo di Busto Arnizio 1630. Publicé par J. W. S. Johnsson. H. Koppels Forlag. 1924.

For den, som af Omslagstegningen paa Svend Leopolds nye Bog — den viser nemlig en Udsigt over den evige Stad med San Pietros Kuppel i Baggrunden — skulde lade sig forlede til at tro, at Bogen er af Interesse for en Katholiik, være denne Anmeldelse en Advarsel.

Bogen er aabenbart Frugten af et — maaske flere — Ophold i Rom, men som adskillige andre danske Roma-farere har Hr. Leopold kun formaaet at trykke en tynd Saft ud af det dejlige sødmefyldte Granatæble. Han har opsnappet lidt Sladder om uheldige Præster, har overværet nogle Andagter — i Jesuitternes Hovedkirke, som han haardnakket kalder San Gesù, men nogen Sans for det vældige aandelige Liv, der rører sig i og om den katholske Kirkes Centralstyrelse, har denne Forfatter aabenbart ikke; det er i denne Henseende ogsaa karakteristisk, at han lægger sine fleste Udtalelser om romerske Forhold i Munden paa et skandinavisk Trekløver af gamle Damer, som han selv ganske morsomt skildrer som Sladretasker par excellence. Dog, Bogen er ligesaa uskadelig, som den er ubetydelig.

Af Interesse er derimod Dr. Johnssons Publikation af et Manuskript af en italiensk Præst om den sorte Død i Borgo di Busto, en Udløber af den Epidemi, som i 1530 saa frygteligt hjemsøgte Milano og bortrev af Byens ca. 140,000 Indbyggere næsten de 80,000, og under hvilken Epidemi Ærkebiskoppen Federigo Borromeo næsten indlagde sig ligesaa store Fortjenester, som hans Onkel, den hl. Carlo Borromeo, havde gjort under en tidligere. Men Emnet er jo specielt, Forklaringerne til Teksten er skreven i det franske Sprog, og selve Manuskriptet af den samtidige Kleriker foreligger kun i det italienske Originalsprog.

Anmelderen skal derfor her kun pege paa enkelte Forhold af mere almen Interesse for katholske Læsere.

Det første er da det, at ligesaa usympathetisk, som Svend Leopold fremstiller i sin Bog den italienske Gejstlighed, som han mener at kende fra et Turistophold i Rom, lige saa fint træder denne samme Gejstlighed os i Møde i de Linjer, hvor en Mand, der har samlevet og samarbejdet med den romerske Kirkes Klerus, takker for udvist Gæstfrihed. Paa anden Maade kan man ikke opfatte den Tak, som han giver Udtryk i følgende noble Vendinger:

»Fra mit Besøg i Busto Arsizio vil jeg altid bevare behagelige Minder, Indført ved Hr. Pastor Georg Fell (af Jesuiterfædrene) fra Milano, hvem jeg sender en levende Tak herfor, fandt jeg den allerbedste Modtagelse hos Præsteskabet, som forsynede mig med, hvad der af Manuskripter kunde være mig til Nytte. Det er mig vanskeligt at finde Ord for min Taknemmelighed, og under mine gentagne Rejser i Italien har jeg ikke fundet Magen til storlaaet Gæstevenskab som hos Klerus i Busto.« Det andet, jeg har Lyst til at gøre opmærksom paa, er dette: Vi er herhjemme vant til i den populære Litteratur — hvortil jeg ogsaa regner Skolebogslitteraturen — at finde det katolske Aandsliv fremstillet, som om underfundig Beregning, Obskurantisme, Intolerance og halvt Hedenskab udgjorde væsentlige Bestanddele i det. Men, saa snart vi kommer til en virkelig Fordybelse i dette Aandsliv, og naar det analyseres af saadanne, som er trængt til Bunds i det, eller bedre: naar vi fra Kollektivdom kommer til Specialtilfældene — og her er det, at Sagen skal staa sin Prøve — saa viser det sig, ikke alene, at hin Vurdering er falsk, men meget mere, at vi kommer til at staa overfor et Aandsliv, som den protestantiske Kultur paa ingen Maade har været i Stand til at naa op til.

Vi ser dette i en Række Offentliggørelser — hvoraf Dr. Johnsons kun er et af Leddene — af danske Videnskabsmænd om Skikkelser og Perioder fra og af det katolske Aandsliv. Fra Professor Maars Haand foreligger saaledes følgende Værker om Niels Steno: Johan Roses: Stenos Liv og Død, Foredrag om Hjernens Anatomi og Afhandlingen om »Faste Legemer«. Disse tre Bøger viser os vor store Trosfælle lige højbaaren som Menneske, Præst og Forsker. Fra samme Haand endvidere: Winsløws store Selvbioграфи, hvor den fremragende Anatom gør Rede for sin Overgang til den katolske Tro. Nu føjer sig hertil Dr. Johnssons Bog — en Publikation af en Klerikers Optegnelser under en af de store Pestepidemier. Hvis man nu mener, at denne Publikation viser os Tilstande, der gør

Udtrykket »den mørke Middelalder« berettiget, saa maa man atter her i nogen Grad revidere gængse Opfattelser. Det er jo let nok at se, at man dengang især havde ondt ved at erkende Sygdommen i dens Begyndelse. Den fik derfor Lov til at brede sig altfor meget, inden de sanitære Forholdsregler greb ind. Men i sig selv var disse Forholdsregler ganske de samme som de, vi anvender den Dag i Dag: Karantæner, Isolation, Desinfektion. Vi ser, at overalt, hvor der foruden den faste, forbavsende og rigelige Hospitalsplads oprettes Barakker og interimistiske Sygehuse, sørges der først og fremmest for rindende Vand. Desinfektionen foregaaer ved Kogning, der oprettes et Korps af Sygebærere, som inddeles i »netli« og »brutti«, d. v. s. de rene og de inficerede, og som holdes strengt adskilt. Man sørger for de fattiges rigelige Ernæring, man opretter et Renovationskompagni etc. Man kendte ogsaa den Gang Rotternes Rolle som Smittebærere — derimod kendte man ikke de endemiske asiatiske Smiltecentre. Og Behandlingen af de syge var dengang som nu rent symptomatisk, d. v. s. man havde dengang ikke — men har heller ikke nu — andre Midler mod Pest udover almindelig Behandling af svært febersyge.

Naturligvis er der Ting, som vi nu, trehundrede Aar senere, ryster paa Hovedet af, saasom den Betydning, man tillagde Planeternes Konstellationer som varslende Uaar med Hungersnød og Pest, heller ikke vilde man nu under en Epidemi opfordre til store Processioner, hvor en Mængde løb sammen, men man forbavses snarere over Modforholdsreglernes Mængde og Hensigtsmæssighed og Modernitet end over det modsatte. — Ogsaa af denne Grund maa vi være de Mænd taknemmelige, som med virkelig Viden og Grundighed gennem deres Arbejder kaster Lys over hine Sider, hvor Kirken havde saa stor Indflydelse og derfor ogsaa et stort Ansvar. Det viser sig oftere og oftere, at Kirken meget vel er i Stand til at bære dette Ansvar ogsaa paa Omraader, hvor vi gennem Fraser og Slagord — især ved deres evindelige Gentagelser — har ment, at dette ikke lod sig forene med de historiske Kendsgerninger.

I denne Henseende er det som et lille Spil af Skæbnen, at to saa vidt forkellige Bøger som Sv. Leopolds og Dr. Johnsons paa samme Dag er lagt paa Anmelderens Bord. Den første bevæger sig, hvad det »katholske« angaar, paa Sladderens flade Baner, det andet Arbejde ligger i et højere Plan; her er nok Tidens daværende Brøst men ogsaa Tidens Storhed, og vi synes næsten, at i den første Bog — den moderne — er der »mørkt«, i den sidste — den fra 1630 — »lyst«.

P. H. P.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Den 7. Januar kan Assurancedirektør Aug. Høhling og Hustru født Kjeldsen fejre deres Sølvbryllup. Direktør Høhling er en kendt Skikkelse indenfor Menigheden. I 10 Aar har han været Organist ved St. Josephs Kirke, derefter i en Aarrække ved St. Annæ Kirke paa Amager og siden 1922 i Ordrup ved St. Andreas Kirken. Fra mange Steder vil venlige Tanker og Lykønskninger sendes dem, og Ugebladet slutter sig til disse, med en hjertelig Lykønskning.

Rudkøbing. Juleaftens Dag blev Ugebladet for første Gang opslaaet i de særdeles kunstnerisk udstyrede Skabe, som Snedkermester Johansen har udført og Malermester Joachim Rasmussen dekoreret. Skabet hænger midt i Hovedgaden, hvor Ejeren af »Hotel Skandinavien«, Hr. Direktør Holt, har givet os velvillig Murplads. — Maatte mange faa Gavn og Glæde af denne nye Udbredelse af vort Blad.

I Anledning af, at den indenfor den katolske Verden kendte og højtansete belgiske Statsmand,

ministre d'état Grev Carton de Wiart

i Begyndelsen af Januar Maaned aflægger København et Besøg, har en Kreds af Katholikker i Forstaaelse med

Damernes Club, A. C. og Katholsk Club

taget Initiativet til at fejre ham ved en katolsk Fest, hvorfor alle Interesserede herved indbydes til at overvære et Foredrag som Ministeren har lovet at ville holde Tirsdag den 6. Januar Kl. 8 i Wivels Selskabslokaler. Efter Foredraget er der Souper, hvortil særlig Adgangs kort kan løses

Det forventes, at et stort Antal Katholikker vil benytte denne Lejlighed til at lære en af Belgiens betydeligste Personligheder at kende.

Vor højærværdige Biskop, *Monseigneur Brems* vil komme til Stede.

Billetter kan erholdes i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, samt hos Bestyrelsen for ovennævnte Foreninger. Pris for Deltagelse i Foredrag og Souper: Kr. 6.— For Foredraget alene Kr. 2.

P. K. V.

Aage von Benzon.

Veksellerer, Edvard Glæselsvej 5

St. Josefs Gilde (stiftet 1885).

Julefest afholdes Søndag den 4. Januar Kl. 6 $\frac{1}{2}$ pr. i Vesterhus. Brødrene har Ret til ogsaa at indbyde deres Venner og Bekendte, blot anmoder man om at anmelde senest den 2. Januar Antallet af de Børn man tager med, enten til Formanden, Telf. Byen 2297, eller Godthaab 93 x hos Herr Cigarhandler Joh. Bøtker.

Unio. Tirsdag d. 6. Januar Kl. 8—1 Maanedsmøde i Hotel PHØNIX' Selskabslokaler. Smørrebrødsbord og Dans. — Billetter for Medlemmer à Kr. 2,50 og for Besøgende (indført ved et Medlem) à Kr. 5,00 faas hos samtlige Bestyrelsesmedlemmer samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagergade 48, Telefon 1389.

Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

4. Jan. Jesu Navnefest.	11. Jan. 1. Søndag eft. Epifani. Den hl. Families Fest.
5. — M. Vigilie.	12. — M. Oktavdag af Epifani.
6. — Ti. Epifani (Hellig 3 Konger)	13. — Ti. Oktavdag af Epifani.
7. — O. Oktavdag. (Hertug Knud.)	14. — O. Hilarius, Biskop, Be- kender, Kirkelærer.
8. — To. Oktavdag,	15. — To. Paulus, Eneboer.
9. — F. Oktavdag.	16. — F. Marcellus, Pave og Martyr.
10. — L. Oktavdag.	17. — L. Antonius, Abbed.

Jesu Hjerter Kirke Hellig tre Kongersfest er der hl. Messer Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 Højmesse. Kl. 10 hl. Messe med Prædiken.

St. Knuds Kapel Hellig 3 Kongers Dag (Tirsdag d. 6. Januar) Messe Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Immaculatakongregationen holder Møde Tirsdag d. 20. Jan. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ i Stedet for Tirsdag d. 6. Jan.

Mariakongregationen for Mænd. Søndag den 4. Januar Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$

St. Ansgars Kirkes Mødreforening holder intet Møde i denne Maaned.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde Onsdag d. 7. Januar Kl. 8. Aften. Søndag d. 11. Januar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

Sankt Knud Hertugs Passionsdag

7. Januar 1925:

Festandagt i Jesu Hjerter Kirke Kl. 7 Aften,

med Sang efter Ringsted Ordinalet fra 1170.

Festspil i Sanct Knuds Sal Kl. 8 Aften:

Julegildet i Roskilde

af »Ludo de sancto kanuto duce« med indlagte gamle Hymner og Folkeviser. (Passionsspillet Søndagen efter Sanct Knud Hertugs Translationsdag d. 28. Juni 1925 i Vrangskoven ved Haraldsted. **Billetter** til Festspillet à 1 Kr. faaes i katolske Boghandel og hos Portneren i St. Andreas Præstegaard, Ordrup.

Program ved Indgangen.

Generalprøven for Drengene bliver Søndag d. 4. Jan. Kl. 3 (sammen med Pigerne). Billetter à 25 Øre faas paa Skolerne og hos Portneren, Stenogade.

K.D.K. »Katholske Dammers Klub« Julefest Mandag d. 5. Januar Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8. pr. til Foredrag. 1 Kr. pro persona. Medlemmerne erholder deres Medlemskort for 1925,

Direktoriet for 1925 er udkommet. Pris 4 Kr.

Kalenderen for 1925 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1 $\frac{1}{2}$ —2 $\frac{1}{2}$

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aungariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 g, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 2.

Søndag den 11. Januar.

1925.

INDHOLD: Den hellige Families Fest. — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — Oskar V. Andersen in memoriam. — Det rene Væld (fortsat). — Th. Jørgensen og den Pavelige Bnlle. — Circulære. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frederiksberg. Ordrup. Svendborg. — Jesu Barndomsforening. — Brevkasse. — Avertissementer.

Den hellige Families Fest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ordsprog. 23. Den retfærdiges Fader juble af Fryd; din Fader og din Moder skulle glæde sig; hun, som har født dig, skal juble. Ps. 83. Hvor elskelige er ikke dine Telte, du al Vældes Gud; min Sjæl længes og vansmægtes efter Herrens Forgaarde. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Vor Herre, Jesus Christus, du, som i Lydighed mod Maria og Joseph har helliget Familielivet ved uudsigelige Dyder, lad os ved Marias og Josephs Hjælp belæres ved din hellige Families Forbillede og engang naa til det evige Samliv med den. Du, som lever og regerer . . .

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Kolossenserne 3. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 26. Eet har jeg ønsket mig af Herren; dette ene vil jeg attraa: at bo i Herrens Hus alle mit Livs Dage. Salige er de, som bo i dit Hus, Herre; i al Evighed skulle de love dig. Alleluja, alleluja. Isaias

45. Sandelig, du er Konge i Løn, du Israels Gud og vor Frelser. Alleluja.

Evangeliet. Johannes, 3, 1—11. (Bryllupet i Kana).

Ofring (Offertorium).

Lukas 2. Jesu Forældre bragte ham til Jerusalem for at fremstille ham for Herren.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bede dig, lad denne Offergave rense os fra vore Synder og helliggøre dine Tjenere paa Legeme og Sjæl til at fejre Ofringen. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Lukas, 2. Kap. Jesus drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem lydig.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre Jesus, hjælp dem, som du vederkvæger med de himmelske Sakramenter, til uafsladelig at efterligne din hellige Families Forbillede, for at din herlige og jomfruelige Moder tilligemed den salige Joseph maa ile os til Hjælp i vor Dødstime, og vi maa agtes værdige til ved dig at optages i de evige Boliger. Du, som lever . . .

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

6.

NORBERT SOM TALER OG FREDSTIFTER.

Hans efterladte Skrifter. En Tale til Brødrene. Fredens Sendebud.

»Det er ingen ringe Sag at vinde blot en eneste Sjæl for Gud. Og om der kun fandtes et eneste Faar, som var ved at gaa fortabt — saa gaa hen og før det tilbage til Faarestien.« —

Efter de faa Prøver, vi har paa Norberts Talekunst og af Brudstykker fra hans Skrifter og af enkelte overlevede personlige Træk fra hans Samkvem med sine Ordensbrødre, kan vi alligevel slutte paa en overordentlig retorisk Begavelse parret med et stort og rigt Aandslivs Kæmpe-

kraft. Kun maa det beklages, at vi, som lever 800 Aar efter ham, ikke let kan naa til saa at sige at høre og se ham paa nært Hold. Den største Part af hans efterladte Skrifter — Homilier, Kommentarer til den hellige Skrift, Taler og Traktater om kirkelige og aandelige Spørgsmaal — er gaaget tabt, en anden Del maaske endnu ikke fremdraget fra gamle Arkivers Skjul. Den Del, der er os bekendt, er ikke engang helt uomtvistelig bevaret i den oprindelige Skikkelse. Dog er der stor Sandsynlighed for, at de faa fra ham opbevarede Udtalelser om det religiøse Liv — hans »*Illustria dicta*« og »*Monita*«, hans Traktat »*de virtutibus*« og de to Taler — den ene til sine Ordensbrødre, den berømte »*sermo*«, som blev opbevaret i Kappenberg sammen med flere Tilføjelser, og Talen til Magdeburgerne efter Urolighederne — helt igennem er hans aandelige Eje. Heri træder han saa at sige os Nutidsmennesker nær.

Det var glødende Ord — glødende af Begejstring for det aandelige Liv, af Verdensforsagelse og Kærlighed til Gud, som strømmede fra hans Læber.

»Vi formaner eder, elskede Brødre, til at tjene Gud med Iver, thi I har forpligtet eder dertil ved særlige Løfter. Eftersom I har givet Afkald paa eder selv og alt, hvad I ejede, og har forladt det ene og alene af Kærlighed til Gud, saa maa I ogsaa daglig bære Christi Kors paa eders Skuldre, det vil sige: midt i al Slags Farer, som Lidenskaben medfører, tilbringe hele eders Liv i Taalmodighed og Bodfærdighed.

Thi dette er den smalle Vej til Himlen, som fører alle dem, der vandrer paa den i Fuldkommenhed, op til det sande Fædreland, som ogsaa Christus med al Kraft har vist os hen til baade ved sit Liv og sin Død, ved Ord og i sin Gerning.

Hvis I ikke vælger denne Vej med Tillid og gaar paa den, saavidt I formaar, kan I ikke komme til Christus, thi Apostelen siger: »Ingen vil blive kronet, som ikke har kæmpet tilbørligen.« Og atter hedder det: »Hvo som vil blive i Christus, maa ogsaa vandre, som han har vandret.« . . .

Ligesom Fisken, naar den er udenfor Vandet og savner sin naturlige Føde, hurtig dør, saaledes henfalder den

uroelige Ordensmand udenfor Klosterets Beskyttelse og Tugt, uden at se Eksemplet og høre Belæring i det gode — naar han omgaas i Verden, som jo ligger i det onde — hurtig i Fejl, indtil de omslynger ham med den evige Døds Baand. Fly derfor det altfor hyppige Samkvem med Verdensmennesker, ligesom Fisken flyr de tørre Steder . . .

Det er derfor eders Pligt bestandig at holde ud paa et Sted, at være fordragelige i Kærlighed og især at bevare eders Mund, for at I maa kunne bo i Herrens Hus uden Knurren, uden Bagtalelse, uden Misundelse i Enighed. Thi en ond og bagtalende Tunge er et ustandseligt virkende Onde, fuldt af dræbende Gift, som aldrig ophører med at saare, som ødelægger Fredens store Velsignelse og undergraver al Fromhed. Derfor lærer vi ogsaa: Hvo som er trættekær og altid klager, han er ingen sand Munk . . .

Tjen altsaa Herren i al Ydmyghed, i Frygt og Retfærdighed, at han maa bevare eder i det religiøse Liv — og naadig bevare eder for de nævnte Straffe. Han vil belønne sine trofaste Tjenere over al Maade og i sin Barnhjerlighed give dem store Ting til Gengæld for smaa, evige Goder i Stedet for timelige. Thi vor Frelser svarede jo sine Disciple, da de spurgte ham om Lønnen for deres Verdensforsagelse og den Møje, de havde i hans Efterfølgelse; Hundrede Fold skal I faa og eje det evige Liv! — Til dette evige Liv føre eder Christus vor Herre. Amen. —

Dette Uddrag af Norberts Tale giver os kun en lille Prøve af hans Veltalenhed og Kraft. De kappenbergske Ordensbrødre har opbevaret denne Tale med en længere Tilføjelse ogsaa fra det 12. Aarhundrede, maaske fra Norbert selv. I hvert Fald blev den ligesom denne Tale sammen med Reglerne og anden aandelig Læsning fra Tid til anden læst højt for Ordenens Medlemmer,

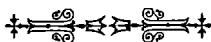
Stor var Norberts Magt over Hjerterne, og han benyttede sig af den for at stifte Fred og forsone Modstanderne. Derfor kaldte allerede hans Samtidige og den ældste »Vita«s Forfatter ham for »angelus pacis«, Fredens Engel. Efter en gammel Tradition gik Norbert, hver Gang han besøgte et nyt Sted, ind i Kirken, knælede ned ved dens

Indgang og bad: Fred med dette Hus og med alle, som bor her.« —

Netop i Fosse ved Namur, hvorfra hans første Medhjælper Hugo, Biskoppen af Cambrais Kapellan, var kommet, lykkedes det ham at bilægge en gammel Stridighed, som allerede havde kostet 60 Menneskeliv. Atter var en ung Mands Broder dræbt som Følge af denne Blodhævns Sag, da Norbert gik hen til den unge Mand, omfavnede ham og sagde: »Min Ven, jeg er en fremmed og staar i Begreb med at rejse videre, men beder dig om en stor Tjeneste: Vis din Broders Drabsmand Barmhertighed, og du vil faa Lønnen for det fra Gud.« Disse enkle Ord gjorde et stort Indtryk paa den unge Mand, han tilgav ikke blot sine Fjender, men hjalp ogsaa den hl. Norbert til at kunne bilægge andre Stridigheder.

Da han engang prædikede i Moustier, hvor to store Partier stod overfor hinanden, bad han først længe bag lukkede Døre, og senere, da Folket strømmede til hans Gudstjeneste, holdt han en vældig Tale, hvori han begyndte med Herrens Bud til sine Disciple, at de skulde ønske Fred til det Hus hvori de kom. Og hans Formaning til ikke at forhærde deres Hjerter virkede paa alle Tilhørere, navnlig, da de i ham saa et sandt Christi Sendebud.

Men ikke blot blandt Familier og private Folk har Norbert virket for Fred og Fordragelighed, ogsaa hos politiske Modstandere og særlig imellem Stat og Kirke, som vi endnu skal se.

Oskar V. Andersen in memoriam.

Fra Spanien kommer der — ad Omveje — Meddelelsen om, at Oskar V. Andersen er død.

Den afdøde vil endnu huskes af mange herhjemme som Redaktør af det katholske Maanedsskrift Varden. Da Varden efter at have bestaaet i 10 Aar — altsaa langt længere end man kunde have ventet — var gaaet ind, rejste Oskar Andersen vistnok først til Frankrig og derfra — ret

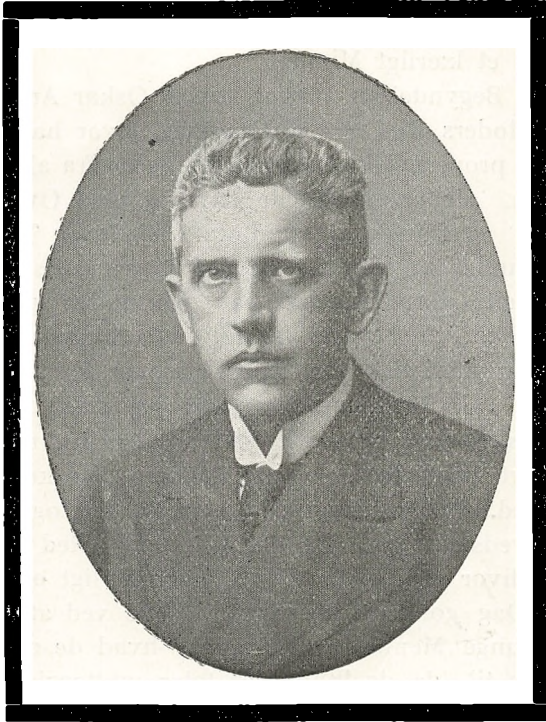
snart — til Spanien og op slog sit Domicil paa Mallorca, hvor han nu altsaa er død.

Han var i denne sin Boslagning som i saa meget andet noget for sig selv.

Til at bosætte sig saa langt fra sit Fædreland dreves han af sit Livs to store Interesser — af sin katholske Tro — derfor slog han sig ned i et gammelt Kulturland, og af sine Sprogstudier, der gik i yderst specielle Retninger, nemlig de romanske Sprogs Dialekter, og derfor valgte han i Spanien den lille Ø i det baleariske Arkipelag; der tales nemlig Mallorquin. Hvis min Hukommelse ikke svigter mig, gik Oskar Andersen i sine Drengenaar paa Sorø Akademi, men — da han der fik katholsk Interesse, flyttede han fra Sorø til Jesuitternes Skole paa Ordruphøj. Her gik han over til den katholske Tro, ganske sikkert tiltrukket af Kirkens klare, stringente Lære. Han var nemlig selv en klar og stringent Aand. Han blev Student og valgte det matematiske Studium, dog har han ikke nogen afsluttende Eksamen i sit Fag. Han kunde netop derfor, da han var økonomisk uafhængig, beskæftige sig med Ting, der laa udenfor Studiet.

Han indrettede i sin Villa paa Kong Georgsvej et astronomisk Observatorium, han anlagde en ret stor Bogsamling af dansk Skønlitteratur, indbundet i smagfuld »Ankerkysterbind«; han var ogsaa stærkt optaget af sin Virksomhed som Administrator for Academicum Catholicum og endelig startede han i Begyndelsen sammen med flere andre — men hurtig som Eneredaktør et stort anlagt katholsk Maa nedsskrift for Kunst, Teater og Litteratur. Varden er en ikke uinteressant Periode i vor danske katholske Presses Historie. Paa Varden ofrede Oskar Andersen et stort og uegennyttigt Arbejde. Tidsskriftet fremtraadte baade hvad ydre Udstyr og det indre Stof angik, som en værdig Fælle til de andre danske periodiske Skrifter. Han fremdrog i Varden mange Navne fra katholsk udenlandsk Litteratur. Han var en udmærket Oversætter fra de forskellige europæiske Sprog; men hvad der fra første Færd var hans Fortjeneste, det blev senere Foretagendets Akilleshæl. Andersen havde paa sin Vej gennem de fremmede Litteraturer ogsaa truffet paa den provençalske Digterskole, hvor-

fra han snart begyndte at hente sine Oversættelser. Nu var Sagen den, at Oskar Andersen var langt mere Sprogmand end Kunstner, og hans glødende Interesse for Sproget — det provençalske forvirrede ham og foregøglede ham en Interesse for Værkerne skrevet i dette Sprog, som han vistnok ikke havde og som mange af disse ikke fortjente, og saaledes kom det, at han oversatte i Tøndevise fra provençalsk — Kærner og Avner ind mellem hinanden — og

tilsidst vel egentlig mest af det sidste, og de Læsere, som i Begyndelsen havde fulgt Mistral og Planchend og Bonnet med en hvis Interesse, trættes efterhaanden af disse størres smaa Eftersnakkere og tilsidst endte det med en aandelig Ørkenfornemmelse, som vistnok var Synd, men desværre et Faktum. Da Oskar Andersen ikke var modtagelig for Kritik, gik Varden sin uundgaaelige Skæbne — Døden — i Møde, og 1913 var dens sidste Aargang og kun tørre Taarer blev grædt ved dens Død. Men, naar

inan af de mange Aargange gør et skønsomt Udpluk, saa vil der som Resultat heraf kunne samles et eller to smukke og værdifulde Bind af interessant og lødigt Indhold. Denne saaledes tilvejebragte Samling vil sammen med Andersens pompøse Oversættelse af Mistrals store episke Digt: *Mirëio*, der foreligger i en Grandseigneur-Udgave paa Vardens eget Forlag, udgøre Oskar V. Andersens Forfattermonument ære perennius. Og altid vil han — naar Hensyn kun tages til den Indsats, han gjorde af Tid, Penge og Begejstring paa et dansk katholsk Omraade — aftvinge os vor Respekt og fortjene et kærligt Minde.

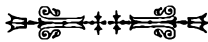
Som i Begyndelsen nævnt rejste Oskar Andersen — efter sin Moders Død — til Frankrig, hvor han blev optaget i den provençalske Digterkreds, og derfra altsaa videre til Spanien. Her beskæftigede han sig med Oversættelser fra spansk og fransk og rundtom i Blade og Tidsskrifter traf man under og efter Krigen paa Oversættelser af ham. Ogsaa enkelte store Ting har han oversat fra spansk. Fra disse spanske Aar bevarer jeg følgende Stump af et Brev, som er karakteristisk for ham, og som jeg herved hid-sætter: »... Jeg husker ikke, hvor jeg sidst slap i min Levnedsbekræftelse, men i hvert Fald har jeg nu (Januar 1922) snart boet fire Aar paa Mallorca, jeg kom hertil i Maj-Maaned. Paa en Rundrejse, som jeg foretog fra Palma (Øens Hovedstad) traf jeg det lille rare Sted Puerte de Pellousa, hvor der viste sig at være herligt og godt, og hver en Dag gør en lille Smule Nytte ved at undervise Børn og unge Mennesker i Spansk, hvad de nemlig nok kan trænge til, da de indbyrdes taler mallorqisk, hvilket er en syndefuld Blanding af spansk, katalaunsk, fransk, tysk og italiensk (hvilke Sprog O. Andersen tilfulde beherskede, da han tilføjer): og vistnok en hel Del flere Sprog, som jeg ikke kender. Her er nok nogle Nonner, som har en Pigeskole, men en Del af Børnene kommer dog med rørende Troskab til mig hver Aften og tilbringer en god halv Time med at studere H. C. Andersens Eventyr, Robinson Crusoe, Onkel Toms Hytte og den Slags Sager, altsammen naturligtvis paa spansk. Det er selvfølgelig en udmærket Øvelse for mig selv paa samme Tid. Mere stille og solidere Sted end dette vil det være

mig vanskeligt at finde i en Fart; men det er netop det, der tiltrækker mig og gør, at jeg er bleven hængende her paa dette Sted« . . .

Som Menneske var den Afdøde en fin og retliniet Karakter, men han var en ligesaa stor Original i sin personlige Omgang som i sit Forfatterskab. Den Kreds af katholske Akademikere, som han med stadig Vedhængen til Kammerat-skabet fra Skoletiden, samlede om sig i sit »Observatorium« kan alle erindre sig Scener fra disse Sammenkomster, hvor Værtens Originalitet var eet af Krydderierne ved de smaa Symposier. Man kunde ikke andet end holde af denne store, kantede Mand i en næsten Søren Kierkegaards Lignelse. Han var sin genfundne Moderkirke en trofast Søn.

R. I. P.

P. H. P.

Det rene Væld —

Reisebilleder fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

(Fortsat).

. . . gaar i Hast ud paa Gader og Stræder og før herind de Fattige og Vanføre og Blinde og Halte . . . gaar ud paa Vejene og ved Gærderne og nød dem til at komme ind . . . *Luk. 14, 21.*

I Solskinshjørnet paa Kirketrappen sidder Tiggeren, eller som han hedder i Italien: den Fattige; thi bær har enhver endnu det Privilegium at turde være fattig, hvis andet ikke lykkes for ham.

Hans Tøj er Laser, der næppe dækker hans Krop; hans Sko er Klude, som Sejlgarn holder fast paa de nøgne Fødder. Den ene Haand er vissen, i den anden holder han den fedtede Las af en Hat frem mod Kirkegængerens.

— En Soldo, Herre, en Soldo *per l'amor di Dio*, for Guds Kærligheds Skyld! Og han faar sin Soldo og beder prompte til Tak et *Ave* for sin Velgører.

Italien kender ikke meget til social Forsorg men saa meget mere til milde Gaver og Almisser.

Sandt nok, han er ikke behagelig at se paa, og snavset er han til Gavns — men hvordan skal man blive, naar man maa sove paa Sække i et Skur eller i en Kælder?

Kan han da ikke arbejde?

Ikke ret godt; hans ene Haand er vissen og hans Ben lamme; han maa bevæge sig paa Hænderne i siddende Stilling og slæbende den lamme Bagkrop efter sig — var det ikke saa grueligt at se, vilde det virke grotesk og komisk.

Saadan har han været fra Fødslen af, og ingen har tænkt paa at skaffe ham Rullestol og orthopædisk Opdragelse — han var jo blot alle til Besvær; men naar han slæbte sig fra sin Kælder hen i Solen paa Kirketrappen, gjorde han jo ingen Fortræd; et Par Soldi til Brød fik han da om Dagen, og en gammel Las af en Frakke faldt der ogsaa af. Dær sidder han nu, fra Sol gaar op, til Sol gaar ned, og venter paa Almisser, om nogen, der gaar ind for at bede og modtage, skulde have Hjærte til først at give. Og Tiden gaar for ham med at bede Rosenkrans; thi Bønner, der skal læses, kan han ikke med, han har aldrig gaaet i Skole.

Hvor mange Bønner skal der bedes, før et godt Menneske lader en Kobbermønt falde i hans Hat — og hvor mange bliver der bedt til Tak? Hele hans daglige Budget er paa 50, allerhøjest 75 Øre, og til det svarer mange Timers Bøn og ængstelig Forventning: faar jeg noget i Dag, eller vil de alle gaa forbi?

En af de ydmyge, den fattige Lazarus, der har faaet det Privilegium at sidde i Guds Huses Forgaard i Sol-skinnet og bede om Livets Opholdelse Time for Time og føle alt afhænge af Forsynets Vilje — indtil Englene en Dag faar Besked at gaa ned og bære ham hen i Abrahams Skød.

∴

Dær, hvor Vejen gaar over Bjærgtoppen, ser man vidt ud. Til bægge Sider Dale og Højder, andre Dale og en Rand af fjærne Bjærge. Dale fulde af Gaarde, Kirker, Vinhaver, Kornmarker og Olivenlunde. Dale med blaa, blin-

kende Vandløb i Lejer af hvide Sten. Dale med hvide Veje, der kommer fra den østre Himmelbræm og gaar til den vestre, kommer fra Bjærg og gaar over Biærg, og kun Længslen og Vandrelysten véd hvorfra og hvorhen . . . Men oppe paa Højden har de rejst et Kors, hvis mægtige Bjælker kan ses viden om, naar de tegner sig mod Aftenhimlens Guld.

Dalenes Klokker ringer til Aften, og Livets Lyde tier.

En underlig Skikkelse knæler under Korset. Han er fattigt, næsten lurvet klædt. Hans Haar og Skæg vokser vildt og flager om ham. Om Halsen bærer han mange tykke Rosenkranse og Bundter af Medaljer i en Snor. Hans Lænder er omgjordede med Tertiarernes Reb, og ogsaa hæri har han bundet Medaljer. Paa Frakken har han hæftet religiøse Tegn, Emblemer, smaa Krucifixer og Broderskabs-Mærker.

Han knæler under Korset og beder med korsvis udstrakte Arme og Øjnene stift fæstede mod Lidelsens Træ. Selv holder han et Krucifix i den ene Haand og en Rosenkrans i den anden.

Jeg nærmer mig Korset for selv at bede til *Ave*-Klokens Slag; men da han ser min Præstekjole, griber han dens Flige og fører dem til sine Læber, han kysser ogsaa mine Hænder — først udenpaa, som ogsaa Smaabørnene plejer, og saa indeni, hvor de blev salvede ved Ordinationen, og endelig de to Fingre, Tommel- og Pegefinger, der hver Morgen rører den hellige Hostie.

— Velsign mig, Padre! —

— Velsignelse fra Gud den almægtige, Fader, Søn og Helligaand, neddale til Dig og hvile altid over Dig!

Men hvem er I, gode Mand; hvor kommer I fra, og hvor gaar I hen; hører I til nogen Orden . . .? —

— Jeg er Pilgrim — *un peregrino* — jeg har intet Navn og intet Hjemsted og hører ikke til nogen Orden — jeg er kun en Pilgrim; men den hellige Fader, Pius X, har velsignet min Færd og værdigedes at skænke mig denne Medalje af massivt Sølv med den apostoliske Velsignelse! —

— Men nu de andre Medaljer — tilgiv, at jeg spørger, men ogsaa jeg er lidt af en Pilgrim — hvor er de fra? —

— Hær er en fra Lourdes, en fra Kevelaer i »Germania«, en fra Jesusbarnet i Prag; Korset hær er af Oliventræ fra Getsemane; her er en Medalje fra San Jago di Compostella og en fra Einsiedeln i Svejts — og han nævnede alle de Pilgrimssteder og Helligdomme, der er i hele Europa og i Palæstina.

— Nu er jeg paa Vej til Vorfrue af Pompeij og skal dærfra til Bari til Sankt Nikolaus og videre, hvorhen det er Guds Vilje, at jeg skal gaa. —

— Men hvad er Jert Maal, Pilgrim; gør I Valfart for Jer selv eller for andre? —

— Jeg beder for den hellige Fader og for Kirken og for alle Synderes Omvendelse; det er et Løfte, jeg har paa mig, thi jeg har begaaet en svar Forbrydelse og er undsluppen den jordiske Retfærdigheds Haand, og saa har jeg lovet at give Resten af mit Liv hen til Bod; Paven selv har tilladt mig det. —

— Men saa har I vel Brev og Anbefaling med? —

— Nej, Herre Pater; det er en Del af mit Løfte, at jeg skal forblive ukendt og lide Nød, fordi ingen vil tro mig, og alle kalder mig for en Bedrager. —

— Jeg tror Jer, Pilgrim, og jeg beder om at maatte give Jer en Almisse til Mad. —

— Tak, Pater; men jeg tør ikke røre Penge — jeg kommer frem, bedende gode Mennesker om Mad og gamle Sko, men Penge rører jeg aldrig. —

— Faar I nu altid nok? —

— Nej, ikke altid; jeg gaar gjerne først til Præsterne, men ofte jager de mig bort, fordi jeg ikke kan vise nogen Autorisation fra den kirkelige Øvrighed — og Politiet sætter mig tidt fast, fordi jeg ingen Papirer har og ikke vil opgave mit Navn; saa sidder jeg i Fængsel i en Uge, fjorten Dage, en Maaned maaske; men naar de ser, jeg er god og skikkelig og beder hele Tiden, lader de mig dog tilsidst gaa; de ved ikke andet Raad. —

Hvad skal jeg give ham? Jo, jeg har en Pakke Chokolade i Lommen, den deler jeg med ham.

Han smiler helt inde fra sin Sjæl: — Det har jeg ikke smagt, siden . . . og der gaar som en Skygge for hans Øjne, han slaar sig for Brystet og gør Korsets Tegn.

Det mørkner, Pilgrimmen skal videre sydpaa, og min Vej gaar mod Landsbyen nordpaa. Jeg beder ham huske mig i sine Bønner, trykker hans Haand og hører hans sidste Ord: — *Addio, Padre*, og paa Gensyn i Himlen! —

Ja, paa Gensyn i Himlen! Han forsvinder ned imod den søndre Dal, jeg stiger ned mod den nordre — og mellem os staar det mægtige Kors, sort mod Aftenhimmels Grund af Guld.

Fra Bonaventura er Tiggermunk, og hans Distrikt er Sognet.

Klostret deroppe lever af Almisser. Urtegaarden giver dem Mad, men der skal Brød til, og det er just Brød, Fra Bonaventura gaar ud at bede om.

Han er stor og tyk og rødmossel; de allerede graanende Haar stritter vildt om Issens Tonsur. Hans Kutte er lappet og bødet og ikke ganske pletfri, og Rebet med St. Franciskus's tre Knuder er svært fedtet.

Men Øjnene, som er Sjælens Lys, vidner om den franciskanske Munterhed og om et hvast Lune.

Fra Dør til Dør gaar Frateren med sin hvide Sæk paa Ryggen — hos Bager og Skomager og Træadhandler ser han ind, byder en Pris af Horndaasen og slaar en lille Passiar af.

Fra Bonaventura er Sognets »kloge Mand«; han forstaar sig paa Urter og Rødder, paa Draaber og Afkog mod alskens Sot og Daarligdom og ved dærhos præcis, hvilken Helgen der er god for dette og for hint.

Fra Bonaventura er desuden Sognets Raadgiver; hans Mening æskes om Betimeligheden af at høste nu, om Kreaturets Krydsninger, om ydre og indre Politik, og Fra Bonaventuras Tunge staar ikke ret meget stille. Men naar Sladderer paa Trappetrinnet er forbi, faar han alle de tørre Brødrester — og kanhænde ogsaa en Skive frisk Brød! — i Sækken.

Fra Bonaventura har gjort én stor Erfaring: at man skal være Herre over sig selv. Han er urokkelig i sin Fyldighed, urokkelig i sin Autoritet og urokkelig i Pater Priors Gunst.

Undtagen én Gang, da Fra Bonaventura havde tabt sin Urokkelighed udadtil.

Det havde været varmt hele Morgen, Luften var trykkende og lummer af forestaaende Torden; det sved i Halsen og dundrede i Hovedet, og den Dag sagde Fra Bonaventura ikke Nej til et lille Glas, som han ellers altid havde for Skik.

Et lille Glas hær og et lille Glas dær blev til en hel Mængde smaa Glas af Sognets gode Vin. Og den Dag var Broder Bonaventura rent ovenud vittig; det gnistrede fra ham af Lune, og skarpe Svar fløj til Højre og Venstre.

Da Frateren henimod Middag vender tilbage til Klosteret, føler han sig ganske ustyrlig ovenpaa. Han lægger Planer, bygger store Luftklostre . . . hvis jeg var Prior . . .!

Han havde egentlig Lyst til at vise sig en Gang for de gode Patre deroppe, at han var den fine Mand og født i Købstaden; han havde Manerer . . . ikke som de Bønderkarle, han var faldet ned imellem. Al Ydmyghed gik fløjten, mens Fra Bonaventura duvede ind gennem Porten; Sækken blev sat paa Gulvet med et flot Bums — værsgo!

Ved Bordet blev der, mod Sædvane, ikke læst højt idag, og Snakken gaar lystigt. Den brave Frater breder sig over sine Tiggerfarter og over den Nytte, han gør i hele Sognet, der bedre kunde undvære Pater Prior end ham!

Apropos Pater Prior; han maa dog drikke ham til en Gang og vise, at han, trods Klosterdisciplinen, har bevaret sine Manerer.

Ganske mod al Orden formaster Fra Bonaventura sig til at hæve sit Glas — men Vinens Farve gør ham ganske ustyrlig lystig — han lader, som om Glasset var en Pistol, og fyrer paa Prioren: — *Puf*, Pater Prior! — paa de andre Patre: *Puf*, Pater Husholder, *Puf*, Pater Novicemester!! —

Der blev en trykkende Taushed, og Fra Bonaventura læste af Priorens Mine, at en artig Bod var ham vis.

I Kapitlet*) blev det ham paalagt at gentage Skyd-

*) Munkenes ugentlige Forsamling, hvor Overtrædelser af Reglen faar Dom og Bod.

ningen Dagen efter i sober Tilstand, og det var ikke morsomt.

Næste Dag ved Bordet hævede Fra Bonaventura sit Glas og fyrede spagfærdigt med grædefærdig, skamfuld Stemme paa de gode Patre: — *Puf*, Pater Prior, *Puf*, Pater Husholder, *Puf*, Pater Novicemester! —

Prioren, der vilde sige et venligt Ord for at svale den brændende Skam, nikker til Broderen: — Naa, Fra Bonaventura, Pistolen knaldede betydelig bedre igaar!

— Den var ogsaa bedre ladet igaar, Pater Prior! — brød det ud af Fra Bonaventura, og nu havde han genvundet sin Urokkelighed, som aldrig forlod ham siden, naar han gik sin ydmyge Gang og bad om det tørre daglige Brød til St. Franciskus's Sønner.

*

Gaa dem forbi, alle de ydmyge, de oversete, de smaa og ringe — dem fra Vejene og Gærderne, hvis hele Hjærte hænger ved det himmelske Bryllupsmaaltid. Gaa dem forbi paa Din Vandring og hør deres milde Hilsen: — *Felice sera, signoria*, en lykkelig Aften til Deres Herskabelighed! —

Det er alle dem, der flokker sig tættest om Kirken og om, hvad dens er.

De kan ikke læse, de kan ikke forstaa, de har ikke Begreb om Romerbrevet eller om eukaristisk Kunst; men de er alle hine fra Vejene og Gærderne, som blev kaldede, da de indbudne undslog sig.

Og nu gaar deres Procession ad Sognets Kirkevej op til Helligdommen; et Tog af alle dem, der i Tanke og Hjærte er som Børn — Guds Børn — der samles i Faderhuset og vandrer Vejen did med den gode Moder, Madonna ved Haanden.

(Fortsættes.)

Th. Jørgensen og den Pavelige Bulle.

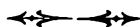
I »Berlingske Tidende« af 28. December findes paa den Side, som har Overskriften »Kirken og Samfundet« en Notits af Hr. Th. J., som vi ikke kan lade passere uden Indsigelse. Hr. J. meddeler, at Paven har udsendt en Rundskrivelse, i hvilken han tilstaar dem, som i Jubelaaret med fromt Sindelag besøger visse Kirker i Rom og der beder efter Pavens Mening, en fuldkommen Aflad, en Eftergivelse og Frigivelse for deres Synder. Hr. J. synes at have haft Textens Ordlyd for sine Øjne, desto mere maa man beklage, at han har udeladt det, som netop er det vigtigste ved Afladen, og som udtrykkelig fremhæves, Modtagelsen af Bodens og Alterens Sakramenter.

Ifølge katholsk Kirkelære kan ingen Dødssynd tilgives uden Anger og Bekendelse, og ikke ved de følgende fromme Gerninger, men ved Bodens Sakramente tilgives Syndens Skyld, ved den Absolution, som Præsten giver i den treenige Guds Navn. Det ved enhver Katholik, som kender sin Katekisme. Aflad i snæver Forstand er en Eftergivelse af de timelige Syndestrafte, som muligvis bliver tilovers, efter at selve Synden er tilgivet.

Ved at udelade den nævnte vigtige Betingelse, maa Ikke-Katholikker faa en vrang Opfattelse af Jubelaarets Betydning og af Afladen overhovedet, som om man ved kun at besøge visse Kirker »med fromt Sind«, uden alvorlig Omvendelse, kunde faa Forladelse for alle Synder. De Bemærkninger, som Hr. Th. J. knytter til sin korte og misvisende Meddelelse, er fuldstændig forfejlede.

Den første Betingelse for Genforeningen er gensidig Forstaaelse, men den vanskeliggøres i høj Grad, naar man ved at fremstille den katholske Kirkelære udelader væsentlige Momenter.

Slutningen af Pavens Skrivelse, i hvilken der tales om Guds og Apostlenes Vrede, har Hr. Th. J. aabenbart misforstaaet. Det er en ældgammel Slutning i alle pavelige Rundskrivelser af Betydning, og gaar paa dem, som fordrister sig at forfalske disse Dokumenter. A. H.

Redaktionen har modtaget følgende:

CIRKULÆRE.

I Anledning af Jubelaaret 1925 vil der udgaa en fælles-nordisk Pilgrimsfærd fra København den 14de Maj 1925.

Hans Hellighed Paven har nylig i en privat Audiens tilsagt Pilgrimmene fra Norden sin særlige Bevaagenhed og al mulig Hjælp og Støtte fra de romerske Myndigheders Side.

De højærværdige Biskopper i Danmark, Finland, Norge og Sverige samt den apostoliske Præfekt for Island har givet deres hjærteligste Tilslutning til Tanken.

Pilgrimsfærdens Tilrettelæggelse foretages ved Samarbejde mellem Katolsk Klubs Rejsebureau og Bennetts Rejsebureau.

Bureauerne kan paa nuværende Tidspunkt meddele følgende angaaende Pilgrimsfærden:

- 1) Pilgrimsfærden skal foregaa med Særtog under Ledelse af en fremstaaende katholsk Personlighed med Erfaring paa Rejselivets Omraade, som vil blive bistaaet af flere dygtige, erfarne og sprogkyndige Rejseførere. Vognstammen gennemføres fra Warnemünde direkte til Rom og tilbage. Færden vil strække sig over ea. 14 Dage.
- 2) Afrejsen finder Sted Torsdag den 14de Maj Morgen. Rejseruten bliver København—Warnemünde—Magdeburg—München—Kufstein—Brenner—Bologna—Rom og retur samme Vej.
- 3) Saafremt trafikale og tekniske Hensyn tillader det, vil Særtoget gøre et Ophold i Bologna, da Hs. Em. Nasali-Rocca har ønsket at hilse paa Nordens Pilgrimme og læse en Messe for dem i St. Birgittas Kapel.
- 4) Opholdet i Rom vil vare fra Lørdag den 16de Maj Em. til Mandag den 25de Maj Fm.
- 5) Af det foreløbige Program for Opholdet i Rom skal nævnes, at der foruden Deltagelse i Kristi Himmelfartsfesten vil blive aflagt Besøg i de fire store Pilgrimskirker samt ved St. Knuds, St. Birgittas og St. Olavs Altre, at Paven vil modtage Pilgrimmene i Audiens, og at Hs. Eminence Kardinal van Rossum ligeledes vil modtage Pilgrimmene i speciel Audiens, at Besøg vil blive aflagt paa den store Missionsudstilling, i hvilken Norden er Deltager med sin særlige Afdeling. I Katacomberne vil der blive læst en særskilt Messe for Pilgrimmene.

- 6) Under Opholdet i Rom vil Pilgrimmene blive inddelt i Hold paa ca. 40 Personer, under en Førers Ledelse, og der vil blive attachederet denne Fører en i Rom stedkendt Tolk (Spejderfører eller Student). Alle Udgifter (Sporvognspenge, Entrées, o. l.) vil blive de mindst mulige og vil være at afholde af hver enkelt Deltager udover den nedenauførte Pris. Udførligt Program for hver Dags Anvendelse vil senere blive offentliggjort.
- 7) Særtoget vil blive sammensat af II. og III. Kl. Vogne og eventuelt en à to Sovevogne, der fortrinsvis forbeholdes ældre Personer og Damer.
- 8) Under Forudsætning af, at mindst 400 Pilgrimme melder sig til Særtoget, vil Prisen for:

II. Kl. blive ca. Kr. 585.—

III. Kl. » » Kr. 425.—

- 9) I disse Priser er indbefattet Jernbanebilletten København — Rom — København, Forplejning undervejs og Ophold og Forplejning under Opholdet i Rom.

Naar det har været muligt at fastsætte saa lave Priser for saa lang en Rejse, har Forudsætningen været, at Turen er en Pilgrimsfærd til Rom og ikke en Fornøjelsesrejse til Italien. Bureauerne vil ikke sky nogen Ulejlighed for at gøre Opholdet i Rom saa behageligt som muligt for Pilgrimmene, men en Sammenligning mellem de her angivne Priser og Udgifterne ved en almindelig Rejse til Rom vil hurtig overbevise enhver om, at der ikke kan stilles særlige Krav hverken til Forplejning eller til Bolig. Med Hensyn til det sidste Punkt haaber man at faa Kvarter og Forplejning for den største Del af Pilgrimmene i Klosteret Santa Martha i Nærheden af Vatikanet. Forplejningen vil komme til at bestaa af:

Morgen: Kaffe, eller The, Smør og Brød.

Middag: En Ret og Dessert eller Suppe.

Aften: Kaffe, The eller Vin, Smør, Brød og Ost.

I Italien vil der blive budt paa Landets Kost. Efter indhentede Oplysninger vil Forplejningen blive god og rigelig og Indkvarteringen forsvarlig, men Bureauerne optræder kun som Repræsentanter for Pilgrimmene ved Færdens Planlæggelse og Udførelse og handler under Pilgrimmenes eget Ansvar. Der vil ikke kunne gøres noget Erstatningskrav gældende overfor Bureauerne i denne eller anden Henseende.

Saaftremt Rejsen uforudsat sinkes, Takst paa Jernbaner og Dampskibe o. s. v. uventet forhøjes, Kursændringer, Naturhindringer, eller andre uforudseelige

Hindringer indtræder, maa Pilgrimmene bære de derved fremkomne Merudgifter.

- 10) For snarest muligt at faa et Overblik over, i hvor høj Grad denne Pilgrimsfærd kan vente at finde Tilslutning, og for at kunne faa Extratoget bestilt indenfor den af de respektive Landes Statsbanedirektioner opgivne Tidsfrist, maa Anmeldelse om Deltagelse ske snarest og inden 15de Februar 1925.

Ved Anmeldelse indbetales et Depositum paa Kr. 50.—

1ste Marts indbetales Kr. 200.—

og Restbeløbet senest 15de April 1925.

Erlagte Beløb kan ikke tilbagebetales, medmindre Tilslutningen til Pilgrimsfærden ikke bliver saa stor, at det nødvendige Minimumsantal af Deltagere naas, og Færden af den Grund maa aflyses.

Maa en Pilgrim paa Grund af Sygdom eller lignende under Rejsen trække sig tilbage, yder Bureauerne ingen Erstatning herfor.

Bureauerne forbeholder sig Ret til at aflyse Rejsen efter Samraad med de lokale Komiteer.

- 11) Haandbagage indtil 30 Kg medføres frit.

Indskreven Bagage betaler den Rejsende selv. Den Rejsende er selv ansvarlig for sin Bagage. Bagagen kan forsikres gennem Bureauerne mod en rimelig Præmie, inden Rejsen tiltrædes. Det tilraades saavidt muligt ikke at medtage indskreven Bagage.

- 12) Med Hensyn til Pasvisering vil der senere blive oplyst om dette Forhold, idet man forventer Lettelser fra de tyske og østrigske Myndigheders Side.
- 13) Med Hensyn til Prisen for Pladserne i de eventuelt indrangerede Sovevogne, kan denne først opgives, naar det nødvendige Minimumsantal af Passagerer er naet.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Pastor Helmke i A. C.* Efter 5 Ugers ekstraordinær Pause holdt A. C. atter Møde Onsdag d. 17. December, hvorved Provikar, Pastor Helmke — efter at Administrator, cand. Børge-Schmidt havde holdt en lille Mindetale over Foreningens afdøde Æresmedlem Oskar Andersen, som har efterladt sig et varigt Minde bl. a. i de Bøger, han i sin Tid har skænket A. C. — talte over Emnet: »Kirken og den moderne Bibelkritik.« P, Helmke

gav en Oversigt over Bibelkritikens Udvikling, definerede Forskellen mellem positiv og negativ Kritik, klarlagde Kirkens Forhold overfor Kritiken og nævnedes en Del Eksempler, først og fremmest paa Kritik af Pentateuchen. Diskussionen indledes af Professor, Dr. phil. *Waldemar Schmidt*, der omtalte en Del Steder med Indskrifter, som stammer fra Salomons Tid og er paa Sprog, der er meget nær beslægtet med det gamle israelitiske, og som sikkert vil være af stor Betydning ved en omhyggelig Bibelkritik. I Diskussionen deltog endvidere *P. Menzinger*, der takkede *P. Helmke*, fordi han havde gjort opmærksom paa, at Jøderne ikke blot havde Biblen, men ogsaa Profeterne, at de altsaa ligesom vi byggede ikke alene paa det skrevne Ord, men ogsaa paa Aabenbaringen. Ligeledes deltog Forfatteren *K. G. Brøndsted*, der var glad for at have oplevet denne Aften: »Jeg er ikke Katholik men ønsker at være Kristen. Enhver Nærmelse til den største kristne Kirke volder mig Glæde, enhver Fjernelse derfra Uro og Samvittighedsbekymring. En ikke romerk-katholsk Dansk, men Kristen — thi jeg kan ikke lide Navnet »Protestant« — kunde sikkert, hvis han havde den samme Begavelse bringe de samme Ting i Marken mod Bibelkritik. Jeg følte mig ikke som fremmed, men som Kristen blandt Kristne. Gid det maa nærme sig til først Fordragelighed, saa Kærlighed og saa Enhed! Vi er heldigvis langt fra de usympatiske Tider, som kaldes »Reformationens« Indførelse, hvor Løgn og Misforståelse raadede. Jeg vilde ønske, der maatte komme et r.-k. Oplysningsarbejde, som kunde vise Protestanterne, hvor galt de ser paa mange Ting. Hviler det protestantiske Troesprincip paa Biblen alene? Nej ikke mere, vi har ogsaa Menighedens fælles Bekendelse og Bøn. Kirken hviler efter Jesu Christi Bortgang paa den Hellig Aand. Gid der maa komme Tolerance, Kærlighed og Enhed, saa vi maa blive een Hjord og een Hyrde, at vi alle efter vor Død maa samles der, hvor der visselig er mange Boliger!« — *P. Menzinger*: Alle Troende, Katholikker og Ikke-Katholikker betragter Biblen som Guds Ord og kan derfor ikke finde sig i den negative Kritik. Vi vil ikke behandle Biblen, som en Læge behandler et Kadaver, men som han behandler et levende Legeme, uden at gøre Vold paa de guddommelige Værdier. — *Cand. Vøhtz*: Ikke blot skal Ikke-Katholikker føle sig hjemme her, men vi skal ogsaa betragte dem som Venner. Gjørde opmærksom paa, at Brøndsted i en af sine Romaner har ladet Helten ende Katholik. — Er vi forpligtede til at antage Bibelkommissionens Afgørelser? — *P. Helmke*: Nej vi er ikke forpligtede dertil, det er ikke ufejlbare Afgørelser. Men de skal være Rettesnor for Exegeterne. —sky.

Frederiksberg. Mandag den 29. December 1924 afholdt »St. Mariæ Drengeskoles Minde« sin Julefest i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A — Festen fik i Aar et særligt Præg idet Hans Højærværdighed Biskoppen efter Indbydelse var kommet til Stede, ligesom ogsaa Vikariatets Konsulent i Skolesager, Pastor Klemp, og Sognepræsten, Pastor Raabe, havde givet Møde. Et stort Juletræ var pyntet smukt af de altid smilende og venlige Maristbrødre ligesom der heller ikke manglede den traditionelle Julekrybbe. Til Orgelletsagelse afsang man et Par Julesalmer, hvorefter der serveredes Kaffe, Juleboller og Wienerbrød. Ved Bordet talte Sekretæren for Biskoppen, Præsterne og Foreningens Medlemmer. Biskoppen holdt en smuk Tale baade til de unge og de gamle forhenværende Elever og og udtalte Ønsket om at Foreningen med Tiden maatte blive saa omfangsrig, saa at alle gamle Elever fra Skolen vilde slutte sig til den. Pastor Klemp takkede for Indbydelsen i en lille vittig Tale og fortalte derefter muntre, smaa Historier. Et Sangkor og et lille Hornorkester sørgede for den musikalske Underholdning. Lidt senere paa Aftenen serveredes der Portvin og samtidig benyttede man Lejlighedu til at takke vore kære »Sortekjoler« for deres Elskværdighed og store Ulejlighed, ligesom der udtaltes alle gode Ønsker for det nye Aar. — Til Medlemmerne. Fotografiet fra Festaftenen er særdeles vellykket, Prøvebilledet kan ses paa Skolen, hvor der ogsaa modtages Bestillinger. Prisen er 1 Kr. 50 Øre for Billedet oplæbet paa Karton. Størrelsen er 15×10 cm. *Sekr.*

Ordруп. Paa Aarets sidste Søndag afholdt St. Andreas Gilde sin aarlige Julefest i Charlottenlund Palmehave, hvor Teatersalen og de tilstødende Selskabslokaler var stillet til Foreningens Raadighed. Ved 5 Tiden, da Børnene var samlet, spillede Hr. Høhling jun. op med en Marsch, Fløjdørene sloges op, og Formanden, Grosserer Grugni, førte Børnene i en lang Procession ind i den festligt oplyste Teatersal og rundt om det mægtige Juletræ, der var dekoreret med røde og hvide Blomster og straaledede med Masser af elektriske Lys mellem Grenene. Under almindelig Jubel dansedes rundt om Træet, og efter at Børnene havde faaet Chokolade og Julekage og faaet tildelt deres Julegodter, udtalte Formanden sin Glæde over den store Tilslutning, hvorefter Sognepræst L. Günther udlagde Julens Betydning paa sin sædvanlige hjertelige Maade for Børnene samt oplæste »Den lille Pige med Svovlstikkerne«. Efter Afsyngelsen af Julesange slukkedes Lysene i Salen, og Tæppet rullede op for en lille Nissekomedie med lokale Hentydninger. Student Hutters var Nissefar, medens nogle af Menighedens Børn var Nisser. Den al-

lermindste Nisse gjorde mægtig Furore alene ved at vise sig. Da Tæppet under Tilskuernes Bifald atter var sænket tog Dansen sin Begyndelse og fortsattes til Kl 9, da de voksne tog fat. I Mellemtiden afholdtes under stærk Tilslutning en velbesat Tombola med mange fine Gevinster. Den overordentlig vellykkede Julefest var besøgt af over 100 Voksne og ca. 150 Børn.

Svendborg. I vor kære St. Knuds Kirke, som efter endt Restaurering, og som med et Væld af Blomster og Lys tog sig særdeles nydelig ud, var der stuvende fuldt af Folk under den højtidelige Midnatsmesse Julenat, og der herskede en Ro og Stilhed fra først til sidst; største Delen af Menigheden modtog ogsaa den h. Kommunion. — Anden Juledag var der efter Andagten i Kirken Kl. 5 Juletræ hos Søstrene, som havde stillet en Sal til Raadighed, og hvor den kære Pastor Hillebrand samt de utrættelige Søstre gjorde alt, for at gøre det saa festligt saa muligt. Efter at der var danset om Juletræet, fremsagde Skolebørn meget smukt forskellige Vers og Smaastykker og tilsidst spillede 3 unge Piger af Sunivaforeningen et lille 1 Akt Stykke »En Lære i Høflighed«, alt vakte stormende Bifald. Efter at Hr. Pastoren under Skæmt havde uddelt Julepakkerne og en mægtig Pose Godter til Børnene og de unge Piger, blev der trakteret med Chokolade og Kager til hele Forsamlingen, og her fik vi atter et venligt Ord og Smil baade af Hr. Pastoren og Søstrene, saa at alt forløb i den muntreste Stemning. *Deltager.*

Jesu Barndomsforening,

Paa given Foranledning henledes Opmærksomheden paa, at Foreningens Regnskabsaar er Kalenderaaret. Af Hensyn til Hovedbestyrelsen i Paris bedes Bidragene indsendte til undertegnede hvert Aar inden Midten af Januar om muligt med Opgivelse af deres Oprindelse (Dreng-, Pigeskole, Kollekt) samt Oplysning om, hvor mange Eksemplarer af Aarsheftet der ønskes. Dette vil da saaledes kunne udsendes saa betids, at det kan anvendes som Spore til forøget Arbejde for Foreningen i det ny Aar. Ved mange Lejligheder vil ogsaa de Voksnes Tanke med Held kunne ledes hen paa Foreningens smukke og velsignelsesrige Formaal, hvad der f. Eks. ogsaa kan ske ved velvillig Uddeling af Aarsheftet, der omgaaende faas hos undertegnede.

København d. 3. Januar 1925.

Vilhelm Klemp.

Boysegade 8^a, København V.

Brevkasse.

1) Til flere Indsendere:

Grundet paa Redaktørens Fraværelse kommer Indholdsfortegnelsen senere; saasnart den udkommer, kan den faas ved Henvendelse til Ekspeditionen, Bredgade 64, K.

2) Til Hr. A. H.

Da Redaktionen aldrig besvarer anonyme Breve, vil De først kunne vente Svar paa Deres Forespørgsel, saasnart De **opgiver** Deres »Anonymitet« overfor Redaktionen.

Franz Jaworski, Præst,

S. d. 4. Jan. 1925.

f. T. Redaktør f. Nord. Ugebl.

Meddelelse fra det apostoliske Vikariat.

Fra den 10. ds. vil Hans Højærværdighed være fraværende i nogle Uger; i denne Tid overtager Provikaren, Hr. Pastor A. Helmke Vikariatets Ledelse og vil være at træffe i Vikariatsbygningen hver Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 11^{1/2}—12^{1/2}.

København d. 5. Januar 1925.

Børnehjemmet i Nakskov.

Gevinsten er vundet paa Nr. 91.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

afholder sit ordinære Maanedsmøde Mandag den 12. Januar Kl. 8 Aften i Bredgade 67. Bestyrelsen.

Juleindsamlingen i Rosenkranskirkenes Sogn indbragte 832 Kr., som uddeltes i Pengegaver til 60 trængende Familier og enligstillede. Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak. Komiteen.

Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn indbragte 1254 Kr. 61 Øre, som uddeltes i Pengegaver til 150 Familier enligstillede og »skjult Nød«.

Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak. Komiteen.

Sønderjydske katolske Kirkers Indsamlingsbøsser.

Ihændehavere bedes, for Regnskabets Skyld — inden 1. Januar 1925, indsende Bøsserne eller give Meddelelse om, naar og hvor de kunne hentes til Hr. Pastor B. Jensen. Ønskes Bøsserne ikke fornyede, bedes dette udtrykkeligt bemærket.

Jesu Hjertes Budbringer. 1. & 2. Hæfte Januar og Februar 1925. Indhold: Jesu Hjertes Budbringers Julehilsen. — Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Tanker ved Julekrybben. — En kort Nytaarsbetragtning over Jesuavnets Herlighed. — Foran Tabernaklet. — De Helliges Trøst. — Alma Redemptoris mater. — De marianske Kongregationer. — Syv Missions søstres Martyr-død i Kina. — Jubelaaret 1925. — Boganmeldelse. — Vor Spørgeskasse. **Børnenes Budbringer:** Juleprædiken. — Kejserbørnenes Jul. — Det koste, hvad det vil. — Hvorledes Negrene telegraferer — Løsningen paa sidste Hæftes Præmie-Opgave. — Præmie-Billedgaade.

Kirkelig Kalender.

11. Jan. 1. Søndag eft. Epifani. Den hl. Families Fest.	18. Jan. 2. Søndag eft. Epifani.
12. — M. Oktavdag af Epifani.	19. — M. Kong Knud, Martyr.
13. — Ti. Oktavdag af Epifani.	20. — Ti. Fabian og Sebastian, Martyrer.
14. — O. Hilarius, Biskop, Be- kender, Kirkelærer.	21. — O. Agnes, Jomfru og Martyr.
15. — To. Paulus, Eneboer.	22. — To. Vincents og Anasta- sius, Martyrer.
16. — F. Marcellus, Pave og Martyr.	23. — F. Raymund af Penna- fort, Bekender.
17. — L. Antonius, Abbed.	24. — L. Timotheus, Biskop og Martyr.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 13. Jan. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Johs. Hansen: Det skønne Italien (med Lysbilleder.)

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 11. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

St. Annæ Kirke (S). Søndag d. 11. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

Sakramentskirken. Søndag den 11. ds. foretager under Aftenandagten Kl. 6 Medlemmerne af *den hl. Families Forening* den højtidelige aarlige Fornyelse af deres Indvielse til den h. Familie af Nazareth.

Rosenkranskirken. Søndag den 11. ds. Kl. 5 Efterm. Andagt med Prædiken og Indvielse til den h. Familie af Nazareth.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. Januar Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 11. Januar i Messen Kl. 8.

Sundby, Torsdag den 15. Januar genoptages i Mødesalen, Hans Bogb. Allé 2 Undervisningen i den katholske Troslære for Katholikker og dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med Katholicismen.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die decimo secundo mensis Januarii loco ac tempore assuetis.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 16. Januar Kl. 7^{1/2} Aften.

Direktoriet for 1925 er udkommet. Pris 4 Kr.

Kalenderen for 1925 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes des Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Redaktøren træffes gennem **Telefon Amager 3202** fra 1^{1/2}—2^{1/2}

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegårdsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 3.

Søndag den 18. Januar.

1925.

INDHOLD: 2. Søndag efter Epifani. — Kalendarisk Oversigt over Aaret 1924. — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — »Katholske kvindeforeningers internationale forbund«. — Fru Sigrid Opffer. — Festen for Grev Carton de Wiart. — Et lysende Eksempel. — Den gode Døds Broderskab. — Langeland endnu en Gang. — Kalendere og almanakker. — Aandelig Føde. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Aarhus. Luxembourg. — Meddelelse fra det Apostoliske Vikariat. — Avertissementer.

2. Søndag efter Epifani.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 65. Den hele Jord tilbede dig, Herre, og prise dig; den syng Lovsang for dit Navn, du Højeste. Tiljuble Gud den hele Jord. Syng Lovsang for hans hellige Navn, giv hans Ære Forherligelse. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, som styrer alt, baade i Him-
melen og paa Jorden, hør i Naade dit Folks Bønner
og giv os din Fred i alle vore Anliggender. Ved vor
Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Romerne 12, 6—16.

Trinsang (Graduale).

Ps. 106. Han sendte sit Ord og helbredede dem;
han reddede dem fra deres Undergang. Prise Herren
hans Naadegerninger og hans Underværker for Men-
neskenes Børn. Alleluja, alleluja. Ps. 148. Lov Her-
ren alle hans Engle, lov ham alle hans Hærskarere.
Alleluja.

Evangeliet. Johannes, 2, 1—11. (Brylluppet i Kana).

Ofring (Offertorium).

Ps. 65. Al Jord tiljuble Gud. Syng Lovsang for hans hellige Navn. Kom, og hør, alle I, som frygter Gud; jeg vil fortælle eder, hvad stort han har gjort mod min Sjæl. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, helliggør de frembaarne Gaver, og rens os fra vore Synders Urenhed. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Joh. 2. Herren siger: Fylder Karrene med Vand og bring det til Skafferen. Da Skafferen smagte Vandet, som var blevet til Vin, sagde han til Brudgommen: Du har gemt den gode Vin til nu. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus for sine Disciple.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad din Kraft virke stærkere og stærkere i os, for at vi, styrkede ved de guddommelige Sakramenter, ved din Naadegave maa forberedes til at opnaa det, som de forjætte os. Ved vor Herre . . .

Kalendarisk Oversigt over Aaret 1924.

- 4. *Januar*: 25 Aarsdagen for Redemptoristernes Indtræden i den danske Missions Tjeneste.
- 7. *Januar*: De gamle liturgiske Sange fra Ringsted Officium for den hellige Knud Lavard synges for første Gang efter »Reformationen« i en katolsk Kirke nemlig i Jesu Hjerte Kirken.
- 21. *Januar*: Den katolske Forening »Absalon« stifter en Begravelseskasse for daarligt stillede Medlemmer.
- 22. *Januar*: Lærer Laurids Jensen S. J. afgaar ved Døden paa St. Josefs Hospital i Aarhus.
- 29. *Januar*: Pater J. Sauter Ord. Præm. fejrer sit 25 Aars Præstejubilæum.
- 3. *Februar*: Fra Rom meddeles, at Direktør Helge Jacobsen er udnævnt til Kommandør af St. Silvesterordenen.
- 20. *Februar*: I København samles Biskopperne fra Norge, Sverrige, Finland og Danmark samt den apostoliske Præfekt fra Island.

23. *Februar*: Den apostoliske Provikar Monsignore Neuvel afgaar ved Døden paa St. Josefshospital i København i en Alder af 82 Aar.
8. *Marts*: Pastor Schreiber holder sit 40 Aars Præstjubilæum.
22. *Marts*: St. Josefsøstrene Provincialforstanderinde, Moder Rosa, afgaar ved Døden i Odense i en Alder af 63 Aar.
23. *Marts*: Biskoppens foretager følgende Udnævnelser: hidtilværende Sognepræst i Fredericia, Pastor Schreiber, bliver Sognepræst i Horsens. Sognepræst i Silkeborg, Pastor Johs. Frederiksen, bliver Sognepræst i Fredericia, medens Sognepræsten i Horsens, Pastor Emil Fiedler, bliver Sognepræst i Sønderborg, men midlertidig gør Tjeneste ved Sakramentskirken, Kapellan ved Sakramentskirken, Pastor M. Ravelli, bliver Sognepræst i Silkeborg.
24. *Marts*: I et højtideligt Konsistorium udnævnes Ærkebiskopperne af New York og Chicago til Kardinaler.
4. *April*: Kardinal Mercier fejrer sit 50 Aars Præstjubilæum.
6. *April*: Biskop Brems udnævner Pastor Helmke til apostolisk Provikar og til Præst ved St. Josefskirken i København. Samtidig udnævnes Pastor Saunter til Andenpræst ved St. Josefskirken.
12. *April*: Den nye katholske Kirke i Rønne indvies.
15. *April*: Pastor Storp, tidligere Sognepræst i Kolding, fylder 70 Aar.
11. *Maj*: Den kongelige belgiske Højkommissær, Camille Joset, besøger Danmark.
22. *Maj*: Forh. Lærer og Sakristan F. M. Jensen afgaar ved Døden paa St. Josefs Hospital i København.
25. *Maj*: Rosenkranskirken gamle Alter erstattes med et smukt nyt Egetræsalter.
29. *Maj*: Pavens Bulle om Jubelaaret 1925 offentliggøres.
22. *Juni*: De fem nordiske Vikariater foretager en fælles Indvielse til Jesu hellige Hjerte i Altrens Sakramente.
29. *Juni*: Valfarten til Haraldssted, hvor Scener af »Ludus de Sancto Canuto duce« opføres.
2. *Juli*: I Vesterhus afholdtes i Biskoppens Nærværelse et festligt Kongregationsmøde for alle kvindelige Maria-kongregationer i København og Ordrup. Til dette Møde var de svenske Gæster, der deltog i Valfarten, indbudt.
3. *Juli*: I Fredericia stiftes Sankt Knuds Forening for Menighedens gifte Medlemmer.
6. *Juli*: Pastor Klar ansættes som Sognepræst ved St. Annæ Kirke paa Amager, og Pastor Jos. Resch forflyttes som Sognepræst til St. Albanikirke i Odense.

13. *Juli*: Diakon Cay Benzon ordineres til Præst i Sankt Ansgarskirke.
19. *Juli*: St. Norberts Kirke i Vejle konsekkreres af Biskop Brems.
20. *Juli*: I den nykonsekrede St. Norberts Kirke fejres en højtidelig Pontifikalmesse.
- 22.—27. *Juli*: afholdes i Amsterdam under Kardinal van Rossums Ledelse den 27. eukaristiske Kongres.
26. *Juli*: Pastor Verhein, som i en Aarrække har virket her i Vikariatet, fejrer sit 25 Aars Præstejubilæum.
15. *August*: Pastor Benzon tiltræder sin Stilling som Kapellan ved Sakramentskirken.
17. *August*: Biskop Brems læser en Messe i Dyrehaven for Jamboreelejrens Deltagere.
21. *August*: I Wivels Selskabslokaler afholdes i Biskop Brems' Nærværelse en Fest for de udenlandske, katolske Spejderførere, som havde deltaget i Jamboreelejren.
30. *August*: Monseigneur Lammy, Abbeden for Præmonstratenserklostret i Tongerlo, ankommer til Danmark for at give Præsteeksersitier.
- 4.—5. *September*: I Ordrup afholdes (det andet) Præstemøde for alle Præster i hele Landet.
21. *September*: St. Elisabethssøstrenes mangeaarige Forstanderinde, Mater Siena, afgaar ved Døden.
30. *September*: Den katolske Kirkes store Velgører her i Landet, Fabrikant Hermann Hoffmann, afgaar ved Døden 62 Aar gammel.
8. *Oktober*: Den evige Tilbedelsesorden har opholdt sig 10 Aar i Klostret paa Jagtvejen.
12. *Oktober*: Priorinde for Søstrene af den evige Tilbedelsesorden, Søster Maria Birgitta, fejrer 25 Aarsdagen for sin Iklædning.
19. *Oktober*: Direktør Frode Rambusch afgaar ved Døden i New York.
26. *Oktober*: I St. Knudssalen afholdes et stort Ungdomsmøde, ved hvilket Kaptajn Bidstrup fortæller om »Teddys« farefulde Rejse.
26. *Oktober*: I Anledning af Fuldendelsen af St. Josefs-søstrenes nye Skole paa Frederiksberg, »Institut Sainte Jeanne d'Arc« afholdes en Fest i Skolen.
7. *November*: St. Andreas Kollegiets tidligere Rektor, Pater Josef Droste, afgaar ved Døden 66 Aar gammel paa St. Josefshospital i København.
19. *November*: Irlands Kardinal, Michael Logue, afgaar ved Døden, 84 Aar gammel.
24. *December*: Pave Pius XI aabner Jubelaaret.

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

(Fortsat.)

7.

APOSTOLISKE REJSER.

*I Antwerpen imod Tanchelins Sekl. Den anden Romafærd
1126. Paa Rigsdagen i Speier.*

»Ad omne opus bonum paratum«
(Man bør) »Være beredt til at udrette alt det gode, man kaldes til at gøre«. Ordenens Vaagsprog.

I mange Henseender ligner Norberts Liv i de nu følgende Aar sin store samtidiges og Vens, den hl. Bernards. Thi denne forenede Bønnens og Bodens Liv med en rig Virksomhed udadtil, han levede ikke med Verden men dog i Verden og øvede fra sit Klosters Stilhed en stor Indflydelse paa Frankrig, paa Kirken, ja paa hele det occidentale Europa.

Ogsaa Norbert levede snart i Stilhed med sine Ordensbrødre og var deres Fører i alle Ordenslivets Dyder saasom Reglernes Overholdelse, Taushed, Fasten og Korbønsangens Tjeneste — og snart levede han paa Rejser og i al Slags Forretninger med kirkelige og verdslige Myndigheder, dog altid som den samme Aandens og Forsagelsens Mand.

I Aaret 1123 bad Biskoppen af Cambrai, Norberts gamle Ven, ham om at hjælpe med at udrydde en for Kirke og Samfund højst skadelig Bevægelse, som Tanchelin [Tanchhelinus] nogle Aar i Forvejen havde sat i Gang. Denne havde tordnet imod al Autoritet, men navnlig angrebet Læren om Alterets Sakramente — og det paa en Maade, saa hans Tilhængere ligesom Hussitterne i det 15. Aarhundrede og Billedstormerne og Anabaptisterne i Reformationstiden øvede al Slags Voldshandlinger og endog opbrød Hostie-Gemnerne og kastede de konsekreerede Hostier paa Jorden.

Tanchelin var paa den Tid allerede død, men hans Raseri ulmede navnlig i Antwerpen. Det var til denne By, Norbert nu kom, og hans Indflydelse og Prædikener

hjalp meget til at gyde Olie paa Bølgerne og slukke Bevægelsens Ild. Her i Antwerpen fik Norbert St. Mikael-Stiftet til sin nye Orden. Derfra grundlagdes snart de store belgiske Abbedier Averbode, Tongerloog og Middelbourg*)

Nu var Norberts Ry som Prædikant, Fredsstifter og Foregangsmand i det aandelige Liv og som den kirkelige Læres kloge og faste Talsmand naaet viden om, og mange betydelige Mænd sluttede sig til ham.

I Juni 1124 godkendte to pavelige Delegater i Noyon Norberts Ordenssamfund. Mærkeligt nok var det to Kardinaler — de San Angelo og Pierleoni, — som senere skulde blive Pave og Modpave og netop angaaende Norbert indtage en højst forskellig Stilling. Den ene skulde blive hans Ven og Velynder, den anden hans største Modstander. Saa underligt kan Livet forme sig ogsaa indenfor Kredse, som man skulde tro laa nogenlunde i Ly for de Storme, der kan rase i verdslige Menneskers Hjerter.

I Aaret 1125 opholdt Norbert sig atter paa Kappenberg, hvor han gjorde meget for at trøste og hjælpe de nødlidende Landmænd, thi der herskede paa Grund af Misvækst en stor Hungersnød.

Efter at være rejst tilbage til Hovedklostret Prémontré tog han henimod Slutningen af samme Aar til Regensburg og Sydtyskland. Her indrettedes forresten flere Stifter, som bestod i mange Aarhundreder og delvis — efter den josefinske Periode i det 18. Aarhundrede — igen er i Blomst**).

I Januar 1126 rejste han saa til Rom. Her blev han venlig modtaget af Pave Honorius II, som d. 16. Febr. samme Aar udstedte en højtidelig Kundgørelse til Norbert og hans Ordensbrødre, hvori han roste deres Hensigt og

*) Den Dag i Dag blomstrer Averbode, Grimbergen, Pari, Postel i Belgien og Berne-Herswijk i Holland. Disse kaldes (sammen med West-de-Pere, Wisconsin) den brabantiske Zikarie. Thi Ordenen Inddeltes lidt senere i Zikarier (Kredse), som skulde bidrage til Vedligeholdelsen af fælles Interesser og den religiøse Aand.

**) Saaledes Wilton, Ursberg, Roggenberg, Zell, Steinfeld, Schäflarn, Geras, Schlägl, Strahow og Tepl (Mariebad).

lovede dem sin Beskyttelse baade med Hensyn til deres Regler og deres Ordenshuses Besiddelser*).

Gennem Tyrol, Bayern, Würzburg, hvor han modtoges med stor Opmærksomhed, og Lothringen (Metz, hvor han grundlagde et Ordenshus), rejste han saa hjem. Men paa hans Ven Greven af Champagne's Anmodning tog han saa i Sommeren 1126 til Rigsdagen i Speier, hvor mange tyske Fyrster og i deres Midte den nye Konge, Lothar II af Supplinburg, gav Møde.

Det var her i Speier, at Norberts Livsvej skulde faa en ny Retning. Endnu knejser den gamle romanske Domkirke med sine Taarne, der ses langt udover Rhinen. Her i Domkirken skulde Norbert holde Talen for den forsamlede Rigsdag, og manges Øjne var sikkert i Forventning rettet imod den mærkelige, hvidklædte Mand, om hvis Livsskæbne og Forkyndelse man havde hørt videnom.

Norbert talte med usædvanlig Kraft og Frimodighed. Han formanede Fyrsterne til at passe deres Pligter overfor deres Undersaatter og talte om Evangeliets Fordringer til dem, der skulde være Kirkens Hyrder. Han opfordrede dem alle til at respektere Kirkens Frihed og ikke at forny den skadelige Kirkestrid, hvorpaa nogle Kejsere havde spildt saa megen Kraft og Tid. Thi de frommeste og bedste Hyrder vilde ogsaa være de mest paalidelige Støtter for Landets Fred og Velfærd.

Talen greb alle tilstedeværende, mest af alle dog selve Kejseren, der sad i første Række lige ved Prædikestolen**). Lothar II, en hæderlig og from Personlighed, længtes nu meget efter at gøre Norberts Bekendtskab, og ved enhver Samtale voksede Kejsere's Agtelse og Venskab for vor Helgen. Her havde Lothar fundet den Mand, der kunde være ham og Landet til usigelig Gavn.

*) Bullen »Apostolicae disciplinae sectantes«. Givet i Lateran, signeret af Pavens Kansjer Kardinal-Diakon Henricus »i den Herre Pave Honorius II's andet Regeringsaar«. Deri nævnes allerede 9 Præmonstratenser-Stifter,

***) Han blev Kejser først ved Kroningen, men vi kalder ham altsaa saaledes. Det er forresten et Spørgsmaal, om der den Gang allerede fandtes faste Prædikestole. I hvert Fald var der en Ambon, hvorfra Norbert kunde tale som den hl. Bernard i Aachens Domkirke, hvor Ambonen endnu forevises som »Prædikestol«.

„Katholske kvindeforeningers internationale forbund“.

Union internationale des ligues catholiques féminines.

Det var i maj måned forrige år, at den store verdensomspændende forening »Internationalt Kvinderåd« (International Council of women) — afholdt en Kongres i Klehow, og hvor mange kendte og fremragende kvinder af alle nationer og alle confessioner mødtes til drøftelse af fælles interesser og fælles Opgaver. — Mange brændende spørgsmål står på dagsordenen, f. eks. Kvindernes politiske stilling — Kvindernes sociale opgaver, Børnehyggejne, Børneforsorg, Ligelønsprincippet osv.

Blandt de tilstedeværende repræsentanter var forskellige katholske damer og deriblandt den polske senator Madame Josefina Szebeko og fru consulinde Backer fra Norge. — Denne sidste, der i en årrække har været generalsekretær, har udført et stort og dygtigt arbejde indenfor »International Council of Women« (J. C. W.).

Den hellige Fader, der med velvilje og interesse har fulgt disse enkelte katholske kvinders indsats i kvindesagens arbejde, har dog ikke ment, at katholske foreninger burde indmelde sig i denne organisation, og allerede i 1910 fandt den første sammenslutning mellem kvindelige katholske foreninger sted — og det internationale forbund blev dannet samme år på et møde i Brüssel.

I 1913 godkendte Hans Hellighed Pius X lovene for »De kvindelige katholske foreningers internationale forbund«, og Hans Hellighed Pius XI værdigedes i 1922 at give forbundet en protektor i Hans Eminence Kardinal Merry del Val.

»Det internationale forbund« tæller i dette øjeblik 47 tilsluttede foreninger og landsforbund, som repræsenterer over 15 millioner katholske kvinder.

Forbundets hovedsæde er i det land, hvor formanden bor — for øjeblikket Utrecht i Holland; men der findes altid en næstformand i Rom.

Forbundet ledes af en hovedbestyrelse og et råd, der består af repræsentanter fra de tilsluttede foreninger.

Formålet er:

at forene katholske kvindeforeninger i samarbejde til fremme af religiøse og intellektuelle interesser og til socialt arbejde.

Den optræder som landsforbund i de forskellige lande og repræsentanter fra landsrådet har stemmeret ved den internationale generalforsamling.

Landsforbundet kaldes i Frankrig og Belgien: »La ligue des femmes catholiques« — i Tyskland: »Katholischer Frauenbund« — i England: »Catholic women's league« etc. etc.

I Oktober 1925 finder en occidenscongres sted i Rom — og det er i denne anledning, at der er sket henvendelse til de nordiske lande, om ikke længere at holde sig tilbage — men tage dej i den store sammenslutning til gavn ikke blot for det store fælles formål — men i lige saa høj grad til støtte og berigelse for dem selv, så vist som det er af den største betydning, at være i levende forbindelse og i enigt samarbejde med de store katolske sammenslutninger.

I Norge er forbundet straks blevet dannet — med den før omtalte fru consulinde Backer som forbundets dygtige og energiske formand — og med højærværdige Biskop Smiths approbation og velvilligste støtte.

I Sverrig har Hans Højærværdighed Biskop Müller, der allerede fra München var godt kendt med bevægelsen (Kath. Frauenbund), anmodet grevinde Britta Bjelke om at stifte forbundet.

Også på Island og i Finland har den øverste gejstlige myndighed ønsket forbundet velkommen — og der arbejdes ivrigt, for at få det oprettet.

Tilbage står endnu kun Danmark. Men vor højærværdigste Biskop — som omfatter sagen med megen interesse og velvilje — har allerede udtalt sit udtrykkelige ønske om forbundets oprettelse, og et konstituerende møde vil om ikke ret længe kunne finde sted.

Hovedstyrelsen vil antagelig få sæde i København, og vor højærværdige Biskop har selv valgt en gejstlig rådgiver, hr. pater Günther, som vil bistå styrelsen i alle vigtige afgørelser.

Hvert andet år tænkes afholdt et landsmøde i en af de byer, hvor en katolsk menighed findes — og hvor altså repræsentanter for forskellige katolske kvindeforeninger vil mødes.

De enkelte mål og midler, med hvilke foreningen vil arbejde, dens love og organisation, vil blive fremlagt og udviklet på det omtalte konstituerende møde — hvor også valg af styrelse vil finde sted.

Men vi, som er stærkt opfyldte af denne vigtige sag, føler trang til allerede nu at slå til lyd for den — til overvejelse og drøftelse.

*A. Ancker. A. Axelsen. S. Berling. S. Holstein-Ledreborg.
S. Hollen. F. Kragh. M. Lohrer. A. Osterhammel.
A. Ulke-Ramsing. E. Rosenørn-Lehn. A. Scavenius.
J. Stampe-Feddersen. L. Scheer. H. Tardini. M. Winde.*

Fru Sigrîd Opffer.

50 Aar.

»Om Fru Opffer kan man sige, at hun ikke alene gør, hvad hun kan, for andre Mennesker, men hun gør mere, end hun kan!«

Disse Ord blev udtalt af Professor Johannes Jørgensen ved en Fest i Josefskredsen sidste Sommer, og intet kan bedre karakterisere den Kvinde, hvis Navn staar over disse Linier. Faa har som hun gennem en lang Aarrække ofret sig for Kirkens Sag — først i Køge, hvor hun var med til at grundlægge Missionen, og hvor den hellige Messe læstes i hendes Hjem, og senere i Charlottenlund.

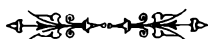
Altid har hendes Hjem staaet aabent for enhver Katholik, være sig ung eller ældre, og aldrig har nogen følt sig uvelkommen der. Det er meget betegnende, at den Opfferiske Entrédør sjældent er aflaaaset.

En Dag hver Maaned er der særligt »run« til dette enestaaende gæstfri Hjem, det er, naar Josefskredsens Medlemmer samles til Foredrag og hyggeligt Samvær — denne Kreds, som Fru Opffer tog i Arv efter Mogens Ballin, og som rimeligvis vilde være smuldret hen til intet, da dens Stifter døde, hvis ikke netop Fru Opffer havde aabnet sit Hjems Døre paa vid Gab for den.

Men det er ikke alene i sit Hjem, Fru Opffer har ydet den katholske Sag i Danmark store Tjenester, hvor som helst der trænges til en hjælpende Haand, har hun altid været rede. Det kunde være unge Mænd eller unge Piger, der skulde hjælpes frem til en Levevej, fattige, der trængte til Understøttelse, eller Folk, der var ved at sløje af i deres religiøse Pligter, og som Fru Opffer med en Moders Kærlighed førte tilbage til den rette Vej.

Hyppigt har man i Bladene set Fru Opffer nævnet som Arrangør af en eller anden Velgørenhedsforestilling. Saa ved man altid, at der venter Tilskuerne en god Aften, thi hvem har vel Arrangementstalent som hun! Dette enestaaende Talent fik man et ypperligt Bevis paa ved den nylig afholdte Fest for den belgiske Greve Carton de Wiart. Den blev som bekendt en »Straalende Succès«.

Enhver, der kender Fru Sigrød Opffer — og det er mange, — vil sikkert være med til gennem »Ugebladet« at bringe denne store danske katholske Kvinde en hjertelig Lykønskning til 50 Aarsdagen den 23. Januar. Maatte Gud give hende endnu mange gode Aar at leve i og mange Kræfter til at virke videre for Kirkens Fremgang og endelige Sejr her i vort kære Fædreland!

Festen for Grev Carton de Wiart.

I Wivels Selskabslokaler blev der den 6. ds. afholdt en særdeles vellykket og stemningsfuld Fest for den berømte katholske Statsmand, Grev *Carton de Wiart*, hvis Navn forlængst er kendt her i Danmark.

Da Blade meddelte, at Grev de Wiart som *dansk-belgisk Forenings* Gæst vilde besøge København, samledes en snæver Kreds af Katholikker for at planlægge en katholsk Fest til Ære for Greven.

Ved en Fejltagelse varede det adskillige Dage, inden Svaret paa Indbydelsen til Greven kom, og derfor maatte Festen arrangeres med meget kort Varsel. Der tegnede sig dog hurtigt mange Deltagere, og da Selskabslokalerne kun kan rumme et begrænset Antal, blev det desværre nødvendigt at slutte Listerne, mens der endnu var mange, der ønskede at komme med.

Det er her paa sin Plads at nævne, at kun ved dansk-belgisk Forenings velvillige Imødekommenhed, lykkedes det at faa Festen i Stand.

Det festklædte Selskab med Hs. Højærværdighed Biskop Brems som Midtpunkt, samledes i Selskabslokalerne henimod Klokken otte og modtag her med Begejstring M. Carton de Wiart.

Paa Komiteens Vegne bød Grev *Fr. Moltke* Hædersgæsten Velkommen.

Under Ovationer besteg derefter Grev de Wiart Talerstolen og holdt et fængslende og interessant Foredrag om sociale og religiøse Forhold.

»Det er umuligt,« udtalte Greven bl. a., »at styre en Stat retfærdigt og godt uden et religiøst Grundlag — ellers er den som et Skib uden Ror paa det oprørte Hav. Katholicismen er den faste Grund, det sikre Ror, den evige Sandhed! Med den som Ledestjerne styrer man sikkert og støt frem mod det endelige Maal, hvor andre sejler ud i det blaa. Kun den katholske Kirkes Sandhed og Styrke er i Stand til at skabe et sundt og rigt Liv!«

Efter Foredraget gik man ind i den smukke Spisesal, hvor Bordene var overordentlig festligt og smagfuldt pyntede i belgiske Farver. Æren for det usædvanlig smukke Arrangement maa tilskrives Wivels populære Vært — den utrættelige Direktør *Anton Petersen*.

Biskop Brems præsiderede med Grev de Wiart paa højre og den belgiske Gesandt *M. Allart* paa venstre Side.

Vexelerer *Aage von Benzon* dirigerede.

Biskop Brems talte for Grev Carton de Wiart — den helstøbte Katholik. Biskoppen bad til Slut Greven fortælle i sit Hjemland, hvor godt Biskoppen selv og andre Belgiere havde fundet sig til Rette i Danmark, og hvor godt Belgiere i det hele taget blev modtaget her i Landet.

Derefter fik den unge Pastor *Cay von Benzon* Ordet, og viste sig som en af de mandigste og bedste Talere blandt den danske katholske Ungdom.

»Vi Danske« udtalte Pastor Benzon, »har fulgt den belgiske Nation med Interesse og hag det heroiske Folks Kamp skimtet den katholske Styrke, thi Belgien havde aldrig holdt ud med fysisk Styrke, der maatte ogsaa være en moralsk.«

Pastor Benzon sluttede med en Skaal for Belgien og henvendte denne til den tilstedeværende belgiske Gesandt *M. Allari*.

Inden Bifaldet endnu helt havde lagt sig, intonerede Musikeren den belgiske Nationalsang.

M. Allart takkede paa Belgiens Vegne og udbragte en Skaal for Danmark, hvorefter den danske Nationalsang spillede.

Der blev holdt flere Taler, saaledes af Hofdame, Frk. *Ramsing*, Fru *Sigrid Opffer*, Pastor *Schindler* og Legationssekretær *Edouard Hansen*.

Grev Carton de Wiart takkede bevæget i smukke Vendinger, idet han sluttede med at udtale, at al den Hyldest, der var blevet ham til Del, opfattede han som en Hyldest til den katholske Kirke og Belgien.

Under Festen indløb et Telegram til Hædersgæsten fra *Johannes Jørgensen*, og en Depeche afsendtes til Grevinde *de Wiart* fra Forsamlingen.

Det blev sent, inden man rejste sig fra Bordene for at samles ved Kaffen under et fornøjeligt Samvær i de tilstødende Lokaler, hvor mange benyttede den sjældne Lejlighed til at gøre den berømte Statsmands personlige Bekendtskab.

Her skal ikke nævnes hver enkelt, der gennem sit Arbejde har bidraget til den vellykkede Aften, men det bør fremhæves, at Vexclerer Aage von Benzon som Formand for Komiteen har udrettet et stort, uegenytligt og fortjenstfuldt Arbejde, for hvilket sikkert hver enkelt Deltager i Festen er ham taknemmelig.

Et lysende Eksempel.

Under Festen for Grev Carton de Wiart talte Fru Sigrid Opffer for Grevinden, en af Nutidens betydeligste Kvinder og et lysende Eksempel for enhver kristen Kvinde. For at saa mange danske katholske Kvinder som mulig kan faa lidt Kendskab til Grevinde Carton de Wiart's Virken, bringer vi nedenstaaende Artikel, der har været optaget i *Berlingske Tidende*:

Vi har i disse Dage Besøg af den belgiske Statsmand Grev Carton de Wiart. Al Grev de Wiart er en overordentlig fremragende Personlighed, ved de fleste, men kun de færreste ved, at han ved sin Side har en Hustru, der uden Overdrivelse kan nævnes blandt Europas betydeligste nulevende Kvinder.

Grevinde Juliette Carton de Wiart er født i Gent. Fra sin tidligste Ungdom har hun hørt til dem, der praktiserer Ordene »bed og arbejd«. Hendes udprægede filantropiske Interesser har givet sig Udslag i en stærk og opofrende Kærlighed til Samsfundets Stedbørn, til alle, der lider. Hendes Mand arbejdede som Justitsminister utrættelig for at gennemføre Loven om forbryderiske Børns Redning. En Lov, der ikke ved Straf, men ved Aarvaagenhed Bestemthed og Kærlighed gaar ud paa at frelse disse Børn

Ved Udarbejdelsen af denne Lov var Mme de Wiart sin Mands ivrige Hjælper. Hun gjorde Studier i Amerika, der er Foregangslandet paa dette Omraade, det var hende, der skaffede værdifulde Redegørelser for de amerikanske Fremgangsmaader og Resultater, og det var hendes Brochurer, der blev anvendt ved internationale Forhandlinger baade i Paris og Anvers. — Da Loven »La loi Carton de Wiart« den 15. Maj 1912 vedtoges, tilskreves en Del af Æren for dens Gennemførelse derfor hende.

Nogle faa Aar efter brød Verdenskrigen ud, hvilket paany gav Madame de Wiart Lejlighed til at vise sin varme Næstekærlighed. Regeringen maatte forlade Bryssel og rejste til Anvers, men medens de andre Ministerfruer fulgte med, blev Madame de Wiart tilbage i Bryssel med sine seks Børn.

Og Madame de Wiart fortsatte uforfærdet sine sociale Arbejder. Hun besøgte sine Venner i Fattigkvartererne, opmuntrede dem, skaffede dem Mad og — hvad der selvfølgelig var det farligste — bragte den isolerede Befolkning Underretning om deres Kære — Flygtninge eller kæmpende Soldater.

Saadanne Efterretninger naaede til mig paa alle tænkelige Maader, imellem Bladene paa Kaalhoveder, i Kvinders Frisurer o. lign. Denne Opgave i Forbindelse med, at Madame de Wiart omdelte Kardinal Merciers Hyrdebreve, foraarsagede, at hun en skønne Dag arresteredes af Fjenden. Efter et langt Forhør lød Dommen paa Deportation til Berlin, hvor hun indsattes i Moabitfængselet sammen med alle Slags Forbrydere, Mordere, løslagte Individuer o. s. v. Sine seks Børn havde hun maattet lade tilbage i Bryssel uden en Gang at faa Lov til at tage Afsked med dem.

I Fængslet oversatte Madame de Wiart, der er meget litterært interesseret, den amerikanske Diplomat Brand Whitlock's Bog »En Nulids Amerikaner«.

Efter sin Løsladelse viede hun sig til Arbejde paa Lazaretterne i La Pance, i de derværende Hjem for forældreløse Børn, for lemlæstede og lign. Hendes Energi var paa ingen Maade knækket, hendes smukke, kloge Øjne straalende som altid, men hendes Haar var blevet hvidt.

Efter Krigen virker Grevinde Carton de Wiart, den ideale Husmoder, atter i sit store, smukke Hjem i Bryssel, og hun er som før Sjælen i et omfattende filantropisk Arbejde. Vi danske Kvinder vil ikke undlade nu, da den berømte Statsmand besøger Danmark, at bringe en Hyldest til hans Hustru, den stærke, tapre Kvinde, der har vist en saa storslaaet Villie og Evne til at arbejde for Samfundets Vel.

Sigrid Opffer.

Den gode Døds Broderskab.

Under Titelen »De dødes Sommer« bragte »Politiken« af 28. Decbr. en nydelig Skildring fra Frascati af *Regitze Winge*, af hvilken vi tillader os at bringe et Afsnit. Artikelen fortæller om Vinhøsten der paa Egnen — hvorledes Folk tager fat Kl. 4 om Morgenen og aser Dagen igennem — og fortsætter saa:

»For Landbrugerne, der saa tidligt drager i Marken, er i denne Tid den første Sjølemesse Kl. 3¹/₂ Morgen. Et Lav af Borgere af alle Klasser, »*Den gode Døds Broderskab*«, besørger her i Byen Fremsigelsen af det lange latinske Ritual under denne tidlige Gudstjeneste. Kl. 3 hver Nat gaar da en af Lavets Seniorer rundt i alle Gader og vækker Medlemmerne med de Ord: »Broder, staa op, de Døde venter paa dig!« . . .

Og efter at have arbejdet hele Dagen, hver i sin Beskæftigelse, samles disse beundringsværdige Mænd, blandt hvilke der findes baade Gamle og ganske Unge, paa ny ved Mørkets Frembrud i Sognekirken for atter, iført deres lange, sorte Kapper, at tænde Lysene og assistere ved Vespertjenesten for de Døde . . .

Den 9. November afsluttes denne Række Gudstjenester med, at hele Byens Befolkning med Gejstligheden i Spidsen i Procession, med Lys og under Bønner vandrer ud til Kirkegaarden, hvor Sognepræsterne velsigner Gravene. Alle gaar derud, Høje og Lave, Unge og Smaabørn. Ned ad Bankerne strømmer Skarerne ustandseligt, som Blod af et Legemes Aarer, til Byen til sidst ligger tom, med lukkede Butikker, øde Gader og forladte Huse . . .

Men derude ligger Kirkegaarden, bag sit mørke Cypresshegn, en Paradisets Have af Blomster og Lys; og trods de Tusinde Levendes Nærværelse er det eneste, man hører, en Surren af Bønner, »den gode Døds Broderskab«s dæmpede Vuggesange og alle Byens Kirkeklokker, der kimer.«

Langeland endnu Gang.

Den beskedne Korrespondance i Ugebladets Nr. 50 har givet Anledning til nogle Ytringer i Berlingske Tidendes Nr. 353.

Maatte jeg i Anledning af disse have Lov til med Hensyn til det faktiske at oplyse dette Blad om, at vi er omkring 100 Katholikker paa Langeland, saa godt som alle fattige, der ikke er i Stand til selv at opretholde et Pastorat. Den helgiske Hjælp er dikteret af kristelig Kærlighed overfor disse 100 fattige Medkristne, et Forhold, formodentlig af samme Art som Etableringen af den dansk-lutherske Kirke i Paris, hvor der neppe findes 100 danske kirkesøgende. Ingen raable »Proselythverver« efter den danske Biskop, der drog til Paris for at indvi denne Kirke.

Maatte jeg med Hensyn til det formelle tillade mig at henvise til Selma Lagerløf: Jerusalem, signerede danske Udgave Side 297 særligt, samt til Kejser Wilhelms 18. Brev til Czaren, dateret Damaskus 9. 2. 1899, dansk Udgave Side 56 øverst.

Og maatte en Lægmand sluttelig have Lov til at spørge, om den kristelige Kærlighed er mere end Ord

E. Licr-Kyhl.

Kalendere og almanakker.

Et forslag.

Allerede i mange år har vor officielle, af universitetet udgivne almanak vist de ikke få katolikker i Danmark den opmærksomhed at give en fortegnelse over de katolske festdage, fastedage o. s. v., saaledes som tilfældet har været med de mosaiske festdage i vist over 50 år. Anderledes forholder det sig med de mange privatudsendte Lomme-, noterings-, underholdningskalendere og almanakker. De allerfleste af disse viser os ikke den opmærksomhed og bør derfor helst ikke købes af katolikker. I almanakken Danmark findes de katolske festdage, ja, den har æren af, forud for vor officielle almanak at have optaget disse. I Thomsens Lommealmanak findes de ikke, i Damernes Noterings-Kalender findes de heller ikke.

Tør jeg foreslå en, som opholder sig nær de største bog- og papirhandlere i København, at foretage et gennem-

syn af alle — eller de allervigtigste — i år udgivne almanakker og kalendere og så offentliggøre her i bladet, hvilke af disse der har vore katholske festdage, og hvilke der ikke har dem. Så ved vi, hvad vi har at rette os efter. Og det kunde jo tænkes, at også de respektive udgivere opdagede det.

N. H.

Aandelig Føde.

Nu kan vi da ikke klage over, at vi ikke har katholsk Læsning af baade kvantitativ og kvalitativ Værdi.

Paa et Halvaar har 6 — seks — katholske Bøger set Lyset.

Johannes Jørgensen har skænket os to: det yndefulde Florentiner-Digt *Poel Fugl fra Firenze*, som er af baade æstetisk og religiøs Værdi — og *Breve fra Assisi*, en Bog, baaren af Latiner-Aand og klædt i Digterens festlige, rene Dansk.

Robert Hugh Benson har faaet den verdensberømte *Verdens Herre* i II Udgave, oversat af Johannes Jørgensen. Indholdet anbefaler sig selv, og Udstyret er langt noblere end i I Udg.

Indvielse er maaske den dybeste og rigeste Roman i Nutidens katholske Litteratur. Forlaget har givet den et gedigent og fint Udstyr.

Peter Schindler har udsendt »*Katholicisme*« og nu i Dag »*Katholsk Kristenliv*«, som begge er Bøger for Mennesker, der vil vide, hvad Kirken er — eller som vil indleve sig dybere i Troen.

— — —
Alt dette har vi faaet i dette Efteraar; forud gik *Papinis* to Bøger; det giver 8 Bind paa et Aarstid.

Har vi købt dem? Har vi læst dem? Bruger vi dem til Gaver?

Gør, med andre Ord, danske Katholikker sig fortjent til de rige Gaver, de faar? Kun ved at blive læsende og bogkøbende muliggør de en Fortsættelse for dem, der arbejder paa at skaffe os aandelig Føde.

Litteraturven.

Nye Bøger.

Illustreret Musik Leksikon. Hefte 2.

Ligesom første Hefte indeholder andet Hefte et rigt udmærket udført Billedstof, og af Teksten bør fremhæves en ret udførlig Biografi om Anton Brückner, hvis hundrede Aars Fødselsdag i September blev fejret med stor Højtidelighed i Østerrig og Tyskland, fordi han, Landsbyskolelæreren, der senere blev Hoforganist og Docent ved Universitetet i Wien, staar saa ejendommelig præget i alle sine baade kirkelige og verdslige Kompositioner, idet det katholsk religiøse danner Grundtonen i alle hans Værker. Den niende ufuldendte Symfoni er saaledes tilegnet »den kære Gud«.

J. Hammermüller.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Autumn 1924. 1 sh. 6 d. Nr. 12.)

Som sædvanlig er også dette hæfte af et ret blandet indhold. Det åbnes med en artikel: »Kunst og Religion«, hvori findes mange træffende iagttagelser. Forfatteren, Erik Gill, siger bl. a.: »Gothiske kirker byggede i det nittende århundrede! Når man rigtig tænker over det, kan der så være noget mere tåbeligt og ugudeligt? Den moderne håndværker, nedværdiget ved et århundredes slid og slæb i fabrikker og fire århundreders religiøs forfald, skulde han med held kunne ventes at deltage i en bygningsmåde, som kræver, at hver deltager er en kunstner og en kristen? Hele gothikken har sit udskrive fra det faktum, at religionen er livets drivfjer.« Der var mange andre interessante ting at citere heraf, men dette får være nok i denne lille anmeldelse. En anden artikel hedder »Nolas Liljer« og skildrer meget ejendommelige skikke og fester i den gamle italienske by Nola. En arkæologisk professor forklarer betydningen af navnet på den lille ø, hvor udgiverne af det smukke tidsstrift *Pax* bor, og som de forøvrigt også ejer. »Caldey« skal efter ham betyde »den kolde, d. v. s. ubeboede, ø, medens han ikke kan forklare deres andel, ældgamle navn *Ynys Pŷr*. —

Skulde en eller anden læser ønske at lære dette nummer og andre numre af *Pax* nærmere at kende, behøver vedkommende kun at sende et brevkort herom til Villa Fjordblink i Thisted, så skal det blive tilsendt.

Niels Hansen.

Peter Schindler: Katholsk Kristentiv, (København. J. H. Schultz. 1924. 108 Sider.)

Denne bog sælges til fordel for otte glas-mosaikker i St. Bendts Kapel i Rudkøbing. Hvis denne min anmeldelse

delse kunde hjælpe til, at dette mål blev nået, ja til, at der blev råd til seksten glas-mosaikker, skulde det glæde mig, ikke mest for mosaikkernes skyld, ej heller for forfatterens, men mest for de mange iblandt os, mest unge, men også gamle, mest lægfolk, men også præster, som denne bog ganske sikkert vil kunne bringe meget godt.

Thi det er en ganske ypperlig bog, pastor Schindler her har skænket, ikke alene danske katolikker, men også alle religiøst interesserede. Det er det centrale i kristenlivet, nådens altovervejende betydning, der går som den røde tråd gennem de små, gribende kapitler, af hvilke flere er rene mesterværker af opbyggelig læsning. Denne plejer tit og ofte at være alt andet end underholdende; saa meget mere bør det fremhæves, at nærværende opbyggelsesbog er så underholdende, at denne egenskab giver bogen ligefrem dens særpræg. Og videre findes der mange enkelte bemærkninger og sandheder, der er så træffende og så gavnlige, at de sætter sig fast og huskes og (forhaabentlig) bærer frugt.

Der vil sikkert være mange konvertitter, der med taknemmelighed vil tage mod denne pastor Schindlers bog. Hvor mange har ikke gjort den smertelige oplevelse, at deres natur aldeles ikke blev forandret ved deres konversion, at »deres fem sanser indgik de samme tragiske kombinationer med de samme ti bud«? Sådanne vil have stor gavn og trøst af at lære bogens andet lille kapitel om del andet skriftemål og de følgende; de vil der få den såre vigtige sandhed indpræntet, at »konversionen ikke er et mål, men en indgang«.

Kapite III handler om reaktionen efter den første glæde over at være bleven katolik. »Overdreven, uproduktiv konvertitjubil fører ofte til bitter reaktion.« Derfor bør man glæde sig lidt, men længe og huske på, hvorledes det går under andre forhold; »glæde over at være bleven student går stille bort, tilbage bliver arbejdet med studiet. Er der da ingen hjælp i den kvide: at mærke iveren kølnes? Jo: at blive katolik med erkendelsen og viljen i stedet for med følelsen.« For »katholicisme er at tjene Gud, lige meget hvordan så følelserne står«. Vi tør ikke vente, at vore »onde tilbøjeligheder skal forsvinde, selvom en hyppig kommunion vil dæmpe dem«.

Kapitlerne om »Forargelse« og »Konvertitlejl« er — ja, jeg ved ikke bedre end kort og godt at sige: glimrende. Gennemgangen af de forskellige konvertittyper: den hysteriske, den fanatiske, den dømmesyge, skabekrukken, mimosen o. s. v. er ikke alene morsom, men de enkelte skrækelige typer er i den Grad taget på kornet, at skildringen må kunne ramme og — gavne. Tro dog blot ikke, at det

er komiske små pennelegninger, hvorom det drejer sig, nej, det er kristendommens inderste kærne, der stadig peges på. Hør blot de få ord: »Den lille tanke: Nu kan da Vorherre være tilfreds med mig! er ondstyrlende for al Religion.« Og hvor er det ikke godt, når forfatteren til protestanterne stiller den anmodning, at de må »godhedsfuldt ikke tro, at kirken er så mærkværdig eller skabagtig, som dens nye børn sommetider er; til de er vokset fra konvertitefejlene«.

Med rette advarer pastor Schindler mod dem, der velmenende, men tåbeligt vil »tage sig af« konvertitterne og plager dem, for at de skal bruge deres andagter og melde sig ind i deres foreninger og benytte deres system eller kommer med forespørgsler om deres lykke, eller om de har vanskeligheder ved dette eller hint. En sådan »snasken og snagen i en andens intimeste sjæleliv« er uappetitlig. »Vækst i catholicisme er ikke menneskeværk, det er Gud Helligaandens værk i en sjæl Gud har ikke stiftet det præstelige embede eller givet præsten kirkens gamle visdom og belæring, for at ukaldede skal blande sig i hans gerning.«

Af gribende, mægtig alvor er kapitlerne om »Det uoprettelige« og »Det håbløse«. Uforglemmeligt virker »Tre Tider« med det deri indlagte lille drama af samme navn, i tre akter. Det er i al sin korthed klassisk og indpræger faren ved de blandede ægteskaber bedre end noget andet, jeg nogensinde har set. Een tanke har dog slaaet mig her: mon faren for en from katolik ved at indgå ægteskab med en slet katolik ikke er lige så stor — eller større endnu — end ved at indgaa et blandet ægteskab; stillingen er i hvert fald i sidste tilfælde klarere end i første.

Kapitlet om »Liturgi« er også både smukt og gavnligt. Det er såre nyttigt for de vistnok ikke få, der indbilder sig, at man ved den katholske kirkes liturgi forstår et kors fine sang fra orgeltribunen. Såre opbyggeligt og indelig fromt virker afsnittet »Som Børn«, hvilket også kan siges om det sidste kapitel, hvori den største af alle konvertitter, apostelen Paulus, gennem et overvældende rigt citatstof taler til os om Guds nåde, vor forløsnings store harmoni.

Dette var en mægtig ros, vil nogen måske mene. Det var det også; men da bogen er sendt mig til anmeldelse, for at jeg skulde sige min mening om den (om den interesserer nogen), har jeg ikke kunnet skrive anderledes. En lille smule kritik skal dog komme til slut, ikke fordi det hører sig til, men fordi jeg også har noget heraf på hjerte. Og pastor Schindler, der altid er på post i sproglig henseende, skal også have det at vide, når han tager fejl. Når

en mand har lovet at lade sit barn få en katholsk opdragelse og ikke holder det løfte, er han ikke en »meneder«, han er en edsbryder. Meneder er f. eks. den, der sværger på, at noget er sandt, skønt han ved, det ikke er tilfældet. Og så bruger pastor Schindler allfor mange fremmedord. Når man har så store og sjældne evner til at skrive let forståeligt og jævnt om de højeste ting, som han har, må man ikke vanskeliggøre forståelsen for den almindelige læser, til hvem bogen jo med rette er henvendt, ved at bruge så mange fremmedord og kunstudtryk, hvor almindelige betegnelser ligger nær for hånden. »Katholsk mentalitet« er f. eks. for svær for mange, også dannede mennesker. Endnu mindre går følgende sætning an: »Gør vi det i en élan af kærlighed til Gud.« Ej heller udtryk som »differentiering i tvefødt religion.« Øverste linje på side 11 forstår jeg ikke; jeg tror meningen her er dårlig udtrykt. Af trykfejl er der også en del; der er da ikke læst korrektur på bogen i jernbanen (smml. side 49)?

Forordet synes jeg mindst om. Selvom man har skrevet en god bog (den er mere end god), har man ikke ret til at sige, at man før manglede »de mest fundamentale bøger til brug for konvertitter«. Vi har virkelig flere gode af denne slags; lad blot nævne Stub: Ledsagelse fra fordomme til religiøs sandhed«, en ganske fortrinlig bog, kun lidt gammeldags i enkelte henseender — Krogh-Tønning: En konvertits erindringer — Gibbons: Vore fædres tro — P. P. Er romersk-katholsk ægte evangelisk? Ingen af dem læses så let som pastor Schindlers nye bog, men de er alligevel alle ypperlige.

Efter forordet har pastor Schindler endnu store planer på litteraturens område, og realiserer han dem lige så heldigt som her med denne bog, kan man blot lykønske ham og os alle. Mest interesserede det mig personlig, at han tænkte på at udgive et lille katholsk lexikon, for jeg har somme tider gået og lagt lidt planer og fantaseret, om det ikke engang kunde falde i min lod at udgive eller redigere et katholsk kirkelexicon i eet eller — helst — flere statelige bind. Men det sker måske aldrig, og så er det jo bedre, vi får det lille.

Dette blev en lang anmeldelse. Men den udmærkede bog fortjener også en grundig gennemgang, som den her har fået. Der var lidet at dadle og så meget at rose, at rosen bør være det blivende indtryk, som tilfældet forhåbentlig også er.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Aarhus. *Fra Jul til Nytaar i den katholske Kirke i Aarhus.* Vi har herovre i Aar modtaget mere end en Julegave af vor hellige Kirke, idet vor energiske Sognepræst Hr. Pater Nøsen under store Anstrengelser har anskaffet til Kirken en stor og i kunstnerisk Henseende vel udført Julekrybbe; de til Krybben hørende Personer: Maria med Barnet, Josef, samt Engle, Hyrder med Faar og Børnene er alle kunstfærdigt udskaaret i Træ og vidner om en dyb Forstaaelse af Emnel, som man vistnok kun finder hos katholske Kunstnere, der forstaaer at præge deres Arbejde med hele deres Religiositet, fri for al kubistisk og futuristisk Tilbøjelighed, der jo desværre trænger sig ind ogsaa paa de Steder, hvor man helst skulde være forskaaet for den Art Kunst; men derfor bliver vel et saadant Arbejde som det nævnte ogsaa et tydeligt talende Billede af det centrale i Juleevangeliet. Julenat fejredes Messen af højærværdige Pater Wünsch og højærværdige Pater Geller holdt en smuk Præken for en til Trængsel fyldt Kirke. 1. Juledag under Messen prædikede Hr. Pater Wünsch og samme Dag Aften Festandagt med Prædiken af højærværdige Pater Nøsen, der kunde glæde sig over en fyldt Kirke. 2. Juledag Messe af Hr. Pater Wünsch, og Søndagen den 28. de uskyldige Børns Fest med Børnegudstjeneste om Eftermiddagen og derefter Juletræsfest i Skolens Gymnastiksal, hvor en Del af Børnene opførte et mindre Skuespil, som var meget fornøjeligt; alt var saa smuk arrangeret af Skolens dygtige Søstre. E. S—v.

Luxemburg. I Klosteret St. Maurice de Clervaux kan der den 15 ds. fejres et lille Jubilæum idet Abbeden Père Alardo med sin store Kærlighed og Dygtighed har ledet Klosteret i 5 Aar. Paa denne Dag vil sikkert mange af hans Venner her i Norden høde en Bøn for dette Kloster, hvor der maaske mere end noget andet Steds i Verden bedes for Nordens Omvendelse.

Meddelelse fra det apostoliske Vikariat.

Fra den 10. ds. vil Hans Højærværdighed være fraværende i nogle Uger; i denne Tid overlager Provikaren, Hr. Pastor A. Helmke Vikariatets Ledelse og vil være at træffe i Vikariatsbygningen hver Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 11^{1/2}—12^{1/2}.

København d. 5. Januar 1925.

Bekendtgørelse til Rosenkranssognet.

Menighedens Aarsregnskab for 1924 skal af Hensyn til Skattemyndighederne afsluttes **d. 31. Januar**. De resterende Bidrag til Kirken (Kirkeskat, Præstepenge m. v.) bedes derfor betalt til Incassatoren, som endnu en Gang vil komme for at opkræve Beløbene i Løbet af Januar. De Menighedsmedlemmer, der endnu ikke har betalt og som har ønsket selv at betale, bedes indbetale deres Bidrag til Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Kl. 1—4, Lørdag til 2. Bidragene kan dog ogsaa indbetales til Sognepræsten, Herr Pastor Chr. Raabe, Boyesgade 8² (12--1 og 6—7) eller til Regnskabsføreren, P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6² (efter 6) senest **Tirsdag d. 3. Februar**.

Forvaltningsraadet.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), i Aarhus til Cl. Eisenbichter, Carl Blochsgade 13, som med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videresender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, gl. Sølv- og Guldsager til Omsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaad, slide Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige og brugt Legetøj.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

De udsatte 100 Kroner

for Sønderjydske katolske Kirkers Indsamlingsbøsser tilfalder Bøsse Nr. 37, som, indsendt fem Gange, indeholdt 7446 En-Ører, og bedes Indsenderen af denne Bøsse afhente Beløbet hos Pater Fr. Jaworski, St. Annæ Kirke, Sundby. samme Beløb er alter udsat pr. 31. December 1925.

Festspillet »Julegildet i Roskilde«

gentages paa Ill. Knud Konges Dag **Mandag d. 19. ds. Kl. 8.** i St. Knuds Sal, Stenosgade. Billetter à 1 Kr. faas i Boghandelen, Stenosgade. Program v. Indgangen.

DET SMUKKE FOTOGRAFI

fra Festen d. 6. ds.

for ministre d'état Grev Carton de Wiart

kan faas ved Henvendelse til

kgl. Hoffotogr. *Elfelt*,
Østergade 24.

Hr. *J. Hansen*,
Ekspedit. for Nord. Ugebl.
Bredgade 64, Tel. Palæ 3762.

F. Jaworski,

f. T. Redaktør f. Nord. Ugebl.

Hans Bogbindersallé 2, S. Tel. Amager 3202.

Pris 6 Kroner.

Størrelse 23×29.

Kirkelig Kalender.

18. Jan. 2. Søndag eft. Epifani.	25. Jan. 3. Søndag eft. Epifani Biskop Josefs Konsekration.
19. — M. Kong Knud, Martyr.	26. — M. Polykarp, Biskop og Martyr.
20. — Ti. Fabian og Sebastian, Martyrer.	27. — Ti. Johannes Chryso- stomus, Biskop, Be- kender, Kirkelærer.
21. — O. Agnes, Jomfru og Martyr.	28. — O. Agnes, Jomfru Martyr.
22. — To. Vincents og Anasta- sius, Martyrer.	15. — To. Frans af Sales, Bi- skop, Bekender, Kirkelærer.
23. — F. Raymund af Penna- fort, Bekender.	30. — F. Martina, Jomfru, Martyr.
24. — L. Timotheus, Biskop og Martyr.	31. — L. Petrus Nolasus, Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 20. Jan. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
P. Menzinger: Jubilæumsalladen.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Sakramentskirken. Fra og med Søndag d. 18. ds genoptages
før Aftenandagten Kl. 6 de kateketiske Prædikener, som Konfir-
manderne bør overvære.

St. Hans Kapel i Hørsholm. Messe hver 1., 3. og eventuelt
5. Søndag Kl. 9 Formiddag.

Katholsk Ungdoms Forening, Sundby

fejrer sin Stiftelsesfest Søndag d. 25 Januar
i Sønderbros Selskabslokaler.

Billetter à 1 Krone faas i Præstegaarden ved St. Annæ Kirke.
Bestillinger modtages gennem Tel. Amag. 3202. Festen begynder
Kl. 7 pr. og slutter Kl. 1.

Skolebørnenes Bespisning.

Den daglige Bespisning i St. Ansgars Skole er nu begyndt.
Vi har endnu ikke modtaget noget Bidrag til denne, men vi haar
meget, man ikke vil glemme os, men vil hjælpe os til at
kunne fortsætte. *St. Josephs-Søstrene.*

Palæstina.

Rejsevant Dame med Kendskab til flere Sprog ønsker til
Forsæret nogle Rejsefæller til Palæstina og mulig Nordægypten.
— Billet nrk. »Rejsefæller« modtager Redaktionen.

Direktoriet for 1925 er udkommet. Pris 4 Kr.

Kalenderen for 1925 er udkommen og kan faas hos
Ekspeditionen, Bredgade 64.
(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsen
des Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1¹/₂—2¹/₂

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 4.

Søndag den 25. Januar.

1925.

INDHOLD: 3. Søndag efter Epifani. — Kvindelige Præster. — Det rene Væld — (fortsat). — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — Billede fra Festen for Grev Carton de Wiart. — En protestantisk Maler, der blev Benediktinermunk. — Festandagt og Festspil til hl. Knud Hertngs Ære. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holbæk. Rudkøbing. — Avertissementer.

3. Søndag efter Epifani.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 96. Tilbed Gud, alle hans Engle. Sion hører det og fryder sig. Herren er Konge. Jordan fryde sig, mange Øer skal glæde sig. Ære være...

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, se i Naade ned til vor Svaghed og udstræk din Vældes højre Haand for at skærme os. Ved vor Herre...

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Romerne 13, 16—21.

Trinsang (Graduale).

Ps. 101. Frygte skal Hedningerne dit Navn, Herre, og alle Jordens Konger din Herlighed. Thi Herren bygger Sion, og han skal ses i sin Herlighed. Alleluja, alleluja. Herren er Konge. Jordan skal fryde sig, mange Øer skal glæde sig. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus, 8, 1—13. (Hovedsmandens Tjener).

Ofring (Offertorium).

Ps. 117. Herrens højre øvede Magt, Herrens højre løftede mig op. Jeg skal ikke dø, men leve og fortælle Herrens Gerninger.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bede dig, lad denne Ofølgave rense os fra vore Synder og helliggør dine Tjenere paa Legeme og Sjæl til at fejre Ofringen. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Lukas 4. Alle forundrede sig over de livsalige Ord, som udgik fra hans Mund.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi, hvem du forunder at faa Del i saa store Hemmeligheder, vi bede dig, at du vil værdiges at gøre os i Sandhed skikkede til at høste Frugt deraf. Ved vor Herre . . .

Kvindelige Præster.

I folkekirkelige Kredse hersker der for Øjeblikket en ikke ringe Ængstelse og Nervøsitet. Der er ogsaa god Grund dertil. Den danske Kirke staar jo ved en skæbnesvanger Skillevej, fordi Spørgsmaalet om de kvindelige Præster skal afgøres i den nærmeste Fremtid. Vi Katholikker skal selvfølgelig ikke blande os i den Sag, men alligevel følger vi den med den største Interesse. Thi for det første drejer det sig her om et ganske principielt Spørgsmaal. Desuden spiller katholske Argumenter en Rolle i Bladenes Diskussion. Og endelig faar Stridens Udfald i hvert Tilfælde indirekte ogsaa Betydning for os. Kommer nemlig de kvindelige Præster, saa bliver Kløften mellem Folkekirken og dens Moderkirke endnu større, end den hidtil har været. Af disse Grunde fremsætter vi nu her i Ugebladet det katholske Syn paa Tanken om kvindelige Præster og benytter saa Kirkens Opfattelse til Belysning af den vanskelige Situation, hvori vore adskilte Brødre befinder sig for Tiden.

I.

Det katholske Standpunkt er kort, bestemt og klart udtalt i Kirkelovbogens Canon 968, § I: »*Kun en døbt Mandsperson kan modtage den hellige Præstevieelse gyldigt.*« Ordet gyldigt fortjener at fremhæves. Det vil nemlig sige, at selv om en Biskop foretog en Ordination paa en Kvinde med den sædvanlige Haandspaalæggelse og Bøn, saa vilde der dermed dog ikke kunne meddeles Magt og Myndighed og indre Naade til rettelig at forvalte Præsteembedet. Lige saa lidt som et dødfødt Barn ved Daab kan blive en Kristen, lige saa lidt kan en Kvinde ved Ordination blive Præst.

Hvorledes kan det være Tilfældet? spørger man uvilkaarlig sig selv. Har Kirken truffet denne haarde Bestemmelse paa egen Haand? Nej, det er Gud selv, der er Ophavsmand til den. Naar vi tager den hellige Skrift, saa finder vi der baade den af Kirkelovbogen omtalte Kendsgerning og desuden en Begrundelse af samme.

1) Alverden ved, at *hverken det gamle eller nye Testamente kender andre Præster end mandlige.* I denne Sammenhæng interesserer Forholdene i det sidstnævnte os mest. Her er den alt overragende Ypperstepræst Jesus Christus selv, altsaa en Mand. Han udøver sit Hverv ved Indstiftelsen af den hellige Eukaristi og ved Frembærelsen af Korsotret paa Golgotha. Dernæst bør nævnes de tolv Apostle, altsaa ogsaa Mænd. Dem overdrog nemlig Kristus sit Præsteembede, da han ved den sidste Nadver gav dem det Hverv og den Magt at frembære det hellige Offer, og da han efter sin Opstandelse aandede paa dem og gav dem den Helligaand, for at de ved Syndsforladelse kunde udsone Menneskene med Gud. Kun til Apostlene blev der sagt de Ord: »Gaa hen og lær alle Folk, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn; og lær dem at holde alt, hvad jeg har befalet eder.«

Til disse Kendsgerninger giver Skriften *nogle vigtige Oplysninger i Ord.* Den første gaar ud paa, at Gud *har forbeholdt sig Retten* til at bestemme, hvem der skal være Ypperstepræst, og dermed hvem der overhovedet kan være Præst. »Ingen tiltager sig selv denne Værdighed, uden

den, der er kaldet af Gud ligesom Aaron« (Hebr. 5, 4). Mennesker kan altsaa slet ikke bestemme, hvem der paa visse Omraader skal være Mellemand mellem Gud og dem. Den anden viser, at Gud har forbeholdt sig den Ret *for al Fremtid*. Det sker i Lignelsen om Sennepskornet, der bliver et stort Træ. Heri illustreres den Sandhed, at Christi Kirke engang skal blive en Verdensinstitution, men kun i Kraft af de Anlæg og Love, der findes i dens første Spirer. En Forandring i de opbyggende Elementer bevirker, at det ikke længere er Christi Kirke: Kvindelige Præster er altsaa udelukket, siden de ikke fandtes den Gang, da Kirken endnu var det lille Frøkorn. Det er denne Slutning, som allerede disse Overvejelser fører os til. Endnu mere kategorisk bliver Spørgsmaalet afgjort af den hellige Paulus. Hans Udtalelser er dobbelt interessante, fordi han samtidig giver en Begrundelse af, hvorfor Kvinden ingen Adgang har til Præsteværdigheden.

2) Hedningeapostelen bringer denne Sag to Gange paa Tale.

Een Gang i sit første Brev til Timotheus, hvor han giver den unge Biskop en Vejledning i den rette Embedsførelse, Angaaende den offentlige Gudstjeneste bestemmer han: »Jeg tilsteder ikke Kvinden at være Lærer, ej heller at byde over Manden, men at være i Stilhed. Thi Adam blev først skabt, derefter Eva. Og Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget og faldt i Overtrædelse.« (1. T. 2, 12-14). Allerede før havde den hellige Paulus haft Lejlighed til en Udtalelse om samme Emne. Han havde maattet skride ind mod Uorden i de Kristnes Gudstjeneste i Korinth. Ogsaa her lyder hans Indsigelser som en Lov, der gælder for alle. »Kvinderne skal tie i Forsamlingerne. Thi det er dem ikke tilladt at tale, men de skal være underdanige, som ogsaa Loven siger . . . Thi det klæder Kvinde ilde at tale i en Forsamling (1. K. 14, 34-35).

Disse to Steder har faaet en vis Berømtthed, fordi de i høj Grad har bragt nogle førende Damer i den moderne Kvindebevægelse i Harnisk. Man forstaar for saa vidt godt deres Følelser, som den hellige Paulus jo med rene Ord og al ønskelig Tydelighed fastslaar, hvad Skriften ellers

forudsætter som givet eller lærer ved Kendsgerninger. Naar nemlig Kvinder ikke kan være Lærere eller Ledere i en Gudstjeneste, saa er de altsaa afskaaret fra Præstens Gerning.

Men disse Damer gør med deres Vrede Apostelen en stor Uret. Thi netop derved, at han i sin Begrundelse søger tilbage til Slægtens første Dage og bygger sin Bevisførelse paa Kvindens Oprindelse og Natur, paa hendes specielle Opgaver og første Fejlgreb, fordeles Lys og Skygge efter Retfærdighedens strengeste Maalestok, og hele den nu gældende Orden faar derved en forsonende Karakter. Paa de første Sider af det gamle Testamente staar nemlig det bedste, man overhovedet kan sige om Kvinden; hun gaar ligesom Manden ind, under den store Plan, som Gud, efter at Verdensaltet var bygget, udtrykker med de Ord: »Vi vil gøre Mennesker i vor Skikkelse og efter vort Billede, at de kan herske«. »Saa skabte Gud Mennesket i sin Skikkelse, efter Guds Billede skabte han det; som Mand og Kvinde skabte han dem.« *Begge Køn har altsaa den samme Oprindelse og den samme Lighed med Gud.* Derfor lyser Gud ogsaa *den samme Velsignelse* over dem. »Gud velsignede dem og Gud sagde til dem: Forplant eder og bliv talrige og opfyld Jorden, underlæg eder den.« Den første, der opdager dette Naturfællesskab eller rettere sagt det inderligste Slægtskabsforhold mellem Mand og Kvinde, er *Adam, der anerkender denne Kendsgerning* med de klare Ord: »Det er Ben af mine Ben og Kød af mit Kød.« Og det er ham, der først udtaler Loven om den inderligste Kærlighed, der for al Fremtid skal knytte Manden til Hustruen.

Kvinden er ikke Mandens Slavinde, ej heller hans Tjenestepige, men hans Ledsagerske og hans Rejsefælle paa Vejen gennem Livet. Det Lys, der saaledes falder paa hende og hendes Værdighed forstærkes ydermere ved, hvad den hellige Paulus selv siger om hende. »En Hustru bør elskes af sin Mand, som Kirken elskes af Christus« (Eph. 5,25). Og ved Daaben bliver hun lige saa vel et Guds-barn som Manden. Her fremkalder Kønnen altsaa ingen Forskel (Gal. 3,28).

Men ligesom i vore Dage har Jævnbyrdigheden med Manden paa det rent personlige Omraade allerede i den apostoliske Tid fremkaldt Forsøg blandt Kvinderne paa at tilrive sig den samme Ligeberettigelse ogsaa der, hvor den ikke findes. Derfor lyder Apostlens Ord saa skarpt, ja næsten ironisk, og derfor afviser han Kvinderne saa energisk. De skal ikke have Lov til at ødelægge Samfundslivets rette Orden. I samme Skabelsesberetning, hvor der staar saa smukke Ord om Kvinden, finder han sine Beviser for, *at Manden i Hjemmet og i det kirkelige Samfundliv indtager en højere Stilling.* Den Rækkefølge hvori, og den Maade, hvorpaa Gud skabte de to første Mennesker; det deraf opstaaende Afhængighedsforhold for Kvindens Vedkommende; Mandens aandelige Qverlegenhed og større Modstandsdygtighed; Kvindens naturlige Opgave og Bestemmelse: alt dette danner her Grundlag og Udgangspunkt for Apostelens Argumentation.

Adam blev først dannet, siger den hellige Paulus. Han er ikke født af en Kvinde, ej heller er han skabt for Kvindens Skyld. Derfor indtager han ganske naturlig en Førerstilling. Kvinden derimod er dannet i anden Række; hun er skabt for Mandens Skyld. Der bestaar saaledes et tydeligt Afhængighedsforhold for Kvindens Vedkommende.

Adam blev ikke bedraget, vedbliver Apostelen, hverken af Slangen, der ikke turde nærme sig Adam, eller af Madlyst. Med Eva skete begge Dele. At Fristeren begynder med hende, viser, at hun er svagere end Manden. I det Øjeblik, hun tror paa Slangens Løgn: »I dør ikke,« mere end paa Guds Trusel: »Spiser du deraf, er Døden dig vis«, aabenbarer hun en stor Mangel paa Dømmekraft. Og medens hun stod og blev var, »at Træet var godt at spise af, en Lyst for Øjnene og lokkende til at vinde Kløgt ved«, røber hun, hvilken overvejende Indflydelse det uberegnelige Følelsesliv kan have paa hendes Beslutninger. Da Kvinden saaledes for første Gang i Menneskenes Historie griber Initiativet og vil være Fører for Manden, bliver det en Katastrofe for hele Menneskeslægten! »Med Kvinden begynder Synden,« siger Skriften ganske kort, »og for hendes Skyld maa vi alle dø.«

(Fortsættes.)

Det rene *Uæld* —
 Rejsebilleder fra Landet i Italien.
 Af
 Peter Schindler.

(Sluttet).

Men langt nede møder jeg en, jeg synes, jeg kender fra Evangeliet.

Han er lam i hele den ene Side og vælter sig afsted som et saaret Dyr. Og hans Øjne er Dyrets vilde Øjne, og den Tale, hans stumme Læber fører frem, er som Dyrets uarticulerede Skrig.

Hans Haar og Skæg er uplejet, og Tøjet river han i Laser.

Se, nu staar han stille og stirrer uhyggeligt paa mig, og da han har set, hvem jeg er, løfter han Armene ligesom i Gru og Rædsel og flygter bort, saa hastigt Stokkene og hans ene friske Ben vil bære ham — bort over den skovklædte Bakkekam, hvor han jager en oldensøgende Svineflok paa Flugt til alle Sider.

* * *

Tiden er kommen, da jeg skal forlade Sognet.

Det er den sidste Aften, og jeg gaar en eensom Tur ud fra Byen ad den hvide Vej, der er haard og fast af Dugg. Maanen lyser og kaster et irret Sølvskær over Olie-træernes Toppe; den blinker i Vejens Granit.

Al Dagens Larm og Lyd og Støv og Møje er glemt; der gaar ligesom sagte Melodier i Luften.

Al Vind hviler; Varme staar op fra Jorden som hvide Taager; alle Farver blegner i Maanelyset; Bjærgene synes fjærnere end om Dagen. Sælsomme Skygger kaster sig over dem, hvor Klippeknuder staar frem i Lyset.

Nede i Dalen er alt ét Hav af Taage og Damp — et Lams Brægen lyder op -- som fra Bunden af en Sø.

Langt ude synger en ensom skælvende Stemme sit Elskovskvad ud i Kvælden — langsomt og vaandefuldt klagende med snart dybe, snart skingrende Vokaler; det er som om En prøvede alle et Orgels Piber.

Ret udenfor Byporten ligger Kilden.

Den er som en Helligdom at se til — en Søjle af blank Granit, der er slidt af mange Hænder — og i Søjleens Midte et Kobberrør, der leder Vandets rene, lyse Sølvstrøm.

Vandet rinder og mumler og nynner og synger og falder plaskende ned i den sorte Kumme.

Jeg sætter mig ved Vældet og ser op mod Sognet, hvor Lysene tændes og funkler som Juveler i Byens mørke, tunge Kontur, der tegner sig skarpt mod den havgrønne Maaneluft.

Jeg sidder og lytter til Kildens Tale.

Den har saa meget at sige en Vandrer — en Pilgrim.

Var det ikke ved en Kilde, Mesteren satte sig en solhed Sommermiddag ovre i Orienten og tog Themaet til sin Tale fra det rene, rindende Væld.

— Han har sagt mig alt, hvad jeg har gjort — sagde Kvinden ved Sykars Cisterne.

Og det kan hænde enhver, at der gaar Dom over hans Liv, naar han sidder stille og grunder og lytter til Vandets Tale. Vandet, der kommer fra Jordens sorte og mudrede Engdrag og dog er klart og gennemsigtigt som en Straale af Lys.

Kilden, der er Byens Hjærte, giver sig ikke Ro, før dens Tale forstaas, Af og til plasker den stærkere: ... ikke sandt, Du maa jo dog give mig Ret! ... saa synger den atter sin stille Sang — Sangen om Fred og Køling og Klarhed, Sangen om draabeklar Oprigtighed, Sangen af det sunde Vand, der er kvægende som Sandhed og som Enfoldighed.

Og jeg tænker paa alle dem, der kommer til Kilden og øser — paa Sognets unge Piger med Kobberkankaen paa Hovedet, naar de skrider ud fra den mørke Port og gaar frem i Solen klædt i Blaaf og Rødt, og deres Øjne er gode og blanke og dybe som Kummen foran Kilden. — Nu falder Maanens Lys ned over Vældet, det bliver som rindende Sølv, som klare Taarer, som flydende Lys; Vældet vil mig noget; og som jeg ikke kan fly for Lyset, saaledes kan jeg ikke fly for Vældets Tale.

Jeg vil give Dig levende Vand — sagde Mesteren ved Sykars Kilde.

Og jeg synes, han siger det ogsaa hær ved Sognets. Og nu forstaar jeg Vældets Dom —.

Der er to Slags Mennesker — og der er to Mennesker i mig og i os alle. De, der begærer de kostelige, kunstige Drikke, hvis Duft er Duften af Blomsterne fra Kundskabs-træet paa Godt og Ondt. Og de, der vil have Vandet fra det rene, talende Væld, som udrinder ved Roden af Livets Træ i Paradisets Have. De sammensatte, uoprindelige, kunstige — og de, der vandrer *in simplicitate cordis eorum*, i deres Hjærtets Eenfold.

Menneskene fra de store Byer med de mange Kirker, de Hundrede Forkyndere af Gud og af Satan, af Guds og af Satans Herlighed — og Menneskene fra S o g n e t, som kun véd og vil vide det ene og store og simple: Hjærtets Renhed og Sindets Eenfoldighed.

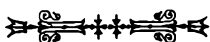
Og det bliver mig atter usvigelig klart, at der kun er varig Lykke i dette ene — og meget mere: at der i dette er en usigelig Skønhed, et Dyb af Poesi.

Thi de elektriske Lampers Gløden i de formede Glas skal høre op, naar Lyset slukkes — men Vældet rinder evigt rent paa Sognets Vej, og Jomfruer, Slægtens Perler og Pryd, kommer hid og øser i store Kobberkar og bringer det ind paa Hjemmets Bord til Maaltidet, og de korsers sig og spiser og drikker med det Legemets Behag og den Sindets Fred, som Arbejde, Guds frygt og god Samvittighed skænker. —

Nu ringer Sognets Klokke — *un ora di notte* — den første Nattetime! Nu tænker de levende paa de døde, og Slægtens Liv med Efterslægten leves i Bøn til Livets Kilde.

Klokken ringer, og Vældet synger, og Nat synker lyst over Dale. Jeg rejser mig og gaar — men først fører jeg Kildens Draaber, som var det Vievand ved Kirkedøren, til min Pande og mit Bryst med det hellige Tegn.

Vejen er haard og hvid og listig at vandre i Kvælden, og hag mig nynner det rene Væld, som dets Søstre sang for Digterkongen i Jødeland: *Benedicite fontes Domino* — lover Herren alle Kildevæld!

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

8.

DEN NYE ÆRKEBISKOP.

*Norbert og Kejser Lothar. Paa Magdeburgs Ærkebispesæde.
En Scene fra Indtoget.*

»Det sømmer sig for os at tjene
Gud ikke efter Menneskenes Vilje,
men saaledes som Gud selv vil det.«

Allerede en Gang før havde Norbert været »Kejserens Ven« — men da var han ikke Guds Ven. Nu var der ingen stor Fare for, at den forsagende Ordensmand, der i saa afgjort en Grad havde brudt med hele Verdens Tillokkelser, skulde blive det første paa Bekostning af det andet. Dertil kom, at Kejser Lothar II jo ikke var en Henrik V. Han besad ganske vist ikke sidstnævntes glimrende Forstands-Egenskaber, men des mere Pligtfølelse og ærlig Vilje til at gøre det, som gavnede Landet. Kejser Henriks Selvovervurdering og grænseløse Egoisme laa fjernt fra denne prøvede, alvorsfulde og redelige Mand, og derfor kunde ogsaa Norberts Ord finde god Jordbund i ham.

Lothar klagede sin Nød for Norbert og frem for alt Vanskelighederne med Bispeudnævnelserne. Nu skulde der netop vælges en ny Ærkebiskop til den gamle By Magdeburg, som allerede i to Aar havde savnet en Overhyrde. Lothar vidste ingen bedre dertil egnede Kandidat end — Norbert.

Denne maa vel have indset, at der her forelaa et Kald fra Gud, en god Gerning, som til Trods for alle Hindringer skulde udføres, og efter nogen Modstand modtog han Valget.

Men samtidig var han fast besluttet paa til Trods for den ydre Glans baade personlig at leve i Fattigdom og Ringhed — og at udfolde alle Kræfter for at udbrede Guds Rige indenfor sit store nye Magtomraade.

Først ledsagede han Kejseren endnu til Strassburg, tog saa definitivt Afsked med sit Arbejde i Prémontré,

hvor senere Hugo blev Abbed*), og rejste østpaa. Men det var ikke med Glæde, hans Ordensbrødre saa ham tage imod dette vanskelige Hverv, de vidste, at han kun var »et Offer paa den pastorelle Tjenestes Alter«, og naivt udmaler den gamle »Vita« det skrækkelige Liv, Norbert nu vil gaa i Møde imellem »en daarlig og vild Nation, iblandt Sakserne og Slaverne«, hvis Navne allerede kendetegner deres Grumhed.« Den gamle Kronist kalder dem for sclavi og saxi for at kunne udlægge disse Ord som Varsler om alt det, som den stakkeis Norbert vilde komme til at gennemgaa.

Imens — det var den 18. Juli 1126 — drog en stor Skare i højtidelig Procession gennem Magdeburgs Gader til Kathedralen og derfra til Bispegaarden. Hele Gejstligheden var forsamlet, mange Adelsmænd og Fyrster og samtlige Bisper fra de underordnede Diøceser. Og i deres Midte saa Folket en underlig Skikkelse, klædt i en fattig Dragt og med bare Fødder. Skulde den ringe Person mon være deres nye Overhyrde? — Det mente i hvert Fald ikke Bispegaardens Portner, han var. Men da denne Tigger vovede at trænge sig ind mellem saa fornemme Folk, standsede han barsk denne efter hans Mening frække Person og sagde til ham: »Hvad skal du her? De øvrige Fattigfolk er allerede andet Steds forsamlet (for at modtage Gaver —). Du maa ikke gaa denne Vej.« — Men næppe var Ordene udtalt, før flere Herrer af det prægtige Følge holder Portneren i Armene og hvisker: »Ti stille — du gør dig selv ulykkelig — dette er jo netop vor nye Ærkebiskop og Herre!« Den forskrækkede Portner ser med opspilede Øjne paa Norbert og vil forsvinde, men denne nikker venligt til ham og siger smilende: »Du har aldeles Ret, min Ven, og kender mig bedre, end de andre gør. En saa ringe og fattig Mand som jeg burde slet ikke huses her i denne fine Gaard.« —

Bedre end andet vil denne lille Scene huskes og vise os Norberts Sindelag.

Otte Dage efter blev han konskreret, og nu begyndte

*) De første to Aar vedblev Norbert med at indehave Abbedstillingen, saa traadte Hugo i hans Sted.

et enormt Arbejde med at oprette den kirkelige Disciplin, at ordne de kirkelige Ejendomsforhold, at forbedre Guds-tjenesten og Undervisningen. Thi meget var kommet i Ulave under den lange »Sedisvakans« — Tiden, hvori der ingen Overhyrde var.

Norbert viste under hele sin Styrelse, at han forenede Venlighed med Fasthed. Upartisk søgte han at fremme de forskellige religiøse Interesser indenfor sit Ærkebispedømme, men naturligvis var det ham en særlig Glæde at indføre sin nye Orden paa flere Steder. I selve Magdeburg blev Maria-Stiftet Præmonstratensernes Eje og hans Discipel Evermod dets første Provst. Paa Petersberg ved Halberstadt og flere andre Steder oprettedes Provstier, ja hele Domkapitler, saasom Brandenburg, Havelburg og Ratzeburg gik over til Ordenssamfundet*).

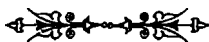
Dog samtidig spændte Norberts Virksomhed videre, oftere maatte han ud paa Rejser, saaledes til Kejseren, som han traf i Würzburg 1127 og i Aachen 1128. Sammen med Kejseren skal han have gjort et Togt imod de hedenske Vender — i hvert Fald har begge arbejdet sammen for at bringe disse Lande ind under Kristendommen og Civilisationen.

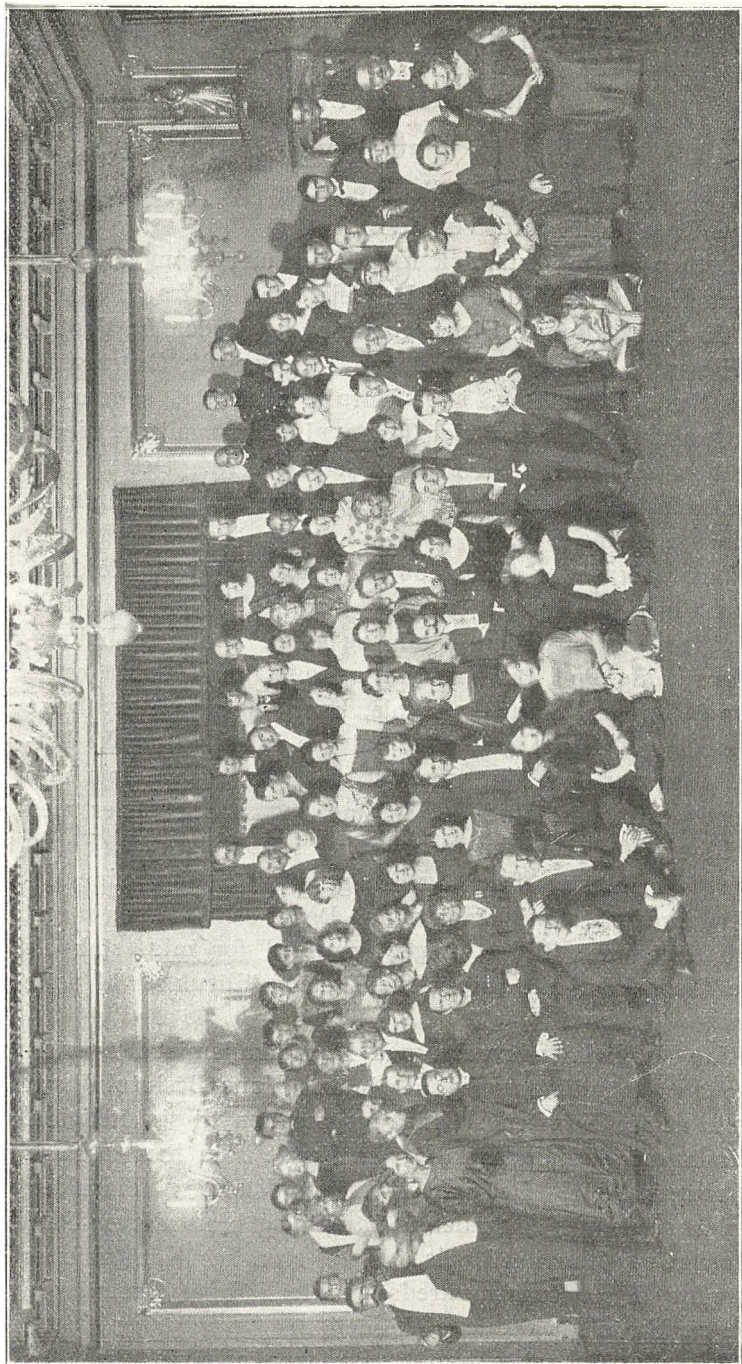
Det kunde dog ikke undgaas, at Norberts faste Styrelse mødte en stor Del Modstand, baade hos Folk i Magdeburg, som følte Ærkebispens Regimente som en Indskrænkning af deres Særinteresser, og iblandt flere Gejstlige, der ikke kunde taale Norberts Forskrifter til det aandelige Livs Fremme.

Vi skal nu se, at Modstanden voksede sig saa stærk, at Norbert nok skulde føle, hvad det vil sige at gaa Verden imod. Herren havde jo sagt: »I Verden skal I have Trængsel, men hav Tillid til mig: Jeg har overvundet Verden.«

F. F. M.

*) Ordenens Stifter. hvis Forstandere var Prælater, inddeltes i Abbedier og i Provstier. Disse kaldtes nok for »Klostre«, men kun i udvidet Begreb, thi egentlig var Præmonstratenserne ikke Munke. Derfor gik det ogsaa lettere med, at hele Stifter og Domkapitler gik ind under dets Regler og saaledes optoges i Ordenssamfundet.

Deltagere i Festen for Grev Carton de Wiart hos Wivel. (Kgl. Hoffot. Elfelt.)

En protestantisk Maler, der blev Benediktinermunk.

I Benediktinerabbediet Beuron lever der en Munk ved Navn Dom Willibrord Verkade.

Det er en protestantisk født Hollænder, som det guddommelige Forsyn ad mystiske Veje har ført fra Vildfarelser til den katholske Kirkes Sandhed og derpaa fra Verden til Klostret. Det var i Bretagne, Naaden fik Overtaget i hans Sjæl. I sin Bog, »Die Unruhe zu Gott«, som nylig er oversat til Fransk under Titlen »Le tourment de Dieu«, har han selv fortalt, hvorledes dette gik til. Det vil sikkert have sin Interesse for vore Læsere at høre lidt nærmere om denne Bog.

Jan Verkade er født 1868 i Nærheden af Amsterdam. Hans Forældre tilhørte en baptistisk Sekt, Mennonitterne. Han voksede op uden Daab og uden anden Religionsundervisning end Bibellæsningen, som han maatte overvære i den protestantiske Skole, hvor han var Elev. Flere Gange havde han Lejlighed til at gaa ind i katholske Kirker. Det var som om en uforklarlig Dragelse tvang ham derind. »Det var altid det samme, jeg saa: et Alter med en Glorie af Lys omkring og hyllet i Røgelseskyer. Foran Altret gik Præsten frem og tilbage sammen med sine Levitter, imedens Menigheden sang. Det var altsammen meget højtideligt, men tillige meget fremmed for mig, stakkels lille Dreng, der ølte mig uimodstaaelig tiltrukket af dette Syn.«

Jan Verkade indtraadte paa Kunstakademiet i Amsterdam for at uddanne sig til Maler. Hans Beslutning var taget: at vie Kunsten sit Liv og gøre den til sin Religion. I sin Søgen efter Indtryk for sin Kunst kom han til Paris i Februar 1891. Det var i »Symbolisternes« Tidsalder. Han sluttede sig til Maleren Gaugin og hans Elever Paul Sérusier og Maurice Denis. Flere alvorlige Konversioner indenfor disse Kunstnerkredse vakte i ham Troen paa Sjælens Eksistens og dens Udødelighed.

I April 1891 rejste han til Bretagne sammen med den

unge danske, jødiske Maler Mogens Ballin, som senere ogsaa lod sig optage i den katholske Kirke. Verkade blev øjeblikkelig grebet af Landets Skønhed. Senere lærte han den bretonske Katholicisme nærmere at kende. En Gang benyttede han som Model til et Billede af Madonna en femtenaarig Bondepige. »En Dag spurgte hun mig, hvorfor jeg ikke gik til Messé om Søndagen. »Jeg beder paa min egen Façon«, sagde jeg. »Deres Læber ser slet ikke ud til at være brugt til Bøn,« svarede hun. Sjældent har

noget gjort et saadant Indtryk paa mig som dette Svar fra en from ung Piges Læber.«

Bemærkningen gjorde sin Virkning — en Søndag gik han til Messe. Han saa sig omgivet af Mænd, der stod andægtig Side om Side i den nederste Krog af Kirken, hvor der hverken var Bænke eller Stole. »Pludselig,« fortæller han, »lød en lille Klokkes Kimen. Alle knælede — de fleste paa eet Knæ efter først at have bredt deres Lommetørklæde ud paa Gulvet. Jeg overvejede et Øjeblik. Der udkæmpedes en haard Kamp i mit Indre. »Skal jeg virkelig ogsaa knæle ned?« Mit Hovmod protesterede ener-

gisk mod en saadan Ydmygelse, men i min oprejste Stilling ragede jeg paa en ubehagelig Maade op over de andre. Der var ingen anden Udvej end ligesom de at knæle ned paa det ene Knæ. Hvorlænge mon jeg knælede? Jeg ved det ikke. Maaske under hele Kanon. Det forekom mig i hvert Fald frygtelig længe, for det gjorde rædsom ondt. Omsider rejste de andre sig og jeg ogsaa . . . Jeg var ikke mere den samme som før, jeg var allerede halvvejs Katholik; min Stolthed var brudt: jeg havde knælet.«

Den følgende Vinter tilbragte Verkade i Paris og Amsterdam og vendte saa tilbage til Bretagne. Han læste Pascals »Tanker« og »Christi Efterfølgelse«, som nogle Venner havde laant ham; men han fandt meget mere Lys i den ganske almindelige Katekismus.

Imidlertid læste han ogsaa Bøger om Theosofi, og disse tog han med sig, da han de to følgende Søndage gik Tur udenfor Landsbyen, medens de troende var til Messe. Men herude kunde han høre de liturgiske Sange inde fra Kirken, og de forstyrrede ham i hans Læsning og fyldte ham med en uimodstaaelig Længsel. Den tredje Søndag kunde han ikke mere holde det ud. I al Hemmelighed tog han en Messebog i Gæstgiveriets Udhængsskab og fulgte saa med Mængden til Kirke. I Bogen fandt han en Forklaring af Messen, som han syntes om. Alle sang paa Latin Kyrie eleison, Gloria, Sanctus og Agnus Dei. »Jeg bad paa min egen Maade, og Folk saa ikke forbavsede paa mig. Da jeg forlod Kirken, var jeg meget bevæget, og fra den Dag af var jeg hver Søn- og Helligdag til Messe og tit desuden til Andagt om Eftermiddagen. Det varede ikke længe, før jeg kunde synge sammen med de andre, hvilket var mig en stor Glæde.«

Ved en Mission, der blev holdt i Landsbyen, kom han i Forbindelse med Jesuitpater Le Texier, som gennem Samtaler og senere gennem Breve hjalp ham til Forstaaelse af den katholske Lære. Men endnu kæmpede Naturen, især Stoltheden, mod den guddommelige Naade i Verkades Sjæl. Adskillige Gange udeblev han helt fra en aftalt Undervisningstime hos Pater Texier. Men hver Gang blev han grebet af Samvittighedsnag og kom af sig selv tilbage.

Den 24. August 1892 blev han omsider døbt i Vannes. Samme Dag modtog han sin første hellige Kommunion, og næste Dag blev han firmet sammen med nogle smaa Gadedrenge, som fromme Damer havde forberedt til den hellige Handling. »Vi passede udmærket til hinanden,« fortæller han paa sin muntre Maade, »for hvad var jeg vel selv andet end en sølle omstrefjende Maler?« Den følgende Søndag overværede han Højmessén i Landsbyen »ikke længere som fremmed, med som Barn af Huset.«

Hans Omvendelse beredte hans vantro Venner en stor Overraskelse. De erklærede, at de aldeles ikke forstod den. Han selv indrømmer, at for den, der ikke tror paa Forsynet, er hans Indtræden i Kirken tildels uforklarlig. »Naar de Begivenheder, der satte mig i Forbindelse med Katholicismen,« siger han, »var i Stand til at faa saa stor Indflydelse paa min Skæbne, skyldes det ene og alene, at Gud drog mig til sig ved sin Naade, oplyste min Forstand og styrkede min Vilje paa overnaturlig Maade. Af egen fri Vilje er jeg traadt over til den katholske Kirke, men det er Guds Naade, der har givet Stødet til min Beslutning. Saaledes maa min Omvendelse forstaas, hvis man vil holde sig til Sandheden.«

Efter at have besøgt Rom og Firenze, levet som Asket blandt Franciskanerne i Fiesole og opholdt sig en sidste Gang i Holland, tog Jan Verkade — som allerede fortalt — den Beslutning at indtræde hos Benediktinerne i Beuron. Det var i Aaret 1897.

Fra at have sluttet sig til Kristendommen vilde han stige endnu højere ved at vandre ad Fuldkommenhedens Vej i Klostret. Dette er intet Særsyn hos Sjæle af hans Støbning, som Naaden har ført tilbage langvejs fra. Det er den sidste — og den smukkeste — Station paa Jan Verkades Rejserute mod Himlen.

Festandagt og Festspil til Hl. Knud Hertugs Ære.

7. Januar.

Lige som i Fjor holdtes 7. Januar i Aar i den tætfyldte Jesu-Hjerte Kirke en Festandagt til Sjællands Værnhelgen, Knud Lavards, Ære, hvorved Kirkens store og dygtige Sangkor under P. Menzingers fortrinlige Direktion sang de gamle Hymner og Sequenser fra Ringsted Ordinalet ved den Helliges Translation 25. Juni 1170, Denne Andagt og dette Ordinale er meget velvilligt og forstaaende omtalt af Frk. Augusta Eschricht i »Musik«'s Februar-Nummer i Fjor og i en Kronik i de ferslewske Blade for 8. Jan. i Aar. Det har sikkert været P. Menzinger en Tilfredsstillelse og kan vel ogsaa være alle danske Katholikker en Glæde, at Professor Angul Hænmerich udtalte sin store Tilfredshed med den smukke Fremførelse af disse dejlige gamle Tekster og denne herlige Musik, som Professoren i sin Tid har draget frem for Dagens Lys.

Efter Festandagten opførte »Lusores Sancti Kanuti Ducis« den Del af det gamle »Ludus de Sancto Kanuto Duce« (Spillet om Hellig Hertug Knud), som kommer lige før den Del, de samme Legere fremfører om Sommeren i Haraldsted, omhandlende Hertug Knuds Besøg hos Kong Niels i Gildebrødrenes Sal i Roskilde, med Titlen »Julegildet i Roskilde«, i Sanct Knuds Sal i Stenogade.

Dette Festspil fremstiller Begivenhederne 6. Januar 1131, Dagen før Mogens dræbte sin Fætter i Haraldsted. Vi kender Replikkerne af det gamle Ludus, og Knud Kannik har sluttet sig til Resten af, hvad han ved om middelalderlige Forhold efter et langt og indgaaende Studium. Legen tænkes opført omkring Aar 1500 dels for at pointere denne Opførelse som en Fortsættelse af de sidste Opførelser før »Reformationen«, dels fordi vi kender den Tid langt bedre end Tiden omkring Aar 1100 og altsaa bedre kan give et korrekt Billede heraf. Det er vor Hensigt ved at fremføre i helt middelalderlige Omgivelser at give en bedre Forstaaelse af de Forhold, hvorunder den hl. Knud Hertug

leveds og dermed af den Hellige selv; thi der har uden Tvivl været langt mindre Forskel mellem Skik og Brug Aar 1500 og Aar 1100 end mellem Aar 1500 og vor Tid.

Legen begynder med, at Tyrne Hette, Rigens Tolk, spadserer til Roskilde (Pladsen foran Scenen forestiller Vejen til Roskilde) og gaar ind i Gildebrødrenes Sal, hvor han træffer Borgmesteren, der samtidig er Gildets Oldermænd, og fortæller ham, at »Kongen vil hid far, i denne Jul vil han her blive«. Borgmesteren drikker ham til og svarer høfligt: »Vi vilde hans Naade fuldt vel staa for, om han end blev her et ganske Aar.« Tyrne Hette gaar nu Kongen imøde: »Farer til Roskild i eet nu paa Sted, de Roskilde Borgere haver til Eder alting beredt« og fortæller ham, at der allerede er kommet fremmede Folk til Byen. Kong Niels forstaar, at det er Hertug Knud af Slesvig, der er kommet, opfordrer sit Følge til at fare til Roskilde og henvender sig derpaa til Mogens: »Mogens, vores Søn, du skal hannem tjene, fly hannem baade Foder og Senge.« Mogens kommer med nogle forblommede Hentydninger til sine onde Planer (»Han skal ej rejse sit unge Liv«), uden at hans gamle Fader dog synes at forstaa, hvad han mener, og saa drager det kongelige Optog til Roskilde, hvor Kongen modtoges med Knæfald af Borgmesteren, som giver ham noget varmt at drikke efter den lange Rejse i den kolde Vinteraften.

De fire Forrædere lister nu een Vej ud til Sancti Jørgens Lund, som er betegnet ved et Billede af den hl. Jørgen, der dræber Dragen, og Mogens gaar en anden, men møder Hertugen. Mogens lader glad ved hans Komme »Jeg haver Eder ventet alt siden ifjor . . . I komme nu vel til Maade . . . For alle Folk under jeg bedst, dette skal al Danmark høre.« Knud: » . . . Jeg tror dette ingenlunde, at I beviser mig noget ondt.« Men Mogens har andet at passe end at være gæstfri, han skynder sig af Sted med de to Undskyldninger, Hovedpine og en privat Stridighed, han skal have afgjort. I Sancti Jørgens Lund finder en første Sømmensværgelse Sted (den anden, hvorved Mogens fortæller, hvem det drejer sig om, fremføres i Haraldsted). Alle fire Forrædere, Hage Skaaning, Greve

Ubbe, Erik Skadelaar og Hage Normand, lover at hjælpe Mogens, »i hvad som dette skal gælde«

I Roskilde modtages Knud meget venligt af Kong Niels, og efter en Haandtvælning begiver alle sig til Bords. Efter en stille Bordbøn beder Kongen Hertugen tage for sig af Retterne, og Hertugen takker og foreslaar at drikke Sanct Gertruds Skaal, da den 6. Januar efter det gamle Kalendarium var indviet til d. hl. Gertrud ab Oesten. En saadan »Minnedrikning« foregaar ved, at alle rejser sig, blotter Hovedet, synger en Sang til den Helliges Ære, drikker hver af sit Bæger og sætter sig. Hage Skaaning foreslaar Minnedrikning for Sanct Arild, en skaansk Lokalhelgen, og da det er i Juletiden synges en gammel Julehymne »In dulci júbilo« paa Latin og Dansk. Under Maaltidet kommer et Kor af Peblinge, klædte ud som de Hl. 3 Konger og deres Tjenere og med en Stjerne i Spidsen, syngende en gammel Stjernevis. Efter at de har faaet lidt Mad fra Kongens Bord i deres Pose, spadserer de videre ud i Byen.

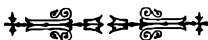
Efter at Maaltidet er sluttet (med en stille Takkebøn), morer de sig, som Skik og Brug var den Gang, med at synge Folkeviser og træde Dansen dertil. Hertugen lægger for med Didrik af Bern — Visen med Omkvædet »Men Kongen raader for Borgen« som en Hyldest til Kongen. Derefter synger Tyrne Hette »Danske Kongetal« med Mellemkvædet »Her holde Hertugens Mænd« og Omkvædet »De komme ikke end«. Men da Mogens ikke kan lide at høre om Hertugens Mænd, afbryder han med »Herr Hildebrand og Frydenborg« med Melle- og Omkvæd »Udi Løndom« og »Denne Møje var timet i min Ungdom«. Erik Skadelaar synger »Der gaar Dans paa Riber Gade« Melle- og Omkvæd »Slottet det er vundet« og »For Erik Konge hin unge med dem, som vare der, for hannem saa dansede de, Hage Nordmand og Thyge Heng op (Hertugens anden Svend) synger »Svend og hans Søster«, Omkvæd »Under Lide« og »Hvor langt vil I med Hagens Sønner udride?« og Tyrne Hette danser ud med »Den store Krage«, Omkvæd »Da Fuglen hørte jeg sjunge« og »For alle de Løven udsprungne«. Til sidst kommer Peblingekoret, der har været Byen rundt at synge, forbi paa Hjemvejen, syngende

Slutninge af Stjernevisen: »Vi byde jer god Nat og sige mange Tak. Gud eder al Glæde tilføje!«

Alle de i Legen benyttede Redskaber er enten gamle eller gjorte efter middelalderlige Forbilleder. Særlig iøjnefaldende var Tønden paa et herligt Lad med smuk gothisk Profil, den store Pibekande, hvoraf Smaadrenge skænker op, og den store Gevirskaal, hvis Historie man kan læse af dens Former og Farver, begyndende som en Hjerneskal med Gevir, hvor man ved festlige Lejlighed bandt grønne Grene. Haandtvætningen foregaar, som man ser det paa de gamle Billeder: lige som det den Dag i Dag foregaar ved Messen. Bag de mindste Enkeltheder laa Knud Kanniks omhyggelige Undersøgelser, og det var en Glæde at høre de indbudte Videnskabsmænds anerkendende Udtalelser.

Festen den 7. Januar overværedes bl. a. af Hans Naade Biskop Brems, Provikaren P. Helmke, Værten, P. Rektor Küpferle og Præsterne Menzinger, Koch, Sialm, Paulus, Schalck, Steidl, Scherz, Hoppers, Wevers, Schindler, Sauter og Maurer. Endvidere en Del Videnskabsmænd, hvoraf vi i Flæng nævner Professorerne Hammerich, Arup og Vedel, Docent Abrahamsen, Dr phil. Torben Krogh, Arkivarerne West og Grüner Nielsen. Desuden Generalkonsul Claudius, Redaktør Skjerne (»Musik«), Frk. Augusta Eschricht, Forfatteren Thorkild Gravlund, Malerparret Agnes og Harald Slott Møller, Hofdame Frk. Utke Ramsing, de protestantiske Præster Lysander (Skaane) og Knud Müller m. fl.

Tyrne Hette.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mandag d. 12. Januar fandt i Palæets mindre Sal en musikalsk Begivenhed Sted, som var en stor Glæde for Katholikerne i København, idet den unge Pianist Carl Vorm havde en Debut, som blev en straalende Succès. Allerede ved de første Anslag var man straks klar over, at her mødte man et usædvanlig kraftigt

og fint Temperament, og eftersom Numrene af det meget svære Program fulgte hinanden, blev Publikum helt begejstret over den overordentlig fine Musiksans, som karakteriserede hans Spil. De talrige Fremkaldelser nødte ham til at give to Ekstra-Numre, som blev gengivet med samme Finfølelse. Og efter dette kunde man tage Afsked i den glade Overbevisning om, at vort katholske Musikliv i Hr. Vorms Klaverspil havde faaet en Berigelse, som vil være os en Kilde til højtstaaende Kunstnydelser i Fremtiden.

— Tirsdag d. 13. Januar begyndte Højskolen sine Møder efter Juleferien med, at Hr. Johannes Hansen viste en Række prægtige Lysbilleder fra det skønne Italien. Der har været megen Glæde over disse italienske Lysbilledaftener, der har været en udmærket anbefaling for den forestaaende Pilgrimsfærd.

— Højskolen. Paa Tirsdag taler Pastor Cay Benzon om Emnet: »Helgenerne og vi«.

Holbæk. Søndag d. 28. Decbr. havde Menigheden i Holbæk arrangeret et vellykket Juletræ paa Nicolajsens Hotel, hvortil Sognepræsten havde indbudt Hr. Pastor Hoppers fra Roskilde, og hvor Katholikker fra Holbæk og Kalundborg, samt Egnens Polakker, havde sat hinanden Stævne. Der blev danset om Juletræet af baade store og smaa, og Julegodterne maatte vederfares Retfærdighed — indtil Chokoladebordet ikke vilde vente længere med at afsætte sine Produkter i Form af Chokolade og dejlige Kager til alle Julegæsterne. Tombola manglede heller ikke i Aar, og mange rare Ting blev vundet, da Tombolaen havde den mærkelige Evne, trods andre Tombola'er, at den »næsten« gav Gevinst hver Gang. Efter at de voksne havde faaet sig en Svingom, sluttede den fornøjelige Aften med Ønsket om et tilsvarende Juletræ i 1925. X.

Rudkøbing. Fra Hr. Direktør Helge Jacobsen har St. Bendt Kapel haft den store Glæde at modtage Løfte paa Bekostningen af Glasmosaikker til Kirkeruderne. Med det samme det lille nye Sogn takker hjerteligt for Gaven, spørger vi, om ingen har Lyst og Evne til at forære os, hvad vi endnu mangler: en Kirkeklokke (2500 Kr.), Skulpturer (1500 Kr.) og Kalkmalerier (500 Kr.); vi kan saa daarligt være bekendt at tigge alt i Belgien — og det nævnte er, hvad vi endnu mangler i at have et værdigt lille Gudshus. (Vi har Vikariatets Tilladelse til at modtage Gaverne.)

Rettelse.

Sætternissen har været paa Spil og forvandlet *København*, som det skal hedde paa Ugebl. Nr. 3 S. 56, Linie 3 & 4 i Teksten, til *Klehow*.

Redaktionen.

Bekendtgørelse til Rosenkranssognet.

Menighedens Aarsregnskab for 1924 skal af Hensyn til Skattemyndighederne afsluttes **d. 31. Januar**. De resterende Bidrag til Kirken (Kirkeskat, Præstepenge m. v.) bedes derfor betalt til Incassatoren, som endnu en Gang vil komme for at opkræve Beløbene i Løbet af Januar. De Menighedsmedlemmer, der endnu ikke har betalt og som har ønsket selv at betale, bedes indbetale deres Bidrag til Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Kl. 1—4, Lørdag til 2. Bidragene kan dog ogsaa indbetales til Sognepræsten, Herr Pastor Chr. Raabe, Boyesgade 8² (12—1 og 6—7) eller til Regnskabsføreren, P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6² (efter 6) senest Tirsdag **d. 3. Februar**.

Forvaltningsraadet.

Katholsk Ungdoms Forening, Sundby

fejrer sin Stiftelsesfest Søndag d. 25 Januar
i Sønderbros Selskabslokaler.

Billetter à 1 Krone faas i Præstegaarden ved St. Annæ Kirke. Bestillinger modtages gennem Tel. Amag. 3202. Festen begynder Kl. 7 pr. og slutter Kl. 1.

Jesu Barndomsforening.

En »Konvertit« bedes modtage en hjertelig Tak for de 5 Kr. Gid Deres Interesse for Foreningen maatte danne Skole.

Vilhelm Klemp

Boyesgade 8°, Kbhvn. V.

K.V. Foredragsrækken hver *fjerde Mandag* i Maaned. St. Knuds Festsal, Stenosgade 4. *Mandag d. 26. Januar Kl. 8.* Emne: »Katholsk Livsglæde«, af Højærværdige Pater Menzinger.

Adgang for alle katolske Kvinder. Tag Troesfæller med.

Von Hureks Legat.

En Portion bliver ledig. Ansøgninger (Skemaer haves ikke) indsendes inden 3. Februar til Menighedskontoret ved St. Ansgars Kirke, Bredgade 64.

Direktoriet for 1925 er udkommet. Pris 4 Kr.

DET SMUKKE FOTOGRAFI

fra Festen d. 6. ds.

for *ministre d'état* Grev Carton de Wiart

kan faas ved Henvendelse til

kgf. Hoffotogr. *Elfelt*,
Østergade 24.

Hr. *J. Hansen*,
Ekspedit. for Nord. Ugebl.
Bredgade 64, Tel. Palæ 3762.

F. Jaworski,

f. T. Redaktør f. Nord. Ugebl.

Hans Bogbindersallé 2, S. Tel. Amager 3202.

Pris 6 Kroner.

Størrelse 23×29.

Kirkelig Kalender.

25. Jan. 3. Søndag eft. Epifani Biskop Josefs Konsekration.	1. Febr. 4. Søndag eft. Epifani. I Højmessen: Ansgar.
26. — M. Polykarp, Biskop og Martyr.	2. — M. Kyndelmisse.
27. — Ti. Johannes Chryso- stomus, Biskop, Be- kender, Kirkelærer.	3. — Ti. Ansgar, Biskop og Bekender.
28. — O. Agnes, Jomfru Martyr.	4. — O. Andreas Corsini, Biskop og Bekender.
15. — To. Frans af Sales, Bi- skop, Bekender, Kirkelærer.	5. — To. Agatha, Jomfru og Martyr.
30. — F. Martina, Jomfru, Martyr.	6. — F. Titus, Biskop og Bekender.
31. — L. Petrus Nolasus, Bekender.	7. — L. Johanne af Matha, Bekender. I Messen: 5 Sønd. eft. Epifani.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 27. Jan. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Pastor Cay Benzon: *Helgnerne og Vi.*

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag
d. 25. Januar Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Til-
bedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 6. Febr. til de aftalte Tider.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 1. Februar holdes den af det Apostoliske Vikariat
foreskrevet **Ansgarus-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller
til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 6. Februar)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8^{1/4} Messe med sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8^{1/4}-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7^{1/2} Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Kalenderen for 1925 er udkommen og kan faas hos
Ekspeditionen, Bredgade 64.
(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsen
des Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1^{1/2}—2^{1/2}

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 5.

Søndag den 1. Februar.

1925.

INDHOLD: Den hl. Ansgars Fest. — Kvindelige Præster. — Hr. P. Schindlers Foredrag paa Lolland-Falster. — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — En mærkelig Methode. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Luxembourg, Albanien. Washington. — Avertissementer.

Den hl. Ansgars Fest. Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Isai. 61. Herrens Aand er over mig, thi Herren har salvet mig; han sendte mig ud for at bringe Lægedom til Mennesker med sønderknust Hjerter, for at forkynde Frihed for de fangne og Løsladelse for de indesluttede. Ære være Faderen...

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som forunder os paa denne hellige Dag at fejre den højtidelige Fest for din salige Bekender og Biskop Ansgar, hør naadig din Kirkes Bønner, at den maa skærmes ved hans Forbøn, hvis Fortjenester og Undervisning er dens Ære. Ved vor Herre...

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Corintherne I. 2.

Trinsang (Graduale).

Ps. 97. Herren har givet sin Frelse til Kende, for Hedningernes Øjne har han aabenbaret sin Retfærdig-

hed. Alle Jordens Grænser have set vor Guds Frelse. Alleluja, alleluja. Han har stridt den gode Strid, fuldendt Løbet og modtaget Retfærdighedens Krone, som Herren den retfærdige Dommer har givet ham. Alleluja.

Evangeliet. Markus, 16.

Ofring (Offertorium).

Ps. 95. Frembærer for Herren Ære og Pris, frembærer det for ham. I Hedningernes Lande, frembærer for Herren Lovprisning af hans Navn. Tager Offergaver og træder ind i hans Forgaard, tilbeder Herren i hans hellige Gaard.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bringer dig Lovprisningens Offer, idet vi fejrer din hellige Biskop Ansgars Fest, for at den Forbarmelse, som vi ikke kunne fortjene ved vore egne Gerninger, maa blive os til Del ved denne vor fromme Talsmands Forbønner. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Ps. 116. Herrens barmhjertige Gerninger skulle forherlige ham for Menneskenes Børn; thi han har vederkvæget de vansmægtende Sjæle og mættet de hungrende Sjæle med gode Gaver.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Almægtige Gud, vi beder dig, giv ved den hæderkronede Biskop Ansgars Forbøn dem, hvem du naadig har vederkvæget med den himmelske Hemmelighed, den Lykke i Evigheden at faa Del i Englenes Bord. Ved vor Herre . . .

Kvindelige Præster.

Da Dommen falder over Evas Brøde, lyder den saaledes: »Manden skal herske over dig.« Af disse Grunde kan altsaa Kvinden, efter den hellige Paulus, ikke indtage nogen Stilling i Kirken, der medfører Myndighed over Mænd; med andre Ord hun kan ikke være Præst.

Det blev bemærket, at der ligger noget forsonende i

denne Ordning, fordi vi ser, at Gud ikke forlanger noget, der ligger ud over Evnerne. Han lægger heller ikke større Ansvar paa nogen, end vedkommende kan bære. I Længden vilde Kvinden jo sikkert segne under Præstegerningens Byrde. Den Ulykke er hun sparet for ved Forbudet mod at blive Præst.

Ogsaa Tanken om, at Udelukkelsen fra Præstens Lærer-virksomhed er en Straf, har for saa vidt et forsonende Moment, som taalmodig Afsoning af en Straf gør en gammel Uret god igen, er meget velbehagelig i Guds Øjne og virker rensende i den strafskyldige selv.

3) Spørgsmaalet om Tilladeligheden af kvindelige Præster er hidtil udelukkende bleven belyst ud fra *den hellige Skrifs* Lære. Resultatet er blevet, at der ikke kan være den fjerneste Tvivl om, hvordan Svaret bør lyde. Hvor nu Skriften taler saa tydeligt, er det en Selvfølge, at den anden Troskilde, *Apostlenes mundtlige Overlevering*, ikke kan bringe væsentlig nyt frem. Vi kan konstatere dens Syn paa Sagen dels i *Kirkens Praksis*, der til alle Tider har udelukket Kvinder fra den hellige Tjeneste — hvis denne Fremgangsmaade ikke beroede paa guddommelig Anordning, saa havde Kirken gjort hele det kvindelige Køn en stor Uret ved at berøve det denne Ære og Naade, — dels kommer det til Orde i *Kirkefædrenes Skrifter*. Saaledes finder vi hos Epiphanius, der har været Biskop paa Øen Cypern 367—403, den Bemærkning: »Aldrig, siden Verden er blevet til, udøvede en Kvinde Præstens Gerning, ikke engang Eva. . . . Og for at gaa over til det ny Testamente, saa er der at sige: Hvis Præsteværdigheden blev overdraget til Kvinder, og de havde Lov til at foretage en præstelig Funktion i Kirken, saa burde Præsteembedet i det ny Testamente først og fremmest tilfalde Maria. Hun havde jo den overordentlige Ære, at hun var Moder til alles Konge, til Himmels Gud og Guds Søn. . . . Derefter . . . blev Sukcessionsmaaden for Biskopper og Præster i Guds Hus nøje bestemt. Men man læser aldrig noget om, at Kvinder blev valgt.«

4) Af Skriftens og Traditionens Lære drager saa *Thomas af Aquino*, Kirkens største Theolog i det 13. Aarhundrede, *den Slutning*, at det ikke blot er forbudt at ordinere en Kvinde,

men at det er umuligt. Et Sakramente er jo efter katholsk Lære et ydre Tegn paa en Naade, som det skal meddele. Men Præstevielsen symboliserer en højere Rang, aandelige Fuldmagter og Myndighed over Mænd, og det er netop det, Sakramentet ikke kan betegne hos en Kvinde, fordi hun af Oprindelse, Natur og Bestemmelse kun skal være Mandens Medhjælperse, ikke hans Overhoved.

Nu kan der vist ikke mere være nogen Tvivl om, hvorfor Kirkelovbogens Canon i denne Sag maatte faa den Form: »Kun en døbt Mandsperson kan modtage den hel- lige Præstevielse gyldigt.«

II.

Efter saaledes at have klarlagt det katholske Syn paa Spørgsmaalet om kvindelige Præster, kunde det være fristende at kaste et prøvende Blik paa Folkekirkens vanske- lige Situation. Man kunde ønske at faa Besked, *om de Principper, der gælder hos os, uden videre kan anvendes i Protestantismen.* Faktisk er det sket under Diskussionen. Men har man virkelig Lov til det? *Svaret maa blive et Nej paa de vigtigste Punkter.* Grunden hertil er den, at Præsteembedet i Folkekirken er noget helt andet end i den katholske.

Som bekendt taler Skriften om et dobbelt Præstedømme, om det specielle og det almindelige. Luther forkastede det første og afskaffede desuden Præstevielsens Sakramente. Kun det almindelige Præstedømme anerkendte han og lærte, at alle troende udgjorde dette almindelige Præste- dømme, og at de derfor ogsaa selv skulde vælge deres særlige Præster og ved Haandspaalæggelse indføre disse i deres Embeder. Det er ikke vanskeligt at forstaa, hvor- for Luther foretog denne dybt indgribende Forandring. Kun paa denne Maade kunde han jo nemlig tilsyneladende retfærdiggøre sit Oprør mod den bestaaende kirkelige Myndighed. Ufatteligt derimod er det, at Luther for sin Men- ning beraabte sig paa 1. Petr. 2, 9: »I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk«; det samme havde Gud nemlig ogsaa sagt om Israeliterne (2. Mos. 19, 6), og dog bestod der hos dem et særligt, strengt leddelt Præstedømme, Desuden følger af dette Skriftsted, at hvis

alle er Præster, saa er ogsaa alle Konger. Havde Luther derfor været konsekvent, saa havde han ogsaa afskaffet det specielle Kongedømme, der var til dengang.

I Modsætning til andre Lande staar man i Danmark endnu den Dag i Dag fuldstændig paa Luthers Standpunkt. Det kommer tydeligt frem i Prof. Rønnings Bog: Katholicisme—Protestantisme. Den dybeste Kløft mellem de to Kirker beror efter denne Fremstilling paa Præsteskabet i katholsk Forstand og det almindelige Præstedømme, der ene anerkendes af Protestanter. Naar man altsaa taler om katholske og protestantiske Præster, mener man ganske forskellige Ting. Hvad Skriften derfor siger om det af Christus indstiftede Præstedømme, gælder ikke uden videre om det almindelige. Den hellige Paulus's Forbud mod, at Kvinder bliver Præster, udelukker dem saaledes kun fra det første, ikke fra det almindelige Præstedømme. Derfra kan de overhovedet slet ikke afskæres, da de tilhører det allerede i Kraft af Daaben. Hvis altsaa Kirkeministeren eller ogsaa Folket selv ønsker kvindelige Præster, saa fører de ganske vist Folkekirken endnu længere bort fra Skriftens Lære og kirkelig Praksis i 1900 Aar, end Luther gjorde, men *den Ros kan de gøre Krav paa, at de har gennemført Luthers nye Princip med uforfærdet logisk Konsekvens uden at blive staaende paa Halvvejen*. Noget anderledes ligger Tilfældet, naar man ser bort fra det strenge Forbud og kun tænker paa de andre Grunde, som den hellige Paulus gør gældende mod de kvindelige Præster. De Momenter, han finder i Kvindens Natur, bevarer deres Beviskraft, ogsaa naar man har valgt Protestantismens nye Basis for Præstestanden. Med Rette er de derfor blevet fremdraget under Diskussionen.

Naar saaledes alt kommer til alt, saa kan vi Katholiker sige, at vi bliver Vidne til et hjerteskerende Syn: 1) det danske Folk har i det 16. Aarhundrede ladet sig rive med til at afskaffe den nye Pagts Offer, som var forudforkyndt i det gamle Testamente (Hebr. 5, 5. 6. Mal. I, II) og indstiftet af Christus ved den sidste Nadver. Derfor var der heller ikke længere Brug for Præster i egentlig Forstand. — 2) Samtidig blev Skriften, mod Skriftens Ord, erklæret for Troens eneste Kilde og dens Fortolkning over-

ladt til hver enkelt's Fornuft. Dermed blev en kirkelig Læremyndighed overflødig, og Præsten, der hidtil havde været Lærer og Hyrde i Ordets fulde Betydning, maatte vige Pladsen for en folkevalgt Ordfører. — 3) Dermed blev hele det religiøse Livs Tyngdepunkt flyttet: ikke Gud raader og hans hellige Vilje, men Menneskets eget Jeg er nu den højeste Instans, i hvert Tilfælde saa vidt dette Standpunkt praktisk kan gennemføres. Og nu, altsaa 400 Aar senere, viser sig denne Omvæltning's uhyggelige Følger: *Folkekirken er i Fare for at drive som et Skib i Havsnød ind i Hedenskab og det tragikomiske*, som det rammende er blevet sagt i Nationaltidende. Ja, det er det, det i Øjeblikket gælder om. Ganske vist giver Debatten undertiden det Indtryk, at det nu kun skal vise sig, om Kvindebevægelsen faar Lov til at notere en ny Sejr eller ikke, at det kun drejer sig om at afhjælpe den øjeblikkelige Mangel paa mandlige Præster eller at finde de bedst kvalificerede til Kvindefængsler, men i Virkeligheden aabenbarer den Ængstelse, der fylder alle Folkekirkens Venner, mere end nok, at det er det ene store Spørgsmaal, der nu skal afgøres: nemlig, hvad der vejer tungest i Folkekirkens Vægt-skaal, *Luthers bibelstridige Hævdelse af det almindelige Præstedømme paa det sakramentales Bekostning, eller Skriftens bestemte Forbud mod kvindelige Præster.*

F. Kùpferle, S. J.

Hr. P. Schindlers
Foredrag paa Lolland-Falster
over
Romerkirken som den er.

Den 23. Oktober ifjor holdt Biskop J. Ammundsen fra Nykøbing Falster et Foredrag i Nakskov om Emnet:

»Hvorfor er vi Protestanter og ikke Katholikker.«

Biskoppen begyndte sit Foredrag med at sige, at hans Mening ikke var at polemisere mod den katholske Kirke, blandt andet, fordi den ikke selv optræder særlig udæskende eller angribende. Til Slut fremkom Foredragsholderen alligevel med de sædvanlige Fordomme, som man plejer at høre, saa snart en Protestant taler om Katholicisme. Vi fik paadigtet Helgentilbedelse, Præsteherrredømme, at der ikke bliver prædiket i vore Kirker o. s. v.; og alt dette i en Fordragelighedstone, som ikke kunde have et andet Resultat, end at man fik den Opfattede, at saaledes var Katholicismen i Virkeligheden.

Biskop J. Ammundsens Foredrag var den direkte Anledning til, at Pater A. Smitz anmodede Hr. Pastor Schindler om at holde en Række Foredrag i Nakskov om »Romerkirken som den er«; samtidig bad Pater Jansen ham om at holde de samme Foredrag i Nykøbing — i Januar Maaned — fra den 16.—20.

Tilhørerne var næsten udelukkende Protestanter, hvis Antal den sidste Aften naaede henved 150, men saa kunde den lille Helligkorskirke ikke rumme flere, saaledes at mange maatte gaa hjem.

I det første Foredrag om kirkelig Genforening begyndte Pastoren med Kirkesplittelsen i det 16. Aarhundrede og omtalte her de forskellige Synspunkter. Nogle kaldte den en Reform, andre en Revolution, men eet kunde man være enige om, nemlig, at det ikke kunde være Guds Mening, at Kirken stod splittet, og at der maatte stræbes mod en Genforening.

I sit andet Foredrag behandlede Taleren første Halvdel af Problemet: »Christus og Kirken«, idet han drog skarpt til Felts mod den »moderne« Kritik og Rationalisme. Han konkluderede i Paavisningen af Christi Guddom og derved af Kirken, som en guddommelig Indstiftelse.

Den tredie Aften, Lørdag Aften, var alle Kirkens Siddepladser fuldt optagne, og med stor Opmærksomhed paa-hørtes Foredraget om: »Hvor den sande Christi Kirke findes«. Lørdag Aften kunde Kirken ikke rumme alle dem, der vilde overvære Foredraget, for Resten det smukkeste af alle, fordi det handlede om katholsk Kristenliv.

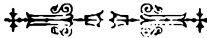
Efter det første Foredrag skrev Loll. Falst. Stifttidende: »I sin Omtale af Protestantliv maa det siges, at Pastoren var priseligt tolerant; han undgik omhyggeligt, hvad der kunde støde og søgte at give en objektiv Fremstilling, der hos den ret talrige Forsamling modtoges med Interesse, og det skal ikke nægtes, at han var en god Fortaler for den romerske Kirke.«

* * *

Efter det sidste Foredrag, som sluttede med en kort sakramental Velsignelse, fik Tilhørerne uden for Kirken af en »venlig« Sjæl overrakt to katholsk-fjendtlige Smædeskrifter, som er velkendte her paa Eggen.

Det var morsomt at se, hvor hurtigt Gaden foran Kirken blev som tilsaaet af Papirstumper.

C. Simonsen, Trafikassistent.

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

(Fortsat.)

9.

»KORSFÆST HAM!«

*Stormen bryder løs. Flugten. Den store Tale ved Hjemkomsten.
Norberts Kærlighed til Folket.*

»Hvem der har Gud paa sin Side, føler sig ikke bedrøvet ved noget som helst.«

»Lider du Forfølgelse? Vær taalmodig! Er du da bedre end din Herre og Mester? . . .«

Man skulde tro, at Magdeburgs Indbyggere havde baa- ret deres gode, omsorgsfulde og kærlige Overhyrde paa Hænderne. Hans Navn og Person gav jo deres By en fornyet Anseelse, og stor var ikke blot hans Iver for Guds- tjenesten og den kirkelige Disciplin, men ogsaa hans kari- tative Virksomhed. Alligevel stødte han i Begyndelsen paa Mistænksomhed, der snart voksede til aabenlys Modstand. Norberts Liv ligner forresten den store Ærkebisp af Milano, den hl. Carl Borromæos i paafaldende Grad.

To Gange forøvedes der et Attentat paa Ærkebispem, den første Gang endda en Skærtorsdag, da Norbert sad i Skriftestolen for at udsone Synderne med Gud, den anden Gang, da han var paa Vej fra Bispegaarden til Domkirken for at deltage i Korbønnen. Begge Gange undslap han næsten som ved et Mirakel, og hvad mere var: han tilgav Stimændene og lod sig heller ikke skrænme fra Pligternes Opfyldelse.

Men saa brød Stormen løs imod ham. Det var d. 29. Juni 1129. Medens Norbert netop opholdt sig i Domkirken, samlede Folk udenfor, og der udspreddes bl. a. Rygtet, at Ærkebispem vilde tage de hl. Relikvier og deres kostbare Gemmer for at drage bort. Det kom ligefrem til en Belejring, saa at Norbert forblev fra den 29. til den 30. Juni i Domkirken. Han læste tidlig om Morgenen Matutin-Bønnen oppe i Taarnet og derefter den hl. Messe nede i Kirken. Saa spredtes Folket saa vidt, at han kunde slippe over til Bispegaarden. Men nu mente han, at det var raadeligst for Tiden at unddrage sig Stormens Raseri, og han flyttede over til Petersberg ved Halberstadt.

Det varede heller ikke længe, før Fornuften tog Overhaand, og de rolige Elementer sejrede i Magdeburgs Borgerskab. Urostifterne flygtede, og Borgerne sendte en Deputation til Norbert med Bøn om at vende tilbage til sin Hjord. Norbert modtog dem i al Venlighed, sagde, at han vilde glemme alle Forurettelser og alle Bagtalelser og komme til Byen.

Hans Tilbagekomst i Juli samme Aar lignede da ogsaa et Triumftog. Domkirken var overfyldt, og under den højtidelige Takkegudstjeneste holdt Norbert følgende Tale til Magdeburgs Indbyggere:

»Mine Brødre! Med Smerte gik jeg bort fra eder, men takket være Guds naadige Hjælp kommer jeg nu med Glæde og ligesom springende tilbage. Den onde Fjende, al Hadets og Stridens Ophav, har revet os fra hinanden ved en frygtelig Splittelse, for at han, som bygger sit Herredømme paa Ufred, maatte udvide denne, adskille Hyrden fra Hjorden og saaledes ødelægge Faarene, som uden Fører følger den ondes Tilraab. Dette har jo altid været den misundelige Fjendes List, dette var ogsaa Grun-

den til det nuværende Onde, hvorved Enigheden ødelægges, som er saa nødvendig baade for den offentlige Vel-færd og for Sjælenes Frelse og Hyrdeembedets Røgt. —

Uvejret kastede os næsten til Jorden, saa vi var nødt til at flygte for Oversvømmelsens Bølger, som vi ikke havde kunnet herolige ved vore Bønner! — Men Gud ske Lov! Christus, som syntes at sove under Uvejrets Rasen, vaagnede endelig paa den i Fare stedtes Raab, han bød Vinden og Havet, og se, der blev en stor Stilhed . .

Den Fred, som Djævelen havde røvet, gav han, som er Fredens Gud, os tilbage. Denne Fred — kære Brødre, jeg beder eder derom — elsk den af eders hele Hjerte, søg den i Oprigtighed og bevar den med Klogskab. Ved Kærlighedens Baand skal vore Hjerter være forenet, og saaledes som der staar skrevet om de første Kristne, at de havde eet Hjerte og eet Sindelag — saa vil ogsaa vi fra nu af vandre sammen i Aandens Endrægtighed!

Frygt ikke for, mine Børn, som jeg nu atter kalder mine — at den Sorg, som I har forvoldt eders Overhyrde, skulde have efterladt Vrede i mig. Thi skønt I ikke har øvet Vold imod mig, men imod selve det præstelige Embede — haaber jeg, at han, der naadig tilgiver vore Ugerninger, ogsaa i sin Barmhjertighed vil forunde, at eders Synder ved Angerens Taarer bliver udsløttet.

Og lad os nu bede til al Barmhjertighedens Fader og al Trøstens Gud, at han i Fremtiden paa Grund af eders gode Gerninger maatte bevare den Fred, som han nu har skænket til Trods for de onde Gerninger. Vi vil nu søge ved gode Handlinger at bøde paa Fortidens Fejl og sikre os Kaldet til den evige Salighed for at tjene Gud nu og altid maa blive æret af alle! Amen. («*)

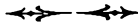
Det er godt, vi har denne vidunderlig smukke, korte og kraftige Tale i Behold. De viser os den Aandens Storhed og den retoriske Begavelse Norbert forenede i saa høj en Grad. — Fra den Tid af havde Norbert vundet alles Hjør-

*) »Sermo S. Norberti ad populum suum« i Præm. gamle Breviar til d. 17. Juli. Her oversat efter P. A. Zak's øjensynlig efter den latinske Teksts altfor bogstavelige Gengivelse.

ter, nu kunde han i Fred hellige sig sine ypperstepræstelige Opgaver.

Som nævnt var disse ogsaa særlig af karitativ Natur. Han omformede og forbedrede saaledes Alexius-Hospitalet i Magdeburg og stillede det under Maria-Stiftets Kontrol. Sine Nabobiskopper, der stod under ham, formanede han til at tage sig meget af de Fattige, Enker og forældreløse Børn.

Ja, Magdeburg Kronist roser Norbert som *en Mand, hos hvem alle der var tyngel af Sorg kunde finde Trøst, hver især den Hjælp han trængte til.* F. F. M.

En mærkelig Methode.

Under Titlen »Den historiske Jesus« har Dr. theol. M. Neidendam skrevet en ejendommelig Artikel i »Berlingske Tidende« for den 11. ds. Læser man den opmærksomt igennem, faar man et levende Indtryk af de intellektuelle Vanskeligheder, Protestantismen i vor Tid kæmper med. Paa den ene Side vil man helst bevare det mest mulige af den gamle Tro, paa den anden Side vil man ikke antaste »den moderne historiske Videnskabs Principper«. Man vil — med andre Ord — baade blæse og have Mel i Munden paa een Gang! Resultatet bliver — selvfølgelig — noget mærkeligt. Lad os se noget nærmere paa Sagen! Selv en saa konservativ Forsker som Universitetets nuværende Rektor Prof. Dr. Fr. Torm hævder, at »den historiske Videnskab i Følge sin Methode maa lade al Tale om overnaturlige Faktorer (!) Indgriben fuldstændig ude af Betragtning«. Dr. Neidendam forklarer nærmere, at »den historiske Kritik maa henstille det — d. v. s. Underet, Miraklet — som noget, den ikke har Analogier til, og som den derfor ikke hverken kan kontrollere eller nærmere give sig af med«. Ikke desto mindre mener Dr. N., at hvor uenige i Enkeltheder de moderne Fremstillere af Jesu Liv end er, saa er »det fælles Præg af deres Billeder« dog, »at den virkelige Jesus har været et religiøst højt begavet, et religiøst enestaaende Menneske med en »gennemsigtig afklaret Gudsbevidsthed og med en høj moralsk Standard«.

Vi lader foreløbig Spørgsmaalet om Underet ligge og understreger Ordet: *enestaaende*. At noget er »ene-

staaende«, vil sige, at det er udenfor al Analogi. Men kan Videnskaben kun give sig af med Fænomener, som der »er Analogier til«, saa kan den slet ikke give sig af med Jesus. Men nu er der næppe nogen, som er saa naiv at tro, at den moderne Videnskab vil være saa beskeden, at den vil lade Historiens største Skikkelse og Midtpunkt være uden for sit Omraade. Og saa er der to Veje mulige: Enten søger man at finde Analogier for Jesu Person (man gør det jo allerede, om end uden Resultat, for hans Fødsel og hans Opstandelse!), og saa frariver man Jesus hans Enestaaenhed og forringer ham endnu mere, end man allerede gør ved det, Dr. N. betragter som det sælles Præg i den moderne Jesu-Liv-Forskning. Eller ogsaa gør man virkelig Alvor af Jesu Enestaaende. Og saa kan man ikke udelukke Muligheden af, at han ogsaa kan have virket Gerninger, som (i alt Fald for os) staar som Undere, Mirakler. Men saa sprænger man den moderne historiske Videnskabs Principper. Thi det er al Videnskabs Maal at erkende Virkeligheden i sin fulde Udstrækning; den moderne Videnskab lider af en »kantiansk« Indsnævring. Altsaa maa Historie-Videnskabens Methode udvides saadan, at den ogsaa kan erkende Miraklet. Eller ogsaa — og det er det rimeligste, da her kommer noget nyt, »enestaaende«, til — maa der en ny Videnskab til; det er jo rimeligt: Nyt Materiale, ny Methode (eller en hel ny Videnskab).

Men vi har jo en gammel Videnskab, den ældste af alle Videnskaber, vi har jo Theologien. Den gaar jo ikke uden om Underet, den betragter tværtimod, som i Forhold til den empiriske Virkelighed staar som et Mirakel — det gør f. Eks. Guds Naade ogsaa — som sit egentlige Omraade. Herved kommer den nu saa foragtede Theologi igen til Værdighed; ja gaar man til Bunds i Sagerne, saa vil man, endogsaa ud fra »pragmatiske« Forudsætninger, komme til det samme Resultat som Middelalderen, nemlig at — »Theologien er Videnskabernes Dronning«. Vi haaber, at vore protestantiske Brødre vil gaa denne Vej, saa kommer vi da hinanden saa meget nærmere. Vil de ikke det, vil de stadig »blæse og have Mel i Munden«, holde paa, at Jesus, fordi han er udenfor al Analogi, ikke kan undersøges videnskabeligt — ja, saa vil Radikalismen tvinge dem — man kan nemlig ikke, paa Rasmus-Nielsensk Vis, i Længden tro eet, og mene (eller vide) det modsatte — til at opgive Jesu Enestaaenhed. Og saa har de, nolens-volens, igen, som saa ofte før, hjulpet til at undergrave Kristendommen i vort Folk. Og det vil vi Katholikker være de sidste til at

sige dem Tak for, eller rettere, derfor vil vi kun give dem den mest mulige Utak. Hellere en, objektivt set, ufuldkommen Kristendom end slet ingen*).

Georg M. Vøhtz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. P. Menzingers Foredrag i Højskolen var en dybtgaaende og smuk Skildring af et saare vigtigt Punkt i Jubilæumsaaet: Afladen; Tilhørerne var særdeles taknemlige for det Lys, der herved blev givet over et ikke altid lige klart forstaaet Punkt i Kirkens Historie.

Luxembourg. I Klosteret St. Maurice de Clairvaux er Prioren Dom Jean du Coëtlosquet afgaaet ved Døden d. 14. Januar. Père Jean var som ganske ung Mand indtraadt i den hellige Benedikts Orden i Klosteret »St. Maurice i Frankrig. Han hørte, som Navnet jo viser, til den berømte og fromme franske adelige Familie du Coëtlosquet, af hvilken endnu kun to Brødre til Père Jean lever; men da disse to ogsaa har viet deres Liv til Gud, den ene i den hellige Benedikts Orden og den anden paa Amerikas fattigste Missionsmarker. Saaledes uddør denne Slægt, men hvilken skønnere Maade kan vel tænkes end den, at de sidstlevende alle har ofret sig til Guds Tjeneste? Père Jean opnaaede høj Anseelse indenfor sin Orden, dels grundet paa sin store Dygtighed, men især paa Grund af sin store Fromhed og Kærlighed mod sine Medmennesker. Ved Siden af sit Hverv som Prior beklædte Père Jean den vanskelige Post at være Klosterets Gæstepater. Som saadan har jeg bedst kendt ham og lært at sætte stor Pris paa den Omsorg og Venlighed, han viste mod os Skandinaver, der i de senere Aar er strømmet til Clairvaux. Vi skylder derfor Père Jean du Coëtlosquet en Tak for hans store Interesse for de nordiske Rigers Genforening i den katolske Tro; men den Tak yder vi ham bedst i vor Bøn, hvori vi alle baade de, der aldrig har besøgt Clairvaux, og vi, der gentagne Gange har nydt dette Klosters Gæstfrihed

*) I nogle »Søndagsord« i samme Avis spørger Pastor Oldenburg: »Hvor fik Jesus sin fyldige Omtale af »Faderen« uden derfra (1), at han i sit Hjem havde mærket en Faders (Josefs) Omhu?« Skal det være en Forklaring paa Jesu Bevidsthed om at være Guds Søn, er vi ogsaa ude i Radikalismen.

og denne Munks store Omsorgsfuldhed. Gid Herren snart vil give ham den evige Hvile! *Knud Ballin.*

Albanien. En katolsk Prælat, Mgr. Fau Noli staar for Øjeblikket i Spidsen for Albaniens Regering. Han er uden Tvivl den største Personlighed i Landet dernede. Han begyndte som Journalist i Konstantinopel, derfra maatte han flygte til Ægypten og endte tilsidst i de forenede Stater. Der grundede han den patriotiske Forening Vatra. Saa indtraadte han i Kloster, sandsynligvis et Franciskanerkloster og blev senere udnævnt til Archimandrit. Under Krigen rejste han rundt i hele Europa for at forsvare sit Lands Interesser. Han sammenkaldte i Boston og Chicago Kongresser af rettroende Albanesere, som udnævnte ham til »Metropolit«. I 1919 stod han i Spidsen for det liberale Parti og det lykkedes ham at faa Albanien indlemmet i Nationernes Forbund og han selv var Repræsentant ved Møderne. Hans Stilling i Albanien er meget vanskelig. Landet er delt mellem tre Religioner: Katholikker, Jøder og Muhamedanere. De store Domæner er under Ledelse af Tyrkere, og Vanskeligheden bestaar i at dele disse Domæner uden at ægge til Revolution og uden at forurette nogen. Der er ogsaa i de udenrigske Forhold store Vanskeligheder at udjævne nemlig med Grækenland og Italien. Albanien trængte altsaa til en meget intelligent Mand, hvem de nu mener at have fundet i Mgr. Fau Noli.

Washington. 11 Benediktinermunke er ankommet til Washington for der at grunde et Kloster, der skal opkaldes efter den hellige Anselm.

Von Hureks Legat.

En Portion bliver ledig. Ansøgninger (Skemaer haves ikke) indsendes inden 3. Februar til Menighedskontoret ved St. Ansgars Kirke, Bredgade 64.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

*Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.*

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Religionsundervisning.

for katolske Børn, der ikke besøger katolske Skoler, afholdes hver Søndag Eftermiddag Kl. 4 i Pigeskolen i Boyesgade 8. (Værelse 6).

Bekendtgørelse til Rosenkranssognet.

Menighedens Aarsregnskab for 1924 skal af Hensyn til Skattemyndighederne afsluttes **d. 31. Januar**. De resterende Bidrag til Kirken (Kirkeskat, Præstepenge m. v.) bedes derfor betalt til Incassatoren, som endnu en Gang vil komme for at opkræve Beløbene i Løbet af Januar. De Menighedsmedlemmer, der endnu ikke har betalt og som har ønsket selv at betale, bedes indbetale deres Bidrag til Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Kl. 1—4, Lørdag til 2. Bidragene kan dog ogsaa indbetales til Sognepræsten, Herr Pastor Chr. Raabe, Boyesgade 8² (12—1 og 6—7) eller til Regnskabsføreren, P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6² (efter 6) senest Tirsdag **d. 3. Februar**.

Forvaltningsraadet.

Kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøder

K. K. U. F.

afholder

Koncert Torsdag d. 5. Februar Kl. 8 pr. i Vesterhus.

Velvillig Assistance af: *Kgl. Hofpianistinde Frk. Johanne Stockmarr,*
Violinisten Hr. Theo Ratner,
Frk. Britta Nordencrone.

Adgangen er gratis for alle katolske Kvinder.

Aarsberetning f. Elisabeth-Vincentskonferencen F.

1. Januar—31. December 1924.

Konferencen tæller 30 Medlemmer, 20 passive og 10 aktive. 31 Familier og enligstillede er blevet understøttet og besøgt. Paa Systuen forfærdigedes 82 Klædningsstykker og 1 Vattæppe. Som Gaver er der modtaget 86 Beklædningsgenstande og 12 Ruller hvid Traad. — Alle, der har ydet Konferencen aktiv eller passiv Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak.

Pengegaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak paa Systuen, Boyesgade 8¹, Torsdag fra 1½—4.

INDTÆGTER:

Kassebeholdn. 1. Jan. 1923	72,90
Aarlige Bidrag	373,00
Ekstra Gaver modtaget i Anledning af Foreningens 25 Aars Jubilæum	55,00

Kr. 500,90

UDGIFTER:

Indkøb til Systuen	123,27
Kontant Hjælp	132,76
Fødevarer	61,21
Mælkebilletter	92,50
2 Ugeblade	12,00
2 Sjølemesser	5,00
Kassebeholdn. 1. Jan. 1925	74,16

Kr. 500,90

Marlaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Sæmæder, som de ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede, (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem inden Mandag d. 9. Februar enten hos Fru Mariboe (Istedgade 3) eller hos undertegnede.

Pastor v. *Kellenburg*, Sognepræst.
Bredgade 64.

Laan søges! For at undgaa Laan til ublu Renter ønsker en Familie et Privatlaan paa 300 Kr. hurtigst muligt. Godt Pant kan stilles. Tilbagebetaling med alm. Bankrente efter Overenskomst. Billet mrk: »Laan« modtager Bladets Redaktion.

Kirkelig Kalender.

1. Febr. 4. Søndag eft. Epifani. I Højmessen: Ansgar.	8. Febr. Septuagesima. I Messen: Kyndel- misse.
2. — M. Kyndelmisse.	9. — M. Cyrillus, Biskop og Bekender.
3. — Ti. Ansgar, Biskop og Bekender.	10. — Ti. Scholastika, Jomfru.
4. — O. Andreas Corsini, Biskop og Bekender.	11. — O. Vor Frue af Lourdes.
5. — To. Agatha, Jomfru og Martyr.	12. — To. Serviterordenens Stiftere.
6. — F. Titus, Biskop og Bekender.	13. — F. Faustin og Iovita, Martyrer.
7. — L. Johanne af Matha, Bekender. I Messen: 5 Sønd. eft. Epifani.	14. — L. Valentin, Martyr.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 3. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Fink-Jensen: *Oplæsning.*

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde Onsdag den 4. Febr. Kl. 8. Aften. Søndag den 8. Febr. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd. Søndag den 1. Februar Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8^{1/2}

St. Ansgars Kirkes Mødreforening holder Møde Tirsdag den 3. Februar.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Mødeaften Tirsdag d. 3. Februar Kl. 8 i Charlottenlunds Palmehave.

St. Ansgar Kirke. Søndag d. 1. Februar fejres St. Ansgars Fest med Pontifikalmesse Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Festandagt med Prædiken af P. Benzon og højtidelig Procession med den hl. Ansgars Relikvier.

K.D.K. »Katholske Dammers Klub« Mandag den 2. Februar Kl. 8 »Spørgeaften«. Emne: »Hvor virksom skal vor katholske Næstekærlighed være«. Alle Medlemmer indbydes til at møde.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1^{1/2}—2^{1/2}

Min kære Svigerinde
Karen Kirstine Muus,
Enke efter Ingeniør *N. I. Muus*, døde d. 25. Januar.
Maria Muus.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 6.

Søndag den 8. Februar.

1925.

INDHOLD: Søndagen Septuagesima. — Kvindelige Præster. — Fra Clervaux. — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — En Retelse til Efterretningen Albanien. — Katholicismen i Danmark. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Odense. Kolding. England. Nord-Amerika. — Avertissementer.

Søndagen Septuagesima.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 17. Dødens Jammer truede mig fra alle Sider, Helvedes Kvaler omgav mig; i min Nød paakaldte jeg Herren og fra sit hellige Tempel hørte han min Røst. Dig vil jeg elske Herre, du min Styrke. Herren er min Kraft og min Tilflugt og min Befrier. Ære være

...

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, hør naadig dit Folks Bønner, for at vi, der med Rette tugtes for vore Synder, dog for dit Navns Herligheds Skyld maa finde Barmhjertighed og Frelse. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Corintherne I. 9. og 10 Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 9. Du er vor Hjælper i Nøden i rette Tid, enhver, som kender dig, sætter sin Lid til dig; thi den

forlader ikke dem, som søge dig, Herre. Thi den fattige skal ikke bestandig forglemmes; de fattiges Lidelse skal ikke være forgæves i al Evighed. Rejs dig, Herre, lad ikke Mennesket faa Overmagt.

Tractus.

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre, lyt til min Røst. Lad dine Øren agte paa din Tjeners Bøn. Dersom du vil give Agt paa vore Misgerninger, Herre, Herre, hvo vil da kunne bestaa? Men hos dig er der Forsoning at finde, og for din Lovs Skyld bier jeg paa dig, Herre.

Evangeliet. Matthæus 20, 1—16 (Arbejderne i Vingaarden).

Ofring (Offertorium).

Ps. 91. Det er godt at bekende Herren og at synge Lovsange for dit Navn, du Højeste.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, tag imod vore Gaver og Bønner, rens os ved de himmelske Hemmeligheder og bønhør os i Naade. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Ps. 30. Lad dit Aasyn lyse over din Tjener, og frels mig i din Barmhjertighed. Herre, lad mig ikke blive til Skamme; thi dig har jeg paakaldt.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad dine troende styrkes ved dine Gaver, for at de baade, naar de modtage dem, paa ny maa attraa dem, og naar de begære dem, uden Ophør maa nyde dem. Ved vor Herre . . .

Kvindelige Præster.

III.

Det vilde hverken være en udtømmende eller retfærdig Behandling af Emnet, hvis vi vilde nøjes med ensidig at frembæve de negative Sider i Spørgsmaalet, om Kvinder kan blive Præster. Hidtil har der jo næsten kun været Tale om det meget bestemte Forbud i denne Sag og dets

dybeste Grund, som St. Paulus udtaler med de Ord: »Jeg vil, at I skal vide, at enhver Mands Hoved er Christus; men Kvindens Hoved er Manden; men Christi Hoved er Gud« (1. Kor. 11, 3). For Fuldstændighedens Skyld og af Billighedshensyn skal der nu ogsaa ganske kort gøres Rede for, *hvorvidt Kvinden alligevel til en vis Grad har faaet Del i Præstedømmets Ære og Naade.*

1) Her bør først og fremmest fastslaas, at *Kvinden fuldt saa vel som Manden er kaldet til Deltagelse i det almindelige Præstedømme.* Det er af stor Betydning for det praktiske Kristenliv at naa til en dybere Forstaaelse af de Ord, hvori den hellige Petrus udtaler denne Sandhed: »Træder nu hen til ham, den levende Sten, som vel blev forkastet af Mennesker, men er udvalgt og holdt i Ære af Gud, vorder ogsaa selv som levende Stene, opbyggede paa ham til et aandeligt Hus, *et helligt Præstedømme, som frembærer aandelige Ofre,* der er Gud velbehagelige ved Kristus Jesus« (1. Pet. 2, 4-5) Baade Mænd og Kvinder formaner her til to Ting. For det første skal de ved deres Samfund med Christus gennem den helliggørende Naade danne et aandeligt, Gud indviet Tempel, hvori Christus er Hovedhjørnестenen. For det andet skal de være et helligt Præstedømme, der frembærer aandelige Ofre, d. v. s. indre Gaver i Modsætning til ydre, synlige Ofre.

Hvad nu det sidste angaar, saa tilhører man det aandelige Præstedømme fra det Øjeblik, hvor Daabens Sakramente paatrykker Sjælen det uudslettelige Kristenmærke, der delagliggør i Christi Præstedømme. Saaledes er Kirkens Lære paa dette Punkt. Man mister det heller ikke, selv om det overnaturlige Liv gaa tabt. Selvfølgelig er de Mennesker, der baade har Mærket og den helliggørende Naade i sig, og som er opfyldte af Guds Aand og levende Lemmer paa Christi vor Ypperstepræsts Legeme, ganske anderledes fuldkomne Præster i den Forstand, end visne Grene paa Vinstokken kan være det. Det er en Fryd for Gud og hans Engle, naar disse Præster i Kraft af deres Tro, der er levendegjort af deres Kærlighed til Gud, frembærer deres aandelige Ofre paa deres Hjertes Alter. Undertiden flyder der Blod ogsaa ved denne Offertjeneste, ligesom paa Golgotha, fordi Hjertet maa give Afkald paa

sit eget Jeg og dets Egenvilje, naar det til Fuldkommenhed vil gennemføre det almindelige Præstedømme, saaledes som St. Paulus beskriver det: »Jeg formaner eders Brødre, ved Guds Barmhertighed, at I hengiver eders Legemer til et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer, som eders forstandige Gudsdyrkelse« (Rom. 12, 1).

Her er det kristne Livs Kampbane, hvor Mænd og Kvinder under ens Vilkaar kappes om Prisen. Kun til Dels kender vi de Resultater, der er naaet hidtil. I Kirkens Helgenfortegnelse, i Martyrologiet, læses Navnene paa Sejerherrerne. Side om Side med Mændene staar de hellige Kvinder. Mændene stiller det største Kontingent. Men undersøger man Kvaliteten, — vi maa nu se bort fra Christus —, saa overgaar en Kvinde, Christi h. Moder Maria, alle Mænd i enhver Henseende. Det er ikke det eneste Tilfælde, hvor disse bliver sat i Skyggen. Under Christi Korsfæstelse skete der noget, der er ret beskæmmende for det mandlige Køn. Apostlene frygter, flygter og har ikke Mod nok til at ofre deres Ære og om fornødent ogsaa deres Liv for Christi Skyld, medens de Kvinder, der havde fulgt Jesus i gode Dage, bevarer deres Kærlighed og Troskab til ham selv paa et Tidspunkt, hvor hans Sag syntes haabløst fortabt. Hvem er Nummer Eet i vore Dage? Hvor findes de ivrigste og højmodigste Sjæle herhjemme? Blandt danske Mænd eller danske Kvinder? Det vilde være meget interessant at søge det rigtige Svar paa dette Spørgsmaal.

2) Med Hensyn til *det specielle Præstedømme*, som overdrages ved Præstevielse, er der, som alt omtalt, rejst en Skranke, der ikke kan overskrides. Kvinder kan aldrig faa Magt over Christi Legeme i Altrets Sakramente, aldrig udtale Absolution paa Guds Vegne i Bodens Sakramente og er ogsaa udelukket fra den officielle Forkyndelse af Guds Ord. Men derfor er der dog nogle Berøringspunkter. Man har under Debatten hævdet, at Kvinder kan døbe og derfor være Præster. Hvis dette Argument er beviskræftigt, saa følger der for meget af det. For saa kan ogsaa Børn, Jøder, Muhamedanere og Hedninger uden videre ansættes som Præster i Folkekirken, siden alle de nævnte kan døbe. Nej, Sagen er den; da Daaben er absolut nød-

vendig, hvis et døende Barn skal komme i Himmelen, saa har Gud i sin Barmhertighed bemyndiget alle Mennesker til i Nødstilfælde at meddele dette vigtigste af alle Naademidler. Bare alle Mødre vilde huske det!

Medens Kvinder i dette Tilfælde kun undtagelsesvis foretager en præstelig Funktion, har de derimod altid aktiv Del i en sakramental Handling, naar de gaar til Skrifte eller indgaar Ægteskab. Thi efter Kirkens Lære hører den angerfulde Bekendelse som væsentlig Led til Bodens Sakramente. Og ved Ægtevielsen meddeler Brudefolkene selv hinanden indbyrdes Sakramentet under Sognepræstens Assistance. Næsten upaaagtet har det kvindelige Køn saaledes til alle Tider været knyttet til præstelige Funktioner ikke blot som Naadens Modtager, men ogsaa aktivt medvirkende.

Dog i Dagens fulde Lys og i Folks levende Bevidsthed staar en anden Kendsgerning, der viser Kvindens nære Forbindelse med Præstestanden. *Thi det er jo hende, der skænker Kirken Præster, baade ved at give dem Livet og ved at opdrage dem.* Da den hellige Paulus engang vilde skildre den store Omvæltning, der skulde indtræde ved Christi Komme, sagde han med uforlignelig Korthed, Kraft og Ærefrygt, at *det var en Kvinde, der bragte os Frelseren.* »Men da Tidens Fylde kom, sendte Gud sin Søn, født af en Kvinde« (Gal. 4, 4). Det evige Ord kunde blive Menneske paa mange Maader, men Jesus vilde komme til os paa en Moders Arme, og hun skulde opfostre det guddommelige Lam, indtil det var fuldmodent til Ofring paa Golgotha. Da saa Korset blev rejst og Ypperstepræsten frembar Livets Offer, stod Maria ved hans Side og ofrede sit Barn. Ja, der er en uadskillelig Forbindelse mellem Christus og hans Moder, og den blev Symbol for Fremtiden!

Til Stadighed har det nemlig vist sig i Kirkehistoriens Løb, at naar Verden blev Vidne til store Biskopper for Eksempel, saa var det en *Moders* stærke Tro og brændende Kærlighed til Gud og Mennesker, det var en Moders hellige Livsvandel og Kraft til Selvovertindelse, der levede videre i Sønnen og slog op i lyse Luer. Aldrig er det blevet glemt til Trods for de over tusind Aar, der er gaaet

siden, hvor meget en Basilius og Gregor af Nazianz, en Chrysostomus og Augustinus havde deres Mødre at takke for. Heller ikke i vore Dage vil man finde nogen nidkær Præst, der ikke bærer sin Moders Billede som dyrebart Minde i sin Erindring hele sit Liv igennem. Til Gengæld bliver det en Moders reneste og største Glæde her paa denne Jord at kunne skænke Kirken en Præst efter Guds Hjerte:

Beslægtet med denne Indsats fra Kvindens Side er noget andet, man jævnlig kan iagttage i det kirkelige Liv. Præstens Bestræbelser for at fremme det religiøse Liv finder som oftest *mest Forstaaelse og Interesse, Støtte og Hjælp hos hende*. Det er vist ogsaa derfor, at Kirken i sine Bønner kalder det kvindelige Køn for det »gudhengivne.« Lige fra Christi Tid kan man forfølge denne Iver, der ofte blev til ligefrem Selvopofrelse. Da Jesus rejste gennem Byer og Landsbyer og prædikede Evangeliet om Guds Rige, var ganske vist de tolv med ham, men ogsaa nogle Kvinder, som tjente ham med, hvad de ejede (Lc. 8, 1-3). I flere af sine Breve griber den hellige Paulus Lejligheden og siger en dybtfølt Tak for de Tjenester, fromme Kvinder havde ydet ham baade i Asien og i Europa.

3) *I videste Omfang har imidlertid Kvinden Adgang til en Slags præstelig Gerning paa det Omraade, som kaldes Ordets Forkyndelse*. Den samme Apostel Paulus, der i saa strenge Vendinger forbyder hende at optræde som Lærer under Gudstjenesten, har slet ikke noget imod, at en Moder belærer Børnene *hjemme*; at en Hustru forsøger at vinde sin vantro Mand for Troen paa Christus eller sin lunkne Ægtefælle til et ivrigt Liv efter Troens Regler; ja at en kristen Kvinde for Eksempel gør en Jøde den Venne-tjeneste at forklare ham nærmere Herrens Vej (Ap. Ger. 18, 26).

Denne Arbejds mulighed for en religiøst interesseret Kvinde har fremkaldt en imponerende og verdensomfattende Institution i den katholske Kirke: nemlig *de kvindelige Ordenssamfund*, der baner Vej for Evangeliet ved deres Kærlighedsgerninger i Hospitalerne, tager en kæmpestor Del af Undervisningsarbejdet fra Præsten i Skolerne og er

en uvurderlig Hjælp ude paa den vide Missionsmark. Bag Klostermure fejrer det bedste i Kvinden sine største Triumfer. Her finder den umætteligste Arbejdsvilje sin fuldstændige Tilfredsstillelse. Derfor har Kvindespørgsmaalet i katholske Egne aldrig kunnet antage saa skarpe Former som andre Steder. Her findes ogsaa undertiden noget, som bør anføres i denne Sammenhæng. I sin første Tale paa Pinsedagen siger Petrus, at nu var den Tid inde, hvor baade Mænd og Kvinder skulde profetere. Hvem ved ikke, hvor ofte det svage Køn i Kraft af denne Naadegave fik det Kald af Gud at ruske Kirkens Mænd op og minde dem om deres Pligt. Kun Katharina af Sienas Navn skal anføres, alt andet i Skriften og Historien om dette Punkt skal forbigaaes.

*

*

*

En Ting er sikkert godtgjort ved Fremstillingen af det positive Arbejde, der kan gøres af Kvinden til Fremme for Guds Rige: Indenfor de Rammer, Gud har sat, finder hun saa rige Muligheder, der svarer saa fortræffelig til hendes Natur og Evner, at den stærkeste Virksomheds-trang kan tilfredsstilles paa en Maade, der er til Gavn, ikke til Skade, for hende selv, til Bedste for hele Samfundet og til Ære for ham, der har ordnet og bestemt alt med Visdom og Magt. *Fr. Kùpferle. S. J.*

Fra Clervaux.

Klosteret St. Maurice de Clervaux i det lille lykkelige Land Luxembourg, dette monumentale moderne Kloster, der ligger paa et Bjerg og er omgivet af Granskov, dette Kloster, som besøges af Mennesker af alle Stænder, — baade fra Luxembourg, Belgien, Frankrig og Skandinavien, — paa Grund af dets benediktinske Fred, ægte klosterlige Gæstmildhed og skønne liturgiske Gudstjenester; dette Kloster, hvori man hver Dag beder for de skandi-

naviske Landes Tilbagevenden til Troens Enhed, det er blevet ramt af Dødens Haand, — for første Gang siden for to Aar tilbage den kære Broder Bengt Ballin blev stedt til Hvile paa den lille Klosterkirkegaard bag Abbedikirkens Kor.

Père Jean, som alle kaldte ham, Gæstefaderen, kendt og afholdt ogsaa af alle de Skandinavier, som har fundet Ly for kortere eller længere Tid bag den Port, over hvilken der er indhugget i Stenen Ordet *PAX* — er gennem Dødens Port gaaet ind til den evige Fred.

Det er ikke saa meget, fordi han var Gæstefader i dette Kloster at vi her vil mindes ham; heller ikke saa meget fordi han var dets Prior; men særligt fordi det var ham, som »Bønneforeningen for de nordiske Folks Tilbagevenden til den katholske Tro« først og fremmest kan takke for sin Tilværelse. Thi det var ham, som undfangede Tanken om den.

Hurtigt og uventet har Døden revet ham bort, den 14. Januar Kl. 8 om Aftenen. Siden en Uge i Forvejen havde han haft den for Øjeblikket almindeligt udbredte Influenza. Han havde altid haft et godt Helbred, og mente, hurtigt at kunne overvinde Ondet; saa, den 14de, nogle Minutter før Komplet, udaandede han i sin Abbeds Arme, midt iblandt de fra Rekreationen tililende Munke.

»Jeg er meget træt, og kunde sove baade længe og vel« havde han sagt lidt i Forvejen. Og saa begyndte han paa den lange Søvn, hvorfra Christus en Gang skal vække ham.

Med den ærværdige Fader Jean-Baptiste Maurice Stanislas Nivard du Coëtlosquet har Abbaye St. Maurice de Clervaux mistet en af sine mest bekendte Munkeskikkelser. — Han var født den 23. November 1860 paa sin Fader Vicomte Jean-Baptiste Maurice du Coëtlosquets Slot Mercy-le-Bas ved Metz. Han studerede først hos Jesuitterne paa Kollegiet Saint-Clément i Metz, blev Student i Paris og fuldendte sin juridiske Uddannelse ved Universitetet i Nancy. Lige efter fulgte han Guds Kald til det højere Liv og traadte i 1886 ind hos Benediktinerne i Solesmes; hans ældre Broder Edouard var traadt ind i samme Kloster nogle Aar i Forvejen. I 1888 aflagde han

Profes, og i 1892 blev han præsteviet. Det svenske katolske Tidsskrift »Credo« har nyligt fortalt om hans Bønner og Arbejde for de skandinaviske Landes Konversion; vi vil derfor her ikke gentage, men kun minde om, at han i sin første hellige Messe bad for Norden, som han havde gjort det fra sin tidligste Ungdom, og som han gjorde det til sin Død.

Det var ikke ved noget Tilfælde, at han døde Aftenen før St. Maurus' Fest, nogle Timer efter at Munkene fra St. Maur havde sunget første Vesper til denne. Havde han været rask, saa vilde det ogsaa have tilkommet ham at fejre Højmessen paa denne Fest; de andre store Fester er forbeholdt Abbeden; men det er gammel Tradition, at Prioeren celebrerer paa St. Maurus' Fest, eftersom St. Maurus var St. Benedikts Prior paa Monte Cassino, og derfor er Priorernes Værnehelgen.

Den hellige Maurus, St. Benedikts Yndlingsdiscipel, havde i 543 paa sin store Abbeds Bud forladt Monte Cassino for at grunde det første Benediktinerkloster i Gallien; dette skete samme Aar i Glanfeuil ved Loire. Dette ærværdige Kloster havde siden den franske Revolution ligget øde. Nu fornyede Dom Couturier, den anden Abbed af Solesmes*), Munkelivet paa dette hellige Sted, for at hellig Syssel og hellig Betragtning atter kunde nedkalde Guds Naade dér, hvor alt saa mange hellige Mænd fordem havde bedt og lidt.

I 1894 blev Dom Edouard du Coëtlosquet udnævnt til Prior af St. Maur-sur-Loire (Glanfeuil). Père Jean var iblandt de Munke, som atter havde fornyet det kontemplative og liturgiske benediktinske Liv i dette Kloster; i 1895 fik det atter Titel af Abbedi, og Père Edouard blev udnævnt til Abbed. Hans Broder beklædte forskellige Embeder, men frem for alt det, som han lige til sin Død opfyldte med saa megen Kærlighed og Hengivelse: Gæstepaterens.

I 1901 jagede Ministeriet Waldeck-Rousseau Munkene i Landflygtighed; de fandt Ly i Slottet Baronville i Stiftet Namur. I 1910 havde de paa Grund af Familien du

*) Dom Guérangers Efterfølger.

Coëtlosquets store Gavnildhed fundet endeligt Ly i de luxembourgske Ardennerbjerge; det var Abbediet St. Maurice de Clervaux, der blev oprettet af Pius X. Ved dette Kloster hang Père Jean af hele sin Sjæl, skønt han paa den anden Side yndede at betegne sig som »un moine de St. Maur«. At han følte sig saa stærkt knyttet til Clervaux var dog ikke underligt; thi det er helt og holdent hans Families Værk, hans Svigerindes og særligt hans Nieces, hvis veldædige Sindelag ret har udrettet store Ting. Vi vil kun minde om det af Jesuitterne ledede Bibelinstitut i Rom. — I 1911 blev Père Jean af Abbeden, Dom Paul Renaudin, som var den, der først henvendte sig til Biskoppernes Biskop for at faa Roms Velsignelse til Oprettelsen af Bønneforeningen, udnævnt til Subprior. I 1923 blev han*) af den nuværende Abbed af Clervaux og Præsident i Bønneforeningen, Révérendissime Père Dom Joseph Odon Alardo, udnævnt til klaustral Prior; dette Embede indehavde han til sin Død.

Père Jean var som Gæstepater fuld af Godhed og Nædeladenhed for alle de utallige Venner og Fremmede, fromme og gudsøgende Sjæle, som i det fredfulde Kloster begærede Trøst, Lys og Styrke. Skønt i hans talrige og fuldendte Høflighedsformer den aristokratiske Herkomst og Opdragselse stedse kom til Syne, saa søgte han at være alt for alle, og som en kærlig Fader nærede han altid Omhu for sine Gæster, for at de intet skulde mangle, men føle sig hjemme i Klosteret; og saaledes skete det, at Père Jean var bleven en vidt bekendt Personlighed. — Som Subprior og Prior forblev han altid over for sin Abbed den fintfølede, beskedne og lydige Søn, over for sine Medbrødre den kærlige, altid til Tjenester beredte Broder, over for de ham underordnede den velvillige og nedladende Foresatte. Ydmygheden var hans kæreste Dyd, og det var ofte rørende at se, hvordan han i Ord og Gerning stillede sig som den sidste af alle.

Fjernt fra alle sine Søskende døde han saa Aftenen til St. Maurus' Fest; som et Barn havde han glædet sig til, paa sin Yndlingshelgens Fest, at synge den højtidelige

*) Paa sin Navnedag, den 24. Juni.

Konventualmesse. Alt for hurtigt for sin legemlige og aandelige Familie, alt for hurtigt for sine utallige Venner blev han kaldt herfra, dog ikke for hurtigt for ham selv, som i hellig Længsel efter at vandre med Christus dagligt forberedte sig til Døden. — Hans Broder Edouard, den første Abbed af St. Maur efter Restaurationen, opholder sig af Sundhedshensyn i Rom; det er ham, som først havde Ideen om at aabne den vatikanske Missionsudstilling, som for Tiden finder Sted. — En anden Broder, Charles, er Jesuit og leder Jesuitternes Mission paa Madagaskar. — Hans Søster Mlle Georgette du Coëtlosquet lever som Sœur Elisabeth de Jésus skjult blandt les Petites Sœurs des Pauvres i Frankrig, og Mlle Marie du Coëtlosquet lever kun for de fattige og betrængte.

Ligesom Familien du Coëtlosquets Navn og Vaabenskjold er indhugget i Abbedikirkens Kvaderstene, saaledes vil denne Munk og Adelsmand leve videre i alle deres Erindring og Bønner, som direkte eller indirekte har haft Del i den Velsignelse, som denne Families Velgerninger og Stiftelser udbreder. Det er kun ret og billigt, at ogsaa Bøneforeningens talrige Medlemmer kommer ham i Hu foran Naadens Trone, ham, ved hvem de er blevet forenede i deres hellige Iver. Maatte disse Bønner veje tungt i den evige Raadslagnings Vægtskaal.

Hvilen den evige giv ham, o Herre,
og Lyset det stedsevarende lyse for ham.

* * *

Den ærværdige Fader Fader Jean du Coëtlosquet skulde faa en Begravelse, som den vel sjældent bliver en Munk til Del.

Den 17. Januar Klokkeren 10 gav Abbediets store Bardun de sidste Klemt til den anstundende Gudstjeneste. Da de dumpe Slag døde hen, kom de sorte Munke i lange Rækker ind i Koret. Blandt de tilstedeværende bemærkendes kongelige Højhed, Hertuginde af Bourbon-Parma, Prinsesse Margrethes Svigermoder, hendes Søn, Storhertuginde af Luxembourgs Gemal Prins Felix, ledsaget af sin aide de camp Kaptajn Speller, den luxembourgiske Regerings Repræsentant Finansminister Excellens Noyens. Af

den afdødes Familie kunde kun hans yngste Søster, Mlle Marie du Coëtlosquet, komme. Men af fjernere Slægtninge og Venner var der mødt en stor Mængde; særligt talrigt repræsenteret var den franske Adel; Venner og Bekendte var kommet i saa stort Antal, at Abbedikirkens vide Haller var tæt fyldt, og mange maatte nøjes med at slaa. Ved denne Sørgehøjtidelighed viste det sig, i hvor høj Grad denne beskedne Munk var afholdt, og i hvor Anseelse hans Familie og Klostermenighed staar hos høj og lav. I Forsamlingen saa man de fem Forstanderinder for de af St. Vincentssøstrene i Metz ledede Huse, flere Forstanderinder for de luxembourgske Franciskanerinder og for Søstrene af den kristelige Lære, de stedlige og fjernere Autoriteter, flere Skoler etc. I Korstolene og Forkoret saas Repræsentanterne for Verdens- og Ordensgejstligheden; blandt andre Bispedømmets Luxembourgs Generalvikar, Mgr. Priffer, Biskoppen af Metz: Repræsentant, M. de Morlaincourt, Repræsentant for Biskoppen af Nancy; Æresdomherre Supérieur Mueller af St. Clément med flere andre lothringske Gejstlige; flere Dekaner; Franciskanerguardianerne af Esch a. d. Alz og Bastogne; Supérieurene for Redemptoristklosteret i Echternach, Jesu-Hjerte-Klostrene i Fünfbrunnen og Clairefontaine. Repræsentanter for Gymnasiet i Bastogne, Jesuiterkollegiet St. Clément i Metz, for andre fromme Stiftelser; henved 40 Sjælesørgere fra Storhertugdømmet m. fl.

Munkene drog ind i Koret med deres Abbed, Dom Mard, Abbeden af Saint Martin de Ligugé, Dom Gauguin og Mgr. Nommesch, Biskoppen af Luxembourg. Fra Koret drager den lange Procession i Tavshed ud i Klostergangen for at afhente Liget i Kapitelsalen, hvor det i 2 Dage havde været udstillet. Abbeden af Ligugé, der er i Pontifikalornat, foretager her Indvielsen af den døde. Saa begiver den lange Procession, med brændende Kerter, sig under Afsyngelsen af »Miserere mei« atter ind i Kirken, hvor Baaren bliver anbragt paa en Katafalk. Nokturnerne og Laudes ved Officiet for de afdøde var tillige med Vesperen for de afdøde blevet sunget Dagen forud. — Nogle Minutter hersker der en højtidelig Stilhed; thi ogsaa Orgelet tier i Dag. Saa træder Biskoppen af Luxembourg hen til Alteret, iført Mitra, og begynder Pontifikal-Sjælemessen;

og Munkenes enkle, rene gregorianske Sang, uden noget som helst Akkompagnement, som det er Skik ved Sjølemesserne hos Benediktinerne, forener sig med Biskoppens Bønner foran Højalteret: »Requiem æternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis«. Under hele Sørge-gudstjenesten falder der, fra Tid til anden, Klokkeklemt oppe fra Taarnet, og under Sekvensen »Dies iræ, dies illa« runger Kirkens to dybeste Klokker paa den regelmæssige, for Sørge-Gudstjenester særlige Maade. Med velgørende, gripende Ro, fulde af Trøst og Fred og Evighedshaab lyder de klagende, bønfaldende Sange gennem Kirkerummet. Den klinger saa varmt, saa inderligt sørgende og dog saa forhaabningsfuldt og fredeligt, Biskoppens Bøn ved Alteret. I Koret er Munkene, i deres sorte, folderige Kutter, snart siddende, snart knælende, snart staaende, snart bøjet til Jorden, snart med Hovedet blottet, snart begravet i Hætten, men altid bedende, altid i Aanden foran Gud, om de tier eller psallerer, særligt i Dag, da de for sidste Gang har ført en af deres til det hellige »opus Dei« — Guds Tjeneste — i Koret. Ja, her er der ingen tom Pragt, ingen sjælløs Udvorteshed, ingen fortvivlet Sorg: Alt aander dyb Fred, stille Alvor, evig Ro . . .

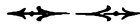
Efter Messen og Absolutionen ved Baaren leder den unge Abbed af Clervaux, den højærværdigste Fader Mardo, sin trofaste Ven og, som han selv sagde, »fuldtro Raadgiver og Fader« til den lille Klosterkirkegaard, der, hvor Broder Bengt Ballin venter Opstandelsens Dag. Med brændende Kærter, det evige Lyses og Livs Symbol, følger Munkene deres Prior til hans sidste Hvilested. Saa sænker Baaren sig ned i Graven, under Afsyngelsen af »Benedictus«. Og som en Forhaabningens og Opstandelsens Sang toner den skønne Antiton: »Jeg er Opstandelsen og Livet. Hvo som tror paa mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror paa mig, skal i Evighed ikke dø.«

* *

Vi vil slutte med et Par Træk fra Père Jean's Karakter. En ung Oblat, der er den sidste i Rang af alle Klosterets Kormunke, var en Gang hos ham for at erfare Op-rindelsen til Bønneforeningen for de nordiske Folks Til-

bagevenden til den katholske Tro, medens han endnu var i Priorsens Celle begyndte Angelus-Klokken at lyde. Den ærværdige Fader Prior knælede enkelt og fromt ned paa Gulvet og indbød med en Haandbevægelse den unge Oblat til at betjene sig af hans Bedepult. Hans Ydmyghed kom ved denne Lejlighed som altid ellers til Syne paa en saa stille, naturlig og ubevidst Maade, at den uvilkaarligt charmerede. — En anden Gang, da den samme unge Mand, som med Glæde tænker tilbage paa sine mange fromme Samtaler med den bortgangne, i Père Prieurs Celle talte med denne, kom Samtalen hen paa »Kristi Efterfølgelse«. Père Jean, som vi ovenfor har karakteriseret som en Munk og en Adelsmand, aabner Thomas a Kempis og læser med en Stemme, der bæver af Inderlighed, i Slutningen af 2det Afsnit i 3. Bogs 10. Kapitel et Sted, som han holder særligt af:

»Numquid magnum est, ut tibi serviam, cui omnis creatura servire tenetur? Non magnum mihi videri debet servire tibi: sed hoc potius magnum mihi et mirandum apparet, quod tam pauperem et indignum digneris in servum recipere, et dilectis servis tuis adunare.«

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

(Fortsat.)

10.

PAVENS OG KEJSERENS VEN.

*Norbert som Rigets Kansler. Den tredje og sidste Romafærd.
Kroningen.*

»Søg at vinde Næstens Hjerter ved følgende Midler: Jævnhed i Samkvem, et glad Ansigt og søgtmodig Tale...«

Skønt der var meget at bestille haade i Magdeburg og i de Stifter, som laa imellem Elben og Oder, hvor Norberts Venner og Disciple Evermod, Wigger og Anselm blev Biskopper henholdsvis i Ratzeburg, Brandenburg og Havelberg — var der endnu større Opgaver i Riget og i

Kirken, som ventede paa denne kloge, uegennyttige Mand, der i Sandhed nu gav »Kejseren, hvad der er Kejserens, og Gud, hvad der er Guds«.

Kejser Lothar kaldte Ærkebispem til Mødet i Würzburg i Aaret 1130 og udnævnte ham til »Rigets Kansler for Italien«. — Der var nemlig altid to Kanslere, en nord for Alperne og en syd for dem, thi mange Slags Interesser, altfor mange desværre, samledes ved Kejserhoffet.

Der var ogsaa god Brug for Norberts Indsigt og Energi. Thi i Rom var Kardinal De San Angelo valgt til Pave og kaldte sig Innocens II. Men et Parti havde valgt en Modpave, Anaklet II — samme Aar 1130 — dog var ikke blot Norbert, men ogsaa den hl. Bernard afgjort for, at Innocens's Valg havde været retmæssigt, og begge disse Kirkens Stormænd og Helgener gjorde alt, hvad de kunde, for at oprette Fred.

I Würzburg bestemte Norbert Kejser Lothar til Anerkendelse af Innocens II. I Marts 1131 rejste begge til et stort Fyrstemøde i Lüttich, hvor Pave og Kejser mødtes. Derfra rejste Norbert saa ad kendte Veje til Laon og Prémontré. — Det maa have været med ejendommelige Følelser, han nu gensaa disse Egne, hvorigennem han var draget som Pilegrim og Prædikant, og saa at se Prémontré-Abbediet i fuld Blomst og hilse paa sine gamle og nye Ordensbrødre!

I Oktober 1131 finder vi Norbert som Kejserens Gesandt paa Synoden i Rheims for at forberede Kejserens Romafærd. Der i det gamle, kære Rheims, hvortil saa mange Minder knyttede sig for Norberts Vedkommende, arbejdede han ogsaa for at faa den ærværdige Biskop af Hildesheim, den hellige Godehard († 1038) optaget i Helgenernes Fortegnelse.

I Aaret 1132 skulde Norbert saa ledsage Lothar II til Italien. I August samme Aar var han i Augsburg, hvor der netop herskede en stærk Bevægelse imod Kejseren. Da Norbert havde forrettet sin Bøn i Kirken og som sædvanlig havde nedbedt Fredens Velsignelse over »dette Hus og alle, der træder ind i samme«, kaldte han paa Diakonen, der ledsagede ham, og sagde: »Min Broder, jeg har

bedt om, at denne By skulde faa Fredens Velgerning, men her har jeg følt, at denne min Bøn ikke kunde opfyldes. Tag altsaa mit Pallium og alt, hvad der er dig anbetret, og pas godt paa det, thi her paa dette Sted vil der komme stor Ufred og Kamp.« Og saaledes skete det.

Borgerne gjorde Oprør, mange dræbtes og saaredes i Kampen, og tilsidst maatte de bede om Naade.

Paa Vejen ned til Italien var Norbert altid sammen med Kejseren, som lyttede til hans Raad og næsten ikke kunde undvære hans Nærværelse. Lothar afbrød alle Forhandlinger med Modpaven og naaede i Foraaret 1133 til den Evige Stad.

Her var Norbert, skønt hans Helbred nu begyndte at svigte, ivrig for at lade Resterne af den ulyksalige Investitur-Strid*) svinde. Pave Innocens kom til i Norbert at se Kirkens bedste Støtte og viste sig taknemmelig ved et kærligt Breve og ved mange Beviser paa sin Hengivenhed. Her blev ogsaa Ærkestiftet Magdeburgs Myndighed over Bispedømmerne øst for Elben og Oder stadfæstet.

Paa den anden Side havde naturligvis Modpaven, Anaklet, der i Mellemtiden var flygtet, ladet Norbert føle sin — ganske vist uskadelige — Vredes Ytringer og allerede i Aaret 1131, da han saa Norberts faste Holdning, offentliggjort et Skriftstykke, der indeholdt aldeles uretfærdige Bebrejdelser imod denne.

Men nu var jo Kejseren i Rom, Kirkens Fred genoprettet og Pave Innocens boede i Lateran, Pavernes gamle Residens.

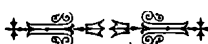
Ogsaa den hl. Bernard af Clairvaux var kommet til Rom. Den 4. Juni 1133 kronedes saa i Laterans store Basilika »alle Kirkers Moder og Hoved«, den tyske Konge Lothar til romersk Kejser — i Overværelse af mange Fyrster og Biskopper, navnlig af Datidens to største Helgener, Bernard og Norbert. Sidslnævnte holdt Kroningstalen og formanede deri begge de to »Kristenhedens Hoveder« at

*) »Investitur-Striden« kaldtes saaledes, fordi Stats- og Kirkemagten i »Iklædnings«-Ceremonien ved en ny-udnævnt Biskops Ildsættelse og Indvielse saa et Symbol paa, hvem der havde mest Ret til at udnævne en Biskop.

respekttere Kirkens Selvstændighed, at ivre for Renhed og Retfærdighed ved Embedsbesættelserne. Til Paven i Særdeleshed rettede Norbert den Formaning: »Du, som sidder paa Petri Stol, efterlign nu ogsaa Petri Gerninger!« Kroningen foregik med stor Pragt og under alle tilstedeværendes Jubel. Endnu samme Dag takkede Innocens i et Brev Norbert for alle hans Tjenester og ægte kirkelige Holdning. »Vi omfatter dig altsaa, kæreste Broder, med hele vort Hjertes Hengivenhed og Kærlighed.«

Vi kan godt forstaa, at Norbert fuldtud fortjente denne Anerkendelse. Han stod nu paa sin Anseelses og Virksomheds Højdepunkt. Men netop i dette Øjeblik, da han stod i sin bedste Alder og havde store Opgaver for sig, og da hans Erfaring, hans Forbindelser med saa mange forskellige Nationer endnu kunde have ydet saa meget godt, følte han sine Kræfter svinde og Sygdommen faa Magt over ham.

Maaske haabede han, at Opholdet i Tyskland vilde gavne hans Helbred — i hvert Fald rejste han med Kejseren i Sommeren 1133 over Pisa, Trient, Freising, Würzburg, Mainz til Cöln og helt til Aachen, altid optaget optaget af at gøre saa megen Gavn, han kunde, baade for Kirken og for Staten, thi begges Overhoveder havde jo opmuntret ham dertil. F. F. M.

En Rettelse til Efterretningen „Albanien“.

I Ugebladet Nr. 5 (1.-2.-1925) har der indsneget sig en Efterretning »Albanien, der paa alle Punkter er misvisende og ganske i Strid med de faktiske Forhold.

Hr. Fan Noli er ikke katholsk Prælat, men derimod en ortodoks gejstlig, som hans egen Kirke gentagne Gange har taget Afstand fra.

Det er rigtig, at Fan Noli (som jeg kender personlig) er en højt begavet Mand, men en Mand, for hvem Ærgerrighed er alt og hvis Maal det i de senere Aar har været at blive Albaniers Behersker. Som et Skridt mod dette

Maal ønskede han at blive valgt til Metropolit for Albanien Autokefale (uafhængige) ortodoxe Kirke, og han hævdede at være konsekreret til Biskop i Amerika. Som Biskop læste han ogsaa Messe en Gang i Hovedstaden Tirana, men da han vilde gentage dette i Havnestaden Durazo, blev han stoppet af det øvrige Præsteskab, der benægtede, sikkert med Rette, at han var konsekreret til Biskop og hævdede, at selvom han virkelig var konsekreret, var denne Konsekration ugyldig, da den ikke havde faaet Patriarkatets Stadfæstelse, særlig da Albanien's orthodoxe Kirke paa dette Tidspunkt endnu stod direkte under Patriarken.

Hermed var Fan Nolis Rolle for en Tid udspillet og han levede i Landflygtighed, indtil han i 1922 kom tilbage og tog Sæde i Parlamentet som Fører for Oppositionen mod Albanien's den Gang almægtige Premierminister Achmet Bey Zogu.

Fan Noli er altid af Størstedelen af sine Landsmænd bleven betragtet som en Forræder, der arbejder for udenlandske Interesser og som saadan viste han sig ogsaa, da han i Sommeren 1924 satte sig i Spidsen for et Oprør, som finansieret udefra, for en Tid lykkedes, og Fan Noli var virkelig i nogle Maaneder Albanien's Premierminister.

I afvigte Efteraar fik de nationale Elementer imidlertid igen Overtaget og Fan Noli har maattet gaa i Landflygtighed, medens den rettænkende Patriot Achmet Bey nu atter indtager sin Plads som Albanien's Premierminister.

Fan Nolis Aktion i 1924 har kun bidraget til at skade Albanien's Prestige og Kredit, hvortil det i saa høj Grad trænger og der er kun Grund til Sorg over, at han har anvendt sin store Lærdom og Begavelse i en slet Sags Tjeneste.

Først og fremmest maa dog Hr. Fan Noli ikke tages til Indtægt for vor hellige Kirke, for det første, fordi han ikke tilhører den, og for det andet maa vi takke Gud, fordi han ikke har gjort det, medens han førte sit uværdige Intrigespil.

Det er ligeledes forkert, naar det anføres, at Albanien er delt mellem de tre Religioner: Katholikker, Jøder og Muhamedanere, idet der vistnok ikke findes en eneste Jøde i Albanien.

Af Albaniens Befolkning er ca. 20 % Katholikker, 20 % orthodoxe og 60 % Muhamedanere, disse sidste er igen delt i to omtrent lige store Lejre, nemlig i Sunniter og Bektachier. Det religiøse Problem i Albanien er imidlertid for indviklet til at kunne behandles her, kun skal anføres, at Albaniens katholske Bjergfolk fører deres Katholicisme tilbage til den Tid, da St. Paulus' Kæmperøst lød ud over Balkan, og sikkert er det, at de med lige stor Tapperhed og Held har kæmpet for den frie Udøvelse af deres Religion mod Byzantiniens Kejsere og Stambuls Sultaner. Det gik endog saa vidt, at en Sultan, der saa, at han ikke kunde undertvinge disse tapre Bjergfolk og ikke kunde faa dem til at betale Skat til en vantro Fyrste, betalte dem en aarlig Tribut for at holde sig i Ro!

Til Slut endnu kun det: der findes heller ingen Tyrker i Albanien. Saa at sige hele Befolkningen er af illyrisk Afstamning med Undtagelse af ca. 50,000 Grækere i de sydlige Provinser.

Frederik Moltke.

Katholicismen i Danmark.

Under denne Overskrift har »Nationaltidende« i sit Søndagstillæg for 1. Februar d. A. bragt en Artikkel om, hvad Bladet kalder »Situationen som den er«.

Artiklens Hoveddel udgøres af en Oversættelse af Kardinal van Rossums Bog om Kardinalens Besøg i Norden.

Det er nogle i kirkeligt Landsforbund bragte Oversættelsesuddrag af Pastor C. Holt.

Hertil har saa Artiklens Forfatter, der underskriver sig »en Mørkemand« skrevet nogle Betragtninger, men kun saadanne, der mere vidner om gnaven Misfornøjelse end saglig Bedømmelse.

Han opholder sig over, at Pressen er for venlig overfor den katholske Kirke, medens den hjemlige faar kun Kritik (men hvor er Skylden?), At man omtaler Pavens Aabning af Jubelaaret i de Vendinger, man har, falder ogsaa Forfatteren for Brystet. Naar der er 300 Millioner Sjæle i den katholske Verdenskirke, kan man da ikke sige nogle Tusinde. Hvorfor er man bange for Tallenes Kendsgerninger, naar det gælder andre end en selv?

I det hele taget virker Artiklen iøvrigt saa tam til Trods dens drabelige Hensigt! Enkelte Sprog vendinger røber

svunden Tid og hele Stilen er som tamme og afmægtige Fagter.

— Naar man begynder paa de gamle Travere om »Afladen«, er man god for Børn og gamle Koner, men ikke egnet til at træde frem i et Dagblads Spalter. —

For Resten minder denne Artikkel slaende om den gamle Historie om Ræven og Rønnebærrene — den gaar som bekendt igen i utallige Varianter. S. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Musikforeningen »Stringendo« afholder sammes 2den Koncert Søndag den 15. Februar i Studenterforeningens Festsal. Foreningen har jo foruden sine passive Medlemmer et stort og trofast Publikum, der møder, hver Gang Koncert annonceres. Og det er let at forstaa, først og fremmest fordi »Stringendo« stiler højt, baade hvad Program og Solister angaar, dernæst at Koncerterne altid afholdes under saa smukke og festlige Omgivelser. Studenterforeningens Festsal er nu med Joachim Skovgaards herlige Vægmalierier bleven en Seværdighed af Rang. Foruden et eget righoldigt og fortrinligt Program har Foreningen sikret sig saa glimrende Assistance som den kendte Koncertsangerinde Fru Johanne Christiansen (født Thomassen) og Violoncelvirtuosen Louis Jensen, der bl. a. vil spille Händels Sonate i C-Dur for Violoncel og Piano. Endvidere medvirker den unge talentfulde Pianist Carl Vorm, kendt fru sin Debut-Koncert forleden i Koncertpalæet. Koncertaftenen vil »Stringendo« forhaabentlig kunne notere Sukces og fuldt Hus — det fortjener Foreningen.

Aa. P.

— Hr. Pastor Benzons Foredrag i Højskolen var ikke alene et meget oplysende, men ogsaa et i bedste Forstand oplivende Foredrag; Tilhørerne fik en dyb Forstaaelse af de helliges Fællesskab, belyst ved en Række skønne Træk af Helgenernes Levned. — Paa Tirsdag laler Hr. Pastor Klemp om et overordentlig interessant og meget aktuelt Emne: den orthodokse russiske Kirke.

Odense. Man hører oftere klage over, at Ugebladet ikke faar nogen Meddelelse om Menighedslivet i Provinserne. Grunden er vistnok den, at man er for beskeden og mener, at de forskellige Sager er for ubetydelige til at drages offentligt frem i Ugebladet. Man vil ikke være vigtig; og derfor hører man saa sjældent om Livet i Provinserne. Og dog tror jeg, at mangt og meget kunde tjene for Offentligheden til baade at tilskynde og opbygge. Her et lille Eksempel! Ved det sidste fælles Præstemøde i Or-

drup anbefalede Biskoppen, at man skulde fremme Andagten til Alterets helligste Sakramente. Der kom Forslag frem om at udstille det helligste Sakramente en Gang om Aaret offentligt i Kirken. St. Albani Menighed i Odense har nu begyndt med at vælge en saadan Dag, og man har bestemt sig til St. Ansgarsfesten. Sakramentet blev udstillet fra den første Messe om Morgenen til Andagten om Aftenen, hvor man afsluttede med Prædiken og Te Deum. Sognepræsten forklarede under Højmessens, hvad de enkelte i deres Tilbedelsestime kunde og burde bede om. Der var saa mange Anliggender at bede for, at den officielle Tilbedelsestime næsten vilde blive for kort til at fremføre alle de forskellige Bønner. Og Mængden efterkom — det maa siges til dens Ros — med stor Iver Sognepræstens Vejledning og Opfordring. De enkelte Stænder havde faaet anvist deres bestemte Andagsttime, baade Børn og de polske Folk og de unge Piger, Menighedens Herrer og Damer samt de enkelte Ordenshuse. Præsterne bad Dagtiderne foran det helligste Sakramente. Saaledes er denne Dag bleven til en Bededag i Ordets bedste Betydning, og megen Naade og Velsignelse er vistnok bleven nedbedt over sig selv, sin Familie, sin Menighed, over Biskoppen og den danske Mission, over den øverste Hyrde og hele Kirken, over Hedninger og vantro, over levende og døde. Som Præst, der var opfyldt af Glæde over den skønne Dag, vil jeg raade de enkelte Menigheder: gør et lignende Forsøg, og I vil blive glade. *Josef Resch.*

Kolding. Blandt de Missionsstationer i Landet, der blomstrer bedst, maa Kolding absolut nævnes. Man føler, naar man i nogen Tid opholder sig derovre, at der virkelig er Udvikling at spore, og at Menigheden udmærker sig ved sin store Iver og Interesse for Kirken. Gudstjenesterne er godt besøgt, og især maa man rose det Arbejde, der gøres for at forskønne disse, dels ved Pyntning af Alteret, der altid er smykket med friske Blomster, og dels ved Sang, i hvilken man maa sige, at Menigheden deltager rigtig godt. Man har i de sidste halvandet Aar lært fire gregorianske Messer, som ikke synges af et Kor, men derimod af Menigheden, der af Sognepræsten bliver indøvet dertil hver Søndag Morgen efter Højmessens. Regnskabet viser, at Offervilligheden er meget stor, baade hvad Kirkeskatten og ogsaa, hvad de frivillige Bidrag angaar. Vedbliver Iveren og Samarbejdet mellem Sognepræsten, Hedvigsøstrene og Menighegen stadig at være saa godt som nu, vil man sikkert i faa Aar opnaa endnu større Resultater.

England. Sir William A. Heathrok, som for kort Tid siden er død i en Alder af 61 Aar, var den eneste af den

engelske Adel, der samtidig var Jesuit og Medlem af Overhuset. Hans Fader var Konvertit og lod ham opdrage paa Jesuiterkollegiet i Beaumont. Efter endte Studier indtraadte han i Jesu Selskab og blev senere Rektor over det samme Kolleg, i hvilket han havde været Elev. Han var desuden nærmeste Arvtager efter Greven Mansfield.

Nord-Amerika (U. S. A.). Den skandinaviske katolske Forening i New York (*St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York*) har udsendt sin Aars-Bullelin for 1924 (Nr. 23 i Rækken). Heri meddeles paa Forsiden et smerteligt Tab, Foreningen har lidt, idet dens Grundlægger og Formand, Frode C. W. Rambusch, den 19. Oktober i Fjor er afgaaet ved Døden paa et Hospital i Brooklyn. Afdøde, som i en Alder af 32 Aar gik over til den katolske Kirke, var født d. 23. Marts 1859 i Danmark og uddannedes til Maler paa Kunstakademiet i København. Efter Studieophold i flere europæiske Lande rejste han 1888 til De forenede Stater, hvor han grundlagde et stort Dekorering-Kompagni. Af større Arbejder, han udførte, kan nævnes Dekoreringen af Kathedralen i Baltimore, som Kardinal Gibbons overdrog ham, og Kathedralerne i Erie, Scranton og Buffalo m. m. Han havde stor Indsigt i Historie og Arkæologi og arbejdede for Fremme af Forbindelsen mellem Amerika og Danmark, hvorfor han i 1910 blev udnævnt til Ridder af Danebrog af Frederik VIII. Hans sidste Ord var: »Jeg dør lykkelig, fordi alle min Families Medlemmer er gode Kristne.« — Af andre Nyheder meddeles, at Ligaen har faaet en ny aandelig Leder i Belgieren Mgr. Stillemans, der forstaar de skandinaviske Sprog, og en ny Formand i Frøken Karen-Elise Rambusch, der har faaet sin afdøde Faders Stilling. Som nyt Medlem af Ligaen nævnes Kai Børge Schmidt, som vist er en af St. Andreas Kollegiums gamle Elever. Af danske, norske og islandske Nyheder er der heller ikke saa faa, bl. a. fortælles om Johannes Gunnarson, den første islandske katolske Præst, der siden Reformationen skal arbejde paa sin fædrene Ø. Aarsskriftets længste Artikel handler om »Grønland, et gammelt katolsk Land«.

— Man meddeler fra Cleveland i Staten Ohio, at en Præst af den sorte Race R. P. Joseph Johns har læst sin første hellige Messe i Mariakirken. Det er første Gang, at en Negerpræst har hotdt Gudstjeneste i Dioceset Cleveland.

— Den hellige Stol har for kort Tid siden betroet Øen Sancian, hvor den hellige Frans Xaver døde, til amerikanske Missionærer fra Maryknoll. En af dem, som for nylig har besøgt Øen, fortæller om sin Valfart i Bladet »America« for 16. August. Han bringer de franske Missionærer, som i gamle Dage har bragt Evangeliet til Sa-

cian og har bygget den lille Kirke, som endnu eksisterer, sin varmeste Hyldest. Øen har 7000 Indbyggere, af hvilke en Femtedel er Katholikker. Sjælesorgen har været passet af Præster, der er udgaaet fra Missionsseminariet i Paris; men det er efter eget Ønske, at de nu afløses af amerikanske Præster. Disse haaber nu at kunne udvide Skolerne, restaurere Kirken og ligeledes udbedre Mindekapellet for den hellige Frans Xaver. De vil søge at interessere deres Landsmænd i de forskellige Stater for Missionen paa Sancian.

Paa given Foranledning gøres der opmærksom paa, at det er strængt forbudt at sende Manuskripter, Annoncer og lign. direkte til Bogtrykkeren udenom Redaktionen.

Redaktionen.

Musikforeningen „Stringendo“
PRIVAT-KONCERT

Fredag den 15. Febr 1924 Kl. 7¹/₄ Aften
 Studenterforeningens Festsal, V. Boulevard 6

Solister:

Koncertsangerinde Fru *JOHANNE CHRISTIANSEN*

Violoncellisten Herr *LOUIS JENSEN*

EFTER KONCERTEN BAL.

Billetter à 2 Kr. faas hos samtlige Medlemmer og hos Lauritz Hansen, Chr. Richardsvej 6, Telefon Nora 1597 vega, Augustin Husson Stenosgade 5, Telefon Vester 787 x og Aage Petersen, Korsørgade 31.

Katholsk Selskabelig Forening »Absalon«

afholder atter i Aar sit store og muntre Karneval

i Sæss Selskabslokaler, Linnésgade 25

Fastelavnsmandag, den 23. Februar fra Kl. 7¹/₂—2.

Billetter for Deltager Kr. 2,50 incl. Baltegn, for Tilskuere Kr. 1,00 samt Program faas hos:

P. Langkjær, Kùchlersgade 4²; L. Steenmann, Falkonerallé 61 Mez.; G. Weisenfeld, Hellerupvej 2¹; E. Larsen, Saxogade 72⁴; Fasanimportøren Ndr. Fasanvej 175, Tlf. Gdth. 3829 y; O. Petersen, Cort Adellersgade 9 st. Tlf. Byen 2130 x; Maurice Hansen, Hø lændervej 19 st. Tlf. Vester 6059 y; L. Nielsen, Aviskiosken, Stoppestedet v. Østbanen.

Intet Billelsalg ved Indgangen. Baltegn løses i Salen.

I Forventning af sædvanlig stor Tilslutning af Medlemmer med Familie, Venner og Bekendte.

Festudvalget.

Kirkelig Kalender.

8. Febr. Septuagesima. I Messen: Kyndel- misse.	15. Febr. Søndag Sexagesima.
9. — M. Cyrillus, Biskop og Bekender.	16. — M. Ferialdag.
10. — Ti. Scholastika, Jomfru.	17. — Ti. Ferialdag.
11. — O. Vor Frue af Lourdes.	18. — O. Simeon, Biskop og Martyr.
12. — To. Serviterordenens Stiftere.	19. — To. Ferialdag.
13. — F. Faustin og Iovita, Martyrer.	20. — F. Ferialdag.
14. — L. Valentin, Martyr.	21. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 10. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^b:
Hr. Pastor Klemp: *Den ortodokse russiske Kirke.*

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for unge Mænd har *Fælleskommunion* i Jesu Hjerte Kirken Søndag den 8. Febr. Kl. 8^{1/2}.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har *Fælleskom-*
munion Søndag den 8. Febr. i Messen Kl. 8.

St. Josefs Gilde (st. 1885)

afholder sit ordinære Maanedsmøde Mandag d. 9. Februar Kl. 8
pr. i Bredgade 67.

A.C. Møde Onsdag d. 11 Februar Kl. 8^{1/4} i Vesterhus.
Rektor Pater K pferle taler om: »Den  jeb-
blikkelige Uro i Folkekirken — 3 aktuelle Spørgsmaal«
Derefter Diskussion. Gæster kan indføres ved et Medlem.
Administrationen.

Unio. Onsdag 18. Februar Kl. 7^{1/2}—1 Møde i Hotel Ph nix'
Selskabslokaler. Foredrag og Dans. Nærmere i
næste Nr. *Bestyrelsen.*

St. Andreas Gilde, (Ordrup).

Fastelavnsfest i Charlottenlunds Palmehave Søndag den 22.
Februar. Bal fra 8—1. Underholdende Intermezzoer Kl. 8, 9 og
10. Tombola. Udførligt Program i næste Nummer.

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder
Fastelavns-Mandag Kl. 7^{1/2} »Fest i Skolen«. *Boyesgade 8 A.* — Der bydes bl. a. p a Sylte, Kartoffelsalat, R d-
beder, Kaffe og Strutter. 1,50 pr. persona. Alle Medlemmer be-
des m de med godt Humør. — Agitør for Tilslutning blandt
alle forhenværende Elever.

Styrelsen.

Husk Vincentsforeningens Bibliothek Bredgade 67 2den Sal
over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6^{1/2}—8.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1^{1/2}—2^{1/2}

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Seanemoseg ardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften. fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblads udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 7.

Søndag den 15. Februar.

1925.

INDHOLD: Søndagen Sexagesima. — Pastor Ricard om Jesu Forældre. — En klassisk Humoreske. — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — Opfordring til danske katolske Kvinder. — Sørgeligt. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Hørsholm. Fredericia. Haderslev. — Avertissementer.

Søndagen Sexagesima. Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 43. Rejs dig, Herre, hvorfor sover du? Rejs dig, og forstød os ikke for bestandig. Hvorfor vender du dit Aasyn bort og glemmer os i vor Trængsel? Vort Legeme klæber til Jorden; rejs dig, Herre, hjælp os og befri os. Gud, med vore Øren have vi hørt det, og vore Fædre have forkyndt os det. Ære være

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som ser, at vi ikke sætte vor Lid til nogen egen Gerning, forund os i Naade, at vi ved Folkenes Lærers Beskyttelse maa skærmes imod alt, hvad der truer os. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Corintherne I. 11. og 12. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 82. Folkeslagene skulle vide, at dit Navn er Gud; du alene er den højeste over al Jorden. Min

Gud, gør dem som et Hjul og som et Halmstraa for Vinden.

Tractus.

Ps. 59. Du har rystet Jorden, Herre, og bragt den til at skælve. Helbred dens Brøst, thi den er rystet. For at dine udvalgte maa undfly fra Buen, for at de maa frelses.

Evangeliet. Lukas 8, 4—15 (Sædemanden).

Ofring (Offertorium).

Ps. 16. Led mine Skridt ad dine Stier, at mine Fodtrin ikke maa røkkes. Bøj dit Øre og hør mine Ord. Lad din Barmhjertighed udgydes over mig, du, som frelser dem, der haabe paa dig, Herre.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, lad det Offer, som vi frembære for dig, altid skænke os Liv og Styrke. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Ps. 42. Jeg vil træde ind for Guds Alter, for Gud, som er min Ungdoms Glæde.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Ydmygt bede vi dig, almægtige Gud, at du vil forunde dem, som du vederkvæger ved dine Sakramenter, ogsaa værdigt at tjene dig i en dig velbehagelig Livsvandel. Ved vor Herre . . .

Pastor Ricard om Jesu Forældre.

Forsinket paa Grund af Pladsmangel.

Pastor Ricard ved Garnisonkirke i København har gennem en lang Tid indtaget en fremtrædende Stilling mellem Statskirkens Præster. Det er ikke blot, at Pastor Ricard som faa forstaaer at iklæde sine Tanker Ordets Form, men tillige er hans stærkt personlige Foredrag saa intelligent og aandfuldt, at det maa berede enhver en rent æstetisk Nydelse. At Pastor Ricard ofte finder Lejlighed til at inddrage Døgnets Begivenheder, er jo for mange et yderligere Krydderi, omend meget af det saaledes fremførte ofte virker stærkt malplaceret for en nøjere Eftertanke.

Pastor R. er næppe i Tvivl om, at han ogsaa i Kredse der staar udenfor Statskirken, følges med en Opmærksomhed, der derfor ikke altid er lige smigrende.

Den Tale, P. R. har holdt 1. Sønd. eft. Hellig 3 Konger, har saaledes indenfor kath. Kredse ikke alene vakt en pinlig Opmærksomhed, men ogsaa fremkaldt en højst berettiget Harm. —

Pastor R. taler om Jesus som tolvaarig i Templet, og har her som Følge af Ukendskab, Glemsomhed (vel næppe Uvidenhed) og Overfladiskhed frembragt noget, man synes at selv hans Meningsfæller maa studse ved. P. R. indleder med at tildele Jesu Forældre en alvorlig Irettesættelse. »Her er to Mennesker, en Mand og en Kone (Gudsmoder er for P. R. »en Kone«, hverken mere eller mindre), som har faaet som deres eneste og enestaaende Kald i Verden: at værne og vogte »G u d s D r e n g«, Verdens kommende Frelser.« Vi skal ikke opholde os ved Udtrykket »Guds Dreng«, der hvis det ikke virkede saa uhjælpeligt søgt, kun kunde betegnes som aldeles usømmeligt.

Det, der dog særligt falder P. R. for Brystet, er, at da Jesus bliver horte for Josef og Maria, slaar disse sig til Taals med at »mene«, at han er i Rejseselskabet; »ja Tak, de mente, — det er jo netop det ubegribelige, at de kan nøjes med at mene, naar det modsatte ogsaa kan tænkes . . . « — Ved disse Udtalelser viser P. R. en fuldstændig svigtende Evne til at forstaa Teksten i Forbindelse med en komplet Uvidenhed om, hvad der hos Jøderne var Sæd og Skik, og hvorledes Børnenes Frihed var.

M. H. t. »m e n t e« maa det bemærkes, at »mene« (*νομίζω* — *nomizo*) paa Græsk (som jo er Tekstens Originalsprog) betyder, at det er ens sikre Formening, d. v. s. man er aldeles overtydet om. Altsaa Josef og Maria var aldeles overtydede om, at Jesus var i Rejsesælget. »De lader en hel Dag hengaa, inden de undersøger, om han er med.« Skal der heri være noget at bebrejde dem? Ikke, naar man ved, at ved de Valfarter, Jøderne foretog til Jerusalem var det Skik og Brug, at Mændene drog for sig og Kvinderne for sig. Børnene kunde saa vælge, om de vilde rejse med Far eller Mor. Her i dette Tilfælde er altsaa Josef og Maria rejst hver for sig og i gensidig Over-

bevisning om, at Jesus netop maatte være hos den anden. Først om Aftenen, da de mødes i Herberget, opdager de Sagens Sammenhæng. Den næste Morgen bryder de straks op; Tilbageturen kræver en Dagsrejse, saa først 3die Dagen genfinder de Barnet.

P. R. siger, at Maria skænder paa Jesus. »Hvorfor gjorde du saaledes imod os.« Tør P. R. kalde dette Skænd, mangler han sikkert ikke Mod til at paastaa, at Jesus knurrer mod sin Fader, da han paa Korset udbryder: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Men dette kan kun udlægges saaledes, naar det betragtes med en kritisk Uforstaaelses Kulde — disse Ord, der er dikteret af en spørgende Undren, udtalt af kærlige Læber.

At Josef heller ikke for P. R.s Pen gaar Ram forbi, undrer os ikke; kun forbavses vi over, at P. R. ikke direkte gaar i Rette med Gud, der gav sin Søn saa »daarlige« jordiske Forældre. P. R. kan maaske være meget brugbar som Værgeraadsmlem, men til at gaa i Rette med Gud og hans Hellige, egner han sig ikke, men viser sig netop ved dette Forsøg i hele sin hjælpeløse Subjektivisme overfor Tekstens Ord. Hele denne Opfattelse røber en Mangel paa dybere Forstaaelse af Herrens Handlemaade.

Er »Guds Dreng« for P. R. ikke ogsaa som tolv-aarig Gudmennesket Jesus Christus, i hvem hele Guddommens Fylde bor? — —*)

Den smukkeste Blomst har hans Veltalenhed dog sat, naar han benævner Maria — »den lille Høne«**), der først forsømmer sit Barn, saa løber og leder efter det, og endelig, da hun finder det, hvor det bør være, skænder paa det.

Vi spørger, er dette overlagt, eller et i Veltalenheds Strøm undsluppet Udtryk? Forstaar R. ikke, at han her taler om den Kvinde, der blev Moder til Verdens Frelser, der hilses som »den velsignede iblandt Kvinder«, den

*) Tror man paa Barnet Jesus som Gudmennesket, bliver Fantasterierne om Nedstyrtning, Rov o. s. v. i P. R.'s Prædiken uforstaaelige.

**) Pastor Ricards Prædiken har forøvrigt fremkaldt Harme ogsaa i protestantiske Kredse. Red.

Kvinde, der er udvalgt af Gud til at tjene som Led i hans Forløsningsplan. Kender R. de Ord: »fra nu af skulle alle Slægter prise mig salig« (Lukas 1,48)? Men forstaar han, hvad han taler om, bliver hans Ord en blodig Haan imod det guddommelige Forsyn — og forstaar han det ikke, saa bør han aldrig tale derom. — Naturligvis faar R. ogsaa Lejlighed til et Par Sidehug til selve den katholske Kirke. — Man maa undres over, at R. holder Trop med de flestes Udgydelser: »Mængde Latin, Ceremoni-væsen o. s. v.«. P. R.'s Udtalelser om, »at det kun mest er Æstetikere og unge Piger, hvem ufornuftige Forældre sætter i kath. Skoler, der gaar over til Romerkirken«, er enten bevidst Fortielse af Fakta eller ogsaa svigtende Evne til at følge med Tiden.

— — Naar man tænker paa det for Tiden aktuelle Spørgsmaal om Ytringsfriheden hos Embedsmænd i Funktion, kan en Prædiken som den af Pastor R. her holdte, give Stof til en Del Eftertanke. Tør en Præst virkelig vove at betjene sig af Udtryk som de her anvendte, der — ved vi — har virket stødende og saarende paa ikke blot Katholikker, men ogsaa mange Ikke-Katholikker? — Hvor tør man?

En Lægmand.

— — — Det vilde være af stor Interesse, om P. R. vilde oplyse, hvad han mente med, at »Messiasgaaden« skuldé gaa op for den kommende Forløser. — En Protestant — med theologisk Uddannelse og stort Kendskab til Oldkirkens Lære — især »Kirkefædrene«, beder os om at takke P. R. for den Udtalelse, »at der ogsaa i den kath. Kirke kan findes enkelte gode Kristne«, da han saa med større Tryghed og Samvittighedsro kan søge kath. Gudshuse og Guds-tjeneste.

Fr. Jaworski,

f. T. Redaktør af N. Ugebl.

En klassisk Humoreske.

Jeg var forleden i Theatret, i »Børnetheatret«, der dog ogsaa — kun altfor sjældent — spiller for voksne. Man opførte Aksel og Valborg. Det er ikke Meningen at skrive

en Anmeldelse, men blot at fremkomme med en stilfærdig, mindre Bemærkning.

Oehlenschläger har her over en katholsk »Uhyrlighed« skrevet en pragtfuld Tragedie.

Uhyrligheden er det, der danner Grundlaget for hele den tragiske Konflikt: Paastanden om Aksel og Valborgs aandelige Slægtskab begrundet i, at de er »Daabssøskende«.

Jeg skal ikke her indlade mig paa en Redegørelse af de faktiske Forhold, men indskrænke mig til at spørge: Naar falder de Herrer Litteraters Øjne paa den Slags »klassiske Humoresker«?

Er det da aldrig faldet nogen for Brystet, at dette »Daabssøskende-Slægtskab« alene er en praktisk Umulighed. Man forestille sig en Kirke, hvor der paa een Dag døbes f. Eks. en fyrretyve Børn — godt, ca. 20 Aar senere skal der saa fordres af Administrationen, at den klart ved at skelne mellem hele denne »aandelige« Familie og dens diverse Medlemmer.

Enten tænker man sig ikke om, eller ogsaa maa man anse den katholske Kirke for den mest upraktiske Organisator af Verden — bortset fra, at man overhovedet ikke aner den dybe Omsorg, der ligger bag det ved Daaben opstaaede aandelige Slægtskab.

Lad det nu være, hvad det være vil, men — naar man for at faa Materiale til en Doktordisputats sætter sig hen og tæller Farveadjektiverne hos J. P. Jacobsen — med andre Ord gør sig til en litterær Regnemaskine — og lader sligt som her i Aksel og Valborg upaatall passere, forsynet med Kritikkenes første Klasses Stempel — er det saa, fordi man overhovedet ikke aner, at her er noget galt, eller gaar man uden om det, som Katten om den varme Grød?

Mon det ikke var muligt at faa det paatalt og rettet f. Eks. derhen, at man i den nye Udgave af Salmonsens Leksikon under Artiklen Slægtskab fik en Tilføjelse om aandeligt S., hvori man forsøgte at slaa en Pæl gennem gammel Vrangtros evindelige Slendrian.

En af de ældste danske Ordsamlinger (med Forklaringer) indeholder under Daabssøskende følgende: »Daabssøskende er de, der ere døbte paa samme Tid og Sted, hvilke efter katholsk Lære ikke kunne indgaa Ægteskab med hinanden.« —

Dog turde man vente i Salmonsen at finde en mere rigtig og Tidens kritiske Aand værdig Fremstilling af Spørgsmaalet.

Gid det var muligt — og gid det i saa Fald maatte hjælpe!

—v.

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

11.

NORBERTS SIDSTE DAGE.

Tilbagekomsten til Magdeburg. Afskeden med Embedet og Medbrødrene. En salig Død.

»Hvad I end gør — det er nødvendigt, at eders gode Planer (somme Tider) ødelægges. Men vær udholdende, thi intet af alt, hvad eders gode Fader har plantet i eders Hjerter, vil ødelægges — bare I bevarer Tilliden til hans Godhed.« —

»Otte Aar var nu gaaet, siden Norbert var bleven ophøjet til Ærkebiskop — og disse Aar havde ikke været ufrugtbare. Med sin apostoliske Iver, sit Mod og sin Fasthed, der var forenet med stor Mildhed og Godhed, havde han ligesom fornyet sit Ærkebispedømmes Udseende, forbedret Sæderne, forøget de religiøse Instituters Antal, vist sin Gejstlighed Hyrdeembedets Idealer, ofte under Fare for sit eget Liv, og tillige udbredt Evangeliets Forkyndelse til endnu hedenske Egne. Hans store Arbejder for Kirkens Sag skulde fremskynde hans Død.«

Saaledes skriver en af Norberts nyeste Biografer.*)

Det er utvivlsomt, at de overordentlige Anstrengelser, de mange Slags Forretninger og lange Rejser i Forening med det asketiske Liv har bidraget sit til at forkorte den store Mands Levetid hernede. Man forbavses navnlig over Norberts vidtomspændende Arbejde, som strakte sig rent territorialt fra de tysk-polske Grænser til det indre af Frankrig og til Belgiens Kyst — fra de mecklenburgske og pommerske Skove helt ned til Romas syv Højder . . . og overalt var det et intensivt Arbejde, der krævedes af ham, af hans theologiske, praktisk-asketiske og juridiske Kundskaber, baade i hans Egenskab som Biskop, som Ordensstifter og som Rigets Kansler.

*) Rme P. H. Lamy, Abbed af Tongerlo, i sin Pièce: Saint Norbert et l'Ordre de Prémontré.

Hvis vi ikke samtidig havde en Skikkelse som den hl. Bernards, vilde man kunne anse Norbert for sit Aarhundredes største kirkelige Personlighed. Men et »Sækular-Menneske«, en af dem, der bliver større, jo mere man lærer ham at kende, et straalende Lys i Middelalderens, ja i hele Kirkens Historie er og bliver han.

Lad os nu først ledsage ham paa hans sidste Vandring. Allerede paa Tilbagerejsen fra Italien og under hans Ophold ved Kejserhoffet i Aachen begyndte hans Kræfter at ebbe ud — og han havde aldrig været stærk: »Debilis erat«, siger den gamle »Vita« om hans Legeme allerede fra den Tid, da han begyndte at grundlægge Prémontré.

Fra Aachen rejste han om Vinteren til Gözlar i Harzen, hvor Kejserne jo gerne opholdt sig. Vistnok gjordes der fra Lothars Hoflægers Side alt for at hjælpe den syge Prælat, men lidet hjalp det.

I Begyndelsen af Fastetiden 1134 kom Norbert saa endelig tilbage til Magdeburg, hvor han baade fra Gejstlighedens og Folkets Side fik en meget ærefuld Modtagelse. Alle var grebet ved Synet af denne utrættelige, svage Mand, der havde udrettet saa store Ting.

Men snart var det helt forbi med al Virksomhed. Han modtog mange Besøg, navnlig fra Biskopperne, der endnu en Gang vilde være sammen med deres Fader og Raadgiver. Fra Dag til Dag skred Sygdommen frem, der havde allerede længe ikke mere været Tale om at assistere i Korret eller forrette Gudstjenesten. Den 12. April, Skærtorsdag, vilde Norbert dog ikke undlade at indvie de hellige Olier, hvilket han saa gjorde under stort Besvær. Og Paaske søndag rejste han sig atter fra Sygelejet og fejrede med Opbydelse af sine sidste Kræfter den hl. Messe, hvis Mindelse om den opstandne Frelser og hans Forjættelse sikkert har trøstet den døende Prælat.

Endnu laa han i ca. 7 Uger paa sit Smertens Leje, tog kærlig Afsked med sine Medbrødre og talte opmuntrende til dem, thi han var indtil det sidste ved klar Bevidsthed.

Det var i Pintseugen, Natten mellem Tirsdag og Onsdag, at hans Omgivelser saa, at Norberts sidste Time var kommet. Han paakaldte endnu tydeligt Jesu Navn og

døde den 6. Juni 1134, omgivet af sine Ordensbrødre, iblandt hvilke Evermod var den navnkundigste.

Kejser Lothar var netop paa Rigsdagen i Merseburg, da Efterretningen om hans hellige Vens Død naaede til ham samtidig med en Forespørgsel om, hvor han vilde, at Ærkebiskoppen skulde begraves. Domherreerne holdt nemlig paa, at Norberts jordiske Levninger skulde hvile i Kathedralkirken, medens Præmonstratenserne ønskede dem begravet i deres eget Gudshus i St. Maria-Stiftets Kirke. Kejseren forstod det berettigede i dette Ønske og afgjorde, at Begravelsen skulde foregaa paa sidstnævnte Sted.

Den fandt nu Sted den 11. Juni under stor Deltagelse. Den gamle Beretning fortæller, at skønt der var gaaet flere Dage, og skønt det var en varm Sommerdag, og Liget laa iført Pontifikaldragten frit paa Baaren, mærkede man intet til Opløsningens ellers saa hurtige Følger. Norberts Discipel, Biskoppen af Havelberg, Anselm, som vistnok var en født Franskmand, i hvert Fald en af de første Disciple fra Prémontré — læste den højtidelige Requiem-Messe i St. Mariakirken, hvor Graven saa vedblev at være i Ære, først i et Sidekapel, senere foran Højaltret.

F. F. M.

En Opfordring til danske katholske Kvinder.

Alterklæde til Marchesa de Trombettis Mindealter for
Erik Ejegod.

For nylig bragte Dagbladene Meddelelse om, at Fyrstinde Marchesa de Trombetti, der i tidligere Tid har opholdt sig i Danmark og faaet stor Kærlighed baade til Landet, dets Kultur, Kunst og Historie, i Kapellet paa sit Slot *Rocca de Vere* ved Lago Maggiore vil lade indrette et Mindealter til Ære for Erik Ejegod. Fyrstinde de Trombetti, f. Prinsesse af Siena, der nedstammer fra Merovingerne paa den ene Side og fra Maria Stuart paa den anden og var Prinsesse Maries Næstsødskendebarn, har under

sine Besøg ved det danske Hof sat sig ind i Landets Sprog. Ved at læse Forfatteren Børge Janssens Bøger har hun faaet yderligere Interesse for Erik Ejegod, der efter Traditionen to Gange skal have besøgt Slottet Rocca de Vere, som paa den Tid var Kloster og tilhørte *De hvide Søstre*.

Erik Ejegod skal den ene Gang, i Aaret 1098, have haft sin Hustru, Dronning Bodil, med, og der fortælles, at han da forærede Søstrene en Monstrans, som var saa tung, at den Præst, som bar den, maatte have to andre Præster til at støtte sig. Traditionen understøttes af Papirer, der findes i Milanos Bibliotek, og yderligere interessant er det, at Pius XI, inden han blev Pave, har fremdraget disse Papirer ved sine Studier i Biblioteket.

Børge Janssen, til hvem Prinsessen personligt har henvendt sig om forskellige Oplysninger, og som har bragt Sagen frem herhjemme, har foreslaaet, at danske Kvinder skulde sende Prinsessen en Gave som Tegn paa deres Anerkendelse, fordi hun hædrer den fromme danske Konge. Dette Forslag er blevet overordentlig venligt modtaget, og en Kreds af Damer har sluttet sig sammen om at samle ind til et Alterklæde, der bliver vævet af Frøknerne Else og Bodil Magdahl-Nielsen efter en Tegning af Maleren Axel Hou med Motiver fra Knud den Helliges Ligklæde, som formodes at være vævet af Dronning Bodil selv. Imidlertid har de omtalte Damer ment, at det kunde interessere katholske Kvinder at være med i denne Gave, og Fru Professorinde Nyrup har elskværdigst sat sig i Forbindelse med Veksellerer Aage von Benzon, for gennem ham, som hun kender personligt, at henstille til danske katholske Kvinder om at slutte sig til Indsamlingen.

Mange vil sikkert være overordentlig glade for at kunne være med til at vise Prinsessen deres Anerkendelse ved denne Gave, der skal pryde Mindealtret for den danske Konge.

Vi skylder Prinsessen vor Tak for hendes smukke Tanke, og vi opfordrer danske katholske Kvinder til at slutte sig sammen om at yde Bidrag, der dog ikke tænkes større end fra 1 til 5 Kr. for hver enkelt, da Summen, der endnu skal bruges er forholdsvis lille, og der helst

skulde være Lejlighed for saa mange som muligt til at være med.

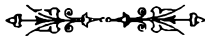
En kaligraferet Adresse vil følge med Gaven, og heri vil blive nævnt, at den ogsaa er fra danske *katholske Kvinder*.

Bidragene, der kan sendes til undertegnede, bedes venligst indsendt saa hurtigt som muligt, enten pr. Postanvisning eller i Frimærker.

Frk. A. Anker,
Formand for »Katholske Damers Klub«
Stenosgade 2.
Træffetid 9—12.

Fru Karen von Benzon,
Edvard Glæselsvej 5
København F.

Fru Sigrid Opffer,
Charlottenlund.

Sørgeligt!

Mon Offentligheden har lagt Mærke til Forhandlingen i Folketinget ang. Straffelov-Forslaget? Det er sørgeligt at maatte se, hvorledes nogle Medlemmer af det høje Ting tænker og taler om Fosterdrab. Og det er af Interesse at kunne konstatere, fra hvilken Kant disse Anskuelser og Forslag stammer.

Et førende konservativt Blad beretter:

Fru Malling-Hauschultz (K. F.).

Derefter gik Fruen over til en Omtale af Fosterdrab. For Tiden er det saaledes, at en Kvinde, ligegyldigt paa hvilket Tidspunkt Fosterdrabet finder Sted, kan idømmes Straf af fra 8 Maaneder til 8 Aar. Ja, det er let nok at bryde Staven over en Kvindes Hoved. Tal. stiller sig i denne Sag paa Kommisionens Standpunkt, at Fosterdrab først regnes, efter at Kvinden har følt sikre Tegn paa Svangerskab. Dette er en gylden Middelvej, og det er vel farligt at gøre Skridtet fuldt ud,

Taleren tror ikke, at Samfundsmoralen vil lide noget Skaar. Tal. tror, at det, Kvinden udsætter sig for, det, vi har set i disse Dage, vil afholde mange Kvinder fra at begaa denne Gerning. Men hvor er iøvrigt Grænsen mellem forebyggende Midler og Fosterdrab? Grænsen bør ligge, hvor Kommissionen har sat den, fra det Øjeblik,

Kvinden faar Følelse for det Barn, hun skal sætte i Verden. Der er imidlertid Tilfælde, hvor Nøden eller andre Forhold opvejer alt andet, ogsaa Frygten for Straffen. Vi skal være varsomme med at ramme saa haardt, som vi gør i Øjeblikket. Der er Forhold, som er stærkere end Loven.

Taleren hævder, at man er Herre over sit eget Legeme.

Fraenkel (K. F.) hævdede, at Forholdene i Europa var saaledes, at man maatte ønske saa faa Barnefødsler som muligt. Fosterdrabsparagrafen har Kommissionen formet rigtig, Ministeren galt.

Heldigvis blev disse Talere imødegaaet af deres eget Parti.

Axel Møller (K. F.) udtalte sig stærkt for Straf for Blasfemi. Han angreb Fru Hauschultz's og *Fraenkels* Standpunkt overfor Barnefødsler.

Lou og *Carlsen-Skiødt* (K. F.): Fosterdrab bør i intet Tilfælde være straffrit.

Svend Nielsen (V.) talte om degenererede Gold-Madamer som Fru Thit Jensen. —

Men fremfor alt drog selve *Justitsministeren* skarpt til Felts mod de første Talere: Ethvert sundt Samfund maa tage Afstand fra, at Fosterdrab skal være straffrit, sagde Taleren, der stemplede Ny-Malthusianismens Ideer om Fosterdrab i stor Stil som Tegn paa kulturelt Forfald. Den Slags Ideer overlader vi gerne til den forlorne Radikalisme, det degenererede Bourgeois, Fru Thit Jensens Quasi-Videnskabelighed m. m.

Men det kan ikke nægtes, at det virker forbavsende at høre fra dette Sted og fra denne Kant Grundsætninger, som med Rette stempledtes af *Justitsministeren* som Tegn paa kulturelt Forfald — helt bortset fra, hvad Religionen betegner dem for —.

Ja, det er i Sandhed — sørgeligt.

Men *Justitsministeren* skal have Tak for det rette Ord paa rette Sted!

Josef Resch.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Opmærksomheden henledes paa* omstaaende Annonce fra Vincentsforeningens St. Ansgars Konferens om Foreningens Bibliothek, som i det sidste Aar er blevet stærkt udvidet og omfatter baade belærende og underholdende Litteratur i alt ca. 1000 Bind. Udlaanet, som er gratis, finder Sted hver Mandag, Onsdag og Fredeg Kl. 6¹/₂—8. Bidrag i Penge eller Bøger modtages til enhver Tid med Tak.

— I »Højskolen« fortsætter og afslutter Hr. Pastor Klemp paa Tirsdag sit Foredrag om den russiske orthodoxe Kirke, hvis Forhold jo hører til de mest brændende Spørgsmaal i vore Dages Kirke debat.

Hørsholm. Onsdag d. 28. Januar havde Pastor Petersen, Usserød, formaaet Pater Küpferle til at holde Foredrag paa »Stampen« om den hl. Ignatius af Loyola. Der var godt besøgt, og Tilhørerne fulgte Foredraget, der var fyldigt og godt tilrettelagt for Protestanter, med stor Interesse. Efter Foredraget takkede Pastor Petersen og udtalte, at hvad man hidtil havde kendt til Ignatius og Jesuiterne nærmest indskrænkede sig til den kendte Sætning »Hensigten helliger Midlet«. Desværre fik Pastor Petersen ikke Oplysning om, at det var Bagvaskelsen, han kvitterede med.

Fredericia. Foreningen St. Knud havde Søndag den 26. Oktober indbudt Menighedens Medlemmer til en Aftenunderholdning i Skolens Festsal. Programmet, der var stort og velvalgt, fik en fortrinlig Udførelse, og Tilhørerne sparede da heller ikke paa Bifaldet saavel efter Solosangene som efter Orkestermusiken.

— Søndag den 11. Jan. var Menigheden atter indbudt af Foreningen St. Knud Sognepræsten, Hr. Pastor *Johs. Frederiksen*, holdt et ypperligt Foredrag om Rom. Foredraget, der fra Begyndelse til Slutning fuldstændig fængslede Tilhørerne, efterfulgtes af en Serie Lysbilleder fra den evige Stad.

— Søndag d. 25. Jan. var det Agnes-Foreningen, der var Indbyder. De unge Piger opførte 2 Smaastykker: »Alle gode Gange er tre« og »Vandrefuglene«. De optrædende var kvikke og fornøjelige, saa Børn saavel som Voksne havde en morsom Atten.

Haderslev. Pastor *Wolf* skriver blandt andet: Efter at det værste Nytaarsarbejde er forbi, er det paa Tide at jeg skriver noget til Dem om, hvorledes Julefesten forløb i Aar. Børnenes Fest blev fejret efter Nytaar, fordi Undervisningen saa igen er i fuld Gang. Jeg lader nemlig principielt ingen Børn komme til Festen og til Gaveuddelingen, som i Aarets Løb bestandig forsømmer Religionsundervisningen og Gudstjenesten uden retsmæssig Grund. Trods alt var der 40 Børn til Stede. Hvis De, Deres Veninder og Børnene ikke havde hjulpet os, saa havde vi i Aar overhovedet ikke kunnet fejre nogen Fest, thi Gaverne fra København var de eneste, vi fik i Aar. Foruden De og Deres tapre Veninder er der ikke noget Menneske, hverken i Danmark eller Tyskland, som har tænkt paa os. Desto større var da ogsaa Glæden over de vidunderlige Pakker fra København. — De brugte Stykker Legetøj er blevet

modtaget med samme Glæde og Taknemmelighed, som om de var nye. Vore Børn er nemlig endnu ikke saa forvænte eller saa forfærdelige fordringsfulde; de glæder sig hjerteligt over enhver Ubetydelighed. Vil De være saa venlig at sige dette til Deres gode Søster og de kære Børn paa Østerbro, hvem vi skylder Gaverne. Festen begyndte med den aarlige Gang til Krybben i Kirken, hvor Børnene synger Julesalmer af Hjertens Lyst. Derefter til Juletræet, hvor enhver yder sit bedste ved at deklamere og synge paa dansk, tysk og polsk. Saa til Kaffebordet, hvor der ganske vist ingen Kaffe findes, men hvor Kakaoen damper herligt. Der bliver Julestemningen og Begejstringen meget stor. Derefter igen til Juletræet, hvor hver faar sin lukkede Gavepakke. Hele Festen varede 2 Timer. Syge og forhindrede Børn fik deres Pakke sendt hjem eller medbragt af Kammerater. Der var slet ingen Misundelse eller Slagsmaal; alle, store og smaa var tilfredse

Musikforeningen „Stringendo“
PRIVAT-KONCERT

Fredag den 15. Febr 1924 Kl. 7¹/₄ Aften
 Studenterforeningens Festsal, V. Boulevard 6

Solister.

Koncertsangerinde Fru *JOHANNE CHRISTIANSEN*

Violoncellisten Herr *LOUIS JENSEN*

EFTER KONCERTEN BAL.

Billetter à 2 Kr. faas hos samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6, Telefon Nora 1597 vega, *Augustin Husson* Stenosgade 5, Telefon Vester 787 x og *Aage Petersen*, Korsørgade 31.

UNIO

Onsdag den 18. Februar Kl. 7¹/₂—1 Møde i Hotel Phønix' Selskabslokaler.

Foredrag af Pastor Bernh. Jensen:

Jubelaaret i Rom.

Herefter Dans.

Billetter à Kr. 1,50 for Medlemmer og Kr. 3,00 for Besøgende (indført ved et Medlem) faas hos Bestyrelsen samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagergade 48, Telf. 1389.

Bestyrelsen.

St. Andreas Gilde (Ordrup)**Stor Fastelavnsfest**

Søndag den 22. Februar Kl. 7½ i

Charlottenlunds Palmehave.

Aftenunderholdning — Bal — Tombola.Kl. 8. Tryllekunstneren *Leo Montagny*.Kl. 9½ Skuespillerparret *Valb. Kierkegaard og Kolja Svensson*.

Kl. 11 Sangforedrag * * *

Kl. 12 Nummerdans.

Bill.: Medlemmer Kr. 2,00 — Børn Kr. 1,00 Besøgende (indført ved Medlem) Kr. 2,50 Besøgende Børn Kr. 1,50 faaes hos Grugni, Hovmarksvej 9 — Hylleholt, Jægersborgallé 20 — Opffer, Pr. Alexandraallé 10 — Brems, Haabets Allé 10 Lyngby
Sædvanlig talrig Tilslutning forventes!

Birgittaforeningen

holder

Aftenunderholdningi **St. Knuds Sal, Stenosgade 4**

Søndag den 22. Februar Kl. 8.

Livets smaa Genvordigheder

Komedie i 2 Akter, opføres.

Musikalsk Underholdning af forskellig Art samt et Tableau.

Billetter à 1 Kr. for Voksne 50 Øre for Børn faas i Katholsk Bogsalg, Portneren i Stenosgade 4, hos Medlemmerne samt ved Indgangen.

Katholsk Selskabelig Forening »Absalon«

afholder atter i Aar sit store og muntre Karneval

i **Sass Selskabslokaler, Linnésgade 25**

Fastelavnsmandag, den 23. Februar fra Kl. 7½—2.

Billetter for Deltager Kr. 2,50 incl. Baltegn, for Tilskuere Kr. 1,00 samt Program faas hos:

P. Langkjær, Kùchlersgade 4²; L. Steenmann, Falkonerallé 61 Mez.; G. Weisenfeld, Hellerupvej 2¹; E. Larsen, Saxogade 72⁴; Fasanimportøren Ndr. Fasanvej 175, Tlf. Gdth. 3829 y; O. Petersen, Cort Adelersgade 9 st. Tlf. Byen 2130 x; Maurice Hansen, Høilændervej 19 st. Tlf. Vester 6059 y; L. Nielsen, Aviskiosken, Stoppestedet v. Østbanen.

Intet Billetsalg ved Indgangen. Baltegn løses i Salen.

I Forventning af sædvanlig stor Tilslutning af Medlemmer med Familie, Venner og Bekendte.

*Festudvalget.***Katholsk Dame**

(Italienerinde fra Florens)

tilbyder, med Pilgrimsfærden for Øje, Undervisning i sit Modersmaal. Træffes hver Onsdag hos Hr. Andersen, Vesterbrogade 18⁸.

Kirkelig Kalender.

15. Febr. Søndag Sexagesima.	22. Febr. Quinquagesima.
16. — M. Ferialdag.	23. — M. Peter Damian, Biskop og Bekender. — Vigilie.
17. — Ti. Ferialdag.	24. — Ti. Matthias, Apostel og Martyr.
18. — O Simeon, Biskop og Martyr.	25. — O. Askeonsdag, (Faste og Abstinens)
19. — To. Ferialdag.	26. — To. Ferialdag.
20. — F. Ferialdag.	27. — F. Ferialdag.
21. — L. Ferialdag.	28. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 17. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Hr. Pastor Klemp: *Den ortodokse russiske Kirke.* (Slutning).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 20.
Februar Kl. 7^{1/2} Aften.

K.D.K. »Katholske Damers Klub« *Mandag d. 16. Februar*
Kl. 7 afholdes *Generalforsamling*, hvortil alle
Klubbens Medlemmer indbydes. Kl. 8 sædvanlig Klubaften.

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder
Fastelavns-Mandag Kl. 7^{1/2} »Fest i Skolen«,
Boyesgade 8 A. — Der bydes bl. a. paa Sylte, Kartoffelsalat, Rød-
beder, Kaffe og Strutter. 1,50 pr. persona. Alle Medlemmer bedes
møde med godt Humør. — Agitør for Tilslutning blandt
alle forhenværende Elever.

Styrelsen.

Indbydelse.

Alle vore Menigheders Gamle, saavel Damer som Herrer, ind-
bydes herved venligst til at deltage i den Fest som II. Absalon
Trop arrangerer for dem Fredag d. 20. ds. Kl. 7^{1/2} i Vesterhus,
Vestervoldgade 115^a.

Selv om De ingen særlig Indbydelse har faaet, — vi har
desværre ikke alle Adresser — er De hjertelig velkommen, kun
vilde vi sætte Pris paa, om De sendte en lille Meddelelse med
Deres Navn og Adresse til undertegnede

H. Fausbøll,
St. Jørgens Allé Nr. 4.

Se Annoncen paa Forsiden fra Pension »Scandinavia« i Rom.

Plads søges. En yngre Mand, som uden egen Skyld er
ledig, søger Plads som Portner eller hvadsomhelst.
Billet mrk. »Plads« modt. Bladets Ekspedition.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens-Bøge,
Fyn. Modtager ældre Damer som faste Pensionærer.

Husk Vincentsforeningens Bibliothek Bredgade 67 2den Sal
over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6^{1/2}—8.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1^{1/2}—2^{1/2}

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer i hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogledere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 8.

Søndag den 22. Februar.

1925.

INDHOLD: Fastemandat. — Søndagen Quinquagesima. — Skitser fra den hl. Norberts Levned (fortsat). — Den religiøse Subjektivisme og Kirken. — Socialisme og Social-Ordning. — En liden Henstilling. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Frankrig, England, Rom. — Brevkasse. — Meddelelse angaaende Pilegrimsfærden. — Avertissementer.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, ect mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdagene og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (d: den Søndag, hvor Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (d: Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste- og Abstinenspligten paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Middag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød-suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden,

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

alle Tæmperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser, med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage tillades Nydelsen af Kød kun een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af deres Alder eller formedelst Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten paa de Fastedage, som ikke tillige er Abstinensdage.

III. Abstinenspligten bortfatder paa alle paabudte Festedage.

IV. Spiser, der er tilberedte med Flæsk, Fedt eller Blod, for saa vidt de enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag, med Undtagelse af den hellige Langfredag. Paa denne Dag kan heller ikke spises Kødsuppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinensen: a) De i aktiv Tjeneste staaende Militærpersoner og, hvis disse fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt alle de, der jævnlig faar deres Mad fra et offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som holdes med Kost af Ikke-Katholikker. d) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Medlemmer af og Tjenestefolk i Familier, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og de paa offentlige Bade- eller Kuranstalter under Kur værende Personer.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — hvor der nemlig foreligger vægtigere Grunde end blot overdrevent Hensyn til det legemlige Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræsterne eller Rektorerne gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed for alles Vedkommende er bleven mildnet, skal alle troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som i denne Hensigt bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmisses, som anvendes til Bedste for Vikariatets kirkelige Anstalter, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Afslutning. Den, som ikke er i Stand til at give en saadan Al-

misse, skal paa Søndagene i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncils Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af en Prædiken, Salmer og Bønner, hvorom vi overlader Sognepræsterne at træffe nærmere Bestemmelse. Disse Andagter skal slutte med den sakramentale Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed i nær Forbindelse staaende Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra den første Adventsøndag indtil Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende ogsaa afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Tiden for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunionen fastsættes i Medfør af en paveleg Tilladelse at skulle vare fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for de Katholikker, som bor langt borte fra en Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de troende at opfylde deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og de, der har opfyldt den i et fremmed Sogn, bør sørge for at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Nærværende Fastemandat og Hyrdebrev oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*.

København, den 8. Februar 1925.

† JOSEPH,
Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Søndagen Quinquagesima.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 30. Vær mig en værnende Gud og et Tilflugtssted for at frelse mig; thi du er min Styrke og min Tilflugt, og for dit Navns Skyld skal du være min Fører og give mig Føde. Til dig, Herre, har jeg sat mit Haab; lad mig ikke blive til Skamme evindeligt. Befri mig og frels mig i din Retfærdighed. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Hør naadig vore Bønner, bede vi dig, Herre, løs os af Syndens Lænker og vogt os for alt, hvad der truer os. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus' Brev til Corintherne I. 13. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 76. Du er Gud, den eneste, som gør Undere; du har givet din Vælde til Kende for Hedningerne. Med din Arm har du befriet dit Folk, Israels og Josefs Sønner.

Tractus.

Ps. 99. Jubler for Gud, alle Lande, tjener Herren i Glæde. Træder ind for hans Aasyn med Fryderaab; vider, at Herren selv er Gud. Det er ham og ikke os selv, der har skabt os; vi er hans Folk og Faar paa hans Græsgange.

Evangeliet. Lukas 18, 31—43 (Den blinde ved Jeriko).

Ofring (Offertorium).

Ps. 118. Velsignet er du, Herre; lær mig at holde dine Bud. Med mine Læber har jeg forkyndt alle din Munds Domme.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bede dig, lad denne Offergave rense os fra vore Synder og helliggøre dine Tjenere paa Legeme og Sjæl til at fejre Ofringen. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Ps. 77. De spiste og blev fuldkommen mætte, og Herren gav dem alt, hvad de begærede; de blev ikke skuffede for, hvad de attraede.

Slutningsbøn (Postcommuniö).

Vi bede dig, almægtige Gud, at vi, som have faaet den himmelske Føde, ved dens Hjælp maa skærmes imod alt, hvad der truer os. Ved vor Herre . . .

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

(Sluttet.)

12.

SANKT NORBERTS MINDE.

Hans Grav i Magdeburg, saa i Prag. Hans Orden. Nogle af hans Udtalelser.

»Hvad undres I over, eller tvivler I paa, at alle Guds Veje er Barmhjertighed og Sandhed? . . . Guds Rige fremmes ikke ved Læren alene, men lige saa meget ved, at man lever i Sandhed og efter Guds Bud.« —

Saa hvilede nu den hl. Norberts Legeme i Magdeburgs St. Maria Stiftskirke. Her ved deres Indstifters Grav plejede hans Ordensbrødre fra nu af hver 6. Juni at forsamle deres Ordenskapitel. Denne Orden — »Norbertinernes«, som den ogsaa kaldtes« — udbredtes fremdeles og har frembragt en Række af Helgenskikkelser. Iblandt disse nævnes her: den hl. Evermod, Biskop, en Belgier, Norberts Støtte i Tyskland, han døde først d. 17. Febr. 1177*), de hellige Ludolf, Gilbert, Isfried og Gorkum-Martyrerne Adrian Beckan og Jakob La Coupe.

Af Ordenens »Salige« er den s. Hermann-Josef fra Köln († 7. April 1233) og den s. Gottfried af Kappenberg og i Polen den salige Bionislaw († 29. Aug. 1259) de mest bekendte.

Mærkeligt nok blev den hl. Norbert selv ikke udtrykkeligt kanoniseret, men Pave Gregor XIII stadfæstede i Aaret 1582 den allerede af Ordenen og Folket øvede An-

*) Den første af Norberts Medhjælpere, Abbed Hugo de Fosse, er endnu ikke kanoniseret, men hans Beatifikation er under Forberedelse.

dagt, og Clemens X ophøjede hans Fest til at skulle gælde for hele Kirken som en ophøjet Fest (duplex).

Havde blot Norberts Aand altid levet i Kirkens Biskopper og i Stifternes Ordensfolk! Desværre skulde Rigdom og Velvære og jordiske Interesser i Løbet af den senere Middelalder bidrage til at fremkalde Reformationsstormen i det 16. Aarhundrede.

Det nytter ikke at nægte det — og jeg tror, at den hl. Norbert frem for alle andre selv vilde have hævdet det med sin ubøjelige Sandhedskærlighed — at Hovedgrunden til »Reformationens« Ødelæggelser ikke laa i enkelte »Reformatorer« Agitation alene, men først og fremmest i, at Kirkens Biskopper, Abbeder og Ordensfolk for en stor Del ikke svarede til Norberts og for Resten hele Kirkens Krav om Uegennytte, Renhed, Disciplin, Bøn og Iver for Sjælens Frelse*).

En stor Skyld har selvfølgelig de fornemme Herrer, altsaa her de tyske Fyrster, som enten søgte at faa Indflydelse paa Stiftene eller at indsætte deres yngre Sønner og Brødre i gejstlige Stillinger.

Netop i de store Stifter som Magdeburg, Mainz, Köln regerede der altfor hyppigt Hyrder, som søgte deres verdslige Fordel eller ikke var deres gejstlige Embede voksne.

Köln og andre Stifter ved Rhinen frelstes fra Frafaldet, men der var særlige Omstændigheder, der bevirkede, at den gamle Tro alligevel ikke ødelagdes der. Det gjorde den imidlertid i Magdeburg. Det rige Stift blev de protestantiske Fyrster af Hohenzollern-Husets Eje. Indtil det 16. Aarhundredes sidste Decennier kunde Korherreerne endnu bede ved Norberts Grav — men saa kom ogsaa Maria-Stiftet ligesom de fleste andre Kirker og Klostre i hine Lande i Protestantismens Besiddelse.

Dette — at den hl. Norberts Grav skulde være iblandt Folk, der ødelagde en Del af det, denne Helgen havde bygget og værnet om: Alterets Sakramente, Kirkens Enhed, Forbindelsen med den Apostoliske Stol, Andagten

*) Det bemærkes, at der selvfølgelig endnu var flere andre Aarsager til Frafaldet, og at Kirkesamfundets Brøst absolut ikke undskylder Kirkelærens, Sakramenternes o. s. v. delvise Afskaffelse.

til Maria og Guds Helgener — dette kunde den fromme Abbed af Præmonstratensernes Abbedi Strakow i Prag, Konrad v. Questenberg, ikke glemme. Det lykkedes ham endelig ogsaa at faa dem udleveret i Aaret 1626, og fra det følgende Aar, 2. Maj, hvilede den store Ordensstifters Legeme i Kirken i Strakow, hvor den opbevares den Dag i Dag paa et Alter i venstre Sideskib.

Den hellige Norbert lever og virker for Resten paa en Maade endnu iblandt os. Thi hans Orden virker den Dag i Dag baade i katholske Lande og i Missionerne, og dens Medlemmer søger ved Prædikener, ved Sjælesorg, ved Udbredelse af gode Bøger, ved Undervisning baade paa Akademier, i Mellemskoler og i Folkeskoler — at udbrede Guds Rige*).

Og nu vil vi afslutte disse Mindeblade om den hl Norbert ved at give ham selv Ordet og fremhæve nogle af hans karakteristiske Udtalelser.

Til Præsterne sagde han en Gang: O Præst! Du er ikke dig selv (*»tu«*), fordi du er Guds! Du er ikke uafhængig (*»tui«*), fordi du er Christi Tjener! Du er ikke til for dine Interessers Skyld (*»tuus«*), men trolovet med den hellige Kirke! Du hører ikke dig selv til (*»tibi«*), fordi du skal fremme Menneskes Gudsforhold. Du er ikke af dig selv (*»de te«*), fordi du er intet! Hvem er du altsaa, Præst! Intet og alt! Vogt dig, Præst, for at man ikke maa sige til dig det, de raabte til den lidende Frelser: Andre har han hjulpet, sig selv kan han ikke hjælpe (Luc. 23, 35).«

Denne Ordleg maa naturligvis ikke tages videnskabeligt, men som det, den er: en praktisk Formaning i det 12. Aarhundredes Smag.

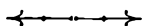
Mange af Norberts kloge og fromme Raad, som er os opbevaret, var naturligvis rettet til hans Ordensbrødre. Til disse anbefalede han tre Ting: 1) Renlighed med Hensyn til Alteret og alt, hvad angaar Kultusgenstande og deres egen Dragt. 2) Bødsøvelse for alle Fejl og Forsømmelser. 3) Kærlighed til de fattige og Gæstfrihed.

Til os alle siger han i hvert Fald:

*) A. Zak har i Ordenens Jubilæums-Skrift »St. Norbertus-Album«, 1920, opregnet Præmonstratensernes Virksomhedsgrene i vore Dage.

Hvem som gør det, Gud vil, og undgaar at gøre det modsatte, han kan altid nyde Fred. Søg aldrig at ville absolut gennemføre din egen Vilje, men gaa hen til Gud og sig til hans uendelige Godhed: »Herre, hvad vil du da, jeg skal gøre? Hvis Gud saa sætter dig til høje Ting eller til lave, eller hvis han ikke lader os faa de glimrende Resultater, vi havde haabet paa — hvad gør det? Saaledes vil Gud det, og du skal ville med ham«

F. F. M.

Den religiøse Subjektivisme*) og Kirken.

Et Svar paa nogle Bøger.

(K. E. Nielsen — Helge Rode — Chr. Reventlow).

1.

I Fjor klagede en norsk Professor, en finttænkende og religiøst interesseret Mand, lejlighedsvis over »den aandelige Ensomhed«, som er saa mange moderne Menneskers Lod. Kritikken har ødelagt saa meget for dem: Trosbekendelsen, der nu skal forstaas »aandeligt«, Biblen, som kun efter mange Fradrag og i »en vis Forstand« skal være Guds Ord — tidligere hed det sig: den var Guds klare Ord til os! — Kirkens og Præsteskabets Anseelse, som er rokket betydeligt i de sidste Aartier — o. s. v.

Resultatet er for manges Vedkommende en fuldstændig Skepsis, en Tilstand af Ulyst til at have noget med en Konfession at gøre. Andre flygter over til Theosofien, til Rudolf Steiners Lære eller laver sig et System til Husbehov. Endnu andre, de fleste, som vil blive indenfor Folkekirken, gaar over til en pietistisk Erfarings Kristendom med dennes Vækkelsesmøder og Bibeltimer. Nogle søger ved selvstændig Tænkning, Bibellæsning og Livets Undervisning at fornye deres Tro indenfor Protestantismens Havegærde, der jo utvivlsomt er af Lave.

Til disse sidste hører Pastor K. E. Nielsen, hvis Bog: »Religiøsitet og sjælelig Sundhed« af flere Grunde fortjener at omtales.

*) NB. Ordet er vanskeligt at oversætte; maaske: »aandelig Egenraadighed«.

Da jeg havde læst denne Bog, som vil undervise os om den rette Religiøsitet, som fremlesker aandelig Sundhed, var det mig, som om jeg havde hørt en af disse aandfulde protestantiske Prædikanter, som ud fra en opmærksom Betragtning af Menneskelivet ved Hjælp af et passende Udvalg af Bibelsteder og af moderne Forfatteres Udtalelser atter vil bygge Kristendommen, den rette Kristendom, det rette Kristenliv op saa at sige paa bar Bund, uden Forudsætninger. Hvad den gamle Kirke har lært, hvad en Augustinus, en Gregor, en Bernard, en Thomas har sagt om den rette Kristentro og det rette Kristenliv, ja selv hvad Reformatorerne har lært — kan være godt eller ondt, mere eller mindre sandt, det er ligegyldigt, thi: nu kommer jeg! Nu skal jeg i det Herrens Aar 1925 endelig forklare jer det rette Kristenliv! — —

Saaledes er mange af disse Talere og Forfattere aandeligt »self made-Mænd« og mener ud fra, at de virkelig har fundet adskillige gode Tanker og sat enkelte gamle Tanker i ny Form, at de nu har bygget Kristendommen op paa ny . . .

Al Respekt for disse Mænds Alvor og Sandhedssøgen! Det at være »self-made« Mænd er noget godt, thi ogsaa vi andre, som lever indenfor den katholske Kirke, maa før eller senere gennemtænke det, vi har arvet af aandeligt Eje, og udforme det, vi har lært og vundet — alt efter vore individuelle Anlæg og Guds Naade. Men vi bygger ikke paa bar Grund,, vi staar fast ved de objektive Sandheder, der indenfor Kirken fra Slægt til Slægt er modtaget siden Apostlenes Dage.

Men Pastor K. E. Nielsen synes ikke at have studeret dette Sandhedsvæld, og saa velmenende en Mand, saa hjertevarm en Kristen han end er — han aner ikke, at det, han skriver om Vor Frelasers Livsopgave, om Kristendommens Opgave, om Korsdøden, om Askesen, om Sorg og Glæde, om Altergang o. s. v. rummer højst ensidige, subjektive Opfattelser, der nok kan bringe mange gode Tanker, *men ogsaa saare mange helt forkerte og ligefrem skadelige Tanker*

Olfert Ricard har ganske vist en Gang i Garnisonskirken udtalt sin Glæde over, at mange oldkristelige For-

fatteres Bøger var bleven brændt ved Ødelæggelsen af Bibliotheket i Aleksandrien — disse »kedelige« Forfattere, — men skal Nutidsmennesker virkelig nøjes med aandrige Forfatteres og Prædikanters personligt farvede Bibeludlæggelser og stykkevise Kristentro? Allerede det, at man helst vil borteskamotere alle »Beviser« og lægge Kristentroens Begrundelse over paa Erfaringen og Følelsen, er en Svækkelse af Christi Ords Forkyndelse*). Ikke som om vi katholske Kristne tvivler paa Erfaringens Værdi — siger ikke vor Frelser udtrykkelig, at vi skal prøve hans Læres Sandhed i det praktiske Liv. Men samme Frelser krævede dog udtrykkeligt, at man skulde tro paa hans Ord, ogsaa i den man erfarede deres Sandhed, som den Gang, da han talte om Indstiftelsen af Alterets Sakramente (Joh. 6, 48-70).

Men lad os tage nogle Eksempler paa denne Subjektivisme, denne ensidige Kristendomsforkyndelse, som K. E. Nielsen fremsætter i sin Bog. *»Kristendommen,«* siger Pastoren, *»er ofte — stik imod sit Væsen — bleven gjort asketisk, hvorved dens aandelige Klarhed paa mange Maader er bleven fordunklet, og megen religiøs og moralsk Syggelighed fremstaaet.«* (S. 16, fremhævet her.) Og som Eksempel anføres — Tagore (— Indieren, som vakte Sensation her i København —), der udtaler sig imod, at en ung Mand af religiøse Grunde forlader sin unge Hustru og sit Barn. Tagore selv — oplyser Nielsen — er »gaaet ganske bort fra Askesen.« !! — —

Askesen er overhovedet noget, som Kristendommen har misforstaaet, en Misforstaaelse! Færdig. —

Mon ikke Pastoren i Skovshoved dømmer altfor rask om nitten Aarhundreders Kristenliv? Det er ligesom da forleden en anden luthersk Præst havde Mod til at oplyse os Katholikker om, at vor Kirkes Lære om Biblen var »ulogisk«, altsaa manglede Tankerigtighed!! Hvem er det, der her bebrejder, og hvem er det, som maa taale den Slags Bebrejdelser! — —

Langt bedre var det, om Pastor Nielsen bare vilde sætte

*) Saaledes oplyser Provst Nordentoft i sit Svar til Helge Rode, at Christus ikke har »bevist«, men »bevidnet« sin Læres Sandhed. De lutherske Præster er alle sammen bange for Beviser — efter Kapitleret Ordet Bevis kommet i Miskredit.

sig ind i Askens praktiske Form, f. Eks. gennemgik de hl. Eksercitier eller vilde læse nogle gode asketiske Bøger eller bare den hl. Thomas's Udtalelser. Da vilde han finde at Kirken lige siden *Christi* Dage har lært Askese, altsaa at spæge sig og at benytte Bønnens og Afholdenhedens Midler. Men samtidig har Kirken altid fremmet det sunde, jævne Liv. *Enhver katholsk Præst, endda den største Asket, vil som Skriftefader netop advare imod en ufornuftig Askese, en Religiøsitet over Evne.*

Men mange, desværre altfor mange Protestanter kender vor Kirke nærmest ud fra Romaner og Eventyr om Klostre og Indmurelse og strenge Skriftefædre. Naar en dansk Forfatter vil skrive om Kina — kan vi som Regel gaa ud fra, at han har sat sig ind i kinesisk Literatur og Landets geografiske og politiske Forhold. Men naar det gælder Moderkirken, den katholske Kirke, saa lader det til, at man har Lov til at fremkomme med de største Misforstaaelser! —

Hertil hører ogsaa følgende Sætning: »Asketen tror, at han forsager det onde, naar han netop forsager selve Livet, det hellige, gode, gudskabte Liv.« »Askesen betyder, at at man vil ordne Menneskelivet alvorligere og klogere, mere moralsk og helligt, end Gud selv har gjort det.« (S. 17.)

Hvad om vi fortsatte: At klippe sit Haar og barbere sig betyder, at man vil ordne Menneskets Udseende bedre end Gud har gjort det? Eller: At rive Ukrudt fra Havens Veje og Bede, at indpode en ny Kvist paa et Æbletræ, at fælde Træer og skære Grene fra en Busk betyder, at man vil ordne Naturen klogere, end Gud selv har gjort det? —

Netop en af Kirkens største asketiske Læremestre, den hl. Ignatius, skrev sine Eksercitier, »for at Mennesket maa ordne sit Liv«

Men Sagen har endnu mange andre Sider, thi enhver Fejltagelse i Kristenlivets Principper — og Pastor Nielsens velmente, men desværre hverken klare eller dybe Udtalelser om dette Emne rummer fejlagtige Principper — er til Skade for selve Kristenlivet og forøger kun det Virvar, som Protestantismens mange Meninger og dens Ukendskab til Kirkens Lære og Praksis har skabt i vide Kredse.

F. F. M.
(Fortsættes.)

Socialisme og Social-Ordning.

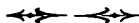
Der er vel ikke mange, som ikke vil indrømme, at Jordbunden for Socialismen i sin Tid var saa frugtbart, ikke blot paa Grund af Agitatorernes ivrige Bearbejden af den, men ogsaa fordi de Arbejdsyndende i saa høj Grad udnyttedes af de Arbejdsgivende? Til en Begyndelse lød Socialismens Forkyndelse som en Kærligheds- og Barmhertigheds-Gerning mod de udpinte, fattige Arbejderklasser, men næppe var der begyndt at komme Vind i Sejlene, før den fortsattes som en aaben Krig mod Arbejdsgiverne, en Krig, hvor Had var en af de største Faktorer og Vækelsen af Misundelse og Misfornøjelse to af de stærkeste Drivfjedre.

At en saadan Hær, trods dens enorme Tilslutning af Soldater, ikke havde Udsigt til at vinde nogen bærende Sejer i Kampen, var paa Forhaand givet, og dens Pyrrhus-Sejre ser vi i Armeens sørgelige og haabløse Forpostfægtninger i de kommunistiske og bolchevistiske Rækker. Som Laviner spreder de sig, snart mod Syd, snart mod Øst, en Blanding af Politikere, Militærer og Revolutionære med Programmer, som vokser i Højde og Drøjde for hver Dag, der gaar. Alliancer sluttes med baade Proletarer og Kapitalister. Er dette Socialismens Løn til de undertrykte Arbejdermasser?

Hvem lærer dem Fredens Velsignelser, hvem de rette Veje, hvem Arbejdets Glæde, hvem hjælper dem til Selvhjælp til Hus og Hjem, Haver og sundt Liv, al forstandigt Arbejde med Naturens og Teknikkens Goder?

Ene den, som er i Stand til at ordne de fortvivlede sociale Forhold — Herrens hellige katolske Kirke.

A.

En liden Henstilling.

Mon jeg ikke ved denne Henstilling taler i manges Navn og ud af ligesaa manges Hjerter? Mon ikke mange vil mene, at denne Henstilling skulde være fremkommen for længe siden? Hvad jeg har paa Hjertet, er at henstille til alle dem, som sender en Bekendtgørelse til Ugebladet angaaende en Fest, Forsamling eller lignende, at ville undgaa det Ord: Dans og Bal, eller i det mindste at ville gøre det paa skaansom og ikke paafaldende Vis,

Et grelt Eksempel paa det, som vistnok har stødt mange, findes i sidste Ugeblad: »Foredrag af :

Jubelaaret i Rom.

Herefter Dans.«

Saadanne og lignende Ting burde ikke findes i »Nordisk Ugeblad for katholske Kristne«, vort officiose, religiøse Organ. Mon vi da ikke vil denne Retning indtage en fuldstændigt isoleret Særstilling, som ofte støder ikke blot udenforstaaende, men ogsaa mange af vore egne? Kunde denne Slags Ting ikke meddeles paa anden Maade til alle dem, som har Interesse for det? Jeg selv ser ikke snerpet paa en uskyldig Fornøjelse, men jeg er af den Opfattelse, at det katholske Ugeblad ikke er det rette Sted for Bekendtgørelser af denne Art. Vel ved jeg, at dette kun er en Henstilling, men denne lille Reform vilde alligevel være til Glæde for mange.

Josef Resch.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den praktiske Nytte af et internationalt Hjælpesprog er efterhaanden bleven klar for Alverden; at ogsaa vor hl. Kirke kan og vil drage Nytte af et saadant Sprog, synes at fremgaa af den Interesse, der fra kirkelig Side — ogsaa højeste Sted — vises Verdenssproget »*Esperanto*«. Om denne Sag, der har Bud til alle Katholikker — ikke mindst Ungdommen — vil Hr. Bogholder Krejl holde Foredrag i Højskolen paa Tirsdag.

Frankrig. Katholikkernes Modstand mod Herriot's Aktioner bliver større. Alle Vegne holdes der Møder. I Angers samledes der f. E. 4000 Frontkæmpere, i Aix var der mødt 4000 Mennesker og i Nancy 12000. — I Moseldepartement blev der samlet over 20000 Underskrifter af Folk, som kræver religiøs Frihed. Af større Betydning er det, at Sogdenes Organisationer gør gode Fremskridt ved at omspænde halve og hele Diocæser. — Om den store Inderlighed, med hvilken især dannede Folk slutter sig til Kirken, vidner bl. a. ogsaa den natlige Tilbedelse, som Paris Studenter holdt i Sacré Cœur paa Montmatre (27./XI 1924). Ca. 1300 unge Mennesker fyldte Kirken, af hvilke mange endnu var med til en Morgenmesse. — Herriot har sendt en Skrivelse til de elsass-lothringske Præfekter, hvori han hævder, »at den republikanske Regering er den fødte Beskærmer for alle den individuelle Samvittigheds Rettigheder«. Derpaa svarede Borgmesteren af Reichshoffen, at Elsassererne forlanger Gerninger og ikke

Ord. »Mine kære Kollegaer, Borgmestrene af Elsass, vil læse dette Brev og trække paa Skuldrene; de vil spørge sig, hvordan De vil være »den fødte Beskærmer for alle den individuelle Samvittigheds Rettigheder«, naar De fratager en hel Klasse franske Mænd og Kvinder Ret til at lære Frankrigs Børn at læse, fordi deres Klædning ikke er tilskaaren som Deres og fordi de har aflagt Løfte om at vie deres Liv og deres Formue til ulykkelige Menneskers Bedste«.

England. The Catholic Directory for 1925 fortæller om den katolske Kirkes Fremgang i England. Her følger nogle Tal:

<u>for et Aar siden</u>	<u>i Dag</u>
28 Biskopper	31
4606 Præster	4642
2412 Kirker og Kapeller	2458

Der findes i Øjeblikket 1677 katolske Skoler som underviser ca. 413 000 Elever. Konvertiternes Antal steg med ca. 390, saa der gik 12796 over til den katolske Kirke i Aaret 1924.

Rom. Kardinal Frühwirth er blevet udnævnt til Størpönitentiær efter at den forhenværende St. P. Kardinal Giorgi, som ved Aabningen af den gyldne Port rakte Paven Guldhammeren, var afgaaet ved Døden d. 30. Dez. Kard. Frühwirth er født Østriger, traadte i den hl. Dominikus Orden, blev dens Generalforstander og modtog i 1915 Kardinalsbarretten ved Kong Ludvig af Bayern. — Jubelaaret vil blive Vidne til 6 Kanonisationer, nemlig af Joh. Eudes (1601—80), Magdalena Sophie Barat (1779—1865), Maria-Magd. Postel (1756—1846), Canisius S. J. (1521—1597), Theresia af Barnet Jesus (1873—1897). — Ogsaa fra Sydafrika gaar der et Pilegrimstog til Rom og fra Australien kommer der c. 200 Pilegrimme, som skal kunne taale en 5 Ugers Sørejse. — Paa Aarsdagen for Pave Benedikt XV's Dødsdag blev der sunget en Requiemsmesse og ved denne Lejlighed fungerede igen den pavelige Kapelmester Mons. Lorenzo Perosi. »Perosi's Overgang til en protestantisk Sekt maa da vel nu høre til Fablernes Rige« (St. Olav).

Brevkasse.

Til »en Protestant«.

Da Deres Artikel er *anonym*, kan den ikke finde Anvendelse i Ugebladet.

Redaktionen.

Meddelelse angaaende Pilegrimsfærden.

Efter Anmodning fra Komiteen for Pilegrimsfærden til Rom skal vi hermed meddele, at Indtegningsfristen til Pilegrimsfærden til Rom er forlænget til d. 15. Marts.

København d. 17. Februar.

Det Apostoliske Vikariat.

Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 1. Marts Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Skolen ved Sakramentskirken, Nørrebrogade.

Alle aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

A.C. Fastelavnstest Mandag den 23. Februar Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i A.C.'s Lokaler. Der serveres Kaffe med Boller og Vin. Forskellige Overraskelser. Indtegning hos Administratoren. — For Deltagelsen erlægges 2 $\frac{1}{2}$ Kr. — Kun for Medlemmer.

Administratoren.

A.C. Møde Onsdag d. 25. Februar Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i »Vesterhus« stud. mag. Emil Frederiksen »Joh. Jørgensens Ungdomsjournalistik.« Derefter Diskussion. Kun Adgang for Medlemmer og de med særligt Adgangskort forsynede. — Adgangskort faas ved Henvendelse til Administratoren.

Administratoren.

K.V. Mandag d. 23. Februar Kl. 8 i St. Knuds Festsal, Stenosgade 4. Emne: »En skjult Skat i vort katolske Liv«, Foredrag af Højærværdige Pater Menzinger.

Adgang for alle katolske Kvinder. Tag Troesfæller med!

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder Fastelavnstest Mandag Kl. 7 $\frac{1}{2}$ »Fest i Skolen«, Boyesgade 8 A. — Der bydes bl. a. paa Sylte, Kartoffelsalat, Rødbeder, Kaffe og Strutter. 1,50 pr. persona. Alle Medlemmer bedes møde med godt Humør. — Agitør for Tilslutning blandt alle forhenværende Elever.

Styrelsen.

St. Knuds Skole, Stenosgade 4.

Trosfæller, hvis Drengene skal optages i 1. U. Kl. til Sommer, anmodes om hurtigst muligt at indmelde dem. Der er kun faa Pladser tilovers.

Fr. Kùpferle,

Bestyrer.

Tabt

er en sølvvindfattet Rosenkrans paa Vejen fra Andreaskirken (Ordrupshøj) — Johannevej — Prinsesse Aleksandrinesallé — Rolighedsvej — Maltegaardsvej. Bedes afleveret mod Dusør hos Fru B. Blatt, Spønehedsvej 16, Gentofte.

Ædle Velgørere bedes betænke Børnehjemmet i Nakskov med Gaver af al Art. Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens-Bøge, Fyn. Modtager ældre Damer som faste Pensionærer.

Katolsk Dame

(Italienerinde fra Florens)

tilbyder, med Pilgrimsfærden for Øje, Undervisning i sit Modersmaal. Nærmere Oplysninger hos Hr. Andersen, Vesterbrogade 18^a. Telf. Vester 495 y.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære. ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Præstegaarden i Ordrup.

Kirkelig Kalender.

22. Feb. Quinquagesima.	1. Marts 1. Søndag i Fasten.
23. — M. Peter Damian, Biskop og Bekender. — Vigilie.	2. — M. Ferialdag.
24. — Ti. Matthias, Apostel og Martyr.	3. — Ti. Ferialdag.
25. — O. Askeonsdag, (Faste og Abstinens)	4. — O. Kasimir, Bekender. Tamperdag.
26. — To. Ferialdag.	5. — To. Ferialdag.
27. — F. Ferialdag.	6. — F. Perpetua og Felicitas, Martyrer, Tamperdag.
28. — L. Ferialdag.	7. — L. Thomas af Aquino, Bekender og Kirke- lærer— Tamperdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 24. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Hr. Bogholder Krejl: *Den katholske Kirke og Esperanto.*
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 22. Februar Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

Rosenkranskirken. Torsdag d. 26. Februar Kl. 8 Aften holdes i Rosenkirken Foredrag for Sognets gifte Kvinder.

Sakramentskirken. Mandag d. 23. ds., Monsignore Anton Neuvels Dødsdag, holdes Kl. 8 en højtidelig Rekviemesse.
Askeonsdag Askeindvielse Kl. 6^{3/4} og Kl. 8. Den første Messe begynder som sædvanlig Kl. 7, den anden derimod først efter Askeindvielsen, som begynder Kl. 8.
Paa Fredag og fremdeles hver Fredag Aften i Fastetiden Kl. 8 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Fredag Aften Kl. 8 i Fastetiden Korsvejsandagt; hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprediken.

St. Josefs Kirke. Mandag den 23. ds. højtidelig Rekviemesse Kl. 10 for afdøde Monsignore Anton Neuvel.

Fasteprediken i St. Ansgars Kirke Kl. 6. Pastor Jensen holder Prædikenen.

Korsvejsandagten Fredag Aften Kl. 8.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867,
anmoder sine Medlemmer om pr. omgaaende at indbetale Restancer. Samtidig gøres opmærksom paa, at Sygekassen kun har et Indbetalingskontor som er i St. Jørgens Allé 11^a mellem 1—4.

Forslag som ønskes behandlet ved forestaaende Generalforsamling bedes indsendt samme Sted. *Bestyrelsen.*

Husk **Vincentsforeningens Bibliothek** Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6^{1/2}—8.

Pastor B. Jensen har atter overtaget Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 g, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 9.

Søndag den 1. Marts.

1925.

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — 1. Søndag i Fasten. — Den religiøse Subjektivisme (fortsat). — Moderne Historieforskning. — Danske Kvinders katholske Forbund. — Biskop v. Euch's Minde. — Er Dans forargeligt? — Bønneforeningen for Nordens Omvendelse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Brevkasse. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev,

—
Josef

ved Guds Barmhjertighed

og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Biskop af Roskilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.

Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

—
Højtelskede i Herren!

Vi kan ikke elske, uden hvad vi kender. Hvorledes kan vi da elske Gud, naar vi ikke kender Ham, ikke kender hans ophøjede Egenskaber, vort Forhold til Ham, de religiøse Pligter, der binder os som hans Skabninger

øverfor vor Skaber, det Maal, hvortil vi er skabte, de Midler, som bedst kan føre os til dette Maal?

Jeg vil derfor i Eders egen Interesse opmuntre Eder til med særlig Omhu at pleje Eders og Eders Børns religiøse Opdragelse.

At opdrage en kristen Sjæl til det gode og udvikle dens Egenskaber: mine Brødre, gives der en højere en mere ædel Opgave?

»Jeg beundrer — siger Johannes Chrysostomus — Kunstneren, som lader sin Models Træk blive levende paa Lærredet; Billedhuggeren, som bearbejder Leret og gengiver i det Billedet af en elsket Model, men jeg beundrer langt mere den, der forstaar den Kunst at styre og lede de Unges Hjærter, udvikle deres Egenskaber og opdrage deres Sjæl.«¹⁾

»Er det et stakkels fattigt Barn, det gælder, og skulde du for at opdrage det maatte paalægge dig ubehagelige og selv pinlige Pligter, saa vær dog overbevist om — siger den h. Biskop — at din Byrde ikke er for tung; thi det drejer sig om en Menneskesjæl. Vil du danne dig et Begreb om den Hengivenhed og den Omsorg, som Sjælen fortjener, og som Gud forlanger, at vi skal vise den? Tænk da paa, at Han selv ikke har villet spare sin eenbaarne Søn.«²⁾

Er der, højtelskede Forældre, en Pligt, som bør være Eder mere kær, og som Eders Hjertes naturlige Hengivenhed kan gøre lettere for Eder?

Og I, mine højtelskede Medbrødre, som er ansatte som Hyrder i vore Menigheder, vil I ikke med lette Skridt gaa i Spidsen for Eders Hjord?

Vilde I andetsteds kunne finde en Glæde, som kan sammenlignes med denne, naar den forstaas rigtigt; nemlig i den kateketiske Undervisning?

Jeg ved kun altfor godt, at I vil kunne møde slet oplyste Forældre, som tror, at de kun skal give deres Børn det daglige Brød og Klæder til deres smaa Legemer; og som, naar man taler til dem om Skole og Katekismusundervisning, vil svare med næsten trodsig Ligegyldighed: »Det skaffer os ikke Brød!« Jo, kære Forældre, det er netop dette, som i Morgen vil give Eders Børn Liv og i Overmorgen maaske vil give Eder Brød.

Idet I satte disse svage Væsener ind i Verden, Kød af Eders Kød, Blod af Eders Blod, paatog I Eder den Pligt at skaffe dem Kost, Klædning og Husly i deres første Leve-

¹⁾ S. Johan. Chrysos. in cap. 18 Math. Hom. 60.

²⁾ ib.

tid; men I tog ogsaa imod Æren og Pligten til at opdrage dem, det vil sige at give dem den Udrustning, som er dem nødvendig, paa Vejen gennem Livet.

Eders Opgave er det at omdanne et Barn, som ikke kan være sig selv nok, til en Personlighed, der kan være sig selv nok. Dette er det væsentlige Program for Familieopdragelsen.

Du skylder Dit Barn først og fremmest Undervisning. Denne indbefatter den intellektuelle Udvikling og den faglige Uddannelse, som Din sociale Stilling tillader, eller som kunde retfærdiggøre et begrundet Haab for Dit Barn om en højere social Stilling.

Du skylder Dit Barn moralsk og religiøs Opdragelse, for at beskytte det mod de forføriske Tilløkkelser, som findes langs med Vejen gennem Livet, og væbne det med modig Udholdenhed i Tilværelsens Farer og Vanskeligheder.

Din Opgave som Opdrager er først fuldført den Dag, hvor Dit Barn ved Din Hjælp og ved Hjælp af dem, som bistaar Dig i Din Opgave, er modent til en uafhængig Tilværelse.

Sig dog ikke at Religionsundervisningen ikke skaffer Brød. Den giver Dine Sønner og Døtre Midler til at skaffe sig det, og en god Opdragelse vil indgyde dem saa megen religiøs Respekt og saa megen sønlig Hengivenhed, at de vil spare Dig for det sorgfulde Syn, til hvilket de gamle sommetider skal være Vidne, at et Barn nægter sin gamle Fader, nedbrudt af Arbejde, eller sin gamle Moder, hentæret af alleslags Lidelser, en Bid Brød som Almisse.

Kære Forældre, giv Eders Børn en grundig Undervisning; giv dem den faglige Uddannelse, som Livet kræver, men nægt dem heller ikke den moralske og religiøse Opdragelse. Som Apostelen Jacobus siger: »I er Guds udkaarne, I er rige ved Troen og Arvinger til det Rige, som Han har lovet dem, der elsker Ham.«¹⁾

Tillad ikke, at man fratager Eder denne Troens Skat. Efterlad den trofast i Arv til Eders Sønner og Døtre; tillad ikke ved en syndig Efterladenhed, at denne kostbare Skat, Eders kristne Tro, forsvinder fra den huslige Arne, denne Tro som indtil nu har været Hjemmets Ære og beskyttende Vagt; tillad ikke, at Eders stræbsomme Liv bliver frugtesløst for Evigheden.

Beskyt denne Tro med kraftig Haand, resistite fortes in fide, staa imod stærke i Troen.²⁾ Det stærkeste Panser imod alle Angreb er Religionsundervisning, kort sagt, dette at kende sin Katekismus.

¹⁾ Jac. II, 5. ²⁾ Petri I, V, 9.

Erfaringen lærer os, at i det mindste tre Fjerdedele af de Indvendinger, vi møder i Tale og Skrift mod Religionen, faar kun derved et Skin af Sandhed, at de lægger ind i Evangeliet eller i Kirkens Lære Ting, som hverken Evangeliet eller Kirken lærer.

Overfor Modstandernes Uvidenhed skal I derfor stille Eders egen Kendskab til Troen. Kirken frygter kun Uvidenheden. Den kalder paa Lyset. Guds Ord, Aabenbaringens Mester, er Lyset, som kommer fra Lysets Udgangspunkt, lumen de lumine: »Han er det sande Lys« — som Johannes siger — »der lyser for ethvert Menneske, som kommer til denne Verden; Mørket ruger over Rummet, hvor Han ikke blev modtaget; men alle dem, der har aabnet sig ved Troen for hans guddommelige Lys, bliver Guds Børn; og dette Ord er blevet Menneske, og Han er kommet for at bo iblandt os, og vi har set hans guddommelige Oprindelses Herlighed, der har udbredt over hele Verden Naade og Sandhed.«¹⁾

»Uvidenheden er Aarsag til alle Onder« — siger Benedikt XIII; og Benedikt XIV siger i sin første pavelige Rundskrivelse til Biskopperne: »Prædiken og kateketisk Undervisning skal være Genstand for særlig Omhu fra deres Side, som har Sjælesorg. Thi hvorledes kunde de Troende kende deres Pligter, hvis man ikke foreholdt dem dem? Hvor kunde de finde deres Tros- og Livsregel, hvis Sognepræsterne forsømte Religionsundervisningen eller kun gav den sparsommeligt og uden Iver?«²⁾

»Umuligt, siger han endvidere, at maale i Tanken eller at udtrykke ved Ord den Skade, man gør det kristne Samfund, naar man forsømmer at undervise Børnene i Religionen.«

Kort derefter kommer den samme Pave tilbage til det samme Emne og siger med større Eftertryk, at Prædikenen og Religionsundervisningen er de vigtigste Forpligtelser, som Tridentinerkonciliet paalægger Sjælehyrderne, og, idet han derefter gennemgaar de forskellige Samfundsklasser og de forskellige Aldere fra Barndommen til Alderdommen, fremhæver han, at alle, Arbejdere, Lærere, Børn, Unge, Voksne og Familiefædre, saa let falder tilbage i religiøs Uvidenhed, og følgelig trænger til at lære deres Katekismus og atter lære den om igen. »Intet er af større Vigtighed, — slutter den store Pave — intet bidrager mere til Guds Ære, intet er mere heldbringende for Sjælene end Religionsundervisningen«.

¹⁾ Joh. I. ²⁾ Encyc. I, § 3,

Hør nu, hvad den store Bossuet siger til de kristne Forældre: »Jeg henvender mig til Eder, kristne Forældre, som sikkert ønsker, at Eders Børn skal være vel underviste: Ved I, at I skal være de første til at give Eders Børn den religiøse Undervisnings Grundprinciper?«

»I er de første, fordi, saalænge Eders Børn ikke kommer til Kirken, er I de eneste, der kan give dem den sunde Lære, som Kirken giver Eder.«

»Men hvorledes kunde I undervise, hvis I selv ikke var underviste? Der findes ikke en Fader eller Moder, som ikke fra Tid til anden skal gennemlæse sin Katekismus.«

»Religionens Grundprinciper, som fremstilles i Katekismen, har det mærkelige ved sig, at, jo mere man gennemtænker dem, desto større Sandheder finder man i dem.«

»Der er forresten mange Ting, som man lærer Børnene, og som de dog først rigtigt forstaar i en mere moden Alder; lidt efter lidt, ved at gennemtænke dem faar de den fulde Forstaaelse af dem; der er da noget at lære for enhver i denne vor Katekismus.«¹⁾

Højtelskede i Herren, I har lige hørt, hvorledes en af vore moderne Tiders største Tænkere udtrykker sig i barnlig og ukunstlet Tale; hør nu, hvad den kristne Oldtids mægtige og geniale Kirkelærer, Augustin, siger om det samme Emne: »Saa dyb er den kristne Lære, at hvis jeg kunde disponere over hvert Øjeblik fra min første Barn-dom til Alderdommens Affældighed, for at uddybe den med en sejgt udholdende Vilje og den mest gennemtrængende Opfattelse, saa vilde jeg hver Dag kunne lære noget nyt endnu.«

»Ikke alene i Troens Tale, men ogsaa i de Realiteter, som den udtrykker, og som vi maa kunne forstaa, ligger der en saadan Dybde af skjult Mening, at man her kan anvende de Ord af den h. Skrift: »Naar Mennesket har fuldført, da først begynder det.«²⁾

Bliv derfor ikke krænkede, I som maaske udmærker Eder i Skønlitteratur, i Videnskab, i Kunst, i Drøftelsen af de store økonomiske eller politiske Problemer, i Filosofiens abstrakte Granskning, bliv ikke krænkede — siger jeg — naar vor hellige Fader Pius X med sædvanlig Uforfærdethed siger, at ogsaa I trænger til at lære Katekismen.

»I Mænd med højere Intelligens og Kultur, I som er hjemme i de profane Videnskaber, hvor mange er der ikke

¹⁾ Bossuet, Avertissement sur le catechisme, ed. Lachat, vol. V, p. 13.
²⁾ st. Aug. Epist. ad Volusianum.

blandt Eder — spørger Paven — som aldrig tænker paa det højeste Væsen, paa Verdens guddommelige Forsyn eller paa den kristne Visdoms Grundsætninger? Hvad ved I om Ordets Menneskevordelse, Menneskeslægtens Frelse, om Naaden, det store Middel til Salighed, om det ophøjede Messeoffer, om Sakramenterne, som skaffer os de overnaturlige Goder eller hjælper os til at beholde dem? Forstaar I Syndens Ondskab? Hvilke Midler, hvilken Om-sorg bruger I for at undgaa den eller for at fortryde den? Er det ikke paa Grund af denne Forsømmelighed med at blive undervist i denne Tro, at Præsten ofte er nødsaget til at genopfriske hos den døende Religionens vigtigste Sandheder, i denne sidste Time, som udelukkende skulde være helliget til at opvække Kærligheden til Gud?⁽¹⁾

Tøv ikke mine Brødre, uden Hensyn til Alder, Stilling eller Kultur, tøv ikke med at tage Katekismen frem og lad den blive til en stadig Genstand for Eders Studium.

I skammer Eder vel ikke ved at have en Grammatik, som, naar Hukommelsen svigter, giver Eder Retskrivningens eller Stilens Regler? Kan I ganske undvære en elementær Haandbog i Aritmetik, et Atlas?

Jeg vilde ønske, og jeg haaber, at dette Ønske i en nær Fremtid bliver opfyldt, jeg vilde ønske, at jeg kunde give Eder den tredobbelte Katekismus, 1) Lærebogen, som forklarer den kristne Lære, 2) den historiske Katekismus, som indeholder den historiske Del af det nye Testamente, nemlig Evangelierne og Apostlenes Gerninger, sammen med Kirkehistorien, endelig 3) den liturgiske Katekismus angaaende de kirkelige Fester og andre kirkelige Højtideligheder. Hertil hører ogsaa Messebogen, hvis anden Udgave er under Trykning.

Mine Brødre, i Modsætning til Vildfarelsen, som skjuler sig bag en Maske, forlanger den kristne Sandhed ikke andet end den aabne Himmels klare Lys. Vi Troende er saa sikre paa et eje Sandheden, at der kun er to Farer for Sandheden, nemlig at blive ukendt eller at blive mis-kendt.

Prædikenen hører til Kristendommens Væsen. Idet vor Frelser hentydede til Isaias Profeti, sagde Han til det i Synagogen forsamlede Folk: »Herrens Aand er over mig, derfor har Han salvet mig, Han har sendt mig for at forkynde de Fattige et glædeligt Budskab, for at helbrede dem, som have et sønderknust Hjærte.«⁽²⁾

Forinden Han opfor til sin himmelske Fader, efterlod

¹⁾ Encyc. Acerbo nimis.

²⁾ Luk. IV, 13.

Han sine Apostle det Hverv at prædike hans Lære, idet Han sagde til dem: »Gaar hen gennem hele Verden for at prædike Evangeliet til al Skabning.¹⁾

Pius X har i sin Rundskrivelse givet os en Definition af vor Tro. Den bestaar ikke — siger han — i en ubestemt Sentimentalitet, sammensat af uklare Bestræbelser for at naa et mystisk Ideal, indhyllet i Poesi; den er en fast og motiveret Tilslutning af Forstanden til Guds Ord, med den frivillige Antagelse af de moralske Følger, som dette Ord paalægger Samvittigheden.

Den er ikke nogen uafhængig Tilskyndelse til et Ideal, som enhver kan vælge sig efter Behag, fordi ens Temperament eller Forkærlighed stemmer overens med det; den er Sjælens fuldstændige Underkastelse under den ydre, anerkendte og elskede Autoritet af det højeste og uafhængige Væsen.

Man har søgt at forvandle den kristne Tro til en personlig Opfattelse, som skulde være Individets Luner underkastet, og som saaledes tillod enhver at være sig selv sin egen Lov.

Den er heller ikke en unyttig Forskning af Forstanden, men normalt skal den være uadskillelig fra Haabet paa de evige Goder og den guddommelige Kærlighed.

Troen — siger Paulus — maa levendegøres og handle gennem Kærligheden.²⁾

Og St. Thomas lærer, at Troen uden Kærlighed er lem-læstet og ufrugtbart til det evige Liv.³⁾

Troen er for en Del afhængig af den frie menneskelige Vilje, i den Forstand, at naar Mennesket synder, vender det Ryggen til Lyset.

Hvoraf kommer det, siger vor Herre, at den ene tror og den anden ikke tror? Og Han svarer: Se her den Regel, som dømmer dem: »Lyset er kommet til Verden, men der gives Mennesker, som elsker Mørket mere end Lyset, thi deres Gerninger er onde. Enhver, som handler ilde, hader nemlig Lyset, for at hans Gerninger ikke skulde opdages. Mens derimod den, som øver Sandhed, kommer til Lyset, for at hans Gerninger maa aabenbares, thi han ved, at de er gjorte i Gud.«⁴⁾

Højtelskede i Herren, hør, hvad Paulus siger: »I var forhen i Mørket (inden I blev frelste ved vor Herre Jesus Christus), men nu er I Lys i Herren. Vandrør derfor som Lysets Børn, og lader Eders Tros varme Straaler frembringe i Eders Liv alle gode Frugter af Godhed, Retfærdighed og Sandhed; bestræb Eder for at behage Gud og,

¹⁾ Marc. XVI, 10. ²⁾ Gal. V, 6. ³⁾ 2a 2æ q. 23, a. f. ⁴⁾ Joh. III, 19-21.

istedetfor at tage Del i Mørkets ufrugtbare Gerninger, søg altid at undgaa dem.«¹⁾

Efterdi Troen er afhængig af Kærligheden, lad os da hengive os til den.

»Vi taler om Ting, som vi har set — siger Apostelen Johannes — og vi vidner, at Faderen har sendt sin Søn, som Verdens Frelser. Og hver den, som bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud. Og vi have erkendt og troet paa den Kærlighed, som Gud har til os.«²⁾

Nuvel, Kærlighedens vigtigste Ernæring er den h. Eukaristi; den er Grænsepunktet for Sjælens overnaturlige Udvikling.

Derfor er det, at Pave Pius X i sine belærende Formaninger, som særligt passer for vor Tids Mennesker, samtidigt med at give os en nøjagtig Definition af vor Tro atter og atter indbyder til den hyppige Kommunion, den tidlige Kommunion, til den inderligste Forening af vor Forstand, vort Hjærte, vor Sjæl med Ham, som for os er Vejen, Sandheden og Livet.

»Uden Tro — siger Paulus — er det umuligt at behage Gud.«³⁾

Og vor guddommelige Mester siger: »Hvis vi ikke spiser hans Kød og drikker hans Blod, vil vi ikke have Livet i os.«⁴⁾

Mine Brødre, jeg vil ikke slutte mit Brev uden i al Korthed at sammenfatte de Beslutninger, som jeg med Tillid venter af enhver af Eder.

For det første, kristne Forældre, vil I sørge for, at Eders Børn fra de første Barndomsaar af bliver underviste i den kristne Læres Grundsætninger. I vil derved bidrage meget til at lette Lærernes og Lærerindernes Op-gave, som siden skal tage sig af Eders Børn.

I vil imødekomme den h. Faders faderlige Formaning ved at lære Eders smaa Børn at elske vor Herre Jesus Christus, som opoffrer sig for os i den h. Messe, og som hengiver sig til os i den h. Kommunion.

Fremdeles vil I sørge for, at Eders Børn, foruden den forberedende Undervisning til den højtidelige Kommunion, faar en mere udførlig og forklarende Undervisning. Jeg henvender mig her særligt til de Forældre, som er saa lykkelige at kunne give deres Børn en højere Undervisning; glem ikke, at særligt disse Børn trænger til en Modgift mod Tidens Vildfarelser ved at nyde en højere kateketisk og apologetisk Undervisning. Hjælp Præsten, hvem

¹⁾ Eph. V, 8-11.

²⁾ I Joh. 14-15.

³⁾ Hebr. XI, 6.

⁴⁾ Joh. VI, 34.

I har overdraget dette Hverv, ved at sende Børnene regelmæssigt til denne Undervisning.

Tag selv Eders Katekismus frem; gennemlæs den igen for at kunne undervise Eders Børn eller Husets Personale. At forsømme denne Pligt er noget saa alvorligt, at Apostelen Paulus sammenligner denne Forsømmelse med et apostatisk Forræderi. »Thi, siger han i sit første Brev til Timotheus, dersom nogen ikke har Omsorg for sine egne, og især for sine Husfæller, har han fornægtet Troen og er værre end en Vantro.«¹⁾

Endelig vil I fremelske hos Eders Børn den virksomme Tro, og for at opnaa den vil I, ved Eders Eksempel, ved Eders Raad opmuntre dem til den hyppige Kommunion.

Højtelskede i Herren! Jeg anbefaler dette Hyrdebrev til Gud, for at Han maa lægge frugt bærende Kraft i mine Ord, og jeg beder Ham samtidigt om at skænke Eder alle sin beskyttende Velsignelse.

København, den 14. Februar 1925.

† JOSEPH,
Biskop, Apostolisk Vikar

1. Søndag i Fasten.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 90. Han skal paakalde mig, og da vil jeg bøn-høre ham, jeg vil udfri ham og herliggøre ham; jeg vil mætte ham med et langt Liv. Den, som finder Ly hos den Højeste, skal dvæle trygt under Himlens Herres Beskyttelse. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som lutrer din Kirke ved den aarlige Fastes Overholdelse, und dit Folk, at det ved gode Gerninger maa virke, hvad det ved Afholdenhed stræber at opnaa af dig. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's 2. Brev til Corintherne 6. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 90. Gud har givet sine Engle Befaling om dig, at de skal vogte dig paa alle dine Veje. De skal bære dig paa Hænder, saa du ikke støder din Fod paa nogen Sten.

¹⁾ I Tim. V, 8.

Tractus.

Ps. 90. Den, som finder Ly hos den Højeste, skal dvæle trygt under Himlens Herres Beskyttelse. Han skal sige til Herren: du er min Hjælp og min Tilflugt. O min Gud, jeg vil haabe paa ham. Thi han frier mig fra Jægerens Garn og fra onde Ord. Med sine Vinger skal han skygge over dig, og du skal fange Haab under hans Vingefjedre. Hans Sandhed skal omgive dig som med et Skjold, og du skal ikke frygte for Nattens Rædsel. Du skal ikke frygte for Pilen, som flyver om Dagen, ikke for de Ting, der sniger sig i Mørke, for Undergang og Djævelens Angreb ved Middag. Tusinde skal falde ved din Side og ti Tusinde til højre for dig; men dig skal han ikke komme nær. Thi han har givet sine Engle Befaling om dig, at de skal vogte dig paa alle dine Veje. De skal bære dig paa Hænder, saa du ikke støder din Fod paa nogen Sten. Du skal vandre hen over Slangen og Basilisken og træde Løven og Dragen under Fod; thi jeg vil frelse ham, fordi han haabede paa mig; jeg vil beskytte ham, fordi han kendte mit Navn. Han skal paakalde mig, og da vil jeg bønheøre ham; jeg er med ham i hans Trængsel. Jeg vil udfri ham og herliggøre ham; jeg vil mætte ham med et langt Liv og lade ham se min Frelse.

Evangeliet. Matthæus 4, 1—11 (Jesu Fristelse).

Ofring (Offertorium).

Ps. 90. Med sine Vinger skal Herren skygge over dig, og under hans Vingefjedre skal du fange Haab. Hans Sandhed skal omgive dig som et Skjold.

Stillebøn (Sekreta).

Vi bringer dig højtideligt Ofret ved Fastens Begyndelse og beder dig, Herre, at vi, idet vi indskrænker den kødelige Næring, ogsaa maa kunne afholde os fra al skadelig Lyst. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 90. Med sine Vinger skal Herren skygge over dig, og under hans Vingefjedre skal du fange Haab. Hans Sandhed skal omgive dig som med et Skjold.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Dit Sakramentes hellige Offer fornye os, Herre, og lade os, rensede fra det gamle Levned, overgaa til din frelsende Hemmeligheds Samfund. Ved vor Herre . . .

Den religiøse Subjektivisme og Kirken.

Et Svar paa nogle Bøger.

(Fortsat.)

L.

Selvfølgelig forkaster Pastor Nielsen, som vil fjerne Askesen fra Kristendommen, Cølibat og Munkeliv. Trap-pisternes Liv, som han har læst om i en Skildring hos Johannes Jørgensen, er »Unatur« og »derfor i dyb Uoverens-stemmelse med sund Kristendom«. — Færdig. Læst og paaskrevet.

Ja, men vi Katholikker er langt fra færdige med dette bedsteborgerlige Syn paa Christi Religion. Grundfejlen i K. E. Niensens Syn fremtræder i den ellers saa smukke Udtalelse: »Kristendommens Stifter lod hele sin Virksomhed blive en eneste Haandsrækning til Menneskelivet, en Hjælp mod Sygdom, Sult, Død, Sorg under enhver Form, mod alle nedbrydende Kræfter . . .« (S. 19).

Denne Udtalelse er lige saa smuk som — misvisende; den lyder saa pænt og er dog kun overfladisk. Thi vel kom Jesus Christus for at forkynde »et Naadens Aar fra Gud«, og vel gik han omkring »gørende vel« endog ved at opvække enkelte fra Dødens Søvn. Men dette var ikke hans Livs Formaal, kun et af Midlerne til Formaalet: Menneskehedens evige Frelse. Dette maa vi lægge godt Mærke til for ikke at blive skuffet, Christus kom ikke til Verden som »Hjælp mod Sygdom, Sult, Død og Sorg under enhver Form«; men for at aabne Menne-skenes Øjne for de aandelige Værdier aabnede han den blindfødtes og andre blindes Øjne, virkede han sine Mirakler.

Men han har — med Undtagelse af disse Helbredelser som Beviser for sin guddommelige Sendelse og for sit Hjertes uendelige Godhed — ogsaa som Exempler paa praktisk Kærlighed — slet ikke rokket ved Menneskehedens Nød og Sorg og materielle Elendighed.

Christus har slet ikke været en Filantrop, men »Midleren« mellem Gud og os og vor Lærer i at kæmpe den gode Kamp ved Korsets haarde Træ.

Og Apostlene? Har f. Eks. den hl. Paulus, som ellers paa Grund af sine Udtalelser om Troens Værd saa gerne misforstaas, — har han lært os andet end Forsagelse, Askese, eventuelt Cølibat? Og Kirkens store Helgener? Skal hele Kristendommen da degraderes til et hyggeligt Familielivs Kaffeboard? Naturligvis passer Bibelsteder om at forlade alt og give det til de fattige, om, at Jesu Disciple vil faste, om at korsfæste sit Kød og dets Begær ikke til K. E. Nielsens Paastand om, at »kun Fromhedsøvelser som Bøn, Andagt og Bibellæsning og lignende har Værdi, medens alt andet burde vige« (S. 18).

Dette er ren Subjektivisme, ikke objektiv Kristenlære, og at Biblen er imod den Slags Meninger, har jo saare lidt at betyde, naar man efter Behag klipper ud fra Biblen, hvad der passer ind i ens forudfattede Meninger. Saaledes bar allerede Luther sin Trosopfattelse ind i den gamle Bogs Tekster, saaledes Zwingli sin, saaledes Gendøberne, saaledes Adventisterne den Dag i Dag o. s. fr.

Men nok om det. Altid vil Kirken angribes for at holde paa de »evangeliske Raad«: frivillig Fattigdom, Lydighed, Cølibat som særlige Midler i Kampen mod Verden og Synden, og altid vil man behrejde Kirken, at den derved ringeagter Ægteskabet, *skønt Gud ved, at Kirken nu snart er den eneste Institution Verden over, der uforfærdet og klart efter Biblens Ord hævder Ægteskabets Værdighed og — Sundhed i aandelig og legemlig Forstand!*

Med Præsterne og sin egen Kirke, navnlig Organisationerne, Vækkelsesmøder, Indre Missions-Reklame gaar Pastoren skarpt i Rette. Han ejer et udsøgt Forraad af drastiske Udtryk, naar han vil de kirkelige Institutioners »klaprende Maskineri« til Livs. Han spørger: Indstiftede Jesus sligt? »Ak,« fortsætter han, »han døde uden en eneste Bestyrelsesbeslutning, uden trykte Love for Guds Riges methodiske Udbredelse . . .« (S. 23).

Dette lyder morsomt, men er egnet til at forvirre Begreberne. Thi vel har Christus jo ikke skrevet en Katekismus og indstiftet religiøse Specialforeninger, men har dog bygget sin Kirke paa Petrus, givet visse af ham udvalgte og særligt underviste Mennesker Himmeriges

Nøgler og Magten til at forlade Synder og sendt dem ud med en særlig Myndighed til at prædike alt, hvad han havde sagt

Paa den anden Side ønsker Pastor Nielsen netop at fremme Menighedsliv og er saaledes ingenlunde Kierkegaardianer, saa meget ellers andre hvasse Udtalelser imod officiel Kristendom kunde tyde derpaa. Og at han kritiserer de altfor mange Bestemmelser, dette Regereri ovenfra, denne Kirkelighed, der ikke er Sindets virkelige Omvendelse — alt dette kan være rigtigt eller delvis rigtigt og — jeg tilføjer det udtrykkelig — ikke bare for Folkekirkens Vedkommende, thi Kirkens Styrere er og bliver ved med at være Mennesker med deres Begrænsethed og jordiske Interesser. Men Forskellen er dog stor. Thi de protestantiske Kirker f. Eks. har jo i Stedet for den gamle apostoliske Autoritet valgt sig Statens eller andre Bestyreres mindre og selvkaarne Myndighed, medens der i den gamle Moderkirke findes den eneste legitime Myndighed. Desuden — *med Evangelierne a l e n e kan man ikke lave et Kirkesamfund, kun mere eller mindre bevægede Konventioner*

Det smukke Ord om »hvor to eller tre er forsamlede i mit Navn« eller den megen Tale om »Guds Aand«, som ogsaa Pastor Nielsen i en vis Friheds Navn paaberaaber sig, kan misbruges af enhver lille Sektstifter som Grundlag for at lave Strid indenfor Kirken eller Menigheden.

»Og Mennesker er altid fristet til at tage noget af Kristendommen, supplere det med noget, der er deres eget, og saa stivne i det mangelfulde«, skriver K. E. Nielsen ganske rigtigt og aner naturligtvis ikke, at dette Vidsomsord vender sig ogsaa imod ham selv. Thi netop han har lavet sig en stærk personlig farvet egen Kristendom, og forkynder den for andre . . .

Men det skal siges til hans Ros, at denne Kristendom er ærligt ment, og netop paa Grund af det personlige deri fremsat med stor Kraft. Ofte aner han ikke, *at netop der, hvor han taler bedst og rigtigst, er han paa den gamle katolske Læres Grund*. Det han siger om Synden — og forsvarer overfor Teosofiens Opfattelse af Synd som Ufornuft — om Daaben, hvor han paa det kraftigste forsvarer

Barnedaaben, og frem for alt om Bønnen, er til Dels ganske udmærket. Navnlig dette om Bønnen, at vi ikke saa meget skal trække Gud »over paa vor Side«, men selv søge over til Gud og hans Vilje, og at mange Bønner er aldeles værdiløse, fordi de bare er lav-egoistiske og ikke underbygget af vor egen Medvirkning — er almindelig katolsk Lære og meget praktisk. — Overhovedet advarer Pastor Nielsen mange Steder imod at søge for meget for sin Egoisme i Religiositeten, for megen Stemning, Følelse, Bønhørelse, Forsynsbeviser. Dog gaar han gerne for vidt i sine drastiske Udtalelser. Hvorfor maa man ikke bede for Kinas 400 Millioner Hedninger? Det er for meget, mener han, man skal hellere bede for sine personlige Bekendte. Men jeg formoder, Pastoren ikke vil tages bogstaveligt og intet har imod, at vi beder for hele Kinas Omvendelse, bare vi dermed forbinder det beskedne Haab, at Kristendommen om end langsomt maa vinde frem. —

Dog nu kommer vi atter til et Punkt, hvor Subjektivismen løber af med Forfatteren, helt bort fra Kirkens og Biblens eenstemmige Lære. Han mener, det er en forkert Egenkærlighed at vente sig Løn i Himlen for vore gode Gerninger, at man faar sine Lidelser »godtgjort senere i det næste Liv« (S. 97). »At være Kristen her for egenkærligt at selvassurere sig for ydre Lykke hinsides Graven er kun lumpent.« —

Saa sagte, saa sagte, Hr. Pastor Nielsen! Her forveksles verdslig-egoistiske Motiver med Troens. Ogsaa Kirken lærer, at Haabet om Lønnen ikke er det højeste Motiv. Dog lærer Christus selv, hele Biblen — man kunde næsten sige: paa hver Side i det Nye Testamente — at alle Motiver ud fra Troens Haab er gode, ogsaa Tanken paa den evige Løn.

Om Christus selv siger Hebræerbrevet lejlighedsvis: »han som udholdt Korsets Pine og ringeagtede Beskæmmelsen med Glæden for Øje og [nu] sidder ved Guds Højre« [12, 1. 2]. I hvor mange Lignelser — f. E. om Talenterne, om den tro Tjener — har ikke Frelseren villet vække Haabet om Lønnen, om Lidelsernes »Godtgørelse«!? Og medens Farisæerne allerede »har modtaget deres Løn« her-nede, vil Lønnen hinsides blive større end noget Øje kan

se, noget Øre kan høre det — vel at mærke: den af Gud udtrykkelig forjættede, den der betales »efter enhver Gerninger« i Himlen, hvor Gud selv vil give os »et overflydende Maal«, hvor han vil »gaa omkring og betjene os« . . . [Jævnf. 1. Cor. 3, 8. Matth. 19, 29. Luc. 12, 37 m. m.] Naturligvis maa denne trøsterige Lære tages i Sammenhæng, saaledes som Christus og hans Kirke lærer den. Al Eensidighed er af det onde.

Der var endnu meget at sige om K. Nielsens Lære om »Religiøsitet og sjælelig Sundhed«, baade godt og ondt, men det vilde føre for vidt.*) Det omtalte viser jo, at Bogen som Helhed er religiøs Subjektivisme, desværre, og som saa mange andre aandrige, velmente protestantiske Opbyggelsesskrifter ikke er i den faste Forbindelse med Christi og Kirkens gamle Lære, som vi kunde ønske. Navnlig vilde vi for Fremtiden ønske, at ingen vilde udgive Bøger om Tro og Kristenliv, der ikke nøje har studeret Christi Kristendom, og hvad Kirkefædrene har bygget op. Saa vilde ogsaa vor hl. Kirke være fri for at blive udsat for mange unødvendige Misforstaaelser og Angreb. Thi Sandheden skal frigøre os. —

F. F. M.
(Fortsættes.)

Moderne Historieforfalskning.

Bladenes Spalter har i den sidste Uge været stærkt optagne af Kritiker af Georg Brandes's sidste Værk, »Sagnet om Jesus«, hvori Forfatteren søger at føre Bevis for, at Herren aldrig har levet, men er en blot og bar Sagnfigur i Lighed med Wilhelm Tell og andre Nationalhelte.

Selvfølgelig har det været generende for Forfatteren af dette forbavsende Skrift, at den berømte romerske For-

*) Saaledes at tale om »Middelalderens Hekseprocesser« — noget jeg ikke havde ventet af K. E. Nielsen, som dog maa være oplyst nok til at vide, at Hekseprocesserne blomstrede i Reformationstiden og i den lutherske Tids Mørke, tilskyndet netop af Lutheranerne og Luthers Skrifter,

fatter Tacitus (c. 55—120) omtaler Christus som historisk Person, men den Maade, paa hvilken han skaffer sig af med dette ubehagelige Vidnesbyrd, er unægteligt egnet til at vække den største Forundring.

Georg Brandes citerer Tacitus saaledes:

»Nero mistænkte visse Personer for at være Ophavs-mænd til denne Forbrydelse (Roms Brand). Dem dømte han til den grusomste Tortur. Det er dem, som hades for deres Infami, og som vulgært kaldes Christiani. Ophavet til Navnet (Christus) er bleven dømt til Døden under Tiberius's Regering af Proku-ratoren Pontius Pilatus«

og fortsætter derefter

»Der synes ikke for nogen upartisk Kritiker at kunne herske Tvivl om, at dette Sted er et Indskud, en Skriftforfalskning, udført langt efter Tacitus Tid af en eller anden kristen Munk eller dog kristen Afskriver«.

Med Hensyn til sin første Paastand har Brandes utvivlsomt Ret. Citatet er en grov Forfalskning udført langt efter Tacitus's Tid; men Falskneren er ikke en kristen Munk, men derimod Georg Brandes selv.

Stedet hos Tacitus lyder saaledes (Bog 15 § 44):

»Hverken menneskelig Hjælp eller Kejserens Gaver eller Sonofrene til Guderne kunde faa den Skændsel til at tie, at Branden var paasat efter Befaling. For at gøre en Ende paa denne Tale gav Nero dem Skylden, som af Folket kaldtes Kristne, og som var forhadte paa Grund af deres Skændselsgerninger, og han idømte dem de mest udsøgte Straffe. Den, fra hvem dette Navn stammer, Christus, blev henrettet under Tiberius af Prokuratoren Pontius Pilatus, men den for en kort Tid undertrykte fordærvelige Overtro brød frem igen, ikke alene i Judæa, der var dette Uvæsens Fædreland, men ogsaa i Rom, hvor alt tænkeligt Pak og Udskud strømmede sammen fra alle Verdens Kanter og fandt Tilhængere.«

Hvis G. B. ikke havde forfalsket Teksten til sit eget

Brug, vilde han næppe have vovet den hasarderede Hypothese, at

»Sandsynligheden taler for, at Stedet i Annalerne (15, 44) blev overført til Tacitus fra Sulpicius († 403) til Guds Ære af en eller anden Klosterbroder for at styrke Christi Overlevering ved hedensk Vidnesbyrd«.

For en uhildet Læser af Georg Brandes's Bog og Tacitus's udødelige Værk, er det umuligt at drage anden Slutning, end at Georg Brandes, med fuldt Overlæg har forfalsket Teksten for at skaffe sig af med et ubehageligt Vidne. Men Menigmand, den kristne saavel som den vantro, som har Krav paa at blive retledet og ikke vildledet af Nationens ypperste Videnskabsmænd, maa oprøres og harmes over en saa letsindig Maade at omgaas Historiens Vidnesbyrd paa.

Et skylder vi dog Brandes Tak for, og det er, at Forfalskningen er saa grov, at den næppe i Længden kan vildlede nogen.

Frederik Moltke.

Danske Kvinders katholske Forbund.

Paa et konstituerende Møde Fredag Aften d. 20. Febr. i St. Knuds Skoles Festsal blev det besluttet at stifte Danske Kvinders katholske Forbund.

Pastor Günther indledede Mødet og gav derefter Ordet til Hofdame Frk. Utke Ramsing, der har rejst Tanken om danske Kvinders Tilslutning til den internationale katholske Kvindeliga.

Frk. Utke Ramsing bød Forsamlingen velkommen og udtalte sin Glæde over den store Tilslutning og Sympati, Sagen havde mødt, ikke alene i København, men ogsaa i Provinsen. Frk. Ramsing gjorde derefter Rede for Nødvendigheden af, at vi danske katholske Kvinder sluttede os til den verdensomspændende katholske Kvindeliga, at vi dygtiggjorde os til værdigt at repræsentere vor hl. Kirke og til at tage Del i det store sociale Arbejde, som kræves af Nutidens Kvinder. Frk. Ramsing havde i Konsulinde Backer fra Oslo fundet en Kvinde, der var fuldt inde i

Sagerne, idet Fruen var Sekretær i den store internationale Kvindeliga og var just i Færd med at forberede Kongressen i Washington; hun var dog kommet herved til København for i Aften at holde et oplysende Foredrag for os. Frk. Ramsing gav derefter Ordet til Fru Konsulinde Backer.

Fru Konsulinde Backer udtalte, at det var med stor Glæde, hun kom herved, og at hun følte det som en Lykke at staa her imellem saa mange Trosfæller, hvoraf de fleste vel nok som hun selv var Konvertitter. Hun havde ikke kunnet modstaa Indbydelsen fra Frk. Ramsing, saa meget mere som hun ansaa en Sammenslutning af danske katholske Kvinder for meget gavnlig. Den kunde blive til stor Støtte for vor hl. Kirke — Sammenhold, Organisation er Tidens Løsen — og vi, der saa ufortjent har faaet den Naade at tilhøre den hl. katholske Kirke, bør vise vor Taknemmelighed ved vort Arbejde for denne hl. Sag. I Forhold til dette ene: at være katholsk Kristen, bliver alt andet smaalt.

Kirken kan benytte alle gode Kræfter — der gaar saa mange dygtige, indsigtfulde Kvinder rundt uden at bruge deres Evner — men alt maa tages i Brug, og slutter vi os sammen, kan vi løfte Bjerget. Vi maa lære at arbejde i Fordragelighedens Aand. Man maa aldrig tvivle om den Almægtiges Hjælp, naar vi kæmper for Hans Sag — Han vil forstaa at benytte hver enkelt af os smaa, ubetydelige Mennesker.

Vi skal være med til at slaa til Lyd for Ægteskabets Hellighed, Samfundsmoralen og Livsværdierne.

Vi maa se at naa til at sætte vort Stempel paa Lovene, der mere og mere gaar imod katholske Principper, som den nye Ægteskabslov, Skilsmiselloven, kvindelige Præster m. m.

Vi er med til at dele Ansvar for alt det onde, der sker, naar vi ikke slutter os sammen i Arbejde og Kamp. Hele Verden over ruster Kvinderne sig — ogsaa vi skandinaviske katholske Kvinder maa være med i Arbejdet og Kampen for den gode Sag.

Til Nutidens Demoralisation hører Spørgsmaalet om Barnefødsler, som visse Kredse ønsker sat ned til det mindst mulige — en sand Ødelæggelse for Nationerne, bortset fra, at det er en fuldstændig ukristelig Tanke, uværdig for enhver hæderlig Kvinde.

Nogle Steder, saaledes i Frankrig, er man bange for, at Kvinderne skal komme for meget frem i det offentlige Liv, idet det vil styrke Kirkens og Kristendommens Sag.

En international Sammenslutning af katholske Kvinder er sanktioneret af den hl. Fader.

Fru B. udtaler Haabet om et nyttigt og frugtbart Samarbejde mellem Nordens katholske Kvinder.

Derefter blev Styrelsen valgt, og den kom til at bestaa af følgende: Hofdame Frøken A. Utke Ramsing valgtes til Formand, Frøken A. Scavenius til Viceformand, Magistra Frøken A. Axelsen til korresponderende Sekretær og Fru M. Lohrer til Kasserer.

Da Styrelsen var valgt, kom Hans Højærværdighed Biskoppen til Stede for at give det nystiftede Forbund sin Velsignelse. Biskoppen udtalte, at det tilkom Kvinden at tage Del i Arbejdet for Kirken. Det var en Kendsgerning, at Umoralskheden bredte sig i en uhyggelig Grad, og hvis den ikke modarbejdedes, vilde Folkene gaa til Grunde, her var et Arbejde for Kvinderne at tage op, at samle alle katholske Kvinder til Arbejde for at hjælpe og frelse de mange Sjæle, der stod i Fare; naar Kvinderne paa dette Omraade vilde tage Del i Arbejdet, vilde den Fare, der truede hele Menneskeheden, blive afværget, saa at mange af de Sjæle, der ellers vilde gaa tabt, vilde frelles. Deltagelse i dette Arbejde var sund Feminisme; men for at Gud kunde give sin Bistand og Velsignelse, maatte alle i Forbundet huske, at Maalet var at gøre alt til Guds Ære og Sjælens Frelse. Derpaa gav Biskoppen de tilstedeværende sin Velsignelse. Fru Konsulinde Backer takkede Biskoppen for den venlige Forstaaelse. »Vi føler vort Ansvar«, sluttede hun, »Verdens Nød er stor, og det er af et oprigtigt Hjerte, at vi stiller os i Kirkens Tjeneste«.

Mødet sluttede med, at Danske Kvinders katholske Forbunds Formand takkede Biskoppen og udtalte, at Forbundet vilde arbejde loyalt i den Aand, Biskoppen ønskede.

Biskop v. Euchs Minde.

En af vor afdøde Biskops mange Venner har foresat sig den Opgave om muligt at samle saadanne, selv nok saa ringe Smaatræk af Biskoppens Liv, gennem hvilke hans jævne, fromme og dog saa højt kultiverede og bestemte Personlighed fremlyste. Om nogle Aar vil alle disse værdifulde Træk, der endnu lever i frisk Erindring navnlig hos Katholikker, være bortgledne i Forglemmelse, hvad de er for gode til. Samleren beder derfor alle Katholikker, der maatte eje saadanne Minder, nedskrive disse og indsende dem under Betegnelse som nærværende Overskrift til Ugebladets Redaktion.

Er Dans forargeligt?

Paa sikkert lige saa manges Vegne og ud af lige saa manges Hjerte tillader jeg mig at udtrykke min Forbavselse over »En liden Henstilling« i sidste Nummer af Ugebladet.

Det, at en katholsk, selskabelig Forening averterer om en Fest, det være sig med Foredrag eller Koncert, behøver jo ikke at afholde Foreningen fra at nævne, at Aftenen afsluttes med Dans eller Bal, da der i disse Ting ikke bør forstaaes noget stødende eller forargeligt, allermindst i en katholsk Forening.

Vilde det ikke virke meget mere stødende og forargeligt, ifald Ordet Dans og Bal blev camoufleret eller bortelimineret under andre Benævnelser, som den ærede Indsender foreslaar, og er ikke Nordisk Ugeblad netop det eneste og dermed rette Sted, den Slags Meddelelser kan komme katholske Familier ihænde, ifald den kostbare Fremgangsmaade med Udsendelse af Cirkulærer skal undgaas.

F. J. O. T.

Bønneforeningen for Nordens Omvendelse.

Baade franske og tyske katholske Blade bringer ofte Artikler om den katholske Kirke i de fem nordiske Vikariater. To Blade skal især nævnes, nemlig »La Croix«, det meget udbredte franske Dagblad, som grundet paa dets fuldkomne Upartiskhed i politiske Sager kommer i talløse franske og franskvenlige katholske Hjem, og det andet er det kendte tyske Blad »Die katholischen Missionen«, som bringer talrige og meget interessante Skildringer fra Missionerne rundt omkring i Verden. Begge Blade har i den senere Tid slaaet til Lyd for »Bønneforeningen for Nordens Omvendelse«.

Artiklen i »Die katholischen Missionen« handler især om Ærkebiskop Johannes Olav Fallize, om hvem der for nylig er udkommet en Bog paa Tysk af Dr. theol. Franz Baemker, Aachen.

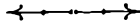
Artiklen slutter med en Opfordring til tyske Katholikker om at bede for Nordens Omvendelse.

»Paa flere Steder i Verden har Missionsforeninger med Formaalet: at føre det norske Folk tilbage til den katholske Kirke faaet adskillige Medlemmer. Fra Belgien og Frankrig er der udgaet saadanne. . . . Ogsaa Tyskland skulde slutte sig sammen i en Forening. Bedst egner sig den i 1910 af Pave Pius X oprettede Bønneforening for Nordens

Omvendelse, der har Sæde i Benediktinerabbediet St. Maurice de Clervaux i Storhertugdømmet Luxembourg. Den har allerede ved den apostoliske Vikar, Dr. Erik Müllers Arbejde fundet Udbredelse i München. Nu vil denne Forening faa et nyt Centralmidtpunkt i Picpuspatrenes bekendte Jesu-Hjerte-Kloster i Arnskin (i Dioceset Limburg-Lahn).«

Det er jo glædeligt at se, at det tyske Blad i en saa indtrængende Opfordring søger at udbrede Interessen for de nordiske Landes Genforening med den katholske Tro.

I de to sidste Numre af »Credo« findes for øvrigt en læn- gere og meget interessant Skildring af »Bønneforeningens« Historie. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mandag den 23. Februar blev der i St. Josefs-Kirke holdt en højtidelig Sjælemesse for afdøde Msgr. Anton Neuvel i Anledning af hans Dødsdag. Hs. Høj- ærværdighed Biskoppen og mange Troende overværede den hellige Handling. R. I. P.

— Efter at Husholdningsskolen i Mariahjemmet for en Del Aar siden blev nedlagt, har St. Knuds Ka- pel kun været besøgt af et Par Mennesker tli den tid- lige Messe om Søndagen. Præsterne i Sundhy, der holder Gudstjeneste i Kapellet, har paa flere Maader søgt at samle de omkringboende Katholikker, og efter at man nu har forandret Messetiden til Kl. 8¹/₂, er Kapellet atter ved at fyldes. Til Gudstjenestens Højtidelighed bidrager i høj Grad et blandet Kor, som Pastor Scherz har faaet dannet, og som han med stor Iver leder. Ca. 25 Men- nelsker modtager hver Søndag den hellige Kommunion i Kapellet. St. Knuds Kapel er saaledes ved at begynde et nyt Afsnit af sin Historie. Gid det maa blive til Vel- signelse! R.

— Opmærksomheden henledes paa Vincents- konferensernes 1. Generalforsamling, som finder Sted Søn- dag d. 1. Marts Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Sakramentskirken. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

— Fredag den 13. Febr. hensov Søster Praxedis, født Bernardine Westendorf, efter at have tilbragt 32 Aar i Ordenslivet, for det meste i de Syges Tjeneste. En stor Skare af St. Josefs Søstre og mange andre fulgte d. 17. Febr. hendes Lig til Assistens-Kirkegaard, hvor Begravelsen fandt Sted efter Kirkens Rituale.

— (Sakramentskirken). Til Aarsdagen for

Msgr. Neuvels Død, den 23. Februar, har Sakraments-sognet, som jo skylder ham saa meget, ja, saa at sige alt, ladet sætte paa hans Grav ude paa Katholsk Vestre Kirkegaard en Gravsten med følgende Indskrift:

Antonius Neuvel
pavelig Husprælat
Præst ved
St. Josefs Hospital
fra 1883 til 1924.
Sakramentssognets
Kirke og Skole
er hans Værk.

* i Holland 22. 7. 1842

† i København 23. 2. 1924.

I samme Anledning blev der samme Dag baade i Sakramentskirken og i St. Josefs Kirke afholdt en højtidelig Rekviemsmesse. I Sakramentskirken var det Skolebørnene selv, som udførte Koralmessen.

— Fastelavnssøndag om Aftenen havde Birgittaforeningen indbudt til Underholdning i St. Knuds Sal. Menuen stod paa Musik, et Tableau og Komædie. De flerstemmige Sange lykkedes godt. Der var for det meste god Samklang, Stemmerne var kønne og friske og Udførelsen ret fintfølede. Tableauret forestillede Danmark. En høj, rank og frejdig Kvindeskikkelse, ret af nordisk Udseende, flankeret af endnu to andre unge Piger, klædt i de danske Farver, Dannebrog, det danske Vaaben, Kornneg og et dansk Landskab var i Stand til at skabe en ægte dansk Stemning. — Komædien »Livets smaa Genvordigheder« havde baade Humør og Moral (maaske blev Moralén lidt vel stærkt fremhævet, men det var selve Stykkets Skyld). Netop fordi Stykket i sig selv ikke var fremragende, fortjener de unge Piger Ros, fordi det gennemførtes med godt Held og skabte en munter og interesseret Stemning hos Publikum. Den nervøse gamle Dame og hendes nakkeknejsende Tjenestepige hidrog mest til at holde Humøret oppe. Der var godt besøgt.

Rudkøbing. St. Bendts Kapel har fra Hr. Direktør Ant. Petersen modtaget Tilsagn om Bekostningen af en Kirkeklokke. Sognet takker varmt for denne Gave og kan nu forkorte sin Ønskeseddel til følgende: Skulpturer (Skikkild) 1500 Kr. Kalkmalerier (Frk. West) 500 Kr. En Kirkehøve anlagt (Pergola) 500 Kr. Mon vi ikke skulde finde Givere til disse Gaver, endnu før Fuldendelsen; vi beder Velgørere betænker, at det haster, og at vi ikke tigger privat eller sender Lister!

Brevkasse.

NB. Den Fru Scholz, som forleden telefonisk anmodede om Præstebesøg til en syg (Fru Cæcilie Petersen Odensegade 5°) bedes, dersom dette kommer hende for Øje, bemærke, at man ikke har kunnet finde den syge efter den opgivne Adresse. Ny Opringning eller Brev udbedes med tydelig Adresse.

Angarius-Bonifacius Kollekt

1. Februar 1925.

Aakirkeby.....	1.23	Transport	764,49
Aalborg.....	19,35	Jesu Hjerte.....	258,05
Aarhus.....	93,14	St. Knud.....	7,80
Allerslev.....	0,00	Immaculata.....	31,00
Dalum.....	0,00	Tilbedelseskirken.....	25,00
Esbjerg.....	5,00	Køge.....	10,00
Fredericia.....	0,00	Maribo.....	12,60
Haderslev.....	10,00	Nakskov.....	0,00
Helsingør.....	14,65	Nyborg.....	5,00
Holbæk.....	23,00	Nykøbing F.....	0,00
Horsens.....	46,00	Næstved.....	10,00
Hørsholm.....	0,00	Odense.....	51,00
Kolding.....	17,13	Randers.....	61,52
København:		Ringsted.....	10,69
St. Ansgar.....	215,59	Roskilde.....	20,20
Sakramentskirken.....	78,85	Rønne.....	6,25
St. Annæ.....	48,70	Silkeborg.....	13,56
Rosenkranskirken.....	0,00	Slagelse.....	12,30
St. Andreas.....	91,85	Svendborg.....	24,23
St. Josef.....	100,00	Sønderborg.....	0,00
	Transport 764,49	Vejle.....	31,00
			Ialt 1354,69

København, d. 21. Febr. 1925. Det Apostoliske Vikariat.

Vincentiskonferencernes 1. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 1. Marts Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Sakramentskirken, Nørrebrogade.

Alle aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Ædle Velgørere bedes betænke Børnehjemmet i Nakskov med Gaver af al Art. Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3.

St. Hedvigssøstrenes Hviliehjem Dalum Kloster, Fruens-Bøge, Fyn. Modtager ældre Damer som faste Pensionærer.

Oplysninger

om katholske Slægter i Danmark og i Udlandet vil kunne gives mod rimelig Godtgørelse af Genealog S. O. Brenner, Kultorget 15.

Husk **Vincentforeningens Bibliothek** Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6¹/₂—8.

Katholsk Dame

(Italienerinde fra Florens)

tilbyder, med Pilgrimsfærden for Øje, Undervisning i sit Modersmaal. Nærmere Oplysninger hos Frk. Andersen, Vesterbrogade 18^a. Telf. Vester 495 y.

Kirkelig Kalender.

1. Marts 1. Søndag i Fasten.	8. Marts 2. Søndag i Fasten.
2. — M. Ferialdag.	9. — M. Franciska, Enke.
3. — Ti. Ferialdag.	10. — Ti. De 40 Martyrer fra Sebaste.
4. — O. Kasimir, Bekender. Tamperdag.	11. — O. Ferialdag.
5. — To. Ferialdag.	12. — To. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.
6. — F. Perpetua og Felicitas, Martyrer, Tamperdag.	13. — F. Ferialdag.
7. — L. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer—Tamperdag.	14. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 3. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a
Pastor B. Jensen: *Indtryk fra Rom.*

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for Mænd har *Fælleskommunion* i Jesu Hjerte Kirke Søndag den 1. Marts Kl. 8^{1/2}.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde den 4. Marts Kl. 8 Aften. Søndag den 8. Marts Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprediken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprediken af Pastor Maurer og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprediken af Pastor Bernh. Jensen hver Søndag Kl. 6.

Sakramentskirken. Den første Fredag i Maanedens udstilles det Allerhelligste allerede fra Kl. 5^{1/2} Eftermiddag.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprediken hver Søndag Kl. 5.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7^{1/2}, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7^{1/4}, St. Josefs Kirke Kl. 7^{1/2}, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 3. Marts Kl. 8^{1/4} læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Læs P. Roh: Hvem er Kristus?

Nutidens store Spørgsmaal.

Pris 50 Øre.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialm **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B**
Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.**

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 10.

Søndag den 8. Marts.

1925.

INDHOLD: 2. Søndag i Fasten. — Den religiøse Subjektivisme og Kirken (fortsat). — Fru Konsulinde Anna Backer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nakskov. — Pilgrimstogets Rejseplan. — Avertissementer.

2. Søndag i Fasten.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 24. Ihukom, Herre, din Miskundhed og din Forbarmelse, som er fra evig Tid, at vore Fjender ingensinde maa herske over os. Frels os, Israels min af al vor Nød. Til dig, Herre, har jeg opløftet min Sjæl, paa dig stoler jeg, min Gud, og jeg skal ikke blive til Skamme. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som ser, at vi er blottede for al Kraft, vogt paa os baade indvortes og udvortes, for at vi baade maa beskyttes imod alt, hvad der kan skade os paa Legemet, og renses fra alle syndige Tanker i Sjælen. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's 1. Brev til Thessalonikerne, 4. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 24. Mit Hjertes Trængsler er blevet mangfoldige; frels mig ud af min Nød, Herre. Se min

Usselhed og min Møje, og forlad mig alle mine Synder.

Tractus.

Ps. 105. Lovsyng Herren; thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindeligt. Hvo kan udsige Herrens Magt og forkynde al hans Pris? Salige er de, som bevarer Retfærdighed og gør det rette til hver en Tid. Ihukom os, Herre, med Velbehag ved dit Folk, besøg os med din Frelse.

Evangeliet. Matthæus 17, 1—9 (Jesu Forklarelse).

Ofring (Offertorium).

Ps. 118. Jeg vil betragte dine Bud, som jeg elsker saare, og jeg vil opløfte mine Hænder til at gøre efter dine Bud, som jeg elsker.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, se i Naade til disse Ofre, at de baade maa fremme vor Andagt og vor Frelse. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 5. Hør mit Raab og agt paa min bedende Stemme, min Konge og min Gud; thi til dig vil jeg bede, Herre.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Ydmygt beder vi dig, almægtige Gud, at du vil forunde dem, som du vederkvæger ved dine Sakramenter, ogsaa værdigt at tjene dig i en dig velbehagelig Livsvandel. Ved vor Herre . . .

Den religiøse Subjektivisme og Kirken.

Et Svar paa nogle Bøger.

(Fortsat.)

3.

Georg Brandes og Ditlef Nielsen — en lærerig Strid.

Da vor Herre og Frelser stod foran sine Dommere, optraadte alle Slags Vidner imod ham, men »deres Vidnesbyrd var ikke overensstemmende« (Marc. 14, 56). Tilsidst dømtes

Frelseren, fordi han højtidelig overfor Dommerne erklærede, at han var Christus, Guds Søn, og skulde sidde ved Guds Højre og dømme Verden (Matth. 26, 24).

Christus lever videre i Kirkens Liv, og nu som den Gang og som saa mange Gange derefter er »de Skriftkløges« og Professorernes og Forfatterens og nye Religionsforkynderes Vidnesbyrd om ham »ikke overensstemmende« . . .

Og nu som den Gang dømmes han, fordi han gaar imod Verdensmenneskers Tankegang, henviser til de Mirakler, han gør, og tillægger sig guddommelige Egenskaber, ligesom Betegnelsen »Guds Søn« jo allerede af Dommerne meget rigtigt blev forstaaet i dens hele Betydning, thi den var — aldeles følgerigtigt i de vantro Dommeres Tanke — »en Guds bespottelse«.

Der gives i Grunden kun to følgerigtige Domme om Jesus Christus udfra Vantro eller Tro, og den ene lyder: »Korsfæst ham!«, den anden: »Min Herre og min Gud!« (Joh. 20, 28).

Men for Øjeblikket optræder her i København to Modstandere — Modstandere indbyrdes og Modstandere af vor Tro — som hver for sig vil gaa andre Veje. Begge vil de tale paa »Videnskabens« Vegne, naturligvis, og den ene er af »Videnskaben« bleven ført til det Resultat, at Jesus overhovedet ikke har eksisteret.*) Det er den gamle jødiske Kristendomsspotter Georg Brandes, der af »Videnskabens« aldeles overbevisende Lys er bleven oplyst om dette.

Men samtidig skriver en Dr. Ditlef Nielsen, at han, bevæget ene og alene af Videnskabens — husk: Videnskabens! — Lys har erkendt, at Christus har eksisteret. Dog tilføjer han, at han — Ditlef Nielsen — nu bringer os den virkelige, den historiske Christus, som Apostlene Petrus

*) Han sammenligner Beretningerne om Jesu Liv med — Wilhelm Tell-Sagnet. Bortset fra denne Uhyrlighed, der kendetegner Forfatterens Overfladiskhed — er det interessant, at netop Wilhelm Tell-Sagnet vistnok har et historisk Grundlag! I hvert Fald ligger foran mig et Arbejde, hvori der hævdes, at de historiske Indvendinger kun rammer Sagnets nuværende Form, ikke modbeviser en historisk Kerne. Dette kan jo være os ligegyldigt, men vi ser, at selv paa dette Punkt er G. B langt ude.

og Johannes og Jacobus og navnlig Paulus aldeles har misforstaaet.

Der er noget tragikomisk overdise to nævnte Forskere. Georg Brandes angriber (i Politikens Nr. for ²⁵/₂) sin Kollega D. Nielsen, der gentagne Gange havde stemplet ham som Dilettant og som uvidende i den nyeste Kritik. Han haaner ham bl. a., fordi hans Navn ender paa »-sen«, og at han hedder Nielsen!! —

Med Rette kan Ditlef Nielsen svare med Søren Kierkegaard, der bl. a. var bleven angrebet for sit Fornavns Skyld — at Brandes's af Hævn dikterede Udgydelser kulminerer i »den dræbende. Spids« — Pointen — »at jeg hedder Søren«, henholdsvis: Nielsen! — —

Havde vi Katholikker bare Lov til at udtale os i Dagspressen! »Officielt« hersker der jo Trosfrihed og Tolerance, men praktisk talt giver man os nødvendig Plads til Selvforsvar. Thi saa kunde vi fremhæve den vidunderlige Strid: Brandes—Nielsen som et lærerigt Eksempel paa, hvad den stakkels Videnskab skal have Skyld for . . .

Ligesom Voltaire i det 18. Aarhundrede har Georg Brandes i det 19. arbejdet paa at ødelægge den kristne Tro, og begge har brugt omtrent de samme Midler: Spot, overlegen Pukken paa »Fornuft« og »Videnskab« — maaske med den Forskel, at Voltaire var meget vittigere end Georg Brandes. Begge har ogsaa haft en lignende Livsvej: megen Berømthed, et langt Liv, og begges Arbejder udmærkede sig mere ved aandrige og morsomme Bemærkninger end ved videnskabelig Nøjaglighed og Paalidelighed. Voltaire æredes endnu i sin høje Alder af visse litterære Kredse i Paris — hele dette raadne Samfund, der brast i Revolutionens Storm. Brandes har faaet nogle ubehagelige Dage ved at se sin nyeste Produktion straks blive slaaet til Jorden fra en Side, hvor han maaske havde ventet sig et vist Kammeratskab.

Medens Brandes's Bog er aldeles uskadelig, er dette ikke Tilfældet med Ditlef Niensens Bog. Endog Berl. Tidende giver Plads for en meget anerkendende Artikel om den ved Professor K. Kroman, der ligefrem slutter sig til Dr. Niensens Jesus-Forsknings Resultater.

Man læser disse »videnskabelige« Resultater med Hoved-

rysten. men desværre vil mange Læsere, der i Forvejen staar udenfor Kirken eller lader sig imponere af Vantroens videnskabelige Stativ, blive fristet til at se ned paa den dumme Kristenhed, som var saa taabelig i snart 2 Aartusinder at knæle tilbedende ned ved Krybben og ved Korset og at fryde sig ved Paaskebudskabet. . . .

Thi det var en Misforstaaelse at tro paa Jesu underfulde Fødsel, at tro paa Christi guddommelige Natur. Og at tro, at Frelseren døde for Verdens Synder som »det Guds Lam, der borttager Verdens Synder«, er »en ældgammel jødisk Overtro« paa Sydebukken, der sendes i Ørkenen . . .

Overhovedet stammer vor Kristentro nærmest fra Paulus, thi i hans Breve møder man »en fra de tre Evangelier ganske forskellig Religion«. — Johannes-Evangeliet nævnes slet ikke som videnskabelig Kilde. Kort og godt, alt det gamle Opkog fra den rationalistiske, tysk-protestantiske Bibelkritik gaar som Genganger i Ditlef Niensens Bog.

Det er her ikke Stedet til indgaaende at kritisere de enkelte Paastande — enhver nyere katolsk Theologi-Fremstilling — eller bare den af Mausbach, Meinertz og andre Universitetsprofessorer udgivne Serie af religionsvidenskabelige Arbejder, omtaler netop Evangeliernes historiske Værd, den babyloniske Kulturs Forhold til Israel o. s. v. og viser, hvorledes virkelig Videnskab og Kirkens Sandhed saa udmærket godt kan forenes!

Men lad os her bare tage Hovedsagen: Grund-Opfattelsen af Jesu Person og Liv.

Hvis Christus ikke er Faderens eenbaarne Søn, »sand Gud af sand Gud« — hvis Evangelierne for største Delen indeholder Usandheder og kun saa meget sandt, som D. Nielsen og andre vantro Forskere vil lade bestaa — hvis, som det staar i Kromans Gengivelse, Apostlen Paulus lærer »en fra de 3 Evangelier ganske forskellig Religion« og saaledes ligesom er bleven Kristendommens egentlige Stifter — ja, hvis vi altsaa et Øjeblik vil antage disse Paastande og ud fra dem forklare baade Evangelierne og hele Kristenhedens Tilblivelseshistorie — saa bliver denne »Forklaring« saa gaadefuld, saa kunstlet og brøstfædig,

at det er en ren Ynk. Saakaldte Lærde opbyder al deres Lærdom og gaar ind paa de utroligste Hypoteser — bare for at undgaa den eneste enkle og tilfredsstillende Forklaring.

Men denne Forklaring er: en overnaturlig Indgriben, Guds særlige Aabenbarelse i visse Kendsgerninger. Og denne Forklaring, disse Muligheder er i Forvejen banlyst af D. Nielsen og hans Ligesindede. Til deres Vantro hører frem for alt det Dogme, at intet Under [intet Mirakel i egentlig Forstand] kan ske. Dertil kommer en Række andre Dogmer, f. Eks. at Evangelisterne og den hl. Paulus ikke rigtig vidste, hvad de sagde — thi vidste de det, var de jo Bedragere ved at paadigte Jesus Vidundere og Indstiftelsen af Kirken o. s. v. — altsammen Ting, der ikke maa være sande efter de Herrer Bibelkritikers nye Evangelium . . .

Frelseren fremstilles omtrent som en god Filantrop, der talte saa sødt om Kærlighed og Fred og Broderskab og intet andet . . . Thi dette er ogsaa et Dogme af den D. Nielsenske Vantro. Efter ham lærte Christus kun Kærlighed, og at der var en kærlig Gud til. Alt det andet — det om Alterets Sakramente, om Nøglemagten, om Apostlenes Hyrdemyndighed, om Muligheden for at blive fordømt, om Forbudet imod at skilles fra sin Ægtefælle, om at høre Kirken, om Christi Opstandelse og Himmelfart — alt dette og mere falder bort i D. Nielsens Dogmatik.

Hele Kristendommen opløses til Sukkervand — og den historiske Kristendom har nærmest været en Misforstaaelse, Kirkens hele Liv og Virksomhed grundet paa Fantasier eller uevangeliske Paafund af den hl. Paulus! — — —

Ja, det er i Grunden Synd, at ikke Dr. Ditlef Nielsen og hans modernistiske Aandsfæller har levet kort efter Christi Tid! Da kunde de bedre have advaret den hl. Paulus imod Indførelsen af nye Meninger, de kunde da have belært den hl. Petrus og den hl. Johannes om, hvad der i Grunden var den rette Kristendom . . .

Tænk, hvilken Forbedring det havde været! Da havde hverken Petrus eller Paulus behøvet at dø for deres Tro, da kunde Martyrerne have sparet sig alle Kvaler, da be-

høvede Kirkefædrene og vore store Helgener ikke at forsvare Troen paa Christus som Guds Søn fra Evighed af. *Da falder alt stødende ved Kirken, alt hvad denne Verden ikke kan lide ved den, bort, da er den en filantropisk Forening.*

Da behøver man kun at tro paa, hvad D. Nielsen og de rationalistiske Jesus-Forskere er enige om (ikke meget!), og at Apostlen Paulus talte Usandhed . . . *F. F. M.*

Fru Konsulinde Anna Backer,

Generalsekretær i Det internationale Kvinderaad og
Formand for Norske Kvinders katholske Forbund.

Sneen falder tyst udenfor, mens vi sidder i en hyggelig Dagligstue i Klampenborg, hvor Fru Konsulinde Backer besøger sin Ungdomsveninde Frk. Bertha Mørch, inden Fruen vender tilbage til Norge efter nogle faa Dages Ophold i København, hvor hun, som i Ugebladets forrige Nummer omtalt, har været med til at starte Danske katholske Kvinders Forbund.

Vi beder Fru Backer fortælle lidt om, hvad der egentlig foraarsagede, at hun gik over til Katholicismen.

»Jo, ser De, det, der allerførst gjorde mig usikker overfor den lutherske Kirke var, at Præsterne viede fraskilte. Mens Præsten ved Altret viede et Par, sad der maaske to af Brudgommens forrige Koner nede i Kirken og saa til. Jeg syntes ikke, det kunde være overensstemmende med Guds Vilje og Lov. Ægteskabet var dog efter den guddommelige Bestemmelse helligt og ukrænkeligt. Jeg søgte efter et Kirkesamfund, der bedre svarede til mine Idealer, og min første Tanke gjaldt den anglikanske Kirke, som jeg kendte en Del til. fra jeg som ung havde opholdt mig længe i England. Men heller ikke der fandt jeg helt og fuldt, hvad jeg søgte. Saa var det, at jeg bad min gode Veninde, som vi i Aften begge besøger, om at laane mig nogle katholske Bøger. Et halvt Aar studerede jeg alene

og blev vis i min Sag: Jeg vilde være Katholik. Men inden jeg henvendte mig til en katholsk gejstlig, gik jeg til den lutherske Præst, der havde konfirmeret mig, og fortalte ham min Beslutning, — det syntes jeg, at jeg skyldte ham. Nogle faa Maaneder efter gik jeg over til Katholicismen. Egentlig kan jeg ganske bestemt nævne det Øjeblik, da jeg blev saaledes overbevist, at jeg ikke mere kunde rokes, det var, da jeg første Gang besøgte et katholsk Guds- hus, Josefssøstrenes lille beskedne Kapel i Frederiksstad. Jeg havde den Gang allerede læst meget om vor Troslære, men jeg havde endnu ikke kunnet faa mig selv til at gaa ind i en Kirke. Jeg syntes, det var ligesom en Troløshed, jeg begik imod min Barnetro; jeg plagedes nemlig af en hel Del Skrupler i den Retning. Endelig havde jeg dog bestemt mig til at besøge Søstrenes Kapel ved en Guds- tjeneste. Jeg husker den beklemmende Følelse, da Døren gik op til Kapellet, men i samme Øjeblik, jeg var inden- for og knælede ned for det Allerhelligste, følte jeg mig overbevist. Guds Tilstedeværelse i Sakramentet virkede saa stærkt paa mig, at jeg i samme Stund var hjulpen.

Det ligger nu 25 Aar tilbage. Selvfølgelig fulgte der svære Kampe med Slægt og Venner, for paa det Tidspunkt var det noget ganske frygteligt at blive Katholik. Kun faa Aar senere tillod imidlertid min kære, gode Mand, at vore Børn maatte blive opdraget som Katholikker.«

»Men hvorledes gik det til, at De blev en saa ivrig og virksom Støtte af Kvindesagen?«

»Den Sag har altid interesseret mig. I Frederiksstad, hvor jeg er født og senere har levet som gift, oprettede vi en Kvindesagsforening for mange Aar tilbage. Jeg var Formand i den. Vi havde meget at gøre, for først oprettede vi en Husholdningsskole, derefter en Mødreforening, som holdt Møde en Gang om Maaneden med belærende Foredrag, kunstnerisk Underholdning af første Rangs Kunstnere el. l., og hvert Møde var gennemsnitligt besøgt af 3—400 Kvinder. I tretten Aar har jeg desuden været Kasserer i Norske Kvinders Nationalraad, og i 1920, da Det internationale Kvinderaad holdt sin Generalforsamling i Oslo, blev jeg valgt til Raadets Generalsekretær. Det er i den Egenskab, at jeg d. 4. April

rejser til Amerika for at lægge sidste Haand paa Forberedelserne til Det internationale Kvinderaads Generalforsamling i Washington d. 4. Maj i Aar. Der er jo en Del at gøre forinden,« tilføjer Fru Backer med et Smil, »for vi venter 5000 Deltagere i Generalforsamlingen.«

»Men nu Deres Arbejde indenfor den katholske Kvinde-
liga?«

»Jeg er Formand i den norske Afdeling, der først stiftedes i Efteraaret 1924. Jeg havde i London truffet nogle Damer, der ivrigt opfordrede mig til at arbejde paa Oprettelsen af en skandinavisk Afdeling af Forbundet, men jeg turde intet love. Jeg havde jo i Forvejen overordentlig meget at varetage. Imidlertid kom Forsynet mig til Hjælp, og allerede sidste Efteraar lykkedes det mig at faa stiftet den norske Afdeling.

Ved Det internationale Kvinderaads Generalforsamling

i Foraaret her i København traf jeg saa Hofdame Frøken Ramsing og fandt i hende en interesseret og arbejdsivrig Hjælper, der vilde paatage sig det forberedende Arbejde i Danmark. Og nu er jo det hele ved at komme godt i Gang her ogsaa.

I Marts Maaned skal der være Møde i Stockholm, og jeg haaber, at de svenske katholske Kvinder da ogsaa slutter sig sammen.«

Fru Backer, der ikke kan undgaa at være lidt træt efter de anstrengende Dage heroppe, ser atter helt ung ud, efterhaanden som hun fortæller og begejstres af den store Sag, hun vier sit Arbejde, sin Energi, ja, næsten hele sit Liv: Kvindernes Sammenslutning om Arbejdet for Idealerne, for alt, hvad der er smukt og godt, for at hæve Samfundsmoralen, for at hjælpe dér, hvor der lides, og hvor Nød er til Huse, og i Kampen mod alt, hvad der er ondt og lavt.

Uvilkaarlig dukker et lille Minde op fra min tidligste Ungdom. I et stort, gammelt, dejligt Kloster nede imellem Savoyens Bjerge med de sneklædte Toppe, gaar to nordiske purunge Piger ude i Klosterhaven. Den ene (Bertha Mørch) har faaet Brev fra sin Fødeby, Frederiksstad, og hun holder endnu Brevet i Haanden. Hendes Stemme lyder ganske bevæget, idet hun fortæller Kammeraten: »Tænke sig, at Anna er bleven forlovet! Aah, du aner ikke, hvor meget jeg holder af hende! Hun er saa prægtig, at du slet ikke kan tænke dig det! Og saa er hun saa køn! Blond, med klare blaa Øjne og det yndigste Smil! Aah, du maa lære hende at kende, naar vi en Gang kommer tilbage og gensidig skal besøge hinanden.«

Gongonen lyder, der kaldes til Studium, men begge de to unge Piger tænker den Dag mest paa den nyforlovede prægtige »Anna«.

Først nu — efter de mange Aars Forløb, gaar Ungdomsdrømmen i Opfyldelse, og jeg lærer hende at kende — den blonde norske unge Pige er nu bleven en moden Kvinde. Fra de klare blaa Øjne møder der én et hjertevarmt og klogt Blik, og man forstaar straks, at den daværende Anna Giebelhausen og nuværende Fru Anna Backer er en Kvinde med rige Evner og en stærk Vilje, og at hun

har kunnet udrette, hvad der vilde være umuligt for de fleste andre. —

I hendes Hjerte har Næstekærligheden til Huse. — Det har vist sig Gang paa Gang, ikke mindst under den frygtelige Spansksyge-Epidemi, der for nogle Aar siden hærgede Frederiksstad. I en Fart skaffede hun Plads til 100 Patienter ad Gangen i interemistiske Lazaretter, hvor alt dog blev ordnet efter Nutidens Fordringer, hun var selv blandt de ivrigste til at pleje de syge, og flere Gange hændte det, naar hun søgte nogle Timers haardt tiltrængt Hvile, at der sendtes Bud efter hende, fordi en døende ønskede at have hendes stærke Haand i sin, naar Døden kaldte, at høre hendes milde Stemme, naar Livets Lys udsluktes. Aldrig blev hun træt, altid var hun rede.

I Arbejdsløshedens Aar efter Verdenskrigen oprettede hun store Køkkener, hvor Masser af nødlidende Mennesker daglig bespistes. Hun samlede de fornødne Penge ind, hun satte Byens Damer i Arbejde, hun organiserede kort sagt det hele. — Det vil imidlertid ikke være muligt at nævne alle de sociale og filantropiske Foretagender, denne energiske og varmhjertede Kvinde har sat i Gang og gennemført, skønt det vilde være lærerigt for os andre at se, hvad der kan udrettes af en enkelt Kvinde. Jeg vil kun tilføje, at saa stort har hendes Arbejde været, at den norske Konge til Tak for, hvad hun har udrettet, egenhændig har dekoreret hende, og at den norske Stat afholder Omkostningerne ved hendes Rejser rundt om i Verden til de forskellige Kvindemøder.

Den blonde, prægtige norske Kvinde er en Pryd for vor hellige Kirke og for sit Land — et lysende efterlignelsesværdigt Eksempel for sit Køn. *Sigrid Opffer.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. En Kreds af Damer havde forleden indbudt Fru *Backer*, født *Giebelhausen*, Formand for norske Kvinders katholske Forbund, til en stilfuld Fest i Hotel *Phønix'* Selskabslokaler. Man samledes i Salene ud til *Dronnings Tværgade*, Vi nævner i *Flæng* nogle kendte

Navne: Frk. Amy Anker, Hofdame Frk. Utke Ramsing, Fru S. Opffer med sin unge Datter Fru Wissum, Fru Tardini, Magister Frk. Akselsen, Fru Legationssekretair Edouard Hansen, Fru Borch, f. Ramsing, Grevinde Holstein-Ledreborg, Frk. Aminoff, Grevinde Sparre, Fru Lohrer, Grevinde Ahnfeld, Fru Osterhammel, Frk. Lund (Johs. Jørgensens engelske Oversætterinde), Frk. Stampe Feddersen, Fru S. Berling, Fru Overretssf. Steincke, Frk. Stratbøcker og mange andre. Bordet var dækket i Hesteskoform i den store Sal. Paa Hæderspladsen sad Æresgæsten Fru Backer mellem Frk. Utke Ramsing og Magister Akselsen. Over den hvide Dug var strøet Lorrainebegonier i rosa Schatteringer mellem lilla Silkebaand, og i store Sølvkummer stod et Væld af hvide Syrener mellem slanke rosa og lilla Tulipaner. Det bliver for langt at gaa i Detailler om Taler og Sange. Frk. Utke Ramsing talte for den nystiftede D. K. K. F., for Fru Backer og om Nordens store Forbilleder: Dronning Margrethe, Birgitta og Sunniva; Fru Tardini for »Nordens Strenge tre« og Kvaliteten, der maa hjælpe paa Kvantiteten. Frk. Stratbøcker holdt en varmfølt og overordentlig smuk Tale for Moderkirken. Fru Linden talte stillfærdigt for de smaa Menigheder rundt i Landet. Frk. Ancker lovede den nye Forening Tilslutning fra katholsk Dameklub, for hvilken hun selv er en dygtig og elskværdig Formand. Grevinde Sparre takkede paa Sverrigs Vegne, Grevinde Ahnfeld for Finland, og Fru Backer sluttede med en henrivende Tale for Danmarks grønne Bøge og smilende Sunde, hvor hun følte sig mest hjemme næst efter Norge, om den hellige Guist hun bar i sit Hjerte, om Kærlighed til Arnen og Evnen til at række længere ud; hendes bevægede Tale tog os alle om Hjertet. Senere gik Passiaren livligt ved Kaffen, og det blev sent, inden det eksklusive Selskab sluttedes,

E. M. B. H.

— (*Sakramentskirken*). Den Kirke, som Hans Højærværdighed Biskoppen altid roser for dens Skønhed, naar han aflægger Menigheden et Besøg, har i den senere Tid atter søjet et Par Ting til sin Rigdom. Den før saa unanseelig Prædikestol er blevet hævet noget i Vejret og dertil forsynet med en stor Lydhimmel, der ikke alene udmærket opfylder sin Bestemmelse: at give Prædikantens Ord den rigtige Retning, men desuden gør Prædikestolen saa imponerende, at den endog maa kunne vække Protestanters Misundelse, skønt de ellers paa dette Omraade er godt vant. Skriftestolene er ogsaa blevet betænkt. Over hver af dem har Kirkens specielle Kunstner, Hr. *Windfeld-Schmidt*, malet et Frescobillede. Det ene fremstiller den fortable Søns Hjemkomst til Faderhuset (den gamle Fader ligefrem falder sin knælende Søn imøde), det andet viser den gode Hyrde,

der redder det ene vildfarne Faar (aah, saa ynkeligt lille et Faar) fra de strideste Torne. Imellem Skriftestolene har samme Kunstner pyntet op med lidt Ornamentik omkring et ejendommeligt Stenrelief af Guds Moder med Guds Søn. Allsammen er det værd at se. Og det er vel ikke nødvendigt at beskrive, hvor Kirken er. Der, hvor Politiet har daglige Kvaler af Byens maaske haabløseste Gadekryds, paa Byens mest larmende Bydels mest larmende Sted, har vi vor Kirke med Guds egen Stilled.

— *Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling*, som fandt Sted Søndag den 1. Marts i Sakraments sogn, lededes af Formanden, Hr. *Günther*. Det var denne Gang *Bibliothekssagen*, som samlede Interessen om sig. Vincentforeningens Bibliotheker, som hidtil har ført en ret ubemærket Tilværelse, er pludselig vaagnet op til Daad. Hr. *Barfred* stillede paa P. Ronges Vegne det Forslag, at alle Konferenser skulde have en *fælles* Annonce i »Ugebladet« om, naar Udlaan finder Sted. Pastor *Benzon* vilde foreslaa, at man afholdt et offentligt Møde om Bibliothekssagen. Mødet, der skulde have en fesllig Karakter og være noget i Retning af en litterær Aften el. lign., kunde maaske give Folk Smag for Læsning. Maaske kunde ogsaa en og anden faa Lyst til at skænke Bøger til Bibliothekerne. Hr. *Günther* mente, at de enkelte Konferenser først maatte ordne deres Bibliotheker, før de averterede. Der maatte anskaffes god, moderne Literatur. Mange af Bøgerne var helt forældede. Hvor der ikke fandtes Lægmænd, som egnede sig til at føre Tilsyn med Bibliotheket, kunde maaske Præsterne eller Søstrene paatage sig denne Opgave. Paa en Forespørgsel fra Dir. *Helge Jacobsen*, om Bibliothekerne kun modtog *katholske* Bøger, svarede P. *Benzon*, at *alle* Bøger var velkomne — undtagen de daarlige. Det behøvede ikke udelukkende at være religiøse Bøger. Hr. *Günther* vilde foreslaa, at der nedsattes et Udvalg paa et eller to Medlemmer fra hver Konferens med P. *Benzon* som Formand. Pastoren erklærede sig villig til at modtage Valget. Provikaren, P. *Helmke*, som havde vist Forsamlingen den Ære at komme til Stede, udtalte til Slut sine bedste Ønsker for Bibliothekssagen, som maatte anbefales ganske særlig, da den var i høj Grad i Kirkens Aand. *Chr. H.*

— Paa næste Søndag, den 15. ds., afholder Rosenkranskirkens Kor under Organist Sieglers Ledelse en Koncert i den franske Skole i Frederiksberg Allé. Som Annoncen viser, er der fortrinlig kunstnerisk Assistance, og de, der kommer i Rosenkranskirken, ved jo, hvor udmærket Koret er, saa det vil sikkert blive en Koncert, man faar Glæde af. Vi gør opmærksom paa, at man skal sikre sig Billetter i Tide, de faas ikke ved Indgangen.

Nakskov. Søndag den 22. Februar opførte en Dilettantklub »Korsfæstelsen« i Nakskov katholske Skole. Der kan være delte Meninger om Dilettantforestillinger. Mange Gange er de blottet for alt Indhold. Men naar Stykket er velskrevet, og Dilettanterne har indøvet det under en dygtig Ledelse, da vil endda fordringsfulde Mennesker ikke have meget at indvende mod Dilettanternes Arbejde. i Særdeleshed naar det bliver brugt som Missionsarbejde, saaledes som Tilfældet var med »Korsfæstelsen«. Stykket, som er oversat fra Hollandsk, gengiver Jødernes Kamp mod Jesus under den fanatiske Kaifas's Ledelse. Det skildrer denne Kamp, ikke alene med bibelske Scener, men for største Delen ogsaa med Skriftens egne Ord, saa at man fik et virkelighedstro Billede af Jødernes Had mod Messias — som aldrig selv kommer paa Scenen, men mesterligt bliver forsvaret af Nikodemus. — Naar nu til næste Gang den musikalske Del helt bliver anvendt, vil »Korsfæstelsen« være en endnu større Nydelse for de mange tilstedeværende.

M.—Vidit.

Pilegrimstogets Rejseplan.

Ned tur.

14/5	Torsdag	Afr. København	10,15 Fm.
		Middag paa Færgen.	
		Afr. Warnemünde	5,05 Em.
		Ank. Wittenberge	8,06 Aft.
		Aftensmaaltid.	
15/5	Fredag	Ank. München	9,36 Fm.
		Messe og Morgenmaaltid.	
		Afr. München	11,05 Fm.
		Ank. Innsbruck	2,30 Em.
		Middag.	
		Afr. Innsbruck	3,45 Em.
		Ank. Brenner	5,25 Em.
		Afr. Brenner	6,00 Em.
		Ank. Bolzano	9,00 Em.
		Afr. Bolzano	9,20 Em.
16/5	Lørdag	Ank. Bologna	4,15 Fm.
		Messe og Morgenmaaltid.	
		Afr. Bologna	8,00 Fm.
		Ank. Florenz	12,00 Mid.
		Middag.	
		Afr. Florenz	1,45 Em.
		Ank. Rom	9,20 Aft.

Hjemtur.

24/5 Søndag Afr. Rom 12,00 Mid.
25/5 Mandag Ank. Bozen 8,30 Fm.

Frokost.

Afr. Bozen 9,45 Fm.
Ank. Innsbruck 2,08 Em.

Middag.

Afr. Innsbruck 3,18 Em.
Ank. München 6,45 Em.
Afr. München 11,05 Aft.

26/5 Tirsdag Ank. Naumburg 7,35 Fm.

Frokost.

Afr. Naumberg 8,25 Fm.
Ank. Warnemünde 3,25 Em.

Middag paa Færgen.

Ank. København 10,30 Em.

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder ordinær Generalforsamling Mandag den 23. Marts 1925 Kl. 7³/₄ paa Skolen, Boyesgade 8 A med følgende Dagsorden:

1) Formanden aflægger Beretning. 2) Sekretæren oplæser Møde- og Forhandlingsprotokol. 3) Kassereren fremlægger det reviderede Regnskab. 4) Forslag til nye Love. 5) Styrelsesvalg (4 Medlemmer). 6) Indsendte Forslag. 7) Eventuelt.

Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, maa være indsendt senest 17. Marts til Skolen, Boyesgade 8 A. — Alle Medlemmer bedes møde, og skulde der være nogen, der kender en »gammel Dreng«, der ikke er Medlem, saa tag ham med. — Efter Generalforsamlingen fælles Kaffebord.

Styrelsen.

Koncert

til Fordel for

Rosenkrankirkens Kor

Søndag den 15. Marts Kl. 8 i

Institut «Jeanne d'Arc»

Frederiksberg Allé 74.

Med velvilligst Assistance af:

Kgl. Hofpianistinde Frk. JOHANNE STÖCKMARR. — Koncertsangerinderne Fru KROMANN, Fru ROSBØLL og Frk HANSEN-MØLLER, Terzet. — D'Hrr. Koncertsangere VILH. MICHELSEN og PEDER JACOBSEN, Duet. — Rosenkranskirkens Kor (forstærket) under Ledelse af Hr. Organist FR. SIEGLER. — Akkompagnement: Fru ASTRID KROMANN-JACOBSEN og Hr. CARL VORM.

Billetter à 1 Kr. 50 Øre faas hos Hr. Pastor RAABE, Boyesgade 8. — Hr. Pastor RONGE, Nørrebrogade 27 C. — Institut «Jeanne d'Arc», Frederiksberg Allé 74. — Hos Korets Medlemmer og hos Hr. Organist FR. SIEGLER, Kingosgade 17 Mez.

NB. Billetter faas ikke ved Indgangen.,

St. Josefs Gilde, (stiftet 1885)

afholder sit ordinære Maanedsmøde Mandag den 9. Marts Kl. 8 pr. i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

8. Marts 2. Søndag i Fasten.	15. Marts 3. Søndag i Fasten.
9. — M. Franciska, Enke.	16. — M. Ferialdag.
10. — Ti. De 40 Martyrer fra Sebaste.	17. — Ti. Patrik, Biskop og Bekender.
11. — O. Ferialdag.	18. — O. Cyrillus af Jeru- salem, Biskop og Kirkelærer.
12. — To. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.	19. — To. Josef, Jesu Plejefader.
13. — F. Ferialdag.	20. — F. Ferialdag.
14. — L. Ferialdag.	21. — L. Benedikt, Abbed.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 10. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a
Pastor Maurer: *En Spadseretur i Rom. Fra St. Peter til Lateran.*
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die nono
mensis Martii loco ac tempore assuetis.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion
Søndag den 8. Marts Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen. Søndag den 8.
Marts Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6
Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fasteliden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Maurer og hver Fredag Aften
Korsvejsandagl.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af
Pastor Bernh. Jensen hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fasteliden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7^{1/2}, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7^{1/4}, St. Josefs
Kirke Kl. 7^{1/2}, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens-Bøge,
Fyn. Modtager ældre Damer som faste Pensionærer.

Husk **Vincentforeningens Bibliothek** Bredgade 67 2den Sal
over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6^{1/2}—8.

Læs P. Roh: Hvem er Kristus?

Nutidens store Spørgsmaal.

Pris 50 Øre.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige-
som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder
vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennem-
gang af Troeslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. II.

Søndag den 15. Marts.

1925.

INDHOLD: 3. Søndag i Fasten. — Den religiøse Subjektivisme (fortsat). — Moderne Historieforskning. — Bøn til Jesu Hjerter. — Nationalmusæets Skatte. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Aarhus. Rom. — Avertissementer.

3. Søndag i Fasten.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 24. Mine Øjne vogter altid paa Herren, thi han vil udrive min Fod af alle Snarer. Se til mig og forbarm dig over mig; thi ensom er jeg og fattig. Til dig, Herre, har jeg opløftet min Sjæl; min Gud, til dig sætter jeg min Lid, og jeg skal ikke blive til Skamme. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige Gud, vi beder dig, se i Naade til vore ydmyge Bønner og udstræk din Vældes højre Haand for at værne os. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's Brev til Efeserne. 5. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 9. Rejs dig, Herre, lad ikke Mennesket faa Overhaand; lad Hedningerne dømmes for dit Aasyn. Naar du vender mine Fjender fra mig, da skal de blive afmægtige og forgaa for dit Aasyn.

Tractus.

Ps. 122. Til dig har jeg opløftet mine Øjne, du, som bor i Himlene. Se, som Tjernerens Øjne vogter paa deres Herrers Hænder, og som Tjenestekvindens Øjne vogter paa hendes Frues Hænder, saaledes vogter vore Øjne paa Herren vor Gud, indtil han forbarmer sig over os. Forbarm dig over os, Herre, forbarm dig over os.

Evangeliet. Lukas 11, 14—28.

Ofring (Offertorium).

Ps. 18. Herrens Bud er retfærdige og fryder Hjertet, hans Domme er sødere end Honning og Honningssaft; ogsaa din Tjener overholder dem.

Stillebøn (Sekreta).

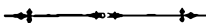
Herre, vi beder dig, lad denne Offergave rense os fra vore Synder og helliggøre dine Tjenere paa Legeme og Sjæl til at fejre Ofringen. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 83. Spurven finder sig et Ly, og Turtelduen en Rede, hvor den kan skjule sine Unger, dine Altre, al Vældes Herre, min Konge og min Gud. Salige de, som bor i dit Hus; i Evigheds Evighed skal de prise dig.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Frels os, beder vi dig, Herre, i Naade fra alle Overtrædelser og Farer, du, som giver os at faa Del i saa stor en Hemmelighed. Ved vor Herre . . .

Den religiøse Subjektivisme og Kirken.

Et Svar paa nogle Bøger.

(Fortsat.)

4.

Helge Rodes saa meget omtalte Bog »Pladsen med de grønne Træer« hører jo ind i en helt anden Kategori end K. E. Nielsens religiøse Opbyggelsesbog. Pastor Nielsen gaar indefra, altsaa fra sin lutherske Kirke, lidt udad, nemlig til sin egen Kristendomsopfattelse indenfor

Protestantismens noget udviskede Grænser. Helge Rode kommer udefra, nemlig fra den nyere Religionsløshed og Skepticisme, lidt indad, — dog ikke længere end til Kirkens Tærskel, og ser beundrende paa den store gamle Moderkirke, medens det »danske« og de andre protestantiske Kirkesamfund faar et lille, høfligt, men ikke overdrevent anerkendende Blik paa Vejen forbi dem.

Biskop Ostfeld har i Berl. Tidende kunnet rose Helge Rodes Bog — vistnok fordi den jo gør opmærksom paa, hvor lidt den moderne Videnskabs Resultater i Grunden skader Troens og Kristendommens Sandheder. Men mon ikke Biskoppen har rost Bogen med et stille Suk? (Vi Katholikker højagter Biskop Ostfeld for hans Anerkendelse af denne mærkelige Bog, navnlig fordi Biskoppen har vist sig mere tolerant end enkelte af hans Præster, der anser det for deres Opgave ogsaa med uheldige Midler at drage til Felts imod den slemme »Romerkirke«).

Nej, det er ikke fra den Side, Helge Rode har faaet paa Hovedet, men fra den modsatte, som kalder sig »den fri Tanke«, og som lader til at have Monopol paa Videnskabelighed. Det er denne Gang ved en Kvindes rappe Mund, Dommen over Helge Rode blev fuldbyrdet. Fru Lis Jacobsen sidder, som hun selv skriver, i sit hyggelige Værelse, hvor der findes Hyacinter i Vinduerne og et rødt Tæppe paa Gulvet — og drikker »Livets Skaal« i Bourgogne og smæder og haaner en af Danmarks mest ansete Forfattere, fordi han — ja, ikke som Johannes Jørgensen sluttede sig til Moderkirken — men bare bøjer sig for dens Højhed, Kraft og Skønhed og vover at have en anden Mening om »den fri Tanke« og Videnskabens Nytte for Sjælelivet end den af Georg Brandes og Lis Jacobsen autoriserede.

Der er den store Forskel mellem Helge Rode og Lis Jacobsen, at deres aandelige Sfærer slet ikke mødes. Den ene løfter sig som en Høg højt over det daglige Livs smaa Fænomener og ser deres Lidenhed, medens den anden sidder nede i Græsset og jubilerer som en Løvfrø over Naturens Dejlighed. Den ene er Digter, Tænkter og Drømmer, og hans Svaghed er netop hans næsten altfor fine aandelige Struktur og Drømmebilledernes Taager — me-

dens den anden er kemisk fri for »Evheds-sværmeri« og arbejder methodisk og selvtilfreds og, som hun skriver: »ydmygt i Forskningens Tjeneste«, in casu paa Ordbøger. — Den ene skriver:

»Hvem har ikke erkendt, at denne Jord er en haard, ond og fortvivlet Verden? Kan den taale at miste et Glimt af Godhed? Kan den bestaa uden Bistand? Kan den undvære det milde Lys og Varmen i Evangeliet, der svøber sig om Sindet som Solskin og Stjernestraaler?«

Den anden taler spottende om »livsfor-nægtende Evigheds-sværmere« og fortsætter: »Lad et ungt Menneske løse en lille filologisk Opgave — samvittighedsfuldt og methodisk — lad ham finde Forklaringen paa et eller andet hidtil uforstaaeligt Ord i en eller anden Tekst — og han vil uden Kommentar føle, at Livet har en Mening . . . — *Eller giv mig et Glas eller to — af en fyldig og mild Bourgogne, ikke for kold, men endelig heller ikke for varm, og jeg skal drikke Livets Skaal!*« —*)

Dette er virkelig en Samtale à la »Økseskaft«. Den ene spørger i Øst, den anden svarer i Vest.

Forresten giver en anden Forfatter, der netop nu har skrevet om et lignende Emne, Chr. Reventlow, Udtryk for samme Tanke, som Lis Jacobsen bebrejder Helge Rode. Reventlow skriver i sine »Breve fra Skærsilden«:

»Det er ikke ganske rigtigt, naar du mener, at jeg i mine Breve har skrevet imod Videnskab og Teknik, Nationalitet, Politik, Kunst, Litteratur og alt sligt. Jeg har kun søgt at paavise deres Utilstrækkelighed til Besvarelse af mit Skærsildproblem. *De kan være gode nok i sig selv . . . Men de giver ingen Forklaring paa min Tilværelse, intel Lys over mit Liv, naar jeg da ikke skal opfatte dette som en rent materiel og punktuelt Eksistens . . .*« (S. 126**)).

Det er jo netop den store Forskel mellem H. Rode og Chr. Reventlow paa den ene og Lis Jacobsen paa den anden Side, at den sidste er velfornøjet med Fremskridt og Videnskab og Rødvin og Solskin — ja, over at Viden-

*) Fremhævelsen af os, som synes, at denne Udtalelse er saare læseværdig.

***) Fremhævelsen af os.

skaben forklarer os det første og det sidste i Tilværelsen, medens de to første slet ikke disputerer om den videnskabelige Forsknings gode, men relative Resultater, — derimod nægter, at denne Videnskab kan forklare os det første og det sidste i Tilværelsen, og længes efter Evigheds-værdier. Chr. Reventlow udtrykker dette saaledes:

»Foruden den rent materielle Verden findes en Kvalitetsverden . . . denne Verden er ikke af materiel-sanselig, men af aandelig-ethisk Art — og den har ikke blot paa Jorden i Historiens Forløb aabenbaret sig overalt og til alle Tider, men det synes en rent fornuftmæssig Slutning, at dens Tilværelse ikke er afhængig af Betingelserne for den materiel-sanselige Verdens Tilværelse, selv om de i denne er indfildrede i hinanden. Ilt og Brint er forbundne som Luft, men det er dog blevet opdaget, at de kan eksistere hver for sig. Der synes da heller intet til Hinder for, at denne »aandelige« Verden vil kunne bestaa, selv om »Himmelen og Jorden« forgaar . . .«

Dette er et ganske interessant Vidnesbyrd fra et selvstændigt tænkende, den dybeste Sandhed søgende Menneske, der er belæsset med alle Nutidens Skrøbeligheder og derfor i sin Subjektivisme heller ikke naar til den fulde Sandhed, men dog et Stykke frem til Tro og Bøn. Thi vi maa huske paa, at vor Frelser jo ikke giver Katekismus-Undervisning, men har overladt det til Apostlenes og deres Efterfølgeres Forkyndelse. *Denne positive Oplysning og Vejledning kan slet ikke undværes.*

Derfor er hverken Helge Rode eller Chr. Reventlow naaet langt frem, Helge Rode dog paa Erkendelsens Vej længst. Thi der er den Forskel mellem de to Forfattere, at H. Rode ser paa Kirken og Kirkerne mere upersonligt, medens Reventlows Bog er en Selvbekendelse, en Fortælling om hele Personlighedens Kamp gennem Nat og Taage frem til en Lysstribе fra Jesus Christus. Reventlow har det i Kraft, hvad H. Rode ejer i Erkendelse, og er langt mere subjektivistisk end sidstnævnte. Reventlow tordner mod Kirken og Theologerne — selvfølgelig ikke for at være uretfærdig, thi han anerkender naadigt Kirkens, navnlig den gamle Moderkirkes opdragende Indflydelse i de fordums Dage. Men han agerer selv Theolog, bortforklarer

de største kristelige Trossandheder og laver saaledes en — ny Kirke, hvis eneste Medlem er Christian Reventlow!! —

Det gør Helge Rode sandelig ikke. Han er klog nok. Han ser ud over de bestaaende Kirkesamfund og siger koldt — thi det er endnu ikke den indre Overbevisning om Kirkens Sandhed eller Hjertet, der faar ham til at sige det —: »*For der er kun een virkelig Kirke, og det er: Petrus. Resten er svækket Tradition og svækkede Symboler, til Gengæld kun Personlighedens Kraft.*« (S. 149, fremhævet her.) Og lidt før indrømmer han, at:

»Af alle Institutioner i Europa er Romerkirken den, som indgyder størst Respekt. Der har været godt Tømmer i Middelalderen, siden dens Repræsentant holder sig oprejst midt i Nutidens Forfald. *Kejsere er styrtet, Regeringer og Parlamente er Skum paa Havet, men Sankt Peters Stol staar.*« (S. 127, fremhævet her.)

Vi skal i den følgende afsluttende Artikel gaa nærmere ind paa Helge Rodes Tanker og hans Drøm om »det tredje Rige« — det ideale Kirkesamfund, som forener alle i Sandhed og Kærlighed.

F. F. M.

Moderne Historieforfalskning.

(Fortsat.)

I min Artikel i Ugebladets Nr. 9 paaviste jeg, hvorledes Georg Brandes i sin Bog »Sagnet om Jesus« paa det groveste havde forfalsket Tacitus for derefter at hævde, at det af ham selv forfalskede Citat var en Skriftforfalskning udført af en kristen Klosterbroder.

Artiklen er bleven gengivet i Dagspressen, hvor Forfatteren er bleven undskyldt med »svigtende Hukommelse«, men saa ligetil er Sagen ikke. Jeg havde i min Artikel kun fremdraget det mest flagrante Eksempel paa Historieforfalskning, og jeg skal nu i det paafølgende paavise, at Brandes konsekvent har forfalsket saavel Tacitus's som Suetonius's Vidnesbyrd. At det drejer sig om bevidst Forfalskning, er hævet over enhver Tvivl, for det første paa Grund af den Anvendelse, der er gjort af Citaterne, for det

andet, fordi man ikke godt kan mistænke Forfatteren til »Cajus Julius Cæsar« for ikke at kende de almindeligste og lettest tilgængelige Kildeskrifter til den første Kejsertids Historie.

Umiddelbart efter det ovennævnte forfalskede Citat skriver Forfatteren (Side 28):

»Christiani er et Navn, Tacitus ikke, da han skrev Annalerne, kan formodes at have kendt. Det græske Ord Christus for Messias kom først i Brug under Trajan.«

Ved Ordet »først« bibringes det Indtryk, at Trajan levede senere end Tacitus, medens Forholdet er det, at Tacitus netop skrev Annalerne under Trajans Regering. Trajan døde Aar 117, Tacitus 120. Forfatteren har altsaa her paa en ualmindelig plump Maade spekuleret i, at den almindelige Læser selvfølgelig ikke har disse velkendte historiske Fakta paa rede Haand, men tager hans Ord for godt.

Forfatteren fortsætter Side 29:

»Ingen Fornuftig tror nutildags paa Legenden om, at det var Nero selv, der stak Ild paa Rom. Suetonius, der mistænker ham, kender ikke til noget Rygte, der udpeger ham som Ophavsmanden.«

Maa jeg føre Suetonius (skrev c. anno 125) selv som Vidne mod Brandes.

Suetonius skriver i sin Omtale af Nero Kapitel XXXVIII ordret:

»Imidlertid sparede han (Nero) hverken Folket eller sit Fædrelands Mure. Da en eller anden i en fortrolig Samtale havde citeret det græske Vers:

Lad Verden, naar jeg er død, omkomme i Ild, sagde han. »Nej, lad det blive i min Levetid.« De gamle Bygningers Grimhed og de snævre og krumme Gader stødte ham, og han satte Ild paa dem i den Grad offentligt, at Embedsmænd af Consul-Rang ikke turde arrestere hans Kammerherrer (cubicularios), som de overraskede i deres egne Huse med Fakler i Hænderne.«

Tilrods for denne klare Udtalelse af Suetonius undser Georg Brandes sig altsaa ikke for at bedrage sine Læsere i den Grad, at han paastaar, at Suetonius »ikke kendte

til noget Rygte, der udpegede ham (Nero) som Ophavsmanden«.

Forfatteren fortsætter paa samme Side (29):

»Historien om de levende Fakler, der er kommen til os gennem Tacitus, synes et Foster af en ved Læsning af Fortællingen om senere kristne Martyrer opbidset Indbildningskraft. Ildstraf gaves der ikke i Rom paa Neros Tid.«

Historien vrimler af paalidelige Vidnesbyrd om, at Ildstraf var en almindelig Straf paa Neros Tid.

I den første Codifikation af Romerret, som fandt Sted ved de berømte »XII Tavler« Aar 451 f. Chr., omtales Døden paa Baalet som Straf for Mordbrændere, og at Straffen var i almindeligt Brug paa Neros Tid, bevises af følgende:

1) Suetonius nævner i sin Omtale af Kejser Claudius (41—54), Neros umiddelbare Forgænger, Kapitel XXI, at nogle Gladiatorer nægtede at kæmpe, og skriver derefter:

»Claudius tøvede: Han vidste ikke, om han skulde lade dem (Gladiatorerne) omkomme ved Sværd eller ved Ild.«

2) Seneca (3 før Chr. til 65 e. Chr.), Neros berømte Lærer, beskriver i sin Epistel 14 den Dragt, som de til Baalet dømte bar, som: »Hin Tunica, som bliver indsmurt med alt, hvad der kan give Ilden Næring«.

3) Juvenal (60—140) omtaler Ildstraf som den naturlige Straf for Brandstiftere.

Og saaledes kunde man vedblive i det uendelige med Citater; men det foregaaende er formentlig tilstrækkeligt Bevis for, at Brandes ogsaa paa dette Punkt bedrager sine Læsere.

I Sammenligning med ovennævnte grove Forfalskninger af Historiens klare Vidnesbyrd virker det næsten som en Spøg, naar Forfatteren i sin Omtale af Josephus Flavius (37 til c. 100) hævder, at det Sted, hvor denne Forfatter omtaler Jesus som historisk Person, er en »Forfalskning anerkendt af endog de mest konservative Forfattere«.

Det er rigtigt, at Stedet er omstridt, og at flere fremragende katholske Forskere har hævdet, at Stedet var uægte, men er Brandes virkelig uvidende om, at fremragende mo-

derne ukirkelige Forskere hævder med Styrke, at Stedet er ægte nok!

Ovenstaaende er formodentlig et tilstrækkeligt afgørende Bevis for, at Brandes's Forfalskning af »Annalerne« ikke er tilfældig, men er et Led af et gennemført Bedrageri overfor Læserne. De hellige Skrifter behandler han med samme Letfærdighed som de profane, og hele Bogen bliver derved et enestaaende Eksempel paa pseudo-videnskabelig Svindel.

Vort Land er lille og lidet kendt af den store Verden, og kun meget faa Danske har naaet Verdensry. Det virker derfor svært oplivende, naar man paa fjerne Kyster træffer aandsdannede Mennesker, der nævner Harald Høffdings og Georg Brandes's Navne med Taknemmelighed og Respekt; man føler uvilkaarlig Stolthed paa sit Fædrelands Vegne.

Georg Brandes, hvor kunde De sætte denne grimme Plet paa Deres Ære som Videnskabsmand!

Frederik Moltke.

Bøn til Jesu Hjerte.

Jesu Hjerte, hør os!

Vi er her nogle stakkels Mennesker, der gerne vil tale til dig.

Vi er Stakler, fordi vi ofte føler os saaledes og det med god Grund; men endnu langt mere er vi Stakler, fordi vi til andre Tider slet ikke føler, at vi er smaa og svage og urene, syge og forkrøblede. Saa saare det gaar os en Smule godt, synes vi straks, at vi er store og stærke, og hvis vi blot i nogen Tid har Held med os, er vi i vor utrolige Indbildskhed tilbøjelige til at anse os selv for at være Verdens Midtpunkt og Himmelrummets Akse, og derfra er der ikke langt til Faldet.

Jesu Hjerte, hav Medlidenhed med os!

Vi er Mennesker, og Arvesynden har efterladt tydelige Spor i vort hele Væsen. Vor Aand ser hverken klart eller dybt eller langt frem, og navnlig volder det os stadig det største Besvær at holde os Guds Almagt og Godhed og

Visdom for Øje og fremfor alt det, at han er til Stede og ser os, hvor som helst vi gaar, og vi glemmer til Stadighed, at han er lige ordholdende, hvad enten han lover os Hjælp og Løn eller truer med Straf eller tilgiver. Naar Gud i det ene Øjeblik har mindet os om, hvad han har sagt, husker vi ikke mere paa det i det næste. Vore Sanser overvælder os med en Strøm af jordiske Indtryk, og vor Aand rives med og drukner uhjælpeligt i denne Syndflod, hvis vi skal være henviste til at redde os selv.

Jesu Hjerter, hav Medlidenhed med os!

Vi vil gerne tale til Dig, ja vi vilde egentlig saa gerne tale til Dig, bede, bede ofte og bede længe og bede inderligt, men altfor hyppigt bliver det kun ved dette fromme Ønske. Vi mangler Tanker, vi mangler Ord, og med Kærligheden til Gud, til Dig, staar det saa daarligt, at vi endogsaa kun en Gang imellem længes rigtigt efter at faa den glødende Kærlighed, vi burde have til Dig. Naar vi endelig beder, varer det sjældent ret længe, inden vore Tanker flygter bort til andre Ting; henter vi dem saa tilbage, smutter de hurtigt fra os paany. Inden længe er vi trætte og tænker paa, hvornaar vi kan høre op. Saaledes er for det meste Sandheden; og derfor har vi al Grund til at være bedrøvede og til at bede om Hjælp.

Jesu Hjerter, hav Medlidenhed med os!

Fader Olrik.

Nationalmusæets Skatte.

Naar jeg i sin Tid, omkring min Konversion, kom op paa Nationalmusæet, hvor saa mange Ting, som har været benyttet i vore middelalderlige Kirker, nu er opstillede, fik jeg stadig den Forestilling, at jeg bevægede mig mellem en Samling Tyvekoster. Saalænge det Indtryk holdt sig, d. v. s. i flere Aar, gik jeg ikke op paa Musæet. Men efterhaanden kom jeg til en bedre Erkendelse: Jeg læste om, hvor meget Kirkeinventar, der blev ødelagt paa »Reformationstiden«; jeg hørte om, hvorledes nidkære protestantiske Præster saa sent som i det 18. Aarhundrede strittede alt »papistisk Uvæsen« ud af Kirkerne; jeg fik saa her, saa der at vide, at der endnu laa Genstande fra den katolske Tid paa Kirkeløfterne uden at være til Glæde hverken for Menigheden eller andre. Og de Op-

lysninger gjorde mig atter glad for Nationalmusæet; saa jeg gik derop igen — og frydede mig ved at se paa dels mange herlige Skatte og ved at prøve at tænke mig ind i, hvor og af hvem de kunde have været i »levende Brug«.

Se! Der er nu først »de gyldne Altre«, de er fra meget tidlig Tid, om end ikke St. Ansgar selv kan have læst Messe og uddelt den hellige Kommunion ved noget af dem, saa dog en af hans nærmeste Efterfølgere. Vi kommer næsten helt tilbage til de første Kristne herhjemme ved at tænke ved disse Altre. Og hvor meget har de ikke at fortælle om vort Lands Forbindelse med Miklagaard! Hvor skønne er de ikke! (Skikkild kunde engang fortælle os deres kulturelle og kunstneriske Saga). Saa er der Runestene, der ligesom Billederne i Katakomberne, beder om de Efterlevendes Forbøn. Saa er der Krusifikser, som Absalon kan have bedt ved. Et Hostiegemme, hvorfra Hellig Kong Knud kan have faaet Styrke til sin sidste Kamp. Aquamaniler, som maaske Anders Sunesøn har benyttet. Tinkalke, som fromme Præster fra Roskilde Domkirke har faaet med i Graven. Det dejlige »Dagmar-Kors«, som atter faar os til at mindes de ædle Helte i Byzants Tjeneste. Signeter, som snart minder om Karl den Godes Bedstefader, snart om store Biskopper i Roskilde og Ribe. Sværd, som kan have været baaret af Valdemar Sejv paa Korstoget til Estland. Og fra den senere Middelalder: »Mange dejlige Altertavler, f. Eks. fra Thurø, fra Karmelitterne i Helsingør. Fløje fra Dominikaner-Kirken i Aarhus eller fra Sæby. Maria-Billeder fra Kalundborg eller fra Falster. Den vidunderlige St. Jørgensfigur fra Husum. Korstole fra Esrom Klosterkirke. — Ibskaller og andre Pilegrimstegn (som Magister Matthiesen nylig skrev saa smukt om i »Nationaltidende«, og saadan som vi nu bruger dem igen ved Valfarten til Haraldsted). — —

Kort og godt: Der er mere end nok for os Katholikker at se paa, at »holde Betragtning over« og at glædes ved. Og da alle disse Skatte frit kan beskues, tænk saa paa, hver Gang Du har gaaet dig mæt og træt deroppe, om Du ikke kunde ofre en lille Skærv til, at alle disse dejlige Ting kom endnu mere til deres Ret ved at opstilles i større og lysere Lokaler, og hvor der maaske ogsaa kunde blive Plads til en Foredragssal, hvor Sagkyndige (blandt Musæets Folk eller andre) kunde fortælle os endnu mere indgaaende om Sagerne, saa vi kunde faa dem endnu mere kær og blive endnu ivrigere efter at bede Maria Moder, Maria Mø: »Gør atter Folket, som Folket var«, og selv — i Ord og Gerning — virke dertil.

Nationalmusæet bør for os Katholikker ikke være et blot Musæum, men en Kilde til stadig Fornyelse af vort Troskabsløfte til den hellige Kirke og til ivrigt Arbejde — indadtil og udadtil — for dens Fremgang i vort gamle Fædreland.

Georg M. Vøhtz.

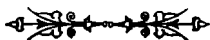

Nye Bøger.

Petrus Canisius, Deutschlands zweiter Apostel. Ein Charakterbild. Von Johannes Metzler S. J. Mit einem Titelbild, einer Karte und 120 Abbildungen im Text. B. Kühlen, Kunst-Verlagsanstalt, M. Gladbach 1925 (in 4° 144 S.).

I Anledning af den salige Petrus Canisius's, den første tyske Jesuits forestaaende Helgenkroning i Maj Maaned d. A. har Kühlen's Forlag i München-Gladbach udsendt et rigt illustreret, populært Værk om denne Tysklands anden Apostel. Næsten paa hver af Bogens Sider er der et Billede; de ældste af disse er gennemgaaende de bedste, og alle er de fortrinlig reproducerede. Teksten er skrevet af P. Johannes Metzler S. J., Forfatter til Bogen om Biskop Johannes von Euch og af talrige Afhandlinger om de nordiske Missioner. Sproget er flydende, det righoldige Stof er vel ordnet, og det rette Forhold imellem de enkelte Dele er iagttaget. Alt væsentligt er kommet med — ikke blot de store Linjer, men ogsaa mange værdifulde Enkeltheder, saa at det Hele samler sig til et tydeligt Billede af den som Kateket og Prædikant, som Universitetslærer og theologisk Forfatter lige fremragende Mand. Heri ligger Opgavens Vanskelighed. Hovedindtrykket ved Læsningen af Bogen er dette, at denne ene Mand, som var Ven med Datidens store Helgener, en St. Ignatius og en Filip Neri, har haft en ganske overordentlig Betydning — ikke blot i Samtiden for Bevarelsen og Fornyelsen af den katholske Tro i Syd- og Vest-Tyskland, hvorfor han bærer sit ærefulde Tilnavn, Tysklands anden Apostel, men ogsaa for Eftertiden og for hele Kirken og det navnlig ved sin Katekismus, som han af-fattede i tre forskellige Størrelser. Af disse er den mellemste, som første Gang udkom 1558 og er beregnet for Gymnasie-Elever, den fortrinligste. Alle tre har de naaet en vid Udbredelse og er oversatte paa mange Sprog. Af alle Katekismer, som er skrevet af Katholikker efter Reformationen, er — maaske med Undtagelse af Catechismus Romanus — Canisius'es vel nok den berømteste.

F. J. W.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Ansgars Kirke har for nylig modtaget en kostbar Gave af en af sine trofaste Velgørere. Det er et nyt Tæppe, der dækker hele Koret. Den samme Dame havde skænket Tæppet for 12 Aar siden, men nu, da det trængte til Fornyelse, kostede det fire Gange saa meget. Vi er glade for den smukke Gave, der bidrager til at give Ansgarskirkens Kor dets smukke og stilfulde Udseende.

— I Anledning af Præsident Eberts Død holdtes der efter det tyske Gesandtskabs Ønske Torsdag den 5. ds. en højtidelig Sjælemesse i St. Ansgars Kirke. Messen overværedes af Kammerherre Krieger som Repræsentant for Hs. Majestæt Kongen, af Udenrigsminister Grev Moltke og af hele Corps Diplomatique. Messen blev sunget af Sognepræsten Pastor v. Kettenburg, assisteret af Kirkens øvrige Præster. Efter Messen foretoges Absolutionen ved Katafalken, og tilsidst sang Koncertsanger Michelsen Schuberts »Litanei«.

— Fastelavns-Mandag afholdt *Skoleforeningen »Sct. Mariæ Drengeskoles Minde«* »Fest i Skolen«, Boyesgade 8 A. — Mange af de unge og en Del gamle og ældre forhenværende Elever havde indfundet sig, og Festen fik baade i materiel og spirituel Henseende et fornøjeligt og heldigt Forløb, idet saavel de »gamle Dreng« som Maristbrødrene hver især bidrog til paa passende Maade »at slaa Gækken løs«. — Medlemmerne erindres om, at Generalforsamlingen afholdes den 23. Marts. Skr.

Ordrup. St. Andreas Gilde i Ordrup afholdt Fastelavns Søndag en særdeles vellykket Fastelavnsfest med Tombola, Bal og Aftenunderholdning (Taskespillerforestilling, Duetsang og Dans). Navnlig de nydelige unge Danserinder, Frøkenene J. Tuxværd og Fenger-Erichsen, der ydede velvillig Assistance, høstede stormende Bifald for deres yndefulde Dans.

Aarhus. Aarhus Menigheds katolske Kvinder (ogsaa Repræsentanter fra Odder var mødt) havde Søndag den 8. ds. den store Glæde og Oplevelse at samles i Præsteboligens store Sal om Formanden og Sekretæren for Danske katolske Kvinders Forbund, Hofdame Frk. Utke Ramsing og Frk. Magister Angelica Axelsen. Formanden var kommet hertil for at indlede Diskussion om D. K. K. F. og fortælle os noget om Forbundet og dets Formaal. Det blev en særdeles lærerig Aften. Vi kunde ikke andet end begejstres af Frk. Ramsings klare og hjertevarme Fore-

drag, der resulterede i, at flere Damer indmeldte sig som Enkeltmedlemmer, og to Kongregationer, Rosenkrans- og Regina Virginum, samt Elisabethforeningen, ialt c. 80 Medlemmer, sluttede sig til Forbundet. — Vi griber med Glæde denne ypperlige og for Provinsen længe tiltrængte Anledning til at komme i Kontakt ikke alene med de danske Menigheder, men med hele den store verdensomspændende katholske Kvindeliga. Flere Sange blev sunget, og tilsidst meddelte vor Sognepræst, Pater Nösen, som var til Stede ved Mødet, den præstelige Velsignelse. *DG.*

Rom Som man har ventet, viser det sig nu, at i Jubelaaret adskillige Beatifikationer og Kanonisationer vil finde Sted. Antallet af disse Fester vil sandsynligvis blive 15, nemlig tre for Italien, en for Tyskland, en for Spanien og ti for Frankrig. Hvad angaar Beatifikationer for Frankrigs Vedkommende, saa er Tallet af Ordensfolk ikke mindre end 32. Paven selv fastsætter efter gammel Skik Datoerne for Beatifikationer og Kanonisationerne, og de kan af ham lige til det sidste Øjeblik forandres. Men efter al Sandsynlighed bliver det følgende Dage: 19. April Beatifikation af Mgr. Gianelli, italiensk Redemptorist; 26. April Beatifikation af Mgr. Strambi, italiensk Passionist; 3. Maj Beatifikation af den italienske Præst Gafosso; 10. Maj Beatifikation af den spanske Ordenssøster Micheline af det allerhelligste Sakramente; muligvis maa dog Søster Michelines Beatifikationsdag vige for Søstrene fra Orange, i hvilket Tilfælde hendes Beatifikation vil finde Sted nogle Uger senere; 17. Maj den lille Therese af Jesusbarnets Kanonisation; den 21. Maj den salige Petrus Canisius's Kanonisation, den 24. Maj Kanonisation af den salige Madame Portel og Madame Barat; den 31. Maj Kanonisation af den salige Curé d'Ars og den salige Eudes. Fra den 7. Juni vil de forskellige andre Beatifikationer finde Sted Søndag efter Søndag. Datoerne er dog ikke fastsat, nemlig for: Bernadette Soubirous (Lourdes!) Pater Aymard, Mgr. Imbert, som led Martyrdøden i Corea og de franske Jesuiter, der led Martyrdøden i Canada. — Den nøjagtige Angivelse af Datoerne afhænger, foruden af Pavens Bestemmelser, af Afslutningen af de Sager, der vedrører Ritus-Kongregationen. Nogle tusinde Ordensfolk ønsker desuden, at en Del af Kanonisationerne og Beatifikationer først finder Sted i September og Oktober. Man ser altsaa af denne Liste, at der efter al Sandsynlighed vil finde en eller flere Kanonisationer Sted i de Dage, hvor det nordiske Pilgrimstog opholder sig i Rom, og det er ikke de mindst berømte, nemlig den lille Thereses, Petrus Canisius's og Madame Barats Kanonisationer.

Katholsk Ungdomsværn.

I Anledning af den tilstundende Generalforsamling beder vi de Modtagere af vor Henvendelse om Tilslutning til Foreningen, der endnu ikke maatte have taget Stilling til Sagen, om snarest at indsende eventuel Indmeldelse for at kunne give Møde paa Generalforsamlingen og deltage i Forhandlingerne paa denne.

Forretningsudvalget.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 20. Marts Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel

K.D.K. (Katholske Damers Klub). *Spørgeaften* Mandag d. 16. Marts Kl. 8. Emne: »Hvad lærer vi af Nutidens protestantiske Kirkeforhold? Hvad skal de ansøre os til?« Indledning og derefter Diskussion. — Alle Medlemmer opfordres til at møde. Samling præcis Kl. 8.

UNIO Onsdag d. 25. Marts Kl. 8 **Generalforsamling** i Hotel Phoenix' Selskabslokaler. Dagsordenen vil blive tilsendt Medlemmerne. Eventuelle Forslag maa være Formanden i Hænde senest den 18.

Husk, at Katholsk selskabelig Forening »Absalon« afholder Aftenunderholdning i »Sass' Lokaler« 2den Paaskedag Kl. 7 med glimrende Program!

Se nærmere i Nr. 13 og 15 af Ugebladet!

Engelsk.

Elever modtages i Konversation, Korrespondance etc. Oversættelser udføres. Udmærkede anbefalinger.

Frk. Mary E. Lund, Vesterbrogade 192³,

Tlf. Vester 9342 y (10—12, undt. Onsdag og Torsdag).

Husk Vincentsforeningens Bibliothek Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ —8.

St. Knuds Skole, Stenogade 4.

Trosfæller, hvis Drengene skal optages i 1. U. Kl. til Sommer, anmodes om hurtigst muligt at indmelde dem. Der er kun faa Pladser tilovers.

Fr. Kjøpferle, Bestyrer.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved de unge Piger til at deltage i et **3 Dages Eksercitiiekursus**, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag den 7. April Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Aften til Lørdag den 11. Kl. 11. Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33³, Kbhvn. Ø, senest Fredag den 3. April.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

— »Fredens Dronning«,

— »Mariæ Rosenkransdronning«.

St. Ansgars Kirke. Paa Torsdag den 17. ds., Biskop von Euchs Dødsdag, holdes Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Pontifikal-Sjælemesse.

Elisabethforeningens Basar under Protektion af vor højærværdige Biskop.

Jeg skal hilse fra de smaa forældreløse i vor Menighed og sige, at der i Aar som ellers skal holdes Basar for dem Palmesøndag. Og saa skal jeg bede, men det skal være indtrængende, om Gaver til Basaren, da det bliver svært ellers at faa noget at sælge til alle de mange, der kommer for at købe. For de ved, der kommer altid saa mange, for hele Menigheden er deres Fa'er og Mo'er, og derfor glemmer de dem ikke.

C. T.

Kirkelig Kalender.

15. Marts 3. Søndag i Fasten.	22. Marts 4. Søndag i Fasten.
16. — M. Ferialdag.	23. — M. Ferialdag.
17. — Ti. Patrik, Biskop og Bekender.	24. — Ti. Gabriel, Ærkeengel.
18. — O. Cyrillus af Jeru- salem, Biskop og Kirkelærer.	25. — O. Mariæ Bebudelse.
19. — To. <i>Josef, Jesu</i> <i>Plejefader.</i>	26. — To. Ferialdag.
20. — F. Ferialdag.	27. — F. Johannes af Damas- kus, Bekender og Kirkelærer.
21. — L. Benedikt, Abbed.	28. — L. Johan. af Capistran, Kirkelærer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 17. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a
Ritmester, Greve Fr. Moltke: Den græsk-tyrkiske Kamp om
Patriarkatet.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6
Fastepredikenen.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fastepredikenen af Pastor Maurer og hver Fredag Aften
Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fastepredikenen af
Pastor Bernh. Jensen hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fastepredikenen
hver Søndag Kl. 5.

A.C. Onsdag d. 18. ds. Kl. 8^{1/4} i Vesterhus. Pater Kùpferle:
Forholdet mellem Kirke og Stat. — Gæster kan ind-
føres. *Adm.*

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7^{1/2}, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7^{1/4}, St. Josefs
Kirke Kl. 7^{1/2}, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Broderiarbejde søges.

Specialitet: Navn paa Dækketøj.

Fru *Hasselberg*, Brorsonsgade 9^a.

Vor kære Mand og Fader Snedkermester

Carl Joseph Kollwe

er Torsdag den 5. Marts afgaaet ved Døden vel for-
beredt ved Kirkens hl. Naademidler.

Paa Børns og egne Vegne

Julie Kollwe, f. Svendsen.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbønner.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 12.

Søndag den 22. Marts.

1925.

INDHOLD: 4. Søndag i Fasten. — Mariæ Bebudelse. — Lærer Johannes Siegler. — Den religiøse Subjektivisme (fortsat). — Religiøs Kunst paa den fri Udstilling. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. Aalborg. Svejts. — Avertissementer.

4. Søndag i Fasten.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Is. 66. Fryd dig, Jerusalem, og saml eder, alle, som elsker den! Glæd eder og frydes, I, som var bedrøvede, at I maa juble og mættes af Trøstens rigtlydende Strømme.

Ps. 121. Jeg glæder mig over, hvad der blev sagt mig: vi skal vandre til Herrens Hus. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Forund os, beder vi dig, almægtige Gud, at vi, som knuges ned af, hvad vore egne Gerninger fortjener, dog frimodigt maa drage Aande ved din Naades Trøst. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's Brev til Galaterne. 4. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 121. Jeg glæder mig over, hvad der blev sagt mig: vi skal vandre til Herrens Hus. Der vorde Fred i din Borg og Overflod i dine Taarne.

Tractus.

Ps. 124. De, der stoler paa Herren, er som Sions Bjerg; den, der bor i Jerusalem, skal aldrig i Evighed rokkes. Bjerge staar trindt omkring ham, og Herren staar omkring sit Folk fra nu af til evig Tid.

Evangeliet. Johannes 6, 1—15 (Jesus bespiser 5000 Mand).

Ofring (Offertorium).

Ps. 134. Lov Herren, thi han er god; lovsyng hans Navn, thi han er elskelig. Alt, hvad han vil, gør han i Himmelen og paa Jorden.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, se i Naade ned til disse Ofre, at 'de baade maa øge vor Andagt og virke vor Frelse. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 121. Jerusalem, opbygget som en Stad, hvori alle har Del; didop drager Stammerne, Herrens Stammer for at prise dit Navn, Herre.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Giv os, beder vi dig, barnhjertige Gud, at vi med oprigtig Fromhed maa nærme os dine hellige Gaver, som altid mætter os, og altid nyde dem med et troende Hjerte. Ved vor Herre . . .

Mariæ Bebudelse.

25. Marts.

Vi har i Aarets Løb mange Fester til Ære for Guds Moder, større og mindre, nogle, vi næppe lægger Mærke til, og andre, som vi virkelig fejrer. Vi mindes ved de mange Fester forskellige Begivenheder i Jomfru Marias Liv eller Begivenheder, hvorved Maria senere har vist sin Magt og sin Kærlighed til os Mennesker. Samtidig er næsten altid hver enkelt Begivenhed Udtryk for en bestemt af Guds Moders mange store hellige Egenskaber.

En af de store Fester er Mariæ Bebudelse, og vi min-
des derved den Begivenhed, at Maria blev Guds Moder,
og ved denne Begivenhed træder særlig den salige Jomfrus
Hellighed frem for os. Den viser sig for os i Engelens
Hilsen, alene ved dette, at en Engel fra Himmelen sagde
til Jomfruen i Nazareth: »Hil dig, fuld af Naade.« Der-
med begyndte al Mariadyrkelse. Det er en Fest for Ma-
rias Hellighed, thi hun var ganske vist hellig fra sit Livs
første Øjeblik af, men dengang hun blev Moder til Guds

Mariæ Bebudelse. Relief af Chr. Skikkild fra Alteret i Tilbedelseskirken.

Søn og modtog ham i sig, da voksede hendes Hellighed,
og al den Naade, hun allerede havde, blev mangedoblet.
For denne hendes store Helligheds Skyld hilser ogsaa vi
altid Maria, som Engelen hilste hende, med de samme
Ord: »Hil dig, fuld af Naade.«

Og vi kan ikke ære Maria bedre end netop ved et »Hil
dig, Maria, fuld af Naade«. Den Bøn beder vi jo ogsaa
saare ofte, knytter den sammen med Herrens egen Bøn,
og den er Hovedindholdet af alle vore Bønner til Guds
Moder. Alle de andre Bønner og Andagtsøvelser er der
kun for vor Skyld. Vi trænger jo til Afveksling ogsaa i

Bønnen. Vi trænger til at se Guds Moders Skønhed fra alle Sider og til at faa den lille Bøn mere udviklet og forklaret, saa gaar det ogsaa først rigtig op for os, hvad den siger. Vi følger saaledes ogsaa kun det Eksempel, der een Gang er givet os, og tager Følgerne af det, alle Følgerne, der bliver, at vi skal ære Jomfru Maria. Men over alle Bønner og Andagtsøvelser staar den ene lille Bøn: »Hil dig, fuld af Naade«. Den gentager vi stadig, og den er os den kæreste.

Hvad mon Maria tænker, hver Gang hun hører denne Bøn. Den første Gang, hun hørte den, blev hun forfærdet. Nu bliver hun det ikke mere. Nu spørger hun heller ikke mere, hvad denne Hilsen skal betyde. Hun ved, at den gælder hende, som er Guds Moder, Himmels og Jordens Dronning. Vor lille Bøn, vort Hil dig Maria skal føre Tankerne tilbage til den første Gang, de Ord lød, Guds Moders Tanker, saa at hun i glad Erindring hører med Velvilje paa vor Bøn. Og vore egne Tanker skal dvæle ved Engelens Hilsen, saa at vi stræber at ære Jomfru Maria, som Himmelen selv ærede hende.

»Til din Gunst bejler alle de rige iblandt Folket,« begynder Messen i Dag. Paa Mariæ Bebudelses Fest mindes vi, at Gud selv ved sin Engel bejlede til Marias Gunst, og han fik et ydmygt Ja, et »Se, jeg er Herrens Tjenerinde«, der gjorde hende til Guds Moder. Fra da af bejler alle »de rige iblandt Folket« til hendes Gunst. »De rige iblandt Folket« er de Kristne, som er blevet rige ved Troen og Helliggørelsens Naade, rigere end alle andre Mennesker. Til vor Rigdom hører der ogsaa det, at vi har faaet Jomfru Maria til Moder og til Hjælper ved Guds Trone. Vi hilser Maria, som Englene hilste hende, fordi hun er »fuld af Naade«, den helligste af alle Skabninger.

B. J.

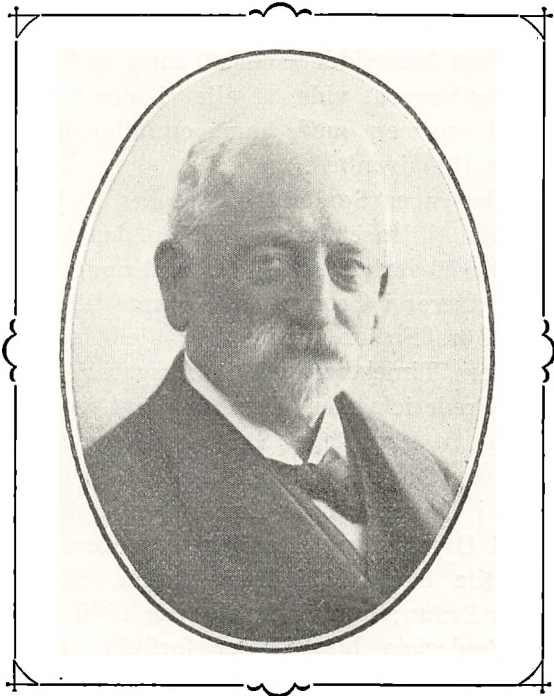
Lærer Johannes Siegler.

80 Aar.

Der lever endnu iblandt os en Mand, der traadte ind i Kirkens Tjeneste her i Landet i 1863. Det er den gamle Lærer Siegler, der den 23. Marts fylder 80 Aar, og som

af disse 80 Aar har brugt langt de fleste, fra 1863—1917, til et stort og anstrengende Arbejde i vore katholske Skoler.

Lærer Siegler er et af de Mennesker, der uden Brask og Bram, og uden at der blev blæst i Basuner, har ofret hele sit Liv i Kirkens Tjeneste. Han traadte aldrig frem, han søgte aldrig at gøre sit Navn kendt, men Dag efter Dag stod han i sin Skole og underviste. Han begyndte, da han var 18 Aar, og han blev ved hver eneste

Dag, indtil han var en gammel Mand paa 72, da han syntes, han ikke kunde rigtig mere. Lønnen for det var et Liv i yderste Nøjsomhed, men tillige Bevidstheden om at have brugt sit Liv til noget fornuftigt, ikke til at samle jordiske Glæder og Rigdomme, men til at hjælpe andre Mennesker og til at give Gud Ære. For det var jo det bærende i Lærer Sieglers Gerning; ganske vist skulde han bibringe Børnene en hel Del Kundskaber, og det gjorde han, men først og fremmest vilde han hjælpe dem til at blive gode Mennesker og gode katholske Kristne.

Den første Betingelse for at naa blot noget af dette er naturligvis Lærerens egen Personlighed, langt mere end hans Ord. Og sjældent finder man vel nogen, der i den Grad levede efter sit Ideal og søgte at virkeliggøre det som Lærer Siegler. Derfor var han afholdt og højt æret og agtet i alle de Menigheder, hvor han virkede. Han har maaske aldrig selv vidst, hvor megen Respekt man havde for ham og for hans Gerning; det kunde vel til Tider se ud, som om der kun lidt blev regnet med den, og selv var han saa beskeden og tilbageholdende og intet krævende. Men nu han sidder som 80-aarig og forhenværende, skal han dog have at vide, at alle vi, der kendte ham og har arbejdet sammen med ham, omfatter ham med Ærbødighed og Hengivenhed.

Lærer Siegler er Søn af St. Ansgars Kirkes første Sakristan og født i Huset bagved Kirken den 23. Marts 1845. Allerede som 16-aarig begyndte han at undervise, idet han i 1861 blev Lærer i Tromsø, men Norge tiltalte ham ikke, og efter to Aars Forløb vendte han hjem og virkede saa i syv Aar som Timelærer ved St. Ansgars Skole, der dengang var i Fredericiagade. Derefter var han to Aar i Randers, og efter at have taget Studentereksamen blev han i 1872 Lærer og Organist i Fredericia. Ikke blot i Skolen, men ogsaa i Kirken gjorde Lærer Siegler udmærket Fyldest ved sit Orgelspil og ofte tillige som Kordirigent. I Fredericia ægtede han i 1878 Marie Braun, en Søster til afdøde Pastor Braun; hun døde allerede 1909. Efter 18 Aars Arbejde i Fredericia blev Siegler forflyttet til Svendborg, hvor han tilbragte 12 Aar, og tilsidst fulgte 15 Aars Virksomhed i Horsens, indtil han i 1917 anmodede om Afsked. Siden da har han boet hos sine Sønner i Kingosgade paa Frederiksberg.

Ugebladet vil slutte sig til de mange Lykønskninger, der sikkert sendes den gamle Lærer paa Mandag; og mange af Ugebladets Læsere, hans gamle Elever, vil sikkert ogsaa være med til at ønske Lærer Siegler hjertelig til Lykke. Mange Aar er der jo næppe tilbage, men gid de maatte bringe ham Glæde, før han opnaar den Løn, som Verden ikke kan give, men som vi stoler paa, er ham vis.

Bernh. Jensen.

Den religiøse Subjektivisme og Kirken.

Et Svar paa nogle Bøger.

(Fortsat.)

5.

»Det er med Nutidens hastige Fremskridt en utaalelig Tanke, at vi skulde blive ved med at opfinde og opfinde i ti Tusind Aar til. Dybest set naar vi jo ingen Ting ad den Vej.«

Med disse Ord kendetegner Helge Rode Forudsætningen for at søge højere op, ud over denne Verden. Det er nemlig ikke saaledes, som Lis Jacobsen skriver i sit spottende og overfladiske Angreb, at der ingen Forudsætninger kræves for at naa til Kirken eller for at leve som et Kristenmenneske. Tværtimod! Der skal bl. a. Oplysning til, der skal Mod til, og der skal Ydmyghed til — og alle tre Ting er maaske lige saa meget Guds Gave som personlige Anlæg. Og Oplysningen kan først være en forberedende: Forstaaelsen af, at denne Verden er højst skrøbelig og ikke tilfredsstillende Hjerlets og Forstandens dybeste Krav.

Det har Helge Rode vel indset. Hans drastiske og vittige Skildring af den saa berømte Udviklingslæres komplette Mangel paa at kunne besvare vort: Hvorfor? og endnu mindre vort: Hvortil da alt dette? — har jo ikke til Hensigt at underkende de virkelige videnskabelige Resultater og Værdier eller at benægte det elektriske Lyses Fortrin for Tællepraasen. Men han spørger: Hvad har alt dette med vor Sjæls Fred og Haab at gøre?

Saaledes nærmer han sig Christus og Evangelierne, men spejdende, i tilbørlig Afstand, bærende Kappen paa begge Skuldre. Han højer sig for Evangeliernes psykologiske Sandhed f. Eks. i Gengivelsen af Johannes's Beretning om, hvorledes de løb til den tomme Grav — og han prøver samtidig paa en kejtet Maade at »forklare« Evangeliernes Mirakler. Naturligvis er dette Punkt ligesom adskillige taagede Spekulationer »gefundenes Fressen« for Lis Jacobsen og sikkert for alle dem, der vil Bogen til Livs. Her er virkelig deres Angreb berettiget, og det er let at se det utilfredsstillende i Rodes Meninger.

Des større Interesse vækker Bogens Udtalelser om Kir-

ken og de øvrige Kirkesamfund og de ofte omlalte Enheds-Ønsker.

»Den danske Kirke« — saaledes kalder H. R. endnu Folkekirken — er uden Tvivl i en sørgelig Forfatning, idet »Lægmandsvælde, Individualisme og Opløsning næppe noget andet Sted træder saa tydeligt frem« (S. 132). Folkekirkens »Mænd« kan være »al Ære værd«, men: »I den brede, ligegyldige Offentlighed mærkes det kun lidet, at Kirken er til, undtagen at man hører om Strid og Splid« (S. 132, fremhævet her).

»Kirken skulde være Pladsen med de grønne Træer og den dybe Himmel, den skulde være et Drømmeslot i de haarde Kendsgerningers Verden . . .«

»Det er jo aabenbart,« — skriver han lidt i Forvejen, — at i denne Henseende [Skønhedsindtryk] staar den katholske Kultus, som kender baade Tonernes og Stilhedens Magt, langt over den lutherske, hvor Hovedvægten er lagt paa Præstens Ord. »Kirkeklokke, ej til Hovedstæder« er en sørgmodig Sandhed i vore Dage . . .« — ». . . Vi ser da ogsaa, at »Omvendelser« i den katholske Verden fører intellektuelle Mænd lige til Kirken — hos os bliver de staaende paa et Særstandpunkt efter god protestantisk Skik, men netop derfor udenfor Kirken« (den lutherske alt-saa!) — —

Man skulde nu tro, at Helge Rode som intellektuel Mand vilde nærme sig den Kirke, han belegner som »den ene virkelige Kirke«, der, hvor Petrus er [147].

Men det var kun ligesom et lyst Øjeblik i ham, denne Erkendelse — ligesom Profeten, der saa Jakobs Stjerne over Israel, men selv blev i Modstandernes Lejr. Altfor dybt er Protestantismens negative Side, Kritiken og Frihedstrangen, groet ind i hans Tankeliv. Romerkirken er ham for stejlt.

»Det ser imidlertid ud til, at alle Bestræbelser i denne Retning (om Genforening af de kristelige Kirker) skal strande paa Kuriens stejlt afvisende Holdning. Der raader i Vatikanet en ubønhørlig Konsekvens . . .«

». . . Jeg for min Del nærer en dyb Beundring for denne majestætiske Institution, der rummer saa store aandelige Rigdomme bag den ydre Glans og forener saa mange

forskelligartede Individualiteter og Relninger i et mægtigt Broderskab; men der er Anstødsstene nok for den, der staa udenfor Traditionen.« . . . Hans egen protestantiske Tænke- og Følemaade viger tilbage for det »absolute gejstlige Autoritetsprincip« [S. 131].

Ja, Helge Rode skal have Ret i, at det ikke er saa let at slaa Bro over den skandinaviske Selvfølelse og Frihedstrang til Vatikanets »ubønhørlige Konsekvens«.

Aarhundreders forskellige Udvikling, mange uberettigede Fordomme, vedligeholdt af Lutherdommens Forkyndere, og — last not least: den katholske Kirkes menneskelige Sider, dens Repræsentanters ofte for gammeldags og tunge Tankegang, dens uhyre Maskineri med alle de smaa og store Hjul, der skal løbe for at bringe en ofte lille Sag i Orden — alt dette forhindrer allerede en Tilnærmelse, skønt det kunde overvindes.

Men ikke »overvindes« kan naturligvis selve Sandheden, forsaavidt den lever i den katholske Kirke. Og Sandheden er ligefrem dens Sjæl, dens Ophav, Kraft og Formaal. At erkende dette bagved eller tværs igennem Kirkens menneskelige Paaklædning og Format — det er netop Naadens Sag.

»Ingen kommer til mig uden ved Faderen,« har allerede Christus sagt om sig selv, og han sagde det til Jøderne, der hovedrylende spurgte: Skal Tømmermandens Søn fra Nazareth være Guds Søn, den forjættede Messias? Nej!! Det passer ikke ind i vort Tanke- og Følelsesliv! — Saaledes spørger nu mange forarget: Skal denne Romerkirke — skal Pavekirken med sin brogede Paaklædning være — Christi sande Kirke, Sandhedens Lærer? Nej! Thi »det passer ikke ind i vort Tanke- og Følelsesliv!« —

Protestanterne overdriver Betydningen af visse fremstaaende Ting i vort Kirkeliv, saaledes ogsaa Pavens Betydning for den enkeltes daglige Kristenliv — den er nærmest periferisk! Vi foretrækker naturligvis den romerske Biskop for de protestantiske Samfunds Overhoveder, vi foretrækker Pius XI for Pastor Dahl, ja, og vi føler os med barnlig Pietet knyttet til vor retmæssige kirkelige Øvrighed. Men den enkelte Katholiks personlige Trosliv har uhyre lidt med Forstandernes Personlighed at gøre.

Tværtimod, jo mere man fjerner sig fra Kirken, jo mere kommer troende Folk ind under enkelte Personligheders og deres Partiers Indflydelse! —

Ganske vist synes Kuriens Holdning »stejl«. Kuriens Diplomater har ellers Ry for at kunne sætte sig ind i andre Folks Tankegang og at kunne mægle. Men ligesaa lidt som en Regnelærer kan gaa paa Akkord og f. Eks. med sine vordende Disciple slutte den Overenskomst, at den lille Tabel skal gælde og den store Tabel nu bortfalde — ligesaa lidt kan Kurien — eller her rettere: den katholske Kirkes ansvarlige Overhyrde paa Petri Stol — f. Eks. slutte en Traktat med Anglikanere eller andre Kirkesamfund om »det forenede Kristendomssamfund«, hvori »det Apostoliske Symbolum« antages à la Ryslinge og med den Tilføjelse, at Bibelen er den »eneste Troskilde«, og den hl. Messe er efter wittenbergisk Lære »Afgudsdyrkelse« o. s. v.

Nej — har man knappet en Frakke forkert, maa man knappe den op igen, indtil man naar Stedet, hvor Knap og Knaphul passer, og saa fortsætte. Med andre Ord: det kan i al Evighed ikke gaa an at lade Bibelen være »eneste« og oven i Købet »klare« Troskilde. Det fører bare til Vrøvl og er i sig selv et vaklende Grundlag. Det gaar heller aldrig an at gaa udenom de 7 af Christus indstiftede Sakramenter, f. Eks. Sygesalvelsen, som siden Apostlenes Dage er bleven meddelt i hele Kirken i 1500 Aar.

At hævde dette er ikke haardt eller stejll, men fornuftig Fasthed — om saa Bølgerne bruser nok saa meget om denne Klippe-Fasthed!

Helge Rode drømmer om et »tredje Rige« (altsaa hverken Kirken i dens stejle Form eller Protestantismen i dens formløse Mangfoldighed):

»Jeg drømmer om en Magt, som har en god Vilje, som fremmer Menneskenes Vel og fremelsker det højeste Liv.« — Denne Magt behøver H. R. ikke længere at drømme om, thi den eksisterer, siden Jesus Christus sendte sine Apostle ud for med Myndighed og Kærlighed at lære alle Folk.

»Jeg tror,« — fortsætter H. R. »— paa en Tro, som bygger paa Indsigt og aandeligt Klarsyn.« — Paa Indsigt,

d. v. s. paa et fornuftigt Grundlag, paa Sandhedsbeviser byggede baade Christus, og bygger Kirken sin Lære, thi den svæver ikke i Luften eller er afhængig af Følelsernes Strømninger. Men »aandeligt Klarsyn« er jo noget personligt og er afhængigt af mange Ting. Dette udtrykkes maaske bedst i Herrens Ord: »Jeg taler til Eder, og I tror ikke. De Gerninger, jeg gør i min Faders Navn, vidner jo om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke er af mine Faar. Mine Faar hører min Stemme, og jeg kender dem, og de følger mig . . .« (Joh. 10, 25). F. F. M.

Religiøs Kunst paa den fri Udstilling.

I Aar har vi Katholikker i høj Grad Grund til at glæde os over den fri Udstilling, idet Billedhugger Chresten Skikkild er blevet optaget som Medlem af den og udstiller dels Originaler, dels Forarbejder og Afstøbninger af de herlige Reliefer, som han har udført til Alteret paa Jagtvejen. Enhver Katholik, der paa nogen Maade kan, bør gaa ind og se dem, da man nu har saa god en Lejlighed til at studere dem nærvæd, hvad man jo sjælden faar i Kirken. Der er 16 Fremstillinger af det gamle og 8 af det ny Testamente, foruden nogle Prøvereliefer i Bronze og Træ (ophængt i Kontoret). Der gaar gennem dem en saadan Alvor, katholsk Aand forbunden med stor Kraft i Kompositionen, som man ikke har set siden Middelalderen.

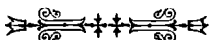
Man faar direkte Lejlighed til at sammenligne med, hvad Protestanterne kan præstere af religiøs Kunst, idet Niels Skovgaard ogsaa udstiller en Altertavle, som er en Kombination af Skulptur og Maleri; men Løsningen er rigtignok ikke efter vor Smag. Der er to Billeder: Christi Fødsel og Opstandelse; begge Dele er meget realistisk fremstillet, og for os Katholikker savner de baade Stil og Mystik; de er adskilt af et Krucifiks og nogle svære Ornamenter af Træ. Skønt Arbejdet er alvorligt, er det dog ikke lykkedes helt for Kunstneren. — Ogsaa Jais Nielsen har — som sædvanlig — nogle religiøse Kompositioner,

men de mangler Alvor, — han har lagt Hovedvægten paa Farvevirkningerne i Kompositionerne. —

Professor Joachim Skovgaard har nogle Tegninger, som ogsaa udkommer i Billedbiblen; de er smukke og friske — med den stærke Naturfølelse, som altid præger hans Arbejder, og som Skikkild vel ikke har i saa høj Grad. Men Skikkilds stærke Side er Kompositionen — den enkle, kraftige og tillige fine Fordeling af Figurerne i hvert Relief og i Reliefernes indbyrdes Sammenstilling. Man maa virkelig beundre Kunstneren, at han saa godt har kunnet fremstille de mange forskellige Scener i de smaa, ens, kvadratiske Felter.

Vi maa rigtig ønske Billedhugger Skikkild Arbejdskraft til at kunne udføre mange herlige Ting endnu, saa vi hvert Aar maa faa smukke Arbejder at glæde os over paa Udstillingen, og at det maa være Spiren til en ny Tid, hvor den katholske Kirke atter maa kunne fremvise det bedste paa Kunstens Omraade.

B. W.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Pastor Schindler fra Rudkøbing har for nylig gæstet Hovedsladen og holdt to interessante Foredrag. Det første var i Studenterforeningens upolitiske Fraktion »Forum« Mandag den 9. Emnet var »Kirkelig Genforening«. Det var først en Paavisning af Protestantismens Mangler, saaledes som han selv engang havde følt dem, og en klar Fremstilling af den Ulykke, der ligger i den store Splittelse mellem de Kristne. Derefter omtalte han de forskellige Enhedsbestræbelser, de engelske »Faith and order« og »Life and work«, og han henviste til Samtalerne i Malines mellem Anglikanere og Katholikker. Rom maatte af mange Grunde være det Centrum, de andre søgte tilbage til. Man skulde bede om Genforening, ønske den og længes efter den, holde op med at tale ondt om hinanden, kun ud fra det rette Sindelag kunde den blive mulig. Af stor Interesse var den paafølgende Diskussion, der indledes af Pastor Christiani, som hævdede, at Luthers Lære om Bibelen og Retfærdiggørelsen var opgivet af de fleste. Vanskeligere var Anerkendelsen af Paven og

af den apostoliske Succession. Selv vilde han heller ikke have store Vanskeligheder ved disse to Ting; men Frihed i Kirkeskikkene maatte der blive. Grev Fr. Moltke kom med en kraftig Appel til at staa sammen imod de Farer, der truede Kristendommen, særlig fra Østen. Baade Katholikker og Ikke-Katholikker havde Ordet, og det var en Diskussion uden Bitterhed, baaret af Ønsket om Enhed. Fra adskillige faldt der Ord om Rom som det eneste Støttepunkt i Fremtiden.

Horsens. Den 9. Marts holdt Hofdame Frk. Utke Ramsing Foredrag her om Danske Kvinders Katholske Forbund. De godt 30 katholske Kvinder, der var mødt, hørte med levende Interesse Frk. Ramsings hjertelige og indtrængende Foredrag om den betydningsfulde Sag, og det tør siges, at Foredraget sikkert ikke vil blive uden praktisk Frugt. Pastor Schreiber, som ledede Mødet, lovede at støtte Sagen.

B—r.

Aalborg. Saa er Turen da ogsaa kommet til Provinsens Kvinder til at faa Lejlighed til at blive sat ind i Betydningen af »Danske Kvinders katholske Forbund« i Tilslutning til den internationale katholske Kvindeliga. — Den 20. Februar blev det paa det konstituerende Møde i København besluttet at stifte »Danske Kvinders katholske Forbund«, og præcis 14 Dage efter begav den valgte Formand, Hofdame Frk. Utke-Ramsing, sig sammen med den korresponderende Sekretær, Magistra Frk. A. Axelsen, paa Langfart til de jyske Byer i fuld Forstaaelse af, at Forbundet først da vilde komme til at svare til sit Navn og sin Bestemmelse, naar alle Landets katholske Kvinder — enkeltvis eller som Medlemmer af Foreninger — er blevet sat i Stand til at slutte sig til det. — Skønt Indbydelsen til Mødet i Aalborg var kommet med kort Varsel, og den valgte Tid, Lørdag Aften, ikke var den gunstigste, idet mange netop om Lørdagen er optaget af Arbejde i Hjem eller Forretning, kunde Foredragsholderen dog glæde sig over at se en ret talrig og meget interesseret Tilhørerskare forsamlet, da hun besteg Talerstolen efter først at være blevet budt hjerteligt Velkommen af Sognepræsten, Pater Merx. Klart og formfuldendt, med en Understrøm af brændende Begejstring for vor hellige Kirke, fortalte Frk. Utke-Ramsing nu om Stiftelsen af »De kvindelige katholske Foreningers internationale Forbund«, hvis Love Pave Pius X godkendte i 1913, og som Pave Pius XI i 1922 gjorde Hans Eminence Kardinal Merry del Val til Protektor for. Den Hellige Fader har derved vist sin Billigelse af de katholske Kvinders Sammenslutning og følger den med varm Interesse. Til de 15 Millioner Kvinder, der repræsenteret

af 47 Foreninger og Landsforbund har sluttet sig sammen til »Det internationale Forbund«, skulde nu ogsaa de danske katholske Kvinder slutte sig. Tiden kræver, at ogsaa Kvinderne dygtiggør sig til at tage aktivt Del i Kampen mod det onde, som i vore Dage paa en rent ud forfærdende Maade synes at skulle trænge ind overalt: i Lovgivningsmagten, ved Udstedelsen af umoralske, religionsfjendske Love, i Litteratur og Kunst o. s. v. Hvad den enkelte ikke formaar, kan naas, hvor alle staar i sluttet Trop. Man vil lære at regne med os, naar vi møder frem i Hundredvis for at protestere mod Umoraliteten og kræver Love gennemført til dens Bekæmpelse. — Frøken Utke-Ramsing kom derpaa nærmere ind paa Forbundets Love, som blev omhyggeligt gennemgaaet under stor Opmærksomhed fra Forsamlingens Side. I den Diskussion, der fandt Sted efter Foredraget, deltog baade ældre og yngre med stort Liv, alle Spørgsmaal blev taget under Behandling og fik fyldestgørende Forklaring, bl. a. det vanskelige Spørgsmaal om Stemmeretten. Resultatet blev, at Maria-kongregationen, der var talrigt repræsenteret, meldte sig ind som Forening; desuden meldte en Del af de tilstedeværende sig ind som Enkeltmedlemmer. Før og efter Foredraget sang Forsamlingen et Par Sange, som Frøken Utke-Ramsing havde medbragt, og til Slut takkede Sognepræsten paa alles Vegne for det interessante Foredrag. Saa blev første Vers af »Store Gud, vi love dig —« af sunget, og man skiltes efter først at have modtaget Vel-signelsen. — Det var en Aften, som vil blive bevaret i Erindringen; tankevækkende og ansporende, som den var, vil den sikkert bære Frugt hos mange. *Th. Fr.*

Svejts. De svenske Birgittinerinder, som i 1923 vendte tilbage til Sverrig og der under Moder Elisabeths Ledelse grundlagde et Hvilehjem i Djursholm, har nu udvidet deres Virksomhed, saa at de foruden dette og Hjemmet i Rom (via delle Isole 34, Quartiere Caprera) nu ogsaa har aabnet et Pensionat i det berømte Kursted Lugano i Svejts. Adressen: Via Geretta 14, Lugano. Det kan have Interesse for Romafarere.

Broderiarbejde søges.

Specialitet: Navn paa Dækketøj.

Fru *Hasselberg*, Brorsonsgade 9^a.

Læs **P. Roh: Hvem er Kristus?**

Nutidens store Spørgsmaal.

Pris 50 Øre.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Den aarlige Generalforsamling afholdes Onsdag d. 1. April Aften Kl. 8, i Bredgade 67^a o. G.

Forslag, som ønskes behandlet, bedes indsendt til Sygekassens Kontor, St. Jørgens Allé 11. *Bestyrelsen.*

Passionsspillet i Oberammergau (Foredrag, Lysbilleder, Koncert)

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Søndag den 29. Marts Kl. 7¹/₂

Mandag den 6. April Kl. 8.

Billetter à 1 Kr. faas hos Portneren i Stenosgade 4 A, hos H. Fausbøll, St. Jørgens Alle 4 St., hos Frk. Endresen, St. Josefs Hospital og hos Kai Borggren, Jagtvej 202.

NB. Overskuddet er bestemt til et veldædligt Øjemed.

Pastor J. Koch.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,

Bredgade 64^a

Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,

Paludan Müllersvej 5

Tlf. Vester 1190 v.

Fru Osterhammel,

Frederiksborggade 54

Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,

Jægersborgallé 19

Tlf. Ordrup 386.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved de unge Piger til at deltage i et **3 Dages Eksercitiøkursus**, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag den 7. April Kl. 7¹/₄ Aften til Lørdag den 11. Kl. 11. Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø, senest Fredag den 3. April.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

— »Fredens Dronning«,

— »Mariæ Rosenkransdronning«.

Unio. Onsdag d. 25. ds. Kl. 8 pr. Generalforsamling i Hotel Phoenix' Selskabslokaler. Dagsordenen er tilsendt Medlemmerne. Efter Generalforsamlingen er der Smørrebrødsbord og selskabeligt Samvær hvortil Billetter à Kr. 2,50 for Medlemmer og Kr. 5,00 for Besøgende (indf. ved et Medlem) faas hos:

A. V. Günther

Murermester

Bangertsgade 11.

Central 4110.

Aug. Husson

Fuldmægtig

Stenosgade 5

Vester 787 x.

Jos. Hoffmann

Fabrikant

Købmagergade 48

Central 1389.

Priserne er inklusive Skat, Drikkepenge og Garderobe.

Bestyrelsen.

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder ordinær Generalforsamling Mandag den 23. Marts 1925 Kl. 7¹/₄ paa Skolen, Boyesgade 8 A med følgende Dagsorden:

- 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Sekretæren oplæser Møde- og Forhandlingsprotokol. 3) Kassereren fremlægger det reviderede Regnskab. 4) Forslag til nye Love. 5) Styrelsesvalg (4 Medlemmer). 6) Indsendte Forslag. 7) Eventuelt.

Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, maa være indsendt senest 17. Marts til Skolen, Boyesgade 8 A. — Alle Medlemmer bedes møde, og skulde der være nogen, der kender en »gammel Dreng«, der ikke er Medlem, saa tag ham med. — Efter Generalforsamlingen fælles Kaffebrød.

Styrelsen.

Kirkelig Kalender.

22. Marts 4. Søndag i Fasten.	29. Marts Passionssøndag.
23. — M. Ferialdag.	30. — M. Ferialdag.
24. — Ti. Gabriel, Ærkeengel.	31. — Ti. Ferialdag.
25. — O. Mariæ Bebudelse.	1. April O. Ferialdag.
26. — To. Ferialdag.	2. — To. Frans af Paula, Bekender.
27. — F. Johannes af Damas- kus, Bekender og Kirkelærer.	3. — F. <i>Marias syv Smerter.</i>
28. — L. Johan. af Capistran, Kirkelærer.	4. — L. Isidor, Biskop og Kirkelærer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 24. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°
Pastor Maurer: En Spadseretur i Rom II. Fra Vatikanet til
Monte Pincio.

Immakulatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d.
22. Marts Kl. 8^{1/2}.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6
Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Maurer og hver Fredag Aften
Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af
Pastor Bernh. Jensen hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken
Kl. 7^{1/2}, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7^{1/4}, St. Josefs
Kirke Kl. 7^{1/2}, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøde

K. K. U. F.

Torsdag d. 26. Marts. Oplæsning ved Hr. Pastor *Günther*.

Adgangen er gratis for alle katholske Kvinder.

K.V. Pater Menzingers katholske-sociale Foredragsrække i
St. Knuds Festsal Stenosgade 4, *Mandag d. 23. Marts*
Kl. 8. Emne: »Hvorned kan den katholske Kvinde tjene Kirken?«
Alle katholske Kvinder er velkomne. Tag Troesfæller med!

Husk **Vincentforeningens Bibliothek** Bredgade 67 2den Sal
over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6^{1/2}—8.

St. Knuds Skole, Stenosgade 4.

Trosfæller, hvis Drengene skal optages i 1. U. Kl. til Sommer,
anmodes om hurtigst muligt at indmelde dem. Der er kun faa
Pladser tilovers. *Fr. Kùpferle, Bestyrer.*

Med dette Nummer følger Indholdsfortegnelse for 1924.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Augustinusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boghandlere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbænd (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernhard Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 13.

Søndag den 29. Mars.

1925.

INDHOLD: Passionsøndag. — Deus ineffabilis. — Jesu Dømfældelse. — Minder fra Sydafrika. — Fra Masarykfesten. — Jesu Barndoms Forening. — Foredrag om Bibelen. — Pilegrimsfærden. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Næstved. Fredericia. — Avertissementer.

Passionsøndag.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 42. Døm mig, Gud, og før min Sag imod det vanhellige Folk, frels mig fra de uretfærdige og svigefulde Mennesker; thi du er min Gud og min Styrke. Udsend dit Lys og din Sandhed; de har ført mig og ledet mig til dit hellige Bjerg og til dine Telte. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige Gud, vi beder dig, se naadig ned til dine Tjenere, at din Naade maa vogte vort Legeme og din Varetægt skærme vor Sjæl. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's Brev til Hebræerne. 9. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 142. Herre, frels mig fra mine Fjender og lær mig at gøre din Vilje. Herre, du er min Frelser fra hadefulde Mennesker; du vil løfte mig op over dem,

som rejser sig imod mig; du vil udrive mig af den uretfærdiges Vold.

Tractus.

Ps. 128. Fra min Ungdom af har de ofte trængt mig. Israel sige nu med mig: fra min Ungdom af har de ofte trængt mig. Men de fik ikke Magt over mig, skønt Synderne slog mig haardt over Ryggen. Længe drev de deres Ondskab, men nu har Herren den retfærdige knækket Syndernes haarde Halse.

Evangeliet. Johannes 8, 46—59 (Jesus uden Synd).

Ofring (Offertorium).

Ps. 118. Herre, af hele mit Hjerte vil jeg prise dig. Gør vel imod din Tjener, og jeg skal leve og holde dine Ord. Herre, gør mig levende, som du har lovet.

Stillebøn (Sekreta).

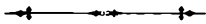
Herre, vi beder dig, lad disse Gaver løse vor Ondskabs Lænker og vinde os din Miskundheds Velgerninger. Ved vor Herre...

Kommunionvers (Communio).

1. Kor. 11. Dette er det Legeme, som skal hængives for eder; dette er den nye Pagts Kalk i mit Blod, siger Herren. Gør dette, saa ofte I nyder det, til min Ihukommelse.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Staa os bi, Herre vor Gud, og forsvar med din uafledelige Hjælp alle dem, som du har vederkvæget ved dine Hemmeligheder. Ved vor Herre...

Deus ineffabilis.

O, du evige og uudgrundelige Gud!

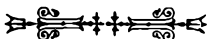
Ja, jeg maa bekende, at jeg er aldeles ude af Stand til at begribe dig, du er jo forskellig fra alt og alle. Din hellige Kirke forkynder mig, at du er tre i een, een i tre. O, Gaaders Gaade! Jeg kan vel tro det, men jeg kan hverken fatte eller forstaa det. Nok ser jeg, at hos nogle

Folkeslag dyrkes tre Guder sammen. Men hvordan kan den Viden hjælpe mig til at fatte dig? Jeg maatte jo forud kende dit Væsen for at forstaa, hvori Ligheden bestaar. Jeg ved jo ogsaa, at min Sjæl er Tanke, Følelse og Vilje; og selv om disse ogsaa virker sammen, snart ført af den ene, snart af den anden, snart af den tredie, hvad hjælper det mig til at fatte dig, uudgrundelige Gud, jeg maatte jo forud forstaa dig for at kunne se din Lighed med min Sjæl. — Din hellige Kirke forkynder mig endvidere, at du er almægtig. O, Gaaders Gaade! Hvordan skal jeg fatte det? Alt, hvad jeg gør, er jo kun Svaghed! Hvordan skulde jeg saa fatte din Almagt, Herre! — Din hellige Kirke forkynder, at du er evig. Men jeg, jeg er jo kun Tid — og Tid, selv om den bliver uden Grænse, bliver den aldrig Evighed, det er en hel ny Livsform, væsensforskellig derfra. — Og, Herre, du forkyndes som den allestedsnærværende! Jeg derimod er kun Grænse, og selv om jeg blev ubegrænset, saa er allestedsnærværende noget derfra væsensforskelligt. — Og, først og sidst, Herre, du er alkærlig! Ak og ve, jeg, jeg er jo kun slet, og skulde end, nu og da, en Smule Godhed komme frem i mig, saa er det dog ikke nok til, at jeg kan fatte, hvad Alkærlighed er. O, Gaaders gaadefyldte Gaade! Jeg begriber dig slet ikke, jeg fatter dig slet ikke, jeg kan kun synke ned og tilbede dig! O, du uudgrundelige og ubegribelige Gud! Jeg tilbeder dig, nu og altid! Nu og altid! Men, men hør alligevel eet, du, vor Fader, som er i Himmelen! Jeg ved alligevel eet: Jeg ved, at selv om jeg alligevel ikke forstaaer eller fatter dig, o, gaadefulde Gud, saa fatter og forstaaer du mig, forstaaer og fatter mig langt, langt dybere, end jeg kan forstaa eller fatte mig selv. Og denne Tanke er mig nok, er fuld af sød Trøst! Thi hvad gør det, at jeg, at andre ikke kan se til Bunds i vort eget Væsen, naar blot du kan det. Hvad gør det, at vi er Svaghed, hvis vi hos dig kan hente, hvad Styrke vi har Brug for. Hvad skader os vor Grænse i Tid og Rum, hvis du, den Evige, vil lede os paa alle vore Veje, hvornaar og hvorhen du vil. Hvad gør det, at jeg eller andre er ond, sølle og ussel, naar din Alkærlighed vil tage os i din Favn. Ja, det er netop denne Side af

dit Væsen, som, ganske frivilligt, faar dig til at løfte os saadan op til dig, fylde os saadan med dig, at alt det øvrige i dig bliver om end ikke begribeligt, ikke fatteligt, saa dog noget udholdeligt, ja, noget saare glædeligt at tænke paa, at leve i. Og for at vi skal blive i Stand til at kunne fatte og rumme saa meget af dig, den ubegribelige og evige Gud, har du paataget dig vor Svaghed, gaaet ind i vor Begrænsning i Tid og Rum, ja, har endog baaret vor Ondskabsbyrde, slettet vor Synd — og som et Pagtens Vidnesbyrd paa alt dette og meget, meget mere oprejst dit hellige Kors og sat din hellige Kirke til at virke iblandt os. O, du store og ubegribelige Gud! Jeg synker ned og tilbeder dig — og jeg elsker dig, nu og altid! Nu og altid, elsker jeg dig! takker jeg dig!

Amen!

Fra *Bonaventura*,
Tertiar.

Jesu Domfældelse.

Det er givet, at Studiet af babylonisk og ældre semitisk Kultur ligesom nye Udgravninger og Fund af andre antike Vidnesbyrd om Livet i Palæstina paa Jesu Tid vil kunne bringe nyt Materiale til en bedre Forstaaelse af Bibelens ofte saa korte Udtalelser.

Dr. Frederik Poulsen skriver: »Saaledes bekræfter den historiske Forskning overalt, hvor en Kontrol er mulig, den gode historiske Kerne i Evangelierne og i Apostelhistorien, og om nogle Aar vil Forstaaelsen heraf sikkert ogsaa naa til Danmark og give Anledning til frugtbare Undersøgelser end dem, der nu sætter Sindene i Bevægelse.«¹⁾

Ja, men hvad er Evangeliernes historiske Kerne? Det

¹⁾ I en Artikel i »Dagens Nyheder«: Jerusalem paa Jesu Tid, hvori flere interessante Enkeltheder belyses. Den imødegaar G. Brandes, men er nærmest »upartisk«, som det behager Ironikeren at lade sig kalde.

vil altid være en skiftende Størrelse i vantro Bibelforskeres Kikkert — men dem om det!

Vi, som tror paa Vidnesbyrdet om Guds Søns Menneskevordelse og paa Miraklers Mulighed, vi, som gribes af Evangeliernes overensstemmende Beretninger om Jesu Liv, ser netop i disses — i smaa Ting afvigende og individuelle — Fremstillinger Kendetegn paa Sanddruhed og som Følge deraf: paa historisk Sandhed, saavidt den laa indenfor Forfatterens Viden og deres. Maade at fortælle paa.

Hvad siger nu disse Kilder om *Grunden til, at Herren gik i Døden?*

Vi maa skelne den dybere Aarsag fra den ydre Anledning. Det er en uomstridelig Kendsgerning, at alle Evangelister bevidner, at Herren 1) gik frivilligt i Døden og 2) med Bevidstheden om at dø for Verdens Synder.

»Saasom Menneskets Søn ikke kom for at blive betjent, men for at tjene og for at give sit Liv hen for at forløse de mange« (Matth. 20, 28). Han er »det Guds Lam, som borttager Verdens Synder« (Joh. 1, 29).

Og da han kommer til Johannes for at lade sig døbe, ikke som Discipel¹⁾, men for at handle, som andre fromme Jøder gjorde, og anerkende Forløberen — siger Johannes: »Jeg burde døbes af dig, og du kommer til mig?« (Matth. 3, 14.)

Og at denne Offerdød stadig stod for Herrens Bevidsthed, ser vi paa mange Steder. Saaledes talte han om den, efter at Petrus havde bekendt ham som »Den levende Guds Søn«. »Derfra begyndte Jesus at vise sine Disciple, at han maatte gaa til Jerusalem og lide meget fra de ældstes, de skriftkloges og Ypperstepræsternes Side og lide Døden og opstaa paa den tredje Dag« (Matth. 16, 21).

Det samme minder Herren dem om efter Forklaringen paa Bjerget (Marc. 9, 8—11).

Og da Herren for sidste Gang er samlet med Disciplene ved Nadveren, ved han nøjagtigt alt, hvad der vil ske:

¹⁾ Dr. D. Nielsen vil have Jesus til Johannes-Discipel, selv om der ved flere Skriftekster skal om- eller bortforklares. Hans Bog om »den historiske Jesus« er fyldt med højst vilkaarlige Hypoteser. Ogsaa Vantroen har sin Fanatisme.

»Sandelig . . . en af eder, som nu spiser med mig, vil forraade mig« og: »I denne Nat vil I alle forarges paa mig, thi det er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Fåarene skal adspredes, men naar jeg er opstanden, vil jeg gaa eder forud til Galilæa.« Og til Petrus: »Du vil endnu i denne Nat, inden Hanen galer, tre Gange fornægte mig.« (Alt efter Marcus 14. Kap.) Og da Herren indstifter sit Legemes og Blods Hemmelighed, siger han udtrykkelig, at dette hans Blod er *»den nye Pacts og skal udgydes for mange«*.

Disse Steder er med Overlæg taget fra Markus, som i rationalistiske Forskeres Øjne sammen med Herrens »Logia« — de hos Matthæus gengivne Udtalelser af Herren — benyttes mest. De øvrige Evangelier og navnlig Johannes benyttes nemlig mindst — fordi deres Saks, der skal bortklippe alt det, som er Vidunder, og som vidner om Christi guddommelige Natur, her vilde have for meget Arbejde. Men vi vil uden at opholde os ved disse Kritikers Modsigelser¹⁾ tage det overensstemmende klare Vidnesbyrd om Herrens Lidelse, Død og Opstandelse i alle Evangelierne, Pauli Breve og Apostlenes Gerninger.

Thi paa dette Grundlag alene kommer man uden om de store psykologiske Vanskeligheder, der taarner sig op for de vantro Bibelforskere.

Jesus gik i Døden fuldstændig frivilligt og med Bevidstheden om at bære al Verdens Synd paa sine Skuldre. Alene Ordene ved Indstiftelsen af Alterets Sakramente (Matth. 20, 28. Marc. 14, 24. Luc. 22, 19 f.) røber dette tydeligt og kan slet ikke misforstaas, skulde man tro. Johannes-Evangeliet omtaler ikke selve Indstiftelsen, men vidner jo overalt om Jesu Hensigt, saaledes: »Thi jeg er stegen ned fra Himmelen ikke for at opfylde min Vilje, men hans, som har sendt mig« (Joh. 6, 38), og da Herren har fuldført denne Vilje, raaber han i Døden tilsidst: »Det er fulddragt!«

Naar en modernistisk Bibelkritiker paastaar, at Troen

¹⁾ Chr. Reventlow imødegaar i en Artikel i Berl. Tid. »Hvad var Jesus?« Dr. Ditlef Nielsens »videnskabelige Prætensioner« og viser, at dennes Hovedpaastande er forkerte, og at N. for at opretholde dem »nødvendigvis maa brolægge sin Vej med Selvmodsigelser«.

paa Christi Forsoningsdød kun er en gammel jødisk Övertro paa Sydebukken, der sendes ud i Ørkenen, gør han ikke blot Vold paa saa mange klare Evangelietekster, men forfalsker ogsaa Meningen med nævnte Ceremoni, der absolut ikke var en Övertro paa, at Synderne virkelig var borttaget ved Bukkens Udsendelse, men en Bøn om Syndsforladelse forbunden med denne symbolske Handling. Den indeholder en vis Lighed eller Analogi og er et af de gammeltestamentlige Ofre, der alle er Forbilleder for Frelserens Offer, udfra hvilket de faar en vis Betydning. Det er aldeles rigtigt, at Frelserens Offerdød og Alterets Sakramentes Indstiftelse som Minde derom hænger sammen med den gamle Pagts og forresten hele Menneskehedens Længsel efter Syndsforladelse.

Dog er det atter en Fejltagelse af groveste Slags, naar denne Bibelkritiker paadigter vor Troslære, at Guds Vrede skulde have et blodigt Sonoffer. Thi om Guds Vilje ved vi kun lidet. Vor Kirke lærer, at der i og for sig fandtes mange forskellige Veje til Frelsens Fuldbyrdelse, men at Christus faktisk led Korsdøden, skønt, som Thomas Aquinas siger:

»cuius una stilla salvum facere
totum mundum quit ab omni scelere«¹⁾.

I dybeste Grund er derfor Herrens Korsdød en Hemmelighed for os, et »Korsets Mysterium«, men lige sandt for det og en uendelig Kilde til Trøst for os i Livets og Dødens Strid.

Hvorledes fuldbyrdes nu denne Handling?

Den var et forfærdeligt Drama, hvori mange højst forskellige Mennesker og Kræfter skulde arbejde dels med dels imod hinanden.

Jesus førtes for sine jødiske Dommere, som spurgte ham om hans Lære (Joh. 18, 19). Der var slet ikke Tale om Oprør eller politiske Handlinger. Og det var givet, at Herren skulde dø, skønt man endnu søgte efter en officiel Retsgrund. Thi de af Farisæerne ophidsede Jøder havde allerede tidligere taget Forargelse ved, at Jesus kaldte sig

¹⁾ »En eneste Blodsdraabe af ham kunde have været nok til at frelse Verden fra al Synd.«

Guds Søn, gjorde sig til Gud (Joh. 10, 33). Og da han havde opvakt Lazarus fra de døde, og »alle var ved at tro paa ham« (Joh. 11, 48), besluttede Ypperstepræsten og hans Meningsfæller at dræbe Jesus — netop fordi han ikke var en politisk Modstander af Romerne, men en religiøs Lærer, den Messias, der skulde komme, den levende Guds Søn. »Fra den Dag af besluttede de at dræbe ham« (Joh. 11, 53).

Da altsaa efter mange modsigende Vidnesbyrd Herren endelig paa Ypperstepræstens højtidelige Spørgsmaal svarer, at han er Guds Søn og vil komme igen for at dømme Verden (Marc. 14, 62. Matth. 26, 64), var hans Skæbne beseglet.

Men nu kom først Hovedvanskeligheden for Synedriet og Ypperstepræsten: at faa Jesus dømt af den romerske Myndighed. Thi dette med, at han var »Guds Søn«, som jo Jøderne saare godt forstod i dets hele Betydning, og som altsaa for dem var en Gudsbespottelse, en Forbrydelse, der burde straffes med Døden — var jo intet i Romernes Øjne, ja i Pilatus's Forestilling nærmest interessant eller mærkeligt. Derfor kommer de til Pilatus's Dombus og anklager Herren for at have gjort Oprør (Luc. 23, 2), forbudt at give Kejseren Skat og at have gjort sig til Konge (Marc. 27, 11 og hos alle øvrige Evang.).

Dette var Løgn, og Pilatus tror heller ikke derpaa, han vidste jo bedre, hvem der gik med oprørske Planer: Jesu Anklagere.

»Jeg finder ingen Skyld hos ham« (Luc. 23, 4). Efter denne Kendelse søger Pilatus paa alle Maader at blive fri for Sagen. Vi kender jo Stadierne til dette Dramas Højdepunkt: Hudstrygelsen, Valget mellem Jesus og Barabbas, Henvisningen til Herodes, den galilæiske Fjerdingsfyrste — intet hjælper. Thi netop da Jøderne siger: *Han har gjort sig til Guds Søn* (Joh. 19, 7), gør dette intet til, nærmest fra Domfældelsen, idet Pilatus gribes af Uhyggelse og imponeres af Herrens majestætiske Ro og Svar (Joh. 19, 9—12). Nu søgte Pilatus at faa Jesus løsladt. Da var det, at Jøderne sagde: *Ellers er du ikke Kejserens Ven* — med andre Ord: vi klager til Tiberius, thi du har ikke rent Mel i Posen, som du godt ved.

Da brast Pilatus's Modstand, og da Jøderne desuden med en ham aldeles uvant Ydmyghed raaber: »Vi har ingen anden Konge end Kejseren«, dømmer han Jesus til Døden. . . .

Dette er Domfældelsens dramatiske, men meget naturlige og sikkert historiske Forløb, skønt ingen af Evangelisterne, end ikke Johannes, fortæller os alt det, vi ønskede at vide.

Herren dør paa Korset, forresten paa en mærkelig Maade, idet selve den vagthavende Officer udbryder: »Dette Menneske var i Sandhed Guds Søn!« (Marc. 15, 39).

Og paa »den tredje Dag«, altsaa Søndag Morgen, stod han op af Graven, og en Engel væltede Gravstenen bort, og de forfærdede Soldater »kom til Staden og fortalte Ypperstepræsterne alt, hvad der var sket«, og fik Penge for at tie (Matth. 28, 11—14).

Saa viste Herren sig for de fromme Kvinder (Matth. 28, 9), saa for Maria Magdalena og Apostlene (Marc. 14, 16). Petrus og Johannes havde først villet se den tomme Grav, Johannes *troede da straks* (Joh. 20,8), senere ogsaa alle, tilsidst Thomas, da Herren viste ham sine Saarmærker.

»Du har troet, fordi du har set, Thomas. Salige er de, som ikke ser og dog tror.« (Joh. 20, 28.)

Saaledes blev Kristendommen til. Det gav Apostlene og senere Martyrerne og alle fromme troende Kraft til at bekende Jesus den korsfæstede, den genopstandne, vor Gud og Frelser, og til at følge ham den Gang som nu, alle hedenske og jødiske og moderne Angreb til Trods. Thi Christus er »den samme i Gaar og i Dag og i al Evighed« (Hebr. 13, 8).

F. F. M.

Minder fra Sydafrika.

Et Foredrag holdt i Josefskredsen.

Da jeg blev bedt om at fortælle Kredsen om mine Oplevelser i Sydafrika, var jeg bange for, at de ikke vilde være af tilstrækkelig Interesse, for egentlig har jeg ikke oplevet meget, der ikke er ganske det samme som det,

man oplever her fra Dag til Dag. Sydafrika er ikke længere et vildt Naturland, saaledes at det fra den Side kunde være interessant, og det er endnu ikke et Kulturland med en Historie, der viser Beboernes gradvise aandelige Udvikling. Det er et Koloniland og kan nærmest sammenlignes med et nyt Kvarter i en stor By, saa at man kunde kalde det en af Forstæderne, og en af de nyeste, til det britiske Imperium. Og naar en Forstad er meget ny, er den — efter min Mening — ikke meget tiltrækkende. — Det, der en Gang var det aabne Land, med Udsigt til Skov og Sø, er nu Byggeparceller, hist og her med store Kaserer, der rager op i de raserede Marker og Hegn. Saaledes er der i Sydafrika paa sine Steder nogle nye, megel nye Byer, der lige som 16 og 17 Aars Piger og Drengene tror sig fuldt voksne, men som mangler det Præg af Ro og Værdighed, der kan være over gamle Byer med historiske Mindesmærker. Særligt mangler de Præget af en Grundtanke, der samler det hele, som der kan være over en By, der blev grundlagt i Middelalderen. Der er Domkirken — eller Kirken — Midtpunktet, som alle var enige om at anerkende som Midtpunkt — det næste var Raadhuset, eller Klædehallen, som f. Eks. i Ypres. I en moderne sydafrikansk By er der intet Midtpunkt — det skulde da være Raadhuset, men ved de to Minuters Tavshed paa Fredslutningsdagen 11. November var det kun Englænderne, der mødtes dér. Befolkningen er for sammensat og bestaar af saa mange forskellige Slags foruden den Del, der er af hollandsk Afstamning — Jøder fra alle mulige Lande, Grækere, Syrere o. s. v. — at de ikke endnu føler som en Nation. De lever hver for sig, og der er ikke altid den bedste Forstaaelse mellem engelske og hollandske Indbyggere; desuden er der et skarpt Skel imellem begge disse og de Indfødte, d. v. s. de sorte, og som jeg sagde før, der er ikke noget, der kan samle dem, ikke noget, de er fælles om, som jeg formoder der er i Sydamerika eller Meksiko, hvor Spaniere og Indianere har en fælles Religion. I Sydafrika har den engelske Statskirke sine Repræsentanter, og selv om de fleste af disse gerne vil give sig Udseende af at være Katholikker, der tilhører den engelske Gren af Moderkirken, saa er der dog mange af deres egne, der aldeles ikke ønsker at være med til denne Anskuelse. Man ser ogsaa, hvor meget denne Mangel paa Enighed er at beklage, fordi hvert Trossamfund for sig arbejder med mindre Midler, end der vilde staa til deres Raadighed, hvis de alle var samlet under eet Overhoved og arbejdede i Fællesskab. De vilde jo kunne udrette hundrede Gange saa meget. Desuden maa de Indfødtes Begreber blive meget forvirrede ved at se, at der gives saa mange forskellige

Slags Kristendom — og det er de færreste, der naar til et saadant Overblik, at de ser, at hvor den katholske Kirke kommer frem, er dens Lære overalt og altid den samme, og det enten den prædikes af Jesuiter i Bulowayo, af Redemptorister i Nyassa eller af Oblates of Mary Immaculate fra Cape Town til Pretoria. — Som det er, har en lille By som Harrysmith i Oranje-Fristaten 7 (syv) forskellige Sekter repræsenteret i de Indfødtes Kvarter — eller »location«, som det kaldes, — hvor der bor ca. 2000 Mennesker.

Med disse indledende Bemærkninger har jeg egentlig foregrebet Gangen i min Fortælling, men jeg gaar ud fra, at det vil have mest Interesse for Kredsen at se Sydafrika og dets Indhold fra et katholsk Synspunkt. Med denne Forklaring gaar jeg saa over til mine personlige Oplevelser og tager dem i Rækkefølge.

Paa Vejen til Cape Town, for nu lidt over tre Aar siden, anløb Skibet Madeira. Det var en Formiddag i Fasten, og jeg naaede netop at overvære en Messe i Domkirken. Madeira er portugisisk og bærer Præg deraf. De lyse, brogede Farver og det straalende Solskin virkede heftagende paa dem, der som jeg havde været nødt til at opholde sig i deres Kahytter det meste af de 4—5 Dages Rejse fra Southampton, og som for første Gang oplevede den bratte Overgang fra den laagede Vinterluft i London til en gylden Sommerdag i Funchal, der ligger som en Perle i et smaragdblaa Hav.

I Cape Town var Efteraaret begyndt, Egetræerne i Haven udenom Parlamentsbygningen var ved at blive brune, og mange Blade var allerede faldet. Det var underligt først i April at se Georginer og Asters i Efteraarets glødende Farver. Efter Indbydelse af en engelsk Dame, til hvem jeg havde Brev fra en Nonne af Marie Reparatrice-Ordenen i England, var jeg ude at se Camp's Bay, der i Forhold til Cape Town er omtrent som Klampenborg til København, kun at der endnu er meget mere Naturtilstand. Vejen derud med den elektriske Sporvogn minder noget om Strandvejen, kun at Villaerne ligger et temmelig langt Stykke inde, og Landskabet bagved dem er helt anderledes. Det hele domineres af Table Mountain, og denne fortsættes i en Række Højder, der kaldes »de tolv Apostle«. Det er meget stejle Klipper, tildels skovklædte. Henimod de sidste ligger ved Foden den lille Bugt Camp's Bay og faar fra de yderste Højder Læ for den sydøstlige Vind, som undertiden vokser til orkanagtig Styrke, hvad den forresten gjorde den Dag, jeg var der, og det bevirkede, at Havet var stærkt blaa, hist og her i Skyggerne klart grønt, der vekslede med Purpur, alt saa skarpt i Farven som Emaillé. som fik en endnu mere metallysende Glans ved

de sølvskummende Bølgekamme, der dannede deres øverste Ramme. Naar jeg tilføjer, at Sandet i det stærke Sollys var gyldent og Skovene bagved mørkegrønne, vil De maaske kunne tænke Dem den Rigdom af Farver, der var, og som paa Grund af den rene og tørre Luft var saa klare, som den er i Juveler. Der blæste den Dag en Storm fra Sydøst, og man sagde mig, at den var den værste, der havde været i de sidste 16 Aar.

I Cape Town følte jeg mig alt for langt borte fra alt det, jeg havde forladt, til at interessere mig for at se, hvad der ellers var at se, men den katolske Domkirke fandt jeg Vejen til efter en Del Besvær. Maaske det her maa være mig tilladt at bemærke, at den katolske Kirke i Reglen er for beskeden. Det er efter min Erfaring vanskeligt at finde den, naar man kommer til en fremmed By — der er ingen Vejledning eller Oplysning om, hvor man skal finde den. Domkirken fandt jeg imidlertid. Den ligger højt midtfor en opadstigende Gade og med Musik-Konservatoriet ved højre Side. Den er ikke ret stor, mindre, tror jeg, end Jesu Hjerte Kirken i Stenosgade, men dog ganske smuk. Det, jeg bedst husker af dette Besøg i den, var, at en Indfødt, som man kalder de sorte, knælede i en af Bænkene og holdt en privat Andagl.

(Fortsættes.)

Fra Masarykfesten.

I universitetets festsal holdtes en fest i anledning af Masaryks fødselsdag. Til indledning blev der spillet noget czekosløvakisk musik, der både var smuk og ejendommelig — mon det er ikke det, der har bidt sig fast i min erindring — det er ikke det, der har åbnet et perspektiv af vantroens grusomhed.

Det er udtalelser af professor Brandt om denne store mand, hvis navn nævnes i alle aviser. Det er professorens omtale af Masaryk som filosofen — positivismens forkæmper i Czekoslovakiet. Som den store humanist stiller han sig selv det spørgsmål: Hvorfor saa mange selvmord i vore dage?

Er der mon ingen sjælsstyrke i vort århundrede, ingen tro paa en altforklarende sandhed uden »den stivnede orto-

doksis«? — er vi helt ormstukne? Hør Masaryks — positivistsens, rationalistsens — egne ord. »Der begaas 180,000 selvmord om året (statistisk bevis) — cirka 500 om dagen. Hvad er de store krige imod denne hær,« siger han. Og nu refererer jeg hans udtalelser, så godt jeg kunde følge professorens udvikling — denne dom over moderne mennesker. »Statistiken viser,« siger han, »at i de irreligiøse lande er antallet på selvmordere størst — i de lande, hvor de gamle sandhedsstøtter begynder at vakle, hvor kristendommens grundsætninger betvivles. Det er den nye tid — det er »det nye«, der bryder med det gamle — vi lever i en overgangstid, hvor videnskaben når længere og længere, indtil den dag kommer — den være nær eller fjern. — da vi kan bygge et samfund og en livsanskuelse, der naturligvis retter sig efter videnskabens nyeste resultater, op på videnskabens positive grund.«

»Se blot, hvor meget der rundt omkring tyder på, at denne tid er nær. Sammenlign oldtidens decadencetid med vor tid. På den tid var antallet paa selvmordere særlig stort og stigende med brydningens voldsomhed og decadencens udbredelse.« »Det ser vi ogsaa nu,« siger — han.

Saa kommer en statistisk oplysning, der virker på mig som en forfærdende kendsgerning: Danmark er det mest irreligiøse Land i Norden og landet med den største selvmorderprocent. Jeg har en fornemmelse af, at der kommer et skær af dårlig skjult glæde over professorens ansigt, da han udtaler ordene: mest irreligiøs. Det er dog altid et resultat!

Men jeg venter dommen, dommen om fordærvet, mod Masaryk selv.

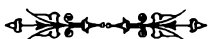
Hedenskabets mænd begik selvmord, da de så grunden vakle under deres fødder — sandelig, en ny tid kom; en tid, der bragte fred og frihed ind i verden — sjælenes fred og frihed for synden; det, disse mænd ikke forstod. Men hvad skal »det nye« bringe? Se blot selv efter!

I de irreligiøses lejr sker selvmordene. De mænd — der med al deres positive videnskab kun stiller det negative op for menneskeheden — de skulde altså ikke tro på deres eget bud: Subjektivismen. Og dog griber den om

sig. Herhjemme som i udlandet. De drager andre med sig; bliver vore folkekirkepræster ikke mere og mere rationalistiske? Tag blot en avis, så kan man selv overbevise sig om det. Den dag kommer, da kristen er ensbetydende med katolik. Men vi må sikre os. Herren må styrke sin kirke og kirken vinde ungdommen; og herhjemme i det små og i England i det store flokkes kristen ungdom om sin gamle mor for at beskytte og beskyttes — har vi ungdommen, har vi fremtiden.

Tag dit parti — nu forstår du maaske bedre Herrens ord: »Hvem der ikke er med mig, er imod mig!«

Kjeld Geertz-Hansen.

Jesu Barndomsforening.

Allerede nu er Regnskabet for 1924 udsendt, og det er forbavsende godt. I 1923 sendtes der 6000 fr. til Hovedstyrelsen i Paris, denne Gang 11000. I Danmark er der i 1924 indsamlet Kr. 2632,22 mod 1928,66 i 1923; Norge har 816,70 mod 728,48. Og det er interessant at undersøge nærmere, hvor den store Fremgang er. Næsten alle Provinsens Menigheder melder Fremgang, mest imponerende er Aarhus, der i Aar har givet Kr. 262,35 mod 123,83 i 1923. I København er det St. Ansgars Sogn og Sakraments sognet, man lægger Mærke til; det første har Kr. 883,88 mod 534,57, og det andet Kr. 229,80 mod 86,40.

Foran Regnskabet er aftrykt nogle Ord af Pave Benedikt XV, der bl. a. siger: »Enhver Moder, der bryder sig om sine Børns Vel, skulde ikke tøve med at lade dem blive Medlemmer af Jesu Barndomsforening. Og Skolernes Ledere skulde ikke forsømme at indbyde deres Elever til at tage Del i dette fortjenstfulde og velgørende Værk.«

Husk, at det er Pastor Klemp (Boyesgade 8), der er Leder af Foreningen; ethvert Bidrag er ham velkomment.

Regnskabet ser saaledes ud;

Danmark.

Aalborg		62,00
Aarhus		
Skolen	174,10	
Kollekt	38,25	
Gave	50,00	
		262,35
Esbjerg		30,00
Fredericia		60,00
Helsingør		
Skolen	31,12	
Kollekt	22,62	
Polske Børn fra Nivaa	21,50	
		75,24
Horsens		70,00
Kolding		36,16
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	34,58	
Pigeskolen	39,00	
Kollekt	14,30	
Den franske Skole....	140,00	
St. Knuds Skole.....	240,00	
St. Knuds Skoles Ele-		
vers Skuespil.....	250,20	
Bøssen ved Krybben i		
Jesu Hjerter Kirke ..	109,80	
Mariakongregationen		
for unge Mænd.....	56,00	
		883,88
<i>Rosenkranssognet</i>		
Drengeskolen	66,47	
Pigeskolen	40,71	
Kollekt	17,53	
Den franske Skole....	80,00	
		204,71
<i>Sakramentsognet</i>		
Skolen	80,00	
Kollekt	85,00	
Birgittaforeningen ...	50,40	
Unge Piger paa St. Jo-		
sefs Hospital	14,40	
		229,80
<i>St. Anna Sogn</i>		165,00
<i>St. Andreas Sogn</i>		163,65
<i>Forskellige Gaver</i>		21,00
Maribo		15,00
Nyborg		
Skolen	13,00	
Gave	10,00	
		23,00
Nykøbing F.		18,00
Odense		
Skolen	92,00	
Kollekt	20,00	
Gaver	40,00	
		152,00
		Transport Kr. 2461,79

	Transport Kr.	2461,79
Randers		65,00
Ringsted		16,00
Silkeborg		
Skolen	12,00	
Kollekt.....	9,91	
		<u>21,91</u>
Svendborg		44,52
Vejle.....		23,00
		<u>2632,22</u>

Norge.

Arendal		19,00
Bergen		94,00
Drammen		11,20
Frederikshald		16,00
Frederikstad		31,00
Hammerfest.....		21,00
Kristianssand		5,00
Oslo		
<i>St. Olafs Sogn</i>		
Fællesskolen	80,00	
Gutteskolen.....	11,00	
St. Sunnivas Skole....	420,00	
		<u>511,00</u>
<i>St. Halvards Sogn</i>		
Fællesskolen	50,00	
Porsgrund		15,00
Stavanger		15,00
Tromsø.....		28,50
		<u>816,70</u>
	Ved Omveksling..	121,06
		<u>695,64</u>

Regnskab.

Indtægt:

Kassebeholdning	253,29
Bidragene fra Danmark.....	2632,22
— — Norge	695,64
Renter	4,52
	<u>3585,67</u>

Udgift:

Aarsheftet for 1923.....	128,00
11000 Francs til Paris.....	3283,50
Porto o. a.	15,16
Kassebeholdning.....	159,01
	<u>3585,67</u>

Foredrag om Bibelen.

»Det fri Kirkesamfund« har arrangeret en Række Foredrag om Bibelen, hvor diverse kristelige Anskuelser i passende Afveksling fremføres.

Torsdag d. 12. ds. talte P. Schindler om Bibelen fra et katolsk Standpunkt, og henved 200 Tilhørere var mødt op i St. Nicolaj Kirkesal, der er en sørgelig Blanding af Kirke og Forsamlingshus, men som i akustisk Henseende har alle Betingelser for, at P. Schindlers smukke Diktion rigtig kommer til sin Ret.

Hvorfor egentlig nægte at vi var mere æstetisk end egentlig religiøst indstillet; det kan ikke være andet, naar man skal høre Pastor Schindler tale. Og det blev virkelig en Nydelse. Hvor faldt det ikke mundret; ingen Familien efter Ordene, ingen ufuldendte Sætninger; man sad egentlig og ønskede, at der maatte komme lidt Knirken i Maskineriet; — det er saa menneskeligt; men det kom bare ikke.

— — —
 »Bøger har deres Skæbne« (Horats), begyndte P. Schindler, og om Bøgenes Bog, Bibelen, kan man vel nok sige, at den har haft sin Skæbne.

Der har været hæget om den i Klostrene; flittige Munke har afskrevet den og derved bevaret den gennem Aarhundreder — og liberale Pifingre har været paa Spil.

Bibelen er en Dobbeltthed; den er 1) en Samling af Oldskrifter og 2) en Kirkebog; en Samling Trosregler. Som en Samling af Oldskrifter maa Bibelen behandles paa samme Maade som andre historiske Skrifter, og det er derfor ikke givet enhver Madam Petersen, hvor from og retroende hun saa er, at give sit Besyv med.

Men indenfor Protestantismen flagrer man altfor ofte for enhver Lærdomsvind, der blæser; hvor er de ikke vindige disse Kapellaner, der selv om de kun lige har lært at stave et Par Linjer Hebraisk med den største Suffisance udtaler sig om, hvorvidt 5. Mosebog er skrevet 200 Aar før eller senere i Tiden. Den protestantiske liberale Kritik har været slem mod Bibelen, og Forvirringen er da ogsaa stor. Den liberale Kritik indenfor Catholicismen (Modernismen) fik Kirken hurtig Bugt med. Men Rom frygter ikke den virkelige Kritik — fordi den frygter ikke Sandheden. Tværtimod den støtter den virkelige Kritik. Som Eksempel herpaa kan nævnes Oprettelsen af det pavelige Bibelinstitut i Rom og Bibelskolen i Jerusalem,

som almindelig anerkendes ogsaa af Protestanter som førende indenfor Bibelforskningen.

P. Schindler kom nu ind paa en Gennemgang af de forskellige Skrifter, deres Tilblivelsestid, deres Forfattere og sagde her bl. a., at de 4 Evangelier er ikke 4 af de bedst bevidnede, men de 4 bedst bevidnede Oldskrifter. Naar Georg Brandes i sin nyeste Dilettantisme har kunnet bringe saa mange Uhyrligheder, saa viser han sig som en daarlig Psykolog. Det er utænkeligt, at de 4 Evangelister, hvoraf een var Fisker, een Tolder, een Læge, altsaa ganske jævne Folk, skulde have begaaet en saa raffineret Svindel, der har kunnet daare 2000 Aars Kristne og af dem ikke blot enfoldige Mennesker, men de største Aander, en Augustinus, en Thomas af Aquin, for at nævne et Par Eksempler.

De har skrevet uden kunstneriske Pretentioner, de har jo bl. a. manglet Forudsætninger herfor; de har givet os ureflekteret Historieskrivning; de nævner selv, at de skriver Sandhed og staar inde for, hvad de meddeler. Og de stod inde derfor med deres Liv. De 3 af Evangelisterne led Martyr døden for deres Overbevisning. Det tyder just ikke paa, at de var Svindlere. — P. Schindler omtalte nu nærmere, hvorledes de forskellige Skrifter var blevet samlet, de uægte sondret fra de ægte. Først saa sent som ved Tridentinerkonciliet fik vi den endelige Kodificering af de Skrifter, som vi nutildags forstaar ved Bibelen.

Naar Luther derfor kalder Bibelen den eneste Troskilde, opstaar da det Problem, som er Protestantismen og Katholicismen imellem: Skal vi betragte Kirkefædrenes og Martyrernes Kristendom som inferior?

Vi maa hævde, at Kirken var før Skriften og har skabt denne, og hvorfor?

Det er værd at lægge Mærke til, at Christus ikke har efterladt sig noget Skrift; noget enestaaende blandt Religionsstiftere.

Han lærte sine Apostle og bød dem gaa ud i al Verden og lære, hvad han havde lært dem. Paulus sidestiller udtrykkelig den mundtlige Forkyndelse med Skriften.

Naar man husker paa, at Læsning er en Kunst, men det at høre en Naturevne, vilde det ogsaa se underligt ud, at de vilde Folk og de udannede ikke skulde kunne faa Del i Kristendommen.

Epistlerne er lokaliserede Skrifter, rettede til bestemte Menigheder eller endog enkelte Personer, som den stormægtige Teofilus, altsaa ikke fra først af Fælleseje for de Kristne, men de er først senere ved Kirkens Hjælp blevet det. Det tyder meget stærkt paa, at Skrifterne kun har

været en Del af den kristne Aabenbaring, jævnsides med den mundtlige Overlevering.

Skriften kan ikke altid give noget direkte Svar til den, der spørger, saa vilde der ikke kunne eksistere 500 protestantiske indbyrdes splidagtige Sekter. Nej, hvis man hævder, at Skriften er eneste Troskilde, slaar man dermed en Streg over 1500 Aars Kristendom.

Til Slut kom P. Schindler ind paa en Omtale af Skriftens Inspiration. Ved Inspiration forstaas ikke, som Pietismen mente, at Evangelisterne har skrevet med paaholden Haand, ej heller er der Tale om »poetisk Inspiration« (liberal Opfattelse), eller verbal Inspiration (Ortodoksien). Den katholske Kirke lærer, at »Evangelierne er skrevet under Inspiration af den Helligaand og har Gud til Ophav«. En nærmere Uddyben af dette vanskelige Problem skal ikke gives i dette Referat, det maatte for at blive helt korrekt kræve mere Plads, end Ugebladet kan give.

P. Schindler har en sjælden Evne til at give et ram-mende Billede. Et Eksempel:

En Lignelse begynder saaledes:

En Mand har 2 Sønner

hvis jeg nu vilde give mig til at undersøge, om nu Manden egentlig ikke havde 3 Sønner, og lade Lignelsens Indhold, dens virkelige Mening ganske uænsset, vilde jeg benytte en Methode, som den liberale Kritik ofte benytter overfor Biblen.

Naar et Foredrag er spækket med mange af den Slags Aandfuldheder fænsler det sine Tilhørere. — P. Schindler holdt sine Tilhørere i Aande i 5 Kvarter. Vi, der var til Stede, siger ham Tak for denne Oplevelse. A. B. S.

Pilegrimsfærden.

Tiden for Aarets store katholske Begivenhed, den nordiske Pilegrimsfærd til Rom, nærmer sig stærkt, og alle de mange, der skal deltage, venter med Spænding paa enhver Oplysning om Færden.

Vi har fra Arrangørerne modtaget en Del Oplysninger, som vi herved giver videre:

De nordiske Landes kirkelige Overhoveder, Biskopperne i Danmark, Sverige, Norge og Finland samt Præfekten paa Island har anmeldt deres Deltagelse sammen med en Del Gejstlige fra de forskellige Lande. Til-

slutningen har været fuldtud tilfredsstillende, saaledes at det nu er afgjort, at Pilegrimsfærden vil komme til at foregaa med Særtog, som oprindelig planlagt. Der er tilbageholdt en Del Pladser endnu, som kan reserveres dem, der ikke har kunnet faa deres Ferier lagt før Indmeldelsestidens Udløb. Men da det kun drejer sig om et meget lille Antal, maa eventuelle Reflektanter snarest muligt give Meddelelse derom til Rejsbureauerne.

Arrangørerne har nylig sendt en Mand til Rom for allerede nu at træffe de sidste Aftaler angaaende Indkvarteringen, og han har opnaaet overordentlig gode Resultater. I Stedet for Klosteret »Sta. Martha«, som den romerske Indkvarteringskomité oprindelig mente at kunne stille til Disposition, men som senere viste sig at være optaget netop i den Uge, har vi nu faaet overladt et Præstekollegium og 223 Pladser paa Hotel »Valadier« i Via Valadier. Begge disse Indkvarteringssteder ligger i den nye Bydel tæt ved Peterskirken og er, efter hvad den udsendte Rejsefører meddeler, aldeles udmærkede. Boligforholdene under Romeropholdet er altsaa ordnede paa en uventet god Maade. Kosten, der i den udsendte Brochure var ansat saa »mager« som muligt, fordi man hellere vilde love for lidt end for meget, viser sig ogsaa at blive betydelig bedre, end man oprindelig turde haabe. Om Morgenen serveres Kaffe med rigeligt Brød, og senere serveres to fulde Maaltider, hvert bestaaende af en Suppe eller Macaroni el. lign., en Kødret, Ost og Brød og Frugt.

Efter Aftale med alle Landene skal vi føre en fælles Fane. Billedhugger Skikkild har tegnet et meget smukt, farverigt Banner, der i Kirkefanens Form samler alle de nordiske Flag, saaledes at der skabes en smuk kunstnerisk Helhedsvirkning. Paramentforeningens Bestyrerinde, Frøken Tetzlaff, har velvilligst paataget sig den store Opgave at sørge for, at Fanen bliver syet.

Endnu foreligger der en Del Spørgsmaal, der staaer foran deres endelige Løsning. Det første og vigtigste er Programmet under Opholdet i Rom.

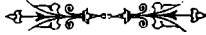
Ogsaa Passpørgsmaalet bliver snart aktuelt. Om meget kort Tid venter vi at kunne fremsende endelige Meddelelser angaaende dette.

Som Svar paa mange Forespørgler kan vi meddele, at Etiketten kræver, at Damerne, der vil deltage i den pavelige Audiens, skal være iført mørk, højhalset Kjole og paa Hovedet bære sort Slør. Derimod kræves der ingen særlig Paaklædning for Herrernes Vedkommende.

Prisen bliver som meddelt 425 Kr. paa 3. Kl. og 585 paa 2. Sovevogne kan skaffes paa Strækningen Warnemünde-München og München-Warnemünde for en Pris

af 75 Kr. pr. Nat. Indtegningen slutter definitivt den 5. April.

I ovenstaaende Priser er indbefattet Rejsen frem og tilbage samt fuld Forplejning undervejs og Ophold og Forplejning i Rom.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag den 29. Marts Kl. 7¹/₂ og Mandag den 6. April Kl. 8 bliver der i St. Knuds Sal i Stenosgade atter fremvist Lysbilleder fra *Passionsspillet* i Oberammergau. Sidst blev de vist for to Aar siden, og de vakte den Gang almindelig Begejstring. I Aar bliver enkelte Billeder ledsaget af Korsang, der udføres af Jesu Hjerter Kirkes Sangkor. Desuden vil Violinistinden Fru Theresia Seitzberg med et Strygeorkester spille i Pauserne. De smukke Billeder, der ses paa en kæmpestor Billedskærm, vil sikkert interessere mange, baade dem, der har Minder fra Oberammergau og andre.

J. K.

— Rosenkranskirkens Organist, Hr. Frants Siegler, havde forrige Søndag indbudt til Koncert i Institut Jeanne d'Arc, hvis Festsal var næsten fyldt. Kirkens Kor indledede med 3 Offertorier af Goller, sang senere 2 af Max Bruchs skønne hebraiske Sange og sluttede med Gades stemningsfulde »Solnedgang«. Det var en Fornøjelse at høre, hvor meget Hr. Siegler havde faaet ud af sit, i Anledning af Koncerten forstærkede, Kor, som under hans dygtige Ledelse sang baade præcist og rytmefast, og hvis Præstationer i det hele var præget af Kultur.

Paaskønnelsesværdig Assistance ydedes af Fruerne Kroman og Rosbøll og Frk. Hansen-Møller, der sang nogle Terzetter, bl. a. af Cherubini og Gade; megen Lykke gjorde ogsaa d'Herrer Vilh. Michelsen og Peder Jacobsen med deres sangligt og dramatisk lige udmærkede Udførelse af en Række af Mendelssohn-Bartholdys mest yndede Duetter. Som en særlig Lækkerbidsken fik man endelig nogle Klaver-Soli: Scherzo af Gade og Ballade i g-moll af Brahms m. fl., saare smukt spillet af den talentfulde unge Kunstner, Hr. Carl Vorm, der elskværdigt var traadt i Stedet for Hofpianistinden, Frk. Stockmarr, der havde maattet sende Afbud.

Hans Højærværdighed Biskoppen og flere Præster overværede den vellykkede Koncert, hvis Maal: at tilvejebringe Midler til Udvidelse og Forskønnelse af Korsangen, man maa ønske, at den nidkære Organist har naaet.

S.—g.

Næstved. Vor Menigheds ældste Medlem Fru Willers er blevet Tipoldemor, og hendes Barnebarns Barnebarn blev døbt i Søndags. Fru Willers, der tiltrods for sine 89 Aar endnu er aandsfrisk og legemlig rask, bor hos sin Svigersøn, forhenværende Postbud Jensen i Haslev, en kendt og ivrig Katholik.

Fredericia. Antagelig modtager Ugebladet fra en Række Byer Beretning om Hofdame Frk. Ramsing og Magister Frk. Axelsens Besøg i de forskellige Menigheder. I Onsdags var Turen kommen til os, og da jeg førte de to Damer ind i vor smukke Solennitetssal, ventede godt et halvt Hundrede Menighedsmedlemmer af Spindesiden i jydsk Spænding, der som bekendt indeholder Elektroner, men ogsaa i hvert Atom det kemiske Stof, hvis Formel er: se dig for. Jeg ved ikke, om Hofdamen var sig dette bevidst, men i al Fald fik Foredraget snart Elektronerne frigjort ved den Klarhed og hjertevindende Jævnhed, hvorved de to Damers Hjerterbarn, Verdensforeningen af katolske Kvinder blev præsenteret for Forsamlingen. Det endte da ogsaa med, at vor ældgamle Elisabethforening skød Ham og i en kvindelig Vincentsforenings Skikkelse (den hl. Vincents dames de la charité) meldte sig ind i Verdensunionen; medens enkelt Dame gjorde Begyndelsen med at indmelde sig som Aarsmedlem. Og ogsaa ellers er det mit Haab, at Besøget skal sætte Frugt. Paa selve Mødet frenkam der af Forsamlingens Midte Forslag om at stifte en Mødreforening, hvorved en af Damerne uden at vide det agerede Fødselshjælperse for en Tanke, jeg i nogen Tid havde gaaet med. Jeg venter som sagt god Frugt af Mødet, som alle — vist uden Undtagelse — var glade for, og jeg benytter Lejligheden til endnu engang at sige Damerne hjærtelig Tak. *Johs. Frederiksen.*

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kellenburg,
Bredgade 64^a
Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5
Tlf. Vester 1190 v.

Fru Osterhammel,
Frederiksborggade 54
Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,
Jægersborgallé 19
Tlf. Ordrup 386.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for Forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar **Palmesøndag den 5. April fra 9—8 og Mandag den 6. fra 10—3** i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration.** Ved Basarens Slutning om Mandagen holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler,

Katholsk Selskabelig Forening »Absalon«

afholder stor Aftenunderholdning
i Sass Lokaler, Linnésgade 25
2den Paaskedag den 13. April Kl. 7¹/₂.

Assistance: Salonillusionisten og Bugtaleren »John Steinbek«. Skuespillerparret: »Kjærsgaard & Moms.

Program og Billetter à 1 Kr. for Voksne og 50 Øre for Børn faas hos: P. Langkjær, Kuchlersgade 4²; L. Stenmann, Falkonerallé 61 Mez.; G. Weisenfeld, Hellerupvej 2¹; E. Larsen, Saxogade 72⁴; Fasanimportøren Ndr. Fasanvej 175, Tlf. Gdth. 3829 y; O. Petersen, Cort Adellersgade 9 st. Tlf. Byen 2130 x; Maurice Hansen, Hollændervej 19 Tlf. Vester 6059 y; L. Nielsen, Aviskiosken, Stoppestedet v. Østbanen.

Dørene aabnes Kl. 7. Intet Billelsalg ved Indgangen.

Med Tak for den Velvilje og Tilslutning, som er vist os ved tidligere Lejligheder, og i Forventning om stor Tilslutning ogsaa denne Gang af Medlemmer med Familie og Bekendte.

Festudvalget.

Katholsk Ungdomsværn

afholder ordinær Generalforsamling.

Onsdag d. 15. April Kl. 8 Eftermd. i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115³.
Foredrag af Hr. Pastor *L. Günther*.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

N. B. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henrichsen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest d. 4. April.

Efter Generalforsamlingen Kaffebord.

»Sursum Corda« medbringes.

Filet — Guipure.

Undervisning — all Tilbehør

Telf. Palæ 37. Broderimagasin »Cosmopolite« St. Kongensgade 1.

Passionsspillet i Oberammergau

(Foredrag, Lysbilleder, Koncert)

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Søndag den 29. Marts Kl. 7¹/₂

Mandag den 6. April Kl. 8.

Billetter à 1 Kr. faas hos Portneren i Stenosgade 4 A, hos H. Fausbøll, St. Jørgens Alle 4 St., hos Frk. Endresen, St. Josefs Hospital og hos Kai Borggren, Jagtvej 202.

NB. Overskuddet er bestemt til et veldædigt Øjemed.

Pastor *J. Koch*.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved de unge Piger til at deltage i et **3 Dages Eksercietkursus**, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag den 7. April Kl. 7¹/₄ Aften til Lørdag den 11. Kl. 11. Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33³, Kbhvn. Ø, senest Fredag den 3. April.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

— »Fredens Dronning«,

— »Mariæ Rosenkransdronning«.

Kirkelig Kalender.

29. Marts Passionssøndag.	5. April Palmesøndag
30. — M. Ferialdag.	6. — M. Ferialdag.
31. — Ti. Ferialdag.	7. — Ti. Ferialdag.
1. April O. Ferialdag.	8. — O. Ferialdag.
2. — To. Frans af Paula, Bekender.	9. — To. Skærtorsdag.
3. — F. <i>Marias syv Smerter.</i>	10. — F. <i>Langfredag.</i>
4. — L. Isidor, Biskop og Kirkelærer.	11. — L. <i>Paaskelørdag.</i>

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 31. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115⁹
Pater *De Vos*: Palæstina, (m. Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Surcum corda« bedes medtaget.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag d. 1. April Kl. 8 Aften. Søndag den 5. April Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 3. April til de aftalte Tider.

Foreningen »Absalon« holder Fælleskommunion Palmesøndag d. 5. April Kl. 8 i Sakramentskirken. Medlemmerne bedes tage Plads i de reserverede første Bænke paa den Side, hvor Banneret er opstillet. *Bestyrelsen.*

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanden Kl. 8. i »Columbus«, Aaboulevarden 21. Foreningen har egen Begravelseskasse.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fastepredikenen.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fastepredikenen af Pastor Maurer og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fastepredikenen af Pastor Bernh. Jensen hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fastepredikenen hver Søndag Kl. 5.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₂, St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædikenen).

Ung Pige.

Til et godt større Hjem i København uden smaa Børn søges 1. Maj en ung Pige, dygtig til Husgerning. Hjælp til Vask. Nærmere under Billet mrkt. 1925 til Bladets Kontor.

Husk **Vincentforeningens Bibliothek** Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6¹/₂—8.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarlig.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 14.

Søndag den 5. April.

1925

INDHOLD: Palmesøndag. — Vor Herres Klage til St. Birgitta. — De
kanoniske og apokryfe Evangelier. — Minder fra Sydafrika (fortsat). —
Sveriges Katolska Kvinnoförbund. — Skal vi saa sige Stop. — Nye Bø-
ger og Blade. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup.
Belgien. Spanien. — Elisabethforeningens Basar. — Avertissementer.

Palmesøndag.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 21. Herre, hold ikke din Hjælp fra mig; se
naadigst ned til mig og forsvar mig. Frels mig fra
Løvens Gab og red min Ringhed fra Enhjørningernes
Horn. Gud, min Gud, se til mig i Naade. Hvorfor
har du forladt mig? Mine Synders Raab er langt fra
Frelse.

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, som har ladet vor Frelser
paatage sig Kød og lide Korsets Pine for Menneske-
slægten som et Ydmyghedens Forbillede til Efterlig-
nelse, forund os naadig, at vi maa agtes værdige til
at give Beviser paa hans Taalmodighed og faa Del i
hans Opstandelse. Ved den samme vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's Brev til Philipperne. 2. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 72. Du holder mig ved min højre Haand og
leder mig efter din Vilje og optager mig i din Herlig-
hed. Hvor god er Gud mod Israel, mod de retsindige
af Hjertet! Men mine Fødder havde nær mistet Fæste,

mine Skridt var nær faret vild, fordi jeg ivrede imod Synderne, da jeg saa, at det gik dem vel.

Tractus.

Ps. 21. Gud, min Gud, se til mig i Naade. Hvorfor har du forladt mig? Mine Synders Raab er langt fra Frelse. Min Gud, Dagen lang raaber jeg til dig, men du bønholder mig ikke; Natten lang, og dog er det ikke Daarskab. Men du, Israels Hæder, bor i Helligdommen. Paa dig har vore Fædre haabet; de har haabet paa dig, og du har befriet dem. Til dig har de raabt, og de har fundet Frelse; paa dig har de haabet, og de er ikke blevet til Skamme. Men jeg er en Orm og intet Menneske, en Spot for Mennesker og et Udsbud af Folket. Alle, som saa mig, spottede mig; de talte haanligt om mig og rystede paa Hovedet: »Han har haabet paa Herren, lad Herren nu redde ham; lad ham frelse ham, naar han har Velbehag i ham.« De ser paa mig og beskuer mig; de deler mine Klæder imellem sig og kaster Lød om min Kjortel. Frels mig fra Løvens Gab og red min Ringhed fra Enhjørningens Horn. I, der frygter Herren, pris ham! al Jakobs Sæd, lovsyng ham! Den kommende Slægt skal kundgøre hans Retfærdighed for det Folk, som skal fødes, og som Herren har skabt.

Vor Herres Jesu Christi Lidelseshistorie efter Matthæus 26. og 27. Kap.

Ofring (Offertorium).

Ps. 68. Forsmædelse og Elendighed ventede mit Hjerte, og jeg søgte en, der vilde sørge med mig, men der var ingen; jeg ledte efter en, der vilde trøste mig, men jeg fandt ingen. Og de gav mig Galde til Mad og slukkede min Tørst med Eddike.

Stillebøn (Sekreta).

Førund os, beder vi dig, Herre, at den Gave, vi frembærer for din Majestæts Øjne, maa opnaa os Andagstens Naade og som Frugt deraf den evige Salighed. Ved vor Herre . . .

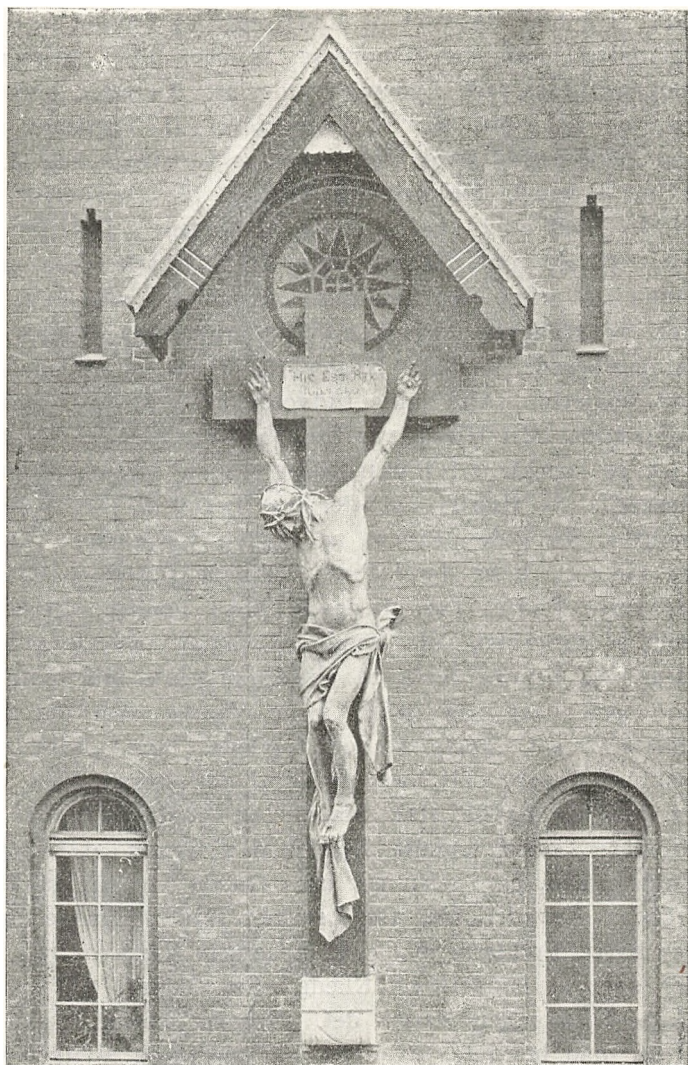
Kommunionvers (Communio).

Matth. 26. Fader, hvis denne Kalk ikke kan gaa mig forbi, uden at jeg skal drikke den, da ske din Vilje.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad ved dette Sakramentes Virkning baade vore Synder udslættes og vore retfærdige Ønsker opfyldes. Ved vor Herre . . .

Vor Herres Klage til St. Birgitta.

Korset paa Vesterhus.

Se, hvor jeg er forstødt, og hvorledes min Kærlighed gengældes. Jeg har skabt dem og genløst dem med saa stor Billighed og Retfærdighed, som om der, for at tale i Lignelser, var stillet en Vægtskaal foran mig, paa hvilken

jeg, for at der skulde vejes ret, ikke lagde andet end mit eget Hjerte. Jeg blev født og omskaaret, jeg led mangfoldig Trængsel og Møje, jeg hørte onde Ord og Haansord. Jeg blev fængslet og hudstrøget og bundet med Reb og martret som i en Vinpresse, Senerne blev udspændte, Aarerne brast, alle Ledemod opløstes. Derefter blev min Isse og hele mit Hoved sønderrevet af Tornenes Stik. Det nedflydende Blod blev levret og vansirede hele Ansigtet og Skægget, Munden og Tungen blev besudlede med Blod, Tandkødet svulmede op af Slagene. Derefter blev jeg udstrakt paa Korset, min Hals havde ikke anden Støtte end mine Skuldre, mine Arme blev udspændt med Reb til Hullerne i Bjælken, Fødderne blev draget ned, gennemborede med to Nagler og havde ej anden Støtte end Naglerne. Alle mine Indvolde var tørre og sammenkrumpne. Mit Hjerte var fuldt af Pine, thi fordi det var frisk og stærkt af Naturen, drog Pinen sig stundom fra Nerverne til Hjertet og atter fra Hjertet til Nerverne, og saaledes forøgedes Pinen, og Døden forhaledes. Og da jeg saaledes hang der i Pine, aabnede jeg mine Øjne og saa min Moder staa grædende hos: hendes Hjerte var fuldt af Bitterhed, alle hendes Lemmer var stivnede og blege, og hendes Sorg og Bitterhed pinte mig mere end min egen. Jeg saa ogsaa mine Venner staa der i den største Angst; nogle af dem tvivlede, men andre holdt fast ved Troen, selv om de var i den største Uro. Men da jeg nu havde stor Smerte og holdt ud i saa stor Trængsel, brast endelig Hjertet paa Grund af Lidelsens Voldsomhed, og Sjælen gik ud. Og da den var gaet ud, løftedes Hovedet lidt, alle Lemmer skjalv, Øjnene aabnedes halvt, Fødderne bar hele Legemets Vægt, og jeg hang der som et sønderrevet Klæde. Se, saadan led jeg, din Skaber, og ingen ænsrer det. Herover klager jeg til dig, at du maa betragte, hvad jeg har gjort, og hvilken Gengældelse jeg faar.

(Af Birgittas Budskab til de svenske Biskopper i Tilføjede Aabenb. 51, her efter Johanne Skovgaard: Den hellige Birgitta.)

De kanoniske og de apokryfe Evangelier.

Det synes, som om Angrebene paa Kristi Kirke i den sidste Tid endnu en Gang som saa mange Gange tidligere har koncentreret sig mod selve vor Frelasers guddommelige Person og mod Evangeliernes biografiske og historiske Værdi. Heri er der ikke noget, der bør forundre os. Historien er en evig Begynden forfra, og det gælder om Kampen mod Kristendommen mere end paa noget andet Punkt. De Argumenter, hvormed vore Modstandere i Aarhundreders Løb har haft det Held at kunne faa det til at se ud, som om de havde Ret, er i den Grad faatallige, at det stadig har været nødvendigt at opforgylde dem paany, for at det store Publikum ikke skulde tro, at der ingen Argumenter var mere. Naturligvis glemmer man at nævne alle de tidligere Udgaver. Det lille Tal, som siger mere end Bøger, fulde af Kritik, er i dette Tilfælde af en mere end dræbende Veltalenhed.

Men de, der har fulgt og studeret de lidenskabelige Anstrengelser, det sidste Aarhundredes Rationalister har gjort sig for at bringe Evangelierne i Miskredit som historiske Skrifter, de vil utvivlsomt med Forbløffelse lægge Mærke til den Metode, vi ser anvendt nu i vore Dage. Thi disse Riddere, som paastaar at bekæmpe Evangelierne i Videnskabens Navn, udfordrer os nu med Vaaben dækkede med Rust: Vaaben, som vi troede i det mindste i nogle Aarhundreder skulde hvile i Arkæologernes Rustkamre, og som for længe siden har mistet den Glans, de havde, den Gang de udgik fra Arsenalet i Skolen i Tübingen.

Mythe-Theorien: den var god, den Gang man kunde sætte Evangeliernes Affattelse til Midten af det andet Aarhundrede. Men nu, da selv den umaadelige Hær af ikke-katholske Kritikere, med deres Fyrste, Harnack, i Spidsen antager, at Markusevangeliet er skrevet allerede før Aar 60, altsaa mindre end 30 Aar efter Kristi Død! Det er i Sandhed at lade haant om Læserne at skrive, at disse tredive Aar skulde have været tilstrækkelige til at danne en saa fantastisk Legende og til at forstyrre Hovedet paa

alle disse Jesu Samtidige, saa at de tilbad som en Gud et Menneske, de alle havde kendt som en skikkelig Borger i Nazareth.

Nej, man maa tilstaa, at Forfatterne til de sidste Bøger imod Christus har haft en absolut uheldig Haand i Valget af deres Argumenter. For Mænd, der gør sig til af at være moderne og at følge Videnskabens Fremskridt, er det ikke nogen Sukces. De skulde have fundet paa noget bedre.

Vi har altsaa, takket være disse Forfatteres elskelige Ubehændighed, ingen Vanskelighed ved at bevise det frugteløse i deres Anstrengelser. Man kunde kalde det et positivt Argument. Men der er et andet, som vi vil kalde det negative, og som det er uhyre interessant at studere: nemlig de apokryfe Evangelier. Efter at have vist, hvad vore fire kanoniske Evangelier er: historiske Dokumenter af en uforlignelig og absolut Værdi, kunde vi vise, hvad de ikke er. Man indvender, at de er et Produkt af Legender. Nuvel! Lad os sammenligne dem med de apokryfe Evangelier, hvis Tekst vi har endnu, og som efter alles Mening sikkert er Legender. Og den logiske Slutning vil udvikle sig saa lysende som vel muligt.

Siden Baur og Tübinger-Skolens Dage er der blevet gjort et meget stort Arbejde med Undersøgelsen af den første kristne Litteratur, og Resultatet af denne uhyre og minutiøse Undersøgelse, som saa mange Lærde har deltaget i, er det, at man mere og mere tydeligt skiller de fire kanoniske Evangelier ud fra de apokryfes Masse og anbringer dem i en uforlignelig Højde, hvorfra de uden Sammenligning behersker de apokryfe, ligesaa meget ved deres store Alder som ved deres Værdi og deres Indholds straalende Overlegenhed. Det er ikke uden Interesse her at citere en Udtalelse af en Mand, som man sikkert ikke vil mistænke for at være katholsksindet: Ernest Renan. »Apokryferne«, siger han, »er udtrykkløse og barnagtige Overdrivelser, der som oftest har de kanoniske til Basis og aldrig tilføjer dem noget af Værdi.«

Og han tilføjer i sit temmelig ligefremme Sprog: »De er en gammel Sladrekællings trættende Ordskvalder, de er holdt i den lave Tone, der er ejendommelig for Amme-

og Barnepigelitteraturen«. Man kunde sikkert sige det paa en pænere Maade, men ikke mere rammende. Det er let at vise det med nogle Eksempler.

Lad os først gøre os klart, hvad man forstaar ved apokryfe Evangelier.

De Bøger, der af Kirken betegnes som inspirerede, og som altsaa indeholder Reglen for Tro og Sæder, er allerede tidligt blevet anført i en officiel Fortegnelse, kaldet »Kanon«. I denne Fortegnelse er der fire Bøger, der fortæller Frelserens Liv.

Det er vore fire kanoniske Evangelier.

Desuden fremkom der andre Skrifter, som Kirken viste sig mistroisk overfor paa Grund af det Mysterium, som omgav deres Oprindelse eller deres Lære. Kirken vilde holde sig til de Bøger, som den med fuld Sikkerhed vidste var affattet af apostoliske Mænd og offentliggjort i fuldt Dagslys. De apokryfe Arbejder frembød ikke disse Garantier. De dukkede op i afsides Kroge, kom sent frem under en eller anden Apostels Navn, som om de var forfattet i Hemmelighed og holdt tilbage for pludselig at dukke op med en hidtil ukendt Lære. Saa megen Hemmelighedsfuldhed forekom Kirken mistænkelig, og Undersøgelsen af disse apokryfe (skjulte) Skrifter beviste snart den Klar-synethed, med hvilken Oldkirken var gaaet frem ved Fast-sættelsen af det Ny Testaments Kanon. For nogle af dem var Beviset ikke vanskeligt. De var ganske ligefrem som Marcions Evangelium Forfalskninger af de kanoniske Evangelier, lavet for at støtte de kætterske Theorier i Kristendommens første Tider. I andre, der var affattede i god Tro, lod Overdrivelserne og de fantastiske Enkelt-heder ikke nogen Tvivl om deres sene og legendære Op-rindelse.

Dersom man støtter sig paa Kritikens nuværende Forudsætninger, kan man sige at Antallet af de kendte apokryfe Evangelier er omtrent 27. Men Halvdelen kender vi næsten kun af Navn, saaledes at blot en femten Stykker frembyder nogen nævneværdig Interesse. Man deler dem sædvanlig i tre Klasser.

Den første omfatter seks Evangelier, hvis Tekst er bevaret. Det er Fantasiprodukter, hvis Forfattere har søgt

at tilfredsstillende de troendes fromme Nysgerrighed ved at fortælle Enkeltheder i de Afsnit af Kristi Liv, som de kanoniske Evangelier ikke siger meget om, f. Eks. Barndommen. Det er forholdsvis nye Skrifter, der tilhører det 4. og 5. Aarhundrede, omend visse af deres Elementer kan være ældre. Fire af disse Evangelier beskæftiger sig med Jesu skjulte Liv, med Maria og Josef. Det er i Jakobs Proto-Evangelium, Thomasevangeliet, Barndommens arabiske Evangelium og Josef Tømmermands Historie. De to andre beretter om Slutningen af Frelserens og hans Moders Historie. Det er Nikodemus's Evangelium, Pilatus's Aktstykker og Marias Død.

Den anden Klasse omfatter fjorten Værker forfattet af Kættere i Løbet af det andet Aarhundrede. Ti er fuldstændig gaaet tabt. Fire af dem bærer Navnet paa fire berømte Kættere, der tilhørte den gnostiske Sekt, fra Midten af det andet Aarhundrede: Apelles, Basilides, Cerinthes og Valentin. Seks bærer Apostelnavne: Andreas, Matthæus, Judas Iskariot, Barnabas, Bartholomæus og Thaddæus. Der bliver altsaa fire Skrifter tilbage, hvoraf vi besidder Brudstykker, der tillader os at gøre os en Idé om dem: Gnostikeren Marcions Evangelium, de tolv Apostles Evangelium, Philippusevangeliet og Petrussevangeliet.

Endelig hører til den tredje Klasse to Evangelier, som man har givet en særlig Plads paa Grund af deres Alder. Det er Ægypterevangeliet, som man kan betragte som et kættersk Digt, affattet i Ægypten henimod Aar 140 eller 150, og Hebræerevangeliet. Dette sidste kan være samtidig med de kanoniske. Den hellige Hieronymus, som havde rejst og opholdt sig i Orienten, belærer os om, at paa hans Tid betjente Nazaræerne sig af et Evangelium, kaldet »Evangeliet ifølge Hebræerne«, affattet paa syro-chaldæisk eller aramaisk Sprog, men skrevet med hebraiske Bogstaver.

Den hellige Kirkelærer siger, at han oversatte det paa Græsk og paa Latin. Disse Oversættelser er uheldigvis ligesaavel som Originalerne gaaet tilgrunde, og vi har kun nogle ubetydelige Brudstykker deraf tilbage. Alt, hvad man kan sige, er, at dette Evangelium stod i meget nær Forbindelse med vort Matthæusevangelium.

Disse meget sammentrængte Enkeltheder om disse Værker, vilde det være interessant at omtale udførligere, men det vilde føre os for vidt.

De er tilstrækkelige til at forstaa Rækkevidden af det negative Argument, som de giver til Gunst for vore Evangelier, og som vi vil behandle i en følgende Artikel.

L. De Vos.

(Fortsættes.)

Minder fra Sydafrika.

Et Foredrag holdt i Josefskredsen.

(Fortsat.)

Rejsen fra Cape Town til Bloemfontein varede fra Onsdag Aften til Fredag Morgen. — Undervejs var Landskabet meget ensformigt, det vidstrakte »Veldt« — en brunlig Slette af kort Græs, hvor der hist og her gik Flokke af Faar, ogsaa brunlige, med meget tykke Pelse. I Baggrunden brydes Ensformigheden engang imellem af en lille Kopje, d. v. s. et lille enligt staaende Bjerg. Er der flere af dem i en sammenhængende Kæde, kaldes det en »Krantz«. Den Tid er forlængst forbi, da man kunde se Løver paa denne Strækning. De er nu fortrængt til et Distrikt i det nordlige Transvaal, hvor de med andet Stortildt er fredede indenfor bestemte Grænser. Den lille, fine og yndefulde Springbok saa jeg heller ikke i fri Tilstand, men hist og her gik Strudse, der hørte til en eller anden Farm, tæt op til Banelinjen.

Den tredje Dag om Morgenen kom jeg saa til Bloemfontein, Fristatens Hovedstad paa omtrent 30,000 Indbyggere. Den siges at være den reneste By i Verden. Dens lyse Sandstensbygninger straaede i Solen, og de indfødte med deres mørke Ansigter og de brogede Tæpper, som de bærer som en Slags Toga fæstet over den ene Skulder, gav Gaderne et Præg af østerlandsk Liv og Farve. Jeg syntes næsten, man kunde have ventet ogsaa at se Kameler.

I Bloemfontein blev jeg modtaget af min Søstersøn, en Dreng paa 14 Aar, som jeg sidst havde set, da han var 4 Aar gammel. Da han netop skulde konfirmeres i den engelske Kirke om Søndagen, kom min Søster i denne dobbelte Anledning ogsaa til Bloemfontein, fra Ladybrand, en lille By tæt ved Grænsen til Basutoland, hvor hun og hendes Mand havde deres Hjem. — Ved denne Lejlighed saa jeg, hvor meget den engelske Kirke i Sydafrika efter-

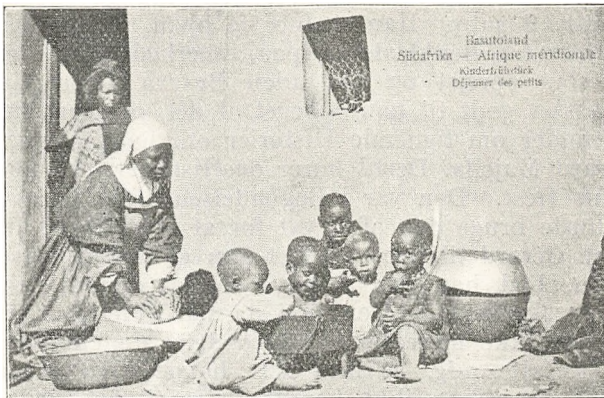
haanden har genindført af katholsk Lære, og hvor stærkt den gaar i Retning af Katholicismen. Efter hvad jeg har forstaaet, har Biskoppen af Bloemfontein sat sig det Maal, at den med Tiden skal gaa over til Katholicismen, men »en bloc«. Alligevel synes den trods alle Bestræbelser endnu at være langt fra at naa dette Maal. Tæt ved den engelske Domkirke ligger den lille katholske Kirke med Skole for unge Piger, der ledes af Nonner. Ved Kirken er der tre Præster, som har et stort Sogn at varetage; Rejser paa 10 eller 12 Mil*) i Automobil er ganske almindelige. —

Bloemfontein ligger paa en meget flad Slette, og der er ikke noget særligt indtagende ved Landskabet. Ladybrand derimod, den lille By, min Søster og Svoger boede i, er køn, og af de Byer, jeg saa i Sydafrika, syntes jeg bedst om den. Endskønt den kun ligger 22 Mil fra Bloemfontein, tog Jernbanerejsen dog næsten 5 Timer — Togene gaar langsomt i Afrika, der standses ved mange Stationer, ofte er disse kun et Skur — og mange Steder gaar Linjen en Omvej for at komme uden om en Kopje. Ladybrand er kun lille, men ligger smukt med Udsigt til Maluti-Bjergene mod Øst og til skovklædte Højder paa de andre Sider. Efter at jeg havde været der en Maanedstid, blev vi indbudt til at være med paa en Tur i Automobil til Maséru, Basutolandets Hovedstad, som ligger paa den anden Side af et Bjerg kun to Mil fra Ladybrand. Anledningen til Turen var et stort Stævne af hele Basutofolket for at hylde den engelske Guvernør, Prins Arthur af Connaught og Prinsessen. Efterhaanden som vi nærmede os Maséru, der forresten kun er en større Landsby, saa vi den ene Skare Basutos til Hest efter den anden. Der stod Skyer af Støv om dem, det var, som man kunde tænke sig en Støvstorm, og de var klædt i alle mulige Dragter, lige fra temmelig vildt udseende Fjerpynt paa Hovedet, med dertil hørende flagrende broget Tæppe, til Uniformskasketter, som det aldeles ikke generede dem at bære enten med Togatæppe eller med Jakkesæt; nogle var ogsaa i skinnende blaa eller røde Uniformer, der vistnok tidligere havde tilhørt et eller andet Militær-Musikkorps. Omtrent 40,000 Basutoer havde efterkommet deres Høvdingers Befaling til at møde, deraf var godt over Halvdelen kommen til Hest, og mange var kommen langvejs

*) Alle Steder, hvor der er Tale om Afstande, er disse angivet i danske Mil.

fra. En af Høvdingerne, den 80-aarige Chief Jonathan*), takkede paa sit eget Sprog Prinsen, fordi han var kommen, idet han forsikrede ham om Basutofolkets Loyalitet. — Blandt de indbudte, som fik anvist Plads paa Guvernørens Tribune, saa jeg den anglikanske Biskop, Balfour, der har gjort sig meget afholdt af Basutofolket, og som har levet iblandt dem i over 30 Aar. Den katholske Kirkes øverste Gejstlige var ogsaa til Stede — og en Priorinde fra en af Klosterskolerne.

Der findes mange katholske Missionsstationer i Basutoland, dog kunde der bruges mange flere, da Afstandene fra den ene til den anden er meget store. Jeg traf senere i Estcourt i Natal en fransk Dame, som havde arbejdet ved en af disse Missioner i over 20 Aar. Hun var tidt ganske alene mellem de indfødte, som hun underviste i

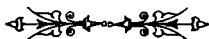
Fra en Mission i Basutoland.

almindelige Skolefag — d. v. s. de mest nødvendige, som Skrivning, Læsning, Regning og Syning. Der kunde undertiden gaa flere Uger hen mellem Præsternes Besøg — deres Distrikter er saa store, det er som at have hele Jylland til Sogn. En af disse Præster erhvervede sig stort Ry for Hellighed hos Basutoerne og i det hele blandt Katholikker i Sydafrika. Den franske Dame, jeg før omtalte, havde kendt ham godt, det er vist 20 eller 30 Aar, siden han døde. Han var fransk, hed Père Gérard og var elsket af alle de indfødte, der kendte ham. Han vandt da ogsaa mange Sjæle iblandt dem, og maaske var den Lægsøster, denne lille Historie er om, en af hans Konvertitter.

*) Sønneson af den berømte Høvding Moshesh, der gjorde standhaftig Modstand mod de engelske og hollandske Forsøg paa at erobre Basutolandet,

Hun var en Basuto og var bleven syg nogle Aar efter Père Gérards Død. To Gange var hun bleven opereret for Kræft, saa mente Lægerne, at hun maatte opereres for tredje Gang, men det vilde hun ikke give sit Samtykke til. Saa hellere have Lov til at dø i Fred, det vilde det dog ende med alligevel. Saa var det, at enten hun selv eller en anden foreslog at bede en Novene til Père Gérard for hende. Man begyndte paa Novenen, og da den var til Ende, var hendes Sygdom forbi. Hun var fuldstændig helbredt. En anden Gang kom en gammel Mand, ogsaa en indfødt, og tiggede hos Præsterne i Missionen om nogle gamle Klæder. Han gik foroverbøjet ved Hjælp af to Stokke, kunde knapt slæbe sig af Sted — vistnok af Gigt. Præsterne saa efter, hvad de kunde give ham, og fandt et Par Benklæder, der havde tilhørt Père Gérard, og uden at tænke noget videre over den Ting gav de dem til den gamle Basuto. Han slæbte sig hjem til sin Lerhytte, og da han tog Benklæderne paa, mærkede han, at han kunde staa oprejst og gaa uden Besvær. Père Gérards Navn passer godt til ham, meget af det, der fortælles om ham, minder om lignende Historier om hans Navne, den hl. Gerard Majella. Dertil hører de Historier, der fortælles om hans Hest. Den var i Begyndelsen ikke til at styre, ingen turde bruge den af Frygt for at blive kastet af. Saa gik Père Gérard til den, og idet han gjorde Korsets Tegn over den, bød han den at bære den og den til det Sted, hvor han skulde hen. Den stod da saa from som et Lam, og der var ikke mere Besvær med den. Mademoiselle Bétouille fortalte mig, at hun selv havde redet paa denne Hest, og naar hun ikke kendte Vejen til det Sted, hvor hun skulde hen, fandt Hesten den.

(Fortsættes.)

Sveriges Katolska Kvinnoförbund.

På H. H. Biskop Müllers initiativ hölls den 11. Februari d. å. i Stockholm å Unitas lokal ett förberedande möte för att diskutera de svenska katolska kvinnornas ställningstagande till det internationella Katolska Kvinnoförbundet, stiftat 1913, med huvudkvarter i Utrecht, Holland.

Stämningen bland de talrikt församlade kvinnorna, vars majoritet utgjordes av Mariakongregationens medlemmar

jämte representanter för »Sursum corda« och Elisabetföreningen, var avgjort för en tillslutning.

Den av H. H. biskopen tillsatta provisoriska styrelsen hade använt mycken tid och nedlagt ett omfattande förarbete genom den utgallring, som måst förelagas för att för våra blygsamma förhållanden omforma det vittfamnade världsförbundets arbetsmetoder; utan att vilja uppgiva dess ledande etiska sträfvanden. Vi äro i behov därav på grund av vår fåtalighet och vårt isolerade läge. De aktiva katolikerna i Sverige äro ca. 2000. I ett land som vårt med sitt isolerade och långsträckt läge (1500 km.), där t. ex. en resa från huvudstaden till närmaste katolska utpost (Köpenhamn) tager ca. 12 tim. med en kostnad av ca. 90 Kr. fram och tillbaka, blir givetvis den rent personliga kontakten ringa. Sveriges kulturellt höga ståndpunkt berättigar givetvis till större förväntningar än vad vi — en handfull svenska katolska kvinnor — ännu hava förutsättningar att uppfylla.

Sveriges Katolska Kvinnoförbund är ämnat vara ett språkrör och ett medel till opinionsyttring för de katolska kvinnorna i Sverige — ett led i det skandinaviska samarbetet — samt att genom sin förbindelse med det världsfamnade internationella katolska kvinnoförbundet (med dess över 22 millioner katolska kvinnor, vilka representera mer än 47 nationer) sprida kunskap om detsammans arbete och resolutioner.

Torsdagen den 26. Februari hölls i Stockholm å Unitas lokal det konstituerande mötet för Sveriges Katolska Kvinnoförbund. En stor del av de i Stockholm boende katolska kvinnorna hade infunnit sig. Uppland var representerat av Fru I. Gerring från Uppsala. Skåne genom brev, emedan den av de katolska kvinnorna därstädes valda representanten, fröken Hegarth, var förhindrad komma. Norrland genom brev från Gevle. Från Göteborg och Norrköping hade ännu ej svar ingått.

Förhandlingarna öppnades og leddes på begäran under kvällen av Herr Pastor A. Meyer, den av H. H. biskopen utsedda andlige rådgivaren för Förbundet.

Efter ett kortare anförande genomgick Pastor Meyer punkt för punkt de föreslagna stadgarna. Dessa diskutrades livligt, i synnerhet anslutna föreningsars och enskilda medlemmars ställning, skyldigheter och rättigheter. Efter två timmars livligt meningsutbyte antogs med en del smärre förändringar de af den t. f. styrelsen föreslagna stadgarna.

Härefter följde val av styrelse och råd.

Mariakongregationen i Stockholm med sina 120 medlemmar anmälde sig såsom ansluten förening och representeras av 3 kongreganister,

Katarinaföreningen i Malmö med 13 medlemmar och en representant,

Mariaföreningen i Gevle.

25 katolska kvinnor i Stockholm anmälde sig som enskilda betalande medlemmar. 9 katolska kvinnor i Malmö likaså.

Avgiften är satt till 10 Kronor per år för enskild medlem och 10 Kronor per år för varje representant från föreningarna.

Pastor Meyer talade därefter och lyckönskade Sveriges Katolska Kvinnoförbund till åtonens resultat samt uttryckte sin glädje över att få samarbeta med den valda styrelsen. Kvällens nådliga resultat berodde i främsta rummet på den solidaritet och disciplin, som de redan bestående föreningarna, i synnerhet Mariakongregationen, visat. Denna enighet och sammanhållning samt det lysta arbete, som dess ämbetsinnehavare i årtal nedlagt på föreningslivet, har till stor del åstadkommit, att Sveriges Katolska Kvinnoförbund nu har blivit en verklighet. Pastor Meyer slutade med att nedkalla Guds välsignelse över Förbundet.

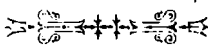
Grevinnan Brita Bielke tackade för det förtroende, som visats henne genom valet till Förbundets ordförande, och hälsades med applåder.

H. H. Biskop Müller har uttryckt sin glädje över förbundets bildande och försäkrat Sveriges Katolska Kvinnoförbund om sin bevägenhet och givit det sin särskilda välsignelse.

Sveriges Katolska Kvinnoförbund beder få hälsa de katolska kvinnorna i Danmark och innesluta sig i deras förböner.

Styrelsen för

Sveriges Katolska Kvinnoförbund.

Skal vi saa sige Stop!

I Dag fik jeg et Brev sendt; det var et af de saakaldte »Kædebrev«. Det stammede fra en amerikansk Officer, som til ni forskellige Personer havde udsendt en Opfordring om hver især at afskrive hans Originalbrev i ni Eksemplarer og sende disse videre til ni andre Personer med Opfordring til at gøre det samme, og saaledes videre. Paa en Liste i Brevet skulde hver Modtager føje sit Navn til de foregaaendes. Gjorde man det ikke, vilde en Ulykke ramme en, hvorimod, hvis man inden 24 Timer havde efterkommet Opfordringen og ladet Brevet gaa videre, vilde

en stor Lykke times en. Denne Lavine naaede mig alt-
saa i Dag, efter fra Amerika at have passeret Japan, Kina
og andre Lande. Blandt Navnene paa Listen fandtes ame-
rikanske og japanske Admiraler, en Fyrste, højstaaende
tyske og svenske Militærpersoner, og dertil en Række
kendte Mænd her fra Danmark. Det kunde være fristende
at anføre enkelte af disse Navne; thi man vilde forbavses
over at se, indenfor hvilke Kredse en slig Naragtighed kan
finde gunstig Jordbund. Jeg vilde dog ikke have skænket
ovennævnte Brev videre Opmærksomhed, hvis ikke den
sidste Afsenders Navn havde været en Katholiks. Lad an-
dre, der roser sig af den »højeste Oplysning«, gaa med til
dette overtroiske Pjat; men lad os Katholikker sige stop.
Thi det er og bliver ikke andet end dum Overtro, som vor
Kirke misbilliger og forbyder. Husk: jo mindre Tro, jo
mere Overtro. Altsaa »Kædebrevene« i Kakkellovnen, hvis
de en Dag skulde vise sig.

. 23. Marts 1925.

Axel Sarrild.

kgl. Translatør, Kancellisekretær.

Nye Bøger og Blade.

Sankt Bendts Budskab og Sankt Franciskus-Bladet.

Pastor Schindler har i Rudkøbing virkeliggjort Tanken
om et lille Menighedsblad, der udgaar een Gang om Maa-
neden og uddeles gratis. Det er 4 store Sider, og Ind-
holdet er udelukkende af opbyggelig og undervisende Art.
Menighederne i Maribo, Nakskov og Nykøbing F. har
sluttet sig til Idéen, dér hedder Bladet »St. Franciskus-
Bladet«, men det er iøvrigt det samme som »Sankt Bendts
Budskab« i Rudkøbing. Det er sikkert en god Idé, og
den er ogsaa ført godt ud i Livet, saa at vi med Glæde
kan hilse den nye Kollega Velkommen.

Uskon Sanoma (Troens Budskab).

Ogsaa i Finland har vi faaet en ny Kollega, det første
finske katholske Blad. Da Bladet er helt paa Finsk, kan
det jo ikke nytte at anbefale det til Danskere. Nummeret
for Marts og April indeholder bl. a. Mgr. Buckx's Hyrde-
brev, Artikler om Faste- og Paasketidens Liturgi og om
Katakomberne, Efterretninger, Bønnens Apostolats Me-
ninger, Kalender, ialt 48 Sider. Det udgaar foreløbig seks
Gange om Aaret.

Una Sancta. Zeitschrift des Hochkirchlich-Oekumenischen Bundes.

Af Interesse er ogsaa et nyt tysk Blad, der ikke er katolsk, men søger nær hen til den katolske Kirke. Beleggende er det, at den for nogle Aar siden i Tyskland dannede »Hochkirchliche Vereinigung« allerede har spaltet sig i to forskellige Forbund, der nu staar skarpt overfor hinanden. Det nye »Hochkirchlich-Oekumenischer Bund« interesserer os Katholikker mest; det vil gerne samle baade Katholikker og Protestanter paa »den gamle udelte Kirkes fælles Grund«, og det sidste Maal skal være fuldstændig kirkelig Enhed. Men helt let er det ikke at forstaa Tankerne. Forbundet bekender sig bl. a. »zu der von unserm Herrn und Heiland Jesus Christus gestifteten Kirche als der sichtbaren göttlichen Heilsanstalt«, men det er ikke muligt at faa Klarhed over, hvor den Kirke er. Praktisk taget er dette Forbund en Samling af Protestanter, der baade i Lære og i Liv nærmer sig stærkt til den katolske Kirke, ja saa stærkt, at de egentlig har alt undtagen det katolske Kirkebegreb, der for os er Grundlaget for alt det andet. Et interessant, glædeligt Fænomen er »Una Sancta«.

B. J.

Paul Fugl fra Firenze, et Digt af Giovanni Pascoli. Gendigtet og udlagt af Johannes Jørgensen. Gyldendalske Boghandel. 1924.

Aar efter Aar lægger Johannes Jørgensen sine kostelige Gaver paa vort Bord, og næppe noget andet Land kan som vort lutherske Danmark opvise en saadan Overflod af katolsk Digtekunst fra en enkelt Mands Pen.

Er det derfor, at vi — forvænte og forvirrede ved al denne Rigdom — næsten har overset en lille Bog, der kom ved Juletid: *Paul Fugl*, et Digt af Giovanni Pascoli, men gendigtet og udlagt af Johannes Jørgensen — og dog slaar hele Stemningen af den Jørgensenske Muse os i Møde fra disse Pascolis Vers, der svøber sig om en fortryllende lille Legende om, hvorledes Paolo Ucello: *Paul Fugl*, Maler i Firenze, fik Lyst til en Stillids — eller var det en Siske? — og ikke havde Raad at købe den, men tegnede den i Steden:

Da Dagen hæded, gik han hurtig hjem,
og hjemme fik han Penslerne i Gang
og tryllede paa Væggen Fuglen frem!

dér sad den paa en Æblegren og sang . . .

Men det blev ikke ved Stillidsen. Til Stillids kom Svale, til Svale Ugle, til Ugle Vagtel, Finke, Spurv og Tærne;

Fugle fra Skoven og fra Kystens Skær,
 Fugle fra Hav og Sø, fra al Slags Vand,
 Fugle fra Høj, fra Dal, fra fjern og nær,
 de havde grønne Vinger — blaa — og gule;
 de havde Fjer som Sne — som Ild — som Himlen;
 der var af alle mulige Sorter Fugle.

Men fortabt i Beskuen af sine Penslers Værk glemte
 den gamle Tertiar at agte paa Ave-Klokken, der i den
 blide Aften klang tæt derved fra Giottos Taarn:

Og der steg
 en Lyd af Mandolinen i den klare,
 den blide Aften, medens Svaler skreg
 i Flugt om Brunelleschis Kuppelbue,
 og Fristeren til Paolo sig sneg.

Saa lys var Kvælden — og saa mørk hans Stue ...
 Der var en Duft, som gjorde ham saa veg —
 en Duft af Gyvel — ak, af gamle Minder ...

Og Paolo glemte Bønnen til Vor Frue ...

og i Sledet begynder han at knurre mod Fru Armod og
 foreholde hende, at vel har han et Billed, endda et prægtigt
 Billed af Stillids, af Nattergal og Due, og vel er hele
 Væggen malt som Have, Skov og Vigne — prægtig per-
 spektivisk gjort — men den, der har den levende Fugl,
 den rigtige Stillids, det er ham den fede Æggehandler
 henne paa Torvet, hvor Pavl sammen med Brunelleschi
 og Donatello saa den i sit Bur men — Paolo — var saa
 arm, at han maatte nøjes med den malte Sisken.

Jeg har kun Billedet, mens han har Tingen. Da skil-
 les med eet Rankerne paa de malte Høje og mellem Laur-
 bærlundens graa Rammer træder den hellige Frans

uden et Græsstraa med sin Fod at bøje

frem i Billedet og sætter blidt den gamle Kunstner i Rette:

»Har du glemt dit Armodsløfte og ønsker nu — mis-
 undelig — at have Stav og Pung og Sko og Penge, det
 vil sige et Bur med Sisken, Nattergal og Stillids, og tæn-
 ker du kun paa din egen Glæde og glemmer, at det er
 Synd at spørre Himlens Fugle bag Slaa og Tremmer:

Lad dem dog flyve, mine Søstre smaa,
 lad ingen fanges, og lad ingen fældes,
 men lad dem leve frit som Brødre graa,
 hvor Bjærgene som Klostermure staa,
 og Himlens store Kuppel over dem tjældes.«

Øg Pavl Fugl har allerede nok, »er allerede nu i Fred med sin Brud, Fru Armød, efter den korte Trætte,« og han gaar ikke længer i Rette med sine beskedne Kaar. Frans byder ham Farvel og vender sig for at gaa tilbage gennem de dunkle Lunde — ej bøjedes Græsset, som han traadte paa — — men hør: da lyder pludselig Sangen fra de tusind malte Fugles Struber og hele Fugleskaren vender og følger i Helgenens Fodspor:

den hellige Frans sig mer og mere fjærner
 udover Væggens brune Agerjord
 mod Himmelranden, der ham hjemad kalder.
 Til sidst der øjnes kun fem gyldne Stjærner*),
 men Fuglene pikker Kornet i hans Spor.
 Det lyder, som naar Foraarsregnen falder.

Og som en faldende Foraarsregn er Jørgensens Vers, som en Siskens Sang fra Æblegren og Kor af Fugle fra Skov, fra Kystens Skær, af Fugle fra Høj, fra Dal, fra fjærn og nær.

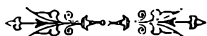
P. H. P.

Illustreret Musikleksikon. Forlagt af H. Aschehoug & Co.

Det tredje Hefte af dette smukt udstyrede Værk indeholder atter mange læseværdige Artikler, af hvilke flere har til Genstand Emner, som man forgæves vil søge i de store udenlandske Leksika, f. Eks. »Danmark, dejligst Vang og Vænge«, som har faaet næsten to Spalter, og »Dejlig er Jorden«, hvis Melodi skal stamme fra Westfalen. At den tyske Cæciliaforening, som omfatter hele det katolske Tyskland, kun nævnes, finder jeg at være en Mangel, da dens Virksomhed kan spores over den hele Jord og i ikke ringe Grad herhjemme baade i katolske og protestantiske Kredse. Under Artiklen »Dagvise« kommer Redaktionen til at sige noget, som den vistnok ikke mener, og det, som den egentlig mener, er heller ikke ganske rigtig, idet den gamle kristelige Dagvise fremstilles som »en nordisk Prøve paa de aandelige Sange, der allerede i de katolske Tider undtagelsesvis blev sunget paa Modersmaalet«, man har glemt at tilføje »i Kirken ved Gudstjænesten«. Men vi har fra Reformatorerne Vidnesbyrd om Sang i Kirken paa Modersmaalet, og naar der i samme Artikel henvises til Tyskland, saa paaviser Wackernagel jo over tusinde saadanne Undtagelser af tyske Sange fra Tiden før Reformationen, som selvfølgelig er bleven sunget i i Kirken ved de mange Gudstjenester udenfor Liturgien, og Forholdet har selvfølgelig været af lignende Art her i

*) Den hl. Franses stigmata.

de nordiske Lande. I sin Helhed frembyder dette Hefte ellers Vidnesbyrd om Redaktionen's udmærkede Evne til i sammentrængt Form at give fyldige Oplysninger om de forskellige musikalske Emner. *J. Hammermüller.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 7. April finder der paa Universitetet en medicinsk Doktordisputats Sted, som i særlig Grad vil interessere Katholikker, ikke just paa Grund af Emnet, men fordi Præses denne Gang er en af vore kendte Trosfæller, Reservelæge ved Sct. Hans Hospital *Paul J. Reiter*. Fra sine tidligste Studenterdage har Paul Reiter taget Del i det katholske Liv her i København, og han er blevet ved siden, saa godt hans Tid tillod det. Paa Højskolen har han talt flere Gange, og ganske særlig i Academicum Catholicum har han altid været et ivrigt Medlem; ogsaa vore Blade baade »Katholsk Ungdom« og Ugebladet har kunnet glæde sig over hans Hjælp. I de senere Aar var hans Indlæg ikke saa hyppige, men de var vægtige og værdifulde. Naar de ikke var saa hyppige mere, skyldtes det Arbejde med Doktordisputatsen, der nu er fuldendt, en Bog paa 346 store Sider; den har Titlen »Nogle Undersøgelser over Sukkerstofskeftet ved Psychoser«. Vi ønsker af ganske Hjerte Paul Reiter til Lykke med Doktorgraden og haaber paa en smuk videnskabelig Løbebane for ham.

— Det var en stemningfuld Aften i Salen i Stenosgade sidste Søndag, da Lysbillederne fra Passionsspillet i Oberammergau igen blev forevist. Pastor Koch gav en udmærket orienterende Indledning, og saa fulgte de pragtfulde Billeder, der ledsagedes af Fru Theresia Seitzbergs Strygeorkester og Sang af Jesu Hjertes Kirkes Kor. Særlig smukt virkede Pastor Menzingers Komposition »Se hvilket Menneske!« til Ecce homo-Billedet. Men de gammelkendte Sange vilde nu have virket nok saa godt paa de gammelkendte Melodier; hvor Tekst og Melodi er vokset sammen i vor Bevidsthed, er det et farligt Eksperiment at lave om paa det, især naar det ikke drejer sig om en særlig musikalsk Aften. — Den store Sal var fyldt til sidste Plads, og det bliver der ogsaa nok ved Gentagelsen paa Mandag Aften.

— Skoleforeningen »S.M.D.M.« har afholdt sin ordinære Generalforsamling. Formandens, Kassererens og Sekretærens Beretninger blev godkendt uden nævneværdig Diskussion. Derimod var Forslagene til de nye Love, der paa det nedsatte Udvalgs Vegne blev forelagt af Hr. *Johs.*

Olsen, Genstand for livlig og ret indgaaende Behandling. Med en enkelt Ændring blev Lovene dog vedtaget i deres Helhed. — Ved det paafølgende Styrelsesvalg blev Sekretæren *Laur. Andersen* genvalgt uden Afstemning. Ved skriftlig Afstemning valgtes d'Herr. *Johs. Olsen*, *Robert Nielsen* og *Alfredo Taglioni* til Medlemmer af Styrelsen, medens d'Herr. *Herm. Hoffmann* og *Even Hansen* blev Suppleanter. D'Herr. *Ansgar Gross* og *Chs. Ottesen* sammen med Skolens Forstander Br. *Ludgerus* valgtes til Revisorer. — Punktet »Eventuelt« behandlede ved Kaffebordet, og man drøftede Foreningens Fremtid og navnlig, hvorledes man skulde vinde de yngre Aargange for Foreningen. Ved 12-Tiden afslutte Dirigenten, *Georg Jakobsen*, og man sang »S.M.D.M.«s Sang. — Der var mødt ca. 50 Medlemmer.

Skr.

Ordrup. *Ordrup Mødreforening med Sektion for Menighedspleje.* I Systuen er i Aaret 1924 forarbejdet 263 Beklædningsgenstande, som sammen med 30 Par Strømper, 33 Par Støvler og Sko, Halstørklæder, Vanter, Kraver, Senge og Sengetøj, Rygsække m. m.⁵ deriblandt en Barnevogn og en Divan, er fordelt blandt fattige katolske Børn paa Landet: saaledes er 3 Pakker sendt til Maribo, 3 til Nakskov, og Resten af Tøjet uddelt til St. Andreas Sogns trængende. Hjertelig Tak til Alle, der har støttet Foreningen med Gaver og Hjælp til Arbejdet. Gaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj, Sengetøj o. lign. modtages med Tak i St. Andreas Præstebolig.

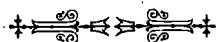
Indtægter:	Udgifter:
Kassebehl. 1. Jan. 1924 Kr. 89.27	Indkøb til Systuen ... Kr. 51.62
Renter paa Sparekassebog 3.59	Kontant Hjælp 40.00
Gaver kontant 60.00	Gave 15.00
Indsamlinger 22.50	Fragt 4.95
Kollekt. v. Maanedsmød .. 109.43	10 Messer 30.00
	Kassebeh. 1. Jan. 1925 ... 143.22
Kr. 284.79	Kr. 284.79

c.

Belgien. Et af Centrerne for Belgiens Virksomheder i Missionerne er Præmonstratenserabbediet Averbode i det nordlige Flandern. Herfra er der bl. a. udgaaet ikke faa Præmonstratensere til Brasilien, hvor de har grundlagt talrige Menigheder og bygget mange Skoler og Kirker. For kort Tid siden har dette Abbedi ogsaa overtaget et Apostolisk Vikariat i Brasilien, hvis Indbyggere for største Delen er ganske vilde Stammer. Forhaabentlig vil de der opnaa lige saa gode Resultater som paa de andre Missionsstationer

Spanien. Tre Hundrede Aars Mindet om den salige Marie de Jesus har givet Anledning til store Fester. Det var en vældig Procession, der fulgte hendes Sarkofag, da

denne blev overført fra Katedralkirken til Don Juan de Alarcon Kirken. Skønt det er tre Hundrede Aar, siden hun døde, er hendes Legeme dog ganske uberørt af Forraadnelse. Den kirkelige Øvrighed har bedt Lægen Professor Thomas Maestre om at undersøge dette Mirakel. Den berømte Læge har for nylig oplæst sin Rapport, som er absolut faglig, i det biskoppelige Palæ i Madrid. Efter at have givet en nøjagtig Beskrivelse af den fuldkomne Uberørthed af Forraadnelsen, den saliges Legeme befandt sig i, erklærede Professoren, at dette kunde ikke videnskabeligt forklares. »Denne Selvbalsamering af den salige Marie de Jesus,« sluttede han, »er et mærkeligt og ekstraordinært Tilfælde, som man maa regne for ganske eksceptionelt.«

Elisabethforeningens Basar under Protektion af vor højærværdige Biskop.

Dette for at sende alle Katholikker Indbydelse til at besøge Elisabethforeningens Basar paa Palmesøndag. Det er den mest katholske Basar, den allerhyggeligste og den, der er mest »lige til«. Tradition har den. Aar efter Aar har den været, helt op imod den Tid, da vi overhovedet fik Lov til at være her i Landet. Formaålet er de katholske forældreløse Børn, og det Formaal taler varme Ord for sig selv.

C. T.

Musikforeningen „Stringendo“ **PRIVAT-KONCERT**

Fredag den 17. April 1925 Kl. 7³/₄
Studenteforeningens Festsal, Vester Boulevard 6

Solister:

NINA GRIEG

SYLVIA SCHIERBECK

Billetter à Kr. 1,50 og reserveret Plads à Kr. 2,50 faas hos samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6, Telefon Nora 1597 vega, *Augustin Husson*, Stenosgade 5, Telefon Vester 787 x og *Aage Petersen*, Korsørgade 31.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troenslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup,

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9¹/₂ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikal-messe, de hl. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 5 Aften Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes, Forbønner, Korsets Afhylling og Hylding, Procession og Præsantificatmesse. Kl. 6 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiers Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og Kl. henved 8¹/₂ Højmesse med Vesper.

Jesu Hjertes Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9¹/₂ Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 6 Aften Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* Kl. 8 Palmevielse, Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* stille Messe Kl. 7¹/₂. — *Langfredag* Kl. 7¹/₂ Gudstjeneste. Kl. 6 Aften Korsvejsandagt. — *Paaskelørdag* Kl. 6¹/₂ begynder Ceremonierne, Kl. 7¹/₂ Højmesse.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe, Kl. 9¹/₂ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2¹/₂ Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2¹/₂ Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9¹/₂ Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 6 Aften Sakraments- og Gethsemane-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 6 Aften Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henved Kl. 8¹/₂ Højmesse med Vesper.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6¹/₂ Messe og Tilbedelse af det Allerhelligste hele Dagen. Kl. 7¹/₂ Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og Messe.

Rosenkranskirken *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9¹/₂ Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 5 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste m. Præd. Kl. 5 Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmassen ca. Kl. 8¹/₂.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj) *Onsdag* Kl. 4¹/₂ Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 6¹/₂ stille Messe. Kl. 4¹/₂ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7¹/₂ Form. Gudstjeneste. Kl. 2

fransk Prædiken. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7 $\frac{1}{2}$, derefter Messe.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6 og 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 6 Aft. Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aft. Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{4}$ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korsets Hylding og Præsantificatmesse. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Aften Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8 $\frac{1}{4}$.

St. Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 10.

Passionsspillet i Oberammergau (Foredrag, Lysbilleder, Koncert)

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Søndag den 29. Marts Kl. 7 $\frac{1}{2}$

Mandag den 6. April Kl. 8.

Billetter à 1 Kr. (Børn 50 Øre) faas hos Portneren i Stenosgade 4 A, hos H. Fausbøll, St. Jørgens Alle 4 St., hos Frk. Endresen, St. Josefs Hospital og hos Kai Borggren, Jagtvej 202.

NB. Overskuddet er bestemt til et veldædigt Øjemed.

Pastor J. Koch.

Husk **Vincentforeningens Bibliothek** Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ —8.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for Forældrelose Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar **Palmesøndag den 5. April fra 9—8 og Mandag den 6. fra 10—3** i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration.** Søndag Eftm. Kl. 3—4 vil Klavervirtuosen Hr. Gunnar Johansen spille. Ved Basarens Slutning om Mandagen holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

K.D.K. (Katholske Damers Klub). Klubaftenen den 6. April (første Mandag i Maanedens) bortfalder i den stille Uge.

Sønderjydske katholske Kirkers Indsamlingsbøsser tilsendes paa Forlangede. Henvendelse til Pastor B. Jensen, Bredgade 64, K., helst skriftlig.

Fransk Familie paa Landet, nær Paris, søger en ung Pige til Stuepigegerning, Vask og Strygning. Billet mrk. »Paris« modtager Ekspeditionen.

Katholsk Dame, vant til Sygepleje, søger Plads som Husbestyrerinde eller til Selskab og Nytte hos enlig Dame eller Herre; kan ogsaa tage Plads paa Kontor eller Forretning. Reference: Frk. Anker, Stenosgade 2. Billet nrk.: »Plads« modtager Ekspeditionen.

Kirkelig Kalender.

5. April Palmesøndag	12. April Paaskesøndag.
6. — M. Ferialdag.	13. — M. 2. Paaske dag.
7. — Ti. Ferialdag.	14. — Ti. 3. Paaskedag.
8. — O. Ferialdag.	15. — O. Oktavdag.
9. — To. Skærtorsdag.	16. — To. Oktavdag.
10. — F. Langfredag.	17. — F. Oktavdag.
11. — L. Paaskelørdag.	18. — L. Oktavdag.

Mariakongregationen for Mænd har *Fælleskommunion* i Jesu Hjerter Kirke Palmesøndag Kl. 8^{1/2}.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har *Fælleskommunion* Søndag den 5. April i Messen Kl. 8.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn holder ikke Møde i denne Maaned.

Palæstina-Kollekt. Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted Langfredag i samtl. Sognekirker.

Paaskekommunionen. Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Den stille Uge. Vor Herres og Frelseres *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag og Langfredag henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Tirsdag den 14. April Kl. 8 Aften i Forsamlingssalen Bredgade 67³ o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

F. J. West, f. T. Formand.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nagskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), i Aarhus til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13, som med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videresender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, gl. Sølv- og Guldsager til Omsmelting eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige og brugt Legetøj.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

NB. Da Nummeret for den 12. April ønskes udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, bedes alt Stof til Bladet ogsaa indsendt en Dag tidligere end ellers, senest Søndag den 5. April.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a. Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 15.

Søndag den 12. April.

1925.

INDHOLD: Paaskesøndag. — Paaskeglæden. — De kanoniske og de apokryfe Evangelier. — Minder fra Sydafrika (fortsat). — Livsanskuelsesnes Politik III. — Brev fra Kolding. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Paaskesøndag.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 138. Jeg er opstanden og er endnu hos dig. Alleluja. Du har lagt din Haand paa mig. Alleluja. Vidunderlig er din Viden bleven. Alleluja, alleluja. Herre, du har prøvet mig og erkendt mig; du kender min Hvile og min Opstandelse. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som i Dag ved din Enbaarnes Sejr over Døden har aabnet os Evighedens Port, ledsag ogsaa med din Bistand de Ønsker, som du ved din Naade hjælper os til at fatte. Ved den samme vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's 1. Brev til Korinthierne. 5. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 117. Dette er Dagen, som Herren har skabt; lad os juble og glædes paa den. Pris Herren; thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindeligt. Alleluja, alleluja.

1. Kor. 5. Vort Paaskelam, Christus, er ofret.

Sekvents.

Paaskelammet vi vor Lov frembære,
 Lammet, der vor Frelse vilde være.
 Han, som Faarene med Faderen forsoned,
 Da han for vor Synd blev tornekronet.

Underlige Livets, Dødens Møde!
 Livets Konge lever, dog han døde.

Sig os, Magdalene,
 hvad du saa alene.

Svedelin og Lagen!
 Englen, lys som Dagen!
 Graven, ikke Manden,
 thi han er opstanden.
 Christ, mit Haab, er standen op af Døde,
 og i Galilæa vil han eder møde.

At han er opstanden, sandelig vi vide.
 Vær os naadig, stærke Christ og blide! Amen. Alleluja.

Evangeliet. Markus 16, 1-7.

Ofring (Offertorium).

Ps. 75. Jorden skjælv og blev da stille, medens
 Herren opstod til Dom. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

Modtag, beder vi dig, Herre, dit Folks Bønner tillige
 med de frembaarne Ostergaver, for at de, helligede ved
 Paaskens Hemmeligheder, ved din Kraft maa vorde
 os til evig Lægedom. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

1. Kor. 5. Vort Paaskelam, Christus, er ofret. Alle-
 luja. Lad os derfor holde Højtid i Renheds og Sand-
 heds usyrede Brød. Alleluja, alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Indgyd i os, Herre, din Kærligheds Aand, for at vi,
 som du har mættet med Paaskesakramenterne, ved
 din Naade maa vorde samdræglige. Ved vor Herre . . .

Paaskeglæden.

Gives der større Modsætninger end Langfredag og Christi Opstandelse? Det er som Nat mod Dag, som Vinter mod Sommer, som den bitreste Smerte mod den mest jublende Glæde. Den Afspejling, disse to Begivenheder fremkaldte hos alle, hvem Frelseren var kær, gentager sig, om end med mindre Styrke, i vore Sjæle. Har en Kristen, med Guds hellige Moder, med Apostle og Disciple af Hjertet sørget over, at Guds Søn maatte lide »indtil Døden paa Korset«, maa han til Gengæld føle Paaskeglæden strømme og risle igennem sig. Thi jo mere man har lidt under Vinterens Kulde og Haardhed, desto mere fryder man sig over den milde Foraarssols varmen Straaler.

Lad os da ogsaa aabne vor Sjæl for al Paaskeglædens varme Fylde. Jeg kan ikke finde noget bedre Billede derpaa end selve Solen i al sin Pragt og Glans.

Han er opstanden! Hans stakkels martrede Legeme stivner ikke længere i Dødens Kulde. Hans Sjæl er vendt tilbage og har jaget Døden ud. Livet sejrer. Han, som er selve Livet, staar der som den straalende Sejrrherre over Døden. Det er fuldbyrdet, det store Forløsningsværk. Han har betalt den store Syndegæld med sin Lidelse og Død. Nu er han af egen Kraft opstaaet fra de døde og har dermed beseglet sin store Frelsens Gerning.

Glæd dig, Kristensjæl, thi han, der stod frem af Graven, er din Herre og Gud. Han, den mægtige, som i sin vældige Kraft fra det høje har sejret over Døden, han er din Ven og Beskytter. Glæd dig, Kristensjæl, thi »Døden har mistet sin Braad«. Du skal vel dø, men du skal atter opstaa. De onde Magter kan ikke skade dig, hvis du giver dig ham i Vold, der opstod fra de døde.

Men denne Paaskeglæde er betinget af, at du selv er opstaaet med Christus. Hvis din Sjæl var død, og Synden havde sænket sit Mørke over den, da har du dog kunnet sejre over denne Død og dette Mørke. Ved Bodens Sakramentes Kraft har din Sjæl kunnet fremstaa af Syndens Grav. Da bliver det dobbelt Paaskeglæde: Glæde over Frelserens Opstandelse og over din Sjæls Opstandelse,

Tag da imod dette flunkende nye Liv, der bydes dig. Mød i Paaskekommunionen den opstandne Frelser og slut med ham en Livsens Pagt. Thi slutter du Pagt med ham, da har du sluttet Pagt med selve Livet, med den store Livskraft, der overvældede Døden. Da bliver Paaskeglæden fuldkommen. I dens klare Straaler vil nyt Liv pible frem fra Sjælens Bund som Foraarsblomster af Skovbunden. Paaskefesten bliver den store Livsfornyelsesfest. En stærkere Tro, et rankere Haab, en varmere Kærlighed vil vokse frem mod vort Livs Sol: Christus, den opstandne Frelser.

C. B.

De kanoniske og de apokryfe Evangelier.

(Sluttet.)

For ikke at trække det for langt ud, vil vi indskrænke os til at gøre opmærksom paa det Punkt, som just i særlig Grad har beskæftiget den sidste Tids aandelige Førere: Christi Guddommelighed. Baade de kanoniske og de apokryfe Evangelier taler derom. Men hvor forskellig er ikke deres Udtryksmaade! De kanoniske taler i et ligefremt og ædelt Sprog, med en klar Ædruelighed, som er det bedste Bevis paa deres historiske Sandhed — de er et Udtryk for Mennesker, der fortæller det, de har set og hørt. Det, de har set, er en Gud, men en Gud, som samtidig var Menneske. Derfor ser man ham, omend omgivet af Mirakler ligefra Vuggen, f. Eks. Englenes Tilsynekomst, saa dog tillige som et hjælpeløst Barn, indhyllet i Svøb, liggende i en Krybbe i en Stald, afvist alle andre Steder i Byen. Vilde Legenden have tegnet sin guddommelige Helt paa en saadan Maade? Lad os tænke paa Legenderne om en hvilkenksomhelst Helt i den gamle Literatur! Man vil der forgæves søge noget, der kan bibringe den Opfattelse, at de var Mennesker som vi. Alt dette er forsvundet, er glemt. Man beretter kun om deres overmenneskelige Bedrifter. Alt i dem er overordentligt, gigantisk, udenfor almindelige dødeliges Rækkevidde. Og det hele giver et Billede, der er nøjagtig lige det modsatte af Christus,

der, skønt han var Gud, har villet være Menneske som vi før at kunne lide som vi.

Og Apokryferne er ikke afveget fra disse Love, der altid har været raadende og stadig vil raade i Legende-literaturen. Det er nøjagtig samme Methode. Utvivlsomt havde de ikke saa let et Arbejde som f. Eks. Fortælleren af Herkules's Bedrifter. Der bestod paa deres Tid nøjagtige historiske Beretninger, nemlig de kanoniske Evangelier, som de var nødsaget til at følge. Men det er meget karakteristisk, at deres Forfatteres Indbildningskraft er fuldstændig ufrugtbar dér, hvor det gælder Enkeltheder, som vi kan kalde menneskelige, i Christi Liv, medens den pludselig bliver utrolig rig paa Opfindelser, naar det gælder om at vise Christi Guddommelighed. Paa dette Punkt er de apokryfe Evangelier ligesaa højtravende og svulstige, og Enkelthederne barnagtige og groteske, som de kanoniske er ligefremme og ædruelige. Disse sidste er nemlig levende Historie, mens de andre er en Roman. Siden man taler om Legender, saa er der et Tilfælde, hvor man tydeligt kan se Forskellen mellem Legender og Virkeligheden.

Vi behøver kun at gennemløbe Apokryfernes Beretning om Christi Barndom for der at finde en Masse indlysende og samtidig morsomme Eksempler.

Den hl. Lukas's Beretning er et Mesterværk i Ynde og rørende Blidhed. Det er en henrivende Blanding af straalende Lys og Skygge, saaledes som det tilkom Aabenbaringen om en Gud, der samtidig var Menneske. Lad os se, hvad Apokryferne har faaet ud af det. Thi ved deres Miraklers Barnagtighed og Usandsynlighed fremhæver de netop beundringsværdigt det, den hl. Lukas har af ædelt og fuldkomment værdigt den ophøjede Virkelighed.

I det Øjeblik, Jesus skal fødes, standser alt i Naturen. Himlen bliver ubevægelig, Fuglene standser midt i Flugten, Arbejdere, der indtager deres Maaltider, stivner i Armens Bevægelse mod Vandkruset, de, som berører det, griber det ikke — de, som griber det, løfter det ikke — de, som løfter det, drikker ikke deraf. Alle har Øjnene fæstet mod Himlen. Hyrdens Stav, der skulde ramme Faarene, standser i Luften, og Flokken staar stille.

Saa snart Jesus er født, bliver der et saa blændende

Lys i Grotten, at Øjet ikke kan taale det. Jesus rejser sig op, Englene tilbeder ham, idet de synger: »Gloria in Excelsis«, og Barnet siger til sin Moder: »Jeg, som du har født, er Jesus, Guds Søn, Ordet, saaledes som Englen Gabriel forkyndte dig det, og min Fader har sendt mig til Verdens Frelse.«

Jo ældre Jesus bliver, desto mærkeligere bliver Vidunderne. Den hellige Familjes Flugt til Ægypten er rig paa den Slags Beretninger. En Dag, da de hviler sig ved en Hule, kommer der en Flok Drager ud af den. Jesus siger til sine forskrækkede Forældre: »Vær ikke bange! Jeg synes at være et Barn, men jeg har været fuldkommen fra Evighed af«, og han glider ned af sin Moders Arm og stiller sig hen foran Uhyrerne, der kaster sig ned for at tilbede ham og flygter. Derefter er der Løver og Leopardter, der tilbeder Jesus og ledsager den hellige Familie og viser dem Vej. En anden Gang, da de ikke kan finde Ly noget Sted, flygter de ind i et Tempel, hvor 355 Afguder æres; straks, da Jesusbarnet træder ind, falder de alle til Jorden. Ved en anden Lejlighed møder den hellige Familie i Ørkenen to Røvere, Titus og Dimmachus. Den første vil lade de Rejsende i Fred, den anden modsætter sig det. Den første blev senere den bodfærdige Røver, den anden den onde Røver.

Nogle Enkeltheder mangler ikke Ynde. Mens Maria og Josef hviler sig i Skyggen af et højt Palmetræ, befaler Jesusbarnet Træet at sænke sine Grene for at tilbyde hans Moder sine Frugter. Men andre Enkeltheder er upassende groteske.

En ung Mand, som nogle Troldmænd havde forvandlet til et Muldyr, faar straks sin forrige Skikkelse, da Maria sætter Jesusbarnet paa hans Ryg.

Men det er Jesu Barndom, der stærkest har sat Fortællernes Indbildningskraft i Bevægelse. Den hellige Lukas's Sætning, saa ophøjet i sin Enkelthed, og fuld af de dybeste Belæringer for den, der forstaar at betragte og begribe den —: »Og han var dem undergivent« — var naturligtvis ikke tilstrækkelig for disse romantiske Aander.

Det, de opfinder i den Anledning, fortjener at anføres: det er et glimrende Argument til Fordel for St. Lukas.

De syge, der drikker det Vand, Jesus er blevet badet i, helbredes. De besatte helbredes ved et Stykke af hans Svøb. Det arabiske Evangelium fortæller disse Historier paa en Maade, der ligner 1001 Nats Eventyr.

Det taler om Troldtøj, Drager, Fyrster og Prinsesser.

Fire Aar gammel leger Jesus med jævnaldrende Børn; af Dynd laver han syv smaa Damme, der staar i Forbindelse med hverandre ved Kanaler. En af Legekammeraterne tilstopper Renderne; Jesus slaar ham ihjel, men opvækker ham derefter for ikke at sætte Forældrene i Forlegenhed. Af samme Dynd fabrikerer han derefter tolv Fugle. Og det var en Sabbatsdag, man klager derover til Josef. I Stedet for at svære befaler Jesus Fuglene at flyve bort. En Dag støder et Barn under Løb voldsomt mod Jesus, som lader det falde død om paa Marken og derefter samtykker i at opvække det ved at trække det i Øret. En anden Gang falder en af hans Legekammerater ned fra en Terrasse og løftes død op. Man anklager Jesus. Han opvækker ham for at give et Bevis paa sin Uskyldighed. Da Jesus er seks Aar gammel, sender hans Moder ham efter Vand ved Brønden. Han kommer til at slaa Krukken itu og bærer Vandet hjem i sin Kappe.

De apokryfe Forfattere kunde øjensynlig ikke finde sig i den Tanke, at Josef skulde arbejde som simpel Tømrer, naar han i sit Hus havde en Undergører, for hvem Miraklerne kun var en Leg. Naar Josef derfor ser, at et Stykke Træ enten er for langt eller for bredt, berører Jesus det kun med Haanden, og Træet faar det ønskede Maal. Kongen af Jerusalem (!) havde bestilt en Trone hos den hellige Josef, som tog fejl af Maalet, og lavede den for snæver; men da Jesus rørte ved den, fik den den rigtige Størrelse.

Da Jesus kommer i Skole, kender han Bogstaverne uden at hans Lærer Zachæus behøver at lære ham dem. Og endelig stiller han ved sit Besøg i Templet, 12 Aar gammel, Doktorerne Spørgsmaal i Fysik, Medicin og Anatomi, men til den apokryfe Forfatters Uheld paa en saadan Maade, som man først docerede dem i det 4. og 5. Aarhundrede. Forøvrigt vrimler det med Anakronismer af den Art.

Lignende Overdrivelser findes i Nikodemusevangeliet, der fortæller om Frelserens sidste Dage. Da Jesus træder frem for Pilatus, bøjer Billederne, der hænger over de romerske Standarder, sig af sig selv og tilbeder ham. Jøderne bliver rasende paa Fanebærerne. Man udvælger tolv andre kraftige Mænd og truer dem med Døden, hvis Færnerne bliver ved med at bøje sig. Til Trods herfor tilbeder Billederne Jesus paany, da han gaar forbi. Og man kunde fortsætte længe saaledes med Rækken af Eksempler. Naar den Dag kommer, da vore Modstandere vil sætte Angreb mod den hellige Jomfru paa Programmet, skal det være os en Fornøjelse at citere Apokryfernes fantastiske Historier om den ubesmittede Undfangelse og Frelserens mirakuløse Fødsel, atter til Gunst for Evangeliernes historiske Ædruelighed.

Og vi kan nu, da vi slutter, klart stille os det Spørgsmaal: Kan det i Sandhed tages alvorligt at ville sammenligne Apokryfernes romantiske Beretninger med de fire Mesterværker, som vore Evangelier er, og sige, at de skyldes samme Oprindelse. Og hvad skal man lænke om Forfattere, som bringer den Slags Pjank frem for det store Publikum, skønt de ved, at dette store Publikum ikke kender Apokryferne og ikke kan dømme om Sandheden af et Argument, der er saa langt farligere, eftersom det lyder saa tiltalende og behager ved første Øjekast. Nej, vore Modstandere har ikke været heldige, og der skulde større Aander til for at borttage vore Evangeliers historiske og doktrinære Værdi, hvis det overhovedet var muligt. Alene den simple Kendsgerning, at i 2000 Aar har ingen af de Herrens Forgængere haft Held til at bringe et Punktum eller Komma i Tvivl, burde gøre dem usikre i Sagen. Har man ikke efter hvert nyt Fund, hvad enten det var Udgravningerne i Ægypten eller Babylon eller Opdagelsen af et Haandskrift, set, at Evangeliernes historiske Nøjagtighed indtil den mindste Enkelthed har staaet sin Prøve. Men dersom denne Konstatering ikke er dem tilsrækkelig, saa kan de jo overveje Frelserens højtidelige Ord: »Himmel og Jord skal forgaa, men mine Ord skal ikke forgaa.« — Og de vil forstaa at, hvis Christus vil, at hans Ord skal bevares

urørte indtil Tidernes Ende til alle Menneskers Frelse, vil alle deres Anstrengelser for at undertrykke dem være forgæves, og ligesom i den gamle Lov ikke et jota, ikke et Punkt gaa til Grunde deraf, indtil alt fuldbyrdes paa den yderste Dag.

L. De Vos.

Minder fra Sydafrika.

Et Foredrag holdt i Josefskredsen.

(Fortsat.)

I Ladybrand er der en lille katholsk Kirke, som kan rumme omtrent 60 Mennesker, men i Reglen er der kun ca. 30, naar Præsten fra Bloemfontein kommer en Gang hver sjette eller ottende Uge for at læse Messe. Sidste Jul var jeg der til Midnatsmesse. Det var en dejlig lun Sommernat med det klareste Maaneskin og saa varmt, at alle mødte i deres letteste Sommertøj. Flere af Menigheden var kommen fra Jarnes, der laa et Par Mil borte, og nogle af dem fra Maséru. Næste Morgen var der atter Messe, den tredje Messe læste Father Miller for de indfødte ude i »the location«, d. v. s. den lille By, hvor de bor for sig udenfor den hvide Befolknings By. — Hver Aften Kl. 9 ringes der med en Klokke, som underretter de indfødte om, at de nu har at begive sig hjem. Efter den Tid maa de kun være ude, naar de er forsynet med et særligt Pas.

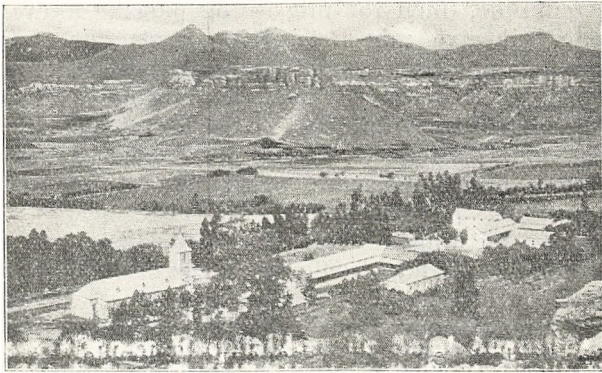
I Ladybrand, i den Tid, Præsten fra Bloemfontein ikke kan komme, er man ellers godt forsynet med Lejlighed til at høre Messe, da man saa kan gaa til Father Forrest, en forhenværende Militærpræst, som paa Grund af svækket Helbred under den sidste Krig havde maattet trække sig tilbage for at leve i Ro og Fred. — Der er da ogsaa hos ham den mest velsignede Fred, som man kan tænke sig at finde noget Steds — og mine Besøg hos ham — til Messe Søndag Morgen eller om Eftermiddagen i Ugens Løb — er blandt de bedste Minder, jeg har bragt med fra Sydafrika. Da var det godt at sidde paa den kølige, skyggefulde Veranda og se ned mod Haven, hvor gyldne og purpurfarvede Frugter tyngede Trærnes Grene — og se ud over dem til Højderne bagved. For de faa Katholikker, der bor i Ladybrand, er det en Lykke, at de hver Søndag, forudsat at han ikke er syg, kan komme til Messe og modtage den hellige Kommunion hos Father Forrest. Man samles i hans Spisestue, hvorfra en Dør staar aaben til

et lille Værelse, hvor Alteret staar. Man kan vanskeligt ønske sig en bedre Vej til Kirke end den, der findes i Ladybrand. Der er saa fuldstændigt stille, over Bjergene hviler der en Ro, der faar en til at tænke paa Davids Ord: »Jeg løfter mine Øjne mod Bjergene, derfra kommer min Hjælp.« Uvilkaarligt kommer man ved Betragtning af et sydafrikansk Landskab til at tænke mest paa gammeltestamentlige Skikkelser, David, der flygter fra Saul ud i Bjergenes Ensomhed — Elias, der i 40 Dage lever i Bjergene med kun den Føde, som Ravnene bringer ham. — Og paa Tørkens Tid — den staalblanke Himmel, det afsvedne Græs, hvor det udsultede Kvæg forgæves søger at hjerpe Føden. — Skyerne viser sig i Horisonten og vokser, saa man tror, at nu maa Regnen jo komme — de bliver større, mørkere — helt sorte — men nej — i sidste Øjeblik kommer der en Hvirvelvind, Støvet rejser sig i tætte Skyer — og paa et Øjeblik er Himmelen saa klar som aldrig før — indtil endelig efter fem Maaneders Tørke og brændende Sol den Dag kommer, da Luften ligesom sprænges og afkøles saa hurtigt, at Regnen bliver til Is og falder til Jorden i Stykker saa store som Valnødder — og stiger igen som Damp op fra den ophedede Jord. —

Som en Modsætning til det stille og fredelige lille Ladybrand kan jeg nævne Germiston, en By, der ligger 2 Mil fra Johannesburg, og som er vokset op rundt om forskellige Guldminer, hvoraf dog nogle nu er lukkede, da Guldet enten er opbrugt eller ligger for dybt til, at det kan betale sig at fortsætte Minedriften. Ved alle Guldminer rejser sig efterhaanden høje Cyanide-Banker, der nærmest minder om Sandklitter. Ved Foden af en af disse Klitter, opstaaet af en Mine, der nu er lukket, ligger Germistons lille katolske Kirke samt en Pigeskole, der ledes af Nonner tilhørende Dominikanernes tredje Orden — altsaa Ordenssøstre til den hellige Katerina af Siena. I Tankerne er man i et Nu hensat fra Germiston til Siena, hvor man vilde se de italienske Søstre i samme Dragt. I Afrika som andre Steder faar man atter og atter Følelsen af, at den katolske Kirke overalt og altid er den samme. Fornylig er Forbindelsen med Italien ogsaa bleven knyttet til Franciskanerordenen, idet man som Model for den nye Kirke af Sten, som erstatter den gamle, der kun var af Bølgeblik, har benyttet Chiesa Maggiore ved Klosteret paa Mont'Alverna, der findes afbildet i den franske Udgave af Pilgrimsbogen. Paa denne Kirke er der nemlig en udvendig Søjlegang, som er fortræffelig egnet til Afrikas stærke Sollys. — Som man saaledes i det ellers lidet tiltalende Germiston finder Genklange fra Siena og Assisi, kommer man i Pretoria i Forbindelse med det katolske Belgien

ved at tale med Père Camille de Hoore, som er meget interesseret i Johannes Jørgensens Bøger og længes efter at faa engelske Udgaver af dem for at kunne uddele dem haade til Katholikker og Ikke-Katholikker i Pretoria. I Sydafrika er man mange Steder afskaaret fra at følge med i, hvad der fremkommer af Litteratur, især paa det katholske Omraade, og mange Katholikker kender intet til god Litteratur, hverken den specifikt katholske eller den almene.

Da jeg i denne lille Samling af Erindringer og Indtryk kun omtaler det, jeg selv har set eller hørt om, vil jeg nu, i Stedet for at sige noget om, hvor mange katholske Kirker og Klosterskoler der er i Johannesburg og Omegn, gaa til Estcourt i Natal, hvor jeg tilbragte otte Maaneder hos nogle Augustinerinder i deres Skole. De tilhører Kongre-

gationen »Dames Hospitalières de Saint Augustin«, og de beskæftiger sig med Undervisning og Sygepleje. I Estcourt havde de et lille Hospital for de indfødte og en Skole for europæiske Børn. Estcourt er kun en lille By paa omtrent 2000 Indbyggere, naar man medregner den indfødte og indiske Befolkning. Byen ligger smukt, med Udsigt over et Dalstrøg, gennem hvilket Floden løber. I Afrika er en Flod noget, man sætter stor Pris paa. I øvrigt er Landet frodigere at se til end i Fristaten. Der var Druer i rigelig Mængde i Klosterets Have, som ogsaa anden Frugt — Ferskener og de mere hjemlige Pærer og Æbler. Estcourt ligger i en historisk Egn, paa Vejen dertil passerer man Ladysmith og Colenso — begge kendte Navne fra Boerkrigens Dage. Præsten i Estcourt var fra Bayern, og ligesom de fleste Præster i Sydafrika — naar undtages Ordenspræsterne — hørte han til Maria-Immaculata-Kongregationen. Han var meget afholdt af de indfødte, og jeg ved, at en Zulukaffer, som han havde kendt fra

tidligere Tid, engang kom tilfods 25 Mil for at skrifte hos ham. Forresten kan en Kaffer gaa langt uden at blive træet, og det regnes ikke for noget videre mærkværdigt at gaa 2 eller 3 Mil til Messe — og det fastende — for at kunne modtage den hellige Kommunion.

I Estcourt var jeg et Par Gange til Stede ved en særlig Messe for de indfødte. Ved disse Lejligheder stod Alteret paa Skolehusets Veranda, hvor ogsaa et lille Kor af Kaffere var samlet. De sang udmærket nogle Sange paa Zulu, der er et vellydende Sprog med mange Vokaler, ligesom Italiensk. Men til Christi Legemsfest, en klar Vinterdag i Juni, da der var Procession igennem Haven, sang Zulukoret paa Latin, O salutaris Hostia, Tantum ergo og andre Salmer, og naar Zuluer kan gøre det, saa kan jeg ikke undlade at spørge, om ikke Danske kunde overkomme det. Villigt indrømmer jeg, at nogle af de danske Salmer er meget smukke, men for mig — og maaske andre, der læser dette, vil give mig Ret heri — lyder det latinske meget mere katholsk, mere internationalt, hvis det er det rigtige Udtryk, og man vil vistnok indrømme, at der er en vis Værdighed over Latin, som det Sprog, vi bruger til alt muligt andet, ikke har. I alt Fald bringer det for mig Kirkens store Fortid nærmere, og af den og mange andre Grunde siger jeg: Leve Latinen!

I grek Modsætning til den Fromhed, man kan finde hos de indfødte i Afrika, træffer man desværre ogsaa Eksempler paa bevidst Lyst til at søge det onde. Biskoppen af Natal, Monseigneur Henri Delalle, beretter i sin Bog »Mørkets Magter« om flere saadanne Tilfælde, og et af dem, som han selv havde oplevet, fortalte han til Søstrene i Estcourt, medens jeg var der. — At høre derom var som at se det samme Landskab, man før havde set i klart og stille Solskin, pludselig under sorte Skyer blive skarpt belyst af et skærende Lyn. — I det paagældende Tilfælde var det to Zulupiger, der ved Trolddom havde søgt at erhverve sig Evnen til at spille paa et hvilket som helst Instrument, da de havde en Lidenskab for Musik. Det musikalske Talent blev ikke skænket dem, derimod mistede de Herredømmet over sig selv og var aabenbart taget i Besiddelse af en Magt udenfor dem selv. Da Biskoppen saa dem, fandt han det nødvendigt at anvende Eksorcisme, og under Besværgelsen trodsede de ham og talte til ham paa Latin, idet de mindede ham om en (i sig selv mindre) Overtrædelse, som han for længe siden havde glemt og i sin Tid havde forsømt at skrifte, og som ingen uden han selv vidste noget om. Først efter at han havde skriftet, fik han Magt over dem, og Eksorcismen gjorde sin Virkning.

(Fortsættes.)

Livsanskuelsernes Politik III.

Det første Sammenbrud.

Det første Sammenbrud, et foreløbigt, har fundet Sted i den franske Regerings Politik mod Rom. Den radikale Finansminister Clémentel er faldet; en af Grundene er daarlig Valutapolitik; men en væsentligt medvirkende Aarsag er Modstanden imod Regeringens katholsk-fjendtlige Politik, hvoraf Herriot fik smuglet et betydningsfuldt Led ind i Republikkens Finansbudget for 1925. Og med Clémentels Fald er dette Led i Angrebet paa Katholicismen forsvundet; en Betingelse for den nye Finansminister de Monzie's Tiltrædelse var, at den Bevilling til Frankrigs Ambassadør ved Pavehoffet, som Herriot vilde stryge af Budgettet for saaledes at bryde med Rom, ikke bliver strøget, — at Ambassaden ikke ophæves. Denne Indrømmelse til Katholicismen var Betingelsen for Tilvejebringelsen af en ny Finansminister. Det er da aabenbart, at ikke alene slet Valutapolitik og Forhaandsmodstanden mod radikale Finanslove, endsige en Ministers øjeblikkelige uforsigtige Overskridelse af sin Kompetence har hidbragt hans Fald; men med Ministeren er et katholsk fjendtligt Programpunkt forsvundet. Omvæltningen er Begyndelsen enten til hele det radikale Ministeriums Fald eller til den Forstaaelse med Katholicismen, som den nye Finansminister krævede med Hensyn til et enkelt Punkt paa Budgettet. Forudsætningerne for dette Krav er mangfoldige og vidtforregnede, men de viser, hvor betydningsfuld og farlig en Kamp mellem Regeringen og Katholicismen vil være for Frankrigs hele Stilling. Den nærmeste Forudsætning er Senatets Modstand mod det omstridte Punkt paa Budgettet, som betød diplomatisk Brud med Rom. Deputeretkammeret havde vedtaget at stryge Bevillingen til Ambassaden, Senatets Finansudvalg genindsatte Bevillingen; denne Modsætning mellem Senat og Deputeretkammer kunde udvikle sig til en Forfatningskamp, som det ingenlunde var belejligt at indlade sig paa.

Ambassaden i Rom har ingenting nyttet, erklærede Re-

geringen; den er unødvendig, den stemmer ikke overens med Radikalismens og Regeringens Holdning overfor Katholicismen, den er en Indrømmelse til Rom, og det vil være en Inkonsekvens af Regeringen ikke at fjærne den. Man mærker, at Bevæggrunden til Kampen mod Kirken væsentlig er radikale Principper af ganske upolitisk Art; men alligevel spiller der Politik ind; ingen af de Valgløfter, der skaffede Herriots Radikalisme den nødvendige Støtte fra Socialisterne, er indfrie; hverken Arbejdsfred eller Finansfred eller »Fred« i Betydningen af Forstaaelse med Tyskland har Herriot formaaet at skaffe. Og nu er Kampen mod Katholicismen en Indrømmelse til Socialisterne, der skal befæste Radikalismens indre Prestige. Men ogsaa Radikalismens ydre Prestige skal den bestyrke. Europa skulde se, at Frankrig fra 1924—25 ikke er det katholske, »konservative« Frankrig fra 1914—18. Europas »Frisend« skulde begejstres ved som i den antikatholske Clémenceaus Dage at se Katholicismen blive bekæmpet, se Nonnerne blive bortjaget, katholske Forældre tvunget til at sætte deres Børn i Skoler, der er fjendsk imod Forældrenes egen Aand; og saaledes skulde Herriots Regering nyde den vældige Støtte af europæisk Sympathi, saaledes skulde Radikalismens Magt i Frankrig og andetsteds bestyrkes.

Ambassaden i Rom har ingenting nytlet, hedder det. Den har nemlig været til Nytte for Frankrigs Katholikker. Paven har støttet det katholske Fakultet i Strassbourg, han har udnævnt en Feltbisp for den franske Rhinarmé i de besatte Egne af Tyskland med kirkelig Jurisdiktion i Stedet for de tyske Bisper; en fransk Biskop er udnævnt til apostolisk Vikar i Marokko, der siden det 13. Aarhundrede havde været styret af en Spanier; en fransk Bisp er udpeget til apostolisk Vikar i Bagdad; og endeligt og væsentligst har Paven tilladt Dannelsen af S sammenslutninger indenfor Frankrigs Bispedømmer, som træder i Statens Sted som social Underholder af Kirken, d. v. s. han har akcepteret Adskillelsen af Stat og Kirke og saa endda derved yderligere styrket Kirken i Frankrig.

Men at gaa ind paa den Forstaaelse, at indrømme Katholicismens Betydning for Frankrig, naar fransk Katholi-

cismes Betydning for hele den katholske jordomspændende Verden stilles saa klart frem, det sømmer sig ikke. kan overhovedet ikke gøres begribeligt for det, som Herriot kalder »la pensée laïque« : den verdslige, ugejstlige Tænkemaade.

Denne Tænkemaade vil ikke samarbejde med Katholicismen; den maa bryde Forbindelsen med Rom, Kristendommens indre og ydre Magtcentrum, og maa gøre det endda samtidigt med, at den knytter Forbindelse med det bolchevikiske Rusland. Denne Tænkemaade formulerer Forholdet mellem Katholicismen og Frankrig der, hvor der maa samarbejdes, f. Eks. i Orienten, saaledes: »Det er ikke Katholicismen, der skal beskytte Frankrig i Orienten, men Frankrig, det u-kirkelige, som beskytter de franke Interesser —«, og de franske Interesser omfatter ogsaa de franske Missionærer, deres Skoler, og de franske kulturelle Kræfter, der arbejder for Frankrigs Anseelse og Indflydelse i Orienten. Dette Forhold kalder Herriot »traditionel Politik«; men kun med halv Forstaaelse af den. Ifølge gammel Tradition har Frankrig Ret til at beskytte visse europæiske Institutioner i Orienten, Missionærer og Ordensfolk af hvilken som helst Nation (og derved øve Indflydelse); men Rundskrivelsen *Aspera rerum condicio* 1888 og Pave Leo XIII's Brev til Kardinal Langénieux 1898 (dengang Kejser Wilhelm II rejste til Palæstina) bestemmer denne interessante Ret saaledes, at den kun træder i Kraft af sig selv, naar Paven ikke har foreskrevet sine Undersaatter ligegyldigt af hvilken Nation at søge Frankrigs Beskyttelse; Paven lader saaledes Frankrig umiddelbart fungerende træde i sit Sted, d. v. s. Frankrig faar Del i Katholicismens Væsen som staaende over Nationerne; den franske Magt fungerer supra-nationalt. Men heller ikke dette fatter den *pensée laïque*, der er besat af en fanatisk Beundring af sit eget aandelige Omraade, og ikke kan overskue den katholske Aands Omraade.

Det er netop i Kraft af det større Udsyn, at en Radikaler som Herriot, nemlig selve Briand, paa det virksomste har bekæmpet Ophævelsen af Ambassaden i Rom. Briand har under et Ophold i Rom ved Nationernes Forbunds Raad, haft Lejlighed til at iagttage, hvor-

dan Chamberlain anstrengte sig (og med farligt Held) for at sikre Pavestolens aktive Sympathi for de engelske Interesser baade i Europa og i Orienten; han har tillige set Repræsentanter for europæiske og orientalske Stater gruppere sig med Frankrigs Repræsentanter som Midtpunkt. Og han har forstaaet Betydningen af netop at sammenarbejde Frankrigs og Pavestolens Indflydelse.

*

*

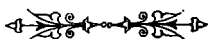
*

I den Kamp om Magt, som Politik jo er, vil Livsanskuelsernes Politik være en Kamp særlig mod den aandelige Magt. Paa tre Omraader har Herriot aabnet sin Kamp mod Katholicismen: indrepolitisk i en Forfølgelse af nogle Nonner, som paa Grund af deres Fortjenester under Krigen, da Frankrig havde Brug for de religiøse Ordener, var forblevet i deres Fædreland, uden at nogen fornåm Samfundsfaren ved dem. Dernæst skulde Katholicismens Forhindelse med Efterslægten afbrydes. Herriot prøvede paa at faa den religiøse Skole ophævet i Alsace og Lorraine; Børnene skulde ikke med Statens Hjælp underkastes nogen religiøs Vold. Men paa dette Omraade kolliderede Regeringen med baade Befolkningens Vilje i Alsace og Lorraine og med det Konkordat, som fra gammel Tid bestod mellem disse to Landsdele og Pavestolen. Og for uhindret af Indsigelser fra Rom, som man eventuelt maatte tage Hensyn til, at gennemføre sin indre Politik, maatte den ydrepolitiske Forbindelse med Pavestolen afbrydes. Aldeles aabenbart vilde det være en altfor skandaliserende Søg at gennemføre dette Brud. Derfor har man prøvet en Snigvej. Man er blevet brat standset, og der kom nu en øjeblikkelig Katastrofe, som pludselig viste sig ved et Sammentræf af flere Kræfter. Den ikke uvæsentligste har været Katholicismens absolute Modstand, ført med en Dygtighed og en moralsk Kraft, som Radikalismen ikke raader over, imod en foragtede Holdning overfor en af de stærkeste Magter i Verden: Katholicismens aandspolitiske Centrum.

Hvis ikke Herriots Ministerium forsvinder, vil der være adskillige flere Sejre at vinde for Frankrigs Katholicisme.

»Om ikke længe vil man her i Deputeretkamret tale om Kongregationerne. Der er foretaget en Undersøgelse og Indberetninger sendt til Indenrigsministeriet,« har Herriot sagt i en Tale. En tidligere Artikel*) har fortalt lidt om denne Undersøgelse; og senere Artikler vil handle om Katholikernes Samlen sig til Modstand.

Emil Frederiksen.

Brev fra Kolding.

Ogsaa her i Kolding har vi haft den Glæde at modtage Besøg af Hofdame Frk. Ramsing og Magister Frk. Axelsen paa Danske Kvinders Katholske Forbunds Vegne. Det er altid fornøjeligt at modtage Besøg af ivrige Katholikker fra andre Steder, men Frk. Ramsings Tale var noget usædvanligt, særlig ved det Mod og den Behændighed, hvormed hun talte om den Folkesygdom, der lader Spørgsmaalet: »Hvem skal arve Danmarks Land, naar de Danske er uddøde?« vise sig som en hurtigt voksende Sky i det fjerne. Det er herligt, naar læge Mænd eller Kvinder frygtløst stiller sig ved Præstens Side netop dér, hvor Kampen er haardest og Byrden tungest.

Vi har i det sidste Aarstid her i Kolding haft den store Glæde og Opmuntring at modtage en hel Mængde baade meget smukke og meget nyttige Gaver.

Kirkens Grundlægger og uden Sammenligning største Velgører, højærværdige Hr. Dekan Clemens Storp i Ahaus, viser os altid en usvækket Kærlighed og Interesse. Han har opfyldt et af Menigheden i lange Tider næret Ønske om en Løber op ad Kirkegulvet. (Hvis man en Gang, selvfølgelig af de mest lovlige Grunde, kommer for sent til Messen, vil man jo nødigt, at det tilsyneladende daarlige Eksempel skal faa forøget Kraft ved den gungrende Genlyd af ens Skridt.) Denne Løber hygger meget i Kirkerummet. — Hr. Dekan Storp har ogsaa givet os en smuk grøn Messehagel til de almindelige Søndage. Kirken har faaet en stor Opklæbningsbog, som en af Søstrene har døbt »Livets Bog«. Den er 59 Gange 42 cm og har 600 Sider af glat brunt Papir og Ryg af Svinelæder. Det er Meningen deri at opklæbe alle mulige Billeder, der har Interesse for St. Michaels Sogns Historie, Udclip af Bla-

*) Ugebladet 7/9 1924.

dene og alt lignende. Dekan Storp har, da han hørte derom, givet et Bidrag, der baade har kostet ham stor Overvindelse og bliver Bogens værdifuldeste; han har nemlig allerede nu skænket alle sine store og smukke Fotografier fra Kirkens Tilblivelsestid. Og dog er alt dette kun Smaating i Sammenligning med, hvad han sidste Aar under sit Ophold her i Landet har gjort for at sikre Kirkens Bestaaen i Fremtiden. Ja, jeg kan ikke modstaa at tilføje, at Hr. Dekan Storp tillige ved to kloge »Nej« har hjulpet Kirken ind i en meget fordelagtig økonomisk Stilling. Saa-dan gaar det, naar Gud velsigner det, man gør.

Hr. Guldsmed H. C. Christiansen og Frue har som Tak til Gud for deres Konversion givet Kirken en dejlig forgyldt Sølvæske til Opbevaring af den store Hostie til Monstransen, altsaa en Pyxis. Guldsmed Christiansen har selv tegnet den og udført den, hvad særlig det praktiske angaar, efter nøje Samraad med Sognepræsten. Bunden har saaledes afrundede Hjørner, for at der ikke skal kunne sætte sig nogen som helst Urenhed, altsaa ligesom Værelserne paa moderne Hospitaler. »Lunulaen«, den Indretning, derfatter om selve den hellige Hostie, er afpasset paa det nøjagtigste og forsynet med en meget praktisk Lukkemekanik, som Hr. Christiansen selv har fundet paa. Æsken hviler paa fire Kugler og har gotiske Ornamentter og en Rosenkrans paa Siderne og IHS paa Laaget. En Granat angiver, hvorhen Korsets Længdeakse skal pege. Æskens Linjer, der tager Hensyn til Kirkens gotiske Stil, er prægede af Kraft og Klarhed og Ro, og der er noget ægte dansk over det hele. Den gør et prægtigt Indtryk; en Nabopræst, der var til Stede ved Overrækkelsen, trak uvilkaarligt Vejret meget dybt, da han saa den skønne Pyxis. Det er en Glæde, naar der beredes Vorherre en saa smuk Bolig her paa Jorden; han skal ogsaa nok vise, at han paaskønner det.

En Dame har givet Kirken en Korkaabe af hvidt Silke-damask med Guldbrokade. Det var et af Kirkens højeste Ønsker, der blev opfyldt dermed. Ministranterne har faaet Ordre til kun at røre ved den med hvide Traadhandsker paa.

Sidste Aar opfyldte Hr. Direktør Helge Jacobsen Sognepræstens Ønske om at faa en bestemt Josefsstatue fra det store Pariserfirma »La Statue Religieuse«. Statuen var udvalgt efter Samraad med Kirkens Arkitekt, Hr. Arkitekt Ernst Petersen, bekendt for en Række skønne og monumentale Bygninger i Kolding. Han har ogsaa forestaaet Opstillingen og tegnet Konsollen til Statuen ligesom Fodstykket til den ved Statuens Opstilling hjemløse Nummertavle. Konsollen og Fodstykket er udførte i Egetræ

af Kirkens Tømrermester, Hr. Johnsen, og er meget fint Arbejde. Kirkens Murermester, Hr. Ellgaard, der lidt har vist Kirken Opmærksomhed, har taget Murerarbejdet ved Opstillingen paa sig. Det er ikke tilladt at sige, hvem der har givet Konsollen og Fodstykket. Vi er alle begejstrede over Josefsstatuen, og den har fremmet Andagten til den hellige Josef mægtigt. Den 19. Marts Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Morgenen var der mange baade voksne og Børn til Messe. Og da Josefsstatuen staar foran Kommunionbænken, kan der stilles brændende Lys hen foran den, hvilket ogsaa allerede er sket, selvom Indretningen dertil rigtignok er noget primitiv og i Retning af Stabilitet har mer end ønskeligt tilfælles med et Korthus.

Det er en stor Ting for Kirken at have en baade i kunstneriske og praktiske Spørgsmaal saa sikker Mand som Arkitekt Ernst Petersen til Hjælp, og han har været saa elskværdig at lade adskillige Undersøgelser, Konferencer, Raad og Tegninger gaa ind under Begrebet Vennetjenester. Dette gør det muligt, at det Beløb, der er blevet givet til den ovennævnte Konsol og Fodstykke, ogsaa kan slaa til til at faa Nummertavlen og Numrene malede efter Arkitekt Petersens Anvisning. Hidtil var Kulørerne sort og hvidt, akkurat som paa en Skoletavle; nu bliver Bundfarven blaa efter det blaa i Kirkeruderne, Numrene til Talene i den danske Salmebog ægte forgyldte og til dem i det latinske Kyriale lyst røde som Skæret af den nedgaaende Sol paa en hvid Mur. St. Michaels Kirkes Princip er det lyse og festlige.

Hr. Installatør H. Overbeck har ved Indlæggelsen af elektrisk Lys i Kirken set bort fra enhver Fortjeneste og er derved blevet en af Kirkens store Velgørere.

Den polske Konsul, Hr. Købmand Peter Munch, har foræret Kirken en meget smuk polsk Fane, der er en Pryd i Kirken ved festlige Lejligheder og vil komme til at tage sig brilliant ud ved Christi Legemsfest-Processionen. Hr. Konsul Munch hører ogsaa til dem, der ved enhver Lejlighed har vist Kirken Opmærksomhed. Sognepræsten kunde ikke have nogen mere hensynsfuld og forstaaende Mand at samarbejde med, og Polakkerne er begejstrede.

Til Jul overraskede Menigheden Sognepræsten med en større Gave, der er blevet til et prægtigt Kontorskab. Det naar fra Gulv til Loft, er 2 $\frac{1}{4}$ Alen bredt, har Glasskydedøre og Plads til Embedets mange Protokoller, Papirer og Blanketter og Arkivsager.

Tjældene og Fru Konsulinde Trapps dejlige Tegninger dertil maa engang omtales for sig.

Hr. Bankassistent Ejnar Houlberg-Nielsen fra København har under sine Feriebesøg her i Byen flere Gange

bidraget mægtigt til at forhøje Gudstjenestens Skønhed ved at synge under Messen med sin vældige og fint skolede Barytonstemme.

Herrerne Prahm, Hansen og Nygaard har nogle Gange spillet Trio under Messen.

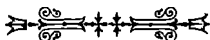
Og endnu kunde der nævnes en hel Mængde dejlige Gaver og andet, som Kirken har modtaget i den senere Tid: Fru Snedker Holdt en smuk hæklet Blonde til Alterdugen, Hr. Bødtermester Schultz Spidser til Baldakin-stængerne, Hr. Fotograf Bøilesen en hel Mængde smukke Fotografier, d'Hrr. Proprietærer Thygesen, Dalbygaard, og Mortensen, Fønixsborg, store smukke Graner til Juleudsmykningen og Blomster i yppige Masser. Der er blevet anskaffet 90 nye Blomstervaser til Kirken, og det har paa ingen Maade vist sig at være for meget. Kirkens Kasse giver selv aldrig en Øre ud til Blomster.

Hr. Kriminalbetjent Kallan giver to Gange om Ugen Gymnastikundervisning i Skolen, hvad Børnene er henrykte over.

Ja, der kunde nævnes endnu mange andre, der har vist Kirken her deres gode Hjerte, men jeg maa engang høre op, og jeg ved, de har sidst af alt gjort det for at blive omtalt. Ja endnu vil jeg dog i Almindelighed nævne alle dem, der har givet Pengegaver til Kirkens Kasse. Naar Stormen river Tagstene af og blæser Vinduer ud, naar Mossen lægger sig om Plankeværkerne og suger Kraften ud af dem, naar der sparkes til de gamle, ærværdige Stakitter, naar kort sagt Kampen skal føres mod Slagregn, Frost og Sol og alle de Kræfter, som søger at gøre Kaal paa en Samling Bygninger, naar Regningen for Rengøringsrekvisitter for et halvt Aar udgør 56 Kr. 42 Øre (men saa er der ogsaa rent i Kirken), saa er den, der skal sørge for at faa alt bragt i Stand og betalt, inderlig taknemmelig og glad for hvert Bidrag, og saadanne har heller ikke manglet.

Det er en Lyst og Glæde at arbejde for Kirken, naar saa mange viser saa megen Forstaaelse. Deo gratias!

J. O.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Opmærksomheden henledes paa Musikforeningen »Stringendo«s Koncert i Studenterforeningens Festsal som afholdes Fredag d. 17. April. Foreningen maa komplimenteres, man forstaaer virkelig at byde sit trofaste Publikum noget godt og interessant, hver Gang

Koncert averteres. Denne Sæsons sidste Koncert bliver en »Grieg-Koncert«, som uden Tvivl maa blive en Succes. Orkestret er denne Gang förstærket og spiller bl. a. Grieg's Suite: Morgenstemning, Aases Død, Anitras Dans og Dans i Bjergkongens Hal. Det er Musik som alle kender, og det samme gælder Solisterne Nina Grieg og Sylvia Schierbeck. En saa interessant Koncert og et saa lødigt Program maa sikkert betyde en overfyldt Sal.

Horsens. Frk. Ramsings Agitationsrejse for »Danske Kvinders katholske Forbund« har hurtig sat Frugt her i Menigheden. Den 18. Marts samledes en Snes af Menighedens Damer for at drøfte Dannelsen af en eller anden Forening. Der tænktes først paa en kvindelig Vincentsforening; men Stemningen var mere for at danne en Forening, der kunde samle alle Menighedens Damer, unge og gamle. Man fandt hurtig et Navn, nemlig Birgittaforening, og en Formand var ogsaa hurtig udpeget. Nu gjaldt det kun om at faa alle Menighedens Damer til at melde sig ind i Foreningen. Dette lidet misundelsesværdige Hverv paatog en af Damerne sig. Med beundringsværdig Ihærdighed for hun de følgende Dage rundt, og i Løbet af 8 Dage kunde hun præsentere en Liste med 75 Navne, der yderligere forøgedes, saa at Foreningen ved dens første Møde d. 31. Marts talte 78 Medlemmer. Ved 8 Tiden strømmede Medlemmerne glade og forventningsfulde ind i Forsamlingssalen — det gamle Kapel — der i Dagens Anledning var bleven pyntet paa det festligste af to af Foreningens Medlemmer. Efter en Sang af »Sursum corda« indledede Pastor Schreiber Mødet med at udvikle Foreningens Maal, nemlig at samle alle til en stor Familie i Enighed og Kærlighed, da de jo alle var Børn af Hans Kirke, der har sagt: Derpaa skal Verden erkende, at I er mine Disciple, at I har en indbyrdes Kærlighed til hverandre. Formanden, Fru Dr. Krage, der allerede var bleven valgt i det forberedende Møde og nu enstemmig blev genvalgt af hele Forsamlingen, traadte nu frem og takkede for Valget og lovede at vie sine Kræfter til Foreningens Bedste. Pastoren oplæste derpaa enkelte Afsnit af Joh. Jørgensens »Jorsalafærd«, og det yderst vellykkede Møde sluttede med et hyggeligt Kaffebord. Den nystiftede Forening har oprettet en Syskole, hvor alle Medlemmer mødes to Gange om Maaneden for at sy til trængende Børn.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Tirsdag den 14. April Kl. 8 Aften i Forsamlingssalen Brodgade 67² o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

F. J. West, f. T. Formand,

Katholsk Selskabelig Forening »Absalon«

afholder stor Aftenunderholdning

i Sass Lokaler, Linnésgade 25

2den Paaskedag den 13. April Kl. 7^{1/2}.

Assistance: Salonillusionisten og Bugtaleren »John Steinbeck«
Skuespillerparret: »Kjærsgaard & Moms.

Program og Billetter à 1 Kr. for Voksne og 50 Øre for Børn faas hos: P. Langkjær, Kùchlersgade 4²; L. Stenmann, Falkonerallé 61 Mez.; G. Weisenfeld, Hellerupvej 2¹; E. Larsen, Saxogade 72⁴; Fasanimportøren Ndr. Fasanvej 75, Tlf. Gdth. 3829 y; O. Petersen, Cort Adellersgade 9 st. Tlf. Byen 2130 x; Maurice Hansen, Hollændervej 19 Tlf. Vester 6059 y; L. Nielsen, Aviskiosken, Stoppestedet v. Østbanen.

Dørene aabnes Kl. 7. Intet Billetsalg ved Indgangen.
Med Tak for den Velvilje og Tilslutning, som er vist os ved tidligere Lejligheder, og i Forventning om stor Tilslutning ogsaa denne Gang af Medlemmer med Familie og Bekendte.

Festudvalget.

Musikforeningen „Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Fredag den 17. April 1925 Kl. 7^{3/4}

Studenteforeningens Festsal, Vester Boulevard 6

Solister:

NINA GRIEG

SYLVIA SCHIERBECK

Billetter à Kr. 1,50 og reserveret Plads à Kr. 2,50 faas hos samtlige Medlemmer og hos *Lauritz Hansen*, Chr. Richardtsvej 6, Telefon Nora 1597 vega, *Augustin Husson*, Stenosgade 5, Telefon Vester 787 x og *Aage Petersen*, Korsørgade 31.

Konvertitundervisning.

Onsdag den 22. April Kl. 8 Aften begynder et nyt Hold Konvertit-Undervisning i Præsteboligen (2. Sal hos Sognepræsten) Nørrebrogade 27 C.

Enhver Ikke-Katolik, som har nærmest til Sakramentskirken, og som ønsker at lære den katolske Kirkes Religionslære at kende, tilbydes herved Lejlighed til at deltage i denne Undervisning, uden at der deraf følger anden Forpligtelse, end hvad Samvittighed og Overbevisning siger én selv.

Det er ønskeligt, at man følger med straks fra Begyndelsen og kommer regelmæssig hver Mandag og Onsdag Aften Kl. 8 præcis. — Katholsk Katekismus maa helst medbringes.

(En eller anden Katolik kan ogsaa deltage paa Betingelse af, at man medbringer en Ikke-Katolik).

Filet — Guipure.

Undervisning — alt Tilbehør

Telf. Palæ 37. Br. derimagasin »Cosmopolite« St. Kongensgade 1

Et kirkeligt Hedeboarbejde

ønskes syet, enten i et Kloster (sendes ogsaa til Provinsen) eller af en Dame i København. Vederlag ydes. Billet nrk. »Hedebo« sendes til Redaktionen.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Morgen: Korsets højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 stille Messe med Fælleskommunion. Kl. 10 Højmesse. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8 stille Messe. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* som almindelige Søndage.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 Sangmesse. Kl. 6 Aften Festandagt.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Te Deum og Messe. Kl. 9 Levitmesse og Prædiken. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Festandagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Prædiken og Højmesse. Anden Højmesse med Prædiken Kl. 10. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). Paaskesøndag Kl. 8 Messe (den h. Kommunion uddeles ogsaa Kl. 7). Kl. 2 Efterm. sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse og Fælleskommunion. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Messe med polsk Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Morgen Korsets højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

Katholsk Ungdomsværn.

Ordinær Generalforsamling afholdes Onsdag den 15. April Kl. 8 i Vesterhus, Vestersøldgade 115, 3. Sal.

Foredrag af Hr. Pastor L. Günther: Nogle Tanker om Foreldre og voksne Børn.

Dagsorden.

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren aflægger Regnskab.
3. Valg af 5 Raadsmedlemmer, 2 Suppleanter og 2 Revisorer.
4. Eventuelt.

Kirkelig Kalender.

12. April Paaskesøndag.	19. April Hvide Søndag
13. — M. 2. Paaskedag.	20. — M. Ferialdag.
14. — Ti. 3. Paaskedag.	21. — Ti. Anselm, Biskop og Kirkelærer.
15. — O. Oktavdag.	22. — O. Soter og Kajus, Paver og Martyrer.
16. — To. Oktavdag.	23. — To. Georg, Martyr.
17. — F. Oktavdag.	24. — F. Fidelis, Martyr.
18. — L. Oktavdag.	25. — L. Markus, Evangelist. Bededag.

Husk Faste-Almissen inden 2. Paaskedag.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 17. April Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

afholder ordinær Generalmøde Mandag den 27. April Kl. 8 Aften pr. i Bredgade 67 2. Sal o. G. Eventuelle Forslag fra Br. som ønskes behandlet ved dette Møde, maa indsendes før den 23. April til Formanden Hr. Chr. Dose, Ahornsgade 13.

Bestyrelsen.

St. Annæ Kirke.

Søndag d. 19. April — Hvide Søndag — meddeles Firmelsens Sakramente i St Annæ Kirke.

Kl. 6, 7 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsen. — Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

A.C. I Anledning af Læge Reiters Erhvervelse af Doktorgraden afholdes en festlig Sammenkomst i »St. Thomas«, Frederiksberg Allé, Onsdag den 15. ds Kl. 8 $\frac{1}{4}$. Deltagelse (6 Kr.) bedes meldt til en af Administratores senest Mandag. Paaklædning: Festdragt.

For stille Herre straks til Leje ved Hovedbanen og Glyptothekshaven stor solrig Spisestue (som Herreværelse) og fra 1. Maj et stort smukt møbleret Værelse til. El. Lys, Varmt Bad, Centralvarme, Morgenmad. Revisor Holm og Fruc. Billet mrk. »Værelse« modtager Ekspeditionen.

At min kære Hustru

Karen von Benzon f. Hertel

i Dag er afgaaet ved Døden, bekendtgøres herved for Slægt og Venner.

5 Edvard Glæselsvej den 4. April 1925.

Aage von Benzon.

Bisættelsen finder Sted Onsdag d. 8. ds. Kl. 10 fra Sakramentskirken Nørrebrogade 27.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegårdsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Mandag Aften, fra Trykkeriet Tirsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (Incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Kenvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 16.

Søndag den 19. April.

1925.

INDHOLD: Hvide Søndag. — »Fred være med eder!« — Fru Sigrid Undset. — Minder fra Sydafrika (sluttet). — Anton Maria Gianelli. — Bibliotheksagen. — En ny Bensonbog. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Svendborg. Aalborg. — Avertissementer.

Hvide Søndag.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

I. Petr. 2. Higer som nyfødte Børn, alleluja, med Forstand efter den uforfalskede Mælk. Alleluja, alleluja, alleluja.

Ps. 80. Priser Gud, vor Hjælper; jubler for Jakobs Gud. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Giv os, beder vi dig, almægtige Gud, at vi, som nu har fejret Paaskens Fest, ved din Naade maa kunne fastholde den i vor Vandel og vort Liv. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Johannes's 1. Brev, 5. Kap.

Trinsang (Graduale).

Alleluja, alleluja. Matth. 28. Paa min Opstandelses Dag, siger Herren, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa. Alleluja.

Joh. 20. Otte Dage efter, da Dørene var lukkede, stod Jesus midt iblandt sine Disciple og sagde: Fred være med eder. Alleluja.

Evangeliet. Joh. 20, 19-31 (Jesus viser sig for Thomas).

Ofring (Offertorium).

Matth. 28. Herrens Engel steg ned fra Himmelen og sagde til Kvinderne: Han, hvem I søger, han er opstanden, som han har sagt. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

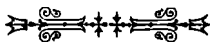
Herre, vi beder dig, modtag din jublende Kirkes Gaver, og, som du har givet den Grund til saa stor en Glæde, saa skænk den ogsaa som Frugt den evige Salighed. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Joh. 20. Ræk din Haand hid og mærk Naglegabene, alleluja, og vær ikke vantro, men troende. Alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Vi beder dig, Herre vor Gud, lad de højhellige Hemmeligheder, som du har givet os til Styrkelse af vor Genrejsning, baade nu og i Fremtiden vorde os til Lægedom. Ved vor Herre . . .

„Fred være med eder!“

Paaskelørdag lød allerede det højtidelige Alleluja, hvor- med Kirken udtrykker sin Forventnings Glæde. Og Paaske- morgen løftede Præsten det blomsterkransede Kors og sang ud i Kirken: »Christus er opstanden, Alleluja!« Og i vor Hjertens Glæde, ud fra vor faste og sikre Tro svarede vi med Sang: »Christus er opstanden, Alleluja!« Han stod op fra Graven dengang for mange Aarhundreder siden, og han lever endnu og er hos os. Ja, han er hos os, paa Alteret i Tabernaklet, i det hellige Sakramente er han altid, og her kommer han og forener sig med os. Han kommer til alle, til alle dem, der selv vil aabne deres Hjerter for ham. Og nu paa Hvide Søndag fører vi en ny Skare hen til ham, en Skare af vore smaa, som det er den Opstandnes

Glæde at tage imod. Og de aabner deres Hjerter for ham og glæder sig over, at han kommer. Gid han altid maa være deres kæreste Gæst, som de altid længes efter, og som der altid er Plads til hos dem.

Evangeliet fortæller os i Dag om Disciplene, der, dengang deres Mester var blevet taget til Fange og var blevet henrettet, havde lukket sig inde af Frygt for Jøderne. Og efter Herrens Gravlæggelse var de faa, der havde vovet sig ud, vendt tilbage til de andre og havde fortalt dem om alt det forfærdelige. Det blev Dage i meget stor Sorg, i Uro og Haabløshed, indtil Søndag Morgen kom, og Kvinderne havde været ved Graven, og de fortalte, hvad Englen havde sagt: Mesteren var opstanden. Og snart hed det: ja, han er opstanden og har vist sig for Petrus. Og saa kom de to løbende tilbage fra Emmaus og fortalte om deres Oplevelse: Herren havde været hos dem. Hvilken Uro, Forbavselse, nyt Haab og Vantro mellem hinanden! Hvilken Spørgen og Talen den Aftenstund! De ved hverken ud eller ind. Da med eet bliver der lyst i Salen, og al Tale forstummer. Se midt iblandt dem staar han, deres elskede Mester, levende, straalende i overjordisk Herlighed. Og atter hører de hans velsignede Stemme: »Fred være med eder!« Og i samme Øjeblik bliver der Fred iblandt dem, Fred i deres urolige, ængstede Hjerter, den Fred, som overgaar al Forstand. Og ud imod dem strækker Jesus sine gennemborede Hænder, og saa peger han paa sit Hjerte, der var blevet stunget af Lansen, og der staar i Evangeliet de stiltfærdige, men skønne Ord: »Da blev Disciplene glade over, at de saa Herren.« De tvivlede ikke mere, de saa det gennemstungne Hjerte, og derfra gik Kærligheden ud og varmede dem og fyldte dem med Guds Glæde.

Denne store Paaskeglæde bliver paa en særlig Maade en Del af vor Menighed til Del i Dag. Vorherre aflægger Besøg i alle de Hjem, der i Dag for første Gang sender et Barn til ham i Alterens Sakramente. Herren gaar med ud rundt omkring i Byen, op ad Trapperne, til alle disse Hjem. Der bliver lyst i Dag i mange Stuer, thi den Opstandne selv staar der i Stuen og siger: »Fred være med eder!«

B. J.

Fru Sigrîd Undset.

Vel ingen Bog er i de senere Aar blevet læst her i Danmark og i hele Norden saa meget som »Kristin Lavransdatter«, intet Forfatternavn er blevet kendt som Navnet Sigrîd Undset, før kun kendt af faa, nu nævnt med Beundring overalt, hvor der læses. De tre Bind af »Kristin Lavransdatter« er trykt i tilsammen 116 000 Eksemplarer, og den svenske Oversættelse desuden i 38 225 Eksemplarer. For nordiske Forhold er det en ret enestaaende Sukces. Men det er ogsaa en enestaaende Kunst.

I de tre tykke Bind træder Nordens og specielt Norges Middelalder Læseren levende i Møde. Aldrig har man læst en historisk Roman, der var i Stand til at gribe som den. At følge Kristin fra hun som lille syvaarig Pige sidder paa Hesten hos sin Fader og rider op i Sæteren og indtil hun som gammel Kone dør af Pesten hos Nonnerne ved Trondhjem er en vidunderlig Oplevelse. »Hun var ikke kommet til Gud med kransen sin og ikke med sin synd og sin sorg — ikke saa længe som verden endda eiet en draape av søtt at blande i hendes bæger. Men nu kom hun, nu da hun hadde lært at verden er som et tavernshus — den som ikke har mere at gi ut av, blir sat utenfor døren.« Det var det lange Livs Resultat: »Jeg vil staa op og gaa hjem til min far —.«

Det er Middelalderen i al sin Vælde, man er i, naar man læser denne Bog. Aldrig har nogen i den Grad forstaaet og gengivet det voldsomme i den Tids Mennesker, der er en uhyre Kraft; det fører desværre ogsaa til en Mangel paa Blufærdighed, der virker ubehageligt. Men det er jo Menneskers Liv, der skildres, og derfor ogsaa Menneskers Synd. Der findes ogsaa blidere Toner i Bogen, noget af Middelalderens Mystik og inderlige Fromhed, der er Broder Edvin og Gunnulf, men det overskygges af det voldsomme. Saadan er det jo ogsaa i Menneskelivet, og det er aabenbart det, der har Sigrîd Undsets største Forstaaelse.

For en Katholik, der selv kendte lidt til Middelalderens religiøse Liv, var det forbavsende at se, hvorledes Sigrîd

Undset forstod dette Liv. Ja, det er lykkedes hende at gøre mange Ting forstaaelige, som man selv ikke rigtig kunde klare. Hun forstod Menneskene, og ud derfra følger Resten. Men sikkert ligger der store Studier til Grund for det altsammen, og dog skildres det saaledes, at man aldrig forstyrres af Lærdommen.

Det kunde ikke forbavse nogen, da man for nogen Tid hørte, at Sigrud Undset var blevet Katholik. Det vilde

have været mere forbavsende, hvis hun ikke var blevet det. Den lige afdøde norske Litteraturhistoriker Professor Gerhard Gran skriver meget interessant derom: »Kort tid efter at Kristin Lavransdatter hadde opgit sin ånd, begyndte det rygte at bre sig, at Sigrud Undset var gåt over til katolicismen. Rygtet var sandt, men uttrykket er misvisende; der var i hendes religiøse krise ingen overgang fra en bekjendelse til en anden. »Jeg visste ikke hvad religion var,« sa hun. Skulde man her bruke ordet over-

gang, måtte det være: Sigrud Undset er gåt over fra heden-
 skap til kristendom. Det religiøse vokset frem i hende på
 den personlige oplevelse og selverkjendelse; hun følte med
 sin sterke ansvarsfølelse at intet menneske duger til at
 være sin egen lovgiver; hun følte sig ikke sterk nok til at
 bli lykkelig på friheten, friheten er ikke for menneskene,
 de har ikke vett til at stelle sig. At det blev katolicismen,
 hun grep efter, var ganske naturlig, — hun hadde jo i
 lange tider levet sig ind i middelalderen, og der var væ-
 sentlige drag i katolicismens livssyn som drog hende til
 sig, hendes trang til orden fandt sig her tilfredsstillet, og
 her var religionen og livet overalt sammenhengende, kato-
 licismen er daglig tilstede hos folket, eier en folkelighet
 som protestantismen ikke har nogen følelse av. Sigrud
 Undset måtte til middelalderen for at trænge religion.«

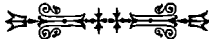
Man forbavses i første Øjeblik over den Sætning, at
 Sigrud Undset »følte sig ikke sterk nok til at bli lykkelig
 på friheten«, for man synes jo, at man sjældent eller aldrig
 har mødt en saadan Styrke som i hendes Bøger. Og dog
 er det rigtigt, thi selv den største menneskelige Kraft er
 ikke tilstrækkelig.

Aschehougs Forlag har lige udsendt »Fortællingen om
 Viga-Ljot og Vigdis« i ny Udgave. Den udkom første
 Gang 1909 og er Fru Undsets første historiske Fortælling.
 Den er som en gammel Saga, voldsom og stærk. Og dens
 Mennesker er som Sagaernes, og her viser Forfatterinden
 for første Gang sin Evne til helt at dykke ned i en svun-
 den Tidsalder, saa den bliver ganske levende. Sammen
 med denne Fortælling er trykt den lille Skildring af »Sankt
 Halvards Liv, Død og Jertegn«, der blev offentliggjort i
 »Tidens Tegn« i 1920. Det er en ganske ejendommelig
 Helgenskildring, men den virker saa sand og tilforladelig.
 Man tvivler ikke om, at ogsaa her er det rigtige truffet,
 saadan var de Mennesker, og saadan var de nordiske
 Folkehelgener.

»Kirken løfter sig i hendes Digtning som Klosteret over
 Pesten i den store Roman,« siger Prof. Vilhelm Andersen.
 Han giver det saa en af sine sædvanlige symbolske Ud-
 lægninger, men det behøves ikke, ganske bogstaveligt er

det sandt. Kirken løfter sig over det altsammen, saaledes som den gjorde det, og som den skal gøre det i alt Menneskeliv.

Bernh. Jensen.

Minder fra Sydafrika.

Et Foredrag holdt i Josefskredsen.

(Sluttet.)

Efter at jeg havde forladt Estcourt, var jeg atter nogle Maaneder i Ladybrand og rejste derfra til en Farm et Par Mil fra Bethlehem, omtrent 25 Mil nord for Ladybrand, men en Rejse paa otte Timer med Jernbanen. Bethlehem er en typisk sydafrikansk »dorp«, de lyse Stenbygninger er alle meget nye, og den eneste Smule Skygge og Hvile for Øjnene (og for Hestene), som man kunde have haft i Pladsen foran den hollandske reformerte Kirke, har Byraadet borttaget ved at hugge de store Træer, der før stod der. Mit Indtryk af Bethlehem er derfor mest blændende Sol, hvide Bygninger, Blæst og Støv. — Her var der i Reglen kun en Gang hveranden Maaned Lejlighed til at høre Messe, naar Præsten kom fra Harrismith, og det skete da i en lille Sal, som Katholikerne laante af den engelske Kirkes Menighed. — For at kunne være der Kl. 8 om Morgenen maatte jeg komme ind om Lørdagen, og jeg boede saa, ligesom Præsten, hos et syrisk Ægtepar, der havde et lille privat Hotel. Manden var fra Beyrout i Syrien, havde tilbragt fire Aar i Rom og studeret til at blive Præst, men maatte opgive det af Helbredshensyn. Baade han og hans Kone var gode Katholiker, og Lørdag Aften gik hun og jeg i Reglen hen til Salen med en sort »boy« til Hjælp for at gøre den i Stand til Messe næste Morgen. Der var noget i Retning af et Alter ved den ene Ende af Salen, men da det var for lavt, maatte vi bøde paa denne Mangel ved at sætte nogle Kasser op paa det. Det var Ølkasser — paa dem bredte vi Dugen, og paa dem blev Alterstenen lagt næste Morgen — det var i Sandhed en Bethlehemske Udstyrelse, men i Sydafrika lærer man at blive taknemmelig for meget lidt. Blot det væsentlige er der — saa er Messe jo Messe, hvor og hvordan den saa læses. I England hørte jeg engang Messe i et Skur.

Her som i Ladybrand kommer Savnet da ogsaa bag-efter. Naar Messen er forbi, saa er den forbi — der er ikke noget at blive efter. Nogle Gange blev jeg i Bethlehem til Mandag Formiddag og var da til Messe i — en

Thesalon, tilhørende en græsk Frugthandler. Der var da kun tre eller fire til Stede. Sommetider tænkte jeg, at de første Messer i de græske og makedoniske Byer maa være bleven læst paa lignende Steder. Man maatte jo endda være glad for overhovedet at have Lejlighed til at høre Messe — der var dog ingen Forfølgelse som f. Eks. i Rusland eller Meksiko. Men et stort Savn er det alligevel for dem, der til Stadighed maa leve i disse Byer, at der ikke er en Kirke. De maa undvære saa meget; mange bliver let ligegyldige — og nogle falder fra. — Der var Tale om, at nogle Præster af Helligaands-Kongregationen skulde bosætte sig i Bethlehem og andre Steder — men det store Spørgsmaal var, som saa ofte før, om der kunde samles tilstrækkelige Midler. Den Rigdom, som Katholikerne menes at være i Besiddelse af, eksisterer vist mest i den ikke-katholske Fantasi. — Der kan være enkelte Ordener, der raader over betydelige Midler — men de er saa skænket af offervillige Venner. Nogle Ordener i Afrika kan kun eksistere med den yderste Nøjsomhed, andre, hvis Gerning er offentligt iøjnefaldende, som Nazareth-Søstrenes, vinder almen Anerkendelse og Støtte, men det glemmes ofte af Protestanter, at selv de saakaldte »rige« Ordener lever i personlig Fattigdom og Opofrelse. Men skønt den hollandske Befolkning endnu er stærkt kalvinistisk, og den engelske foruden den anglikanske Kirke har mange forskellige Sekter repræsenteret, gør Katholicismen Fremgang. En fremragende Konvertit fra Kalvinismen som Monsignore Kolbe kan ikke overses af sine tidligere Trosfæller — ligesom det maa gøre Indtryk paa hele Befolkningen, enten den er hollandsk eller engelsk, at den Apostoliske Udsending fra Rom, Ærkebiskop Gijlswyk, er en Hollænder. Det fremhæves da ogsaa ofte i »The Southern Cross«, Sydafrikas katholske Ugeblad, at man i Holland gaar tilbage til Fædrenes Tro, og at to Femtedele af Hollands Befolkning nu tilhører den. — Sydkorset, som Katholikerne i Sydafrika har taget til deres Symbol, lyser over hele det store Land — maatte det komme til at lyse over et Land, der er samlet i en fælles, katholsk, almindelig Tro, hvor alle er enige, hvor der ikke findes Jøde eller Hedning, Anglikaner eller Kalvinist, men alle er samlede om at naa et og samme Maal, og alle mødes i at bede derom der, hvor Evighedslampen brænder.

Af »Et Medlem af Josefskredsen
i Charlottenlund«.

Anton Maria Gianelli.

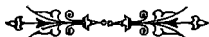
Med denne lille Artikel vil Ugebladet begynde en Serie Artikler, der skal fortælle nogle Træk om de Mænd og Kvinder, som i Løbet af Jubelaaret dels vil blive saligerklærede og dels helgenerklærede af Pave Pius XI. Mange af disse Mennesker har levet i forrige Aarhundrede, og Træk fra deres Liv har derfor en saa meget større Interesse, da de staar saa levende for os og ikke har det ringeste Skin af Sagnfigurer, som det af og til kan synes en, naar man læser om de første Aarhundreders Helgener. Den Mand, vi her skal høre lidt om, levede i den første Halvdel af det 19. Aarhundrede.

Gianelli er født i Norditalien og døde som Biskop af Bobbio i Trebbia. Det mest fremragende Tegn paa hans Hellighed viser sig i hans utrættelige Iver for Sjælens Frelse. Han var en meget dygtig Prædikant, hvilket jo var af største Betydning for hans Arbejde. Medens han var Professor i Retorik i Præsteseminariet i Genua, benyttede han sine Ferier til at holde Missionsuger rundt omkring i Landet. Senere som Præst i Chiavari viede han alle sine Kræfter til dette Arbejde og grundede en Forening af Verdenspræster, »den hellige Alfons af Liguoris Oblater«, der havde til Formaal at afholde Missioner og Eksercitier. 1838 blev han udnævnt til Biskop og arbejdede med stor Kærlighed og Udholdenhed paa at holde alt ondt borte fra sin Hjord. Hans Liv minder os om de smukkeste og mest trøsterige Partier af den katholske Kirkes store Helgenbiografi. Desværre døde den fortræffelige Overhyrde allerede 1846 i sit 57. Aar. En Kongregation for Kvinder, »Maria del Ortos Døtre«, som han har grundlagt, er nu udbredt over hele Italien og store Dele af Sydamerika.

Man ser her — som saa ofte i Kirkens Historie — at de Mænd, der sad i de højeste Embeder, ikke blot udmærkede sig ved Dygtighed, men at de ogsaa besad en saa stor Fromhed, at de var værdige til at lede deres Hjord ad den smalle Sti op mod Himmelen. Efter at der er sket adskillige Mirakler ved Gianellis Forbøn, er hans

Beatifikationsproces blevet indledet, og denne vil altsaa som tidligere nævnt her i Bladet blive afsluttet med, at Pave Pius XI erklærer ham for salig den 19. April.

K. B.

Bibliotheksagen.

Læsning er et af de store Midler til Aandslivets Fremme, ikke mindst, hvor det gælder katholsk Aandsliv. Vi kan derfor ikke være ligegyldige overfor vore katholske Sognebibliothekers Skæbne. I nogle Sogne i København er det Vincentsforeningen, der for mange Aar siden har grundlagt Bibliotheker. Disse har imidlertid ikke faaet den Betydning, de burde have, og det er derfor ikke uden Grund, at man paa Vincentsforeningens sidste Generalforsamling har slaaet til Lyd for at sætte Kræfterne ind dér. Med dette Formaal blev der dannet et Udvalg med Pastor Benzon som Formand. Det bestaar yderligere af en Repræsentant for ethvert af de fem københavnske Sogne, ogsaa fra dem, der ikke har Vincentsbibliotheker, idet man har forstaaet Fordelen ved Samarbejde og Fællesoptræden.

Bibliotheksudvalget har begyndt sit Arbejde og maa nu først og fremmest søge at skaffe Interesse og Velvilje for Sagen.

Et Spørgsmaal trænger sig straks paa: Skal disse Bibliotheker kun indeholde katholsk Litteratur? Vi mener nej. Man kunde spørge videre: Er det nødvendigt, da overalt Kommunebibliotheker staar til Raadighed for de læselystne?

Det synes os uden Tvivl, at vore Sognebibliotheker ogsaa i Henseende til ikke-katholsk Litteratur har deres særlige Opgaver udfra følgende Betragtninger:

- 1) De Katholikker, der ikke søger Kommunebibliothekerne, og som iøvrigt ikke er Litteraturdyrkere, vil gennem Opslag ved Kirkedøre og Ofsentliggørelse i vor Presse kunne faa Lysten vakt til at benytte vore Sognebibliotheker og saaledes beriges ved Læsning.
- 2) Enhver Katholik maa sætte Pris paa at benytte et Bibliothek, hvor katholsk Interesse og Smag for det meste har været afgørende for Bogvalget.
- 3) Den almindelige underholdende Litteratur kan i mange Tilfælde bane Vej for Forstaaelsen af og

Interessen for den særligt katholske Litteratur, som da vil haves ved Haanden.

- 4) Man vil blive skaanet for at faa daarlige Bøger mellem Hænderne.

Naturligvis hør den katholske-danske Litteratur i disse Bibliotheker saa vidt muligt være fuldstændig ikke mindst med Hensyn til de nyeste Bøger. For at realisere alt dette maa der naturligvis Midler og stadige Midler til.

Vi er derfor glade ved at kunne oplyse, at vi ifølge Lov af 5. Marts 1920 kan gøre Regning paa at opnaa Statsunderstøttelse. Betingelserne for at opnaa dette er ikke uoverkommelige. Grundtanken i denne Lov kan udtrykkes saaledes: Staten vil træde hjælpende til overalt, hvor man arbejder paa at realisere et Bibliothek, der skal sprede Kundskab og Oplysning. Vel at mærke: der forudsættes, at der gøres noget først, navnlig at der bekostes noget paa et saadant Bibliothek, da vil Understøttelsen kunne beløbe sig indtil Halvdelen af de Tilskud og Bidrag, der er ydet Bibliotheket.

Ud fra dette Forhold henvender vi os — med Biskoppens Tilladelse — saa meget desto mere tillidsfuldt til alle Katholikker i København og opfordrer Dem til, hver i sit Sogn, at bidrage til Sognebibliothekernes Nyanskaffelser, Indbinding og andre til Sagen henhørende Udgifter. Man kan tegne sig for et aarligt Bidrag, hvilket man opfordres til paa det varmeste, da et saadant Bibliothek til Stadighed maa kunne bekoste, hvad der hører til Vedligeholdelse og Nyanskaffelser.

Ligeledes vil man være taknemlig for Boggaver, i Fald en eller anden f. Eks. skulde have to Eksemplarer af samme Bog.

Vi benytter Lejligheden til at takke paa det hjerteligste alle dem, der allerede har vist Sagen Velvilje og Forstaelse.

Vore Sognebibliotheker vil altsaa være des smukkere holdte og des mere tilfredsstillende, jo mere De, ikke blot i aandelig Forstand, interesserer Dem for dem; dette Foretagende har jo nemlig den Ejendommelighed, at Bidragyderne selv vil have Glæde og Nytte af deres Gaver.

Man bedes henvende sig angaaende Bibliotheksagen til Undertegnede.

For Sakraments sognet: Pastor *Cay Benzou*,
Nørrebrogade 27 C^I

For St. Ansgars Sogn: Hr. *Gross*,
St. Paulsgade 6 o. G.

For Rosenkranssognet: Hr. *Langkjær*,
Küchlersgade 4 St.

For St. Annæ Sogn: Pater *Scherz*,
Hans Bogbinders Allé 2, Sundby

For St. Andreas Sogn: Pater *Spaus*,
Præstegaarden, Ordrupshøj.

NB. Da Ansøgningen om Statsunderstøttelse allerede skal indgives i Maj Maaned, bedes man ikke betænke sig for længe.

En ny Bensonbog.

Lige til Paaske udkom igen en Bog af *Robert Hugh Benson*, »Aandemanere. En Roman om Spiritister«. Og vi vil gerne gøre opmærksom paa det med det samme, mens vi haaber i næste Nummer at kunne bringe en udførligere Anmeldelse. Benson, der i mange Aar kun var kendt herhjemme gennem Johannes Jørgensens Oversættelse af »Verdens Herre«, er nu aabenbart ved at vinde sig en stor Læsekreds. Ved Juletid udkom »Indvielse«, og dens Modtagelse var saadan, at Koppels Forlag allerede rykker ud med en ny Benson-Bog. Som Bogens Titel angiver, behandler den et meget aktuelt Emne, og naturligvis gøres det paa en saadan Maade, at ingen, der først har aabnet denne Bog, kan holde op med Læsningen, før han er naaet til sidste Side. Robert Hugh Benson bør naturligvis læses af alle Katholikker, der i det hele taget har Interesse af at læse.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. For at vinde Jubelafladen i Rom kræves det som bekendt, at Pilegrimmene paa 10 Dage skal besøge de fire store Basilikaer. Da det danske Pilegrimstog ikke kan opholde sig saa længe i Rom, har Hs. Højærværdighed Biskoppen søgt Dispens og derefter modtaget følgende Brev fra Centralkomiteéns Generalsekretær Mgr. Nogara: »I Kraft af de mig meddelte Fuldmagter indskrænker jeg Besøgene i de fire Basilikaer til tre for de

Pilegrimme, der skal komme til Rom fra Danmark nu i Maj Maaned. Besøgene skal gøres paa følgende Maade: enten skal de paa tre forskellige Dage een Gang dagligt aflægge et Besøg i de fire Basilikaer; eller de skal besøge hver enkelt Basilika for sig tre Gange paa fire forskellige Dage. I sidste Tilfælde skal der afholdes en Gudstjeneste i hver Kirke, f. Eks. en hellig Messe, en kort Prædiken, sakramental Velsignelse.«

— Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867, der sikkert er en af Menighedens ældste karitative Foreninger, afholdt den 1. April sit aarlige Generalmøde efter i Forvejen at have udsendt sit Regnskab til Medlemmerne for det forløbne Aar 1924. Til Dirigent valgtes Grosserer Sophus Diemar. Formanden indledede med at omtale Foreningens afdøde Medlemmer, og særligt dvælede han ved d'Herrer Fabrikant Herm. Hoffmann, Sakristan Jensen og Inspektør Simonsen, der alle i sin Tid havde udrettet et betydeligt Arbejde indenfor Foreningen. Derefter drøftedes de forskellige Punkter paa Dagsordenen, og dér havde Formanden den Glæde at kunne meddele de tilstedeværende, at Sygekassens Medlemsantal ogsaa i det forløbne Aar havde været stigende; ligeledes var Kapitalen betydelig forøget, sikkert noget, kun faa Foreninger for Tiden kan rose sig af. Disse to Meddelelser kommer nu gennem Ugebladet til dettes Læseres Kundskab og burde friste de Katholikker, der af forskellige maaske mindre velovervejede Grunde har afholdt sig fra at benytte de ulvivsomme Goder, som den katholske Sygekasse er i Stand til at byde sine Medlemmer, til nu at indtræde. Den Hjælp, som Sygekassen kan byde sine Medlemmer, er i Virkeligheden ret betydelig, idet Sagen forholder sig saaledes, at langt Størsteparten af de Katholikker, der i Forvejen er Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse, tillige kan være Medlemmer af katholsk Sygekasse og derved i Sygdomstilfælde sikre sig en større Sygehjælp. I disse pengevanskelige Tider bør denne Meddelelse læses med den største Interesse og tages under alvorlig Overvejelse. Kontingentet er jo i Forhold til de Goder, der bydes, saa ringe, at selv det mest sparsommeligt anlagte Budget kan taale den Indskrænkning. Meld Dem derfor i egen Interesse snarest muligt ind i Sygekassen, hvis Kontor er St. Jørgens Allé Nr. 11. — Ved Generalforsamlingen genvalgtes til at lede Foreningen d'Herrer Læsøe-Riise, H. Messerschmidt og Poul Günther; ligesom d'Herrer S. Diemar og M. Albrechtsen genvalgtes til Revisorer.

Frants af S.

— Vi har faaet tilsendt Regnskabet for Koncerten til Fordel for Rosenkranskirkens Kør, som fandt Sted

Søndag d. 15. Marts i »Institut Jeanne d'Arc«. Der blev solgt 208 Billetter à 1 Kr. 50 Øre = 311 Kr. 50 Øre. Garderoben indbragte 37 Kr. og Salg af Programmer 36 Kr. 50 Øre, i alt 385 Kr. 06 Øre. Udgifterne beløb sig til i alt 217 Kr. 75 Øre. Der blev altsaa et Overskud paa 167 Kr. 31 Øre, som vil blive brugt til Forbedring af Koret. Desværre var Tilslutningen fra Menighedens Side (langt de fleste Billetter var solgt til udenforstaaende) ikke saa stor, som man kunde have ventet, eftersom der her gaves en Lejlighed til paa en billig og behagelig Maade at understøtte en god Sag, men forhaabentlig vil Salen næste Gang blive fyldt til sidste Plads.

— Rosenkranskirken er som sædvanlig først med sit Aarsregnskab. Det viser igen en Forøgelse af Kirkeskatten, ca. 400 Kr., men ogsaa ligesom det forrige Regnskab en Tilbagegang i Bidragydernes Tal, der nu er 351. Større Reparationer paa Kirkens Ejendom paa Haveselskabets Vej har givet et Underskud paa denne Ejendom paa ca. 1400 Kr., og det har naturligvis forrykket hele Resultatet en Del i Aar. — Desværre synes det endnu at have lange Udsigter med en ny Rosenkranskirke.

— Den 25. Marts afholdt *Unio* sin aarlige Generalforsamling, paa hvilken der blev valgt 3 Administratores, nemlig Murermester A. V. Günther, Fuldmægtig Aug. Husson og Grosserer H. Nystrøm, til at forestaa Foreningen i den kommende Sæson. Efter Generalforsamlingen samledes man om Smørrebødsbordene. —*n.* —*n.*

Svendborg. Paasken er i Aar blevet fejret paa en særdeles festlig Maade i St. Knuds Kirke her. — Vor Sognepræst Pastor Hillebrand havde indbudt Pastor Fiedler fra Sønderborg til at holde Fastepredikenerne her i Aar. Det blev en stor aandelig Berigelse for os alle, at Pastor Fiedler valgte Fader vor som Emne for Fastebetragtningerne, som han med stor Inderlighed udformede og forklarede. Ogsaa en god Del Ikke-Katholikker fulgte trofast og interesseret med. — Paaskedag udførte et nyt Sangkor — (mest Sunnivaforeningens unge Piger) med stor Præcision — en tostemmig Messe af Haller til Organist Holsts diskrete Orgellesagelse. To unge Katholikker ledsagede Orgelet med Cello og Violin, og den unge Student Ebbesen sang med sin kønne og friske Baryton nogle Solopartier, bl. a. Laudate Dominum. At hele St. Knuds Menighed flokkedes om Nadverbordet om Morgenen ved Korsets højtidelige Optagelse, er en Selvfølgelighed, som hvert Aar gentager sig!

Aalborg. Der er i disse Dage rejst et mægtigt Plankeværk om det store Stykke Havegrund, som i lang Tid har henligget ret ubenyttet øst for den herværende lille

katholske Kirke. Her skal den nye, store Rundkirke, hvis Indre vil komme til at ligne den ejendommelige Domkirke i Aachen, have sin Plads, og det allerførste Arbejde er allerede paabegyndt. Det bestaar i Nedramningen af 500 Stykker ca. 5 Meter lange Granstammer, hvorpaa Kirkens Fundament vil komme til at hvile. Grunden er nemlig her, som Tilfældet for øvrigt ikke saa sjælden er i Aalborg, saa blød og eftergivende, at Murene og Søjlerne, hvoraf enhver kommer til at staa paa 10 af de nævnte Stammer, ikke vilde være i Stand til at bære den mægtige Tagkonstruktion uden saadan ekstra Afstivning. Den gamle Kirke, foran hvis Indgang der bygges et nyt Sakristi, vil ikke komme til at indgaa i den nye Kirke.

Sønderjydske katholske Kirkers Indsamlingsbøsser tilsendes paa Forlangede. Henvendelse til Pastor B. Jensen, Bredgade 64, K., helst skriftlig.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

afholder ordinært Generalmøde Mandag den 27. April Kl. 8 Aften pr. i Bredgade 67 2. Sal o. G.

Eventuelle Forslag fra Brødrene, som ønskes behandlet ved dette Møde, maa indsendes før den 23. April til Formanden Hr. Chr. Dose, Ahornsgade 13.

Bestyrelsen.

Gaver til Første Kommunion og Firmelse.

Salmebogen Luksus Udgave	12,—
Papini: Christi Livs Historie.....	18,—
Soeur Thérèse: En Sjæls Historie, smukt indbundet	9,—
Vievandskar, modelleret af Billedhugger Chres,en Skikkild	2,50. 5,— 7,—
Steidl: Knud den hellige, Luksusudgave.....	15,—
F. F. Maurer: Frans Xaver, indb.....	5,—
Perlemorsarbejde fra Jerusalem	
Rosenregn, smukt indbundet	4,75
Kommunionsandagter til hver Dag.....	3,—
St. Franciskus-Relief, fra Billedhugger Skikkilds Atelier...	12.—
St. Lorenzo i Assisi, udført i gammelt Nøddetræ	
Pastor Olriks Takkelitani	1,—
Faas i Katholsk Boghandel.	

Husk Vincentsforeningens Bibliothek Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 6¹/₂—8.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Stalm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96³, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

19. April Hvide Søndag	26. April 2. Søndag eft. Paaske.
20. — M. Ferialdag.	27. — M. Ferialdag.
21. — Ti. Anselm, Biskop og Kirkelærer.	28. — Ti. Paul af Korset, Bekender.
22. — O. Soter og Kajus, Paver og Martyrer.	29. — O. Josef, Kirkens Værnehelgen.
23. — To. Georg, Martyr.	30. — To. Katharina af Siena, Jomfru.
24. — F. Fidelis, Martyr.	1. Maj F. Filip og Jakob, Apostle.
25. — L. Markus, Evangelist. Bededag.	2. — L. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11^{1/2} stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8^{1/2} højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11^{1/2} stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

Konvertitundervisning.

Onsdag den 22. April Kl. 8 Aften begynder et nyt Hold Konvertit-Undervisning i Præsteboligen (2. Sal hos Sognepræsten) Nørrebrogade 27 C.

Enhver Ikke-Katholik, som har nærmest til Sakramentskirken, og som ønsker at lære den katolske Kirkes Religionslære at kende, tilbydes herved Lejlighed til at deltage i denne Undervisning, uden at der deraf følger anden Forpligtelse, end hvad Samvittighed og Overbevisning siger én selv.

Det er ønskeligt, at man følger med straks fra Begyndelsen og kommer regelmæssig hver Mandag og Onsdag Aften Kl. 8 præcis. — Katholsk Katekismus maa helst medbringes.

(En eller anden Katholik kan ogsaa deltage paa Betingelse af, at man medbringer en Ikke-Katholik).

Min kære Mand

Wilfred Hartman Jantzen

er Paaskemorgen vel forberedt ved alle vor hl. Kirkes Naademidler afgaaet ved Døden.

Henriette Hartman Jantzen.

Den kære afdøde anbefales til Trosfællers Forbøn.

Begravelsen finder Sted paa Katholsk Vestre Kirkegaard Fredag Kl. 2.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 17.

Søndag den 26. April.

1925.

INDHOLD: Anden Søndag efter Paaske. — Præmonstratensernes General gæster Danmark. — Mgr. Vinzenz Maria Strambi. — Livsanskuelsernes Politik IV. — Ansgariusforeningens Virksomhed i 1924. — »Nadversalen«. — De polske Landarbejdere ved Kolding. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Anden Søndag efter Paaske.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 32. Af Herrens Barmhertighed er Jorden opfyldt. Alleluja. Ved Herrens Ord er Himlene grundfæstede. Alleluja, alleluja. Jubler i Herren, I retfærdige; Lovsang sømmer sig for de retsindige. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som ved din Søns Fornedrelse har oprejst den faldne Verden, giv dine troende en evindelig Glæde, at du maa lade dem, som du har udrevet fra den evige Døds Farer, nyde den evige Saligheds Glæder. Ved den samme vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Petrus's 1. Brev, 2. Kap.

Trinsang (Graduale).

Alleluja, alleluja. Luk. 24. Disciplene kendte den Herre Jesus, da han brød Brødet. Alleluja.

Joh. 10. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine Faar, og mine Faar kender mig. Alleluja.

Evangeliet. Joh. 10, 11-16 (Den gode Hyrde).

Ofring (Offertorium).

Ps. 62. Gud, min Gud, til dig vaagner jeg ved Morgengry, og i dit Navn vil jeg opløfte mine Hænder. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

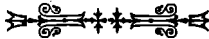
Herre, lad det hellige Offer altid skænke os heldbringende Velsignelse, saa at det med al Kraft maa fuldbringe, hvad det virker i Hemmelighed. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Joh. 10. Jeg er den gode Hyrde, alleluja, og jeg kender mine Faar, og mine Faar kender mig. Alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Giv os, beder vi dig, almægtige Gud, at faa Del i din levendegørende Naade, saa at vi altid maa kunne rose os af denne din Gave. Ved vor Herre . . .

Præmonstratenserordenens General gæster Danmark.

I den kommende Uge vil vi danske Katholikker kunne glæde os over et meget interessant og betydningsfuldt Besøg. For første Gang vil en af de store gamle Ordeners Generaler komme til Danmark. Ordensgeneralerne hører jo til de indflydelsesrigeste Personer i Kirkens Styrelse, og et saadant Besøg kan derfor ikke gaa helt upaaagtet hen.

Det er Abbeden for Abbediet Averbode i Belgien, General for Præmonstratenserordenen, Monsignore Kretz, der kommer hertil som Gæst hos Hs. Højærværdighed Biskoppen. Det er jo almindelig kendt, at vor Biskop oprindeligt er Præst fra dette Abbedi. Det var Mgr. Kretz, der i 1903, dengang kun som Abbed i Averbode, sendte de første Præmonstratensere her til Landet, og iblandt

dem var daværende Pater Brems. Han har ogsaa senere besøgt Danmark, Præsterne fra hans Abbedi overtog Arbejdet i Vejle, en Tid lang i Næstved, og i Esbjerg; desuden er der nu en Præmonstratenser paa St. Josefs Hospital i København og en paa Hospitalet i Randers.

Det er kun et Par Aar, siden Mgr. Kretz blev valgt til General for hele Præmonstratenserordenen. Denne Orden

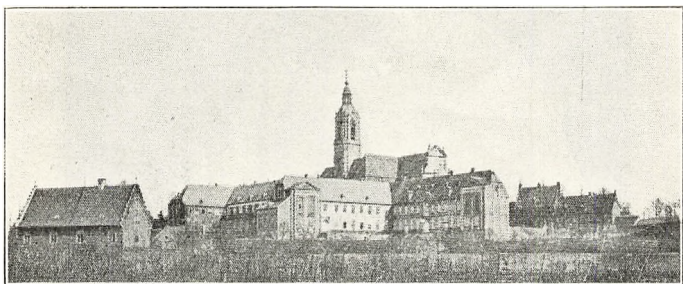

er for Øjeblikket i en ny Blomstringstid. Fra dens Abbedier i Belgien, Holland, Tyskland, Frankrig, Czekoslovakiet, Ungarn, Rumænien øves en stor Virksomhed, og der sendes Missionærer ud til Indien, Madagaskar, Kongo, Brasilien, Nordamerika. I Nordamerika skal der i Løbet af Aaret oprettes et nyt Abbedi.

Mgr. Kretz er Leder af en Orden, der har en stor Fortid — Ugebladet har for ikke længe siden fortalt en Del om den — og det ser ud til, at Ordenen ogsaa skal faa

en stor Fremtid. Reformationen, men særlig Revolution og Napoleonskrigene for 100 Aar siden havde ødelagt meget for denne Orden; men nu er den ved at stige op igen af en Bølgedal.

I Ordenens Storhedstid var ogsaa Danmark iblandt de Lande, der nød godt af Præmonstratensernes Virksomhed — man behøver jo kun at nævne Børglum. Og det ser ud til, at Danmark ogsaa i den nye Tid skal faa Del i Velsignelsen fra Prémontré. I Løbet af det sidste Aar er der indviet en ny Kirke i Vejle og et nyt Kapel i Esbjerg, begge Dele Vidnesbyrd om et opofrende og frugtbart Arbejde fra Præmonstratensernes Side. Naar nu deres ærværdige General kommer til Danmark, er det jo sikkert

ikke blot en Ferierejse, men der er al Grund til at antage, at dette Besøg vil faa betydningsfulde Følger.

Og naar vi nu byder Mgr. Kretz Velkommen til vort Land, vil vi udtale Ønsket om, at han maa tilbringe gode Dage iblandt os, at han maa kunne mærke, at danske Katholikker er taknemmelige for den Indsats, som hans Orden fra først af under hans Ledelse har gjort her iblandt os. Vi haaber ogsaa, at Prælatens Besøg maa blive Anledningen til ny velsignelsesrig Virksomhed og derved blive til Gavn for Kirken i Danmark baade nu og ud i Fremtiden.

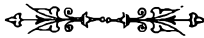
Mgr. Vinzenz Maria Strambi.

Omkring Pave Pius VII færdedes ikke faa Mænd, der senere af Kirken baade er blevet salig- og helgenerklærede. En af de mest fremragende Personligheder er den Mand,

hvis Navn staar over disse Linier, og som nu om kort Tid af Paven vil blive erklæret for salig.

Den ærværdige Vinzenz Strambi blev født 1. Januar 1745 i en lille By Becchia i Italien af fromme og meget velhavende Forældre. Allerede i sin Ungdom viste han sig meget from og gik derfor under Navn af den lille Helgen. Aaret efter at han var blevet præsteviet, indtraadte han i Passionisternes Orden, og han kom derved i meget nær Berøring med Stifteren, den hellige Paul af Korset. I denne Tid forenede Strambi store Studier af den hellige Skrift og Kirkefædrene, især den hellige Thomas af Aquin, med et meget strengt Fromhedsliv. Saaledes udrustet var han vel egnet til at udsendes som en ny Apostel for Italien. Indenfor sin Orden opnaaede den fromme Præst høje Udmærkelser og blev baade Provinsial, Konsultor og Generaldefinitor. Pave Pius VII udnævnte ham 1801 til Biskop af Macerata og Tolentino. Men ogsaa som Biskop vedblev han at være den ideale Ordensmand; baade hans Bolig, Klædedragt og Næring var præget af den hellige Fattigdom, idet hans Valgsprog vedblev at være: Passio Domini Nostri Jesu Christi (Vor Herres Jesu Christi Lidelse). Som Biskop arbejdede han utrætteligt for at forbedre Studierne og Livet i sit Seminarium, reformere sin Klerus og hellige sin Hjord. Da Napoleon i 1808 forlangte af Strambi, at han skulde aflægge den af Paven forbudte Troskabsed, maatte han forlade sin Hjord og blev efter Napoleons Befaling transporteret til Novara; men senere fik han dog Tilladelse til at bo i Milano og kunde derfra lede sit Stift. Ved Napoleons Tilfangetagelse vendte Strambi den 14. Maj 1814 tilbage til Macerata. Tre Gange blev han af Paven kaldt til Rom for at prædike for Kardinalkollegiet og for den forsamlede Klerus; da Pest og Hungersnød hjemsøgte Italien 1816 og 1817, viste han sig for sine Landsmænd som en anden hellig Boromæus. Ved sin Livsvandels Hellighed havde han en gavnlig Indflydelse paa alle de Mennesker, han omgikkes. Da han 80 Aar gammel maatte nedlægge Bispestaven, overlod Paven ham en Bolig i Quirinalet, og han var til sin Død Pavens trofaste og kloge Raadgiver. Da Paven blev farlig syg, og Strambi indsaa, hvilket Tab det vilde være for Kirken, hvis den mistede

sit Overhoved, saa opofrede Strambi i den hellige Messe sit Liv, for at Gud maatte skaane den hellige Faders; Gud modtog hans Offer, og straks fra denne Time blev Paven raskere; men Strambi blev pludselig syg og døde saa Dage derefter. Pave Gregor XVI gav ham Titlen »Servus Dei«, og Pave Pius XI vil den 26. April i Aar erklære ham for salig. Strambi er Forfatter til to Skrifter, nemlig en Biografi af den hellige Paul af Korset, Stifteren af Passionisternes Orden (Rom 1786), og af Bogen: Tesori che abbiamo in Gesù Cristo (Den Skat, vi har i Jesus Christus, Rom 1790).

Livsanskuelsernes Politik IV.*)

Den groveste Spottelyst har let Spil overfor det faldne katholsk-fjendtlige Kabinet Herriot. — Hans Radikalismes Finanspolitik prægedes af halv Uærlighed, Kampen mod Katholicismen af fuldblods Dumhed — raa indadtil, hovmodig udadtil. Ikke den ringeste Hønnør, kun Vidnesbyrd for Egoisme og Ukyndighed og Svaghed ledsagede Herriots Forsvinden.

Ministeriet Painlevé er et Rehabiliteringskabinet. Briand som Udenrigsminister og de Monzie som Undervisningsminister betyder foreløbig Forsoning med Katholicismen udadtil og indadtil. Krisen har ikke ført til Valg, man har med alle Midler søgt at undgaa Valg af Angst for Befolkningens Ophidselse og Harme over selve den franske Regerings hemmelige Forringelse af fransk Valuta — og over Forfølgelsen af Katholicismen. Nu skal Gemytterne beroliges og Taabeligheden overfor Kirken helst dysses ned. Samtidig hermed skal det grimme Navn Caillaux blankes op med en forhaabentlig dygtig Finanspolitik, — og hvad Herriot ødelagde for Radikalismen saaledes vindes tilbage.

Det nye Ministerium vil forme sig som et — maaske

*) se Ugebl. $\frac{1}{4}$ d. A.

ikke langvarigt — dæmpende Intermezzo. I hvert Fald vil det sikkert vare nogen Tid, førend man direkte vover at angribe Katholicismen. En anden Sag er, at skjult foregaar der sikkert i Frankrig en Udvikling tilvenstre. Katholicismens Sum af Sympathi formindskes. Saadan er Franskmændene — og Menneskene i Almindelighed — først naar der indtræder Krisetilstand, naar der skal kæmpes for Livet kommer det Uovervindeligste frem.

* * *

Politik er Kamp om Magt hedder det; eller: Politik er anvendt Livsanskuelse; eller simpelthen: Politik er Leve-maade, offentlig Eksistens, at gøre noget — som Regel sig selv — gældende, at være en Faktor i Samfundet. En stærk litterær Opblomstring af Katholicismen, vil ingen kalde blomstrende katholsk Politik. Der kræves en intimere Forbindelse med Samfundet, eller endog Staten. Politik er Virksomheden for Indflydelse paa Samfund og Nation.

Naar man prøver at danne sig et Rundsyn over, hvordan Katholicismen gør sig gældende i Europa, vil man stort og forenklet se den staaende paa tre Trin.

I Frankrig og Middelhavslandene er Katholicismens Indflydelse ret nøje forbundet med Politik. Kampen mellem Katholicismen og dens aandelige Modstandere giver sig især i Frankrig — som vi har set — meget let politiske Udslag.

I Tyskland er det en af Katholicismens Opgaver som aandeligt Samfund at etablere Sammenknytningen med almen politisk Virksomhed. Opdragelse til Politik! er et af Slagordene blandt Tysklånds Katholikker. Man kender sin Styrke — ogsaa rent numerisk — som aandeligt religiøst Samfund; nu gælder det for den samme — helst ogsaa samme numeriske — Styrke at præge det sociale, politiske Samfund. Det store nye i Tyskland er, at det sociale og politiske Samfund ikke er det samme før som efter Krigen. Og vældig er den Virksomhed, der udfoldes, for at Katholicismen saa meget som muligt kan farve det Liv, der venter den tyske Republik. Men endnu er Forbindelsen mellem Katholicismen og Republiken ikke sluttet, saaledes at

Katholicismen som en Magt i Republiken kan præge den med sin Aand indefra. Catholicismens Indflydelse viser sig endnu ikke i videre Grad politisk.

I England er Forholdet det samme, blot ikke af samme Aarsager, og tillige i langt højere Grad. Der gør Catholicismen sin Magt gældende endnu paa rent aandelige Omraader, især naturligvis religiøst. Den store Opgave, der er stillet Catholicismen i England, er Brydningen med Protestantismen, som kommer tydeligst frem i Bestræbelserne for religiøs Genforening.

Saaledes ogsaa i endnu stærkere Grad her i Norden. Catholicismens Politik i England og Norden er ren Aands- ja, endog Religionspolitik. Her er der ikke Tale om social-politisk Kamp. Katholsk Digtning, Kunst, Tænkning, Oplysning og Opbyggelse kan foreløbig kun indstilles paa at vinde de Millioner Enkelte, ikke straks de enkelte Millioner.

Man ser, at jo længere nordpaa, jo længere bort fra den europæiske Kulturs latinske Moderland, jo nærmere Protestantismen, desto ringere i kulturelt Omfang er Catholicismens Opgave. Omraadet begrænses til det rent aandelige Liv. Det er ikke tilfældigt, at Nordens største Katholik i den nyere Tid er en Digter; men det er ogsaa betegnende, at han er landflygtig.

* * *

Nu da Angrebene paa Catholicismen i Frankrig er indstillet — og sandsynligvis ophørte for en overskuelig Tid — samler den katholske Verdens Interesse sig om Catholicismen i Tyskland og dens Forhold til Stat og Samfund og Politik.

Det store Spørgsmaal for Tysklands Katholikker er stadig Forholdet til de forskellige Teorier og deres Praksis. Hvor hører vi til mellem Partierne? Og hvilke er vore Opgaver? — Det er nemlig ikke ganske ligefremt givet, at Katholikkernes Parti er Centrum. I Bayern, Catholicismens politiske Hovedland i Tyskland, findes foruden det venstresindede »Centrum« et konservativt »Bayersk Folkeparti«; det sidste er det stærkeste. Men katholsk Konservatisme møder indenfor det tyske Rige en Modstander,

der er farlig ved at være konservativ men protestantisk, og ikke blot det, men anti-katholsk, nemlig »det tyske Folkeparti«, hvis aandelige Eksistens — forsaavidt den overhovedet findes — har »Kulturkampen« som Basis, og hvis Politik er det skrappeste Kejseri. Med Hensyn til den store katholske Masses Stilling til Frisind eller Konservatisme, Opretholdelse eller Forkastelse af Revolutionens Resultat, vil Valgene til Rigspræsidentskabet blive afgørende for lange Tider. Det er det altoverskyggende Spørgsmaal, — hvis Løsning man kun kan afvente uden Profetier.

I intet Land teoretiseres der politisk saa meget som i Tyskland. Og den megen Teoretiseren er tillige et stort Oplysningsarbejde, et stort opdragende Arbejde til politisk Liv. Og til Forstaaelse af senere katholsk Politik i Tyskland, vil det være interessant at undersøge noget af Katholicismens politiske Litteratur; det skal der prøves paa i en følgende Artikel.

Emil Frederiksen.

Ansgariusforeningens Virksomhed i 1924.

Nordisk Ugeblad har med 1924 fuldendt sin 72. Aargang. Der udkom 52 Numre med et Sideantal af 1056 + XII. 40 Billeder har været optaget i Teksten.

Abonnementsprisen har været uforandret 3 Kr. Kvartalet (deri indbefattet Porto).

Der har været taget *Særtryk* af Pastor F. F. Maurers Afhandling om Joakim Rønnow. »Korte Tanker over Søndagens Epistler« er udkommet som Særtryk, men bestøet af andre.

Under Redaktørens, Pastor Bernh. Jensens Fraværelse fra Midten af November f. A. til Midten af Februar d. A. overtoges *Redaktionen* af Pastor F. Jaworski, hvem Ansgarius-Foreningen skylder en Tak for den Fasthed, hvormed han førte Bladet videre i det givne Spor.

Annonce-Tillægene, som er bortforpagtet til Direktør Alfr. Silcowitz, har givet en netto Indtægt af 2020 Kr.

Kalenderen for 1924 blev trykt i et Oplag paa ca. 1500. Den har været redigeret af Pastor M. Back, Stenosgade.

Prisen var sat til 40 Øre. Den gav et Overskud af 73 Kroner.

Bogforlaget er iaar kun bleven forøget med Pastor F. F. Maurers Skrift om Joakim Rønnow. Udgivelsen af dette Særtryk har kostet 350 Kr.

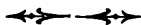
Ved Salg af Forlagets Skrifter er der indkommet 403 Kroner.

Iaar er der ikke trykt nogen *Medlemsliste*; men man har besluttet til næste Aar at udgive en fuldstændig Fortegnelse over Foreningens Medlemmer.

Antallet af *Udhængsskabe* er siden 1923 blevet forøget med to nye, idet der er anskaffet et til Køge og et til Rudkøbing. Derimod har Sognepræsten i Aakirkeby paa Bornholm ment, at »Nordisk Ugeblad« vilde gøre større Nytte, naar det blev fremlagt paa det stedlige Folkebibliotheks Læsesal, end ved at udstilles i Udhængsskabet. Derved bliver et Udhængsskab ledigt og vil kunne anvendes andet Steds.

Antallet af Foreningens Medlemmer er gaaet noget ned i 1924, hvilket maa beklages, især naar man betænker, at Ansgarius-Foreningens Formaal er nok saa betydningsfuldt som det, flere af de ny opdukkende — mere eller mindre selskabelige — Foreninger har sat sig.

Der er indkommet til Ansgarius-Foreningens Bestyrelse et Forslag fra Sognepræsten i Ordrup om at sende et *Frieksemplar* af »Nordisk Ugeblad« til de kommunale Folkebibliothekers Læsesale i Charlottenlund, Gentofte og Lyngby. Dette Forslag er bevilget af Bestyrelsen og vil træde i Kraft fra 1. Januar d. A. at regne.

„Nadversalen“.

Et Passionsskuespil af Robert Hugh Benson.

I Aarhus gjorde man Passionssøndag og Mandag i den stille Uge et dristigt Eksperiment, idet man under Sognepræstens Instruktion opførte Robert Hugh Bensons Passionsskuespil »The upper room« i Menighedens Forsamlingsal, der rummer en lille Scene.

Dette Passionsskuespil, der udkom efter Bensons Død, fortæller Lidelseshistorien, men gengiver den ikke direkte i dramatiske Scener.

Skuespillet, som paa Dansk har faaet Titlen »Nadversalen«, foregaar i denne Sal om Aftenen efter Christi Bortgang til Gethsemane, Langfredag Formiddag og Langfredag Eftermiddag.

Achaz, Ejeren af Nadversalen, er til Stede, og hans Tjener Samuel bringer ham Nyheder ude fra Byen og fortæller om Frelserens Gang til Gethsemane. Senere kommer ogsaa Joseph af Arimathæa, Petrus, Johannes, Judas, Longinus, Maria Magdelena, Veronika og Guds Moder Maria, der bliver den tavse, men samlende Skikkelse i Passionsskuespillet. De forskellige Personer fortæller saa deres Oplevelser, saaledes at man i deres Fortællinger oplever hele Lidelsesevangeliet. Og baade i første og anden Akt har Benson medtaget de Øjeblikke, da Christus føres til det høje Raad og til Golgatha. Han har gjort det paa den Maade, at Nadversalen, som er paa første Sal, har en Altan ud mod Gaden, eller en Vinduesaabning ud imod den. Og i denne Aabning ser man Soldaternes Lansespids og senere det øverste af Korsene glide forbi, medens man hører Mængdens Larmen og Raaben mod Frelseren. Bagtæppet viser Landskabet udenfor Jerusalem med Golgatha i det fjerne. Melleim anden og tredje Akt er der et Intermezzo: Scenen og Salen henligger i Mørke; da lynet og tordnen det pludselig, og i Lynenes Skær ser man Korsene borte paa Golgatha-Bjerget.

Man forstaar af alt dette, at »Nadversalen« kan give Anledning til Udfoldelse af moderne Theaterteknik. Men Kernen i Skuespillet er alligevel dets Aand og dets Ord, og Indholdet er saa stærkt og saa skønt, at det fuldgyldigt og vægtigt kan komme til sin Ret selv i en spinkel Ramme. Bensons egen Mening har da ogsaa været, at det skulde fremføres med enkle Midler og af ikke-professionelle Skuespillere, »det skulde være en bodfærdig og kærlig Betragtning af Forløsningens Mysterium«, baaret af Skuespillerens og Publikums Andagt fremfor af scenisk Dygtighed og Tilfredsstillelse af Underholdningskrav.

Som to gribende Andagter kom Opførelserne i Aarhus da ogsaa til at virke. Der var dødsstille i Salen, og naar man saa de uøvede Skuespillere, tænkte man sig, at saaledes maa ogsaa Middelalderens Mysteriefremstillere have spillet, mere grebne af Andagten end rutinerede i den sceniske Fremstillingsform. Ikke mindst mange protestantiske Tilskuere var betagne af dette Passionsskuespil.

Men forøvrigt var der ogsaa paa det ydre Omraade præsteret det beundringsværdige indenfor beskedne Ram-

mer, og den moderne sceniske Forenklingsteknik var udmærket udnyttet. Og det Sceneri, Benson selv har givet Anvisning paa: Salen, den Gade, man ikke ser, men hører, og saa Udsigten tillader et eget Perspektiv indenfor en begrænset Sceneplads, ligesom Sceneriet med billige Midler kan virke monumentalt.

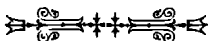
Opførelsen af »Nadversalen« i Aarhus blev derfor en Sejr. De forskellige Kræfter samarbejdede paa rette Maade og indenfor Begrænsningen i den Harmoni, som skaber det gode Resultat. Men Sejren var først og fremmest Bensons. Det er han, der har tilrettelagt Verdenshistoriens vidunderligste Stof i dette moderne Passionsskuespil.

Sikkert kunde dette Passionsskuespil ogsaa opføres med Held andre Steder i Danmark, ligesom det med stort Held og gribende Virkning har været opført tre Gange i Stockholm.

Men ønskeligt vilde det være, om det ogsaa paa Dansk kunde faa sin engelske Form: Versets Form.

Thi i ædle Rytmer og Ordenes Musik vilde de skønne Tanker og gribende Billeder komme dobbelt til deres Ret.

H. B—g.

De polske Landarbejdere ved Kolding.

De polske Landarbejdere i Koldings Omegn har givet St. Michaels Kirke en Gave, der er noget ualmindeligt, og som paa den smukkeste Maade viser dem som ægte Børn af den ridderlige Nation, de ved Fødselen tilhører. De har nemlig i Fællesskab skænket Kirken 4 store, dejlige Flag, to Danebrogsglag og to pavelige Flag. Disse Flag er bestemt til at hænge paa Stænger ud af Taarnlugerne ved særligt højtidelige Lejligheder, og de var første Gang i Brug nu Paaskemorgen, fra da Solen stod op.

Alle Flagene er 3 $\frac{1}{2}$ Meter lange og af fineste og stærkeste Flagdug. De hang paa Stænger, der ragede 5 Meter ud, og de tog sig ganske prægtigt ud og blev beundret af alle.

At skænke særligt de to Danebrogsglag er en udsøgt fin Opmærksomhed fra Polakkernes Side overfor det Folk, i hvis Midte de lever; men den, der kender noget til Polakkerne og deres Historie, vil ikke blive særligt forbavset over, at de kan gøre noget saadant; han vil kende mange Fortilfælde som Udslag af den samme Aand. Enhver rigtig Polak har noget af en Ridders og Stormands Væsen over sig — mange vil maaske bedre forstaa mig, naar jeg

siger en Grandseigneurs Væsen —; og de polske Landarbejdere her er helt igennem rigtige Polakker.

Det er en Glæde at lægge Mærke til det udmærket gode Forhold, der bestaar mellem de polske og de danske Katholikker her. Vi danske Katholikker er egentlig en Smule stolte af Polakkerne. Det er ogsaa statelige Folk at se til, slanke Skikkelser med brede Skuldre og regelmæssige, intelligente Ansigter og i Klædedragt aldeles paa Højde med de danske Forhold, og saa er Polakkerne meget ansete og efterspurgte som Arbejdere. De polske Hjem er nydelige, selv om flere af dem selvfølgelig er prægede af, at Beboerne tænker paa engang at vende tilbage til deres Fædreland og derfor ikke har Lyst til at købe Møbler her i større Udstrækning. Og den Gæstfrihed, der vises — og de Kager, der bydes — har alle Betingelser for at gøre Indtryk paa Danskere.

Polakkerne staar sig økonomisk meget godt, de er slitte og sparsommelige, og de bliver længe paa det Sted, hvor de engang har faaet Arbejde. Men Polakkerne befinder sig ogsaa godt her i Landet og her paa Egnen; de fleste af dem har været her fra før Krigens Tid og kan derfor klare sig rigtig godt paa Dansk, selv om de hjemme og mellem sig indbyrdes altid kun taler Polsk. De rolige og ordnede Forhold her i Landet og saa navnlig den Høflighed og Venlighed, hvormed de overalt bliver behandlet, er noget, der binder dem stærkt hertil. Dette, at en Arbejder, der kommer ind f. Eks. paa et offentligt Kontor, bliver mødt med nøjagtig samme Hensyntagen som Folk i ledende Stillinger, er noget, de paa Grund af deres Erfaringer andre Steder fra ved at sætte Pris paa.

Derfor sker det ogsaa, at de fra andre Lande vender tilbage til den Plads, de havde her ved Kolding, og hvor de saa ogsaa bliver modtaget med Glæde. — Mange af Polakkerne tænker som før sagt paa at vende tilbage til deres Fædreland, som de omfatter med Kærlighed og Stolt-hed; men naturligvis, naar de er paa Besøg hjemme, mærker de Forskellen. Danmark er et Land, der altid har været frit og selvstændigt, og hvor igennem 400 Aar Kong Christian har afløst Kong Frederik med en Regelmæssighed som et gammelt Bornholmerurs Dikken; og Danmark har ikke været indblandet i Verdenskrigen. Polen derimod har igennem halvandet Hundrede Aar været lemlæstet og underkuet, og Polakkernes Nationalitet er bleven hundset; og saa er Krigen gaaet som en Damptrømler flere Gange frem og tilbage over Landet. Alt dernede skal bygges op fra Grunden af, saa det siger sig selv, at det vil vare adskillig Tid, inden Polen i Retning af ydre Kultur og Orden vil kunne naa op paa Siden af Danmark. Det er derfor

let begribeligt, at mange Polakker betænker sig meget paa at vende hjem. Dertil kommer, at de polske Børn, der er født her i Landet, vanskeligt undgaar at blive danske og at føle sig som danske og derfor nødigt vil til Polen.

Som Sognepræst vilde jeg ogsaa nødigt af med disse Børn; det er gode Børn, flinke, trofaste og gudfrygtige; og det er mig i det hele taget en Sorg for hver Polak, der tager herfra.

Polakkerne holder sig godt til Kirken, og man mærker, hvor dybt katholske de er. Selvfølgelig er der en ikke helt ringe Fare for deres Trofasthed mod Kirken, naar de bor et Par Mil fra Kirken og imellem Mennesker, der enten er aldeles gudløse eller ogsaa paatager sig selv at afgøre, hvorledes Troen skal være. Men hvis den hellige Ild engang imellem truer med at gaa ud, skal der ikke ret meget til for at faa den til at flamme op paa ny. — De fleste Polakker forstaaer efterhaanden en hel Del af den danske Prædiken, men det vilde alligevel være for lidt for dem. Efter Højmessens og efter den derpaa følgende Sangøvelse faar de derfor oplæst et Stykke af en ganske udmærket polsk Lærebog i Religionen, og de bliver troligt til denne Oplæsning. De polske Børn kommer ogsaa langvejs fra til Skolen her. Hvor dette dog har været for vanskeligt igen, og det saaledes har været nødvendigt at under-vise dem i Religion ude paa Landet, i smaa Grupper, har det været en virkelig Fornøjelse at arbejde med dem; de har kunnet deres Lektier, saa at mg+ eller ug÷ har været de laveste Karakterer, der kunde gives, og det er ikke saa let at lære en Lektie paa Dansk, naar Forældrene altid taler Polsk med en hjemme.

Polakkerne er ogsaa en økonomisk Støtte for Kirken. De betaler deres Kirkeskat hvert Fjerdingaar med stor Regelmæssighed, og de er ikke smaalige overfor Kirken.

Da den forhenværende polske Sundhedsminister Dr. Chodzko sidste Aar besøgte Kolding sammen med en Del udenlandske Læger, bad jeg ham, om han ikke kunde skaffe Kirken nogle polske, nationale og religiøse Billeder, for at de kunde blive hængt op et Sted her, i Skolen eller Præstegaarden, og give Polakkerne en hjemlig Følelse, naar de kommer, og vise dem, at vi danske Katholikker har Hjerte og Forstaaelse for deres Nationalitet. Dr. Chodzko har holdt Ord, og Billederne er nu kommet. Der er fire store Litografier, de tre farvede. Det ene forestiller Sobieski ved Wien, som han lige har reddet fra Tyrkerne, en af det polske Folks stolteste Bedrifter. Det andet er et dejligt Farvelitografi af den polske Nationalhelt Tadeusz Kosciuszko, det tredje forestiller den polske Bondehær under hans Anførsel i Bøn om Morgenens før Slaget,

og det fjerde viser i fire Billeder Julenatlen i en polsk Landsby. — Hr. Glarmester Chr. Wilger forærer, i Anledning af sin Søns Daab, de fire Litografier indrammede i smukke forgyldte Hulrammer. De vil komme til at hænge i Præstegaardens Spisestue, hvor Polakkerne drikker Kaffe, naar de har været til Kommunion.

— — —
 Flaggaven og særligt selvfølgelig Danebrogsflagene har gjort et vist Indtryk her i Byen. En kom forbi en Familie, der stod nede paa Gaden og saa op paa Flagene, og han hørte dem sige: »Det var flot gjort.« Og nogle andre sagde: »Vi saa dem straks Paaskemorgen, da vi rullede Gardinerne op, og vi kunde se, at de var af Uld.«

J. Olrik.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Elisabethforeningens Basar indbragte Kr. 2661,51. Gevinsterne faldt paa følgende Numre: Taksken 109, Skærmen 48, Kurvestolen 14, Tæppet 30, Kaffe-stellet 81, Dukke Elisabeth 20, Dukke Marie Elisabeth 82, Dukke Stella 172. For al den Interesse og Velvilje, som Foreningens mange Venner har udvist mod Basaren, takkes hjerteligst.

Bestyrelsen.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
Rosenkranskirken	- 5	- 7 $\frac{1}{2}$
Assumptionskapellet	- 4 $\frac{1}{3}$	- 4 $\frac{1}{2}$
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 $\frac{1}{2}$
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Kardinal Newmans Majbog

110 Sider.

35 Øre.

Katholsk Boghandels Forlag.

Ung Pige eller Kone kan faa en Formiddagsplads. Henvendelse hos Grosserer Georg Paatz, Puggaardsgade 8² imellem 6 og 7 Aft.

A.C. Onsdag den 29. ds. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i Vesterhus. Pater Menzinger taler om »Rudolf Otto: Das Heilige«. — Gæstekort faas hos Formanden. Adm.

Kirkelig Kalender.

26. April 2. Søndag eft. Paaske.	3. Maj 3. Søndag eft. Paaske. I Messen: Josef.
27. — M. Ferialdag.	4. — M. Monika, Enke.
28. — Ti. Paul af Korset, Bekender.	5. — Ti. Pius V, Pave og Bekender.
29. — O. Josef, Kirkens Værnehelgen.	6. — O. Oktav af Josef.
30. — To. Katharina af Siena, Jomfru.	7. — To. Stanislaus, Biskop og Martyr.
1. Maj F. Filip og Jakob, Apostle.	8. — F. Mikæls Aabenbaring. I Messen: Mariæ Bebudelse.
2. — L. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.	9. — L. Gregor af Nazianz, Biskop og Kirkelær.

2. Søndag efter Paaske..

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 11½ stille Messe. Kl. 4 Festandagt med Prædiken..

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11½ stille Messe. — Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion og Fornyelsen af deres Daabsløfter. Kl. 5 Festandagt med Te Deum.

St. Ansgars Kirke. Fredag den 1. Maj aabnes Majandagten Kl. 8 Aften med Prædiken og Procession. I hele Majmaaned holdes hver Aften Kl. 8 Majandagt.

Sakramentskirken. Fredag den 1. Maj aabnes Majandagten Kl. 8 med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Majandagten holdes baade paa Søn- og Hverdag Kl. 8 Aften med Prædiken.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 26. April Kl. 8½ i Jesu Hjertes Kirke.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 1. Maj til de aftalte Tider.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanden Kl. 8. i »Columbus«, Aaboulevarden 21. Foreningen har egen Begravelseskasse.

Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling afholdes Søndag d. 3. Maj Kl. 11½ i Salen, Bredgade 67. Alle aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Ecclesiæ seu sacella, quæ forte indigent paramentis, linteamibus, candelabris, stautis vel aliis similibus, iis suppeditari possunt. Billet mrk. »Pro ecclesia« modtager Redaktionen.

Rettelse: I Artiklen om Bibliotheksagen i forrige Nummer skal Adressen for Hr. Gross rettes til St. Pauls Gade 8 (i Stedet for 6).

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer.
i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Th. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Th. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 18.

Søndag den 3. Maj.

1925.

INDHOLD: St. Josefs Fest. — Kirken og Bibelkritiken. — Don Ca-
fasso. — Livsanskuelsesternes Politik V. — En Henstilling til katholske
Husmødre. — St. Mariæ Kirke i Aalborg. — Efterretninger fra Ind- og
Udland: København. Belgien. — Avertissementer.

St. Josefs Fest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 32. Herren er vor Hjælper og Beskytter; i ham
skal vort Hjerter frydes, og til hans hellige Navn sæt-
ter vi vort Haab. Alleluja, alleluja.

Ps. 79. Du, der styrer Israel, agt paa os, du der
leder Josef som et Faar. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, der ved dit ufattelige Forsyn har værdis-
gedes at udvælge den salige Josef til din helligste Mo-
ders Brudgom, giv os, beder vi dig, at vi maa have
ham som Talsmand i Himlene, hvem vi her paa Jor-
den ærer som vor Beskytter. Du, som lever ...

Læsning. 1. Mosebog, 49. Kap.

Alleluja, alleluja. I hvilken Nød de end raaber til
mig, vil jeg bønføre dem og altid være deres Beskyt-
ter. Alleluja. Hjælp os, Josef, at føre et skyldfrit
Liv, og skærm det altid med din Varetægt. Alleluja.

Evangeliet. Luk. 3, 21-23 (Jesu Daab).

Ofring (Offertorium).

Ps. 147. Jerusalem, pris Herren; thi han har gjort Slaaerne for dine Porte stærke og velsignet dine Børn i dig. Alleluja, alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

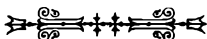
I Tillid til den Beskyttelse, vi finder hos den helligste Moders Brudgom, paakalder vi din Miskundhed, Herre, at du vil give vore Hjerter at agte alt det jordiske ringe og at elske dig, du sande Gud, med en fuldkommen Kærlighed. Du, som lever . . .

Kommunionvers (Communio).

Matth. 1. Men Jakob avlede Josef, Marias Mand, og hun fødte Jesus, som kaldes Christus. Alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Vederkvægede af den guddommelige Gaves Kilde, beder vi dig, Herre vor Gud, at du, som lader os glædes ved den salige Josefs Varetægt, ogsaa ved hans Fortjenester og Forbøn vil give os Del i den himmelske Herlighed. Ved vor Herre . . .

Kirken og Bibelkritikken.

I. INDLEDNING.

Kirken har af sin guddommelige Stifter faaet den Op-gave at føre Menneskene til den evige Salighed. Dette skulde ske paa den Maade, at den prædikede de den an-betroede Sandheder og forvaltede de af Herren indstiftede Naademidler. Derfor sendte han sine Disciple, nemlig de til dette Hverv udvalgte Disciple, ud i den hele Verden, idet han sagde: »Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden. Gaaer *derfor* hen og lærer alle Folk, idet I døbe dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder, og se, jeg vil være med eder alle Dage indtil Verdens Ende.« (Matth. 28, 18—20.)

Tro imod Herrens Ord har Apostlene og deres Efterfølgere forkyndt de dem anbetroede Sandheder og forvaltet de af Herren indstiftede Naademidler indtil den Dag i Dag. Ved Herrens Bistand, ved hans Aand, som han har lovet dem, kunde det ske, at Troen kunde bevares ren og uforfalsket, og den vil blive bevaret saaledes indtil Verdens Ende. Det er ikke gaaet med Christi Ord som med saa mange Læreres baade fra Oldtiden og den senere Tid, at deres oprindelige Tanker lidt efter lidt er bleven misforstaaet, forandret, forøget, formindsket, fordunklet eller forvansket, nej, Herrens Ord er os Borgen for, at noget saadant ikke kan ske.

Imidlertid skulde Troens Forkyndere, Apostlene og deres Efterfølgere, ikke nøjes med kun at prædike og forvalte Naademidlerne, de skulde ogsaa forene de Troende til et Samfund, som kaldes Kirke. Det var et synligt Samfund af synlige Mennesker og med synlige Foresatte.

Ikke alle Medlemmer havde den samme Stilling i dette Samfund, der gaves Overordnede og Underordnede. Vi ser det allerede tydeligt af den hellige Martyr Ignatius's Breve, skrevne ca. 100 Aar efter Christi Fødsel, ligesom af mange Dokumenter fra den ældste kristne Tid. Da nu Apostlene døde, efterlod de deres Arv til deres Efterfølgere, som styrede det kirkelige Samfund med en lignende Myndighed som hine. I dette Samfund var Biskopperne Bærere af den kristne Overlevering, særlig de Biskopper, der var en Apostels Efterfølger paa det vedkommende Bispestæde, Jerusalem, Efesus, Antiochia, Alexandria og særlig Rom. Imidlertid forfattede nogle af Apostlene og deres Disciple ogsaa skriftlige Optegnelser, Evangelierne, »Apostlenes Gerninger« og Breve, men disse Skrifter udgjorde endnu ikke en samlet Bog, de kendtes og benyttedes i Begyndelsen særlig der, hvor de var skrevet, eller af dem, de var skrevet til, og der hengik et Par hundrede Aar, førend de forelaa som en Helhed. Kirken har saaledes to Troskilder, som den øser af, en skriftlig, den hellige Skrift, og en mundtlig, Overleveringen (Traditionen).

Det forholder sig nemlig ikke saaledes, som man kan læse i mange Bøger og Skrifter af Ikke-Katholikker, som om Kirken gjorde Krav paa at modtage nye Aabenbaringer

fra Gud. Kirkens Ufejlbarhed bestaar deri, at den med ufejlbar Vished bevarer og tolker de aabenbarede Sandheder, som er indeholdt i Bibelen og Arvelæren.

Det ligger i Sagens Natur, og det er ogsaa tildels indeholdt i det, som ovenfor er fremsat, at i den første Tid var det særlig Overleveringen, der var fremtrædende. I videre Forstand hører ogsaa Bibelen med til Overleveringen, dog skelnes den fra den mundtlige Overlevering, fordi den er nøje skriftlig fikseret. Paa Overleveringen, Traditionen, byggede den kristne Oldtid, Ignatius M., Polykarp, Clemens, — senere er Tertullian (i hans katholske Tid), Clemens Alex. og især Irenæus († 202 e. Chr.) Vidner herom. Stedse har de Ord, som Paulus rettede til sin Discipel, fundet Genklang i Kirkens Øren: »O Timotheus, vaag nøjagtig (fylakson) over det, som er dig anbeforet.«

Med pinlig Samvittighedsfuldhed har Kirken overholdt denne Formaning.

Dette eller hint, saaledes hed det, har Kirken faaet i Arv af Apostlene, og den bevarer det rent og uforfalsket. Det var især Læren om én Gud, Himmels og Jordens almægtige Skaber, det var Daaben i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, det var Læren om Christi Guddom, hans Forsoningsdød og Opstandelse, om hans Rige og hans Genkomst. For disse Sandheder gik de første Kristne gerne i Døden, ligesom Apostlene og andre Christi umiddelbare Vidner havde gjort, Forældre og Børn, Lærde og Læge, Høje og Lave, spæde Jomfruer og Oldinge, alle overbeviste om, at Christus, som de troede paa som sand Gud, og som de ansaa for deres Herre og Frelser, vilde give dem Livets Krone og genopvække dem paa Opstandelsens Dag.

Overleveringens Indhold blev allerede tidlig sammenfattet i den saakaldte »apostoliske Trosbekendelse«. Dens Ordlyd har været lidt forskellig paa forskellige Steder, men Indholdet er overalt det samme. Den blev særlig brugt ved Daaben og omtales allerede hos Irenæus, Tertullian og Origenes. Der kan ikke være Tvivl om, at den i det væsentlige stammer fra Apostlene, og for saa vidt er det uden Tvivl rigtigt, at den apostoliske Trosbekendelse og Daabsordet er ældre end Bibelen.

Efter Herrens Ord skulde hans Evangelium forkyndes i den ganske Verden, eller, som det hedder hos Markus: »for al Skabningen«.

Et Samfund, som skal omfatte saa mange Folkeslag, maa nødvendigvis have en Styrelse. Jeg har allerede henvist til, at der fra Begyndelsen af gaves Overordnede og Underordnede i Kirken, og at Biskopperne allerede omkring Aar 100 optraadte og blev anerkendt som Apostlenes Efterfølgere. Ignatius M. siger dette med tydelige Ord, og Irenæus siger 100 Aar senere om den romerske Kirke: »Med denne maa paa Grund af dens Forrang alle Kirker paa Jorden stemme overens.« Grunden dertil finder Irenæus deri, at i denne Kirke er Petrus' og Paulus' Lære ved Overleveringen trofast bleven bevaret. Efter Irenæus er ligeledes Biskoppen Apostlenes Arvtager og Overleveringens Bærer, han er »Kirkens Personlighed«, som Høffding-Mus træffende kalder det. Vi skal senere nærmere komme tilbage til dette Udtryk. Saaledes og *kun* saaledes kan man forstaa, at da paa Kirkemødet i Nicæa 325 Læren om Christi Guddom højtidelig blev erklæret for en overleveret Trossandhed, førte den romerske Biskops Sendebud Forsædet og underskrev først af alle, ogsaa de to, som kun var almindelige Præster.

Kirken har, efter at den er traadt ud af Katakomberne, ligesom sin Mester gaaet sin Sejrs gang, men ogsaa sin Smertens Gang gennem Verdens Historie. I Enhed og Enighed staar den nu udbredt over hele Verden, som den Stad paa Bjerget, der ikke kan være skjult, og den bærer i sig Kendetegnet paa, at den er en overnaturlig Plantning paa denne Jord. Den fremviser tillige et skriftligt Dokument, der beviser dens Stiftelse af Christus. Det er Bibelen. Den er dogmatisk en af Kirkens Troskilder, historisk set et paalideligt Dokument om Kirkens Tilblivelse, bedre bevidnet, end noget andet Skrift fra Oldtiden. Herom nærmere næste Gang.

h —.

Don Cafasso.

Blandt de Mænd, der i Aar bliver saligerklæret af Kirken, er den Præst, hvis Navn staar over disse Linier. Meget vides der egentlig ikke om ham, naar man søger hans Navn iblandt hellige Mænd. Dog et Sted er hans Navn indskrevet som med Guldbogstaver, og det er i den ærværdige Don Boscos Liv. Selv om Kirken ikke skyldte Don Cafasso andet, end at han havde uddannet en Don Bosco, saa kunde den aldrig tilstrækkelig takke ham derfor. Men utallige er de Personer, som Don Cafasso ved sit Ord og sit Eksempel har begejstret for Kirken. Der bestod den Gang i Turin et Seminar for Præster, hvor de efter deres teologiske Uddannelse fik Lejlighed til at uddanne deres Sjæle ved Fromhedsøvelser, ved Undervisning i Moral og ved Udøvelse af præstelige Funktioner under erfarne Præsters Vejledning. Bispedømmet Piemont kan takke dette Seminar for talrige af sine fremragende Præster. Efter at Don Bosco var blevet præsteviet, opholdt han sig i nogle Aar her og fandt i Don Cafasso en ypperlig Skriftefader, en forstaaende Sjæleleder og en fortrolig Ven. Om Don Cafasso har Don Bosco skrevet følgende: »Alle er enige om, at man maa kalde hans Præsteliv snarere en Engels end et Menneskes . . . Nogle kaldte ham for en hellig Aloysius grundet paa hans Uskyld og pletfri Renhed: andre for en hellig Frans af Sales for hans Mildhed, Taalmodighed og Kærlighed, andre for en Vinzenz af Paul for hans virksomme Næstekærlighed, andre for en Karl Borromæus grundet paa hans strenge Livsførelse, og endelig kaldte nogle ham for en Alfons Liguori for hans Venlighed, Nedladenhed og Godhed. Men jeg maa dog paa min Side sige, at jeg hos mange Helgener har fundet enkelte Dyder, som de paa en heroisk Maade udmærkede sig i, men jeg tror ikke, at der i mange Personer findes saa megen Klogskab, Erfaring i alle Forhold, Højmodighed, Sindsstyrke, Maadehold, Iver for Guds Ære og Sjælenes Frelse, som vi følte det udstraale fra Don Cafassos Sjæl.«

Don Cafassos Iver indskrænkede sig ingeniunde til det

før omtalte Institut, hvis Rektor han var fra 1848 til 1860. Han beskæftigede sig meget med Sjælesorgen i Fængslerne og benyttede netop dem som Arbejdsfelt for sin Undervisning. Han var en meget søgt Skriftefader og blev af alle Slags Mennesker benyttet som Raadgiver baade i aandelige og materielle Anliggender. Den 23. Juni 1860 døde han efter en kort Sygdom, kun 49 Aar gammel. I hans Optegnelser, som man fandt efter hans Død, beder han indstændigt om, at enhver Erindring om ham, naturligvis Bønnen undtagen, maatte forsvinde. Dog til vor Trøst og Opmuntring har Gud ikke tilladt, at denne hans ydmyge Bøn blev opfyldt, og de vidunderlige Ting, som er opnaaet ved Bøn til Don Cafasso, viser tydeligt, at Gud derimod ønskede, at hans hellige Liv skulde være et Eksempel for Efterverdenen. Pave Pius den X. undertegnede den 15. Maj 1906 Dekretet, som aabnede den Apostoliske Proces for hans Saligerklæring, der sandsynligvis vil finde Sted den 3. Maj i Aar. *K. B.*

Livsanskuelsernes Politik V.*)

Drømmerier og Virkelighed i Tyskland.

Hvis Tysklands Socialdemokrati havde opstillet en socialdemokratisk Kandidat til Præsidentvalgene, saa vilde ingen Socialdemokrat have været i Tvivl om, hvem han skulde stemme paa. Men Tysklands Katholikker har ikke kunnet enedes om den katholske Kandidat Dr. Marx. Tværtimod, Valgtvivlen og Valgsplittelsen har været stor. Og da saa det katholske Centrum den 26. April allierede sig med Socialdemokraterne, viste det sit absolut republikanske Sindelag og befæstede derved Afgrunden mellem sig og det andet store katholske Parti, Bayersk Folkeparti; det var over halvanden Million Vælgere, der gik tabt for Dr. Marx.

*) se Ugebl. $\frac{2}{4}$ d. A.

Derpaa sprængtes en stor Del af Centrums Vælgere bort af Forargelse over den røde Alliance; og de fulgte saa ganske naturligt Parolen fra Bayersk Folkeparti at stemme paa Hindenburg.

Det store Præsidentvalg viser hverken Styrken af modstaaende Livsanskuelser eller Personligheder, næppe engang Statsformer. Det er en Prøve paa den politiske Modenhed i Tyskland. Siden 1914 har Tyskland vist en Styrke, en Kraft til at hævde sig som intet andet Folk; og siden 1918 har det paadraget sig de sværeste Forpligtelser, de tungeste Betingelser for at eksistere taaleligt; og siden den 11. August 1919 har Tyskland haft den frieste, den folkeligste Forfatning i Verden. Nu i 1925 har det vist sig, hvor dybt Følelsen deraf er trængt ned i det tyske Folk.

Naar man tænker paa, hvor uudviklet i politisk Henseende det tyske Folk var før Revolutionen, og man tænker paa de krampagtige, fortvivlede og forbryderiske Kup, der er forsøgt snart fra yderst konservativ Side og snart fra yderst revolutionær Side, saa kan det ikke forundre nogen, at Folkemassen, før den er væltet i Hvilestilling, dumper nu lidt til venstre og nu lidt til højre.

I saa Henseende er Bayern typisk. Tidligere var Bayern ret upolitisk, men stærkt demokratisk stemt; nu er det monarkistisk og nationalistisk, men dog ikke mere, end at det vil hævde sin Selvstændighed indenfor det tyske Rige som særlig Nation. München er den eneste By, der rigtig har kendt til kommunistisk Raads-Republik og bolsjevikisk Rædselsregimente. Og fra München er de konservative Kup udgaaet, Bayern har været en politisk Heksekedel; og det nu herskende Bayerske Folkeparti er blot et af det bayerske Folks Midler til at skaffe Ro. Et tidligere Middel, der blev prøvet, var v. K a h r s Forøsg paa at genindføre Monarkiet med P r i n s R u p p r e c h t som Konge. Det var baseret paa fantastiske Planer om en katholsk alpinsk Stat, bestaaende af Bayern, Tyrol, Vorarlberg, Salzburg og Dele af det gamle Østrig — med Billigelse fra Pavestolen. Hele Drømmen skal forstaas som et Udslag af naturlig og berettiget Vilje til politisk Sundhed og Ro, i Forbindelse med Udslag af ligesaa berettiget Vilje til at hævde sig som

sydtysk og katolsk Nation; løs fra Berlin! er et bayersk Slagord, og det er rettet baade mod den protestantiske Konservatisme, der dyrker »den tyske Luther«*) og det hohenzollernske Prøjseri. Paa samme Maade er ogsaa den katolske Konservatisme i Bayern, der i Præsidentvalget er gaaet mod det katolske Centrum, et Udtryk for Separatisme og Trang til Konsolidering. Og naar man kender sydtysk og katolsk Væsen, vil en saadan Selvstændigheds- og Sundheds-Konservatisme, straale af den prægtigste Lige-fremhed, naturligvis maa Bayern være katolsk og konservativt og ganske sig selv.

I hele Tyskland gør den samme Stolthed sig gældende; derfor kan der samles 14 Millioner Stemmer om Hindenburg; og den samme dybe Længsel efter Ro og Fred drager naturligt Sindene mod Forestillinger, som man kan tænke sig knyttet til Marskallens Væsen. Den politiske Friheds-Forfatning frygter ingen for; men alle frygter for den socialistiske Frihed. Og ligesom det katolske Bayern føler sig tryk ved at være medbestemmende Mindretal i den konservative »Rigsblok« saaledes føler — paa den anden Side — alle Katholikker sig utrygge ved det albestemmende socialistiske Flertal i den Centrum-socialdemokratiske »Folkeblok«.

*

*

*

Hvormeget man end forstaar, at Præsidentvalgets Udfald er blevet, som det blev, og hvormeget man end forbereder sig paa, at det inden længe revner mellem Centrum og Socialdemokraterne, saa er Smerten dog lige stor over Katholikkernes Splittethed. Men ligesom det konservative Valg var Udtryk for en politisk Umodenhed og Usikkerhed, som uden videre store Eventyrs-Drømme søger tilbage til det mest betryggende, saaledes er ogsaa Katholicismens Delthed et Udtryk for, at den store »Opdragelse til Politik« endnu ikke har sat synderlig Frugt; dog er Katholicismen ikke uden politiske Drømmerier.

*) Den betydeligste katolske Luther-Forsker, Jesuiten Hartmann Grisar, har skrevet en højst interessant Bog: »Der deutsche Luther«, som vi siden skal faa Lejlighed til at behandle.

En af Drømmene var hint katholske Alperige med Prins Rupprecht som Konge. Men det var ikke Drømmerier om Katholicismens politiske Kræfter alene; der spillede mange andre Momenter ind. En anden af Drømmene er den »stortyske føderalistiske Tanke«. Den er interessant ved særligt at understrege det politiske. »Den stortyske Tanke skal atter gøre de tyske Katholikker politisk enige . . . Stortysk er et statspolitisk Program.« Det kulturelle, hævdes der overfor en af Kulturkatholikkernes ypperste Førere, Muckermann, — det er vi aldeles enige om, men det kan vi ikke blive staaende ved; vi maa netop finde den Front, hvorpaa vi kan gøre det kulturelle politisk, statspolitisk, partipolitisk gældende. Og man har saa sat følgende Program op:

1. Spørgsmaalet Monarki kontra Republik lader vi foreløbig hvile; det er desuden en Sag for de enkelte Lande, ikke for Riget. 2. Den tyske katholske Enhedsfront, der skal bringes tilveje, staar kulturpolitisk paa den katholske Livsanskuelses Grund, statspolitisk paa den stortyskføderalistiske Tanke. 3. Centrum og Bayersk Folkeparti slutter sig sammen til Stortysk Rigsparti. 4. Denne katholske Enhedsfront er tilbageholdende i Henseende til aktiv Deltagelse i Rigets og Landenes Regeringer. Den støtter enhver Regering, som tænker paa Fædrelandets Tarv og beforder Rigets Anseelse, som i enhver Henseende behandler de katholske Medborgere forfatningsmæssigt. . . . Det træder ind i Regeringen, naar det ser Mulighed for at virkeliggøre sit Program indrepolitisk; ellers søger det hos de herskende Regeringer realpolitisk at opnaa saa mange forfatningsmæssige og partimæssige Indrømmelser, som det efter det offentliggjorte Partiprogram og det almene Vel er muligt. —

Det vigtigste er jo absolut Punkt 3. Og det vil sikkert vise sig, at der vil blive Brug derfor.

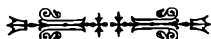
* * *

Men den tyske Katholicisme nærer endnu større Drømmerier, ikke blot statspolitiske, men kulturpolitiske i videste Forstand.

Det er lærerigt ved Studiet af Katholicismens Politik

at se, hvorledes de Tankegange, som blev udviklet i Frankrig for 20—30 Aar siden, nu er aktuelle i Tyskland — og det ikke blot i ren politisk Henseende, men i dybeste kulturpolitisk Betydning. Og det skal i en følgende Anmeldelse af to Bind fra Skriftrækken »Schriften zur deutschen Politik«: »Deutsche Kulturpolitik und der Katholizismus« og »Päpstliche Enzykliken« (begge fra Herder i. Br.) prøves at fremstille disse store Drømme i Katholicismen og deres Sammenhæng med fransk katolsk Politik.

Emil Frederiksen.

En Henstilling til katolske Husmødre.

Nu nærmer Tiden sig, da vore Menighedsskoler atter sender et Hold 14-aarige unge Piger ud i Verden. Ofte hører man nu Mødrene beklage, at Husgerningsskolen »Mariahjemmet« ikke er mere. Det var saa betryggende for de Mødre, der gerne vilde værne deres unge Døtre, at vide, der var et Sted, hvor de kunde sende dem hen for at blive dygtiggjort til at udfylde en Plads i Livet, et Sted, hvor de i de første vanskelige Aar kunde være i Ly for alle Storbyens Fristelser, og hvor de lærte at opfylde deres Religions Pligter. Hvor ofte hører man ikke nu Mariahjemmets forhenværende Elever, hvoraf de fleste er blevet gode, katolske Husmødre, sige, at de 2 Aar i Mariahjemmet vilde de nødig have undværet.

Mon ikke nogle gode katolske Hjem vil lukke sig op for en og anden af disse unge Piger, oplære dem i den daglige Husgerning og sørge for, at de ikke forsømmer deres religiøse Pligter. De fleste er hjemme fra vant til at tage fat og kan godt være til god Hjælp i et Hus.

Dette er et stort Apostolat, og det gælder om intet mindre end at befæste de Unge i deres Tro, saa de ikke glider bort fra Kirken, men kan komme til at høre til dem, der stifter de gode katolske Familier, vor hl. Kirke i saa høj Grad trænger til, og som er en af Betingelserne for dens Fremgang herhjemme.

I Tilslutning til ovenstaaende Linier bedes katolske Husmødre, som kunde ønske at forene en god Gerning mod Troesfæller med Nyttens for deres Hjem, om at melde sig med Navn og Adresse til »Katolsk Værneforening for

unge Kvinder«, der ganske særlig har paa sit Program at bevare de Unge for Kirken. Det Sammenhold, der skulde præge Katholikker herhjemme, og gøre os villige til at støtte og hjælpe hverandre, selv om det medfører smaa Ofre, kunde det vistnok være gavnligt at minde om her, thi ofte har vore katholske Husmødre — maaske af Bekvemmelighedshensyn — ikke nok Forstaaelse af det vel-signelsesrige Apostolat og det fortjenstfulde Arbejde i Menigheden, som de kunde udføre ved at tage en saadan Opgave op.

Vilde det ikke være ønskeligt, om der blev mere Samarbejde mellem katholske Arbejdsgivere og katholske karitative Foreninger paa dette Omraade, saa man gensidig støttede hverandre og dermed skabte Grundlag for et stærkt og enigt Sammenhold mellem Troesfæller, med fælles Tilknytning til Kirken.

»Katholsk Værneforening for Unge Kvinder«,

Frk. Anker, Stenosgade 2², Tlf. Vester 972 y.

Træffes sikrest 9-12.

Sankt Mariæ Kirke i Aalborg.

Hvide Søndag, 19. April 1925.

Blaa Himmel, straalende Sol, en tætfyldt Kirke og ved Alteret Sognepræsten i Festskrud foran Førstekommunikanterne: de hvidklædte Piger med Slør og Blomsterkrans og Drengene i de blaa Matrosdragter med Blomsterkvist foran paa Blusen. Blomster og mange Lys paa Højalteret og foran Jesu-Hjerte og Gudsmøder, en hel lille Krans af Lys omkring disse to kære Billeder; men fremfor alt Sol, blændende Sol, der fylder hele det lille Kirkerum.

Præsten taler til Børnene — jævne, kærlige Ord, som den, der kender dem og holder af dem og daglig har fulgt deres Udvikling, fra de som enfoldige Smaabørn begyndte Skolen til i Dag, hvor de har naaet den Sindets Modenhed, som gør, at de fuldt oplyste værdigt kan modtage Frelseren i den hellige Kommunion.

Saa bedes de kendte, skønne Bønner, mens Messen skrider fremad; den evigunge Sang: »Fast skal min Daabs-pagt evig staa,« synges af Menigheden, og saa er Øjeblikket kommet, hvor Førstekommunikanterne — 8 Dreng og 2 Piger samt en voksen — af to smaa hvidklædte

Piger føres op til Alteret, hvor to andre Smaapiger holder Kommunionslugen udspændt.

Gaar der ikke som en sagle Skælven, en hellig Bæven gennem Præst og Menighed i det Øjeblik, da han her for første Gang bringer Frelseren selv til hver af disse rene, uberørte Sjæle? Føler ikke en og anden af de ældre i Menigheden sine Øjne dugges af Taarer?

Sikkert! Det er en Dag, hvor Mindets Magt er stor. I over 20 Aar har det Billede, som Kirken i Dag frembyder, gentaget sig Aar efter Aar med kun ringe Forskel. Det er blevet os saa kært i sin lyse Skønhed og høje Betydning.

En lille vemodig Tanke melder sig: Det er sidste Gang Billedet fra i Dag skal møde os; næste Aar vil vi maaske være i Stand til at fejre Hvide Søndag i vor ny Kirke; i hvert Fald vil det store Byggeforetagende, som allerede er i Gang, have medført saadanne Forandringer ved den nuværende Kirke, at man ikke vil kunne holde nogen større Festlighed der — Forhallen vil være revet ned, den store Indgangsdør spærret, og Adgangen til Kirken vil kun være gennem en smal Sidedør.

Men Øjeblikkets Vemod er kun en naturlig Følge af vor dybe Taknemmelighed over alt, hvad vi i de svundne Aar har modtaget i vor kære, lille Kirke, vor Tanke er jo ellers fyldt af Forventning om det ny, herlige Gudshus, som nu snart skal rejses og afløse det gamle.

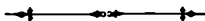
Næst Gud har vi Kamillianerne at takke for, at der saaledes aabnes os Udsigt til at kunne aabne Kirkens Døre for alle, der maatte ønske at ty ind i dens Favn, mens vi nu af Mangel paa Plads bogstavelig talt har maattet stænge Døren for alle, der ikke i strengeste Forstand hørte til Menigheden.

Vi jubler ved Tanken om i en ikke uoverskuelig Fremtid at kunne fejre Kirkeaarets Fester paa en værdig Maade, og der er vel næppe en af os, som ikke daglig beskæftiger sig med den Tanke:

Kunde det dog forundes mig ved et lille Offer, et Arbejde, en Gave eller dog i hvert Fald ved min inderlige Bøn at bidrage til, at vor ny Kirke maa blive en værdig Bolig for vor guddommelige Frelser i Tabernaklets Skjul.

Netop i Dag, den 19. April, har Kamillianerne arbejdet i Aalborg i 26 Aar, de har arbejdet for os, kunde vi nu blot vise vor Taknemmelighed over for dem ved efter ringe Evne at støtte deres Foretagende, saa det maa naa til den skønneste Fuldkommenhed.

Th. Fr.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Katholsk Ungdoms Værns ordinære Generalforsamling afholdtes Onsdag 15. April i Vesterhus. Hr. Boye Danielsen valgtes til Dirigent. Pastor Günther indledede med et Foredrag: »Nogle Tanker om Forældre og voksne Børn«. Et Foredrag, der bygget op paa Erfaringernes brede Grundlag skildrede mange Vanskeligheder og Vejene gennem disse, et Foredrag, der i rigt Maal kunde sætte Tanker i Bevægelse. — Efter Formandens og Kassererens Beretning genvalgtes til Raadet d'Herrer Henrichsen, Olsen og Johnsen; nyvalgt blev Fru Tardini og Hr. Boye Danielsen; til Suppleanter valgtes Frk. Grüner og Herrerne Sarrild og Schütten, medens Revisorerne Herrerne Krejl og E. Wissum genvalgtes. — Der udviklede sig derefter en interessant Forhandling vedrørende Foreningens Anliggender, og Aftenen sluttedes med Kaffeord.

— Til **Stringendøskoncert** Fredag 17. April var der ikke mødt helt saa mange, som der plejer — muligvis paa Grund af den spændte Situation paa Arbejdsmarkedet. Og det var Synd for det ualmindelig smukke Program — det havde fortjent fuldt Hus. Aftenen var Griegs. Der indlededes med »Per Gynt«-Suiten. Disse sære Toner har et underligt Greb i Publikum, og Orkestrets Præstation lønnedes med Bifald, som blev stærkere efter Fru Sylvia Schierbecks Gengivelse af Griegske Sange, men hun havde rigtignok ogsaa Komponistens Enke Fru Nina Grieg som Akkompagnatrice. Ingen forstaar bedre at tolke Grieg. »Jeg holder Traditionen oppe efter fattig Lejlighed. Jeg tjener de Sange, jeg har elsket, fra de blev til. Saa har man noget at leve for,« har hun nylig udtalt. »Bryllupsdag paa Troidhaugen« og som en fremmed Fugl mellem alt det norske Ouverturen til »De lystige Koner i Windsor« spillede Orkestret med stor Dygtighed. Til Tider var der virkelig den rette Stil over Spillet, navnlig takket være Strygernes smukke Strøg, men Sikkerheden skorter det noget paa. Chr. Sindings Vals Nr. 3 var en smuk Overgang til Ballet, der som altid var fornøjeligt.

— Opmærksomheden henledes paa **Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling**, som afholdes Søndag d. 3. Maj Kl. 11^{1/2} i Salen, Bredgade 67, og hvortil alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

Belgien. I et for kort Tid siden udsendt fælles Hyrdebrev omtaler de belgiske Biskopper Religionsamtalerne i Malines og siger bl. a.: »Tre Gange er vi nu i Malines blevet dybt grebet ved at se, hvorledes

førende Mænd indenfor den anglikanske Kirke med den største Fromhed, Ydmyghed og Kærlighed tillidsfuldt ser hen til Rom og bønfaller Gud om deres Brøders Tilbagevenden til den katholske Enhed.« Tilsidst meddeler Biskopperne, at Samtalerne vil blive fortsat i den kommende Maj Maaned, hvor man atter vil mødes »i et fælles Ønske om Enhed og Broderskab«.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Kardinal Newmans Majbog

110 Sider.

35 Øre.

Katholsk Boghandels Forlag.

Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 3. Maj Kl. 11¹/₂ i Salen, Bredgade 67.

Alle aktive og hidragydende Medlemmer indbydes.

S.M.D.M. Kammeratlig Sammenkomst afholdes St. Bededags-Aften, Torsdag d. 7. Maj Kl 8 paa Skolen, Boyesgade 8 A. — Alle forhenværende Elever fra Skolen indbydes venligst. Styrelsen.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 11. Maji loco ac tempore assuetis.

Gaver til Første Kommunion og Firmelse.

Salmebogen Luksus Udgave	12,—
Papini: Christi Livs Historie	18,—
Soeur Thérèse: En Sjæls Historie, smukt indbundet	9,—
Steidl: Knud den hellige, Luksusudgave	15,—
F. F. Maurer: Frans Xaver, indb.	5,—
Rosenregn, smukt indbundet	4,75
Kommunionsandagter til hver Dag	3,—
Pastor Orlriks Takkelitani	1,—

Faas i **Katholsk Boghandel.**

St. Josefs Gilde.

Søndag den 3. Maj (St. Josefs Fest) Kl. 8 holder St. Josefs Gilde Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke.

Kolonialkommis søger Plads straks eller senere i Forretning eller paa Lager.

Svend Beckmann,
Dagmarsgade 71, Ringsted.

Kirkelig Kalender.

3. Maj	3. Søndag eft. Paaske. I Messen: Josef.	10. Maj	4. Søndag eft. Paaske.
4. —	M. Monika, Enke.	11. —	M. Ferialdag.
5. —	Ti. Pius V, Pave og Bekender.	12. —	Ti. Nereus og Fæller, Martyrer.
6. —	O. Oktav af Josef.	13. —	O. Ferialdag.
7. —	To. Stanislaus, Biskop og Martyr.	14. —	To. Bonifatius, Martyr.
8. —	F. Mikael's Aabenbaring. I Messen: Mariæ Bebudelse.	15. —	F. Johannes de la Salle, Bekender
9. —	L. Gregor af Nazianz, Biskop og Kirkelær.	16. —	L. Ubaldus, Biskop og Bekender.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 5. Maj Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde med højtidelig Optagelse Onsdag Aften den 6. Maj i Forbindelse med Majandagten Kl. 7¹/₂. Søndag den 10. Maj fælleskommunion i Messen Kl. 8.

3. Søndag efter Paaske..

Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Festandagt.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 3. Maj holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Katolsk Ungdoms Forbund.

Søndag d. 3. Maj Kl. 8: Slutningsmøde
i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.

Oplæsning ved Pastor L. Günther, Sange og Viser ved Koncertsanger Dyre Jespersen, fælles Kaffebrød.

NB. Alle katolske unge Mænd, deres Slægninge og Venner indbydes venligst. — Adgang: 25 Øre.

**Bøger
til Maj Maaned**

Steidl: Vor Frue Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frue Billedbog.

— Vor Frue Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladre og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 19.

Søndag den 10. Maj.

1925.

INDHOLD: 4. Søndag efter Paaske. — En Roman om Spiritister. — Kirken og Bibelkritiken (fortsat). — Søstrene fra Orange. — Blandt franske Munke. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Avertissementer.

4. Søndag efter Paaske.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 97. Synger Herren en ny Sang, alleluja, thi Herren har gjort vidunderlige Ting. Alleluja. For Folkeslagenes Øjne har han aabenbaret sin Retfærdighed. Alleluja, alleluja, alleluja. Hans højre Haand og hans hellige Arm har frelst ham. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som giver de troendes Sind at have een Vilje, forund dit Folk at elske dine Bud og længes efter dine Forjættelser, for at vore Hjerter under det jordiske Livs Omskiftelser maa være fæstede der, hvor de sande Glæder findes. Ved vor Herre ...

Epistelen. Den hl. Jakobs Brev, 1. Kap.

Alleluja, alleluja. Ps. 117. Herrens højre Haand har øvet Kraft, Herren har ophøjet mig. Alleluja.

Rom. 5. Christus, som opstod fra de døde, dør ikke mere; Døden skal ikke mere herske over ham. Alleluja.

Evangeliet. Johs. 16, 5-14 (Helligaandens Forjættelse).

Ofring (Offertorium).

Ps. 65. Jubler for Gud, al Jorden, synger en Lovsang for hans hellige Navn! Kommer hid og lytter til, alle I, som frygter Gud, og jeg skal forkynde eder, hvor store Ting Herren har gjort mod min Sjæl. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

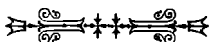
Gud, du, som ved den ærværdige Højtideligholdelse af dette Offer har givet os Del i den ene højeste Guddom, forund os, beder vi dig, at vi, som kender din Sandhed, ogsaa maa efterfølge den i en værdig Livsvandel. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Johs. 16. Naar Trøsteren kommer, Sandhedens Aand, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom. Alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Staa os bi, Herre vor Gud, for at disse dine Gaver, som vi med Tro har modtaget, maa rense os fra Laster og fri os fra alle Farer. Ved vor Herre . . .

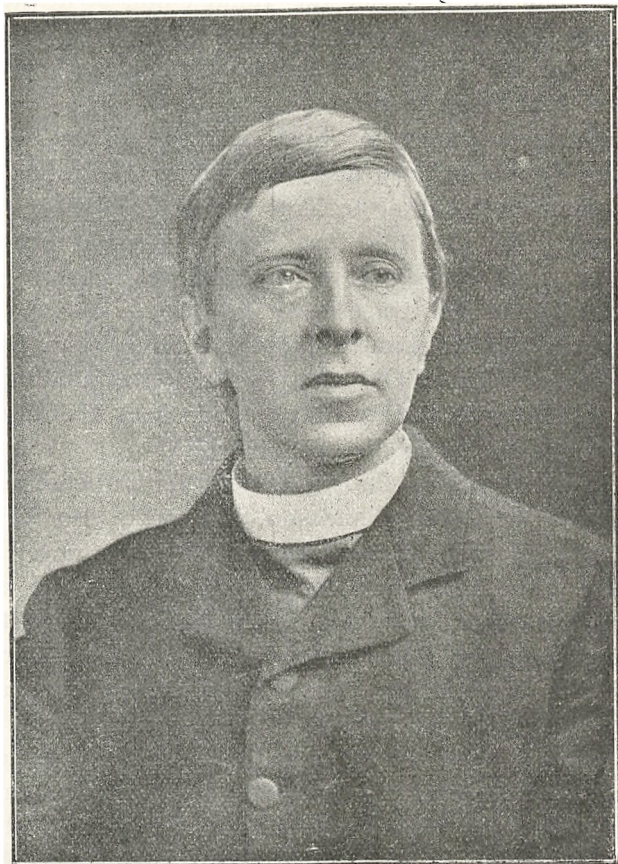
En Roman om Spiritister.

Kort før Jul kom den dejlige Bog af Benson, »Indvielse«. Den fik den Modtagelse, den fortjente, overalt hørte man Lovord om den, og den er ogsaa blevet læst meget. Koppels Forlag har derfor allerede udsendt en ny Bog af den berømte engelske Forfatter, og den har den interessante Titel »Aandemanere. En Roman om Spiritister«.

Der skal gode Nerver til at læse den Bog, i hvert Fald naar man sidder alene en Aftenstund, og det er blevet henad Midnat. Det er egentlig Hovedindtrykket af Bogen: Uhygge. Ganske vist lader Forfatteren det tilsidst uafgjort, hvad det er, der sker ved Spiritisternes Séancer. Men at han selv mener, det er de onde Aanders Gerning,

er Læseren ikke i Tvivl om. Og Skildringen af dette, Djævelens Kamp for at ødelægge Mennesker, ja Djævlebesættelse, og andres Kamp imod den onde Aand er Bogens frygtelige Thema.

»Tror alle Katholikker paa det Vaas?« spørger en af Bogens Personer. Og Katholikken, en tidligere Spiritist,

Robert Hugh Benson.

svarer: »Naturligvis gør de ikke det, kære Ven. Ikke een af Tusinde. Gid de gjorde! Saadan er det med den Sag. Nej, de ler af det — ler af det! . . . (Hans Stemme knækkede over i en skingrende Falsel) . . . Ler af Helvedes Ild. . .«

Og Præsten, der som ofte i Bensons Bøger er lidt komisk, han gør sig sine Tanker om det:

» — — — Og nu med Hensyn til dette spiritiske Slud-

der — saa var det hele naturligvis kun et Taskenspillerkneb. Slige Ting skete ikke. Djævelen kunde selvfølgelig gøre de mærkværdigste Ting; eller *havde* i hvert Fald været i Stand til at gøre dem i forbigangne Dage; men hvad unge Hr. Laurie angik — Laurie Baxter, hvis Hjem laa dernede ved Landsbyen, og som havde ligget i Oxford og nu studerede Jura — saa var Tanken om, at denne unge overlegne Angelsakser stod i direkte Forbindelse med Djævelen i vor Tid — nej, den Tanke var dog for komisk, — den var kun til at le af.

Naturligvis, sundt for Sjæl og Legeme var det ikke. Det var det værste med disse Konvertiter; de kunde aldrig nøjes med den katholske Tros jævne, dagligdags Kendsgerninger. De var altid paa Spring efter en eller anden Nyhed. . . . Og Dødssynd var det alligevel, dersom Synderen blot havde den svageste Anelse om — —

Middagsklokken kimede lydeligt fra Bagdøren, og Præsten gik indenfor til Oksesteg og Yorskhire-Budding, indbagte Æbler og et eneste Glas Portvin som Afslutning.«

Er det ikke truffet lige paa Kornet!

Men det er altsaa Laurie Baxter, der fortælles om, en ung Englænder, Herremandssøn, Konvertit, som »virkelig var noget ud over det sædvanlige«. »Der var noget stærkt mandigt over ham, han havde Hjærte, og af Forstand havde han mere, end der tilkom ham.« Men det mest fremtrædende var hans Egenkærlighed, hans Selvraadighed, hans Muthed og hans Stædighed. »Rom var det eneste Sted, der var værdigt at huse hans søgende Sjæl.« Først vil han være Præst, men bliver afvist, og saa gaar han hen og forlover sig med »den halvdannede, smukke, stammende og blomstrende Datter af Landsbyens baptistiske Urtekræmmer«. Og nu laa Livet straalende foran ham: »Han var eneste Søn af en Enke, han havde en udmærket Aarsindkomst, han fik Venner, hvor han kom hen, og han havde lige skaffet sig en henrivende Lejlighed i London, tæt ved Temple. Forstand havde han nok af og dertil et overordentlig varmt Hjærte, og fornylig havde han antaget en Religion, som tilfredsstillede ethvert af hans Instinkter. Dette var den bedste af alle Verdener, og den passede ham lige saa fortræffeligt som hans egne ulaste-

lige Klæder. Den omfattede kun Privilegier uden noget Ansvar.«

Men pludselig døde den unge Pige, og Fortvivlelsen griber den unge Mand. Dermed begynder Bogen. »Hans Stemninger skiftede saa hurtigt som jagende Skyer. Det ene Minut var han rasende af Smerte og i næste nedbrudt og sløv af samme Grund. Det ene Øjeblik forbandede han Gud og ønskede sig Døden i Trods og Raseri; men straks efter sank han sammen saa svag som et forpint Barn, medens Taarer strømmede ned ad hans Kinder, og en svag Stønnen, som af et Dyr, arbejdede i Hals og Strube. Gud var en forhadt Modstander, en skaanselsløs Dommer . . . en blind Skæbne . . . der var ingen Gud . . . Han var den store Fjende . . . I hele Verden fandtes kun Smerte og Tomhed.« Og med Fortvivlelsen kommer Længslen, Længslen efter »et Vink, en Lyd, et Glimt«, »ak, et Ansigt, blot se det et Øjeblik, et Ansigt, der smilede og saa forsvandt —«.

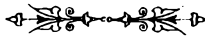
I denne Tilstand er Laurie Baxter, da han træffer sammen med Spiritister, og man forstaar, at han griber begærligt efter den Mulighed, der synes at vise sig. Og saa kommer en Række Skildringer af spiritistiske Séancer og Fænomener, Baxter har selv mediumistiske Evner, og langsomt føres han videre i sin nye Tro. Det er disse Skildringer, der gør et overvældende uhyggeligt Indtryk paa Læseren:

Samtidig tages der fra en anden Side fat paa at fri den unge Mand ud af det forfærdelige, han er kommet ind i. Det er en ung Pige, der uden selv at være klar over det elsker Laurie Baxter, som er Hovedkraften, sund, rolig, from uden nogensomhelst Dikkedarer. For hende er det noget frygteligt, der hænder Vennen, skønt hun ikke rigtig ved, hvad det er. Bogen kulminerer i den mesterlige Skildring af den sidste Kamp, da Laurie Baxter vender hjem besat af en ond Aand, og den unge Pige, der bor hos hans Moder, tager Kampen op. Hun sidder sammen med den besatte en hel Nat og beder. Og saa sker der det, at den onde Aand forsøger ogsaa at gribe hende. Skridt for Skridt gaar det fremad: »Det tredje Symptom var selve det, at det nærmede sig og var over hende —

hurtigt og lydløst som en Bjørns Traven, — saa hastigt, at det var over hende i Mørket, før hun blot kunde røre en Finger. Det kom tilsidst over hende som et Lynglimt, og hun forstod den hele Hemmelighed.« Men med overmenneskelig Energi hævder hun sin Personlighed imod det fremmede Væsen, der angriber hende: »to Personligheder stod Ansigt til Ansigt, svejsede sammen i saa fast et Tag, at de næsten smeltede sammen til een.« Men den onde kan ikke faa Magt over hende.

En ejendommelig gribende Bog. En indtrængende Advarsel til de Mennesker, der er ved at lokkes af Spiritismen. En god Belæring for os allesammen, for de fleste af os ligner vist Præsten i Bogen, der nærmest ler af det hele. Gid mange vilde læse denne Bog!

B. J.

Kirken og Bibelkritikken.

II. DEN NEGATIVE OG DEN POSITIVE KRITIK I ALMINDELIGHED.

For saa vidt Bibelen er en af Kirkens Troskilder, kan den selvfølgelig ikke være underkastet Menneskenes Kritik. Dens Indhold er de i den os meddelte Sandheder er meddelt af Guds Aand, og enhver Kritik er da paa Forhaand udelukket. Men Bibelen har ogsaa en menneskelig Side. Den er skrevet med Bogstaver og Ord, i de gamle Sprog, som for længe siden er uddøde, den har delt Skæbne med andre literære Frembringelser fra Oldtiden, Originalteksterne haves ikke mere, den er mangfoldiggjort utallige Gange, saa at Unøjagtigheder kan have indsneget sig baade i Grundteksten og i Oversættelserne, hvilke sidste tilmed kan være mere eller mindre nøjagtige og rigtige. Den Videnskab, som søger med menneskelige Midler at tilvejebringe en muligst nøjagtig Overensstemmelse med Originalteksten, kaldes Tekstkritik, og en saadan maa ogsaa fra katholsk Side anses for berettiget. Allerede Origenes i det 3. og Kirkefaderen Hieronymus i det 5. Aarh. har betjent

sig af Tekstkritik, og det kan ikke nægtes, at den senere, særlig i de sidste Aarhundreder og i vore Dage, er naaet til en betydelig Højde. Et højere Trin betegnes med Ordet: den højere Kritik. den befatter sig med Spørgsmaalene om Bøgernes Forfattere, de Forhold, under hvilke de blev skrevet, og særlig Bøgernes indre Beskaffenhed (den logiske Kritik). Det er denne saakaldte »højere Kritik«, som i vore Dage spiller en stor Rolle, og som af vantro og tvivlsyge Mennesker bliver benyttet som et Angrebsvaaben mod Kirken og den overleverede Kirkelære.

Som saadan kaldes den »den negative, den vantro Bibelkritik«, den søger at undergrave Kristendommens Fundamenter og anretter stor Ødelæggelse. Imod den er da den positive Kritik traadt frem for at forsvare Bibelens Ægthed, Troværdighed og Guddommelighed. Saaledes kan man nu tale om en dobbelt Bibelkritik, den negative og den positive. Den sidste kæmper imod den første med dennes egne Vaaben, idet den netop ved Sproggranskning, Tekstkritik, Historie og selve Skriftens Beskaffenhed søger at gendrive den negative Kritiks Paastande og godtgøre dennes Uholdbarhed.

Lad os nu straks sige, at Bibelen, særlig det Ny Testamente, frem for alt Evangelierne, er historisk bedre bevidnet, end noget andet Skrift fra Oldtiden. Vel have Originalerne ikke mere, men det samme er Tilfældet med andre Skrifter, hvis Ægthed ingen tvivler om. Allerede ved Udgangen af den apostoliske Tid gjaldt den største Del af de Skrifter, som nu udgør det Ny Testamente, for »kanoniske«. Vi finder allerede hos Ignatius M. Udtryk som »Evangeliet« og Apostlene« som en Betegnelse af kanoniske Skrifter, de sættes lige med »Loven og Profeterne« i det gamle Testamente. Hvilke enkelte Skrifter hermed menes, ser vi af Clemens og Polykarp, begge citerer Evangelierne, de fleste Paulinske Breve ligesom det første Brev af den hellige Petrus og den hellige Johannes. Hos Clemens og Ignatius findes tydelige Henvisninger til »Apostlenes Gerninger«. Senere følger Justinus († 163), Theophilus af Aleksandrien († 180), Irenæus († 202), Clemens af Aleksandrien († 217), Tertullian († 223) og Cyprian († 258), saa at de betydeligste Skrifter af det Ny Testamente i de

første Aarhundreder gælder for ægte og troværdige. Der kan ogsaa henvises til den saakaldte Itala, den ældgamle latinske Bibeloversættelse, som brugtes i Rom, og som var fuldendt senest ved Enden af det tredje Aarhundrede. Den indeholder samtlige Bøger af det gamle og det Ny Testamente, som Kirken den Dag i Dag betjener sig af. Et saa overensstemmende Vidnesbyrd haves om intet andet Skrift fra Oldtiden. Dette anerkendes nu ogsaa for det meste af den rationalistiske Kritik. Medens man tidligere var tilbøjelig til at lade særlig Evangelierne være fremkomne i en senere Tid, har Kritikken nu i altfald tildels skiftet Standpunkt og indrømmer, at de første 3 Evangelier stammer fra det første Aarhundrede og Johannes's Evangelium fra en noget senere Tid, ogsaa Apostlenes Gerninger og de første paulinske Breve finder Naade hos den moderne Bibelkritik.

Derimod arbejder den desto mere med den saakaldte højere eller logiske Kritik, idet den søger at paavise, at ikke alt passer, heller ikke i de ældste Bøger, særlig i Evangelierne, og Tekstkritikken, som bruges med stor Vilkaarlighed, maa da ikke sjælden komme den til Hjælp. Men denne Kritik bliver ogsaa ofte til et tveægget Sværd, idet den vender sig mod selve Kritikerne og deres formentlige Resultater, hvilket noksom bevises af deres indbyrdes Uenighed i mange Punkter.

Anderledes forholder det sig med det gamle Testamente. Beretningerne i det Ny Testamente omtaler de Begivenheder, som skete i Jesu Levetid og Aarene kort derefter, medens det gamle omspænder et Tidsrum af mange Aartusinder. Det var derfor først det gamle Testamente, som den rationalistiske Kritik gjorde til Genstand for sine Angreb. Særlig er det Pentateuchen og de 5 Mosebøger, som har været Genstand for Kritikkens Angreb, fra de gamle Hedninger Celsus og Porphyrius Tid og i de sidste 2 og 3 Aarhundreder.

Efter at man havde rokket ved det gamle Testamentes Troværdighed og Guddommelighed, kunde man med større Kækhed gaa over til at undergrave ogsaa det Ny Testamentes Paalidelighed. Vi skal derfor nu først henvende vor Opmærksomhed paa det gamle Testamente og saa gaa over til det ny.

(Fortsættes.)

Søstrene fra Orange.

Der er vist næppe et Land, som kan fremvise en saa stor Skare af hellige Mænd og Kvinder, som Frankrig. Men der er vist næppe heller noget Land, hvor den katolske Kirke har maattet lide saa meget som netop i Frankrig, og ser man Historien efter, saa er det netop i Kampens Dage, at Kirken har vundet den største Skare af Helgener.

Søstrene fra Orange er nogle faa af de mange Ordenssøstre, der under Revolutionen maatte lide Døden for Troen.

Den 1. Maj 1794 blev en lille Skare paa 42 Søstre kastet i et Fængsel i Orange. Det var ikke alle Søstre af samme Orden, og de hørte ikke engang til det samme Stift, men de var samlede fra tre forskellige af det sydlige Frankrigs store Bispedømmer.

Det var jo en stor Trøst for dem at kunne leve i Fængslet saa mange sammen, og da Fængslet var en gammel Borg, saa havde de let Adgang til daglig at være sammen i en af de store Sale.

Dagen efter, at de var kastet i Fængslet, samledes de derfor alle her for at aftale, hvorledes de under de nye Forhold skulde leve Livet. De var gennem et langt Liv vant til at følge en ganske bestemt Dagsorden; men den, som de havde fulgt i det tidligere Liv, kunde de jo ikke følge, baade fordi Forholdene ikke tillod det, og fordi de ikke tilhørte det samme Ordenssamfund. De fastlagde derfor en for Forholdene passende Dagsorden, som især havde til Formaal at forberede dem paa det nærforestaaende Martyrium.

De begyndte Klokken 5 om Morgenen med en Times Betragtning; derpaa fremsagde de i Fællesskab Jomfru Marias Officium og Dagens Messe. Enhver fremsagde da med høj Røst de Synder, hun havde begaaet, og de bad saa i Fællesskab Angerbønner og forberedte sig til den aandelige Kommunion som til Vandringsbrødet. Hvem kunde nemlig vide, om de vilde opleve den næste Nat. De bad alle de Bønner, der benyttes ved den sidste Salvelse, og for-

nyede deres Daabsløfte og Ordensløfterne; de har sikkert aldrig i deres Liv følt sig saa lykkelige ved at være Ordenssøstre som netop nu, da de saa Døden for deres Øjne. Resten af Dagen blev benyttet til Bøn og andre Fromhedsøvelser. Hver Time paa Dagen havde sin særlige aandelige Øvelse, saaledes at Tankerne stadig blev holdt borte fra den nær forestaaende uretfærdige Dom og den frygtelige Død.

Men Søstrene var ikke alene i Fængslet. Der var mange andre, der ventede paa den samme Skæbne, som Søstrene saa smukt forberedte sig paa. Det gav naturligvis Søstrene Lejlighed til at udøve et ikke ringe Apostolat. Og sikkert er det, at ikke faa af Fangerne af Søstrene fik Mod til aabent at bekende deres Tro, og saaledes kunde de igennem Martyriet naa til den evige Lykke. Men man forstaar, at dette Hverv ofte var meget vanskeligt. Naar f. Eks. en Fader til ti Børn var der i Fængslet og vidste, at hans Kone og Børn vilde lide Døden af Sult, hvis han bekendte sig som Katholik, saa var det vanskeligt for Søstrene at overbevise ham om, hvad der var det eneste rigtige. Men ofte lykkedes det virkelig.

Saaledes gik det i to Maaneder. Det var naturligvis en frygtelig Lidelse for de stakkels Søstre stadig at gaa i overhængende Dødsfare uden selv at kunne opnaa den Martyrkrone, som de længtes saa inderligt efter. Den 4. Juli blev saa endelig nogle af Søstrene hentet, stillet for Domstolen og dømt til Døden. De andre Søstre saa dem ikke mere, men da de hørte de hjerteskrærende Skrig fra de lidende Søstre, knælte de straks ned for at bede Gud hjælpe dem i deres Nød; men det varede ikke længe, saa døde Skrigene hen. Martyriet var fuldkommet, og Søstrene rejste sig for med Jubel i Hjerterne at synge Te Deum og Laudate Dominum for at takke Gud, fordi han igen havde givet Kirken Martyrer. Saaledes fortsattes det nu i Løbet af en Uge, indtil alle 42 Søstre havde lidt Martyrdøden.

Gud indgav dem ofte i Drømme Aftenen i Forvejen, at de næste Dag skulde lide Døden. Naturligvis var ikke alle Søstre lige stærke i denne Ventetid. Det var svære Kampe, de maatte bestaa. Om en Søster fortælles der, at hun en Aften led frygtelig under den Tanke, at Gud sik-

kert vilde dømme hende til evig Fortabelse. Men ved sine Medsøstres Hjælp kom hun dog paa bedre Tanker, bekendte sin Synd og bad dem alle om at bede for hende, og næste Dag kunde hun da modigt og tappert bekende sin Tro og lide Døden. Søstrene viste stor Taknemlighed mod Dommerne og Bødlerne, en af dem sagde endog til Bødlerne, at hun havde mere at takke sine Dommere for end sine Forældre: »Min Far og Mor har givet mig et kort Liv her paa Jorden; men Dommerne har givet mig det evige Liv.«

Der er mange Smaatræk ved disse Martyrier, som det vilde være interessant at komme nærmere ind paa; det tillader Pladsen nu ikke. Den Velsignelse, som Frankrig i Revolutionstiden fik ved de mange Martyrer, vil sikkert tilsidst bringe Sejren i de nuværende sørgelige Tilstande.

K. B.

Blandt franske Munke.

Det er en meget læseværdig Afhandling, cand. Christiansen paa Askov har offentliggjort i »Dansk Udsyn« med Tittlen »Oplevelser og Iagttagelser blandt franske Munke«. Den er god for Protestanter til at lære en hel Del af den katholske Kirkes Liv at kende, og den er ogsaa for Katholikker god til at lære Protestantisme at kende.

Det er et længere Ophold hos franske Trappister samt lange Samtaler med Benediktineren Dom de Malherbe — der ogsaa er velkendt i København —, som ligger til Grund for Fremstillingen, der falder i 3 Dele: »i en Omtale af Forhold, der gerne misforstaas eller mistydes af jævne danske Kristne, af Forhold, hvor jeg har fundet en uventet Rigdom i katholsk Aandsliv, og af Forhold, hvor enhver Forstaaelse er bristet for mig.«

Af de første Ting, som gerne misforstaas, omtaler Forf. tre. Der er først »Gerningshellighed«, og han kommer her til følgende Resultat: »Naar nu i Vinterkulden med maa-ske meterhøj Sne rundt om Klostret i Pashøjden Tamiébrødrene ved To-Tiden om Natten tørner ud af deres lægen-

løse Senge, hvor de fuldt paaklædte har sovet, og naar de i den iskolde Kirke i dybeste Mørke synger og beder til henimod første Daggry, da er det først og sidst i den Tanke at give Gud og ikke dem selv Æren for alt Liv om dem og i dem, for selv at træde til Side og lade Gud faa den Plads, der tilkommer ham, og næppe kan nogen blandt Lutheranere tildele ham den større.« — Den anden Misforstaaelse er, at Katholikerne »lader Christus træde i Skyggen for Jomfru Maria og Helgenerne«. Resultat: »Ogsaa her mener jeg at have fundet det modsatte af, hvad jeg ventede, at Catholicismen i alle sine Former er Christus-betonende, endog i højere Grad, end jeg kender det herhjemme fra.« — Den tredje Misforstaaelse er, at Catholicismen »griber til ydre sanselige Midler for at betage Hoben«. Resultat: »Man kan tænke om dem [Ceremonierne], hvad man vil, men ikke, at det kun er Skuespil, opførte for nysgerrige eller troskyldige Mennesker; det er en Hyldest til det eller til den Hellige, og den kommer indefra Menneskets Hjerter.«

Af de ukendte Ting, Forf. har fundet hos Katholikerne, fremhæver han ogsaa tre. Det er det katholske Bønsliv, Forstaaelsen af de helliges Samfund og Synet paa Lidelssens Plads i og Betydning for Menneskelivet.

Til sidst kommer Forf. saa med det, han slet ikke kunde forstaa, det, der trods alt sætter det store Skel mellem det religiøse Liv hos Katholikker og Ikke-Katholikker. Det er »Autoritetens Sæde, dens Anvendelse og — som det mest gennemgribende — Gerningsbetoningen«. Det er vel nok for os Katholikker det mest interessante Afsnit, men det er vanskeligt her i en kort Anmeldelse at komme ind paa det. Cand. Christiansen staar overfor det katholske Kirkebegreb og Pavens Autoritet: »Og naar jeg ved Bibliothekets Hjælp prøvede paa at følge Bevisrækkerne for, at denne Embedsmyndighed til den rette Læres Opretholdelse og Fortolkning var villet af Gud efter Skrifternes Vidnesbyrd, da fik jeg strenge Stunder, og da kunde kun Historiens Vidnesbyrd og den nye Opfattelse af Skriftens historiske Tilblivelse redde mig fra tankemæssigt at blive hængende i Nettet, som da blev udspændt for mig.« — Hvad det er for Historiens Vidnesbyrd, der menes, ved jeg ikke,

men at det er Bibelkritikken, der er blevet et Tilflugtssted for Forfatteren som for saa mange andre Protestanter, kan der vist næppe være Tvivl om. Der skulde nemlig findes et Tilflugtssted for Tanken, og Glæden over at have fundet det, er umiskendelig. Det er en Befrielse for ham. Ejendommeligt er det efter den citerede Sætning at læse: »For en Befrielse fra hele denne høje, faste og strenge Verden af Kirkens Værgere, af Kirkeforsamlinger og ufejlbare Paver og af sindrigt udlænkede Tanker, at gaa til Menighedens enkle ordknappe Vidnesbyrd . . .« Og saa: »Oftē maatte jeg tænke paa H. F. Feilbergs Ord. . .« Her ser vi Grundtvigianeren, der af hele sin Sjæl længes ud af det Net, han nær var blevet hængende i; men hvis nu denne Længsel ikke havde været saa stor, hvordan mon det saa var gaaet?

Derfor bliver det følgende Afsnit en Hyldest til Friheden; en Katholik vilde snarere have skrevet en Hyldest til Sandheden. Der siges, at hos Katholikkerne »er deres Stilling overfor den fulde Sandhed præget af en Underkastelsens Aand«; men skal den da ikke være det og hos alle Mennesker? Forf. glæder sig over, at han og Protestanterne har »en velsignet Frihed for menneskelige tvingende og ledende Baand«; men her er han helt paa Vildspor. De menneskelige Ledere kan heller ikke de undvære, indrømmer han selv, og menneskelige tvingende Baand har heller ikke vi Katholikker. De Baand, der tvinger os, er efter vor Mening guddommelige, kun derfor tvinger de os. Det ved Forf. meget godt, men i sin Iver for den velsignede Frihed kommer han til at sige noget forkert. Det er »denne nordiske Frimandsaand«, »Frihedsaanden«, som der stadig argumenteres med, mens Spørgsmaalet om Sandheden, den virkelige objektive Sandhed slet ikke dukker frem.

Men allermest uforstaaende staar Forf. overfor »Gerningsbetoningen« hos Katholikkerne. Her glæder han sig over Luther. Og dog, mon Forskellen egentlig er saa stor inderst inde. Er det andet end en stærk Betoning af *actus* paa den ene Side, en overdreven Betoning af *habitus* paa den anden Side, mens vi maa være enige om, at begge Dele skal være der, og praktisk maa vi leve derefter.

Til Trods for det sidste Afsnit er der god Grund til at glæde sig over Cand. Christiansens Artikel, fordi den er et Forsøg paa at forstaa saa meget som muligt, og den vil sikkert hidrage til at rydde mange Misforstaaelser af Vejen.

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling* fandt Sted Søndag den 3. Maj i Bredgade. Formanden, Hr. Günther, indledede med nogle Ord om Bibliotheks-sagen og gav Meddelelse om, at Vincentsbibliothekerne — i Henhold til Hans Højærværdighed Biskoppens Bestemmelse skal føre Navn af *Vincents- og Sognebibliotheker*. Det var ogsaa Mening, at der paa hver Generalforsamling skulde foreligge særlige Referater fra de enkelte Bibliotheker, som saa siden kunde samles og sammen med den aarlige Beretning indsendes til Paris. Som Formand for Bibliotheksudvalget gav Pastor Benzou nogle Oplysninger om de enkelte Vincentsbibliothekers Indretning og Lokaleforhold. Arbejdet havde hidtil nærmest været rent forberedende. Senere, naar der kom Samarbejde i Gang, kunde man f. Eks. udveksle Dubletter, som der var mange af. Tanken om Statstilskud havde man maattet opgive, da det havde vist sig, at Staten her i Byen kun gav Tilskud til Kommunerne, ikke til Sognene. For øvrigt syntes der allerede at være stor Interesse for Sagen i de forskellige Menigheder. — Om Bibliothekernes nye Navn blev der en lille Diskussion. Hr. Gross fandt Ordet uheldigt. Med Navnet »Sognebibliothek« maatte der ogsaa følge en *Pligt* for Sognet til at give Bidrag. Hr. Günther kunde her berolige Hr. Gross med, at det ogsaa var Mening, at Sognet vilde yde et Bidrag, større eller mindre, eftersom Forholdene tilod det. P. v. Kettenburg sluttede sig fuldt ud hertil. Ved at give Bidrag til Bibliothekerne støttede man en god Sag, idet man modarbejdede den megen daarlige Literatur og styrkede Religion og Moral. Hvad endelig selve det omstridte Navn angik, fandt Hr. Hammermüller, at Navnet netop var rigtig betegnende. Udlaanet skulde jo ikke begrænses til Vincentsforeningens Medlemmer alene. Noget andet var, at der ikke burde udlaanes til andre udenfor Sognet.

Chr. H.

— Vi gør opmærksom paa den interessante Aften i St. Knuds Sal nu paa Søndag den 10. Pastor De Vos, der vil holde Foredrag om gregoriansk Korale, har studeret baade paa Koralskolen i Malines og paa Konservatoriet i

Paris. Og han vil ikke nøjes med at holde Foredrag, men har indøvet et Drengekor, der vil synge nogle af de skønneste Koralkværker, f. Eks. Salve Regina, Lauda Sion. Ingen bør forsømme denne Lejlighed.

— Det er næste Torsdag den 14., at det nordiske Pilegrimstog til Rom drager af Sted, om Morgenens Kl. 8³⁰. Næste Nummer af Ugebladet vil udgaa som et særligt Pilegrimnummer baade for dem, der drager ud, og dem, der bliver hjemme. Det bliver saa tidlig færdigt, at Pilegrimmene kan købe det paa Jernbanen.

— Ogsaa Sakramentskirken's Regnskab viser, at de økonomiske Forhold for Tiden ikke er gode. Der er en lille Tilbagegang i Bidragydernes Tal (254 til 235) og tilsvarende Tilbagegang i Bidragene (3270 til 3016 Kr.). Dog bemærkes det, at »naar Kirkeskatten lægges sammen med, hvad der desuden er kommet ind ved Klingpung og andre Kollekt, saa er der alt i alt indkommet mere i 1924 end i 1923«.

Rom. Mens Aarets første Maaned ikke bragte særlig mange Pilegrimme til den evige Stad, er der nu ingen Tvivl om, at Jubelaaret er en stor Sukces. I 4 Maaneder har 150000 Pilegrimme besøgt Rom. Ved den første Beatifikation, den 19. April, var Tilstrømningen uhyre, og den Hellige Fader var Genstand for store Ovationer. Paven modtager nu Pilegrimstog hver eneste Dag. Det er blevet nødvendigt at holde en Del Audienser i Damasusgaarden, og til Tider holder Paven sin Morgenmesse i Sct. Peter, for at saa mange som muligt kan overvære den. Der er da 20—30000 Mennesker til Stede, og Paven holder i Reglen en kort Prædiken. Nu i Maj Maaned venter man en Kulmination i Tilstrømningen.

Gregoriansk Korale

Søndag den 10 Maj Kl. 8^{1/4}

i St. Knuds Festsal, Stenosgade, 4

Foredrag

om gregoriansk Korale (m. Lysbilleder)

af Past. L. De Vos

m. Sang af et Drengekor.

Billetter à 2 Kr. (reserveret Plads) og 1 Kr. faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade, 3 Telf. V. 3930 — i Katholsk Menigheds-kontor, Bredgade 64 (Kl. 1—4 Lørdag 1—2) Telf. Palæ 3762 — og hos Portneren, Stenosgade 4, fra Søndag Formiddag.

Danske Kvinders katholske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katholske Damer, (St. Ansgars og Sakraments sognet) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaålet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Ulke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

Kirkelig Kalender.

10. Maj 4. Søndag eft. Paaske.	17. Maj 5. Søndag eft. Paaske.
11. — M. Ferialdag.	18. — M. Venantius, Martyr. Bededag.
12. — Ti. Nereus og Fæller, Martyrer.	19. — Ti. Petrus Coelestin, Pave og Bekender. Bededag.
13. — O. Ferialdag.	20. — O. Bernardin af Siena, Bekender. Bededag.
14. — To. Bonifatius, Martyr.	21. — To. Christi Himmelfart.
15. — F. Johannes de la Salle, Bekender	22. — F. Oktavdag.
16. — L. Ubaldus, Biskop og Bekeuder.	23. — L. Oktavdag.

4. Søndag efter Paaske.

Sakramentskirken. Kl. 7 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatsmesse og Meddelelse af Konfirmationens hellige Sakramente. Kl. 5 Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 10. Maj i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. Maj Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirken.

NB. Mandagsmøderne holdes i denne Maaned Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Forbindelse med Majandagten.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 15. Maj Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

afholder sit ordinære Maanedsmøde Mandag den 11. Maj Kl. 8 Aften pr. i Bredgade 67 2. Sal o. G.

Da Gildets Protektor Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at bære Mødet med sin Nærværelse, anmodes alle Brødrene om at komme til Stede og i rette Tid. Bestyrelsen.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 11. Maj loco ac tempore assuetis.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festedage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Knuds Kapel	- 3	-
Immaculatakirken	- 2 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
Rosenkranskirken	- 5	- 7 $\frac{1}{2}$
Assumptionskapellet	- 4 $\frac{1}{2}$	- 4 $\frac{1}{2}$
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 $\frac{1}{2}$
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Kardinal Newmans Majbog

110 Sider. 35 Øre.

Den fortrinlige Newmanforsker, Tyskeren Dr. M. Laros. karakteriserer Kardinal Newmans Majbog som »de bedste Bønner, der i Aarhundreder i den europæiske Kristenhed er bleven lagt paa Gudsmøders Alter«.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegårdsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aungariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 20.

Søndag den 17. Maj.

1925.

INDHOLD: Kirkens Bøn ved en Rejses Begyndelse. — Samtaler om
Pilgrimsfærden. — Opholdet i Rom. — Sœur Thérèse de L'enfant Jésus.
— Den hellige Petrus Canisius. — Navne og Noter. — Pilgrimstanker...
— Gregoriansk Koral. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. —
Kirkelige Kundgørelser. — Avertissementer.

Kirkens Bøn ved en Rejses Begyndelse. (Itinerarium.)

Ant. Ad Fredens Vej.

Zacharias Lovsang, Luk. 1,68—79.

Lovet være Herren, Israels Gud, fordi han har besøgt
sit Folk og hidført Forløsning for det.

Et Frelsens Horn har han oprejst os i sin Tjener Da-
vids Hus,

Som han taledede ved sine hellige Profeters Mund fra
fordums Tider:

En Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Haand,
som hader os,

For at øve Barmhjertighed mod vore Fædre og ihu-
komme sin hellige Pagt,

Den Ed, som han har svoret vor Fader Abraham, at
han vilde give os,

At vi, forløste fra vore Fjenders Magt, uden Frygt skal
tjene ham

I Hellighed og Retfærdighed for hans Aasyn alle vort Livs Dage.

Og du, Barn, skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal gaa forud for Herrens Ansigt for at berede hans Veje,

For at give hans Folk Saliggørelsens Kundskab til deres Synders Forladelse,

Ved vor Guds inderlige Barmhjertighed, i hvilken Morgensolen fra det høje har besøgt os

For at skinne for dem, som sidder i Mørke og i Dødens Skygge, og lede vore Fødder paa Fredens Vej.

Ære være Faderen og Sønnen og den Helligaand,

Som det var i Begyndelsen, saa nu og altid og i al Evighed. Amen.

Ant. Ad Fredens og Lykkens Vej føre os den almægtige og barmhjertige Herre; Engelen Rafael ledsage os paa Vejen, saa at vi kan vende hjem med Fred, Frelse og Glæde.

Herre, forbarm dig over os. Kristus, forbarm dig over os. Herre, forbarm dig over os.

Fader vor . . .

V. Og led os ikke ud i Fristelse.

R. Men frels os fra det onde.

V. Frels os, dine Tjenere —

R. Herre, vi haaber paa dig.

V. Herre, send os Hjælp fra din Helligdom —

R. Og beskyt os fra Sion!

V. Vær os, o Herre, et stærkt Taarn —

R. Imod vore Fjender!

V. Lad ikke Fjenden formaa noget imod os —

R. Og lad ikke Ondskabens Barn skade os!

V. Lovet være Herren hver Dag!

R. En lykkelig Rejse skænke os vor Frelses Gud!

V. Herre, vis os dine Veje —

R. Og lær os at kende dine Stier!

V. Led vor Vej saaledes —

R. At vi bevarer din Retfærdiggørelses Naade.

V. Det krogede skal rettes —

R. Og det ujævne vorde en banet Vej.

V. Sine Engle har Gud givet Befaling om dig —

R. At de skal vogte dig paa alle dine Veje.

V. Herre, hør vor Bøn —

R. Og lad vort Raab naa til dig.

V. Herren være med eder

R. Og med din Aand.

Lader os bede.

Gud, du, som lod Israels Børn gaa tørskoet midt igennem Havet, og som beredte de tre Vise Vej til dig ved en Stjerne, giv os, beder vi dig, en lykkelig Rejse og godt Vejr; for at vi ledsagede af din Engel lykkeligt maa naa vor Rejses Maal og engang den evige Frelses Havn.

Gud, du, som førte din Tjener Abraham ud af Ur i Kaldæa og bevarede ham uskadt paa alle hans Vandrings Veje, vi beder dig, at du vil værdiges at beskytte os, dine Tjenere. Vær os, Herre, Hjælp i Kamp, Trøst paa vor Vej, vær os Skygge i Solhede, Ly i Regn og Kulde, i Træthed en Opmuntring, i Modgang vort Forsvar, vær os en Støttestav, naar Vejen bliver træls, vær os en Havn, hvis vi lider Skibbrud, saa at vi førte af dig lykkeligt kan naa vort Maal og derefter uskadte vende hjem igen.

Herre, vi beder dig, hør vore Bønner og led dine Tjenere ad din velsignede Frelses Vej, saa at vi under alle Rejsens og Livets Omskiftelser maa staa under din stadige Beskyttelse.

Giv os, vi beder dig, Herre, at dine Tjenere maa vandre ad Frelsens Vej og, idet de følger din hellige Forløber Johannes's Opfordring, i Sikkerhed naa hen til ham, som han forudsagde, vor Herre Jesus Christus, din Søn, som lever og regerer med dig i Helligaandens Enhed, Gud fra Evighed til Evighed. Amen.

V. Lad os drage frem i Fred!

R. I Herrens Navn. Amen.

Ad Fredens Vej! Saadan begynder Kirkens gamle Bøn for dem, der rejser ud, og lad det ogsaa være vor! Ønske til alle eder, der nu drager paa Valfart til Rom. Freden! Den finder man vel først og fremmest i sit Hjem, og det forlader I for en Tid, men kun for endnu mere at faa Freden i Eje, den Guds Fred, som overgaar al Forstand.

Vor Herre Jesus Christus er Fredsfyrsten, og Paven i Rom er Fredsfyrstens Stedfortræder. Og det, som han vil give alle dem, der følger hans Indbydelse nu i Jubelaaret, er Guds Naade og Fred i rigeste Maal.

I skal kysse St. Peters Fod i Kristenhedens store Domkirke. Gid dette Tegn paa Lydighed og Ydmyghed maa knytte eder fastere til Herrens Kirke!

I skal knæle foran Pave Pius i Vatikanets Sale, og han vil lyse sin Velsignelse over eder. Gid den da maa bringe Frugt i eders Hjerter!

I skal bede i de store Basilikaer og ved Martyrernes Grave. Gid eders Bøn maa løfte sig højt over alt jordisk og drage eders Hjerter op til Gud i Himmerige!

Forhaabentlig vil alle Pilegrimme endnu faa dette Nummer af Ugebladet med sig Torsdag Morgen. Tag imod det som et Udtryk for de gode Ønsker fra alle dem, der maa blive hjemme, og som en indtrængende Bøn om ikke at glemme os, naar I knæler i den evige Stad.

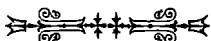
Hans Højærværdighed Biskoppen, der har taget Initiativet til Valfarten, udtaler til Ugebladet:

»Jeg haaber, at Pilegrimmene vil bede meget, saa vil Valfarten blive frugtbringende baade for de enkelte, for Hjem-

farten blive frugtbringende baade for de enkelte, for Hjemmene og for hele Kirken i Danmark.

Jeg anbefaler Pilegrimmene til alles Forbøn. De, der bliver hjemme, skal bede for os, og vi vil ogsaa ved Besøgene i de fire Basilikaer bede for dem derhjemme.

Jeg vil bede den Hellige Fader skænke sin særlige Velsignelse til alle danske Katholikker.«

Samtaler om Pilgrimsfærden.

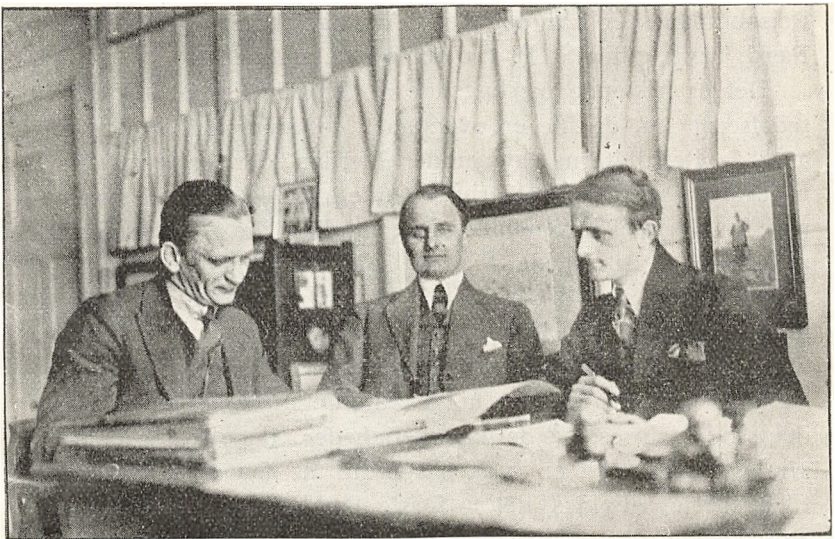
For at give vore Læsere et Indblik i hele det Maskineri, der er sat i Gang for at skabe den nordiske Pilgrimsfærd — og for at faa de sidste nye Oplysninger har vi henvendt os til Pilgrimsfærdens Ledere og Arrangører og meddeler nedenfor Resultaterne:

De tre Hovedarrangører, som vi her bringer et Billede af, taget paa Aastedet, Bennetts Hovedkontor i København, har vi først søgt. Vi giver Ordet til den administrerende Direktør for Bennett i København, Direktør Gjersøe, som udtaler:

»Det er første Gang, vort Bureau arrangerer en saa stor Fællesrejse, ligesom det er første Gang, der udgaar et samlet nordisk Pilgrimstog, fra alle fem Lande. Fra de katholske Biskoppers Side og fra de nordiske Komitéer har der været ydet os en værdifuld Støtte, der har lettet os Arbejdet i høj Grad. Endvidere har Myndighederne i de Lande, vi skal rejse igennem, stillet sig overordentlig villigt overfor os, og deres diplomatiske Repræsentanter har ydet os stor Støtte. Nu er alt ordnet, saa godt det kan lade sig gøre, og jeg føler mig forvisset om, at Deltagerne vil vide at paaskønne det store Arbejde, der er blevet udført, baade af de nordiske Kommitterede og af vore Medarbejdere her paa Bureauet.«

Premierløjtnant Antoft, Bennets Bureau, der har udført det væsentlige Arbejde med de praktiske Forberedelser, udtaler:

Vi kan uden Overdrivelse sige, at vi har arbejdet forceret hver eneste Dag — og nu hen mod Slutningen maa vi tage en Del af Natten med. For at give Dem et Tal: alene Korrespondancen herfra er oppe paa ca. 2000 Skrivelser — og det er jo dog det mindste af det. Vi har bestræbt os for at tage de videstgaaende Hensyn i alle Retninger — hvilket ganske naturligt har øget Arbejdet. Alene Gruppeinddelingen er jo et stort Problem. Først skal vi sortere Katholikker for sig og Protestanter for sig, dernæst dele ind efter Vognklasse, derefter skal der tages Hensyn

til Nationaliteter, og endelig skal de forskellige^{es} Deltageres Ønsker om særligt Rejseselskab respekteres i videst mulige Omfang. Og saa maa man jo endelig huske, at Kupéerne nu engang kun kan rumme et vist Antal — og skal fyldes. Naa, det er jo overstaaet i det store og hele — lad os haabe til alles Tilfredshed. Enkelte Ønsker har vi maattet se bort fra som f. Eks., hvor 12—15 Mennesker ønsker at rejse sammen i en Kupé, hvor der kun er Plads til 6 eller 8 — ligesom vi har maattet blande Nationaliteterne lidt i »Grænsekupéerne«, hvor en Nations Gruppe ophører, og en anden begynder. I Toget bliver der en

Gruppe for hver Vogn, der har samme Nr. som Vognen, det er det letteste at huske for de rejsende. Her i Danmark og i Tyskland-Østrig har vi 9 Grupper, medens vi kun har 7 i Italien, fordi Vogntyperne er større der. Inden vi har Opgørelsen over Tilslutningen til de tre Programmer i Rom, kan vi ikke træffe endelig Bestemmelse om Gruppeinddelingen i Rom. Vi har bestilt alt forud — om det saa er Solskin — saa vi faar jo haabe paa et godt Resultat. Det har været et stort Arbejde — men det har sandelig ogsaa været et interessant Arbejde.

Den danske Kommitterede, Lederen af vort katholske Rejsebureau, der har deltaget i Arrangementerne fra første Færd, cand. phil. S. P. Fornjotur, udtaler:

Det er fristende nærliggende at fortælle lidt om Forbedelserne nu, da de er overstaaet, — men det er bedre at lade Resultaterne tale under Færden, der er umiddelbart forestaaende. Det forudgaaende Arbejde, der har staaet paa fra forrige Sommer — Dag ud Dag ind — har givet rig Lejlighed til Glæde for os, som de højærværdige Biskopper har givet det ærefulde Hverv at tilrettelægge den første nordiske Pilgrimsfærd. —

— Har Forarbejderne været meget omfangsrige? —

Man kunde bygge en hel Pyramide af de Spørgsmaal, der skulde løses, og de Vanskeligheder, der skulde overvindes. Naar det er lykkedes hidtil at faa alle Hjulene til at dreje, skyldes det i første Række det udmærkede Samarbejde, der hele Tiden har bestaaet mellem alle de mange samvirkende Faktorer. Her i København, hvor Arbejdet ganske naturligt er blevet koncentreret, har vi haft den Glæde at samarbejde med Bennetts Bureau, der fra første Færd har taget Opgaven op med al den Alvor, Takt og Energi, den kræver. Bureauet har udført et uhyre Arbejde — og Maaden, hvorpaa det er sket, giver Anledning til den største Tilfredshed hos alle. — Især har den administrerende Direktør, Hr. Gjersøe, og Sekretæren, Premierløjtnant Antoft, gjort en stor personlig Indsats.

— Har det ikke vanskeliggjort Forarbejderne, at det drejede sig om fem Lande? — Takket være det ypperlige Samarbejde mellem de forskellige Kommitterede og Bennetts lokale Kontorer kan jeg svare benægtende. For Finlands

Vedkommende er alle Forhandlinger ført direkte med Vikariatet i Helsingfors, ligesom vi har haft direkte Forbindelse med den islandske Præfekt. Paa Sverriges Vegne har den elskværdige og dygtige Kandidat Sandquist samarbejdet med os, og fra Norge har vi haft to dygtige og energiske Medarbejdere i Telegraffuldmægtig Andreas Hadland og Frk. Thorlaug Borch. Disse Kommitterede har udført et stort Arbejde og ydet os den mest virksomme Støtte. Der har ikke været en eneste Mislyd mellem de forskellige Landes Kommitterede eller de tekniske Arrangører — hvilket er en glædelig Kendsgerning i en saa stor og kompliceret Sag. Vi har fra alle Sider faaet Støtte og Sympati, baade fra gejstlig og læg Side, fra Institutioner saavel som fra Private — og ikke mindst fra Pressen, baade vore egne katholske Blade og Dagspressen. Jeg vil derfor bruge denne Lejlighed til at takke alle, der har ydet Hjælp til at skabe Pilgrimsfærden i Jubelaaret 1925.

Opholdet i Rom.

Sognepræsten fra Rudkøbing, Pastor Peter Schindler, der skal lede Valfarten i Rom, træffer vi allerede i København, fuldt optaget af Forberedelserne. Han fortæller:

»Jeg gaar ud fra den Tanke, at mange af Deltagerne i Valfarten kun kommer til Rom denne ene Gang i deres Liv, og derfor skal de have saa meget ud af det som muligt. Det skulde helst blive deres Livs store Oplevelse. Og jeg haaber, at alt skal gaa smukt, naar blot man vil have nogen Taalmodighed, for en stor Vanskelighed er det, at Pilegrimene er indkvarteret tre forskellige Steder.«

Hvorledes kommer selve Besøgene i Basilikaerne til at forme sig?

»Der bliver holdt Messe i hver Basilika, og jeg holder en Prædiken. — Naar Gudstjenesten er forbi, holder jeg et arkæologisk Foredrag om vedkommende Kirke.«

Bliver der andre Fællesgudstjenester?

»Ja, forhaabentlig kommer vi til at overvære Kanonisationerne af Søster Therese den 17. og af Petrus Canisius paa Christi Himmelfartsdag. Desuden bliver der Messe i Katakomberne, og vi besøger naturligvis de nationale Hel-

geners Kapeller. I disse Kapeller vil en Præst af den paa-gældende Nation holde en Tale, og der bliver en kort Andagt. Jeg haaber, at Valfarten paa denne Maade vil blive meget indholdsrig og virkelig blive en Oplevelse for alle.«

Kvarterchefer: i Rom, Premierløjtnant Zimsen giver følgende Oplysninger:

»De tre Indkvarteringssteder, vi har sikret os, er i enhver Henseende ypperlige. Paa Præstekollegiet Leoniano indkvarteres kun Herrer. Lokalerne er her — ligesom paa de to Hoteller, Valadier og Nettuno — baade store, propre og luftige. Der er ingen Fare for de specielle sydlandske Ubehageligheder som Urenlighed og Væggetøj. Maden bliver ogsaa rigelig og god. Man spiser paa selve Præste-

Et af de sidste Møder. T. h. Pastor Schindler.

kollegiet, medens Bospisningen for Hotellernes Vedkommende sker paa nærliggende Trattorier. Vi har gjort alt, for at den materielle Side af Sagen ogsaa skal være i Orden, og med mit efterhaanden ret grundige Kendskab til Hotelophold i Rom tør jeg sige, vi har været ualmindelig heldige.«

Sœur Thérèse de L'enfant Jésus.

Den 17. Maj bliver Sœur Thérèse kanoniseret.

For dem, der kender hende gennem hendes egen bog om hendes korte livs historie og beretningen om de mirakler, der er sket på hendes forbøn — begge bøger er

oversatte på dansk, er det så naturligt, at hendes kanonisation må finde sted i vortiden, da alle træer og blomster udfolder sig i den reneste skønhed, thi Sœur Thérèse var selv en blomst, plantet i Carmels klosterhave, til ære for Gud og opbyggelse for alle os, der færdes udenfor murene, hvor de store vinde blæser. Den unge rene jomfru, hvis sjæl aldrig var plettet af dødssynd, kalder sig selv »Guds

lille blomst«, og mens den endnu var ung og strålende, blev den omplantet til paradisetts Have.

Begge hendes forældre havde ønsket at indtræde i klosterlivet, men var blevet afvist, og besluttede da at ofre deres børn til Guds tjeneste. Således blev Sœur Thérèse efter sit brændende ønske og efter indtrængende bønner til den hellige fader optaget i Carmel allerede da hun var 15 år. Det var, som hun forstod, at hvert år var kostbart, fordi hun tidligt vilde dø.

Hendes beretning om hendes længsel efter at tjene Jesus, og hendes lykke over at få sine fromme ønsker opfyldt, er rørende. For hende var alt, der ikke førte direkte til fuldkommenhed, et martyrium.

Man fristes let til som koldhertet verdensmenneske at finde hendes udtryk og barnlige billedsprog sødligt, men er det ikke os, der er vokset fra det rene barnehjertes fromme eenfold. Man maa glædes over, at hun lydigt mod sin klostermoders bud ikke skjuler sine fromme tanker og rene længsler mod Gud under falsk beskedenhed, men fortæller alt åbent og uden omsvøb, til opbyggelse for den ungdom, som nu ærer hendes minde.

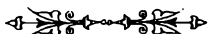
Alle ydmygelser bar hun uden klage og blev trods sine unge år vejleder for novicerne, der vel alle var ældre end hun. Stadig kommer ved siden af hendes kærlighed til Jesus hendes kærlighed til sin fromme fader og søstre til orde i de smukkeste udtryk. Hun ved, hvormeget af sin fuldkommenhed hun — næst Gud — skylder sin fader, der satte alle personlige hensyn til side for at ofre sine børn til Guds tjeneste.

Målet for hendes liv stod hende klart.

»Mit mål er at blive helgen«, siger hun selv i fuld erkendelse af, at det kun kan ske ved Guds nåde uden egen fortjeneste, og hun føler sig i den grad i samklang med Gud, at selv vejret udtrykker hans følelser for hende. Den dag, hun indtræder i klosteret, dækkes jorden af sne. Den hvide, rene sne, som hun har ønsket sig og elsker, og intet øjeblik tvivler hun på, at sneen direkte er en gave fra hendes himmelske brudgom, for at glæde hende på hendes højtidsdag. Men livet er kort, og hun tænker ved siden af sit fromme jordiske liv på det himmelske, som for hende betyder langt mere, hvorfor hun også udtaler de ord, som i så høj grad er blevet til velsignelse for alle os, der støtter os til hendes forbøn: »Mit liv i himlen vil jeg tilbringe med at gøre godt på jorden«. Det løfte har hun opfyldt i rigt mål. I »Rosenregn« berettes, hvorledes hun lader en regn af roser falde ned til trøst og hjælp på jorden. Beretningerne om hendes hjælp er talrige og utvivlsomme. På slagmarken var hun soldaternes hjælp — sine medsøstre hjalp hun i klosteret.

Jeg har selv erfaret hendes forbøns vidunderlige magt og set talrige eksempler derpå hos andre — men det bedste er, at hun fordrer noget for noget. Til gengæld for, hvad hun yder, fordrer hun opfyldelse af løfter, som i sig selv bringer den bedende nærmere til vor frelser, som hun elskede, og i hvis navn hun levede og døde. Derfor glæder vi os over, at vor gode, fromme forbederinde Sœur Thérèse d. 17. Maj offentligt af den hellige kirke bliver optaget i den store, hvide floks hellige skare.

Holger K. Hafstrøm.

Den hellige Petrus Canisius.

I Anledning af hans

Kanonisation Christi Himmelfarts Dag 21. Maj.

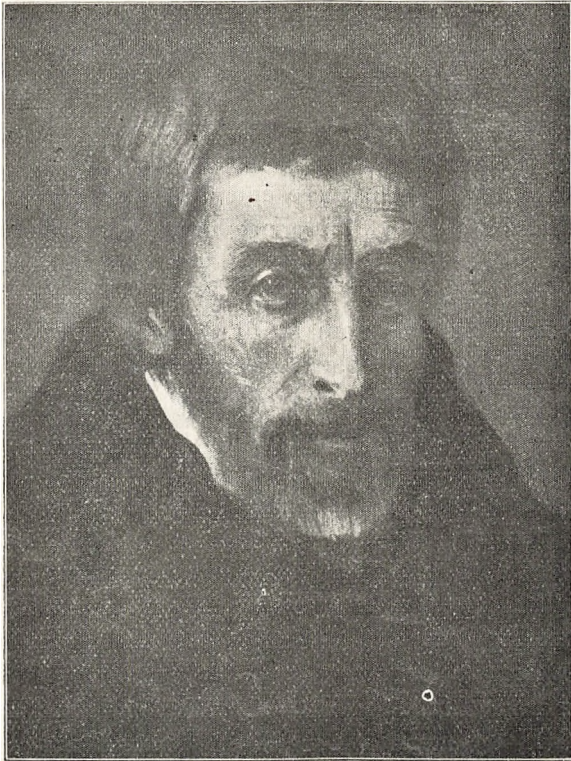
Blandt de seks Helgener, hvis Kanonisation vil høre til Jubelaarets største Festligheder, — Joh. Eudes (1601—80), Magdalena Sophie Barat (1779—1865), Maria Magdalena Postel (1756—1846), Petrus Canisius (1521—1597), Theresia af Jesusbarnet (1873—1897) og Joh. Maria Vianney (1786—1859) — er — rent historisk set — Canisius uden Tvivl den mest fremragende Skikkelse. Hans Navn hører Verdenshistorien til. Han var Føreren i den kraftfulde Bevægelse — noget misvisende kaldt »Modreformationen« — der i den anden Halvdel af det 16. Aarhundrede ikke blot standsede Protestantismens Fremtrængen i de tyske Lande, men vandt store allerede table Landsdele tilbage for Kirken.

Canisius er født i Majmaaned Aar 1521 i den nederlandske By Nymwegen, der dengang hørte til det tyskromerske Rige. Det var paa samme Dag — den 8. Maj — da Rigsdagen i Worms erklærede Luther for fredløs, og samme Aar, da Ignatius af Loyola ombyttede den verdslige Krigstjeneste med sin himmelske Konges Hærfølge. Canisius skulde blive den sidstes Discipel, den førstes mægtige Modpart. At Familien i hin stormfulde Tid ikke blev protestantisk, skyldes vel mest Canisius's fromme Mo-

der Ægidia, der, som Canisius fortæller i sine »Bekendelser«, paa sit Dødsleje »advarede sin Mand mod den nye Lære, som netop begyndte at brede sig paa vor Egn. Hendes sidste Bøn var, at han og vi alle dog for enhver Pris maatte holde fast ved den katholske Tro«. Canisius var kun to Aar gammel, da han mistede sin Moder. Faderen, Nymwegens ansete Borgmester, sendte sin Førstefødte til Köln, hvor han i den fromme Præst, Nikolaus Eschius, fandt den kærlige og omsorgsfulde Sjælefører, han trængte til, og tillige sluttede livsvarigt Venskab med den unge Konvertit Lorenz Surius, der senere som Karteusermunk og meget læst asketisk Forfatter i Stilhed tjente den Sag, Canisius skulde kæmpe for. 1543 traf Canisius sammen med Ignatius af Loyolas første Discipel, den salige Peter Faber, der som pavelig Afsending var kommet til Tyskland. Under Fabers Ledelse holdt han i Mainz de 30 Dages aandelige Øvelser, som Ignatius af Loyola havde skitseret i sin snart saa berømte Eksercitiebog. Frugten var, at Canisius blev den første tyske Jesuit.

1549 begyndte hans storslaaede Virksomhed i Tyskland. I sine »Bekendelser« meddeler Canisius et Syn, som han havde før Afrejsen fra Rom, da han efter at have faaet sin Bestemmelse til Tyskland, knælede ved Apostelfyrsternes Grav — samme Sted, hvor engang Bonifatius, Tysklands første Apostel, havde modtaget sin Sendelse. »Min Sjæl laa ligesom paa Jorden, helt nedtrykt af mine Synder og min Svaghed, fuld af Frygt og Modløshed. Da aabnede du dit Hjerte for mig. Du lod mig drikke Frelsens Vand af dit Hjertes Kilder. Jeg bad om, at en Strøm af Tro, Haab og Kærlighed maatte rinde over i mit Hjerte. Jeg tørstede efter Fattigdom, Kyskhed og Lydighed. Og jeg dristede mig til at stille min Tørst ved dit Hjerte. Derpaa lovede du mig et Klædebon, der skulde skjule min Sjæls Nøgenhed. Det bestod af tre Stykker: Fred, Kærlighed og Udholdenhed.« Iført denne overnaturlige Rustning gav Canisius sig i Lag med den menneskelig talt haabløse Opgave at dæmme op mod Reformationens Stormflod i Tyskland. I 50 Aar vandrer han under overmenneskelige Anstrengelser og tit under Livsfare gennem de tyske Lande fra Alperne indtil Nederlandene, fra Rhinen indtil Weich-

selfloden. Der er næppe nogen større By i det sydlige og vestlige Tyskland, som ikke har set Canisius paa Prædikestolen. Paa Rigsdagene taler han Kirkens Sag, og ved de store Religionssamtaler forsvarer han den gamle Tro med en Viden og en Slagfærdighed, der skaffede ham Tilnavnet »Kætterhammer«. Vi ser ham som Theologiprofessor ved Ingolstadts Universitet, som Biskoppernes og Fyrster-

nes Raadgiver og som Tillidsmand hos sine højeste Foresatte, Ordensgeneralen og Paven, der lægger det ene vigtige Hverv efter det andet paa hans Skuldre. Han kaldes som Koncilstheolog til det store Kirkemøde i Trient og besøger som paveligt Sendebud alle Tysklands Biskopper for at overtale dem til at antage Kirkemødets Beslutninger. I 1566 var det Canisius, der ved sin kloge Indgriben i sidste Øjeblik hindrede en Sprængning af Rigsdagen og et Brud med Pave Pius V, og derved forebyggede han den

blodige Borgerkrig, der saa udbrød 50 Aar senere. Var Tredivaarskrigen udbrudt dengang, vilde den have fejlet den katholske Kirke i Tyskland hort.

Ind imellem disse store Arbejder samler han Børnene omkring sig og lærer dem Troens Grundsandheder. Eller han gaar ud til de forsømte, af deres Sjælesørgere forladte Landsbyer og tager sig af den stakkels Befolkning, der var som »Faar, der ikke har nogen Hyrde«.

Saa utroligt det end lyder, har Canisius endnu fundet Tid til at udfolde en Forfattervirksomhed, der er saa omfattende og lødig, at man skulde tro, at han udelukkende havde været Skribent. Størsteparten af hans Bøger er selvfølgelig theologisk og apologetisk Imødegaaelse af Reformatorerne Angreb. Men mere end disse lærde Værker er det hans Katekismus, der har gjort hans Navn udødeligt. Det var netop det, Tiden trængte til, saa sandt som Uvidenheden var en af Hovedaarsagerne til det store Frafald. Ved denne lille Bog, som indtil Canisius's Død havde oplevet 200 Oplag og er blevet oversat paa saa godt som alle europæiske og ikke saa faa oversøiske Sprog, er Canisius blevet ikke blot Tysklands, men Kirkens Lærer.

Endnu mere utroligt er det, at denne Mand, der stod midt i en oprørt Tids religiøst politiske Kamp, ikke led Skade paa sin Sjæl, men levede i en mystisk Forening med Gud, som end ikke Rigsdagens oprivende Arbejde — der tit ikke engang lod ham Tid til at læse Messe — eller Religionsdisputaternes Ophidselser eller de stadige Rejsers Adspredelser formaaede at rive ham ud af. Det er denne Side af hans Liv, som Gud har vidnet om, ved at omgive hans Grav og hans Navn med Miraklernes Glans og skænke ham Helgenkaaringens Glorie.

Canisius's Livsvirksomhed var Kamp imod den nye Lære. Og dog er netop denne »Kætterhammers« Optræden egnet til at modbevise den gængse Misforstaaelse, at Ignatius skulde have stiftet sin Orden som »Kamporden« mod Protestantismen. Denne Tanke var den første tyske Jesuit fuldstændig fremmed. I et Brev til Ignatius fra sit første Ordensaar erklærer han sig rede, hvad Øjeblik det skal være, at indskibe sig til Indien. Ignatius sender ham ganske vist ikke til Indien, men til Sicilien, for at han

skulde være Lærer ved Jesuitskolen i Messina. Det er først, da Hertug Vilhelm IV af Bayern henvender sig til Paven, og Paul III befaler Ignatius at stille nogle af sine Ordenspræster til Hertugens Raadighed, at Canisius sammen med to andre bliver sendt til Ingolstadt. At han saa kæmpede til Gavns mod den nye Lære — og altid med de ædleste Vaaben, hvem skulde fortænke ham i det. Sjælen i Canisius's Kamp mod Protestantismen var ikke Had, men Kærlighed. I Polemiken staar han himmelhøjt over sin Tids og sine Modstanderes Bitterhed og Smagløshed. Hvad han tænkte om Protestanterne, skriver han kort før sin Død til Ordensgeneralen Aquaviva: »I Tyskland er der ganske vist uendelig mange, der har forladt den rette Tro; men det er meget mere af Uvidenhed end af Ondskab, de farer vild. Der ligger ikke nogen Egensindighed, Forbitrelse eller Forstokkelse i det.«

Canisius bærer med Rette det Hædersnavn, Efterverdenen har givet ham: Tysklands anden Apostel. Naar det vestlige og sydlige Tyskland og hele Østrig overvejende er katholsk, er det Canisius's Fortjeneste.

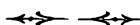
De nordiske Lande i snævrere Forstand var ikke fremmede for Canisius. Allerede som Student i Köln blev han af sin faderlige Ven, Eschius, indført hos den af Kristjern II landsforviste Ærkebiskop af Lund, Danskeren Jørgen Skodborg. Den unge Canisius saa op til denne fromme og lærde Bekenderbiskop som til en Martyr, men ogsaa den danske Ærkebiskop interesserede sig for Canisius og viste denne Interesse ved, at han, da Canisius var blevet Jesuit, blev en af denne Ordens største Velgørere i Köln. I 1577 tog Canisius sig af seks Skandinaver, svenske Studenter, som den norske Jesuit Laurentius Nielsen (Kloster-Lasse) havde ført tilbage til den katholske Kirke. Han fik dem optaget i det berømte Collegium Germanicum i Rom, som Ignatius af Loyola havde grundlagt som Præsteseminar for Tyskland. I 1566 tænkte Pave Pius V for Alvor paa at sende Canisius med flere andre Jesuiter til det protestantiske Norden, helt op til Danmark. Naar Canisius fik Pius V til at opgive denne Plan, var det kun, fordi han med sit praktiske Blik betragtede Tanken som en Utopi. Til Gengæld aabnede Canisius en Bønnens Offen-

siv mod de nördlige Lande. Han opnaaede hos Ordensstifteren Ignatius, at enhver Præst i hele Jesu Selskab hver Maaned skulde opofre en hellig Messe for »de nordiske Landes Tilbagevenden til den katholske Tro«, en Bestemmelse, som endnu er i Kraft den Dag i Dag.

Hvis Canisius ikke havde været, vilde, menneskeligt talt, hele Tyskland være gaaet tabt for Kirken; dermed vilde der have lagt sig et endnu bredere protestantisk Bælte mellem Norden og den katholske Verden. Saaledes staar vi alle herhjemme i Taknemmelighedsgæld til Canisius. Dette og hans kærlige Interesse for Norden vil vi tænke paa, naar vi i Fremtiden beder:

Sancte PÉTRE — ora pro nobis!

A. Menzinger S. J.

Navne og Noter.

Pilgrimsfærdens Protektorat udgøres af de højærværdige Herrer Biskopper for Danmark, Sverrig, Norge og Finland og den Apostoliske Præfekt for Island.

Rejseledelse: Under Forsæde af den adm. Direktør for Bennetts Bureau i København, Direktør Gjersøe, og Sekretær, Premierløjtnant Antoft, er der konstitueret en Rejseledelse af tekniske Rejseførere og kommitterede for de deltagende Lande. Hvervet som teknisk Rejsechef er betroet en af Bennetts dygtigste Folk paa dette Omraade, Kaptajn L. Lied, medens den vigtige Opgave at være Kvarterchef i Rom paahviler Premierløjtnant Zimsen, der ved aarelangt Arbejde i Bureauets Tjeneste har bevist sine fremragende Evner som Arrangør. Hovedbogholderen i Københavnskantoret, Hr. Jacobsen, varetager Intendantens vanskelige Opgaver. Som Kommitteret for Norge deltagers Fuldmægtig Andreas Hadland, for Sverige Notar Blomquist og for Danmark cand. phil. S. P. Fornjotur. Man har til at løse den omfattende Opgave som Valfartsleder i Rom sikret sig en saa udmærket Kraft som Forfatteren, Pastor Peter Schindler. En Række dygtige Gruppeførere er desuden stillet til Disposition,

* * *

Pressen. Der følger en særlig Pressekupé med Toget, der ledes af cand. phil. Fornjotur (Berlingske Tidende, den konservative Provinspresse og Ugebladet.) »National-

tidende« repræsenteres ved Redaktør Nyberg, »Politiken« ved Redaktør Anker Kirkeby, »København« ved Pastor Brenk, »Socialdemokraten« ved Journalist Rudbæk, Venstres Provinspresse ved Journalist P. Schrøder og den Radikale Provinspresse ved Redaktør Christensen. Forfatteren, Pastor Schindler har velvilligst stillet sig til Disposition med Oplysninger til den udenlandske Presse undervejs. Togets officielle Fotograf er Direktøren for »Industri-Filmen«, Fabrikant Svend Holm.

* * *

Foruden de tre Biskopper fra Danmark, Sverige og Norge og den Apostoliske Præfekt for Island deltager en Del

De islandske Pilegrimmes Ankomst til København.
I Midten Msgr. Meulenberg.

Præster i Toget. Fra Danmark kommer Præsterne Helmke, Nøsen og Brems og fra det øvrige Skandinavien Præsterne van Gyssel, Trygg, Assarsson og Overschie.

* * *

Pilegrimsfanen, der som tidligere meddelt, er tegnet af Billedhugger Skikkild, er syet af Pamentforeningen, hvis Bestyrerinde Frk. Tetzlaff velvilligst har sørget for, at den fik en smuk Udførelse. Man paatænker at skænke Fanen til St. Knuds Kapel i Rom som en synlig Erindring om de nordiske Pilegrimmes Besøg.

* * *

Læge og Sygeplejersker: Togets officielle Læge bliver Stadslæge Krohn. Desuden deltager et Par andre Læger. To St. Josefs-Søstre medfølger som Sygeplejersker. Blandt Deltagerne er der flere Sygeplejersker. Der er indrettet Sygekupéer, ligesom der er sørget for et righoldigt Apotek.

* * *

Der er — foruden den Sløjfe, alle Deltagerne faar udleveret gratis fra Bennetts Bureau — blevet fremstillet et særligt Pilgrimstegn i gyldent Metal og hvid Emalje, tegnet af cand. phil. Fornjotur. Det sælges for 2 Kr. Stykket.

* *

Der trykkes en særlig Vejledning for Pilgrimmene under Romeropholdet, skrevet af Pastor Schindler.

* * *

Pilgrimsfærdens Fotograf agter at optage hele Rejsen paa levende Billeder, som senere vil blive forevist i de skandinaviske Lande.

* * *

Pilgrimmenes Adresse i Rom er:

Hotel Valadier, Via Valadier.

Pilgrimstanker . . .

(Bed for os.)

Opfyldt af en glødende Iver og Attraa efter den Naade og Velsignelse, der var dem beredt, drog de af Sted, de gamle Pilgrimme . . . Det var ikke en Tur, de gjorde for »at se sig om«, for at udvide deres Horisont, men for at øse af de Naadekilder, Valfartsstederne rummede . . .

Nu i 1925 samles de katholske Kristne fra alle Verdensdele for i Fælleskab at valfarte til Klippen, til den uforgængelige Stad, — Kirkens Midtpunkt . . .

Pilgrimsfærden foregaar jo ikke saa lidt lettere og behageligere end i hine Dage . . . Pilgrimskappen, Bæltet, Sandalerne og Staven; alt det, vi kan tænke os, en Middeldalder-Pilgrim var udrustet med, bliver jo lagt tilside. En rar hyggelig Jernbanevogn staar aaben: Billetten? Tak, — stig op! Og saa kører vi . . .

Og inden vi ser os om, er Toget langt borte, mens man sidder varmt og godt, i lun Passiar i Wagonerne . . Jo, et moderne Pilgrimstog er at foretrække, men — —! Ja, jeg siger men; thi jeg tror, de gamle netop ved deres nøjsommelige Vandring blev opildnet med en brændende Længsel, at de, jo nærmere de kom Maalet, følte Glæden stige i sig, og trods Træthed har de slæbt sig afsted for at naa Maalet. Deres Vandrings Møje og Besvær bar de af inderlig Kærlighed til ham, som med en Byrde, ja en Korsbyrde har slæbt sig fremad. De vidste, at led de meget, var Lønnen, Naaden desto større . . .

Men det er jo ikke det ydre eller Fremgangsmaaden, der er det afgørende, men Sindelaget. De Tusinder, der i Løbet af Jubelaaret stævner mod den hellige Stad, er maaske alle opfyldt af samme ædle Begejstring, af samme glødende Iver og Attraa som hine Middelalder-Pilgrimme. De burde jo være det, Grundtanken er den samme nu som dengang! De samme Naadekilder springer . . .

Og i Fald du, lykkelige Pilgrim, er opfyldt af samme brændende Kærlighed og Nidkærhed efter at naa Maalet; hvis det er de aandelige Goder, du tragter efter, og ikke den billige og behagelige 14 Dages Tur, — saa tag disse mine fattige Ord med paa Vejen; opfyld for mig og alle dem, der ikke kan deltage i din store Lykke, en Bøn: Bed for os!

Tænk paa os, som maa blive ved de hjemlige Pulte, mens du knæler paa de hellige Steder, i Pilgrimmens inderlige og underfulde Andagt!

Kunde det ske, at enhver dansk Pilgrim sendte en Tanke hjem og lod en Bøn faa Vinger, vilde Savnet for os, som ikke kan deltage, blive lettere. Prøv det, og mange vil være dig taknemmelig!

Carlo H. Ohlsen-Carloz.

Gregoriansk Koral.

Her bringer vi et Billede af Pastor De Vos og hans Drengkor, der sang gregoriansk Koral i St. Knuds Sal sidste Søndag Aften og sang den saaledes, at de henrev alle til Begejstring.

En længere Artikel om den enestaaende Koncert har desværre maattet vente til næste Nummer, men vi gør op-

mærksom paa, at Koncerten gentages nu paa Mandag, saa at de mange, der ikke kunde komme i Søndags, endnu faar Lejlighed til at høre det fortrinlige Kor.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Den 24. April blev det endelig Ordrups Tur til at modtage Besøg af den energiske Formand for Danske katholske Kvinders Forbund: Frk. Utke Ramsing. Til Stede ved Mødet, der holdtes i Asumptionsklostrets store Taleværelse, var Dhrr. Patre Günther og Spaus, flere af D. K. K.'s Forbunds Bestyrelse samt Mødreforeningen og Mariakongregationens Medlemmer, ialt ca. 60 Damer. Mødreforeningens Formand, Fru Arkivar West bød Velkommen, man sang en Sang fra Festen i Hotel Fønix d. $21\frac{1}{2}$, hvorefter Frk. Ramsing i et klart og varmtfølt Foredrag redegjorde for Foreningens Maal og Midler og betonedede den store Fordel, et samlet Arbejde udad- og indadtil vilde betyde for de danske katholske Kvinder og for den katholske Kirkes Vækst og Liv. Derefter gennemgik man Lovene, der gav Anledning til nogen Diskussion og nærmere Udvikling; man sang endnu en Sang fra Festen, efter at det dog først var blevet vedtaget, at begge Foreninger skulde slutte sig til D. K. K. F., og adskillige af de tilstedeværende havde

tegnet sig som Enkeltmedlemmer. Saa sluttede Fru West Mødet, og Frk. Ramsing kan sikkert ogsaa her være tilfreds med Resultatet af sit Besøg. *En Tilhører.*

— St. Andreas Kirkes Regnskab viser ikke Tilbagegang. Bidragydernes Tal er steget fra 129 til 144 (i 1913 var der 58), og Bidragene er ogsaa steget paa tilsvarende Maade fra 4314,50 til 4402 Kr. Paa Varmeapparatet er ca. 800 Kr. blevet betalt af. Der er kommet et nyt Legat »Fru Kapt. Nielsens Legat 1924« paa Kr. 888,89. Desuden er der dannet et »Fond til Anskaffelse af en ny Krybbe«, og det raader allerede over 429 Kr.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 24. Maj Kl. 4.**

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintsøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V. og Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om *den Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505. Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 18. Maj 1925.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

Gregoriansk Koral

Mandag den 18. Maj Kl. 8¹/₄

i St. Knuds Festsal, Stenosgade 4

Foredrag

om gregoriansk Koral (m. Lysbilleder)

af Past. *L. De Vos*

m. Sang af et Drengekor.

Billetter à 2 Kr. (reserveret Plads) og 1 Kr. faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade, 3 Telf. V. 3930 — i Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64 (Kl. 1—4 Lørdag 1—2) Telf. Palæ 3762 — og hos Portneren, Stenosgade 4, fra Søndag Formiddag.

A.C. Tirsdag den 19. ds. Kl. 8¹/₄ i Vesterhus. Hofdame Frk. A. Utke Ramsing: Den katolske Kvindebevægelse indenfor Kirkens Rammer. — Gæstekort faas hos Formanden.

Adm.

St. Annæ Kirke. Fra Maj til August incl. læses der paa Søn- og Helligdage foruden de sædvanlige Messer (Kl. 8, 9 og 10) ogsaa en tidlig Messe Kl. 6.

Kirkelig Kalender.

17. Maj	5. Søndag eft. Paaske.	24. Maj	6. Søndag eft. Paaske.
18. —	M. Venantius, Martyr. Bededag.	25. —	M. Gregor VII, Pave og Bekender.
19. —	Ti. Petrus Coelestin, Pave og Bekender. Bededag.	26. —	Ti. Filip Neri, Bekender.
20. —	O. Bernardin af Siena, Bekender. Bededag.	27. —	O. Beda, Bekender og Kirkelærer.
21. —	To. Christi Himmelfart.	28. —	To. Oktav af Christi Himmelfart.
22. —	F. Oktavdag.	29. —	F. Maria Magdalene af Pazzi, Jomfru.
23. —	L. Oktavdag.	30. —	L. Vigilie, Fastedag.

Paaskekommunionen.

Christi Himmelfarts Dag udløber Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af **den hellige Paaskekommunion** for deres Vedkommende, som bor i Byer, hvor der findes en katolsk Kirke.

Den sædvanlige **Kirkekollekt** til Fordel for **Hedningemissionen** finder Sted ved Formiddags- og Aftengudstjenesten paa **Christi Himmelfarts Dag** i alle Vikariatets Kirker.

Velgørehed.

Til en en syg og fattig Ordenssøster ønskes en brugt Chaiselongue billig tilkøbs eller skænket. Billet mrk. »Hjælp« modtager dette Blads Kontor.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

NB. Paa Grund af Ghristi Himmelfartsdag udgaar næste Nummer en Dag tidligere end sædvanlig.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festedage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	-
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Kardinal Newmans Majbog

110 Sider. 35 Øre.

Den fortrinlige Newmanforsker, Tyskeren Dr. M. Laros. karakteriserer Kardinal Newmans Majbog som »de bedste Bønner, der i Aarhundreder i den europæiske Kristenhed er bleven lagt paa Gudsmoders Alter«.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 21.

Søndag den 24. Maj.

1925.

INDHOLD: 6. Søndag efter Paaske. — Biskoppens Tale til Paven. — Pilegrimstoget. — Den salige Marie-Madelaine Postel. — Kirken og Bibelkritikken III. — Koralsyngende Dreng. — St. Elisabeths Hospitals Udvidelse. — Efterretninger fra Ind- og Uland: København. Kolding. Rom. Belgien. — Avertissementer.

6. Søndag efter Paaske.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 26. Herre, hør min Røst, hvormed jeg raaber til dig. Alleluja. Til dig sagde mit Hjerte: jeg har søgt dit Ansigt; dit Ansigt, Herre, vil jeg søge; vend ikke dit Aasyn fra mig. Alleluja, alleluja. Herren er mit Lys og min Frelse; for hvem skal jeg da frygte? Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, giv os altid med from Vilje at være dig hengivne og med rent Hjerte at tjene din Herlighed. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Petrus 1. Brev, 4. Kap.

Alleluja, alleluja. Ps. 36. Herren hersker over alle Folkeslag, Gud sidder paa sin hellige Trone. Alleluja.

Johs. 14. Jeg vil ikke lade eder faderløse tilbage; jeg gaar og kommer atter til eder, og da skal eders Hjerte glæde sig. Alleluja.

Evangeliet. Johs. 15, 26-16, 4 (Helligaandens Vidnesbyrd).

Öfring (Offertorium).

Ps. 46. Gud opfor med Frydeklang, og Herren med Basunens Lyd: Alleluja,

Stillebøn (Sekreta).

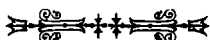
Herre, lad det ubesmittede Offer rense os og give vore Hjerter den himmelske Naades Kraft. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Johs. 17. Fader, da jeg var hos dem, bevarede jeg dem, som du har givet mig. Alleluja. Men nu kommer jeg til dig. Jeg beder ikke, at du vil tage dem bort fra Verden, men at du vil bevare dem fra det onde. Alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, giv os, som er mættede med de hellige Gaver, altid at blive ved med Taksigelse. Ved vor Herre . . .

Biskoppens Tale til Paven.

Ved de nordiske Pilegrimmes Audiens hos den Hellige Fader holdt Hs. Højærværdighed Biskoppen følgende Tale:

Hellige Fader!

Skandinaviens Apostoliske Vikarer, som jeg for Øjeblikket har den Glæde at være Tolk for, har den store Ære at forestille en udvalgt Skare af det katholske Skandinavien for Deres Hellighed.

Vi er i vore Lande kun et Mindretal, men Guds hellige Kirke modtager jo med Glæde de ringeste, og det er os, Hellige Fader, som om vi i dette Øjeblik fra Dine Læber hørte de Ord, som vor guddommelige Frelser udtalte til sin nystiftede Kirkes lille Skare: »Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum« — »Frygt ikke, du lille Hjord, thi det har behaget min Fader at give eder en Plads i sit Rige.«

Det er snart to Aar siden, Deres Hellighed viste os den

store Glæde, at lade Deres Repræsentant i Hs. Eminence Kardinal van Rossums Person besøge os for at sige os, at den Hellige Fader tænkte paa sin lille Hjord i Skandinavien, at han omfattede alle sine Børn i Norden med faderlig Kærlighed.

Da Hs. Eminence indbød os til at komme til Rom i Jubelaaret, vakte denne Indbydelse en begejstret Kappel-

strid for at kunne efterkomme Hs. Eminences Ønske; i to Aar har mange iblandt os paalagt sig Ofre for at kunne bære Udgifterne ved den lange og kostbare Rejse, kun bevæget af den inderlige Længsel efter at kunne vise Deres Hellighed deres Ærbødighed og sønlige Hengivenhed. Som Børn vilde vi gerne i al Troskyldighed og Kærlighed sige: Gode Fader, elskede Fader, hellige Fader, der er ingen paa Jorden, som vi ærer og elsker saa højt som Dig.

Efter Aarhundreders Adskillelse, nu da Religionsfriheden

illader os at bygge op igen paa Fortidens Ruiner og at befæste den opvoksende Kirke i Skandinavien, føler vi os lykkelige over at være de første, der samlet kan bringe Deres Hellighed vor ærbødige Hyldest.

Højt oppe i den stolte Kuppel, som Michel Angelo har villet draget alles Blik imod, naar de nærmer sig den evige Stad, læser vi de Ord: »Tu es Petrus et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.« Du er Petrus, d. v. s. Grundstenen, som Kirkens Bygning skal hvile paa indtil Tidernes Ende.

For os katholske Skandinaver er Petrus, Christi Stedfortræder paa Jorden, Pius XI. For Dit myndige Ord bøjer vor Tro sig altid; paa Din stærke Arm hviler vort Haab; af Dine velsignede Hænder venter vi og modtager vi altid den overnaturlige Næring; og medens Uro griber saa mange, hviler vi i Fred ved Dit Faderhjerte.

Sig os Dine Ønsker, Hellige Fader, vi vil altid være lykkelige ved med Iver at kunne opfylde dem, thi vor store Længsel er at kunne bidrage til Opfyldelsen af det brændende Ønske, som vor Frelser udtalte til sine Disciple, før han begyndte sin Smertensvej: ut omnes unum sint. At alle maa vorde forenede i fælles Tro. For at naa dette Maal vil vi bede og sone. Vi vil ikke hengive os til ufrugtbare Klager, men energisk overvinde Apostolatets Vanskeligheder, og vi vil blive ved med at bede i Din Hensigt, for at Christi Fred maa herske i hans Rige.

Jeg kan ikke sige, hvor lykkelige vi er over her at staa foran Christi Stedfortræder, og dybt i vor Hukommelse og i vore Hjerter tager vi med os Mindet om disse skønne Øjeblikke, som det blev givet os at opleve i Din ophøjede Persons Nærværelse.

Giv os Mod! Styrk os endnu mere ved Din hellige Velsignelse! Velsign vore Præster og vore Ordensfolk. Velsign vore Skoler, velsign alle dem, der giver deres Formue og alle deres Evner for Kirkens Genrejsning i Skandinavien.

Velsign dem, der her ved deres Nærværelse viser, at de altid vil være Dine mest hengivne Børn, og at de sammen med deres Brødre i Norge, Sverrig, Island, Finland og Danmark vil være Præsternes Støtte og vor Hellige Fader Pavens mest hengivne Medhjælpere.

Pilegrimstoget.

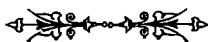
Der var mødt en Mængde Mennesker ved Pilegrimstogets Afrejse Torsdag Morgen Kl. 8½. Allerede de foregaaende Dage var Nordmænd og Svenskere, Islændere og Finner kommet til København, de første med deres Biskopper og Islænderne med den Apostoliske Præfekt. Perron 4, hvorfra Toget skulde afgaa, var mylrende fuld af

Fra venstre; Mgr. Meulenberg, Mgr. Brems, Mgr. Müller, Mgr. Smit.

Mennesker, der vilde tage Afsked med de halvfemte Hundrede, der skulde af Sted, og som bar en Sløjfe i de nordiske Landes Farver. Biskopperne var kommet i deres daglige Bispejole og tiltrak sig naturligvis alles Opmærksomhed. Iøvrigt foregik Afrejsen uden nogen Ceremoni, og mens et Spejderorkester spillede Riberhusmarchen, rullede Toget af Sted, og de Tusinder stod tilbage og vinkede og var nærved at være misundelige.

Billedet, vi her bringer, er taget paa Færgen over Østersøen Torsdag Eftermiddag.

Den salige Marie-Madelaine Postel.

I Anledning af Kanonisationen den 24. Maj.

Verdenshistorien kan vist ikke fremvise mange Personer, som besad en saa stor Sjælsstyrke og et saa stort Mod, som den Kvinde, hvis Navn staaer over disse Linjer. Naturligvis har hendes største Mod vist sig under den frygtelige franske Revolution.

Marie-Madelaine Postel er født den 28. November 1756. Hendes Forældre var velhavende Folk, og hun fik derfor en god Uddannelse, der endte med et Ophold i et Pensionat for unge Piger, som Benediktinerinderne havde oprettet i Valogne. Lige fra hun var ganske lille, viste hun stor Kærlighed til de fattige, som hun skænkede alt, hvad hun fik foræret, ja ikke nok dermed, hele sit Liv ofrede hun for at hjælpe fattige og ulykkeligt stillede Børn. Det er ikke svært at opdage, hvorfra hun hentede Kraften til sit Apostolat, naar man nærmere studerer hendes Liv. Fra hun var 9 Aar gammel, modtog hun daglig Frelseren i den hellige Kommunion, og en stor Del af sin Fritid, endog saa det meste af Natten tilbragte hun i Bøn foran det Allerhelligste. Fra hun var sytten Aar, fastede hun hver eneste Dag, ikke efter et Fastemandat, som det bruges nu til Dags, men hendes Faste var uhyre streng. Hun spiste daglig kun een Gang og nød aldrig hverken Kød eller Fisk.

Paa denne Tid var det, hun begyndte sin Skolevirksomhed for fattige Børn, og det var den Opgave, der skulde optage hende hele hendes Liv. I Tilslutning til sin Skole havde hun en lille Broderiforretning for der at sælge, hvad Børnene og hun selv kunde lave, og saaledes faa lidt Penge til at klare Udgifterne med.

Under Revolutionen fik hun det ophøjede Hverv i sin Bolig at opbevare Alterens Sakramente, og hun fik endog saa Lov til give sig selv og andre den hellige Kommunion, naar hun blot berørte Hostierne med smaa Sølvtaenger. Præsterne kunde jo ikke selv udføre de kirkelige Hverv, men ofte kom de dog i al Hemmelighed til hendes Bolig og læste den hellige Messe der. Hun arbejdede i disse Aar meget for at hjælpe de ulykkelige Præster og Ordens-

folk, skønt Døden var hende sikker, hvis det blev optaget. Præsterne vendte dog atter tilbage 1798, men kun under store Forsigtighedsregler kunde de udføre de kirkelige Hverv. Her kom Marie Postel dem atter til Hælp, idet hun inddelte Byen, saaledes at der ikke blev læst Messe ofte i samme Hus, men saa at alle let kunde faa Adgang til Messen og til Sakramenterne.

Senere blev hun opfordret til at aabne en Skole for Fattige i Cherbourg, og kort Tid derefter forlod hun saa sin Fødeby for ikke mere at gense den. I sit Arbejde havde hun stor Støtte i Gejstligheden og fik i Løbet af ganske kort Tid omtrent 300 Elever. Nu forenede hun sig med tre unge Piger, dannede en Kongregation og et Aar efter aflagde de de tre Ordensløfter. Deres Navn var Barmhjertighedsøstrene.

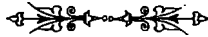
Den første Tid var for Søstrene fuld af Lidelser og Sorger. Da nogle andre Ordenssøstre, som tidligere havde haft en Skole i Cherbourg, vendte tilbage, overlod Marie Postel sin Skole til dem og drog selv til en lille Naboby. Men det Hus, hun her havde erhvervet, var ganske umuligt at bo i, og især daarligt egnet for en Skole. Da de saa endelig havde slaaet sig ned et andet Sted, mente den derværende Komunelærerinde at se en slem Konkurrent i dem, og atter maatte de bryde op og søge Ly et nyt Sted. De levede i den yderste Fattigdom indtil Aaret 1819, da det igen blev tilladt dem at undervise. De fik saa i By og Omegnen oprettet nogle smaa Skoler, som dog aldrig blev saa gode, som de burde være, da de helt og holdent maatte undvære Støtte fra andre.

Endelig i 1832 fik de en Bygning, som egnede sig for deres Arbejde. Det var et gammelt Benediktinerindekloster, som naturligvis maatte bygges en Del om. Nu begyndte det at gaa noget bedre for de stakkels Søstre. Ordenen fik større Tilgang, og mange Elever besøgte deres Skole. Marie Postel var da 82 Aar gammel, men havde endnu saa mange Kræfter, at hun kunde hjælpe til ved Ombygningen som Haandlanger. I de sidste ti Aar af hendes Liv fik Ordenen en saa stor Tilgang, at man oprettede flere nye Skoler. Da hun døde, havde Kongregationen

flere Hundrede Medlemmer, og hun havde grundet ikke mindre end 40 Huse.

Det er ogsaa denne fromme Kvinde, som Barnhøjertighedsbrødrenes Kongregation kan takke for sin Tilblivelse, idet det var hende, der opflammede unge Mænd til at paa-tage sig den samme Kærlighedsgerning mod Drengene som de nævnte Søstre havde paataget sig for Pigerne, og hun støttede dem meget i de første Vanskeligheder.

R. B.

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

III. DET GAMLE TESTAMENTE.

Det gamle Testamente omfatter de hellige Bøger, som er skrevet før Christi Komme.

Det vigtigste i dem er Læren om een personlig Gud, som har skabt alt, de messianske Spaadomme, som mer eller mindre strækker sig gennem alle disse Bøger lige fra første Mosebog til den sidste Profeti, endvidere Mose Lov med Offerritualet, som senere særlig Hebræerbrevet knytter sine Argumenter om Christi Forsoningsdød til. Hele det gl. Test. er en Forberedelse til det ny, som den hellige Augustin træffende siger: »I det gamle ligger det ny i Svøb, i det ny aabenbares det gamle.« Da nu Pentateuchen danner Grundlaget for det gl. Test., er det naturligt, at Rationalismen særlig gør dem til Genstand for sine Angreb. Den første, som i de sidste Aarhundreder angreb denne Bog, var den jødiske Filosof Spinoza († 1677), og andre fulgte ham. Den lærde Oratorianer Richard Simon vilde mægle i den Pennefejde, der nu var opstaaet, og udgav flere Værker, hvori han med kritisk Sans fastslog Hovedprinciperne for Drøftelsen af de bibelske Problemer; da han imidlertid gik for vidt paa enkelte Punkter, fik han Modstandere baade fra katholsk og protestantisk Side. Nye Tanker skal altid have Tid til at bane sig Vej til Forstaaelse, og til Trods for enkelte Fejler og bliver den lærde katholske Oratorianer Grundlæg-

geren af den positive Bibelkritik, ligesom Jøden Spinoza er det for den negative. Eet er det at sige, at en Bog, især en Lovbog, kan have Tilføjelser og Forklaringer, skrevet af kompetente Autoriteter, noget andet, at den overhovedet er et Produkt af en senere Tid, skrevet for at føre Menneskene i Vildfarelse. Efter Simons Principer udgav den berømte Benediktinerabbed Calmet sin store Bibelkommentar paa 20 Bind, først paa Fransk, senere paa Latin, et Værk, som skattes højt af alle Eksegeter, og som ogsaa findes paa de herværende Bibliotheker.

Nogle Aar efter udkom et lille Skrift af den franske Læge Astruc († 1766). Denne syslede i sin Fritid med den hebraiske Bibel og opdagede, at Guds Navn i enkelte Dele af Pentateuchen hed Elohim, i andre Jahve (Jehova). Heraf sluttede Astruc, at Pentateuchen var sammensat af to Kilder, af hvilke den ene brugte det ene, den anden del andet Ord for Gud. Astruc var langt fra at nægte Pentateuchens Inspiration eller dens Paalidelighed, han mente kun ved sin Opdagelse at bidrage noget til Forstaaelsen af den vanskelige Bog og dens Sammensætning, men i Virkeligheden banede han Vej for den moderne Bibelkritik.

Særlig i Tyskland, Protestantismens Fosterland, blev hans Opdagelse Begyndelsen til en Mængde Systemer, som mer eller mindre, lidt efter lidt, undergravede Troen paa det gamle Testaments Troværdighed og dermed ogsaa dets Guddommelighed. Navne som Eichhorn, Vater, de Wette, Reuss, Graf og andre Professorer i den »evangeliske« Theologi betegner de forskellige Faser af denne Udvikling, som mere og mere gaar i negativ Retning, indtil Wellhausen ved sine »Prolegomina« i 1883 drog de sidste Konsekvenser. Efter denne moderne Bibelkritik har Moses slet ikke forfattet de Skrifter, som tillægges ham; det jødiske Folk var oprindelig polytheistisk som andre, lidt efter lidt har særlig ved Profeterne et renere Gudsbegreb udviklet sig, og Pentateuchen er da et Produkt af denne længere Udvikling, saaledes at den egentlige jødiske Religion, der danner Grundlaget for Kristendommen, først er bleven til efter det babyloniske Fangenskab. Derfor bliver den jødiske Offerritus med sine nøjagtige Forskrifter væsentlig henlagt

til denne senere Periode, og da de ældre Bøger ikke stemmer overens med denne Theori, skal de være »omarbejdet«, for at det hele bedre kan passe. Overhovedet søger denne Kritik at henlægge saa meget som muligt til denne senere Periode, ogsaa Salmerne og de fleste messianske Spaadomme, og den forklarer de sidste paa sin egen Vis. Med andre Ord: Det gamle Testamente, i »Kritikkens« Belysning, ligner efter den bekendte Orientalist Hommels spøgefulde Bemærkning en blød Hat, som er vendt saadan om, at den rette Side er vendt nedad og Vrangten opad. Endnu stadig staar den protestantiske Eksegese af det gl. Testamente under denne »Kritik«s Indflydelse, og med Rette klager man over, at Theologien er bleven til »Filologi«. Vel har det heller ikke fra den Side manglet paa fortrinlige Modskrifter, fortrinlige med Hensyn til Kritik og Filologi, men ogsaa de bedste har den Fejl, at et bestemt Udgangspunkt mangler, og at man derfor ikke kan naa til et bestemt Standpunkt.

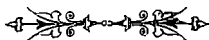
Vi maa her vende tilbage til det, som tildels er fremsat i det forrige. For Kritikkens Vedkommende gælder det om at fastslaa, at Skriften er et paalideligt Dokument om Guds Riges Grundlæggelse og dets Historie. Det ny Testamente forudsætter det gamle, og man kan aldrig forstaa det første uden at kende og værdsætte det gamle. Jeg behøver kun paany at henvise til de messianske Spaadomme. Nu ompænder det gamle Testamente en Historie paa mange Aartusinder, det er for største Delen skrevet i det gamle hebraiske Sprog, og de ældre Bøger er sandsynligvis ogsaa i Tidens Løb omskrevet i en nyere Sprogform; Teksten er paa mange Steder tvivlsom, tilmed da de gamle Bogstaver er ombyttet med ny, ja det er et af de sikreste Resultater af den moderne Bibelgranskning, at Originalteksten af det gl. Testamente i saare mange Enkeltheder ikke er i Overensstemmelse med den nuværende hebraiske Tekst. De gamle Oversættelser, særlig den græske, som stammer fra de sidste Aarhundreder før Christus, byder ofte Tekstkritikken en god Hjælp, men langt fra altid, tilmed da Fejlene allerede kan have indsneget sig længe før.

Af disse Hentydninger, som let kunde forøges ved flere,

vil ogsaa en uindviet kunne forstaa, at vi her staar overfor et vanskeligt Problem. Filologien alene er ikke tilstrækkelig til at løse Problemet, vi maa derfor se os om efter andre Argumenter.

h—.

(Fortsættes.)

Koralsyngende Drengene.

Vi skal dyrke gregoriansk Sang meget mere, end vi gør. Det har vi hørt saa tit baade med højstemte Lovprisninger af Koralen og med hvasse Udfald mod Kirkekorene og flerstemmig Musik. Men hverken det ene eller det andet har bragt os Maalet kendeligt nærmere. Nej, Vejen er en ganske anden, nemlig stilfærdigt, ihærdigt, maalbevidst og selvfølgerlig ogsaa kyndigt Arbejde. Denne Vej er Pastor De Vos gaaet. Han har vist os den gregorianske Sang lyslevende, et righoldigt Program, der paa bedste Maade gav et Indblik i denne Musiks ejendommelige Skønhed og Mangfoldighed og aldeles ikke gik af Vejen for Vanskeligheder — saaledes var hele »Lauda Sion« og det pragtfulde, men stærkt melismatiske Skærtorsdags-Graduale kommet med — og alt dette udført af et veritabelt Drengekor! »Syngende Drengene« — Vi kender ellers snart kun skraalende og brølende Drengene og vi gjorde os milde og overbærende, da vi gik for at høre Pastor De Vos's Drengekor — og blev fuldstændigt besejret. Hvor fik Pastor De Vos disse Drengene fra? Ikke ved at vælge dem ud blandt hundrede. Han tog dem, som de var, ikke mere stemmebegavede end Gennemsnittet. Men en Ting havde de forud for de andre; de var saa velsignet fri for de massive, jord- og skovbundne Idealer, som den moderne Ungdom fyldes med, hvis Gavnlighed og Nødvendighed ikke skal betvivles, men som dog maa siges at have den for en Elsker af finere Kultur beklagelige Side, at de ikke blot lægger Beslag paa det meste af de Unges Fritid, men tillige i høj Grad sløver Sansen og Modtageligheden for den Aandelighed, Inderlighed og Sarthed, som er Sjælen i al Kunst, navnlig i Musiken og allermest i den gregorianske Sang. Pastor De Vos fandt disse Fortidslevninger fra en — i hvert Fald fra æstetisk Standpunkt — bedre Verden i Skolebrødrenes Kostskole i Boyesgade, der stillede Hovedparten af det ca. 20 Stemmer tællende Kor. Det er rent ud forbavsende, hvad de Drengene har lært. Ganske vist havde de sunget Korale før under Br. Viktors hen-

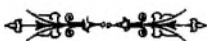
givende Ledelse. Men den egentlige Træning begyndte først for tre Maaneder siden, da Pastor De Vos tog dem i Behandling. Han har lært dem at bruge Drengens »Sangregister« — Hovedstemmen. Der, hvor andre Drengene, der kun bruger Bryststemmen, holder op — omkring c — der begyndte de først rigtigt, og de høje Toner e og f lød som Sølvklokker. Og saa var Pastor De Vos endda ikke fornøjet med dem! Vi syntes, de sang vidunderligt, og et Trin højere endnu vilde bringe dem i foruroligende Nærhed af Thomanerkoret.

De gregorianske Sange, Koret udførte, blev indledet og forklaret af Pastor De Vos's Foredrag. Det var til Trods for al overlegen Sagkundskab ikke nogen tør Teori om Korals Væsen, men en eneste Lovsang af denne herlige Kunst, som er den katholske Kirkes Stolthed. Var man ikke blevet smittet af Foredragsholderens glødende Begejstring endnu, saa blev man revet med, da Tæppet gik op og »schola cantorum« med deres Dirigent i Midten, stod under høje Domkirkehvelvinger, iførte de liturgiske Dragter, og intonerede den fjerde Koralmesses Kyrie. Saa fulgte Nummer efter Nummer, idet hvert Stykke først blev forklaret ved Hjælp af Lysbilleder, der viste Sangen, som den er trykt i de officielle Koralludgaver. Maaske vil det bidrage endnu mere til Forstaaelsen, om ved fremtidige Opvisninger ogsaa de latinske Tekster blev gjort mere tilgængelige. Hvis jeg skulde komme med Kritik, er det kun underordnede Spørgsmaal, det drejer sig om. Underlegnede, som er vokset op i den »medicæiske« Korale, er saa at sige »Konvertit« med Hensyn til den »vaticanske« Korale, — en meget daarlig Konvertit, med en hel Del Forbehold og Kritik. Korale er heldigvis ikke det samme som Kirken! I Begejstring for Korale staar jeg ikke tilbage for selve Pastor De Vos. Men for mig indeholder Korale i Teori og Praxis endnu mange Problemer, og adskillige af dem blev endnu skærpet under Foredraget og Opvisningen. Det er her selvfølgelig ikke Stedet, at komme ind paa disse Stridspunkter. Jeg vilde dog gerne gøre opmærksom paa en saare praktisk Side af Sagen. Som Koralsagen nu staar, er der Fare for, at der herhjemme udvikler sig ret forskellige Traditioner med Hensyn til Korals Udførelse. Det viste mig navnlig Afsynelsen af »Lauda Sion«, ved hvilken Pastor De Vos's Korale i rigelig Udstrækning anvendte den saakaldte »mora vocis« (Udholder) paa Steder, hvor vi hidtil ikke syntes, den hverken æstetisk eller historisk var paa sin Plads. Det bliver sikkert nødvendigt, at disse og lignende Spørgsmaal drøftes af de rette Vedkommende i Fællesskab — i den allerede bestaaende »Katholske Organist- og Kantorforening«

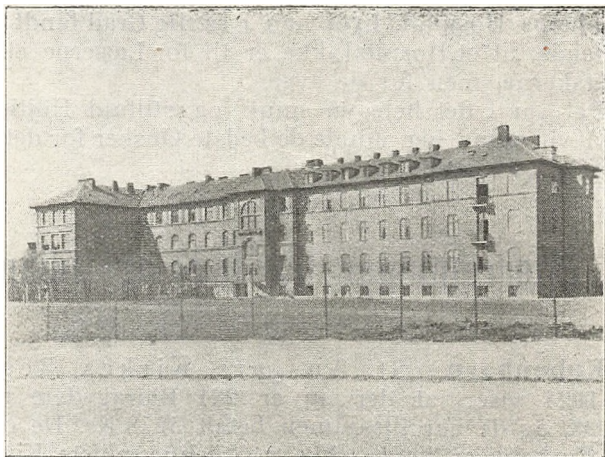
for om muligt at undgaa forstyrrende Afvigelser, der i ikke ringe Grad vilde forringe den gregorianske Sangs Betydning som praktisk Kirkesang. Pastor De Vos er her selvskreven som vor Vejleder og Lærer.

Men ved Siden af disse faglige Forhandlinger haaber vi paa, at Pastor De Vos vil fortsætte med sine Koralaftener og derved vække Interesse og Forstaaelse for den katholske Kirkes ældgamle Sangkunst, først og fremmest hos Kirkens egne Børn og saa hos mange, der endnu staar udenfor. — Til Slut ønsker jeg Pastoren et rigeligt Overskud i Kassen, saa han snart kunne lønne sine vakre Smaasangere med en velfortjent Skovtur.

A. Menzinger S. J.

St. Elisabeths Hospitals Udvidelse.

Til højre den nye Fløj.

Tirsdag den 5. Maj var den nye Del af *St. Elisabeths Hospital* paa Amager færdig, og Elisabethsøstrene havde i den Anledning indbudt en Del Præster, Læger og gode Venner.

Hved 100 Mennesker samledes i Liggehallen, hvor Pastor *Klar* først bød Velkommen og rettede en Tak til den øverste Bygherre i Himmelen, hvorefter han læste Kirkens Indvielsesbøn.

Efter at den ældste af Hospitalets Læger, Ørelæge *Sophus Bentzen* havde budt Velkommen, gav Pastor *Resch* (Odense) et Overblik over Hospitalets Historie. Det første Spadestik var gjort den 29. Aug. 1904 og Indvielse fore-

taget den 30. Okt. 1905. Han mindedes de dygtige og op-offrende Læger, Hospitalet havde haft, særlig Overlæge Ernst, og Hospitalets forskellige Forstanderinder. Det samlede Antal Sygedage var 400 000.

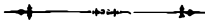
Overlæge *Hess-Thaysen* fortalte meget smukt om *Elisabeths* søstre. Han fremhævede særlig deres treaarige Uddannelse til Sygeplejersker og deres store daglige Arbejde.

Arkitekt *Tidemand-Dahl*, der har ledet Opførelsen af den nye Del af Hospitalet, gav en Oversigt over Arbejdet, der har kostet ca. 400 000 Kr.

Saa foretog man en Rundgang i den nye Bygning, der allerede var taget i Brug, og hvor alt er saa moderne indrettet som muligt; der er ogsaa kommet en Røntgenklinik, som Hospitalet i høj Grad savnede, og et nyt smukt Kapel.

Ved et Glas Vin talte *Arkitekten* paa Haandværkernes Vegne og udbragte en Skaal for Søstrene. Pastor *Jaworski* talte for Hospitalets Læger og for Pressen. Næstformand i Sundhedsstyrelsen, Stabslæge *Gordon Norrie*, talte for St. Elisabeths Hospital, hvor han i særlig Grad fandt den Lovgældende, at et Hospital ikke er til for Lægerne eller Sygeplejerskerne, men for de syge.

Det var i det hele en smuk og stilfuld Højtidelighed, og vi vil ogsaa her udtale de bedste Ønsker for det smukke Hospitals Fremtid.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Ansgars Kirkes Regnskab for 1924 viser, at der nu er 221 Bidragydere mod 219 i 1923, og de har tilsammen betalt 5278 Kr. De økonomiske Forhold er heller ikke ved denne ældste Kirke glimrende, der er sikkert ogsaa flere, der burde betale Kirkeskat. Kirkegaardene har givet et Underskud paa ca. 3000 Kr., og Skolen ligesaa. Der rettes derfor en indtrængende Opfordring til Sognets Medlemmer om at gøre deres Pligt.

Kolding. Hvide Søndag fejredes her den første hellige Kommunion. Der var 20 Børn, 5 Dreng og 15 Piger. En stor Del var først lige fyldt 7 Aar. — Efter Ansgarskirken Eksempel var der af Kirken anskaffet hvide Overtrækskjoler, højhalsede og med lange Ærmer til alle Pigerne, som saaledes var ganske ens klædte. Dette er i sig en meget stor Fordel, og en endnu større Fordel er det paa denne Maade at være fri for disse bare Halse og Arme, hvortil Fristelsen ellers let bliver for stærk, og som dog ved en saadan Lejlighed med et mildt Udtryk maa karak-

teriseres som »ubegrikelige«. — Halvdelen af de småd Førstekommunikanter har allerede i Dag, altsaa paa den følgende Søndag, af egen Drift paany været til Kommunion, ledsaget af hver sin »Skytsengel« af de større Børn. Fru Vinhandler Friis har til Kirken kunstbroderet et dejligt Velum. Det er af hvidt Silkemoiré med Guldfrynser. Midt paa er om IHS en Krans af Valmuer, Kornblomster, Klinte, Vikker, Hjertebloomster, Pinseliljer, Blaaklokker m. fl. og tilsvarende Buketter for Enderne. Blomsterne er ikke stiliserede men ganske naturlige, og det er en ren Øjenslyst at betragte dem. J. O.

Rom. I forrige Uge ankom et stort engelsk Pilegrimstog til Rom med 1200 Deltagere under Ledelse af Kardinal Bourne. Kardinal Merry del Val holdt højtidelig Messe og Prædiken for Pilegrimme i Peterskirken.

Belgien. Det meddeles, at Samtalerne i Malines vil blive begyndt igen den 18. Maj. Fra England deltager Biskoppen af Truro, Walter Frere, den fhv. Biskop af Oxford Charles Gore, Dekan Dr. Armitage Robinson, Dr. B. J. Kidd og Lord Halifax. Det er de samme, der tidligere har deltaget i Samtalerne.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 24. Maj Kl. 4.**

Ung Katholik

søger Havearbejde eller lign. (vant til Ordning af Haver) eller ved hvad som helst. Bilet nrk.: »Arbejde« Bladets Kontor.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

Bøger til Maj Maaned

- Steidl: Vor Frue Sange.
 — Legenderoser.
 — Vor Frue Billedbog.
 — Vor Frue Psalterbog.
 Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.
 Esser: Lourdes og dets Mirakler.
 Kardinal Newman: Majbog.
 Menzinger: Født af Jomfru Maria.
 Johnsen: Vor Frue Psalter.
 Lauritzen: Rosenkransbønnen.
 Johs. Jørgensen: Lourdes.

Kirkelig Kalender.

24. Maj 6. Søndag eft. Paaske.	31. Maj Pintse-Søndag.
25. — M. Gregor VII, Pave og Bekender.	1. Juni M. Anden Pintsedag.
26. — Ti. Filip Neri, Bekender.	2. — Ti. Tredje Pintsedag.
27. — O. Beda, Bekender og Kirkelærer.	3. — O. Oktavdag (Tamperfastedag).
28. — To. Oktav af Christi Himmelfart.	4. — To. Oktavdag.
29. — F. Maria Magdalene af Pazzi, Jomfru.	5. — F. Oktavdag, (Tamperfastedag).
30. — L. Vigilie, Fastedag.	6. — L. Oktavdag, (Tamperfastedag).

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 24. Maj Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

Tirsdag den 2. Juli bortfalder Mødet.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 31. Maj (Pintsedag) Kl. 8 Aften slutter Majandagten med Prædiken og Procession, hvori de unge Pigers Forening deltager.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 28. Juni.

A.C. Generalforsamling Onsdag d. 27. Maj Kl. 8¹/₄ i »Vesterhus«. Dagsorden: 1) Beretning og Regnskab, 2) Beretning af Sekretæren i K. U. B., 3) Udvalgsberetninger, 4) Valg af Administratores. Adm.

Pilgrimsfærden.

Onsdag d. 3. Juni afholder St. Josefs Gilde Foredrag i St. Knuds Sal, Stenosgade, om Pilgrimstoget. Den danske Kommitterede, Hr. cand. phil. S. P. Fornjotur vil, i Forbindelse med de af Industriefilmen optagne Billeder fra hele Turen, fortælle om Valfarten. Filmen vil blive forevist af Direktøren Fotograf Svend Holm.

Billetter à 1 Kr. faas i Kath. Bogsalg Tlf. Vester 3930 eller hos Bestyrelsen.

Intet Billetsalg ved Indgangen og ingen Garderobevang.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festedage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.	
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 22.

Søndag den 31. Maj.

1925.

INDHOLD: Pintse. — Den hellige Magdalene Sofie Barat. — Curé
d'Ars. — Kirken og Bibelkritikken IV. — Pilegrimsbreve. — Hos
Kardinal van Rossum — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland:
København. Frankrig. Rusland. Nordamerika. — Avertissementer.

Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Visd. 1. Herrens Aand har opfyldt Jordens Kred, alleluja, og det, som holder alt sammen, har Kendskab til Stemme. Alleluja, alleluja, alleluja.

Ps. 67. Gud rejse sig, og hans Fjender skal adspilttes, og de, som hader ham, skal fly for hans Aasyn. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som i Dag har undervist de troendes Hjerter ved den Helligaands Oplysning, giv os i den samme Aand at forstaa, hvad der er Ret, og altid at glæde os ved hans Husvælelse. Ved vor Herre . . .

Læsning af Ap. Gern. 2. Kap.

Alleluja, alleluja. Ps. 103. Udsend din Aand, og alt vil blive nyskabt, og du vil forny Jordens Aasyn. Alleluja.

Kom, Helligaand, opfyld dine troendes Hjerter og antænd i dem din Kærligheds Ild.

Sekvents.

Helligaand, kom mildelig,
Send os fra dit Himmerig
Lyset, hvori alt fornys.

Kom, o Fader for de smaa,
Af hvis Haand vi Gaver faa,
Kom, o klare Sjælelys.

Trøster, som husvaler bedst,
Hjertets søde Hædersgæst,
Kvægelse med himmelsk Smag.

Hvile sød i Trælleland,
Svale Vind i Solens Brand,
Taarebod paa Sorgens Dag.

O du Salighedens Skær,
Opfyld med din Glans enhver,
Som af Troens Væld har øst.

Hvor din Guddom straal'er ej,
Vandrer alt ad Mørkets Vej,
Er der intet lydeløst.

Aftvæt Urenhedens Spor,
Læsk som Dugg den tørre Jord,
Læg hvert Saar som Salve mild.

Bøj alt stift, gør lindt alt haardt,
Smelt om Hjertet Isen bort,
Vejled den, som farer vild.

Dine syvfold Gavers Skat
Giv dit Folk, som trygt har sat
Til din Gavmildhed sin Lid.

Led vort Fjed ad Livets Sti
Til en salig Død, saa vi
Skue dig til evig Tid. Amen. Alleluja.

Evangeliet. Johs. 14, 23-31 (Trøsteren, den Helligaand).

Ofring (Offertorium).

Ps. 67. Styrk det, som du har virket i os, o Gud,
fra dit Tempel, som er i Jerusalem. Dig skal Konger
bringe Gaver. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

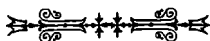
Herre, vi beder dig, helliggør de frembaarne Offer-gaver og rens ved den Helligaands Oplysning vore Hjerter. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ap. Gern. 2. Der kom pludselig en Lyd fra Him-melen som af et vældigt fremfarende Vejr der, hvor de sad, alleluja, og de blev alle opfyldte af den Helligaand og talte om Guds store Gerninger. Alleluja, alleluja.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, lad den Helligaands Indgydelse rens vore Hjerter, besprænge dem inderst inde med sin Dugg og gøre dem frugtbare. Ved vor Herre . . .

Den hellige Magdalene Sofie Barat.

Kanoniseret den 24. Maj.

Den, der til Bunds vil lære den hellige Thereses Aand at kende i det 19. Aarhundrede, maa studere den salige Magdalene Sofie Barats smukke Liv. Man kan heraf ogsaa se, at Kirken nu til Dags har store Helgener, der paa ingen Maade staar tilbage for Fortidens Hellige.

Den salige kom til Verden i en ganske jævn, men kristelig Familie i Burgund i Aaret 1779. Revolutionens Rædselsperiode bragte Familien Barat bitre Sorger. Sønnen Ludvig, som dengang var Diakon, blev kastet i Fængsel, og kun Robespierres Fald og, som vi jo nok kan tilføje, hans Familjes inderlige Bøn til Jesu hellige Hjerte bevarede ham for Skafottet. Da Ludvig var viet til Præst, lod han sin Søster, der var elleve Aar yngre end han selv, komme til sig i Paris og overtog saa hendes gejstlige Ledelse, og han forstod at gøre hende fortrolig med Grund-sætningerne for den kristelige Askese. I Paris, Revolutionens Arnested, skulde hun senere grunde et nyt religiøst Ordenssamfund til Genopbyggelse og til Forsvar for Guds

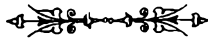
Rige. Det var den fromme Pater Josef Varin, som aahnede hendes Øjne for den Ulykke, mange udødelige Sjæle styrtede sig i, fordi de ikke elskede den, hvis Kærlighed alene kan gøre et Hjerte lykkeligt. Han opflammede i hende en Sjælsiver, der lige til hendes høje Alderdom stadig skulde vokse, og som ikke et nok saa stort Hav af Sorg og Bitterhed kunde udslukke. Den 21. November 1800 indviede Sofie Barat sammen med nogle Veninder sig til Jesu hellige Hjerte. To Aar senere fik hun Lov til at aflægge Ordensløfterne og overtog saa Stillingen som Forstanderinde, en Stilling, hun beklædte i 62 Aar.

Men det var meget tunge Kors, der derved blev lagt paa hendes Skulder. Gud tillod, at denne Orden i sin første Bestaaen maatte lide meget, og det fik ingen mere at føle end Generalpriorinden selv. Hendes urokkelige Tillid til Gud vandt dog tilsidst Sejr, og hun havde den Trøst at se, hvorledes hendes Ordenssamfund bredte sig over hele Jorden, saaledes at hun ved sin Død kunde kalde ikke mindre end 4000 Ordenssøstre for sine Døtre.

Hendes Liv var et levende virksomt Troens Liv, hun forstod i alle Livets Forhold maaske bedre end nogen anden at finde Trøst i Troen. Ja, denne Trosaaend var saa stor, at den endog opnaaede Gaven til at virke Vidundere. Desuden besad hun en enestaaende Klogskab, et vidt fremskuende Blik og stor Forstaaelse af Tidens Fornødenheder. Der var intet overspændt i hendes Væsen. Hendes Hovedinteresse var det, som Jesu hellige Hjerte i saa høj Grad søger, den himmelske Faders Ære eller, hvad der praktisk talt er det samme, de udødelige Sjæles Frelse. Da jo saa mange ved den moderne ugudelige Opdragelse især i de mere velhavende Kredse allerede i de første Ungdomsaar ikke mere bryder sig om Religionen, saa gav Moder Barat sin Orden det som Hovedopgave at hibringe unge Piger en god kristelig Opdragelse. Som det bedste Middel til Virkeliggørelse af sine Planer betragtede hun Eksercitiernes Fremme og søgte derfor de hyppigst mulige Lejligheder til at yde sine Elever denne for Hjerte og Sjæl saa forfriskende Kur.

Meget store Gunstbevisninger fra Himmelen var allerede talrige i den saliges Liv. Særlig store Resultater havde

hun i Omvendelsen af haardnakkede Syndere. Men mest paafaldende er dog de Mirakler, der er sket efter hendes Død. 28 Aar efter Døden fandt man hendes Lig ganske uforandret, skønt Kisten helt var raadnet op. I Processakterne fortælles udførlig om 100 Vidundere. Derfor blev hun allerede saligerklæret den 24. Maj 1908, skønt hun først var død 25. Maj 1865. Men Gud vilde ophøje hende endnu mere. Efter Saligerklæringen viste hendes Vidundermagt sig paa ny, saaledes at man straks indledede Processen for hendes Helgenkaaring, som er blevet afsluttet ved hendes Helgenkroning den 24. Maj i Aar. *K. B.*

Curé d'Ars.

Blandt de Mænd, som i Løbet af dette Aar bliver helgenkaaret, er der nogle Præster; to af dem er særlig fremtrædende og kendt af mange Katholikker ogsaa her i Norden. Det er den hellige Petrus Canisius og Sognepræsten fra Ars, Jean-Marie Vianney. Hvis man skulde betegne disse to Mænd som forskellige Præsters Værnehelgener, saa maa Petrus Canisius særlig være Værnehelgen for de lærde Præster, for dem, der i de store Religionsstridigheder skal kæmpe mod Fjenden for Kirkens Sag. Men Curé d'Ars, under hvilket Navn han mest er kendt, maa bedst kunne betragtes som Sognepræsternes Værnehelgen, han er nemlig det Ideal, som alle Sognepræster stræber hen imod, ikke blot i et katholsk Land, men overalt. I det følgende skal der fortælles smaa Træk om denne Helgen.

Jean-Marie Vianney var ingen Videnskabsmand, men uden Videnskaben kan man nu ogsaa naa til Saligheden, ja maaske endda meget lettere; det har Curé d'Ars mere end nogen anden vist os. Curé d'Ars er født af ganske fattige Forældre blandt franske Bønder den 8. Maj 1786. Han har sikkert ikke gaaet i Skole, før han var 15 Aar, men han lærte i sin Barndom noget andet, der er meget mere værd end at kunne læse og skrive, han lærte nemlig af sine fromme Forældre at bede, og han lærte, at det

vigtigste her i Livet var at staa sig godt med Gud, saa vilde han let naa det Maal, han var bestemt til. Revolutionens Ulykker kom den lille Dreng ogsaa til at føle, men Familjens glødende Tro led dog ikke derved, skønt de i nogle Aar maatte undvære Kirkens Hjælpe midler. I 1803 kom igen en Præst til den nærmeste By, hans Navn var Karl Balley, og han fik stor Betydning for den lille Dreng. Ved sin store Iver lærte han snart alle sine Sognebørn at kende og fik ogsaa snart Øje paa den lille fromme Dreng, som han med stor Interesse tog sig af. Præsten mærkede nemlig snart, at der laa noget stort begravet i den Dreng, og hvis han fik en god Uddannelse, vilde han sikkert blive af stor Betydning for Kirken, og vi skal snart se, at den ivrige Sognepræst havde Ret. Han tog sig først selv af Drengen, der havde meget svært ved at lære, og senere satte han ham i et »Petit Séminaire« (en Skole for Drengene, der tænker paa at blive Præster). Jean var meget ældre end sine Kammerater, men havde meget sværere ved at følge med, dels af den Grund, at han havde læst saa lidt som Barn, og dels ogsaa af den Grund, at han ikke besad rige Evner for Videnskab. Han blev derfor haanet af Kammeraterne, men han trøstede sig altid med den Hjælp, han fandt i Bønnen. Ved Optagelsesprøven til Præsteseminariet i Lyon dumpede han, og kun ved indtrængende Bønner fra sin Beskytter Curé Balley blev han optaget i Seminariet og naaede ved sine Kammeraters Hjælp igennem alle Eksaminer, saaledes at han den 9. August 1815 endelig kunde modtage Præstevielsen. Hans gamle Lærer, Balley, bad om at maatte faa ham til Vikar, og hele hans Menighed var lykkelig over at faa denne nyviede Præst, hvis store Fromhed og Beskedenhed de kendte fra tidligere Tid. Snart viste det sig, hvilken udmærket Evne Vianney havde til at lede Sjælene; hans Iver var meget stor, dog ikke uklog og overdreven.

To Aar efter modtog den unge Præst Udnævnelsen til Sognepræst for Ars. Det var et glimrende Arbejdsfelt, man havde udsøgt til Vianneys store Iver og Fromhed, og det var ogsaa netop de to Dyder, der skaffede ham de smukkeste Resultater. Ars havde paa det Tidspunkt et meget daarligt Ry. Besøget ved Gudstjenesterne og Modtagelsen af

Sakramenterne var hos de gode indskrænket til det mindst mulige, og de øvrige viste sig meget sjældent i Kirken. Fornøjelsessyge havde erstattet det religiøse Liv. Man maa nu ikke tro, at det virkede deprimerende paa den unge Præst at skulle virke i en saadan Pesthule. Nej, med Mod og Kraft tog han fat, og i Løbet af nogle faa Aar havde han dog vundet Sejr, skønt han maatte udkæmpe mangen en haard Kamp især med den frygtelige Fornøjelsessyge. Det var ikke særlig ved Prædikener, at Curé d'Ars fik Byen omvendt; hans Værktøj var først og fremmest det gode Eksempel; alle vidste, at deres Sognepræst selv levede det Bodens og Bønnens Liv, som han opfordrede dem til at leve, og det opflammede dem naturligvis mere end noget andet. Sognepræsten besøgte ogsaa sin Menighed flittigt, men det var ikke smaa Prædikener, han holdt de forskellige Steder; han gav sig i Snak med alle om deres Arbejde, om de Begivenheder, der fandt Sted i den Tid, og vandt derved deres Fortrolighed, sagde saa nogle Ord til dem om Religionen og fik dem derved til at komme i Kirke. Han søgte og opnaaede at blive som en Far og en trofast Ven for sin Menighed, og det var netop det, disse Mennesker snart mærkede, og som fik dem til atter at opfylde deres Pligter. Naar de saa endelig en Gang igen havde skriftet deres Synder for ham, saa blev de saa begejstret for den Mildhed og Kærlighed, der strømmede ud fra ham, saa de aldrig mere faldt tilbage til deres gamle daarlige Liv.

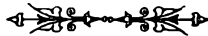
Men det var ikke blot for sine egne Sognebørn, denne Præsts Iver fik Betydning. Rygtet om hans Arbejde bredte sig snart ud over hele Frankrig, ja endog til andre Lande, og en Mængde Mennesker drog til Ars; der kunde i de sidste Aar af hans Liv komme op imod 20,000 Mennesker aarlig. Det var ikke blot Bønder og fromme Mennesker, der strømmede til Ars. I de store Skarer saas ikke faa Præster, Ordensfolk, Professorer og Folk af alle Fag, der trængte til et godt Raad, til at aflægge et godt Skriftemaal, eller som blot af Nysgerrighed vilde se den saa meget omtalte Mand; men ogsaa af disse sidste følte mange en dragende Kraft hen mod hans Skriftestol.

All som Vianneys Arbejde voksede, voksede han ogsaa selv i Bøn og Bod. Ubegribeligt er det, hvorfra denne

Mand havde sine legemlige Kræfter. Det meste af Døgnet sad han i Skriftestolen. De Maaltider, han nød, var saa usle og fattige og hans Hvile saa kortvarig, at det maa have været en overnaturlig Kraft, der i et halvt hundrede Aar opretholdt dette opofrende Liv. Den 29. Juli 1859 havde den utrættelige Præst som sædvanlig hørt 16 til 17 Timers Skriftelemaal. Da brød hans legemlige Kræfter sammen, og Gud befriede ham fra et langt Sygeleje, idet han tog sin trofaste Tjener til sig den 4. August om Morgenen, imedens den Præst, som bad Bønnerne ved hans Dødsleje, netop udtalte disse Ord: »Gid Guds Engle maa komme ham i Møde og føre ham til den himmelske Stad Jerusalem.«

Men med hans Død har hans Virksomhed ikke faaet Ende; talrige Mirakler er sket paa hans Forbøn, og stor var Glæden derfor, da Pave Pius X den 8. Januar 1905 erklærede ham for salig. Den 31. Maj i Aar vil han blive helgenkaaret.

K. B.

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

IV. DET GAMLE TESTAMENTE.

Den dybeste Grund til, at »Kritikken« ikke antager den traditionelle Lære om det gamle Testamente og dets Bøger, ligger i den moderne saakaldte religionshistoriske Theori, ogsaa kaldet Evolutionstheori. Derefter er Menneskeslægten fra Kulturens dybeste Standpunkt lidt efter lidt skredet frem og har fra Polytheisme omsider banel sig Vej til Monotheisme.

Men dette benægter vi paa det bestemteste. Tværtimod, Menneskeslægten har i Tidens Begyndelse staaet paa et højt Kulturtrin og er lidt efter lidt, særlig ved Synd og Laster, men ogsaa ved andre uheldige Omstændigheder dalet ned. De ældste Kulturfolk viser en beundringsværdig politisk Udvikling, og mange Videnskaber f. Eks. Mathematik og Astronomi, stod paa en Højde, som ikke kan andet end vække vor Forundring. Ganske vist,

de gamle Babyloniere, Assyrere og Ægyptere var Polytheister, men der gaar gennem deres Litteratur en monotheistisk Strømning, som viser hen til en tidligere, renere Gudsopfattelse. Særligt er dette tydeligt hos de ældste semitiske Folk, saa at Bibelens Beretning om Abraham faar sin fulde Belysning, idet han føres bort fra sine Frænders Hus, for at han ikke skal falde i Hedenskab.

Og Israel har som Folk betragtet stedse været monotheistisk. Vel har det kostet mange Kampe, og mange sørgelige Perioder viser, hvor nær Folket var ved at drukne i Hedenskabets Malstrøm som fra alle Sider omgav det, og som ved Sanseligheders forføreriske Baand forbunden med en blændende Kulturs bedaarende Glans vilde rive det ned i Afgrunden. Men Gud, som styrede sit Folk, sørgede for, at Troen paa den sande Gud i det hele taget blev bevaret, og efter det babyloniske Fangenskab, som uden Tvivl var en Guds Straf, var hver Tendens til Afguderi udryddet.

Og hvor skulde da Israel omgiven af Hedninger have lært den ene Gud at kende? Sikkert ikke i det hedenske Babylonien! Men Profeterne skal have forberedt Folket til en renere Gudsdyrkelse. Men hvor har da Profeterne den renere Gudsdyrkelse fra? Det hele er uforklarligt, hvis man ikke antager, at Jøderne og kun de alene ved Guds særlige Styrelse har bevaret Troen paa den ene sande Gud, som skabte Himmel og Jord! Med lapidarisk Korthed, men ogsaa med uforlignelig Værdighed staar dette skrevet paa Bibelens første Blad og strækker sig igennem hele Skriften.

Dertil kommer noget, som særlig er en katholsk Tanke, og som derfor ikke eller dog ikke tilstrækkeligt kommer til Udtryk i protestantiske Skrifter, heller ikke i de positivt kristelige. Ogsaa det gamle Testamente har sin Tradition, og en Tradition skal, naar den skal være paalidelig, have en Bærer og en Lovbog sin Fortolker. Der gives ingen Lov, ingen Forfatning, ingen positive Forskrifter, som ikke tilsteder Undtagelser og forudsætter Fortolkninger af retmæssige Autoriteter. Det er vort Svar til Kritikken, som stadig kommer med, at saa mange af Pentateuchens Forskrifter i en tidligere Periode skal have

været ukendte. For det første er dette for mange Tilfælde ubevist, thi ikke alt behøver at være nedskrevet, dernæst krævede Tidsforholdene Undtagelser og Dispenser, og baade i Præstedømmet og særlig i Profeternes Sendelse maa vi se en saadan Institution. Overhovedet er det Rationalismens Kendetegn, at den forkaster en vidunderlig Styrelse og frem for alt Mirakler og Spaadomme. Den gør ikke sjælden den kristne Opfattelse den Bebrejdelse, at dens Bedømmelse af Skriften er dikteret af bestemte Forudsætninger, men i Virkeligheden gaar den selv ud fra en Forudsætning, nemlig at den almægtige Gud ikke kan eller vil gøre Tegn og Mirakler.

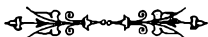
Jødernes Tradition tilskriver Moses Pentateuchens Affattelse. Dette kan tillrods for Rationalisternes Benægtelse fuldtud opretholdes. Skønt man kan antage, at disse 5 Bøger indeholder Udvidelser og Forklaringer, er der aldeles ingen Grund til at forkaste dem som fuldgyldige historiske Dokumenter fra Moses's Tid. Filologiske Unøjagtigheder i saa gamle Bøger og historiske Vanskeligheder, vi ikke mere kan løse, berettiger paa ingen Maade til at konstruere nye Systemer, som strider imod al traditionel Opfattelse. Allerede før det babyloniske Fangenskab fandtes der Jøder spredt omkring i Verden, senere blev disses Antal langt større, men alle har de overalt hævdet deres klippefaste Tro paa Moses som Pentateuchens Forfatter og paa den israelitiske Religions guddommelige Indstiftelse, og denne traditionelle Overbevisning er saa meget værdifuldere, naar man ved, hvorledes et Folks Historie, særlig i Østerland, er indgroet i Folkets Bevidsthed.

Dertil kommer Samaritanernes Vidnesbyrd. Som bekendt har dette Folk i Aarhundreder levet i Fjendskab med Jøderne. De forkastede det gamle Testaments Bøger med Undtagelse netop af Pentateuchen, og de hævdede dens Betydning netop paa Grund af deres ældgamle Tradition. Ganske vist kender man ikke nøjagtigt Tidspunktet, da det er kommen til det sidste afgørende Brud mellem de to Folkeslag, men det er en historisk Kendsgerning, at Spændingen er langt ældre. Og det forholder sig da nok -saaledes som med den græsk-skismatiske Kirke, denne skilte sig fra den romersk-katholske i det 9. og det

11. Aarhundrede, men allerede før stod den i et spændt Forhold til Rom. De græske Kejsere, som tilrev sig større og større Indflydelse i kirkelige Ting, og Grækernes Nationalstolthed var Skyld deri. Men nu viser vi med fuld Rette hen til Grækernes Tradition for overfor Protestanterne at konstatere vore Dogmers Originalitet. Paa en lignende Maade kan vi ogsaa henvise til Samaritanerne, aldrig havde de antaget Pentateuchen af Jøderne, hvis den ikke var Israels ældgamle Ejendom.

h—.

(Fortsættes.)

Pilegrimsbreve.

München hylder de nordiske Pilegrimme,
og Innsbruck fester.

Natten var trættende — kun et forsvindende Mindretal havde faaet Sovepladser — Resten maatte søge et Par Timers Hvile, som det kunde falde — i Korridorer og paa Kupégulvet. Allerede Kl. 7 stod den norske Biskop, Mgr. Smit, foran et improviseret Alter, arrangeret paa nogle Kufferter i en tredjeklasses Korridor, og læste Dagens Messe. Under Sang og Bøn samledes de norske Pilegrimme til denne Gudstjeneste, der netop paa Grund af sit hele improviserede — man tør næsten sige feltmæssige — Præg var en ægte Pilegrimsandagt. Gruppeførerne, der har været paa Færde overalt og til alle Tider, havde lige naaet at uddele en smuk Pilegrimssangbog, som Komitéen har udgivet. Sangen, denne uundværlige Stemningsskaber, tonede fra Vogn til Vogn, Kupé efter Kupé istemte de alvorsfulde Toner, Salmen steg fra den rejsende Menighed.

Man havde bestemt, at den svenske Biskop, Mgr. Müller, skulde læse en højtidelig Messe i Basilikaen i München, hvor der var planlagt halvanden Times Ophold. Men desværre blev Toget saa forsinket, at det var ugørligt at drage til Messe. Dog blev Ankomsten til München en stor Oplevelse, den første Begivenhed, der vil præge sig dybt i Pilegrimmenes Erindring. Den svenske Biskop var

tidligere Kannik i München, hvor han har virket i mange Aar. Hans Bysbørn havde da ogsaa beredt det Pilegrims-tog, hvori han deltog, en enestaaende Modtagelse. Som officielle Repræsentanter for det katholske München mødte Prælaten, Mgr. Phaffenbrüder og Præsident Neuhaus, fulgt af en Skare Gejstlige, Nonner og Repræsentanter for de store katholske Organisationer og Anstalter, bl. a. de syv, som den svenske Biskop personlig har stiftet, medens han virkede i München. Ogsaa den store Pilegrimskomit , der er dannet i Anledning af Jubelaaret, var til Stede. En Gruppe hvidklædte Smaapiger overrakte Biskopperne Blomster inden Togets Afgang. Paa Grund af det forkortede Ophold maatte de officielle Taler bortfalde, men Biskopperne underholdt sig længe og hjerteligt med de fremmødte Honoratiores. Inden Toget satte sig i Bevægelse, istemte Pilegrimme de nordiske Nationalsange, først »Du gamla, du fria«, saa rungede »Kong Christian«s mandige Toner taktfast hen over den forsamlede Mængde — og til Slut istemtes »Ja, vi elsker —«. Medens de sidste Strofer blev sunget, satte Toget sig i Gang for at føre os til Innsbruck — til en ny Højtidelighed, der yderligere befæstede Indtrykket af den glimrende Kontakt, der bestaar mellem de nordiske Katholikker og deres Trosf eller overalt i Europa.

Overalt paa vor Vej gennem Danmark stod de katholske Menigheder opstillet ved Stationerne for at bringe os deres Hilsen, og paa samme Vis har hidtil de katholske Menigheder i München og Innsbruck bragt os en Hyldest, der er præget af Højtid og Hjertelighed. Ved Modtagelsen i Innsbruck, hvortil en stor Skare var mødt frem under Ledelse af Præster af Jesu Hjertes Broderskab, havde de danske Arrangører foranstaltet Musik af et Tyrolerorkester, der hilste os med »Zu Mantua in Banden«. Hele Samværet med de tyrolske Katholikker formede sig som en storslaaet Fest, hvorfra de nordiske Pilegrimme drog bort med et smukt Minde.

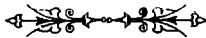
S. P. F—.

Hos Kardinal van Rossum.

»Den røde Pave«, Kardinal van Rossum, havde indbudt alle de nordiske Pilegrimme til en samlet Modtagelse, der fandt Sted i Propagandakollegiet. Den svenske Biskop, Mgr. Müller, var Ordfører og fremførte i en smuk og formfuldendt Tale Pilegrimmenes Hyldest til den gamle Kardinal, der styrer en af Kirkens største Afdelinger: hele Missionsvirksomheden. — Synlig bevæget takkede Kardinalen for denne nordiske Hilsen og dvælede i sit Svar ved de smukke Minder, han havde fra sit Besøg i de nordiske Lande. Talens religiøse Indhold samledes om Kirkens Enhed, som man netop her i dette Kollegium daglig har for Øje, her, hvor Folk af alle Nationaliteter og Racer samles i den samme Tjeneste, for det samme Rige, det, som ikke er af denne Verden. Biskop Brems henvendte ogsaa nogle hjertelige Ord til Eminencen, som Biskopperne derefter overrakte Blomster. Kardinalen overrakte derefter personlig hver enkelt en smuk Medalje, hvorpaa Pavens Billede var præget. — Mødet mellem de nordiske Pilegrimme og deres højeste kirkelige Styrer havde et meget højtideligt og hjerteligt Præg. S. P. F—.

Desværre har vi ved Redaktionens Slutning kun modtaget disse to Breve, men haaber i næste Nr. at kunne bringe en fyldigere Beretning om hele Pilegrimsfærdens Forløb.

Nye Bøger.

Illustreret Musikleksikon. 4. Hefte.

Dette Hefte indeholder atter nogle meget læseværdige Artikler om Folkemusik og Folkeviser (5 Spalter). Franz Joseph Gläfers Biografi giver Anledning til at erindre afdøde Glashandler Ronges Meddelelse til mig om, at Gläser

som Kapelmester med det kongelige Theaters Solister, Kor og Orkester paa den østerriigske Ministers Opfordring paa Kejserens Fødselsdag har opført en stor Messe i St. Ansgars Kirke. I Kirkens Korbibliothek findes Partituren til Beet-hovens Messe i C, som maaske er opført ved en saadan Lejliighed. Naar der Side 190 under Artiklen Graduale staar, at »paa Festdage følger efter G. et Halleluja eller en Sekvens«, saa bør det rettes til: Efter Graduale følger altid Halleluja undtagen fra Septuagesima til Paaske. De otte Billeder til Niels W. Gades Biografi er gode og vellykkede. Dette 4. Hefte slutter sig saaledes paa en værdig Maade til de foregaaende.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Annæ Kirkes Regnskab viser en god Fremgang. Der er 50 Bidragydere flere end sidste Aar, og Bidragene er derfor ogsaa 400 Kr. større. Alligevel er der endnu et Underskud paa ca. 2000 Kr., skønt der ikke er beregnet Løn til Præster og Søstre. Der findes nu i Sognet 967 Katholikker. Man har begyndt en Indsamling til en ny Kirke, og den har siden September Maaned givet ca. 2000 Kr.

— Paa St. Josefs Hospital døde den 12. Maj Sr. Adelheid, f. Katharina Schüller. Hun var født i Rhinlandet og havde virket i Danmark i mange Aar. De sidste to Aar laa hun syg og led overordentlig meget, men hun bar alt med stor Taalmodighed. R. I. P.

Frankrig. Det franske katholske Ungdomsforbund (Association catholique de la Jeunesse française) har holdt sin Aarskongres i Nantes. Hovedtemaet for Forhandlingerne var: »Den unge Mands Forberedelse til Stillingen som Familiens Overhoved.« I Domkirken holdtes i Anledning af Kongressen en højtidelig Gudstjeneste, hvori 10 Biskopper deltog, og en stor Procession igennem Byen med alle 8000 Kongresdeltagere gjorde et stort Indtryk.

Rusland. Sovjet fortsætter med sin Forfølgelse af Kirken. Otte Jesuiter, der havde et Vajsenhus i Odessa, er for nogle Uger siden blevet fængslet, og nu er deres Rektor, Pater Aschberg, blevet dømt til tre Aars Fængsel, fordi Børnene sik Religionsundervisning, og fordi der blev holdt Messe i Kapellet.

Nordamerika. Efter den nyeste Statistik findes der nu i De forenede Stater 18½ Mill. Katholikker,

og den katholske Kirke er langt det største Trossamfund i Staterne; Det næststørste er den biskoppelige Methodistkirke, der har $4\frac{1}{2}$ Mill. Medlemmer.

— I Amerika har ogsaa Katholikkkerne taget Radio en kraftigt i deres Tjeneste. Baade i St. Louis og i Chicago giver Jesuiterne Religionsundervisning pr. Radio. I New York har Paulistpatrene installeret en stor Station, hvorfra baade Prædikener, Foredrag og Kirkenusik udsendes. Det katholske Universitet i Washington er i Færd med at installere en Station.

Rosenkranssognet.

Opkrævningen af Kirkeskat, Præstpenge m. m. er paa-begyndt og besørges — som tidligere bekendtgjort — gennem **Katholsk Menighedskontor**, Bredgade 64, Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4, Lørdag til 2, ved dettes Inkassator. Dog kan Bidrag som hidtil indbetales til Sognepræsten og Regnskabsføreren, Fuldm. P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6°, efter Kl. 6.

Da mange Bidrag hidtil er blevet indbetalt meget sent paa Aaret, henstilles det indtrængende til Menighedsmedlemmerne at betale deres Bidrag (Kirkebidrag, Præstpenge m. m.) til Inkassatoren ved første Præsentation, baade for at Kirkekassen kan faa de nødvendige Midler til dens løbende Udgifter, og for at Aarsregnskabet af Hensyn til Skattemyndighederne kan blive afsluttet rettidig.

Til Rosenkranssognet hører alle Katholikker, der bor paa Frederiksberg og i den dertil grænsende Del af Vesterbro indtil Stenosgade, Viktoriagade, Abel Cathrinesgade, Kvægtorvs-gade og den nye Godsbanegaard (den tilstødende Side af de nævnte Gader og Godsbanegaardens Terræn indbefattet), endvidere de, der bor i Valby, Vigerslev og Vanløse Distrikter samt det mellem disse Distrikter og Vestenceinten liggende Landdistrikt.

Ifølge Grundloven er ingen pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen.

Katholikker skal derfor ikke betale noget som helst Bidrag til Folkekirken, hvis saadant staar opført paa Skattebilletterne, men paa tale Sagen paa Skattekontoret ved Fremvisning af Kirkeskatkvittering for vedkommende Aar.

»Enhver Katholik bør derfor yde Bidrag til sin Sognekirke«, hvorfor de af Menigheden, som ikke gør det, indtrængende opfordres til at bidrage til dennes Underhold ved Betaling af Kirkeskat.

Anmeldelser modtages af Katholsk Menighedskontor, men ogsaa af Sognepræsten og Kirkeforstanderne.

Forvaltningsraadet.

Danske Kvinders katholske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katholske Damer (St. Ansgars og Sakramentsognet) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Ulke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

Kirkelig Kalender.

31. Maj Pintse-Søndag.	7. Juni Hl. Trefoldigheds Fest.
1. Juni M. Anden Pintsedag.	8. — M. Ferialdag.
2. — Ti. Tredje Pintsedag.	9. — Ti. Primus og Felician, Martyrer.
3. — O. Oktavdag (Tamperfastedag).	10. — O. Margrete, Enke.
4. — To. Oktavdag.	11. — To. Christi Legems Fest.
5. — F. Oktavdag, (Tamperfastedag).	12. — F. Oktavdag.
6. — L. Oktavdag, (Tamperfastedag).	13. — L. Oktavdag.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 5. Juni til de aftalte Tider. Det allerh. Sakramente vil blive udstillet hele Dagen. Hermed ophører Tilbedelsen i Maanederne Juli, August og September.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 2. Juni Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

St Ansgars Kirke. 2. Pintsedag Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Messe og Firmelse; Kl. 10 Højmesse; Kl. 11¹/₂ stille Messe.

Sakramentskirken. 7-Messen bortfalder indtil videre.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 31. Maj (Pintsedag) Kl. 8 Aften slutter Majandagten med Prædiken og Procession, hvori de unge Pigers Forening deltager.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 28. Juni.

Pilgrimsfærden.

Onsdag d. 3. Juni afholder St. Josefs Gilde Foredrag i St. Knuds Sal, Stenosgade, om Pilgrimstoget. Den danske Kommitterede, Hr. cand phil. S. P. Fornjotur vil tale om Valfarten, og Foredraget bliver illustreret med de af Industrifilmen optagne Billeder fra Turen. Filmen forevises af Hr. Direktør Svend Holm.

Før og efter Foredraget Sang af Jesu Hjertes Kirkekor.

Billetter à 1 Kr. faas i Kath. Bogsalg Tlf. Vester 3930 eller hos Bestyrelsen.

Intet Billetsalg ved Indgangen og ingen Garderobevang.

Jesu Hjertes Budbringer. Maj og Juni 1925. Indhold: Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Morgenhymne. — En Biskops Ord om den hyppige hellige Kommunion. — Foran Tabernaklet. — Jubelaaret 1925. — Rejsedigt. — Lidt om Nykristnes Andagt til det hellige Sakramente. — Jesu Hjerter-Andagtens Krønike. — Fra Hedningemissionen. — Boganmeldelse.

Børnenes Budbringer. Indhold: En ung Kommunikant. — En Jødreng. — Lille Brevkasse. — Løsning paa sidste Heftes Opgaver. — To nye Opgaver.

Anmodning.

Saaftremt Gudstjenesteordningen paa Christi Legems Fest bliver en anden end i Fjor, bedes dette i Tide meddelt Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 23.

Søndag den 7. Juni.

1925.

INDHOLD: Hellig Trefoldigheds Fest. — Den hellige Johannes Eudes. — Pilegrimstoget. — Videnskab og Takt. — De engelske Katolikkers Fredskongres. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Lithauen. Belgien. Rom. Jugoslavien. Nordamerika. — Avertissementer.

Hellig Trefoldigheds Fest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Tobias 12. Priset være den hellige Trefoldighed og den udelte Enhed; ham vil vi bekende, thi han har øvet sin Barmhjertighed imod os.

Ps. 8. Herre vor Herre, hvor vidunderligt er dog dit Navn over hele Jorden. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, du, som har givet dine Tjenere i Bekendelsen af den sande Tro at erkende den evige Trefoldigheds Herlighed og at tilbede Enheden i Almagts Vælde, vi beder dig, at vi ved den samme Tros Fasthed altid maa skærmes imod alt, hvad der vil skade os. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Paulus's Brev til Romerne, 11. Kap.

Trinsang (Graduale).

Daniel 3. Velsignet er du, Herre, som skuer ned over Afgrundene og troner over Keruberne. Velsignet er du, Herre, paa Himmels Hvælving og højlovet i

Evighed. Alleluja, alleluja. Velsignet er du, Herre vore Fædres Gud, og højlovet i Evighed. Alleluja.

Evangeliet. Matth. 28, 18-20 (Gaa ud og lær alle Folk).

Ofring (Offertorium).

Tobias 12. Priset være Gud Fader og Guds enbaarne Søn og den Helligaand; thi han har øvet sin Barmhjertighed imod os.

Stillebøn (Sekreta).

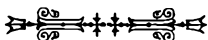
Helliggør, beder vi dig, Herre vor Gud, ved dit hellige Navns Paakaldelse denne Offergave og gør ved den os selv til en evig Gave for dig. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Tobias 12. Vi priser Himmelens Gud, og for alt levende vil vi bekende ham; thi han har øvet sin Barmhjertighed imod os.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre vor Gud, lad Modtagelsen af dette Sakramente og Bekendelsen af den evige, hellige Trefoldighed og dog udelelige Enhed tjene os til Frelse for Legeme og Sjæl. Ved vor Herre . . .

Den hellige Johannes Eudes.

Kanoniseret den 31. Maj.

Pater Johannes Eudes er en af de mest berømte Forkæmpere for den saakaldte Indre Mission i det 17. Aarhundrede. Han er født 1601 i Mazerai, en mindre By i Nordmandiet. Som ganske ung traadte han ind i Oratorianernes Kongregation og blev Elev af den salige Peter Berulle. Efter at han var præsteviet, maatte han, da hans Helbred ikke var alt for godt, vente et Par Aar med at begynde sit apostoliske Arbejde, som han længtes meget efter. Men to Aar derefter udbrød en frygtelig Pest i hans Hjemstavn, og han ilede straks dertil for at bringe den aandelige Hjælp; der var nemlig stor Mangel paa Præster.

I sin store Iver og Frygtløshed fulgte han Pesten fra den ene By til den anden og bragte saaledes mange døende de sidste Sakramenter og var dem til megen Trøst i deres store Lidelser. Da dette Helteværk var endt, rejste han rundt og virkede paa Prædikestolen og i Skriftestolen. Ved dette Missionsarbejde saa han, hvor nødvendigt det var, at der blev uddannet en dygtig og from Gejstlighed, som kunde opretholde og forøge den Velsignelse, der laa over deres Missionsværk. Han var snart klar over, hvorledes han skulde gribe denne Opgave an, og fik stor Støtte hos Biskopperne. Hans Mening var nemlig den, at der maatte gøres et meget stort Arbejde for at faa Præsteseminarierne saa gode som muligt. For ubindret at kunne udføre dette store Værk traadte han ud af Oratorianernes Kongregation, da de jo ikke havde den Opgave at tage sig af saadanne Kollegier, og han sluttede sig nu sammen med nogle andre Præster til en ny Kongregation, som havde de to Opgaver ved Missioner at øge den religiøse Iver i Folket og ved velordnede Seminarier at uddanne en virkelig god Klerus. Medlemmerne aflagde ikke de sædvanlige Ordensløfter, men lovede Lydighed mod den Superior, de stod under. 1644 blev Kongregationen anerkendt af Biskoppen af Bayeux og kunde nu frit arbejde paa de store Opgaver, der laa for. I Stifterens Levetid opstod saaledes Præsteseminarier i Coutances, Lisieux, Rouen, Evreux og Rennes, som alle var under Ledelse af Præster, der tilhørte Eudes's Kongregation.

Som et Led i Arbejdet for, at Kirken skulde faa gode Præster, skrev Eudes to store Værker: »Den gode Skriftefader« og »Den apostoliske Prædikant«. Ligesom han virkede ogsaa de andre Medlemmer af Kongregationen ved Foredrag, Exercitier og praktiske theologiske Skrifter og ikke mindst ved Missioner rundt om i hele Frankrig.

Da Eudes døde den 19. August 1680 i Kaen, havde hans Kongregation vokset sig saa stærk, at selv den vældige Opposition, som Jansenismen rejste, ikke var tilstrækkelig til at vælte hans Værk; tværtimod var netop Medlemmerne af hans Kongregation de virksomste Bekæmpere af denne skadelige Vranglære.

K. B.

Pilegrimstoget.

Fra det festsmykkede Innsbruck førtes vi videre gennem de herlige Bjerglandskeer . . .

Stride Bække og perlehvide støvfine Fossefald hang som Sølvsmykker paa Bjergaasene, der glødede i Sollyset . . .

Saa skiftede Billedet umærkeligt . . .

Blikket ligesom trækkes nærmere mod Forgrunden, der bliver rigere og mere nuanceret . . .

Vinløvet snor sig ligesom kælent op ad Støttestammerne, de søjleranke Cypresser knejser alvorsfulde og værdige over Smaablomsternes Mylder, der skjærmes af Pinjernes vidtfavnende Kroner.

Oliehavernes matte Grønskær, der virker saa underlig loddent, gør ligesom et beroligende Indtryk i al denne Farvefrodighed . . . Vi er i »la bella Italia« . . .

I Florens er der lige Tid til en kort Udflugt til Domkirken, der siden 1412 kaldes Maria del Fiore. Dens forholdsviis nye Façade, der er sribet, gør et næsten østerlandsk Indtryk. Kuplen er ædel og ren, en Formernes Fryd for Øjet. I et hastigt Glimt fik vi i Forbifarten set Baptistieriet, Daabskuppet, der er bygget paa Fundamenterne af et Marstempel, og saa et hastigt Blik paa dets Klenodie, Bronzeporten.

Men ak! Toget venter ikke, vi maa videre i et Jag, ned paa Banegaarden. Og endda blev to tilbage. Vi efterlod saa en Fører for at føre dem frelst til Rom med det ordnære Tog, hvilket ogsaa lykkedes,

Saa videre mod Maalet, ned gennem den romerske Campagne.

Dens vidtstrakte Flade var ligesom en Hvile for Blikket efter alle de sære Bjergformers Farvefest og stærke Linjevirkninger.

De gamle Romafarere begynder at vejre den evige Stad, og deres Uro smitter ned gennem hele Toget.

Man er paa Vagt, og med eet lyder det ned gennem Vognstammen: Peterskirkens Kuppel forude!

Paa os, der før har været i Rom, virker Synet af Peterskuplen som noget af en Solopgang en Sommermorgen. Vi ved, vi er ved Maalet, ved Længslernes Maal.

Saa kommer den kedelige Indkørsel til Banen, der er en stor Skuffelse for mange, der første Gang besøger Rom og venter sig, at selv Jernbanens Rangerterrain er fra Kejsertiden. Ak nej, Murene er vel sorte, men det er ikke af Alderens Patina — det kommer af de modbydelige Bricketter, hvormed de italienske Tog drives frem, og hvis væsentlige Bestemmelse synes at være at give de rejsende en passende sydlandsk Lød og Lejlighed til at konstatere, at Vand er en Luksus i alt Fald i de italienske Tog.

Men straks udenfor Hovedstationen, Stazione di Termini, faar vi Lejlighed til at erfare, hvad man i Rom anvender Vandet til, thi en plaskende Fontaine hvirvler os et brusende Velkommen i Møde.

Det ventende Sporvognstog opsluger os med det samme for at føre os til vore Kvarterer, hvor tre meget vigtige Begivenheder forestaar: Vaskning, Mad, i Serg.

Fra Sporvognen kan vi lige naa at fange nogle Glimt af Rom i det forbirullende Panorama. Her er den spanske Trappe med det brogede Blomsternylder og her Piazza del Popolo, som vi alle kender fra en eller anden Forkølelsesperiode, da Bergsøes Bog slog Navnet fast i vor Bevidsthed.

Inden vi faar set os om, er vi ved Piazza della Libertà, hvor Udstigningen foregaar.

Vi lignede mest af alt et Fed Garn, der er godt sammenfiltret, da vi tumlede ud af Sporvognene med alt vort Habengut, men i Løbet af et Øjeblik var det lykkedes Førerne at rede Traadene ud, saa vi kunde afgaa hver med sit Hold.

Jeg drog saa af med alle de ugifte Mænd, der skulde indkvarteres paa Kollegiet Leoniano i Via Pompejo Magno.

Et Øjeblik efter var vi i Kvarteret.

Vort fremtidige Hjem viste sig at være et baade smukt og renligt Opholdssted.

Desværre ankom vi, netop som der var Andagt i Huskapellet, saa vi var overladt til vor Skæbne og en trivelig

og rar Portner, der imidlertid kun forstod Italiensk, hvilket vanskeliggjorde Forhandlingerne en Del. Gennem en stor og smuk Forhal blev vi ført ind i Klosterets Indre. Bygningen er opført i fire Fløje, der omfatter en dejlig lille Klosterhave, udenom hvilken der løber en sval Buegang, hvor vi gik Tur, naar vi kom for tidligt hjem til Maaltiderne. I Stueetagen havde de venlige Patre overladt os nogle pragtfulde Saloner, der var rigt smykkede med gamle lødige Malerier og fine Skulpturarbejder.

Vore Sovesale, som vi efter noget Besvær fandt, viste sig at være baade luftige og propre.

De andre Kvarterer var ogsaa udmærkede, men det var jo i Italien, og Folk var dødtrætte, saa der var mere end nok at tage fat paa, før der var Ro i Lejren.

* *

Allerede ved 6-Tiden næste Morgen slaar vi paa Peterspladsen sammen med Tusinder af andre Pilegrimme. Midt for os knejser Obelirken, Kristenhedens Sejrssøjle, i hvilken der gemmes en Splint af Christi Kors. Den bærer den stolte Indskrift: »Christus vinxit — Christus har sejret«.

Langsomt ligesom pibler Menneskefloden ind i den mægtige Kirke, al Kristenhedens største Helligdom.

Dens Pragt kan jeg ikke afmale, vi staar her overfor det, som Ord aldrig kan omfatte.

Den store Begivenhed havde fyldt Kirken, hvilket vil sige, at over 50,000 Mennesker var samlede. Blandt dem, der vilde hædre den lille Søster Therese var en Række fyrstelige Personer: Enkedronning Amalie af Portugal og hendes Søn Exkong Manuel, Prins Frederik Christian af Sachsen, en bayersk Prinsesse, den irske Fristats Præsident, Pavens Søster og nærmeste Slægtninge og selve Helgenindens Kusine og Gudmoder.

Langsomt fødes en Lysdis i det mægtige Rum, langs alle Buehvælve og Søjlerader tændes Lys ved Lys, indtil Kirken ligger badet i et Hav af Lys, der faar Guldet til at gløde med en Solopgangs Styrke, og alle Kirkens Mesterværker i blændende Marmor og farveslimrende Mosaikker flammer i Lysbadet,

Oppe fra Kuplens Basis flammer de gyldne Kæmpebogstaver, der forkynder: Tu es Petrus — —

Endelig kommer den pavelige Procession, der varer henved to Timer. Først Sangkorene, det vidunderlige Sixtinske Kor, hvis klokkerene Sang straks andagtstemmer Sindet.

Saa begynder Bifaldet at bruse, det er Kanonisationsbanneret, der føres frem. Endelig øjner man en Række hvide Bispehuer, atter Bifald, stærkt Bifald, men vi, der før har overværet en pavelig Procession i Peterskirken, ved, at dette kun er et svagt Ekko af det, der vil komme, naar den Hellige Fader viser sig. Saa ser vi et Glimt af det romerske Purpur, Kardinalernes solfaldsrøde Skare, og saa med eet lyder Sølvtrumpeterne, de 70 dejlige Sølvtrumpeter, der skaber Verdens underbareste Toner. Et Øjeblik efter druknes deres rene Klange i et Brus af Bifald og Hyldestraab, der som en ren Hvirvelstorm af Lyd slaar op mod den mægtige Kuppel.

Højt over Folket bæres Paven frem paa sin Tronstol, Sedia gestatoria. Mild og værdig skuer han ud over dette Folkenes Møde og uddeler sin Velsignelse til alle Sider.

Bifaldet vil slet ikke ophøre, som Bølger ruller Raabene ned gennem Kirken: Evviva! Evviva il Papa!

Endelig er den pavelige Tronstol ført op i Kirkens Højkor, og Kanonisationsadvokaten Lacoucci træder frem for den Hellige Fader for i de 34 Kardinalers og 150 Biskoppers Nærværelse »Instanter« at begære Søster Therese ophøjet i de helliges Tal. Efter Afsyngelse af Litaniel til Alle Helgen og Veni creator Spiritus oplæser Paven ved Advokatens tredie Anmodning selve Kanonisationsbullen, og derefter følger den pavelige Messe.

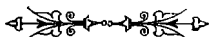
Vi har set Guds Statholder paa Jorden omgivet af al den Skønhed og Pragt, som et taknemmeligt Menneskehjerte kan udtænke til den, der kommer i Herrens Navn.

Om Aftenen saa vi et uforligneligt og uforglemmeligt Syn, det kun times Mennesker at se hvert 50. Aar: Peterskirken klædt i Lys. De halvt hundretusinde Lysfakler er spredt som en Stjernebob over Stenkolossen, der glimter som en Lysdis mod en dirrende sort Nathimmel. Denne Lysfest koster over 150 000 Lire, og over 500

Mand har været i Arbejde for at berede denne Fest uden Lige.

I alle de tilstødende Gader og Gyder flokkes tusindtalige Skarer om det sjældne Skue, og oppe paa Monte Pin-cio staar tavse Skarer hensunkne i Beundring.

(Fortsættes.)

Videnskab og Takt.

Et aabent Brev
til Professor, Dr. phil. K. Kroman.

Højtærede og kære Hr. Professor! — Længe har jeg hørt til Deres varme Beundrere. Af min Fader og — endnu mere — af hans Brødre, hvis Huslærer De jo havde været, lærte jeg at se op til Dem med Beundring og Respekt. Og da jeg selv begyndte at orientere mig i Filosofiens Verden, gik min paa Autoritet tagne Respekt over til personlig Sympathi og Ærbødighed; jeg husker endnu tydeligt min Læsning af Deres Bog om »Sjælens Eksistens« — jeg var den Gang 22 Aar og ganske grøn som Filosof, saa jeg kunde ikke bedømme Rækkevidden af Deres Argumenter, men jeg fandt den Grundighed, hvormed De arbejdede, den Klarhed, hvormed De tænkte, smuk og forbilledlig, skønt Deres Resultater syntes noget foruro-ligende. Jeg fandt dog nogen Trøst og fik endnu større Sympathi og Respekt for Dem, da jeg noget senere lærte at kende Deres herlige Værk om »Vor Naturerkendelse« — det var Deres kraftige Hævdelse af Viljens Frihed, der betog mig; de rent naturvidenskabelige og mathe-matiske Dele af Bogen forstod jeg ikke, og forstaaer jeg endnu i Dag ikke, da jeg aldrig har været naturvidens-kabeligt indstillet. Da jeg saa blev Student, blev jeg gan-ske vist ikke Deres direkte Discipel — jeg følte mig baade af personlige og videnskabelige Grunde endnu nærmere knyttet til Professor Høffding — men min Beundring og Sympathi for Dem var stadig stor, saa stor, at det var med en Jubel, jeg aldrig glemmer, jeg læste Tilegnelsen

til Dem af Prof. Dr. Edv. Lehmanns »Mystik« (1904), en Jubel, baseret paa den — som det nu viser sig — falske Antagelse, at De ikke blot var kritisk Filosof, men ogsaa bekendende Kristen. Ogsaa Deres Bog »Begrebet: Det Ethiske« var jeg i mangt og meget glad ved; det var en gavnlig Afvisning af vor Tids Forfladigelse af de moralske Begreber. Deres lille Skrift om Trondhjems Domkirke gjorde ogsaa et gunstigt Indtryk paa mig; det opmuntrede mig, som jeg fortalte Dem, meget at se, at De ad mathematisk Vej var kommen til samme Resultat som Macody Lund ad geometrisk og (undskyld min Mangel paa Beskedenhed) jeg ad theologisk Vej.

Da jeg saa, at De nu skulde tale om »Kirkens Reformation« i »Politikens Sal«, vilde jeg have været derhen. Allfor store Forventninger stillede jeg ganske vist ikke til Deres Foredrag. Thi selv om jeg (som sagt) ansaa Dem for bekendende Kristen, dukkede det Spørgsmaal straks op i min Bevidsthed: Hvorledes kan en Forsker, som især er indstillet enten overfor Mathematik (d. v. s. en Videnskab, hvis Objekt væsentlig er »ideelt«) eller overfor Naturvidenskab (hvis Stof først og fremmest er »realt«), hvorledes kan en saadan Forsker paa rette Maade opfatte Theologien, d. v. s. en Videnskab, hvis Emner paa samme Tid er mere »ideelle« end Mathematiken og mere »reale« end nogen Naturvidenskab? Af rent ydre Grunde sik jeg imidlertid ikke Deres Foredrag at høre. Men da jeg Dagen efter læste Referatet i »Politiken«, blev jeg glad ved at have været fraværende. Thi sandt at sige, jeg vilde være blevet baade forarget og — skamfuld; jeg vilde ikke have kunnet tro, at det var Professor Kroman (den Mand, som jeg — ikke mindst paa Grund af hans intellektuelle Redelighed — havde omfattet med saa inderlig en Sympathi og saa dyb en Respekt), der havde talt saa overfladisk og saa utilbørligt om Emner, som han dog ved er hellige for de fleste Mennesker. Saa overfladisk: Thi, hvordan i al Verden skal vi dog have Spor af Garanti for, at det, som De lader staa af Ny Testamente, giver os tilforladelig Besked, naar det øvrige skal være et saadant Læs af Humbug? Hvis den Lærdom, Christus giver os, paa nogle Omraader er falsk, paa andre uethisk, hvor kan vi saa

stole paa Resten — stole saadan, at det bliver ubetinget afgørende for vort Liv og vor Død? Har Christus taget fejl paa eet Punkt, kan Han jo ligesaa godt have taget fejl paa alle andre; hvis Hans Lære om Helvede (som Han jo netop er kommen for at frelse os fra) er falsk, hvorfor kan Hans Lære om Himmelen ikke ogsaa være det? Hvis Hans Opfattelse af en personlig Djævel er uethisk, hvorfor kan Hans Forkyndelse om Faderen saa ikke ogsaa være det? Det kan jo dog — det har jeg da lært af Deres Skrifter — ikke være mine private Sympathier og Antipathier, som afgør, hvad der er sandt eller falsk, thi saa ruller al Moral, ja al dybere Samhørighed blandt Menneskene, i Afgrunden, saa er vi paa Moralens Omraade ude i den rene Nihilisme eller Bolsjevisme, hvor det er den stærkeste eller den snedigste, som bestemmer »Moralen«.

Og hvorfor, Hr. Professor, taler De (saa utilbørligt) om »Lapse-Mirakler«, »Tryllekunster« o. s. v.? Hvis De tror, at Gud er til, hvor kan og tør De saa fordriste Dem til at afgøre, hvad og hvorledes Han skal virke? Skal Han spørge om Hr. Professorens Tilladelse, om og hvorledes Han maa gribe ind i den Verden, Han har skabt ved sin Almagts Ord? Og — hvis De ikke tror, at Gud er til, saa kræver dog det mindste Hensyntagen til andres Tro, at man ikke taler paa den Maade om, hvad der for dem er helligt. De taler saa meget om Ethik. Kræver den Ethik, De gør Dem til Talsmand for, ikke noget Hensyn til Næsten? Hvis Jo, ja saa maa man haabe en bedre Tone i Deres Foredrag. Hvis Nej, saa er De (praktisk talt) ude af Stand til at bedømme, hvad der er ethisk og hvad ikke. Det maa blive Deres private Sag at afgøre, om De vil være Kristen eller ej. Men det kan ikke blive Deres private Sag at afgøre, om De kan være Vejleder i Kristendom eller ej. Det maa det være de Kristnes Sag at bestemme; de som (ganske vist efter fattig Evne) lever et Kristnliv, kan **bedre** afgøre, hvor Kristendommens Kerne er, de andre kan det **slet ikke** —, ligesaa vel som kun den, som kender Naturen, kan afgøre, hvad der er Naturlov og hvad ikke. Her som der er Dilettanteri af det onde. Og jeg synes, Hr. Professor, at De efter den

smukke Livsgerning, De har haft, ikke nu skulde ødelægge den Respekt for Videnskaben og for Dem selv, De har indpodet hos saa mange, ved at tale offentligt om Emner, De — videnskabeligt set — **intet** kender til, kun har nogle, mere end spinkle, private Meninger om.

Deres

Georg M. Vøltz.

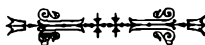

De engelske Katholikkers Fredskongres.

Paa Christi Legemsfest ifjor blev i London »Catholic Council for International Relations« grundlagt under Forsæde af Ærkebiskop, Kardinal Bourne. Denne Sammenlutning tilsigter at befordre og støtte Freden mellem Nationerne under den Hellige Faders Ledelse.

I Slutningen af April Maaned iaar er den for første Gang traadt frem for Offentligheden ved en fire Dages Kongres i London med Hovedthemaet: Christi Fred i Christi Rige. Fremragende Gejstlige og Lægfolk har behandlet følgende Emner: Den katholske Kirke og Folkeretten — Gud og Cæsar — den katholske Kirke og Folkeforbundet — Paven og Verdensfreden — International Sædelighed — og til Slut: »Hvad kan Katholikerne virke for Freden?« — Kardinal Bourne afsluttede Forhandlingerne med en Tale, hvori han sagde: Politiken maa være grundet paa Ethik, og Ethiken maa have en nær Forbindelse med den katholske Kirkes Sædelære, og da den katholske Kirke er den eneste af Gud indsatte Læreautoritet, saa kan den ikke tie, naar internationale Spørgsmaal kommer under Debat. I rent politiske Enkeltspørgsmaal kan og vil Kirken ikke optræde med Ufejlbarhed, men kun fremføre almindelige Grundsætninger. Under Forsamlingens stærke Bifald erklærede Taleren, at ingen vil kunne bestride, at der ikke vilde være opstaaet nogen Krig, dersom man havde hørt paa Pave Leo XIII's Stemme, og at Kri-gen vilde have endt meget tidligere, naar man havde hørt Pave Benedict XV.

Kongressens næste Opgave vil være at sætte sig i Forbindelse med lignende Organisationer i Udlandet. Den 9.—16. August skal der i dette Øjemed afholdes en international Konference i Oxford.

Nye Bøger.

Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Winter 1924—1925. 1 sh. 6 d. Nr. 73)

Af større artikler i dette nummer skal fremhæves en essay om »kristen høflighed« og en længere udtalelse af den nuværende pave om det kontemplative livs betydning. En mærkelig artikel hedder »Andagt til vor Herres hellige hovede som sædet for den guddommelige visdom« af en Benediktiner fra Buckfast abbedi. Den første fredag efter Jesu Hjertes festdag skal være hovedfesten for denne nye andagt. Ikke alene forfatteren af artiklen, men også tidskriftets redaktør er meget begejstret for dette nye udslag af fromhed. Underligt er det, at lige foran nævnte artikel anføres — ganske isoleret — et citat af biskop Dupanloup, hvori den berømte forfatter klager over »de tusinder af religiøse bøger, som hvert år udsendes, fulde af latterlige overdrivelser og falske følelser, der nedsætter religionen, vildleder andagten, frastøder alvorlige mænd, forarger oplyste kristne og er en umærkelig fordærvelse for sjælene«. Er det et tilfælde, en tanke eller en styrelse? Hæftet slutter med en interessant indholdsfortegnelse over alle tidskriftets artikler fra nummer 35 (det første katolske nummer) til nærværende nummer 73. N. H.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (15. Hæfte. 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1925.)

Med anerkendelsesværdig hurtighed udsender professor Vilhelm Andersen de hæfter af den store litteraturhistorie, som han har påtaget sig at skrive. Det er ikke længe siden, han med 14. hæfte afsluttede III bind, og allerede nu har han med dette 15. hæfte paabegyndt IV bind, d. v. s. skildringen af den danske litteratur i det nittende århundredes anden halvdel. Første kapitel, »Efter 1848«, foreligger afsluttet her, medens kun to sider er kommen med af andet kapitel, »Omkring 1864«. Det er digtere, som står vor tid nær, og hvis virksomhed strækker sig ind i vore dage, vi her får at høre om på Vilhelm Andersens ejendommelig åndfulde, underholdende, causerende måde. Også digtere, som f. ex. Erik Bøgh og Carit Etlar, der tit fra litteraturhistorikernes side får en temmelig overfladisk behandling, bliver her genstand for en indgående og interessant undersøgelse. N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Lithauen. Denne nye Stat har afbrudt den diplomatiske Forbindelse med den Hellige Stol. Grunden angives at være det nylig afsluttede Konkordat med Polen, hvori Lithauen mener at finde Krænkelser af sine nationale Rettigheder. I Virkeligheden har den Hellige Stol allerede den 30. April meddelt den lithauiske Regering, at dens Chargé d'affaires af vigtige Grunde ikke mere var persona grata i Rom.

Belgien. Som tidligere meddelt skulde de betydningsfulde Religionssamtaler i Malines begynde den 18. Maj. Paa denne Dag ankom de engelske Deltagere til Malines: Biskop Dr. Frere, Biskop Gore, Dr. Armitage Robertson, Dr. B. J. Kidd og Lord Halifax. De katholske Deltagere var ogsaa denne Gang: Kardinal Mercier, hans Generalvikar Mgr. von Rooy, Mgr. Battifol, Abbé Hemmer og Abbé Portal. Samtalerne varede i tre Dage, og straks efter rejste Kardinalen til Rom for at afgive Beretning til Paven; ogsaa Ærkebiskoppen af Canterbury har faaet tilstillet en Beretning.

Rom. Kanonisationen af Peter Canisius, som ogsaa de nordiske Pilegrimme overværede paa Christi Himmelfartsdag, bragte den Overraskelse, at Paven samtidig erklærede den nye Helgen for Kirkelærer. Det meddeles, at Paven personlig længe har næret dette Ønske, og da han tillige modtog talrige Anmodninger om det fra hele Verden, havde han ladet Benediktinere og Dominikanere foretage en særlig Undersøgelse af Helgenens Skrifter, og Resultatet var en indtrængende Anbefaling af at ære den nye Helgen ogsaa paa denne Maade. — Blandt de tyske Pilegrimme, der overværede Kanonisationen, var de tidligere Kanslere Marx og Wirth.

— Der er forløbet 1600 Aar, siden det første almindelige Kirkemøde blev afholdt, nemlig Kirkemødet i Nikæa i Aaret 325. Den Hellige Fader har ønsket, at dette Jubilæum skulde mindes og højtideligholdes i Rom, og der er nu blevet dannet en Komité, der forbereder Festlighederne.

— I Dag, den 7. Juni, bliver Søster Maria Michaela af det helligste Sakramente beatificeret. Hun var født i Madrid den 1. Jan. 1809. Hendes Liv udmærker sig ved Hellighed og ualmindelig Næstekærlighed. Hun stiftede en Kongregation, der bærer Navnet »Det helligste Sakramente og Kærlighedens Tjenerinder«. Den salige døde

som et Offer for sin Næstekærlighed, idet hun blev smittet af pestsyge, hun plejede under en Epidemi i Valencia, den 24. Aug. 1865.

Jugoslavien. De katholske Biskopper i Jugoslavien har til Landets Regering sendt en kraftig Protest imod det af Undervisningsministeren fremsatte Forslag om en Enhedsskole, der i høj Grad vilde vanskeliggøre Religionsundervisningen, og som derfor er imod Landets Forfatning. Biskopperne i Kroatien har ogsaa opfordret alle Katholikker til ved Rigsdagsvalgene kun at stemme paa Kandidater, der vil forsvare Forældrenes Ret; hidtil har Kroaternes Repræsentanter nærmest været »antiklerikale«. Heldigvis træder ogsaa den orthodoxe skismatiske Gejstlighed op imod det nye Lovforslag, ligesom naturligvis Slovenernes Repræsentanter, der er Katholikker. Man nærer Haab om, at Regeringen vil tage Forslaget tilbage, eller lide Nederlag ved næste Valg.

Nordamerika. Det er imponerende at se, hvad Ærkebiskoppen af New York Kardinal Hayes for nylig maatte præstere, da han besøgte Oklahoma Stift. Han tilbragte 5 Dage i Stiftet, og i disse fem Dage deltog han i ni Banketter, holdt fjorten Taler, hilste paa Tusinder af Mennesker, indviede Grundstykket til en ny Kirke, lagde to Grundstene, indviede en Kirke og konsekreerede en Kirke.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), i Aarhus til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13, som med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videresender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, gl. Sølv- og Guldsager til Onsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige og brugt Legetøj.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

Credo. Maj 1925. Indhold: Gammalsvenska Mariaböner. — Kyrkan och civilisationen. — Diskussionen för dagen. Fabian Månsson diskuterar. — Vallis Gratiae. — Den vatikanska missionsutställningen. — Påsk i Polen. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Consolatrix afflictorum. 2. Legenden om liljan. 3. Stillsamhet. 4. Förstörelseverkets fyrahundraårsminne. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

St. Josefs Gilde st. 1885

afholder sit ordinære Maanedsmøde Mandag d. 8. Juni Kl. 8. pr. i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe. ☩	Højmesse.	Andagt m. Vels
	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	Kl. 3
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Dalum Kloster.....	» 7	» 10	» 3
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Fredericia (Sjællandsgade).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Haderslev.....	» 8	» 10	» 2
Helsingør (Nygade 8).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Holbæk (Kastanievej 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Kolding (Alhambravej).....	» 8	» 10	» 5
Køge (Elisevej).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Ledreborg.....	» 8 ^{1/2}	» 10	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» -	» 10	» -
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Odense (Torvet 7).....	» -	» 10	» 8
Randers (Ladegaardsgade).....	» 8	» 10	» 5
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 7	» 9	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Rønne (Lille Madsegade).....	» 8	» 10	» 2
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» -
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» -	» 10	» 5
Svendborg (Havnegade 1).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3
Vejle (Blegbanken).....			

Katholikker,

som maatte ønske Hjemme-Indsamlingsbøsser til Sønderjydske katolske Kirker, bedes blot sende Brevkort derom til Ugebladets Red.

Nakskov Indsamlingen.

Da vor Medhjælper, til Afhentning af gl. Aviser og Kørsel af Sække til Banen, pludselig er bleven forhindret, søges hurtigst mulig en, som med Cykle, Vogn eller paa anden Maade kan og vil hjælpe os fra Tid til anden. »Hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp«. Godhedsfuld Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32.

Danske Kvinders katolske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katolske Damer (St. Ansgars og Sakramentsognet) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsøgade 11.

Aug. Ulke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

7. Juni Hl. Trefoldigheds Fest.	14. Juni 2. Søndag efter Pintse.
8. — M. Ferialdag.	15. — M. Oktavdag.
9. — Ti. Primus og Felician, Martyrer.	16. — Ti. Oktavdag.
10. — O. Margrete, Enke.	17. — O. Oktavdag.
11. — To. Christi Legems Fest.	18. — To. Oktav af Christi Legems Fest.
12. — F. Oktavdag.	19. — F. Jesu Hjertes Fest.
13. — L. Oktavdag.	20. — L. Silverius, Pave og Martyr.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde med højtidelig Optagelse Onsdag den 10. Juni Kl. 8 Aften. Søndag d. 14. Juni Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har *Fælleskommunion* Søndag d. 7. Juni i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Immakulatakongregationen holder Møde Tirsdag den 9. Juni

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 28. Juni.

Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke To. d. 11. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 8 Aften Andagt. — To. den 18. Juni Kl. 8 Aften Procession.

Jesu Hjertes Kirke. To. d. 11. Juni stille Messe Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 10. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Levitmesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — Søndag d. 14. Juni Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. To. d. 11. Juni Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Eftm. Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8. Andagt med Te Deum Kl. 6 Aften.

Sakramentskirken. To. d. 11. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Pontifikalmessen (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6). — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Aftenandagt Kl. 8.

St. Josefs Kirke. To. d. 11. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 3 Efterm. Andagt.

Rosenkranskirken. To. d. 11. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ fortsættes den Onsdagen før Christi Legems Fest paabegyndte Novene til Jesu Hjertes Fest.

St. Annæ Kirke. To. d. 11. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 Aften Andagt. — Søndag den 14. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). To. den 11. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Andagt med sakramental Velsignelse. — Sønd. d. 14. Juni Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret og Føret tillader det; efter Processionen stille Messe.

St. Knuds Kapel. To. d. 11. Juni Kl. 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 24.

Søndag den 14. Juni.

1925.

INDHOLD: 2. Søndag efter Pintse. — Monseigneur Imbert og hans Lidelsesfæller. — Kirken og Bibelkritikken. V. — Pilegrimstoget. — Prinsesse Margrethes Ferieljem. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

2. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 17. Herren er bleven min Beskytter, og han har ført mig ud i Friheden; han har frelst mig, thi han havde mig kær. Jeg vil elske dig, Herre, min Styrke. Herren er mit faste Værn og min Tilflugt og min Befrier. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Herre, giv os altid baade at frygte og elske dit hellige Navn; thi du slipper aldrig dem ud af din styrkende Haand, hvem du grundfæster i din Kærligheds faste Grund. Ved vor Herre ...

Epistelen. Den hl. Apostel Johannes's 1. Brev, 3. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 119. Til Herren raabte jeg, da jeg var i Trængsel, og han bønhørte mig. Herre, frels min Sjæl fra urelfærdige Læber og fra en svigefuld Tunge. Alleluja, alleluja.

Ps. 7. Herre, min Gud, jeg haaber paa dig, frels mig fra alle mine Forfølgere og fri mig. Alleluja.

Evangeliet. Luk. 14, 16-24 (Den store Nadver).

Ofring (Offertorium).

Ps. 6. Vend dig til mig, Herre, og udfri min Sjæl;
frels mig for din Barmhjerlighed's Skyld.

Stillebøn (Sekreta).

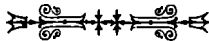
Herre, lad det Offer, som skal vies til dit Navn,
rense os og fra Dag til Dag føre os til en himmelsk
Livsvandel. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 12. Jeg vil synge for Herren, thi han har givet
mig gode Gaver; jeg vil lovprise den højeste Herres
Navn.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Efter at have modtaget dine hellige Gaver beder vi
dig, Herre, at Deltagelsen i din Hemmelighed krafti-
gere og kraftigere maa virke Frelsen i os. Ved vor
Herre . . .

Monseigneur Imbert og hans Lidelsesfæller.

Til Saligerklæringen den 14. Juni.

Hvis man vilde lave en Statistik over Martyrer fra de forskellige Lande, vilde man utvivlsomt komme til det Resultat, at Frankrig bliver Nummer eet. Men man maa jo ogsaa tilføje, at faa Lande har som Frankrig budt saa rige Lejligheder til Martyrdøden baade i Landet selv og i Missionerne. Fra det store Missionsseminar i Paris er der ikke udgaaet mange Præster, som ikke tilsidst har maattet ofre deres Blod for Troen.

Monseigneur Imbert og hans Lidelsesfæller er ligeledes udgaaet fra dette Seminar, og som Overskriften viser, har ogsaa de maattet lide for Troen. I Aaret 1836 ankom de to Præster, Peter Maubant og Jakob Chastan, til Korea, og i December 1837 fulgte Mgr. Lorenz Imbert dem, efter at være blevet udnævnt til Apostolisk Vikar for Korea. Disse

offervillige Missionærers Iver gav de katholske Menigheder nyt Liv; men de foraarsagede derfor ogsaa meget heftige Forfølgelser. Antallet af Fængslinger og Henrettelser steg for hver Dag, der gik. Mgr. Imbert kom 1839 i Fjendens Vold. Fra Fængslet henvendte han sig skriftlig til de to Præster og bad dem frivilligt overgive sig til Dommerne; han haabede nemlig saaledes at faa en Ende paa de grusomme Myrderier paa de Kristne. Begge Missionærer bragte det heroiske Offer og gav sig frivilligt til Kende for de forbavsede Dommere. Forinden skrev de et Afskedsbrev til deres Medbrødre i Pariserseminariet, hvori de bl. a. skriver følgende: »I Dag den 6. September er der ankommet en ny Befaling fra Mgr. Imbert, der forlanger, at vi skal stille os til Martyriet. Vi har den Trøst at kunne afrejse efter endnu engang, for sidste Gang, at have fejret det hellige Messeoffer. Hvilken Glæde er det at kunne sige med den hellige Gregor: »Jeg skal endnu kun tilbagelægge denne ene Vej til Sejrspalmen; jeg længes efter Døden for Christus.« Hvis vi har den Lykke at opnaa denne smukke Palme, saa tak Gud for denne store Godhed; men glem ikke at sende Hjælp til vore stakkels nydøbte, som ellers bliver berøvet al Trøst. Hvis noget skulde kunne formindske den Glæde, som vi nu føler ved denne Afrejse, saa maatte det være Tanken om at skulle forlade saa ivrige nydøbte, som vi i tre Aar har arbejdet iblandt, og som elsker os, som Galaterne har elsket den hellige Paulus. Men vi gaar til en altfor stor Fest, saa at det paa ingen Maade er muligt at føle den mindste Sorg i Hjertet.«

I Sandhed, disse Mænd var værdige til at opnaa Martyrkronen. Den 29. September 1839 blev de efter de sædvanlige Forhør og efter grusomme Pinsler henrettet sammen med deres Biskop udenfor Seouls Port.

Sammen med disse tre Helte bliver tillige 79 koreanske Martyrer erklæret for salige, iblandt dem den første koreanske Præst, Andreas Kim.

K. B.

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

V. DET NY TESTAMENTE.

Angrebene paa det Ny Testamente er ingenlunde ny, men da Welhausens Bibelkritik havde undergravet Agtelsen for gl. Test., kom der mere Fart i Kritikken mod det ny. Medens man fra protestantisk-orthodoks Side i det væsentlige havde holdt fast ved den gamle katholske Lære om Treenigheden, Christi Guddom, Jomfrufødslen og Opstandelsen, banede en stadig tiltagende Imødekommenhed imod »Kritikken« Vej for en skæbnsvanger Tvivlraadhed. De »orthodokse« Forkynderes Antal har i Tyskland altid mere aftaget, ja er mindsket til langt ud den ringere Part, og mens vi her endnu for faa Aartier siden kunde glæde os over, at den langt overvejende Del af de lutherske Theologer i de nævnte Punkter delte Katholikkernes Tro og saaledes ialtfald fastholdt Kristendommens Hovedlærdomme, har den sidste Tids Literatur (og særlig de mange Artikler i Bladene) vist, hvorledes den fra Lutherdommens Moderland udgaaende Bibelkritik stedse vinder større Indflydelse og Udbredelse. Man kan undertiden læse, at den katholske Kirkes Hoveddogme er Læren om Paven. Skønt denne Lære, apologetisk set, er et Bolværk overfor Protestantismen, er det indlysende, at Hoveddogmet er Læren om den allerhelligste Treenighed. Her er Skellet mellem Kristne og Ikke-Kristne. I det gl. Testamente findes kun svage Antydninger, men da Tidens Fylde kom, var det nødvendigt, at et dybere Blik i Guds uendelige Væsen blev tilstaaet Menneskene. Den Personlighed, som Evangelierne beretter om, Profeten fra Nazareth, som kaldes og kalder sig Guds Søn, som tillægger sig samme Myndighed som »Faderen« og at være eet med Faderen, hans Ords og Gerningers vældige Magt, hans dybe Blik i Menneskenes Indre, med hvilke han drog alle til sig og opfyldte endog sine Fjender med Beundring, er et Fænomen i Verdens Historie, som der ikke findes Mage til. Næsten to tusinde Aar er hengaaet, men hans Værk staar endnu, mens alt andet har skiftet, og hans Person er endnu den Dag i

Dag den, om hvem alt drejer sig. Om denne enestaaende Personlighed siger vi, at han var og er den anden Person i Treenigheden, født af Faderen fra Evighed, Gud af Gud, Lys af Lys, af samme Væsen som Faderen, men som for vor Frelses Skyld blev Menneske, uden at holde op med at være Gud og som Menneske blev undfangen af Helligaanden og født af den rene uplettede Jomfru Maria.

Det er Kristendommens Hovedlære, og naar den røkkes, falder alt sammen. For denne Sandhed har Kirken lidt og stridt gennem Aarhundreder og Aartusinder. I alle 4 Evangelier optræder Herren med overnaturlig guddommelig Myndighed, men hos Matth. og Lukas fremhæves og fortælles udtrykkelig Begivenheden om Jomfrufødslen. Den første henviser tillige til Profeten Isaias 7, 14: Se Jomfruen skal undfange og føde en Søn, og man vil kalde hans Navn Emmanuel, hvilket betyder: Gud er med os. Citatet er taget efter Septuaginta, d. v. s. den græske Oversættelse før Christus, der kan altsaa ikke være Tale om, at den er opstaaet under kristelig Indflydelse. Oversættelsen af det hebraiske Ord »Alma« med Jomfru er saaledes vel begrundet, og hele Evangelistens Argumentation beviser tillige, hvilken stor Vægt, han lægger herpaa. Dertil kommer, at kun denne Opfattelse svarer til Sammenhængen. Kong Achaz frygtede for sine Fjender, »hans Hjerter bævede og hans Folks Hjerter, som Skovens Træer bæve for Vinden«. Saa faar Profeten af Herren det Hverv at gaa til ham, og han siger: »Begær et Tegn af Herren din Gud, det være sig i Dybet nedenfra eller i det høje ovenfra.« Men Kongen svarer: »Jeg vil intet begære og ikke friste Herren!« Saa skuer Profeten i Aanden den forjættede Jomfru og bruger de anførte Ord. Hvor intetsigende vilde ikke Profetens Ord være, naar han, som »Kritikken« mener, havde henvist til en almindelig Hustru, som snart skulde føde! Hele Sammenhængen viser, at noget ganske overordentligt forkyndes, og dertil knytter saa Profeten sine øvrige Ord, ved hvilke Landets snare Befrielse bebudes.

Hos Lukas 1, 26—38 læser man det herlige Evangelium om »Mariæ Bebudelse«, som stadig har været de Kristnes Glæde og Trøst. Kritikken dikterer: Det passer ikke i

Sammenhængen, nemlig saaledes som Vantroen opfatter det, altsaa skal det stryges. Eller, hvad der jo uden Tvivl er nemmere, man erklærer hele Ungdomsberetningen hos Matthæus og Lukas for et senere Indskud. Beviser haves ikke, da de vedkommende Kapitler findes i de bedste og ældste Haandskrifter.

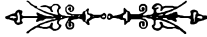
Hos Luk. 3, 23 (altsaa ikke i »Ungdomsberetningen«) læses: Jesus var, da han begyndte, ved tredive Aar gammel, og som man mente, en Søn af Josef. »Kritikken« stryger naturligvis Ordene »som man mente«, og mener i dette Tilfælde at kunne paaberaabe sig et gammelt Vidnesbyrd. I en for nogle Aar siden funden gammel syrisk Oversættelse læses nemlig: Josef, som var trolovet med Jomfruen Maria, avlede Jesus. Hele Sammenhængen viser, at Oversætteren vil sige: Jesus var Josefs Søn *efter Loven*, men han blev født af Jomfruen Maria. De Ord: »som var trolovet med Jomfruen Maria« skal netop fastslaa, at Maria vel *efter jødisk Lov* var Josefs Hustru og at Jesus blev *indskreven* som Josefs Søn, men at hun i Virkelighed var Jomfru ogsaa i Fødselen. Professor Dr. Torn har forleden i »Berlingske Tidende« i to ypperlige Artikler fastslaaet denne Kendsgerning, og det kunde kun glæde enhver Kristen, at man endelig fra den Side optraadte overfor de overfladiske Angreb, man bekæmper den kristne Sandhed med. Bare man med større Bestemthed vilde hævde selve Jomfrufødselens Kendsgerning og saaledes værne om et af Kristendommens Bolværker!

Chr. Rewentlow har forleden i sit allerede før her i Bladet omtalte Skrift: »Breve fra Skærsilden« henvist til den Inkonsekvens, at Protestantismen oprindelig fastholdt Jomfrufødselen, men forkastede Marias Særstilling i Kirken. Saaledes er det! Er Maria Guds Moder, da er hendes Søn Gud, og det er det, alt drejer sig om. Derfor ærer vi Maria som den velsignede blandt Kvinderne, derfor indtager hun en saa fremragende Stilling i Guds Rige. Al Ære og Hæder, som bevises hende, gaar tilbage til Kristus, hendes Søn, Gud og Menneske tilligél Lad os særlig i disse Tider med Andagt bede de Ord, som Engelen hilste hende med, de styrker vor Tro, befæster vort Haab og opflammer vor Kærlighed, Troen paa Christi Guddom,

Haabet om at faa Del i hans Forløsning, Kærlighed til den menneskevordne Gud, som være lovet i al Evighed!

Hil dig, fuld af Naade, Herren er med dig, velsignet er du iblandt Kvinderne. h—.

(Fortsættes.)

Pilegrimstoget.

Vor første Vandring om Mandagen gjaldt den lille, men smukke Kirke Maria Transpontina. I denne Kirke, der ligger paa det Sted, hvor de Fyrster, der i Middelalderen skulde salves til romerske Kejsere, blev modtaget af Præsteskabet, har vi den danske Helligdom

St. Knuds Kapel.

Kapellet er oprettet 1640 paa en danskfødt Mands Tilskyndelse. Medens Svenskere og Nordmænd besøgte henholdsvis Sta. Birgittas og St. Olavs Altre, læste Pastor Schindler her Messen for de danske Pilegrimme, medens Pater Nösen hørte Skrifte i den Skriftestol, der er skænket Kapellet af vor Konge og Dronning under deres Besøg i Rom i 1920.

Del er en glæderig Tanke at vide, at vi her midt i Verdensstaden, hvor Strømmene fra alle Folkeslag skyller sammen, har en lille Nationalhelligdom, hvor der værnes om Knud Konges Ære. Vi medbragte som Gave fra en ikke-katholsk Deltager to Stager til Kapellet, og vi efterlod der vor Fane som et synligt Minde om vort Besøg.

Saa begyndte selve

Valfartsbesøgene.

Med Billedhugger Skikkilds farverige Fane forrest i Flokken drog vi under Sang og Bøn rundt i de fire Hovedkirker for at forrette de Andagter, som den Hellige Fader har sat som Betingelse for at opnaa Jubelaarets store aandelige Goder. Biskopperne, der førte os frem paa disse Steder, talte skiftevis til os med Ord, der kom fra Hjertet

og gik til Hjerterne. Sammen knælede vi her i de romerske Helligdomme for at nedbede Guds Fred over Sindene, over Folkene, Hjemmene og over Guds splittede Hjord.

Vi følte her, hvorledes Kristendommens Grundord om Kærligheden ikke kan opdømmes bag nogen Skranke.

Jeg husker, hvor gribende det var ude i Laterankirken, alle Kirkers Moder, som den med Rette kaldes, da vor Biskop opfordrede til Bøn for vore i Troen adskilte Brødre med disse Ord:

»De skal vide, at vi elsker dem, og at vi altid vil omfatte dem i vore Bønner. Vi ønsker Guds rige Velsignelse over alle dem, der er skilte fra os i Bekendelsen, men eet med os i Kærligheden. Lad os haabe, at ogsaa de husker os i deres Bønner.«

En anden Begivenhed ved jeg, har gjort et uudsletteligt Indtryk paa alle:

Messen i Katakomberne.

Desværre forhindrede mine Pligter inde i Rom mig i at deltage, men jeg ved fra tidligere Besøg, hvilken Magt over Sindene disse hellige Steder besidder.

Intet Under, at der ses Taarer i manges Øjne under Besøget paa disse Steder, der har givet Ly for de første Trosvidner og været det sidste Hvilested for Kirkens første Afgrøde.

Hver Fodsbred taler med en Styrke, der maa overvælde os, saa hjerteskrærende tydeligt taler selve Jorden her om de første Tidens Trængsel. Det er, som laa der en ren og sval Luftning fra Oldkirkens Dage i disse endeløse Gange.

Her er Kristendommens første Kapitler skrevet i Stenene. Og her paa disse mindemættede Steder stod altsaa Folk fra det høje Nord, samlet i den samme Aand og om det samme Offer som hine første Kristne . . .

En anden Oplevelse, der i vor Bevidsthed skærer sig ud af den Række af store Begivenheder, vore Romerdage var, er Modtagelsen hos den Hellige Fader.

Audiensen hos Paven.

Ved Middagstid mødtes vi foran Bronceporten paa

Peterspladsen og blev af Biskopperne ført op i de tre Sale, hvor Audiensen skulde finde Sted.

De to nordiske Kammerherrer ved Pavehoffet, Grev Paus og Markis Lagergren gjorde Tjeneste og var behjælpelige med at faa de audienssøgende rigtigt grupperede. Efter nogen Ventetid, som vi brugte til at faa et Indtryk af Salenes Skønhed, kom to pavelige Gardister i de farverige Landsknægtsuniformer for at tilkendegive, at vi skulde knæle, thi nu nærmede den Hellige Fader sig. Umiddelbart derefter tonede Pavens hvidklædte Skikkelse frem i Døren. Pius XI ser meget mild ud.

Benedikt XV var ligesom mere fjern i hele sin Fremtræden, naar han gav Audiens. Den nuværende Pave er saa usigelig hjertelig og ligefrem i sit Væsen.

Først gik Paven ned langs Rækkerne for at række Haanden frem til Ringkys og se hver enkelt Deltager.

Enkelte Steder standsede Paven foran en Gruppe, f. Eks. gjorde han et særligt Ophold foran den islandske Gruppe, som han rettede nogle særlige Velkomstord til. Præfekten Mgr. Meulenberg forestillede specielt Islands første og ældste Katholik, Hr. Gunnar Einarsson, som Paven vekslede nogle Ord med.

Ogsaa foran de polske Deltagere, der har sparet sammen i lange Tider for at kunne foretage denne Valfart til Rom, gjorde Paven Ophold for ogsaa at give dem en særlig Velkomsthilsen.

Vi Pilegrimme var ikke kommet ned for at se Verdens største Hersker i vor Verdensdels største og kunstrigeste Palads, vi var kommet for at modtage Velsignelsen af den Mand, som vi ved er Arvtager efter hin Fisker fra Jødeland, som Herren selv har givet Hyrdeembedet. Og denne Mand var det, der stod foran os i sin enkle hvide Dragt her midt i al denne brogede Pragt.

Da Paven havde endt sin Rundgang, samledes vi alle i Tronsalen, sala ducale, hvor Paven fra sin Tronstol holdt følgende Tale:

Pavens Tale.

Mine kære, mine allerkæreste Børn fra Norden!
Vær velkomne her i Eders Faders Hus, thi naar I er

kommet her til Rom, er det efter Indbydelse fra en Fader . . .

Jeg kan ikke sige Eder, hvilken Glæde Eders Besøg bringer mig. I er kommet her til Byen for at være Vidne til de store Højtideligheder, ved hvilke de fuldkomne er blevet indsat i den store Række af Helgener, Mennesker er blevet anerkendt som fuldkomne Forbilleder. Det er en Opmuntring til Eder til selv at stræbe højere, til at følge dem, thi hvad Værd har vel Mennesket, hvis det ikke har et Ideal at vandre mod.

I Gaar var I i Katakomberne og der, hvor Simon Peter selv har vandret, og hvor han har talt med Herren.

I er kommet langvejs fra til Rom, og det er første Gang, I besøger mig. Jeg kan ikke i Ord udsige min Glæde over dette Besøg, thi naar jeg sendte min Repræsentant ud for at bringe Eder Bud om min Kærlighed til Eder, da var I de første i hele Kirken, der modtog min Indbydelse til at overvære Jubelaaret i Rom. Jeg hilser Eder alle hjertelig velkommen hid og haaber, dette Besøg maa bringe Eder ny Tilskyndelse til at stræbe efter Kirkens Idealer.

Her har vi ogsaa Repræsentanter for Pressen, denne Magtfaktor, alle maa respektere. Jeg tager Anledningen til at byde dens Repræsentanter et særligt Velkommen og takke, fordi de har fulgt med hened.

Da I forlod Danmark, Norge, Sverrig, Finland og Island, var der mange, der med Vemod saa Eder drage bort, alle de mange, der vilde have fulgt Eder, om de blot havde kunnet.

Mange har I efterladt, mange har forladt Søsken og Børn og deres syge og gamle, der nu er hos Eder i Tankerne. Derfor vil Vi give Eder en særlig Velsignelse, som I skal bringe med Eder til Eders Hjemland. Vi kan ikke udtrykke, hvor meget Vi elsker de nordiske Katholikker, der lever et ensomt Liv blandt anderledestroende. Bær Vor Velsignelse med Eder til Eders Hjemlande, bær den med Eder til Eders Byer og Eders Hjem. Hvor I gaar, skal Vor Velsignelse gaa med Eder til Eders kære, til Eders syge og eders gamle.

Derpaa lyste den Hellige Fader Velsignelsen over os nordiske Pilegrimme — for første Gang siden Reformationen.

Biskop Brems oversatte Pavens Tale, og vi istente »Fast skal min Daabspagt evigt staa«. Da Paven gjorde Tegn til at ville forlade os, udbragte den norske Biskop et Leve for Hs. Hellighed, der besvaredes med et nifoldigt Hurra. Inden Paven forlod os, udtalte han paa Dansk Ordene »Lovet være Jesus Christus«.

Under taknemmeligt Bifald fra de henved 500 Deltagere forlod den Hellige Fader Salen.

Vi vil lade dette smukke Minde staa som det sidste Indtryk fra vort Romerophold.

* * *

Ved et Tilbageblik viser Oplevelserne i Rom sig ikke for vort indre Blik som en Række straalende Enkeltoplevelser, men som en Kæde af Begivenheder, der nøje er knyttet sammen til en harmonisk Helhed. Det, der giver alle de forskelligartede Indtryk denne indre Enhed, det, der giver dem Liv og Dybde, er den Aand, hvori hele denne Færd er foretaget. Takket være Biskoppernes og de øvrige gejstlige Deltageres store Indsats lykkedes det at føde en Stemning, et Aandspræg, der bevirker, at vort Romerophold ikke blot blev en Række lysende Minder, men at vi hjembragte Livsværdier.

Det var, hvad vi kan kalde Pilegrimsfærdens Sjæl, dens indre levende Kraft. Men ogsaa den ydre Ramme maa nævnes her.

Der hersker fuld Enighed om, at Bennetts Bureau har indlagt sig de største Fortjenester ved de store Arrangementer. Med aldrig svigtende Takt og enestaaende Dygtighed har Direktør Gjersøe personlig overvaaget, at alt gik, som det skulde. Kun den, der personlig har haft Lejlighed til at se ind i det mægtige Maskineri, der bogstavelig talt har været i Gang uafbrudt under hele Færden, kan danne sig et Begreb om det enorme Arbejde, han og hans Medarbejdere har udført.

Bureauet kan da ogsaa glæde sig over, at det var den almindelige Mening i Rom, som vist ogsaa er blevet ud-

talt overfor Hs. Højærværdighed Biskoppen, at vort Pilegrimstog var bedre organiseret end Pilegrimstog fra katolske Lande, hvor man dog har Erfaringens værdifulde Støtte. En smukkere Ros kan vel næppe gives, men den er vel-fortjent. Alle Arrangements havde klappet fint paa Ned-vejen, og det samme kan siges om Hjem rejsen.

Ogsaa den bragte os mange og forskelligartede Op-levelser, som vil blive staaende i Erindringen.

Der var f. Eks. den vidunderlige Rejse gennem Svejts, der naaede sit Højdepunkt i Sejlturen paa Vierwald-städler-Søen.

I blændende Sommersol sejlede vi her gennem et af Verdens smukkeste og mest maleriske Bjerglandskaber, der ogsaa talte til os med Mindernes Røst, Mindet om den svejtsiske Nationalhelt, hvis Navn er blevet udødeliggjort i Digt og Toner . . .

De kirkelige Begivenheder fik en værdig og pompøs Afslutning ved den store Messe i Domkirken i Luzern, denne herlige ægte svejtsiske By, hvor vi overnattede for at samle Kræfter til den sidste anstrengende Del af Rejsen.

Om Aftenen var der Tid til Spadsereture langs den smukke Reutz Flod og over dens gamle morsomme Broer med de interessante Malerier fra 17-Hundredtallet. Enkelte af os fandt Vej hen til en stor Sangerfest, en rigtig Folke-fest, der gav os Lejlighed til at høre den noksom bekendte Jodlen, der i vore Øren lyder som Hysten sat i System.

Om Morgenen holdtes saa den store afsluttende Messe i Domkirken, hvis Kor ledsagede Messen med meget smuk Koral.

Den norske Biskop, Mgr. Smit, læste den hellige Messe, en højtidelig Levitmesse, Biskop Brems holdt en gribende Prædiken om Valfartens Betydning og Resultater, den svenske Biskop, Mgr. Müller, uddelte den hellige Kommunion, og den islandske Præfekt, Mgr. Meulenbergs, lyste den sakramentale Velsignelse.

Efter denne smukke Afslutning paa selve Valfarten gik det atter hjemad mod Danmark.

Jeg tror, det er gaaet flere, som det er gaaet mig: da vi atter saa ud over det frodige danske Land og nikkede

genkendende til de lyse Løvskove, da følte vi for Alvor, at vort Land ejer en egen stille Skønhed.

Det er ikke de store himmelstræbende Linjer, ikke den evige Snes storslaaede Syner eller Palmernes sære Trylleri, men det er en gedigen Skønhed som over gamle Kobber-ting, noget tilforladeligt og redeligt, frit for alt, der virker pralende . . .

Saadan bød Danmark os velkommen hjem.

Medens vi kørte gennem Danmark, nedridsede jeg nogle Linjer, som Hjemkomststemningen affødte.

Jeg vil lade dem danne Afslutningen paa dette Forsøg paa at gengive lidt af Pilegrimsfærden og dens skiftende Stemninger:

Hjemad igen.

Jeg ser mig helt glad i de glødende Tegl
og de hvidtede Smaakirke-Mure . . .
En Blodbøg, der rejser sig, haardfør og stejl
tæt ved en nyfoldet Fure,
bringer en Hilsen, et Velkomstens Ord
fra Norden, fra Løvskovens Land,
hvor Bølgerne sætter de riflede Spor
i det flygende, solhvide Sand . . .
De snehvide Længer med trøskede Tag
bagved Klynger af Bøge og Pil,
der gemmer sig lunt bag et Skovbakkedrag,
bringer Blikket et frydefuldt Hvil . . .
I det fjerne glitrer et skumstribet Sund
som en Skjoldrad, der glimter bag Skoven,
og inde paa Marken i Ly af en Lund
gaar en Bonde saa sindigt bag Ploven . . .
Men Længslernes Tyngsel er dobbelt saa svær,
naar alting er hjemligt og kendt . . .
Da føler vi atter, at Hjemmet er nær,
da ved vi, at Færden er endt.

S. P. Fornjotur.

Prinsesse Margrethes Feriehjem.

Under Ledelse af et Fællesudvalg for Danske Kvinders Katolske Forbund og Sct. Vincentsforeningen for katolske Damer er der oprettet et Feriehjem for Pigebørn fra Kirkeskolerne, foreløbig fra Sct. Ansgars og Sakraments sognet, i hvilke to Sogne S. V. f. K. D. virker.

En Pavillon er stillet til Raadighed i Horserød i sunde og smukke Naturomgivelser og ikke længere end en god Spadseretur fra Helsingør. 30 Børn i to Hold glæder sig allerede til at tilbringe 3 Uger uden for Københavns mørke og snævre Gader . . . om vi kun maa have de nødvendige Midler til at realisere vore Planer, som vi ønsker det.

Med vor højærværdige Biskops Billigelse og Opmuntring henvender vi os derfor gennem disse Linier til vore Trosfæller for at bede dem om at støtte Sagen ved Pengebidrag eller Naturalier.

Det er vort Haab at kunne skabe en fast Institution, som i de kommende Aar kan give et stadig større Antal af vore katolske Børn et sundt og godt Landophold, ikke blot i smukke Naturomgivelser, men ogsaa under katolsk Ledelse og under Former, der vil kunne skabe katolsk Hjemliv.

Hendes kongelige Højhed Prinsesse Margrethe, der for Tiden opholder sig her i Landet, interesserer sig for Sagen og yder den sin Støtte, ja har endogsaa tilladt, at Hjemmet kommer til at bære hendes Navn. Vi ser saaledes, at vor kære katolske Prinsesse ikke glemmer Danmark og sine Trosfæller.

Bidrag modtages af undertegnede:

Helga Günther,
Bangertsgade 11. N.

Ang. Utke Ramsing,
Kastelsvej 19. Ø.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved A. C.'s Generalforsamling d. 27. Maj var der mødt 17 Medlemmer. Efter Formandens Beretning og en længere Diskussion, foretoges Valg af Administratores for det nye Aar. Pastor Bernh. Jensen, der nu havde været Administrator i 5 Aar, ønskede ikke Genvalg. Cand. phil. Børge-Schmidt blev genvalgt, og nyvalgt blev Pastor Menzinger og cand. phil. Kinzi.

— »St. Josefs Gilde« var de første, der havde foranstaltet et Møde med Foredrag om Pilegrimstoget og Fremvisning af Filmen. Cand. phil. Fornjotur holdt

et haade fornøjeligt og oplysende Foredrag, som i Hovedsagen bliver gengivet her i Bladet. Filmen var ikke blevet færdig, men kun nogle Brudstykker fik vi at se, Billeder fra München, Rom og Svejts, der lod os ane noget af Rejsens Herligheder. Jesu Hjerte Kirkes Kor bidrog ved sin Sang til at give Aftenen et festligt Præg, og den sluttede med, at Hs. Højærværdighed Biskoppen rettede nogle Ord til de mange Tilhørere, der havde fyldt St. Knuds Sal. Biskoppen samlede sine Indtryk fra Pilegrimsfærden i dette, at vi har det godt i vor Faders Hus, at det er en stor Lykke at være Katholik. En stor Glæde havde det været at se den Elskværdighed og Godhed, der mødte de nordiske Pilegrimme overalt, ikke mindst fra den Hellige Fader selv, der ogsaa i en privat Audiens overfor Biskoppen havde udtalt, at han glædede sig meget over Skandinavernes Besøg. Et stærkt Indtryk havde Biskoppen ogsaa faaet af Deltagernes Fromhed, og han rettede en hjertelig Tak til alle dem, der havde været med, for den Orden, Diciplin og Fromhed, der havde præget hele Færden.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 28. Juni.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 12. Juni Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 14. Juni i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 14. Juni Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerte Kirken. Samme Dags Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Christi Legems Procession, hvori begge Kongregationer deltager.

Mandag d. 15. ds. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften: Højtidelig Afslutning med Prædiken og Te Deum. NB. Der er Adgang for alle; særlig indbydes Kongreganisternes Forældre og Paarørende til at deltage i dette Møde.

Katholsk Ungdoms Forbund.

Udflugt til Helsingør Søndag den 21. Juni.

Med Damper fra Havnegade Kl. 9 — Besøg paa Kronborg Slot. — Tur til Julebæk etc.

Mad for hele Dagen medbringes. Indtegning à Kr. 5,00 sker hos Formanden Einar Railb, Flensborggade 59^a, Kassereren Kai Borggren, Jagtvej 202 St. samt hos Portneren, Stenosgade 4 og maa være indbetalt senest Fredag den 19. Juni.

NB. Medlemmernes Slægtninge og Venner indbydes venligst til at deltage i Turen.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Den aarlige Skovtur pr. Turistbiler finder Sted *Søndag d. 5. Juli til Nøddebo, Gurre og Humlebæk.*

Start: Femvejen Kl. 9 $\frac{1}{2}$. — Venner og Bekendte er hjertelig velkomne. Man bedes tegne sig inden den 28. Juni hos en af Bestyrelsen:

Fr. Grugni,
Ord. 1197.

P. Hylleholl,
Ord. 425.

Fr. Opffer,
Ord. 1403.

G. Bræms.
Lyngby 89.

Kirkelig Kalender.

14. Juni 2. Søndag efter Pintse.	21. Juni 3. Søndag eft. Pintse.
15. — M. Oktavdag.	22. — M. Paulinus, Biskop og Bekender.
16. — Ti. Oktavdag.	23. — Ti. Vigilie.
17. — O. Oktavdag.	24. — O. Johannes Døberen.
18. — To. Oktav af Christi Legems Fest.	25. — To. Vilhelm, Abbed.
19. — F. Jesu Hjertes Fest.	26. — F. Johannes o. Paulus, Martyrer.
20. — L. Silverius, Pave og Martyr.	27. — L. Oktavdag.

Christi Legemsfest i Roskilde.

Søndag den 14. Juni.

Kl. 7 Stille Messe.

Kl. 9 Levitmesse.

Efter Messen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Sangen under Processionen ledsages af Musikdirektør Sørensens Orkester.)

Kl. 12 Middagspause. Forsamlingssalen staar til Raadighed for udenbys Deltagere i Festen. Her kan medbragt Mad nydes, og dertil kan faas Sodavand og Kaffe eller The med Sukker og Fløde.

Kl. 2 Møde ved Lourdesgrotten i Hospitalshaven (i Tilfælde af daarligt Vejr i Forsamlingssalen).

1) Foredrag af Pater Rektor Fr. Kùpferle, S. J. om »Guds Telt hos Menneskene.

2) Foredrag af Hr. Fornjotur om den nordiske Pilgrimsfærd.

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

Processioner paa Christi Legems Fest

To. 11. Juni. Kl. 10 St. Ansgars Kirke. — Kl. 4 Efterm. Haven ved Immaculatakirken.

S. d. 14. Juni. Kl. 9 St. Andreas Kirke og Haven. — Kl. 9½ St. Annæ Kirke og Elisabeth Hospitals Have. — Kl. 7½ Aften Jesu Hjertes Kirke.

To. 18. Juni. Kl. 8 Aften St. Ansgars Kirke,

Christi Legems Procession i Ordrup.

finder Sted Sønd. d. 14. Juni efter Højmessens Kl. 9, dog kun hvis Vejr og Føre tillader det. Efter Processionen læses en stille Messe. Desuden stille Messe Kl. 6½ og 8.

Sakramentskirken. Søndagen i Oktaven udstilles det allerh. Sakramente efter Pontifikalmessen (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6).

Indtil Torsdag den 18. ds. hver Morgen efter Ottemessen sakramental Velsignelse.

Fredag den 19. ds., *Jesu Hjerte Fest* Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

Br. anmeldes om at komme til Stede i St. Ansgars Kirke Torsdag den 18. Juni Kl. 8 Aften for at deltage i Christi Legems Processionen.

Bestyrelsen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aungariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvertalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbænd (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernb. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 25.

Søndag den 21. Juni.

1925.

INDHOLD: 3. Søndag efter Pintse. — Positiv Kristendom. — De otte kanadiske Martyrer. — Hvordan ser det ud i Wien? — Valfarten til Haraldsted. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Avertissementer.

3. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 24. Se til mig og forbarm dig over mig, Herre; thi jeg er ensom og fattig. Se til min Usselhed og min Møje, og forlad mig alle mine Synder, min Gud. Til dig, Herre, har jeg løftet min Sjæl; paa dig stoler jeg, min Gud, jeg skal ikke blive til Skamme. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som er deres Beskytter, der haaber paa dig, og uden hvem intet har Kraft, og intet er helligt, udgyd mangfoldig din Barmhjertighed over os, at vi under din Ledelse og din Førelse saaledes maa vandre gennem de timelige Goder, at vi ikke gaar glip af de evige. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Petrus's 1. Brev, 5. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 54. Kast dine Tanker paa Herren, og han skal selv forsørge dig. Da jeg raabte til Herren, hørte han mit Raab om Hjælp mod dem, der træder mig for nær. Alleluja, alleluja.

Ps. 7. Gud er en retfærdig Dommer, stærk og dog langmodig; mon han vil vredes alle Dage? Alleluja.

Evangeliet. Luk. 15, 1-10 (Det vildfarne Faar).

Ofring (Offertorium).

Ps. 9. Alle de, som kender dit Navn, skal haabe paa dig, Herre; thi du forlader ikke dem, der søger dig. Lovsynger Herren, som bor paa Sion; thi han har ikke glemt de fattiges Bøn.

Stillebøn (Sekreta).

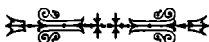
Se i Naade ned paa din ydmygt bedende Kirkes Gaver, Herre, og forund dine troende at modtage dem til Frelse under stadig Helliggørelse. Ved vor Herre. . .

Kommunionvers (Communio).

Luk. 15. Jeg siger eder, der er Glæde blandt Guds Engle over een Synder, som gør Bod.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad dine hellige Gaver, som vi har modtaget, levendegøre os og forberede os, der ved dem har faaet Forsoning, til den evige Forbarmelse. Ved vor Herre. . .

Positiv Kristendom.

I al den moderne Hurlumhej, der — fremkaldt dels af ondskafulde, dels af overfladiske Skrivelser i Bladene — vækker saa megen Opsigt, Uro og desværre ogsaa Tvivl og religiøs Usikkerhed i vide Kredse, synes det mig vel paa sin Plads at skære igennem alt Vrøvlet ved at tage et ganske bestemt Standpunkt og gøre det klart haade for sig selv og for andre, hvad det egentlig er, vi som Kristne og specielt som Katholikker bekender os til.

Hertil hører der ikke noget stort Apparat og megen Lærdom, men kun en ganske almindelig jævn Begavelse og saa en ærlig Vilje. En dybtgaaende theologisk eller filosofisk Udredning behøves slet ikke, den fører sjældent til positive Resultater i en Diskussion om religiøse Spørgsmaal og er sommetider endog snarere til Skade end til

Gavn. Det var jo allerede Tilfældet, da den hellige Stefanus disputerede med de Skriftkloge for det høje Raad i Jerusalem. Hans Modstandere formaaede ikke at gendrive ham; men de vilde ikke bøje sig for Sandheden; de blev forbitrede, »det skar dem i Hjertet, og de bed Tænderne sammen imod ham«. (Ap. G. 7, 54.)

Verdensapostlen søgte heller ikke at glimre og gøre Indtryk ved videnskabelig Bevisførelse eller ved oratoriske Mesterværker: »Da jeg kom til eder, kom jeg ikke med høje Ord eller Visdom for at forkynde eder Vidnesbyrdet om Christus; . . . og min Tale og min Prædiken var ikke i menneskelig Visdoms overtalende Ord men i Aands og Krafts Bevisning, for at eders Tro ikke skal være i menneskelig Visdom, men i Guds Kraft.« (1. Kor. 2, 1 ff.)

I vore Dage er det ikke meget anderledes; Kampen imod den katholske Kirke føres under lidt forandrede Former, men ellers med den samme lidenskabelige Hidsighed og Forbitrelse. Og hvorfor? Ja, fordi den katholske Kirke fortsætter sin guddommelige Stifters Virksomhed, og Han har forudsagt det: »Har de forfulgt mig, skal de ogsaa forfølge eder.« (Joh. 15, 20.)

Den katholske Kirke er »Sandhedens Støtte og Grundvold« — den alene er den retmæssige Indehaver, Forkynner og Fortolker af hele den aabenbarede Sandhed, af den ubeskaarne positive Kristendom. Trænger denne Paastand mon til nærmere Bevis? Man skulde næsten ikke synes, at det behøvedes, thi vi har jo en 1900-aarig uafbrudt Kontinuitet at støtte os til, og naar vi kalder os for katholske Kristne, saa slutter vi os til den hellige Biskop og Martyr Pacianus († 390), der sagde: »Kristen er mit Navn, Katholik mit Tilnavn. Kristennavnet har vi efter vor hellige Kirkes Grundlægger og Stifter; men vi er kun da Kristne, saafremt vi er enige med Apostelfyrsten Petrus, som ved Cæsarea Filippi overfor sin Herre og Mester paa dennes Spørgsmaal: »Hvem siger I mig at være?« afgav den højtidelige Erklæring: »Du er Christus, den levende Guds Søn.« (Matth. 16, 16.) Denne Erklæring, som Jesus Christus selv godkendte og bekræftede ved at sige: »Dette har ikke Kød og Blod aabenbaret dig, men min Fader, som er i Himmelen,« er grundlæggende for den kristne

Tro, ja den er Kristendommens egentlige Væsen og Kerne. Den, som vil være Kristen, kan slet ikke indlade sig paa at debattere dette Spørgsmaal paa en Maade, der tillader en anden Løsning eller endog blot indrømmer Muligheden af en saadan.

Dette er saa aldeles afgjort, at allerede den hl. Apostel Johannes skriver: »Troer ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de er af Gud; thi mange falske Profeter er udgangne i Verden. Derpaa kendes Guds Aand: enhver Aand, som bekender, at Jesus Christus er kommen i Kød, er af Gud, og enhver Aand, som deler Jesus (f. Eks. i den »historiske« Jesus og den »bibelske« Christus) er ikke af Gud; og denne er Antikristen, om hvem I har hørt, at han kommer, og han er allerede nu i Verden.« (1. Joh. 4, 1-3.)

Berettiget til at føre Kristennavnet er strengt taget kun den, der virkelig ogsaa fuldt og fast tror paa Jesus Kristus, d. v. s. ikke blot paa ham som en Person, der historisk bevislig har eksisteret, men paa ham, der i Ordets fulde Betydning er Guds virkelige Søn, den anden Person i Treenigheden, den eenbaarne af Faderen, »fuld af Naade og Sandhed«. (Joh. 1, 14.)

I Troen paa ham er vi »alle døbte i een Aand til eet Legeme« (1. Kor. 12, 13); som Lemmer af dette Legeme skal alle vokse og udvikle sig, »indtil vi alle naar til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til den fuldkomne Mand, til Maalet for Christi Fyldes Alder, for at vi ikke mere skal være Børn, der som Havbølger omdrives af enhver Læres Vind ved Menneskers Skalkhed, ved Træskhed i Vildfarelsens forførende Kunstgreb, men at vi ved at øve Sandhed i Kærlighed i alle Maader skal vokse i ham, som er Hovedet, Christus«. (Eph. 4, 13-15.)

Desværre er dog denne Enhed, der burde — og efter Christi Vilje (Joh. 17, 21) skulde — herske blandt alle dem, der opkalder sig efter ham, og som var en glædelig Kendsgerning i Kirkens første Begyndelse (»de troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl«, Ap. Gern. 4, 32), snart bleven forstyrret og splittet. Allerede paa et tidligt Tidspunkt saa Apostlen Paulus sig foranlediget til at irettesætte Menigheden i Korinth: »Der er bleven meddelt mig, at der

er Stridigheder iblandt eder. Jeg mener nemlig det, at enhver af eder siger: Jeg følger Paulus, jeg Apollo, jeg Kephas, men jeg Christus. Er da Christus bleven delt? Eller er Paulus korsfæstet for eder? Eller er I døbte i Pauli Navn?» (1. Kor. 1, 12 f.) Og senere: »Jeg frygter nemlig, at jeg, naar jeg kommer, ikke finder eder saaledes, som jeg ønsker . . . at der skal være Trætter, Nid, Vrede, Splid, Bagtalelse, Øretuderier, Opblæsthed, Tvistigheder iblandt Eder« (2. Kor. 12, 20), og i Brevet til Romerne udtaler han den Advarsel: »Jeg beder eder, Brødre, at I mærker eder dem, som anstifter Splid og Forargelse tværtimod den Lære, som I har lært; og undviger dem.« (Rom. 16, 17.)

Disse Ord synes at være skrevet, som om de var bestemt for vore Dage, og de viser tydeligt, hvor lidt Menneskene egentlig har forandret sig. Splid og Splittelse — er det ikke netop ogsaa Nutidens Signatur?

Enhed findes kun i den katholske Kristendom, og for at hævde og fremhæve dette var det paa en Maade nødvendigt at præge dette Tilnavn »katholsk«. Kristen bliver man ved Daaben, og dersom enhver døbt holdt sig fuldt og fast til det, han blev døbt paa, var enhver Tilføjeelse unødvendig. Men fordi der fandtes — og findes — døbte, som selv laver deres Kristendom til, snart ved at lægge noget til, snart ved at skære noget fra, snart ved at underlægge Trosindholdet en anden Betydning, end det oprindelig havde, — hvad alene den ufejlbare kirkelige Læreautoritet med en inappellabel Højesteretsmyndighed har Adkomst til at afgøre — var det paakrævet at tilføje et særligt Kendemærke til den rette Tros Bekendelse, saa de kunde skelnes fra alle dem, der med Urette sejlede under det gamle Flag.

Vort Kendemærke er altsaa Tilnavnet »katholsk«. Og hvad betyder »katholsk«? Det bliver som Regel oversat med »almindelig«. Men det har dog en endnu mere prægnant Betydning. Det stammer jo fra det græske καθ' ὅλον, over det hele, »Rub og Stub«, helt igennem, uden Undtagelse. Her gælder om Troen, hvad Apostlen Jakobus siger om Budene: »Hvo, som holder hele Loven, men støder an i eet Bud, han er bleven skyldig i dem alle.« (Jak,

2, 10.) Den aabenbarede Sandhed har jo den samme Op-
 rindelse som Budene, idet begge stammer fra Gud. Naar
 Gud, som er vor øverste Herre, befaler noget, saa har en-
 hver Skabning den ubetingede Pligt at lyde, at gøre Guds
 Vilje, om det end falder nok saa tungt og vanskeligt. Ingen
 har Lov til at nægte Lydighed; tilvisse har Mennesket sin
 frie Vilje, kan misbruge den og udslynge et trodsigt: »Non
 serviam!« Jeg vil ikke tjene! (Jer. 2, 20) men en saadan
 Ulydighed efterfølges da ogsaa af Forkastelsens Dom. Thi
 Gud Herren lader sig ikke spotte; og naar han »ikke skaa-
 nede de Engle, som syndede, men nedstyrkede dem i Af-
 grunden, bundne i Helvedes Lænker« (2. Petr. 2, 4), saa
 vil han straffe oprørske Mennesker paa lignende Maade.
 Og det samme gælder for dem, som ikke vil tro hele
 den aabenbarede Sandhed, som gør Modstand imod den
 Lære, Christus har aabenbaret, og som Kirken vedvarende
 forkynder med guddommelig, ufejlbar Autoritet paa hans
 Vegne.

»Hvo, som ikke tror — siger Christus — han er alle-
 rede dømt, fordi han ikke tror paa Guds enbaarne Søns
 Navn.« (Joh. 3, 18.) Det hjælper her ikke at komme med
 Udflugter og Indvendinger; man har simpelthen ikke Lov
 til at vælge og vrage imellem Trosaaftenbaringer, Dogmer,
 d. v. s. Sandheder, som for den — ak! saa lille og saare
 begrænsede — menneskelige Forstand er og vedbliver at
 være aldeles ufattelige og ubegribelige Hæmmeligheder. Her
 gælder det kun om at underkaste sig i al Ydmyghed og
 Beskedenhed som et lille Barn, der modtager Undervisning
 af sine Forældre eller Lærere. Thi »dersom I ikke bliver
 som Børn, kommer I ikke i Himmerige«. (Matth. 18, 3.)

Naar vi vil være Kristne, maa vi være det fuldud, helt
 igennem; Sandheden maa modtages med et redebont Sinde-
 lag, uden smaalig Kritik, den maa saa at sige gaa over i
 Kød og Blod; for den mindste Trosartikel maa man være
 rede til at ofre den sidste Blodsdraabe, saaledes som de
 hellige Martyrer i titusindvis, ja i millionvis har gjort det,
 og som enhver fuldblods Kristen den Dag i Dag er villig
 til at gøre det. Derfor »lader eder ikke forføre!« tilraaber
 den hellige Paulus os. (1. Kor. 15, 33.) Og den hellige Pe-
 trus siger: »Og iblandt eder skal der være falske Lærere,

som skal føre Fordærvsens Kætterier og fornægte den Herre, som har købt dem, idet de fører en hastig Fordærvelse over sig selv . . . De spotter, hvad de ikke kender, og skal gaa til Grunde i deres Fordærvelse.« (2. Petr. 2, 1. 12.)

Enhver Aabenbaring, Gud har nedladt sig til at give os, maa vi antage og sige: »Tal, Herre, din Tjener hører!« (1. Kong. 3, 9.) Vi maa ikke lade os anfægte af vantro Menneskers Vrangvilje eller Ondskab, deres Haan og Spot, men fuldt ud slutte os til Apostelen Petrus, der uden Tøven højede sig for den modtagne omend ikke forstaaede Lære om Alterets helligste Sakramente: »Herre, til hvem skulle vi mon gaa? Du har det evige Livs Ord!« (Joh. 6, 69.)

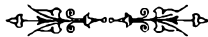
For 1600 Aar siden, paa Kirkemødet i Efesus, blev Læren om Christi Guddom fastslaaet som aabenbare, urokkelig Trossandhed; de moderne Angreb paa Christi guddommelige Natur er altsaa ingenlunde nye Opfindelser eller Resultater af videnskabelige Forskninger, de er tværtimod ældgamle Vildfarelser og Løgne og som saadanne brændemærkede af Kirken. Vi maa altsaa ikke lade os paavirke deraf, men altid urokkelig holde os til Christi eneste sande Kirke.

Tak være Gud, som naaderig
til Sandheds Kirke kaldte mig,
jeg aldrig den vil svigte!

At bringe dette Løfte til Udførelse maa for enhver ægte Katholik være baade en Æres- og en Hjertesag.

En saadan Trosbekendelse er i Sandhed katholsk, og denne alene, udført og efterlevet i det praktiske Liv, er i Ordets fulde og utvetydige Forstand positiv Kristen-
dom. —

Ph. v. Kettenburg.

De otte kanadiske Martyrer.

De Blodvidner, der skal beatificeres d. 21. Juni, fortjener Interesse ikke blot for deres personlige Egenskabers Skyld, men ogsaa, fordi de er en Illustration til en stor

Hemmelighed i Guds Riges Historie. Kirkehistorien har nemlig sine Gaader. Vi ser f. Eks. i gamle Tider, at de afrikanske Menigheder, som har fostret en hl. Augustin, i Forfølgelsens Storm saa at sige fejedes bort fra Jordens Overflade uden at efterlade andre Spor end Ruiner. — Noget lignende opdager man ved Studiet af Huronfolkets Historie i Midten af det 17. Aarhundrede.

Paa nogle faa Aar havde ihærdige Jesuitmissionærer opnaaet meget glædelige Resultater. Nordamerika vilde, efter den protestantiske Historieskriver Parkmans Ord, allerede dengang kunde have nydt godt af Korsets Velsignelse, hvis ikke Irokeserkrigen fuldstændig havde ødelagt Huroernerne og den paabegyndte fremadstræbende Mission. Her staar vi altsaa foran det store Spørgsmaal: Hvorfor har Gud tilladt det?, og har kun det Svar: »Guds Veje er ikke vore Veje! Vi ved med absolut Sikkerhed, at han er uendelig vis og god og retfærdig, men vi gennemskuer ikke Tingenes Sammenhæng.«

Blandt de mange, der blev hugget ned af de grusomme Irokesere, var ogsaa 8 Medlemmer af Jesu Selskab, Patrene Joh. de Brébeuf, Gabr. Lallemand, Anton Daniel, Carl Garnier, Noël Chabanel og Isaak Jogues og to Lægbrødre ved Navn Renatus Goupil og Joh. de la Lande.

Lad os høre lidt om deres Liv og Gerninger, der har gjort dem værdige til nu at æres som »salige« i Guds Kirke.

Efter at Franskmændene i Begyndelsen af det 17. Aarhundrede havde sat sig fast i det nuværende Kanada, var det jo en Selvfølge for de franske Jesuiter at sende Missionærer til Indianerne i disse Egne. Det var i Aaret 1625, at P. de Brébeuf med to Ledsagere for første Gang gik i Land ved Quebec. Næppe var de naaet til deres Bestemmelsessted, saa tvang et Angreb fra Huguenotternes og Englændernes Side, hvis Kolonier laa længere sydpaa, og som forfulgte Franskmændene af politiske og religiøse Grunde, til at forlade det paabegyndte Arbejde. Tanken om at prædike Evangeliet for de fattige Indianere lod dog ikke mere P. de Brébeuf falde til Ro. Omend Arbejdsmarken kun lovede strengt Arbejde, Forfølgelser og maaske Martyrdøden, længtes han tilbage efter den; men Tidernes

Ugunst lod det først ske 10 Aar senere. Rejsens Vanskeligheder til Huronsøen kan vi næppe gøre os en Forestilling om. Patrene maatte selv slæbe deres Baade forbi Fossene, og de maatte være belavet paa at blive overfaldet og dræbt eller at dø af Sult. Da de endelig havde slaaet sig ned hos Huronerne, begyndte Vanskelighederne at vise sig i endnu højere Grad end paa Rejsen. Thi at bo sammen med disse raa Mennesker i smaa Telte, hvor Røgen fra Ilden sved i Øjnene, hvor den bare Jord var deres Natteleje og Sneen ofte deres Tæppe, var ogsaa et Offerliv for den, som af Guds Naade kaldes til et saadant Liv. Indianerne vilde til at begynde med slet ikke høre noget om den kristne Tro. »Denne Tro er god nok for Fransk-mændene, vi derimod er Huroner og har vore egne Sæder,« — det var deres sædvanlige Undskyldning. Men Missionærerne gav ikke tabt; til Trods for de mange Farer og Skuffelser holdt de ud, og Gud velsignede deres ihærdige Arbejde, saa at Missionen blomstrede op og frembød et lignende Syn, som de berømte Indianerreservationer i Paraguay. I 1641 var Kristendommens Sejr saa afgjort, at Missionærerne kunde tale om den snart forestaaende fuldkomne Omvendelse af Huronstammen. Men saa kom Irokeserkrigen.

Skønt de fleste af Missionærerne havde Lejlighed til Flugt, da de vilde Horder nærmede sig, blev de alle hos deres Hjord for at staa de slakkels Indianere bi i Døds-kampen og redde deres Sjæle til et evigt Liv. De ilede gennem de brændende Landsbyer for at bringe de overfaldne Religionens Trøst, indtil de selv, ramt af Skud eller hugget ned med en Stridsøkse, maatte give deres Sjæl tilbage til deres Skaber; eller de faldt i Fangenskab, som P. de Brébeuf, Lallemand og Jogues sammen med Brødrene de la Lande og Goupil og gik saaledes de skrækkeligste Pinsler i Møde. Irokeserne afrev Fingerneglene paa P. Jogues's Hænder, bed Pegefingrenes første Led af, afhuggede hans venstre Tommelfinger med en Økse; derefter kastede man ham ned paa Jorden, og Børnene fik Lov til at pine ham ved at stikke spidse Træpinde i hans Kød og lægge glødende Kul paa hans Bryst. Senere blev P.

Jogues befriet og kom tilbage til Frankrig, men han længtes saa meget efter Indianernes Omvendelse, at han snart vendte tilbage til Urskovene, hvor han blev dræbt for Troens Skyld.

De Kvaler, som ventede P. de Brébeuf og Lallemand, skulde i Grusomhed endda overgaa P. Jogues's Martyrium. Men intet kunde bringe deres Taalmodighed og Sjælsstyrke til at vakle. Patrene blev brændt levende. De ivrige Præster opfordrede deres Medfanger til at bekende Troen og bad til Jesus Christus for deres Forfølgere, indtil man stødte brændende Fakler ind i deres Mund, for at de ikke skulde paakalde ham, som dog ikke kunde fjernes fra deres Hjerte.

Det er kun nogle korte Træk af det Offerliv, de 8 Blodvidner har ført fordi de havde viet sig til Jesus Men Gud, der i Skriften siger: »Dem, som ærer mig, vil jeg ære,« lader sig ikke overgaa i Kærlighed af nogen Skabning. Kun en kort Tid maatte de otte Martyrer lide og stride for ham, kun et forkrænkeligt Liv og Arbejde satte de til for hans Skyld, og se, endnu i Dødens Øjeblik, medens der ikke saas andet end Ruiner omkring dem, møder Gud sine Tjenere med Salighedens Velsignelse for evig, giver dem Dage uden Ophør i Ære og Fryd for hans Aasyn og smykker nu i Jubelaaret deres Hoveder med Helgengloriens Krone. Ja, saaledes ærer Kongen, hvem han vil vise Ære. Men for os, der er Vidne til denne Begivenhedernes Gang, staar disse Mænd som lysende Stjerner paa Himlens Hvælving, som beundringsværdige Eksempler paa det vanskeligste her i Livet: nemlig at være tro mod sin Gud og sit Kald, selv om alt bryder sammen rundt omkring en. Hvad var det dog, der kunde gøre svage Mennesker saa store og stærke? Det var deres Tro paa Jesus, det var deres urokkelige Tillid til hans Forsyn, det var den glødende Kærlighed til ham, hvis Navn de otte Jesuiter havde faaet Lov til at bære.

C. Pauli S. J.

Hvordan ser det ud i Wien?

Den gamle Kejserstad Wien har faaet et andet Præg under de helt nye Forhold, som Krigen og Fredsslutningen skabte for det tidligere østerrigske Monarki. 400,000 Mennesker har forladt Byen, men mange andre er flyttet til, og det kan mærkes. Den ægte Wiener er dog stadig den samme, hjertensgod, lettroende og letsindig. Men hans lette Sind er netop nu skæbnsvangert, det gør ham nemlig modtagelig for alt det Smuds, al den uanstændige Literatur, der daglig vælter ind i alle Huse. Skuespil, der vilde være umulige i enhver anden europæisk Storby, opføres i Wien til Trods for den anstændige Befolknings Protest, og Borgmester Seitz tillader det. Ofte er det ikke Borgmesterens personlige Mening, der her er det afgørende, men derimod Logens Befaling.

Og hvordan ser det ud i religiøs Henseende? Unægtelig har Wieneren sin egen Kristendom, han er — som man siger — en »Wienerchrist«. Lidt Josefinisme og endnu mere gammel Liberalisme sidder ham i Kroppen. Men han er dog ikke saa daarlig, som mange tror. Ogsaa nu er Kirkerne meget besøgt hele Dagen, og paa de store Fester hersker der en næsten livsfarlig Trængsel i mange Kirker. Naturligvis spiller Nysgerrigheden en vis Rolle, men det stadig voksende Tal er dog et Bevis for, at der er en religiøs Gæring.

Men hvis man vil lære Wienernes religiøse Længsel at kende, saa maa man ud i Forstæderne. Hver Dag søger »Arbeiterzeitung« med sine 100,000 Eksemplarer at vække et fanatisk Kirke- og Religionshad iblandt Masserne, det haaner og tilsmudser Præsterne og det kirkelige Liv, og samtidig arbejder Fritænkerne paa det kraftigste. Det er derfor forbavsende, at der alligevel i Forstæderne findes saa megen Kærlighed til Kirken og Agtelse for Præsterne. Desværre er der næsten ingen Kirker i disse Arbejderkvarterer; som i alle gamle Byer er Kirkerne ogsaa her samlet i Byens Midtpunkt. Derfor bygger man nu Barakkirker. Mange er nydelige og tiltalende, og Menigheden er meget stolt af dem. Og med Rette! Det er jo dens Kirker, for en stor Del bygget for egne Midler og med store Ofre. Der har de nu deres Messe, Skriftemaal og Kommunion (og om Eftermiddagen er der Theaterforestillinger for paa den Maade at blive af med Gælden). Den Præst, der første Gang læser den hellige Messe i en saadan Barak, forbavses med Rette over den harnlige Kærlig-

hed og Agtelse, som disse Mennesker, hvis Liv ofte er haardt og tungt, viser ham.

Man siger: Wien er for stedse tabt for et virkelig religiøst Liv! Taalmodighed! Vent to eller tre Aartier, saa vil man tale anderledes. Allerede nu kan man konstatere en meget stærk religiøs Strømning. Hvor stor Betydning Kirkens Fjender tillægger den, ser man af deres hidsige Arbejde og nærmest terroristiske Kampmaader, der bliver stadig værre, jo tydeligere de ser, at den religiøse Strømning uopholdeligt stiger og en skønne Dag vil gaa op over Fritænkernes Dæmninger.

En tilforladelig Maalestok for Wiens religiøse Opvaagenen giver »Wiener Kirchenblatt«, der udgives af Pastor Mörzinger. Det udkommer hver Uge i to Udgaver. Den ene, »Grosses Kirchenblatt«, er for Øjeblikket paa 16 Sider og udgaar i et Oplag paa 75,000, den anden, »Kleines Kirchenblatt«, er bestemt for Børnene og er paa 8 Sider med et Oplag paa 110,000. Man maa huske paa, at begge Blade er rent religiøse og ikke har Annoncer af nogen Art, saa det viser, at der er religiøs Interesse. Med Glæde ser man ogsaa, at Oplagene sliger fra Søndag til Søndag. Kirkebladets Redaktør holder ogsaa saakaldte »Kirkebladmøder« (Kirchenblattagungen), og det er værd at se. Altid viser selv den største Sal sig at være for lille. Og dog gøres der slet ingen Reklame i Forvejen. Iblandt de forskellige Sognemeddelelser staa der gerne en lille Notits paa to Linjer, at den og den Dag paa den og den Tid holdes et »Kirkebladmøde« med de og de Talere. Og naar saa Talerne kommer, modtages de med stormende Begejstring og kan næppe komme ind i den tætfyldte Sal. Naar saa Pastor Mörzinger bagefter gaar til Sporvognen, ledsages han af 100, 200, 500 Børn, der slet ikke vil lade ham gaa. Det er ligesom et nyt Børnekorstog, som igen vil gøre Hjemmet kristent, og som i nogen Grad vil raade Bod paa de frygtelige Ødelæggelser, som den saakaldte Skolereform i Wien anretter.

Og naar Børnene efter saadan et Kirkebladmøde ledsager Mörzinger til Sporvognen, staaer mangan en fanatisk Kirkefjende paa Gadehjørnet og vrider sine Hænder: »Hvordan gaar dog det til? Vi har dog vore storartede Organisationer, vi giver Milliarder ud til »Børnebevægelsen«, og dog oplever vi aldrig et saadant levende Møde; og her behøves blot en lille Notits . . . men hvad i al Verden, der er jo ogsaa min Frans og min Peperl, og jeg har dog udtrykkelig forbudt dem det. Ja, vent bare!« Og til Trods for den principielle Fordømmelse af al Straf vanker der hjemme slemme Prygl og et nyt strengt Forbud.

Men hvad hjælper det? Ved næste Kirkebladmøde sid-

der Peperl ganske vist indespærret derhjemme, men hun skriver »den kære Redaktør« et Brev, der er vaadt af Taarer, og som slutter med Bøn om, at han vil bede for Forældrene, for at de maa blive bedre. Frans bliver ved med at være en hemmelig Apostel for Kirkebladet, og hver Søndag faar han solgt sine fire Blade eller endnu flere. Og den stakkels Redaktør faar sikkert næste Dag foruden sine hundrede sædvanlige Breve endnu et Par Dusin. For Børnene fortæller ham alt, hvad de har paa Hjerte, baade Glæde og Sorg.

Ja, saadan er det i Wien. Tæt ved Siden af den mægtige Vantro og det fanatiske Kirkehad finder man en gripende Barnetro, der jubler gennem Gaderne. Ligesom en Gang Kulturens Fjender blev standset foran Wiens Mure, saaledes ser det ud til, at der her ogsaa nu vil vokse et Bolværk op imod det tilsyneladende overmægtige Religionshad, og det vil blive til Velsignelse baade for Wien og hele Østerrig, maaske ogsaa til Opmuntring i andre Lande, thi Kirkebladet gaar allerede ud i hele Verden . . . (K. K.)

Valfarten til Haraldsted.

Paa næste Søndag, den 28. Juni, gaar vi igen paa Valfart til Haraldsted. De fleste, der har været med før, vil komme igen og tage flere med.

Det er altid en Bønnens Dag for os, der tager Del i Valfarten, en Dag, som vi lever næsten helt i Bøn, og hvor Bønnen indtrængende og stærkt bryder frem fra vort Indre, fordi vi er paa Steder, hvor vore Fædre altid bad, hvor hele vort Folk har samledes i Bøn, baade i Sorg og i Glæde. Og det er særlig Bønnen for Danmarks Folk og Land, som den Dag bliver stærk. Thi med os beder Hellig Knud Hertug for Guds Trone.

Gid det mere og mere maatte gaa op for os alle sammen, hvilken Helligdom vi har i Haraldsted, hvilken Hjælp og Naade der bliver os til Del ved Pilegrimsgangen derud. Nogle har fattet det og erfaret det. Derom vidner de, der kommer hvert Aar, og derom vidner det store Vejkors ved Lille Svenstrup. Nu er der ved Vejen ogsaa blevet rejst to store Statuer: Jesu Hjerte og Guds Moder, ogsaa

de vidner om Taknemmelighed fra dem, der har gaaet ad den Vej, som vi snart kender saa godt og har saa kær. Paa Søndag ser vi den igen og faar den endnu kærere.

Toget gaar fra København Søndag Morgen Kl. 7⁰² og er i Ringsted Kl. 8⁴². Hvis man vil rejse for halv Pris, kan man tage med de billige Søndagstog fra København allerede Kl. 6⁰³.

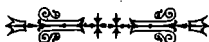
Ligesom ellers bliver der Messe i Kirken i Ringsted lidt over 9, og man kan kommunikere før Messen. Nogle har villet kommunikere ude i Haraldsted, men det lader sig ikke gøre og er altfor anstrengende. Efter Messen kan man spise lidt og faa Kaffe hos Søstrene. Kl. 10 samles vi i Kirken til Processionen. Paa Vejen skal de to nye Statuer indvies, og ude i Ruinen læses Messe straks ved Ankomsten.

Ude i Vrangeskoven tæt ved opfører »Lusores Sancti Canuti Ducis« Kl. 3 St. Knud Hertugs Passion i Lighed med ifjor. — Kl. 4 begynder Hjemturen.

I Ringsted er der en Vogn, der tager Madpakkerne derud; Kaffe og Øl faas i Skoven.

Fra Ringsted gaar det billige Søndagstog tilbage til Kbhvn. Kl. 10²⁰ (Ekspres 7⁰⁸ og 9⁴¹). Deltagerne bedes huske det lille Hefte med Valfartssange, og bedst er det ogsaa at tage Salmehogen med.

Vi haaber paa en smuk og velsignet Dag til Hellig Knud Hertugs Ære.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Indenfor St. Ansgars Kirkes Forvaltningsraad kunde der den 10. Juni fejres hele to *Jubilæer*. I 25 Aar har de Herrer Murermester A. V. *Günther* og Fabrikant *Jos. Hoffmann* været Medlemmer af Forvaltningsraadet eller Forstanderskabet, som det tidligere hed. Det er jo almindelig kendt i Menigheden, hvor stort et Arbejde de to Jubilæarer har gjort for Kirkens Sag, Hr. *Günther* særlig som Administrator af Kirkens Ejendomme og Hr. *Hoffmann* som Administrator af Kirkegaardene og i de sidste Aar tillige som Regnskabsfører. Paa Jubilæumsdagen aflagde de øvrige Medlemmer af Forvaltningsraadet Besøg

hos Jubilarerne for at ønske til Lykke og takke. Sognepræsten, Pastor *von Kellenburg* tolkede Menighedens Tak for alt, hvad de uegennyttigt og opofrende havde virkel i de 25 Aar og udtalte Haabet om et fortsat godt Samarbejde til Gavn for St. Ansgars Kirke og Sogn. Det er jo en lang Aarrække, de to Herrer har ofret meget af deres Tid og Arbejdskraft til Gavn for Kirken, særligt for alle Medlemmer af St. Ansgars Sogn. De fortjener virkelig Tak fra os allesammen for de 25 Aars Gerning.

— En af Ugebladets trofaste Medarbejdere i de sidste Aar, stud. mag. *Emil Frederiksen*, har faaet Universitetets *Guldmedalje* for en Afhandling i Litteraturhistorie. Vi glæder os med den unge Videnskabsmand over den smukke Udmærkelse og ønsker ham til Lykke. Gid han i de kommende Aar maa faa udrettet et betydeligt og frugtbringende videnskabeligt Arbejde! — En anden katolsk Student, stud. mag. *Blatt*, opnaaede at faa »Accessit« for en Afhandling i klassisk Filologi, ogsaa ham vil vi ønske til Lykke.

— St. Hans Aften Kl. 8^{1/2} afholder »Luzores Sancti Canuti Ducis« Vaageaften med Blus og Folkevisedans paa gammel nordisk Vis paa Klampenborg Væddeløbsbane. Til denne indbydes Ugebladets Abonnenter med Paarørende. Man klipper Annoncen paa sidste Side ud og den gælder da som Adgangsbillet. Det bliver sikkert en baade fornøjelig og interessant Aften, som det nok er værd at tage ud til.

Rom. Datoerne for *Beatifikationerne* i Rom er blevet noget ændret. I Søndags foregik Beatifikationen af Bernadette Soubirous fra Lourdes, og i Dag bliver de kanadiske Martyrer erklæret for salige. De koreanske Martyrer, vi fortalte om i forrige Nummer, vil først blive beatificeret den 5. Juli, og den 12. Juli skal Beatifikationen af den ærværdige Julian Eymard finde Sted.

— *Vincentskonferenserne* har holdt en international *Kongres i Rom* under Ledelse af Kardinal Vanutelli. Det blev paa Kongressen meddelt, at for Foreningens Stifter, Frederic Ozanam, er Beatifikationsprocessen blevet indledet.

— Ved Kanonisationen af Sognepræsten fra Ars og den anden franske Præst Johannes Eudes paa Pintsedag holdt Den hellige Fader en Prædiken, hvori han fremsatte sit inderlige Ønske om Unionen mellen den østerlandske og vesterlandske Kirke, og han omtalte tillige 1600 Aars Mindet for Konciliet i Nikæa, der vil blive højtideligt fejret i Rom i nær Fremtid. 200 franske Sognepræster var til Stede og var Gæster hos Gejstligheden i Rom.

Kirkelig Kalender.

21. Juni 3. Søndag eft. Pintse.	28. Juni 4. Søndag efter Pintse- I Messen: Peter og Paul.
22. — M. Paulinus, Biskop og Bekender.	29. — M. Peter og Paul, Apostle.
23. — Ti. Vigilie.	30. — Ti. Pauls Ihukommelse.
24. — O. Johannes Døberen.	1. Juli O. Jesu Blod.
25. — To. Vilhelm, Abbed.	2. — To. Marias Besøgelse,
26. — F. Johannes o. Paulus, Martyrer.	3. — F. Leo II, Pave og Bekender.
27. — L. Oktavdag.	4. — L. Oktavdag.

A.C. Møde hver Torsdag Aften paa »Kongekilden«.

Valfarten til Haraldsted holdes Søndag den 28. Juni.

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde.) Torsdag d. 25. Juni Kl. 8 i Skolen, Boyesgade 8 A, Foredrag om Pilgrimsfærden. — En af vore egne »gamle Dreng« beretter om sin Roma-Rejse. Efter Foredraget fælles Kaffebord og kammeratligt Samvær. — Agiter for Tilslutning. *Styrelsen.*

Addenda et corrigenda in Directorio.

24. Juni. — ivCs et Simpl.
 25. Juni. Eucharistici Cordis Jesu dm. (pro utroque clero) 9 lect. Simpl. C. Simplo i L. M. Gl. Cr. — ivCsSimplo.
 28. Juni. SS. Petri et Pauli in foro. Omnes missae de festo. Comm. Dom. Præfatio Ap. Ev. in fine.
 14. Aug. f. 6. jejunium.
 15. Aug. — jejunium delendum (Cfr. Can. 1252 § 4).

Katholsk Lærer,

26 Aar, med Studenter- og Lærereksamen, søger Plads ved en katolsk Skole i Kbh. eller i Provinsen. Fire Maaneders Praksis. Billet mrk.: D. B. modtager Redaktionen.

Eldre Dame søger et Værelse hos en katolsk Familie. Billet mrk.: V. modtager Redaktionen.

L. S. K. D.

St. Hansfesten

den 23. Juni Kl. 8½ Aften.

Klampenborg Væddeløbsbane

Indgang i Ordrupkrat fra Klampenborgv. overfor Krathusv.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (Incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palmæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palmæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 26.

Søndag den 28. Juni.

1925.

INDHOLD: Peter og Pauls Fest. — Brig »Marie« af Svendborg og andre Digte. — St. Josefs Hospital. — Kirken og Bibelkritikken. — Christi Legemsfest i Roskilde. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Odense. Østrig. — Sibirien. — Avertissementer.

Peter og Pauls Fest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ap. G. 12. Nu ved jeg forvist, at Herren har sendt sin Engel og udfriet mig af Herodes's Aand og al det jødiske Folks Forventning.

Ps. 138. Herre, du har prøvet mig, og du kender mig; du kender mig, naar jeg hviler, og naar jeg rejser mig. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som har helliget denne Dag ved dine Apostle Peter og Pauls Martyrdød, giv din Kirke i alle Ting at følge deres Lære, ved hvem den først modtog Troen. Ved vor Herre . . .

Læsning. Ap. Gern. 12. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 44. Du vil sætte dem til Fyrster over hele Jorden; de vil ihukomme dit Navn, Herre. I dine Fædres Sted er der født dig Sønner, derfor skal Folkene prise dig. Alleluja, alleluja.

Matth. 16. Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 16, 13-19 (Peters Bekendelse).

Ofring (Offertorium).

Ps. 44. Du vil sætte dem til Fyrster over hele Jorden; de skal ihukomme dit Navn, Herre, fra Slægt til Slægt.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, lad Apostlenes Bøn ledsage det Offer, som vi her frembærer og indvier til dit Navn, og giv os for dens Skyld Forsoning og Beskyttelse. Ved vor Herre . . .

Præfation.

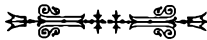
Sandelig, det er værdigt og ret, rigtigt og frelsebringende, bønligt at raabe til dig, Herre, evige Hyrde, at du ikke forlader din Hjord, men ved dine salige Apostle stadig tager den under Varetægt, saa at den maa ledes af hine Styresmænd, hvem du i dit Sted har sat til Hyrder for dit Værk. Hvorfor vi med Englene og Ærkeenglene, med Tronerne og Herredømmerne og med hele den himmelske Hærskare synger din Herligheds Pris, idet vi uafsladeligt siger: Hellig, hellig, hellig . . .

Kommunionvers (Communio).

Matth. 16. Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, beskyt paa Apostlenes Forbøn dem, som du har mættet med himmelsk Næring, imod alt, hvad der vil skade dem. Ved vor Herre . . .

Johannes Jørgensen:

Brig „Marie“ af Svendborg og andre Digte.

(Gyldendal 1924).

Om jeg ikke husker, som var det endnu i Gaar, den Dag for næsten tredive Aar siden, da den gode gamle Pater Perger med sin distinkte, tørre Stemme paa altfor korrekt Dansk læste de gribende Ord fra første Kapitel af »den umbrisk Krønike« højt i Latinskolens ældste Klasse:

»Der var et Menneske, som rejste bort fra sit Land, og der, hvor dette Menneske (som var rejst fra et sammenstyrtet Hus og en knust Verden og hvem mange haarde Ting var hændt) kom hen, blev han af de Vælske kaldet med Navnet Giovanni.«

Fortryllet hørte jeg her for første Gang Sjæl tale til Sjæl, og aldrig kan jeg siden møde paa min Vej en Bog af hin Giovanni, uden at jeg aabner den med rystende Hænder og bankende Hjerte, og altid lyder hin Sjælens Tale, snart nær snart fjern, men altid naar den mit Øre og bringer Hjertets Strengte til at dirre, nu som den Gang det var atten unge — unge Aar.

Hvad betyder det herimod, at der i een Bog er nogle Optryk af tidligere læste Avisartikler, i en anden et Digt jeg har læst før! Tør jeg glemme, at selv i et svagere Arbejde, er Tingene altid set i et klart katholsk Lys, en Værdi, som vi ikke altid synes at forstaa den fulde Rækkevidde af.

Men selv i Johannes Jørgensens senere Produktion, som maaske synes fordunklet af de stolte Værker fra Aarhundredets Begyndelse, er der jo helstøbte og gyldne Stykker. Af hvilket ædelt Metal er ikke Digtsamlingen fra 1920: »Der er en Brønd, som rinder« — hvilken henrivende Perle ikke »Som en Tyv om Natten«, hvilket frisk og festligt Arbejde ikke »Pavl Fugl« fra sidste Aars Slutning?. Og nu i Aarets Begyndelse den mærkelige træsnitsagtige: »Brig Marie af Svendborg«.

Hvor overraskende her at møde Versene stemt i en hos J. J. ganske ny men derfor ikke mindre fortryllende Tone, en Tone, som slet ikke mere findes paa det danske Parnas, men fører Tanken hen paa de svenske Finner fra Midten af forrige Aarhundrede og alligevel saa helt Johannes Jørgensens egen, fordi det under den djærvt fortællende Overflade strømmer med hans aldrig forstummende Vemod, aldrig slukte Længsel.

Om en dansk Skipper fortæller disse Vers, om en af dem, der før viden om paa en fuldrigget Skude, som sjældent kom hjem og nær var bleven derude, en stille alvorlig Mand med et ømt forlegent Hjerte, en Pligtens Mand og erfaren Skipper: om Jørgensens Far,

Rundt om i sine Bøger har Johannes Jørgensen spredt Træk af denne Sømands Karakter og af hans Indflydelse paa Sønnen. I Brig Marie af Svendborg er de enkelte Træk samlet til et Hele.

Det er tegnet med een stor, fast Steg, nedskrevet i Italien en Vinternat, hvor Digteren er vandret frysende og urolig frem og tilbage paa sin Altan over via della rosa som Fa'ren paa sin Kommandobro. Lavt i den nordlige Horisont hænger Karlsvognen, og ud ad Stjernebilledets to bagerste Stjerner har Digteren spejdet mod Nord efter Polarstjernen, ligesom Faderens Blik har søgt denne Hjemlandets Stjerne, naar hans Brig for fulde Sejl stævnedes mod Nord ad Hjemmet til. Minde efter Minde er dukket frem under Indflydelsen af denne vage Lighed mellem to Skæbner.

Først Mindet om Stuerne i Hjemmet i Svendborg:

Der staar derhjemme i Svendborg
i Stuen et gammelt Chatol
med Klap af blank Mahogni
og Perlemors Nøgleskjold.

Over Chatollet hænger Billedet af Fa'rens Skib, i ledige Stunder mellem to Langfarer skaaret besindigt og grundigt ud af en Træblok, tiltaklet og udhalet til de mindste Enkeltheder, som Sømand har for Skik i deres Fritid. Tilsidst er det hele pynteligt samlet under Glas og Ramme:

Men ovenpaa Chatollet, i en Kasse af Glar
med guldpapirslimede Kanter,
der staar en Svendborgskude lavet af Far,
et fuldrigget Dukkeskib, en Brig, som Brigger var,
med Master, Stænger, Stag og Mers og Vanter.

Der mangler ej et Reb, der mangler ej en Blok;
To Par »David«er bærer hver sin Jolle;
Kahytten har sit Skylight, og som Konen ved sin Rok
staar en Træmatros ved Rattet, sliv som en Stok,
og Chaluppen har Aarer og Tolde.

Ethvert ufordærvet Øre opfatter straks den lidt stive og træede Tone i de sidste Verslinier — der saa morsomt gengiver det naive og trohjertede i dette Fritidssnitteri.

Men det er nu ikke mere Barnet, der staar med undrende Øje foran det vidunderlige Skib — en Alverdensherlighed gemt bag det svagt grønligt irrede Glas — det er en Mand, nu selv Fader, der langt borte fra i en maaske strid Time kalder Minder tilbage, og for ham faar Billedet af det stive, døde Skib en dybere Baggrund:

Takkelagen er komplet. Men Skuden mangler Sejl.
 Hvorfor føre dem indenfor Glasset?
 Den er i Dok; den venter . . . Ak, slog dens Venten fejl?
 Kom der aldrig nogen Ordre til paany at sætte Sejl,
 til atter at kølvandsfure Stillehavets Spejl,
 alene med Vorherre og Kompasset?

Den staar paa Chatollet i en Kasse af Glar —
 jeg spørger — den ved kun at tie.
 Men hen langs dens Ræling staar der malet af Far:
 »Hjemstavn Svendborg. Briggen Marie«.

Fra det udskaarne Billede er Tankerne gaaet til ham, der skar det.

Først saaledes, som Sønnen husker ham fra hans sidste Aar: Nu var han til Stadighed hjemme. Som oftest i Ro med sin Avis i Stolen ved Vinduet, men til Tider greben af den Uro, som sidder dem i Blodet, der har haft et Skibsdæk til gyngende Bro over Livets Vande. Saa er han listet op ad de knirkende Trin til Loftsværelset, hvor Skibskisten staar

gammel og grøn;
 dér gemte Fader de Skatte,
 han skjulte for Hustru og Søn.

Naar Sommeren hedest brændte
 paa Loftskamrets Tag af Tegl,
 saa listede Far sig til Kisten
 og satte dens Laag som et Sejl.

Her har han vel staaet og puslet med disse sære Sager, der hører en Sømand til: Kort og Logg og — Skibsjournal, dersom han selv ogsaa var Rheder —; tilsidst har han fundet frem Sekstant og Logaritme-Tabel — og stjaalent har han saa taget Solhøjden over Svendborg By og de grønne Sunde. Men saa har Loftstrappen knaget under unge raske Trin, og den gamle Kaptajn — har, som om

han skammede sig over sin Svaghed, hastigt gemt Tabel og Instrument; lidt raadvild har han staaet et Øjeblik og set forlegen og fjernt ud for sig og er saa igen søgt ned i de stille Stuer. —

Men fra Otiet har Digterens Tanke vendt sig til Kap-tajnens mange Farter. Han har set ham for sig i Alverdens Byer og Havne, og tilsidst fæstner han for os Fade-ren under et Ophold i en af Flanderens Kystbyer:

Klokkespillet lyder fra Vor Frue —
og paa »Grønne Plads« der er en Stue,

nær ved Rhederen og nær ved Banken;
Skiltet lover Bier en stærke Dranken.

Sand paa Gulvet, Flasker i Reolen.
Over Sand og Flasker lyser Solen.

Dér man sidder godt og ganske stille
hører fjernt en Lirekasse spille,

falder over Øllet tyst i Tanker —
Tanker, der er stærke som et Anker.

Og som sin Modsætning til dette Billede af Sømanden paa Landlov, kommer Erindringen frem om en Stormnat under Guldkysten. Det er Skibsjournalen, der fortæller os Sagen.

I en Brandstorm
paa en læger Val
indunder Guldkysten.

Kom du fra Valpariso, Far?
Havde du været »Caporen rundt«?
Kom du fra Rio, kom du fra Ny Orlins
eller en anden Plads ude paa Varmen?

Og nu ligger du her og fører Journalen i din Køje,
og den gule Feber dunder gennem dit Hoved,
og dundrende løber Braadsøerne hen langs Skibs-
siden, sex Tommer udenfor,
og ned ad den stejle Kahytstrappe med de jern-
beslagne Trin kommer Styrmanden rovsende
med en Ed, der flammer som en Bøn

Da Morgenen gryede graat over Afrikas Kyst, var
Brig. »Marie« af Svendborg Vrag.

Billed efter Billed er steget frem af Erindringens fjerne Dyb, og endnu er Digterens Nattevagt ikke til Ende, Fortid og Nutid slynges sælsomt i hinanden. Som Altanen var bleven ham til Broen paa et Skib, saa bliver nu Sletten under ham til en vidtstrakt Rhed og de funklende Stjerner til svagt duvende Skibes Lanterner:

Over Sletten tændes andre Stjerner
Flok ved Flok — som Kløvser af Lanterner.

Er det Himlens Stjerner, som sig spejler?
Er det Skibe, der i Morgen sejler?

Er det Flaader, som har kastet Anker
i en Håvbugt mellem mørke Banker?

Men alt som Øjet mod den ydre Verden mere og mere blændes og forvirres, saa stiger nu i et sidste Digt selve Helten lyslevende frem for det indre Syn, og i en hemmelig Medfølen, som om der ogsaa i os blev rørt ved lønlige Vunder, læser vi i de skønne Strofer om den stille tavse Mand, der et kort Øjeblik viser sig paa Hjemmets Tærskel, som undrende ser paa al den travle Uro, paa Hustru og Børn, af hvis Navne han tager fejl, og som næste Dag er borte —: en Ensom, en Fremmed:

Vi kendte dig ikke, da vi var Smaa
saa lidt, som var du faldet os fraa.

Du var en Mand, der kom hjem en Kvæld
med Lommerne fulde af sjældne Skæl,

af mange Slags Mønter fra fremmede Havne,
fra fjærne Steder med sære Navne;

Fugle som Sommerfugle saa smaa,
men Brystet brændte i Flammer blaa,

Biller, der var som grønne Stene,
rammede ind af Guld det rene . . .

Hjem kom du en Aften, ind fra Natten,
Sne over Frakken, Sne rundt om Hatten,

kyssed os med et Skæg, der var vaadt,
spurgte os kort, om vi havde det godt,

kendte os næppe, tog fejl af Navnet —
havde os dog saa bitterlig savnet.

Havde dog samlet de tusind Ting
til os over al Jordens Kring,

fyldte med Gaver vort Legetøjsbord,
fandt ikke frem et Fader-Ord.

Gik som du kom, en Ensom, en Fremmed,
Hjemme paa Havet, Gæst i Hjemmet.

— — — — —

I bunden Form er J. J.s Sprog efterhaanden blevet saa fast, saa klart, saa rent, at ingen er naaet højere. Dette er sagt saa ofte, at det trætter ved at gentages. Men ikke blot hans Sprog er blevet forenklet, men ogsaa Indholdet i hans Digte har mere og mere nærmet sig det enkle, det dybe, det evigt menneskelige. Uforandret fast, men stedse mere afklaret træder os hans Anskuelse af Verden os i Møde, nemlig den sande, den der henter sit Lys fra den hellige almindelige Kirke. Dermed er J. J.s Kunst naaet til det, som er Kendetegnet for den sande og store Kunst: *Harmoni*.

Paa denne Harmoni mellem Sprog, Form, Følelse og Livsanskuelse og Livsvurdering og Livsmedfølelse er hint lille Digt om Faderens Hjemkomst et fuldgyldigt Eksempel.

Saa let tilgængelige er Digtets indre og ydre Værdier, at en Analyse er ganske overflødig. Kun paa det dramatiske Mesterskab i den to Gange gengivne Scene, hvor Faderen uventet og pludselig træder ind over Hjemmets Tærskel, gøres der her opmærksom. Først:

Du var en Mand, der kom hjem en Kvæld
med Lommerne fulde af sjældne Skæl —

det er altsaa ikke en enkelt Hjemkomst, det drejer sig om — det hedder ikke: Det var engang, du kom hjem en Kvæld — nej, det er Gang paa Gang — at det sker — saaledes er alle Faderens Hjemkomster — pludselige — glædesløst uventede, som for at bygge Bro over det, den lange Udebliven, har han Hænderne fulde af Gaver —

fremmede Mønter, spraglede Fugle, metalglinsende Biller
— sjældne Skæl af Musling og Konkylje. —

Og saa gentages pludselig Verselinjen, — indtil det
dybt tragiske forstærket, i disse Linjer:

Hjem kom du en Aften, ind fra Natten,
Sne over Frakken, Sne rundtom Hatten —

og igen tager han sin Tilflugt til Gaver — men deler dem
fejl ud —:

kendte os næppe, tog fejl af Navnet,
havde os dog saa bitterlig savnet —

og saa naar Digtet sit Højdepunkt i disse bitre — og dog
saa ømme Ord:

Havde dog samlet de tusind Ting
til os over al Jordens Kring.

Hvor simpelt, hvor skønt, hvor smerteligt, hvor haab-
løst! Af Ord kun en Tylvt, men af Tanker et Hav.
Hvem af os maa her ikke føle med, ja gribe i sin egen
Barm, hvad enten han er Fader eller Barn, hvem af os
bliver ikke ogsaa ramt!

Det er et Digt om bristede Baand mellem Hjerter,
Livets evige Tragedie, lige meget om det er Baand mellem
Far og Søn, Mor og Datter, Ven med Ven, mellem Hu-
stru og Mand.

Dette er ikke mere Lyrik, det er Epos, eller snarere
er det Folkevisen, med Folkevisens henrivende Ynde og
tunge Skæbne, Tonen endog truffet i den mandige Brug
af de faa indflettede gammeldanske Rim, som kaster et
vidunderligt clairobscur over et uforglemmeligt Billede.

P. H. P.

St. Josefs Hospital.

1875 — 1. Juli — 1925.

50 Aar er ikke nogen lang Tid for en Institution, og St. Josefs Hospital, der nu naar denne Alder, er derfor jo ikke et særligt gammelt Hospital. Men i det katholske Danmark er 50 Aar en høj Alder, der er endnu ikke mange af den Slags Jubilæer, og de, der kan fejre dem, har begyndt deres Tilværelse i en Tid, der forekommer os nu som en Sagntid.

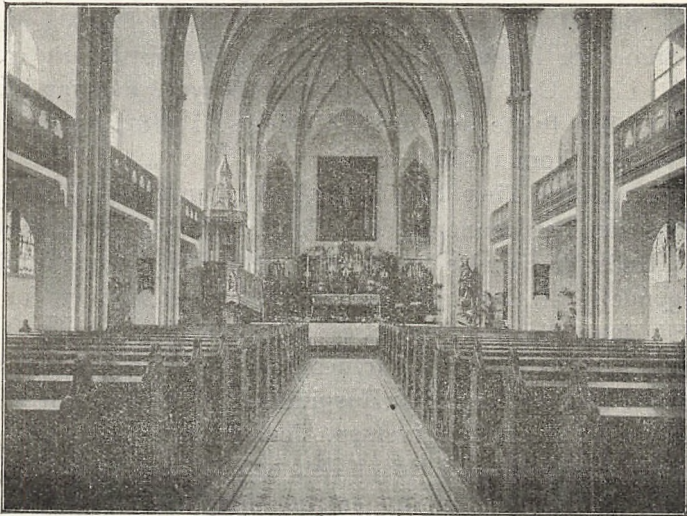
Lyder det ikke isom et Sagn, naar man hører om,

hvordan Søstrene? — der var kun 12 i hele Landet! — sad henne paa Toldbodvej en Dag, de havde fri for Skole og talte om, hvor kedeligt det mange Gange var for Katholikerne i København at komme paa Stadens Hospitaler, og hvor vanskeligt og ubehageligt det ofte var for Præsterne at meddele Sakramenterne til de syge Katholikker. »Bare vi dog kunde faa et lille Hus,« sagde Søster Anne-Sophie, »blot med 4 Værelser, to til de syge og to til Søstrene! Saa kunde vi jo pleje de syge.« Og Søster Stephanie foreslog at se at faa samlet lidt Penge ind til det. »Ja, I kan jo prøve,« sagde Forstanderinden, Moder Marie de Jésus, »I maa gerne.« Og næste Dag gik de to ud og tiggede, de bad overalt blot om 2 Skilling, og man gav dem 2 Daler, med 100 Daler vendte de hjem den

første Aften. Det gav dem Mod, og de blev ved, — og nu kan det store Hospital fejre 50 Aars Jubilæum.

Ja, det lyder som Sagn, naar Hospitalets gamle Forstanderinde, Moder Henriette, sidder og fortæller det. Hun var med fra Begyndelsen af. Grundstenen blev lagt den 6. Oktober 1873, og den første Bygning blev opført af Arkitekterne Etatsraad Hansen og Seel, mens Murermester J. C. Günther havde Murerarbejdet. I Oktober Aaret efter flyttede Moder Placide derud, og i Februar 1875 fulgte Søster Henriette og Søster Marie. De tilbragte Tiden med at pille Krølhaar og lave Madratser og fik saaledes mon-

St. Josefs Kirkes Indre.

teret seks Senge, der stod rede, da Hospitalet blev indviet den 1. Juli 1875. Det var Præfekten, Mgr. Grüder, der foretog Indvielsen, som foregik i stor Stilhed, ikke engang »Ugebladet« har omtalt det.

Patienter kom der ikke mange af. Først var det nogle fattige Børn, endelig ogsaa en Voksen, ved Aarets Udgang havde man i alt haft 5 Patienter. I 1876 havde man 17 Patienter, i 1877 35, i 1878 70. Efterhaanden havde Søstrene faaet flere Senge para!, men de havde i Reglen kun 4 Patienter. Hospitalets første Læge var Dr. Otto, der tillige var Læge ved Sygehjemmet, og han var ligesaa nøjsom som Søstrene, han fik 10 Kr. om Aaret pr. Seng.

Ja, i Nøjsomhed, i stor Fattigdom blev Hospitalet grundlagt og bygget op. Søstrene spiste bogstaveligt det tørre Brød, og de sov paa Gulvet. Til at begynde med gik de hver Morgen — i Vinteren 74—75 — til Messen i St. Ansgars Kirke, det var en Vinter med 16 Graders Kulde, men Søstrene var ikke blødagtige. Da Kapellet var færdigt, kom der en Pater fra Ordrup og læste Messen, senere kom Patrene fra det nærliggende Solitude.

Af Betydning blev det, da en Kirurg forsøgte at lægge nogle af sine Patienter ind paa St. Josefs Hospital for at operere dem der. Og de første 17 kom sig alle, ingen af dem fik Saarfeber; det vakte Opsigt i Lægekredse dengang, og det gav Hospitalet det første Skub fremad. Mens Søstrene før ingen Patienter havde, blev Huset nu overfyldt, i een Uge maatte de afvise 20 syge, der var ingen Plads. Saa fulgte den første Udvidelse i 1882, og de store Udvidelser kom i 1900—1901.

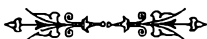
Forskellige Ting har bidraget til den store Udvikling, Hospitalet har gennemgaaet. Paa en ganske særlig Maade har Guds Velsignelse hvilet over dette Foretagende fra dets Begyndelse af, det har sikkert ogsaa været Lønnen for de første tapre Søstres Opofrelse og Udholdenhed og det store kærlige Arbejde, der i Aarenes Løb er blevet øvet af saa mange. Dygtige Læger har Hospitalet haft, i en lang Aarrække var det Professorerne Iversen, Jens Schou og Levy, der ledede denne Side af Hospitalet, og Professor Schmiegelow og Dr. Saxild, der endnu er paa Hospitalet, hører ogsaa til dem, der i en Menneskealder har været knyttet dertil. Kun tre Forstanderinder har Hospitalet haft i de 50 Aar. Den første var Moder Placide, der døde i 1897, saa fulgte Moder Henriette, som jo er kendt af næsten alle Københavns Katholikker, og som stod i Spidsen for Hospitalet fra 1897 til 1916. Hun efterfulgtes af Moder Anthelma, den nuværende Forstanderinde, der dygtigt fører Hospitalet videre i dets gamle Traditioner.

Ialt har St. Josefs Hospital haft 77,487 Patienter i de 50 Aar.

Der er mange, der nu ved Jubilæet vil mindes Hospitalet med Tak. Ganske særlig vi Katholikker føler os i stor Taknemmelighedsgæld, thi megen Hjælp, inegen Kær-

lighed og Velsignelse er blevet Københavns Katholikker til Del ved St. Josefs Hospital. Og det er ikke helt uegenlystigt, naar vi ønsker Hospitalet en god, smuk Fremtid, en Fremtid, lige saa smuk som dets Fortid.

I Anledning af Jubilæet holdes den 1. Juli Kl. 10 en højtidelig Takkegudstjeneste i St. Josefs Kirke. *B. J.*

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

VI. DET NY TESTAMENTE.

Forgæves søger Kritikken at udlede Kristendommens hellige Hemmeligheder af gamle hedenske Religionssystemer. Hvad der i saa Henseende præsteres, er næsten utroligt. Mens den rationaliske Kritik ellers søger at imponere ved videnskabelig Nøjagtighed, forstaar den at operere med de ringeste Sandsynligheder, naar det gælder om at udlede Kristendommen af de gamle hedenske Gudefabler.

Dette gælder ogsaa Læren om den hellige Treenighed. Vor Fornuft kan ved naturlige Midler aldrig naa til Erkendelsen af en Gud i tre Personer. Den synlige Verden giver os intet Princip, ved hvis Hjælp vi kunde være i Stand til at tænke os Muligheden af én Gud i tre Personer. Alt, hvad der i saa Henseende fremføres, ogsaa af D. Nielsen i hans Bog »Den historiske Jesus«, er ganske svage Analogier, som ikke hæver sig over naturlig Tankegang og er absolut ude af Stand til at forklare det dybe kristne Mysterium. At der gaar en vis Trias, en Trehed gennem Naturen, har de gamle Tænkere nok erkendt, og dette, maaske i Forbindelsen med svage Rester af Ur-aabenbaringen, har saa givet Anledning til Hedningernes Fabler om Guder og Treguder. Et virkeligt Forbillede for den kristne Treenighed findes ikke. Den babyloniske Gude-trethed Ea, Marduk og Gibel kan allerede af den Grund ikke være et saadant »Forbillede«, da den tydelig bærer Præg af at være personificerede Naturfænomener, og i den saa højtpriste Mithraskultus findes ingen virkelig »Trethed«, men de tre er den samme Person, som kun nævnes og

fremstilles paa forskellig Vis. Nej, der har kun været en Mand i den hedenske Oldtid, som nærmer sig den kristelige Trinitetslære, den berømte græske Filosof Aristoteles, Oldtidens dybeste Tænker. I den menneskelige Aand, efter Bibelens første Kapitel skabt »i Guds Billede«, i dens Selvbevidsthed, Erkendelse og Vilje, har vi et af den treenige Gud i os indpræget Billede, og Aristoteles er i sine Undersøgelser om Gud paa en lignende Maade naaet til en Gudserkendelse, som Mennesket ved den blotte Fornuft er i Stand til at naa. Længere kunde han ikke komme, da han som Hedning manglede den overnaturlige Aabenbaring. Se, det er noget andet end de jammerlige Gudefabler, Kritikken opvarter med.

Endnu langt mindre kan man henvise til Gudefablerne for at forklare Jomfrufødslen. Naar en Afgud siges at have nærmet sig en menneskelig Kvinde paa menneskelig Vis, og der er opstaaet »Gudesønner«, saa er dette saa forskelligt fra Evangeliets Beretning, at man næppe kan tænke sig noget mere overfladisk end heri at finde »Ligheder«. Allerede den Sanselighed, som inspirerer alle disse Myther, forbyder enhver Sammenligning med den kristne Hemmeligheds ophøjede Renhed. Det samme gælder de andre Gudefabler.

At Naturen dør og fornys er ganske vist en ældgammel Erfaring, men alligevel bliver ingen, der er død, levende igen. Christus var død paa Korset efter alle Beretninger, ja, hans Side blev gennemboret med et Spyd, og dog viste han sig lyslevende og gav de tydeligste Tegn paa sin Opstandelse. Den er bevidnet af Venner og Fjender, og uden den er Kristendommens Fremgang uforklarlig. For en overfladisk Betragtning synes Evangeliernes Beretninger nok noget modsigende. Grunden ligger netop deri, at enhver Evangelist i al Jævnhed beretter det, han har set med sine egne Øjne, men det er ikke vanskeligt at forene det hele til et overensstemmende Billede, som netop passer til Evangelisternes Beretning.

Den, der vil overbevise sig derom, bedes efterse, hvad der i vor katholske Udgave af det Ny Testamente findes Side 128 (Anmærkningerne til Evangelierne er af afdøde Pater Perger). Der imødegaas tillige Kritikkkens Indvending mod Ægtheden af Markus 16, 9—20. Disse Ord mangler

nemlig i to gamle Haandskrifter, men de kan kun ved et Tilfælde være faldet bort, tilmed da de selv har et Tegn, som skal tyde paa, at der mangler noget. Dertil kommer, at Slutningsordene i V. 8: (Kvinderne) »sagde ingen noget, da de frygtede«, umuligt kan være Evangeliets Slutning.

Endnu mindre foreligger der en Grund til at tvivle om Ægtheden af Matthæusevangeliets Slutning: Gaar hen og lærer alle Folk og døber dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn o. s. v. Ordene er bevidnet af alle Haandskrifter, og naar der ellers lejlighedsvis tales om Daaben »i Jesu Navn«, betyder det, at Daaben meddeles i Henhold til Jesu Befaling.

Den moderne Kritik viser med særlig Forkærlighed hen til nogle Sætninger af den gamle Forfatter Papias, som taler om Herrens »logia«. Langt naturligere er den gamle ved mange Vidnesbyrd stadfæstede Antagelse, at disse »logia« netop er de hellige Evangelier.

Matthæus skrev for at overbevise Jøderne om, at Jesus var den forjættede Messias. Markus, en Discipel af den h. Petrus, opskrev i Korthed, hvad denne havde prædiket. Lukas skrev særlig for Hedningerne, og hans Evangelium slutter sig lil Paulus's Prædiken, hvis Ledsager han var. Johannes endelig skrev særlig imod Hedningen Cerinthus, som nægtede Christi Guddom. Disse ældgamle Vidnesbyrd er paa ingen Maade afkræftede, men staar den Dag i Dag til troende, ja, Kritikens Stormløb imod dem har endog ydermere bekræftet deres Paalidelighed. Helge Rode skriver: »Det er svært for en Lægmand at dømme. Jeg læser en Dag, at Markus' Fremstilling er den ældste, og den, som Matthæus har benyttet, den næste, at det er Matthæus, som har benyttet Markus«. Saaledes gaar det i det uendelige. Altid ny, stedse skiftende Systemer! Vi er fuldtud berettigede til at afvise saadanne moderne »kritiske« Opfindelser og med alle sande Kristne holde os til Evangelierne som paalidelige Dokumenter om den sande historiske og kirkelige Jesus, der var Guds Søn og selv Gud. Med Petrus siger vi til Herren: Herre, til hvem skulle vi gaa? Du har det evige Livs Ord, og vi have troet og erkendt, at du er Christus, den levende Guds Søn.

Biskoppeligt Kor.

Fra forskellige Sider har man udtalt Ønsket om, at det Arbejde, som blev gjort med Drengkoret som Forberedelse til Foredraget om Gregoriansk Koral, ikke skulde standses hermed, men føres videre.

Det glæder mig overordentlig meget, at dette Ønske blev udtalt saa almindeligt, fordi netop det var min Hensigt, da jeg begyndte med at indøve disse Dreng. — Koncerterne var kun en Slags Forberedelse, et første Forsøg paa Udførelse af en Plan, som jeg havde lagt for længe siden, ikke alene med Hensyn til Korsang, men ogsaa med Hensyn til Ungdomsarbejdet i St. Ansgars Sogn. Og da dette Forsøg lykkedes over Forventning, synes det, at Øjeblikket nu er inde til at prøve at faa Planen gennemført i alle sine Enkeltheder.

Efter Ferien, i Begyndelse af det nye Skoléaar, agtes altsaa dannet et Kor, først og fremmest et Drengkor, — som dog senere skal udvides til et blandet Kor med Mandstemmer — og som kommer til at bære Navnet: »Biskoppeligt Kapel« (Kor).

At jeg har valgt netop dette Navn og ikke f. Eks. St. Ansgars Kor (hvad der vilde have været naturligt, eftersom det er Meningen, i det mindste foreløbig, at kun Medlemmer af St. Ansgars Menighed skal optages i det) har forskellige Grunde.

For det første vilde jeg utvetydigt fastslaa, at det ikke var Meningen, at Koret skulde komme i Konkurrence med St. Ansgars Kirkekor, og jeg vilde fremfor alt undgaa, at dette Kors Medlemmer fik det Indtryk, at man vilde erstatte dem, at de havde saa at sige udtjent. En saadan Opførsel vilde med Rette kunne betegnes som en Mangel paa den Taknemmelighed, som St. Ansgars Menighed i høj Grad skylder dem. Man aner jo neppe, hvilken stor Opofrelse det er for disse Mennesker, som hele Dagen igennem er optaget af deres Forretning og som om Aftenen i Stedet for at nyde en velfortjent Hvile, kommer til Prøverne. Og at de vedbliver med at gøre det Aar for Aar, det er et Tegn paa den ægte katholske Aand, som gerne vil ofre noget i Kirkens Tjeneste, — og det bør fremhæves som et Eksempel for alle Menighedens Medlemmer.

Det nye Kor vil altsaa ikke gribe ind paa Kirkekorets Omraade, men kun tjene det til Støtte, ved f. Eks. at udføre Koralsangen, som nu bliver reciteret — »recto tono« — af Organisten. Noget andet er, at det »Biskoppelige Kor« selvfølgelig altid vil være beredt til at komme Kirke-

koret til Hjælp, hvis man af en eller anden Grund skulde ønske det.

*

*

*

Men jeg vilde gerne sige noget nærmere om den anden Grund til, at jeg ønsker at give Koret det omtalte Navn.

I den katholske Musiks Guldalder, i den senere Mid-delalder, havde Paverne, Biskopperne, Kongerne og Fyrsterne meget ofte deres private »Kapel«, ligesom ogsaa de store Kathedraler havde deres — »Maîtrise« — eller Domkirkekor, og flere af de berømte klassiske Mestre er ud-gaaet fra disse »Kapper«.

Og man vil sikkert kun finde det ganske naturligt, at vor Biskop ogsaa har sit private Kor, eftersom han er kendt for sine fremragende musikalske Evner.

I disse »Maîtrises« blev Drengene optaget fra deres tidligste Ungdom, og de fik ikke alene Undervisning i Musik, men en fuldstændig Opdragelse, med de klassiske Sprog, Latin, og alt, hvad der hørte til.

Saadanne »Maîtrises« eksisterer endnu den Dag i Dag, i det nu protestantiske Westminster Abbey i London. Der har vi en Skole, som kaldes »Westminster School«, og som har omtrent 200 Elever, udsøgte blandt de bedste Stemmer i hele Landet. Mellem dem vælger Kordirigenten 24 Dreng, som medvirker ved Gudstjenesten og synger Matutin og Laudes, kort sagt hele Officiet, ligesom de katholske Munke. Det er den smukkeste Musik og de smukkeste Stemmer, jeg nogensinde har hørt.

Det er nu Meningen, at det »Biskoppelige Kor« skal være noget lignende, en Slags »Maîtrise«, hvor ikke alene disse Dreng samles, som synger, men ogsaa alle Sognets andre Dreng, ikke for at lære Latin — det trænger de ikke til — men for at faa plejet den rene katholske Aand, — og det trænger de i højeste Grad til.

Foruden Drengene, som bliver Korets aktive Medlemmer, optages ogsaa Forældrene som passive Medlemmer, og paa den Maade har vi hele Menigheden med.

Naar Koret engang er tilstrækkeligt indøvet, gives der Koncerter i Gregoriansk Koral, ogsaa flerstemmig Musik: Palæstrina, Vittoria, Orlandus Lassus, alle de gamle katholske Mestre, som nu desværre kun bliver sunget herhjemme af et protestantisk Kor.

Og naar allerede dette Kors Præstationer regnes saa højt, skønt det bruger Kvindestemmer, tør vi da ikke vente, at det vil være langt lettere at yde noget særlig godt med Drengestemmerne, som — det maa man ikke glemme — disse Kompositioner er skrevne for, og som saa højt over-

gaar Kvindestemmernes theatraleske og overfølsomme Klang i Renhed og Vellyd.

Iøvrigt vil man gøre alt, hvad man kan, for at bringe disse Udførelser paa en saa stor kunstnerisk Højde som muligt, og det vilde være en stor Fornøjelse at faa disse danske Drengene til at synge, ikke alene her i København og i Provinsen, men ogsaa i Udlandet, f. Eks. i Norge og Sverige. Man har ofte lagt Mærke til, hvilken overmaade stor Betydning for Katholicismen disse Koncerter af religiøs Musik og især af den vidunderlige, saa gamle og dog altid unge Gregorianske Koral, har. Her har vi en Magt, som vi ikke bør lade ubenyttet.

Foruden disse Koncerter vil der blive afholdt Foredrag med Lysbilleder om Liturgi, om katholsk Kunst, om socialt Arbejde o. s. v., og man vil sætte alle Kræfter ind paa at give Møderne et højt intellektuelt og kunstnerisk Præg og at lade de aandelige Værdier, som vor Religion er saa overordentlig rig paa, virke paa disse Drengene, som jo bliver den fremtidige katholske Generation.

Og saa organiseres tilsidst Menighedsfester, hvor Drengene faar Lejlighed til at vise deres Forældre det Arbejde, de har gjort, og det vil utvivlsomt blive til stor Glæde paa begge Sider. Den Værdi, disse Menighedsfester har, kan — efter vor beskedne Mening — ikke overvurderes, ikke alene fordi disse Aftener, som Menighedens Medlemmer tilbringer sammen i den skønneste Enighed og i festlig Stemning i høj Grad bidrager til at knytte dem fastere til deres Sognekirke, men ogsaa fordi de indeholder den eneste solide Basis, hvorpaa hele Ungdomsarbejdet kan og skal bygges: Familie-Kærligheden.

For at faa Ungdommen med har dens Ledere i forskellige Lande prøvet paa at interessere dem paa alle mulige Maader, og det har ført til en Række aldeles rammende Skuffelser.

Og Aarsagen dertil er let at finde: for det første kan de Fornøjelser, som vi er i Stand til at byde vor Ungdom, ikke staa Maal med de Forlystelser, som den finder rundt omkring i Byen, og vi spilder Tiden og de faa Penge, vi raader over.

Og for det andet — og det er Hovedsagen — er den Interesse, som man søge at vække paa den Maade, rent kunstig og holder ikke Stand. Men den ægte, naturlige Følelse, som alt her i Livet, der er godt og gavnligt, kan bygges paa, det den Familie-Aand, som Skaberen har lagt i vore Hjerter, og som gør, at Drengene med vild Begejstring kaster sig over et Arbejde, som de ved, de skal udføre under deres Forældres og Søkendes Øjne. Og naar den store Dag kommer, sidder Forældrene i Salen med Øjne,

som straalere af Stolthed, og følger deres smaa og store Drenges Bedrifter.

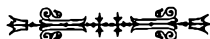
Paa den Maade bliver Ungdomsarbejdet i Stedet for at tage Drengene bort fra Hjemmet, i Stedet for at være en Fornægtelse af Familieaanden, tværtimod en Udvidelse af den, og hvis den Udvidelse ledes i udpræget katolsk Retning, saa kan vi være sikre for Fremtiden.

Det er altsaa Planens store Linier. Det bliver naturligvis et stort Arbejde, men netop derfor glæder vi os til det. Hvor der er Arbejde, er der Liv, og hvor der er Liv, er der Fremgang.

Det vil ogsaa kræve en Del Penge. Men denne Vanskelighed, som bremser saa mange Foretagender, synes ikke at være uovervindelig. Undertegnede havde nemlig den glædelige Overtalelse fra Hr. Dir. Anton Petersen at modtage et Brev, hvori han paa den mest elskværdige Maade tilbyder at støtte Koret, og der vil sikkert findes mange andre Katholikker, som vil yde deres Bidrag til den gode Sag.

Efter Sommerferien tager vi altsaa fat paa Arbejdet, og vi haaber at kunne udføre et fint og godt Stykke Arbejde til Gavn for vor kære Ungdom — den level!

L. De Vos.

Christi Legemsfest i Roskilde.

»Det var den smukkeste Christi Legemsfest, vi nogen Sinde har haft,« er jeg tilbøjelig til at sige, mens jeg endnu er varm af Begejstring. Men lad end Superlativet forsvinde ved Afsvalingen, saa bliver der dog tilbage, at det var en smuk, en meget smuk Dag, en Dag, der skal have en hel Side for sig i St. Laurentii Kirkes Aarbøger.

De, der om Morgenen saa en kedelig Regn sive ned langs Ruderne, dem randt den meteorologiske Spaadom i Hu: Nogle Steder Regn! og de var sikre paa, at Roskilde-Processionen nu vilde gaa i Vasken. Deres Humør sank lavt. Deres Barometer stod paa Skuffelse og var paa Vej til Vemod.

Men en rask, dansk Blæst jog Skyerne højt til Vejrs, og Solen kiggede ud og smilede til Roskilde Fjord.

Saa strømmede Folk til. De kom fra de fire Verdenshjørner gaaende, cyklende eller kørende med Bil eller Tog; der var baade Danskere og Polakker. Der saas Folk fra Hovedstaden, og der var dem fra Slagelse med deres Præst.

Præsten fra Køge mødte med Søstre og et Regiment Skolebørn. Ogsaa Ringsted var repræsenteret. Kirken kunde ikke rumme dem alle. Mange stod paa Kirkepladsen og ventede tæt sammenpakket under en Skov af vildt smældende Dannebogsflag.

Efter Messen trak Menigheden sig ud i en uoverskuelig lang Række: Ministranter i skærende rødt og hvidt; en broget Skare af bedende Polakker; en Flok hvidklædte Børn, der lignede et helt Foraar af blændende Kirsebær- og Æbleblomster; et halvt Hundrede mørke Kapper, der dækkede over Søstre af forskellige Samfund; den syngende kvindelige Menighed, ledsaget af Direktør Sørensens populære Orkester; igen et Blomsterbed af smaa Piger i hvidt, der kastede en Sky af Blomsterblade paa Sakramentets Vej og saa igen en Skare Drengene i rødt og hvidt, men taaget af Røgelse. Endelig kom det Allerseligste under Baldakinen og derefter Mænd og atter Mænd, helt langt bagud.

Mange nysgerrige dannede Espalier ved de forskellige Altre. Altrene med deres Pragt af røde, rosafarvede og hvide Pelargonier paa en Baggrund af Bøgegrønt holdt Stand, den kaade Blæst til Trods. Hospitalets store Have med dens smukke Alléer giver god Plads. Hele Processionen, Standsningen ved de tre Altre iberegnet, varer henvend halvanden Time. Kun lige et Øjeblik faldt en Regndraabe paa de hede Pander. Nogle mindre venligt sindede Skyer havde trukket sig sammen og saa lidt surt, som om de truede: Dersom vi vilde! Men de kom ikke til at ville, fordi Vorherre ikke vilde. Han sendte Solen, og den fik hurtigt kaldt de drillende Skyer til Orden. Politimesteren havde ogsaa været saa venlig at sende to Betjente, der skulde lamslaa al Færdsel i Olsbakken, saa vi hel- og tørskindede, med Sang og Musik igen naaede til Kirken. Der samledes alle Kræfter til et kraftigt: Store Gud, vi lover dig. Saa lød endnu engang Festdagens Motto: I Alterets helligste Sakramente være Jesus evig Tak og Pris og Ære!

Sakramentet blev gemt i Tabernaklet. Det var, som Sjælen forlod Legemet. Den Menneskemængde, der hele Morgenen havde været eet, opløste sig med det samme; den smuldrede hen i smaa Grupper og splintredes til enkelte Individuer.

Det vedholdende Blæsevejr tillod ikke, at Eftermiddagsmødet afholdtes paa det vante idylliske Sted i St. Mariæ Hospitals Have under de høje Træer ved Klosterkilden, dér, hvor Holger Drachmann yndede at sidde dengang i Firserne, da han boede i Roskilde, og hvor Søstrene senere har bygget en Lourdesgrotte.

Mødet blev forlagt til Kirken. Følgelig maatte vi desværre gaa glip af cand. phil. Fornjoturs Foredrag om

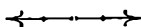
Pilgrimsfærden. Pastor Rektor K pferles Emne var »Guds Telt blandt Menneskene«. Som Taleren selv til at begynde med bemærkede, egnede Kirken sig netop godt til det Emne. Ja, den stilsf rdige St. Laurentii Kirke dannede en passende Ramme om det tankerige og formsk nne Foredrag: Alt, hvad Kirken har gjort, og især det, som Kirken går i vore Dage for vor Emmanuel. Jesus under de sakramentale Skikkelser troner i Højsædet i vor Kirke, hvor vi kan tale til Ham og med Ham, mens Han blev udelukket af de protestantiske Kirker, hvor der kun tales om Ham, og mens Han nu til Dags mere og mere som en Usurpator bliver afvist af den opvoksende Frit nkersl gt . . .

Det var et Foredrag, der sikkert vil vække Eftertanke hos de mange tilstedeværende og hos manges en i By og paa Land, som det vil naa til gennem Pressens Højttalere.

Festen afsluttedes med en højtidelig Andagt. Sangkoret var fyldigere end nogen Sinde, og Organist Kerckhofs gripende Kompositioner kom endnu bedre til deres fulde Ret, underbygget som de var af den svulmende Stemning og baaret oppe af den festlige Begejstring. Mens Solen i tætte Straaler faldt ind gennem de høje rundbuede Vinduer, lyste Vorherre selv, skjult under Brødets Skikkelse, en sidste Velsignelse over Menigheden og Pilegrimmene og nysgerige.

Vort sidste Ord var en Tak til Gud: Lovet Herren, alle Slægter, priser Ham, alle Folkeslag; thi hans Miskundhed vaager stedse over os, og Herrens Troskab varer til evig Tid.

S. Wevers.

Nye Bøger.

Fr. Wilh. Foerster: *Selvopdragelse*. Haase og Søns Forlag 1925. 237 Sider.

»En bog for de ganske unge« lyder bogens undertitel — og forfatteren forstår, hvordan man skal tale til de unge for at interessere dem. Gennem en masse anekdoter og sm lignelser lægger Foerster alle dagliglivets sm forsyndelser frem — de som enkeltvis måske ikke betyder så meget, men som sammenlagte kan ødelægge et menneskes karakter. Der er smaakapitler om pålidelighed, renlighed, misundelse, dårligt humør o. s. v. og den bærende tanke gennem hele bogen er denne: Lær at beherske dig selv. Selvom bogen ikke direkte er religiøs, er den dybe undertone det — og oversat fortræffeligt, som den er, danner den et udmærket supplement til Ricards »Ungdomsliv« — blot skal bogen l ses i små afdelinger og ikke sluges på een gang.

H. K-H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Prinsesse Margrethes Feriehjem«, der som meddelt snart vil blive aabnet i Horserød, har overalt mødt den største Velvilje og Hjælpsomhed, saa at de Damer, der staar i Spidsen for Foretagendet er fulde af Glæde. Særlig fremhæver de blandt de mange Gaver, at »Katholsk Ungdomsværn« har skænket 200 Kr. Der er sikkert mange endnu, der gerne vil hjælpe nogle af vore Børn til en god Ferie. Vi henviser til Annoncen bag i Bladet, der forlæller, at Bidrag stadig modtages.

Odense. Kirkeregnskabet for 1924 viser omtrent de samme Indtægter som det foregaaende Aar, skønt Skatteydernes Antal fra 338 er gaaet ned til 302. Det var ogsaa i de sidste Aar aabenbart ved et stort Arbejde drevet saa højt op (i 1921 var der 146), at man maatte vente nogen Nedgang. Menigheden kan nogenlunde klare Udgifterne, men Præsterne faar i Løn kun tilsammen 1000 Kr.

Østrig. Mandag den 15. Juni blev den tidligere østrigske Rigskansler Mgr. Dr. Seipel udnævnt til Æresdoktor ved det theologiske Fakultet i Innsbruck ved en meget festlig Promotion efter det gamle akademiske Ceremoniel. Af de mest kendte Personligheder, der overværede denne Fest, skal nævnes den nuværende østrigske Kansler, Stiftets Biskop Msgr. Weitz, Generalabbeden for Cistercienserordenen, Abbeden for Præmonstratenserklosteret Wilten, Byens Borgmester og Byraad. Højtideligheden kan bedst betegnes som en Hyldest til det theologiske Fakultet.

Sibirien. De store Omvæltninger i det russiske Rige har, som ofte omtalt, ogsaa herørt den katholske Kirke. Ikke mindst i Sibirien var næsten al Organisation i Oplosning, der var ingen Biskop og Præsterne var isolerede. For nogle Aar siden sendte Propagandakongregationen derfor Mgr. Guébriant fra Paris derover som Apostolisk Visitator. Hans Forslag var at dele Sibirien i 4 apostoliske Vikariater. Kongregationen udnævnte derefter Mgr. Slivovski i Vladivostok til Biskop og Apostolisk Vikar for Østsibirien. Nu er Franciskaneren Pater Piotrovski blevet sendt som foreløbig Apostolisk Administrator for den øvrige Del af det udstrakte Land. Hans Opgave er nu en Nyorganisering af Sognene, førend man skrider til Oprettelsen af de nye Vikariater og Udnævnelsen af Biskopper. Man regner, at der findes godt og vel 100.000 Katholikker i Sibirien, og de er næsten alle Polakker, der er fordelt i 30 umaadelig vidtstrakte Sogne.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messé.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ^{1/2}	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade)	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maaneden Kl. 8.
i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

A.C. Møde hver Torsdag Aften paa »Kongekilden«.

Advarsel!

I den sidste Tid rejser en ung Mand, som udgiver sig for at være tysk Katholik og Medlem af »Hochland-Westfalen« Studenter-Forening i Münster i Westfalen, omkring her i Landet og tigger hos Katholikker.

Det har vist sig, at den unge Mand ikke er Medlem af denne Forening, og vi advarer derfor imod ham.

Danske Kvinders katolske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katolske Damer (St. Ansgars og Sakramentssognet) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Ulke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Den aarlige Skovtur pr. Turistbiler finder Sted Søndag d. 5. Juli til Nøddebo, Gurre og Humlebæk.

Start: Femvejen Kl. 9^{1/2}. — Venner og Bekendte er hjertelig velkomne. Man bedes tegne sig inden den 28. Juni hos en af Bestyrelsen:

Fr. Grugni,
Ord. 1197.

P. Hylleholt,
Ord. 425.

Fr. Opffer,
Ord. 1403.

G. Brems.
Lyngby 89.

Kirkelig Kalender.

28. Juni 4. Søndag efter Pintse. I Messen: Peter og Paul.	5. Juli 5. Søndag eft. Pintse.
29. — M. Peter og Paul, Apostle.	6. — M. Oktav af Peter og Paul.
30. — Ti. Pauls Ihukommelse.	7. — Ti. Cyrillus og Metho- dius, Biskopper og Bekender.
1. Juli O. Jesu Blod.	8. — O. Elisabeth af Portu- gal, Enke.
2. — To. Marias Besøgelse,	9. — To. Ferialdag.
3. — F. Leo II, Pave og Bekender.	10. — F. Felicitas's 7 Sønner. Martyrer. (Kong Knuds Død.)
4. — L. Oktavdag.	11. — L. Marias Officiud.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 3. Juli)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8^{1/4} Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8^{1/4}-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6^{1/2} Messen sakramental Velsignelse. Sakramentet er udstillet hele Dagen; Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessen.

Valfarten til Haraldsted

Husk Toget paa Søndag Kl. 7⁰² (eller 6⁰³). I Kirken i Ringsted læses der en stille hl. Messe Kl. 9¹⁰, og før den uddeles den hl. Kommunion, dog bør Kommunikanterne forlade Kirken i Tide og faa Kaffe hos Søstrene, saa at alle kan samles i Kirken Kl. 10 pr. Baade Præsterne og Søstrene har venligst aabnet deres Haver for Pilegrimmene inden Kl. 10. — Sanghefte faas i Kath. Boghandel og ved selve Valfarten. Pris 50 Øre.

Se iøvrigt Programmet i Ugebladets Nr. 25.

Gratis Landophold i Ferien gæses til en 12-Aars katholsk Pige. Bill. mrk. »Landophold« modtager Red.

Min kære Mand, fhv. Hattemager

Br. Wegrzynski

hensov i Herren den 18. ds. styrket ved Modtagelsen af de hellige Sakramenter.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Paa Familiens og egne Vegne *Auguste Wegrzynski,*
København, den 22. Juni 1925. født Lingner.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr 27.

Søndag den 5. Juli.

1925.

INDHOLD: 5. Søndag efter Pintse. — Kirken og Bibelkritikken (fortsat). — Ny Pilgrimsfærd. — Hvad vore Skolebørn lærer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Italien. Nordamerika. — Avertissementer.

5. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 26. Herre, hør min Røst, hvormed jeg raaber til dig! Vær min Hjælper, og forlad mig ikke, og forkast mig ikke, Gud min Frelser! Herren er mit Lys og min Frelse, for hvem skal jeg da frygte? Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som har beredt usynlige Goder for dem, der elsker dig, indgyd i vore Hjerter din inderlige Kærlighed, for at vi, idet vi elsker dig i alt og over alt, maa blive delagtige i dine Forjættelser, som overgaar al Attraa. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Petrus's 1. Brev, 3. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 83. Gud, du vor Beskytter, se til os og kast dit Blik paa dine Tjenere. Herre, Kræfternes Gud, hør dine Tjeneres Bønner. Alleluja, alleluja.

Ps. 20. Herre i din Kraft skal Kongen glæde sig, og højt skal han juble over din Frelse. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 5, 20-24 (Farisæernes Retfærdighed).

Ofring (Offertorium).

Ps. 15. Jeg vil lovprise Herren, som gav mig Forstand. Jeg ser altid Gud for mit Ansigt; thi han staar ved min højre Side, at jeg ikke skal rokkes.

Stillebøn (Sekreta).

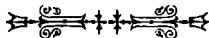
Herre, hør med Miskundhed vore Bønner og modtag naadig dine Tjeneres og Tjenerinders Offergaver, for at det, som hver enkelt har ofret til dit Navns Ære, maa tjene alle til Frelse. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 26. Eet hat jeg begæret af Herren, det vil jeg søge, at jeg maa bo i Herrens Hus alle mit Livs Dage.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, giv os, hvem du har mættet med din himmelske Gave, at blive rensede for vore skjulte Synder og befriede fra vore Fjenders Efterstræbelser. Ved vor Herre . . .

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

VII. DE NYERE OPDAGELSER. — DE MESSIANISKE SPAADOMME.

Enhver, som kender noget til Kirkens Historie, kan iagttage, at hver Gang Kirken havde at kæmpe med særlige Vanskeligheder, er Gud ogsaa paa paafaldende Maade kommen den til Hjælp. Dertil maa ogsaa regnes de Opdagelser, som i det sidste Aarhundrede og fremdeles er gjort i Østerlandet. Der har vi nu for det første Tydningen af den gamle ægyptiske Skrift (Hieroglyferne), som skete for 100 Aar siden, og de stadig tiltagende Opdagelser af den gamle ægyptiske Litteratur.

Mere endnu vakte det Opsigt, at det endelig lykkedes at tyde de babyloniske og assyriske Kileskrifter m. m. Byer og Riger, som i Aartusinder har ligget begravet i Jordens Skød, Folkefærd, som stod Jøderne nær, og hvis

Historie stod i nær Forbindelse med dem, kom frem for Dagen for at aflægge Vidnesbyrd om den h. Skrifts Paa­ lidelighed, ikke sjælden netop i saadanne Ting, i hvilken den var vraget. Det har jo ikke været ualmindeligt at paa­ staa, at Skrivekunsten og Litteraturen endnu ikke var naaet til det Standpunkt, som Jødernes ældste Skrifter syntes at forudsætte, og at en stor Del af de gamle Be­ retninger derfor maatte henføres til Sagnhistorie.

De nævnte Opdagelser beviser for en stor Del det modsatte. Skrivekunsten gaar tilbage til Menneskeheds ældste Tid, og tilforladelige Beretninger om historiske Fakta er ogsaa ved andre Kilder end ved Bibelen bevid­ net. Saaledes har man endnu for ikke lang Tid siden erklæret det 14. Kapitel i 1. Mosebog for et Produkt af Sagn; i dette hørettes nemlig, at 4 Konger kæmpede mod 5 paa Kanaans Jordbund, og at Abraham frelste sin Frænde Lot fra Fjenderne. Nu ved man, ogsaa af Kile­ skrifterne, at en saadan Invasion af fremmede Krigstrop­ per netop paa den Tid har fundet Sted. Ja, hele den jødiske og israelitiske Kongerække, hvis historiske Paa­ lidelighed saa lidt er bleven draget i Tvivl, har faaet en overraskende Stadfæstelse.

Men i den sidste Tid er vi kommet endnu længere. Med Kæmpeskridt er Kendskabet til den gamle Orient bleven udvidet. Den vældige Stenblok, paa hvilken den gamle Kong Hammurabis Lov var indridset, de saa­ kaldte Amarnabreve, som viser Kanaans Kultur paa den Tid, da Jøderne var i Færd med at erobre Landet, Op­ dagelsen af det jødiske Tempel i Ægypten med tilsvarende Offerritus, er et Slag i Ansigtet for den Welhausenske Kritik. De nævnte og mange andre Fund og Opdagelser netop ogsaa fra den nyeste Tid viser, hvor udmærket den hellige Skrift ved Besked om de gamle Tider, og hvor udmærket det hele former sig til et Relief, som med Hen­ syn til Sprog, Kultur, Ofre, Love og Historie netop passer til det, vi nu ogsaa kender ad anden Vej. —

Der er i Virkeligheden kun et eneste Punkt tilovers, det religiøse Moment. Israels Religion er en helt anden end Hedningernes. Det ses ogsaa paa paafaldende Maade af de messianske Spaadomme. De er ikke et Produkt af

menneskelig Tænkning, Fantasi, Anelser og lign., de er Profetier, som er kommet fra Gud, ved Guds direkte Aabenbaring. Hele det gamle Testamente viser hen til Fremtiden, i det ny har vi Opfyldelsen. Den forjættede Messias er en bestemt Personlighed. Tydelig fremtræder han som saadan f. Eks. i den berømte Lidelsessalme: Min Gud, min Gud, hvi har du forladt mig, Ord, som Christus bad paa Korset, i Isaias Ord om Lammet, som bærer vor Skyld, og som Døberen henviser til, ja Christus selv siger i Henhold til Isaias: »Idag er dette Skriftsted gaaet i Opfyldelse for Eders Øren.« (Luc. 4, 21). Forgæves søger »Kritikken« at nægte, at en bestemt Personlighed forud forkyndes, det kan kun ske, ved at man behandler Teksten vilkaarlig og fortolker den ved forudfattede Meninger, altsaa ved at nægte Profetiens Mulighed.

Dertil kommer, at Kritikkens Paastande om de gamle »Kilder«, af hvilke den hellige Skrift skal være sammensat, mere og mere i videnskabelige Kredse begynder at miste Tiltro. Man vil erindre, at Astruc troede at have opdaget en »Elohist« og en »Jahvist«, alt eftersom Gud blev kaldt Elohim eller Jahve. Men fornyede Undersøgelser har vist, at de gamle Afskrivere netop med Hensyn til disse Betegnelser er gaaet meget skødesløst til Værks, saa at Forskellen i en ikke ringe Grad beror paa Vilkaarlighed. Da nu hele »Kritikken« oprindeligt er opbygget paa denne Theori, bliver dermed hele Systemet ugrundet. Vi nægter ikke, at de hellige Forfattere ogsaa har betjent sig af menneskelige Midler, og at de ogsaa har brugt passende Kilder, det siger de tildels selv, men dog saaledes, at derved Troværdigheden og Inspirationen ikke kan vrages. — Der henvises til, at næsten hele Orienten, særlig de vestasiatiske Folk, i de sidste Aarhundreder før Christus ventede en Slags Messias, en Befrier fra al Slags Forvirring og Trældom. Vi kan rolig gaa endnu længere tilbage og sige, at en saadan Forventning var ældgammel blandt Menneskene. Den ligger til Dels til Grund for den Erkendelse, at Mennesket er dybt sunken og kun ved Guds særlige Hjælp kan rejse sig, dels i svage Rester af Uraabenbaringen. Senere synes ogsaa Jødernes hellige Bøger, som blev mere bekendt ved Jødernes Ad-

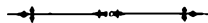
spredelse over Jorden, siden det babyloniske Fangenskab og vel ogsaa allerede før, at have hidraget en Del til disse Forventninger. I Christus vor Frelser, Guds Søn og Gud selv, Menneskehedens Forløser, er disse Forventninger gaaet i Opfyldelse.

Nu maa vi vende vor Opmærksomhed imod det Standpunkt, den katholske Kirke indtager med Hensyn til Bibelen og Bibelkritikken. Thi det er jo Emnet: Kirken og Bibelkritikken. — Ved sin naturlige Fornuft kan Mennesket erkende Guds Tilværelse. Alligevel, viser Historien, at Mennesket uden en højere Aabenbaring overladt til sig selv, nedsunken i mange Laster, sjælden finder den ene sande Gud, og skønt han længes efter en Befrielse fra det Onde, dog ikke selv kan rejse sig. Er der en Gud til, da maa han ogsaa kunne aabenbare sig, og en saadan Aabenbaring har fundet Sted ved Patriarkerne og Profeterne.

Hedningerne har ikke absolut været udelukket fra den guddommelige Aabenbaring, men Gud har for det meste ladet dem gaa deres egne Veje, indtil den forjættede Tid var kommen. Thi Mennesket er en falden Slægt, og som Skriften siger, skulde Synden mangfoldiggøres, for at Naaden desto tydeligere skulde aabenbares. Saa træder da den forjættede Forløser ind i Verden, og det aandelige Rige, han stifter, er den Institution, ved hvilken Mennesket kan naa til Frelsen.

Heraf følger, at Kirken ad historisk Vej gaar sin Gang gennem Aarhundreder og Aartusinder. Det historiske Dokument, den kan fremvise, for at legitimere sig, er fuldt ud paalideligt, dets Paalidelighed bliver ydermere stadfæstet ved Kirkens Uforgængelighed, dens Sejr over alle Vanskeligheder og dens Læres indre Sandhedskraft. Saaledes bliver da Bibelen tillige en højhellig guddommelig Bog, men fra Kirken har vi den, og kun ved Kirken forstaar vi den fuldtud. Kun den katholske Kirkes Principper kan sejre over alle Vantroens Angreb, og kun ved dem erkender vi fuldtud Bibelens dybe Sandheder. Herom næste Gang.

h—.

Ny Pilegrimsfærd.

9.—23. September.

DEN FØRSTE FÆLLES NORDISKE PILGRIMSFÆRD, der afgik fra København Torsdag den 14. Maj, er vendt tilbage Onsdag den 27. Maj efter en lykkelig og indholdsrig Rejse.

Da Tilslutningen til denne Færd viste sig at være saa stor, at ikke nær nok alle, der vilde have været med, kom med, vil der blive givet alle, der ikke naaede at komme med paa den første Færd, Lejlighed til inden Jubelaarets Udgang at efterkomme den hellige Faders Indbydelse til at besøge Kristenhedens Hovedstad.

De italienske Myndigheder har tilsagt Pilgrimmene al mulig Hjælp og Støtte.

Pilgrimsfærdens Tilrettelæggelse og tekniske Udførelse er overdraget Bennett's Rejsebureau, der paa en værdig og udmærket Maade forestod den første Pilgrimsfærds tekniske Arrangements.

† *Josef Brems,*

Biskop af Roskilde, Apost. Vikar for Danmark.

I Tilknytning til ovenstaaende skal vi her aftrykke Programmet for den nye Pilgrimsfærd, som nu er udsendt af Bennetts Rejsebureau og godkendt af Hs. Højærværdighed Biskoppen.

Onsdag 9. Septbr. Afrejse Københavns Hovedbane-gaard 8³⁰ Fm. Perron IV. Mødested Nedgangen til Perron IV. Mødetid Kl. 7⁴⁵ Fm.

Middag indtages paa Færgen Gedser Warnemünde.

Afrejse fra Warnemünde 5⁰⁵ Em.

I Wittenberge Ophold fra 8⁰⁶ til 8⁵⁵ Em.

Kaffe serveres ved Borde, opstillede paa Perronen. Aftensmad, der er medbragt af Bureauet.

Torsdag 10. Septbr. Ank. *München* 9³⁶ Fm. Her serveres i Banegaardsrestauranten The eller Kaffe, Brød, Smør, Marmelade eller Ost.

11 Fm. fortsætter Toget til *Innsbruck*. Ankomst 2²⁶ Em. Middag bestaaende af Suppe, Steg m/ Kartofler og Macca-

roni, Brød og Dessert paa Banegaarden. Afrejse fra Innsbruck 3⁴⁵ Em.

Ankomst *Bozen* 9 Em. Indkvartering paa Hotel.

Fredag 11. Septbr. Afrejse Bozen Em.

Lørdag 12. Septbr. Ankomst *Florenz* Fm. Morgenmaaltid The eller Kaffe, Brød, Smør og Ost eller Marmelade paa Banegaarden. Ca. 3 Timers Ophold. Afrejse 10⁵⁵. Der udleveres her hver Deltager en Frokostkurv med 6 Sandwich, Frugt.

Ankomst *Rom* Kl. 6⁴⁰ Em.

Transporten til Indkvarteringsstederne foregaar med Sporvognstog.

Collegio Leoniano, et af Indkvarteringsstederne i Rom.

Indkvarteringen sker paa de af Vatikanets Indkvarteringskomite anviste Steder og Vilkaar, hvilke vil blive bekendtgjorte i det endelige Program.

Naar Indkvarteringen er tilendebragt, Middagsmaaltid.

Da Dagen for den pavelige Audiens endnu ikke kan fastsættes, vil der kunne ske Forskydninger i de enkelte Dages Anvendelse.

Enhver er frit stillet med Hensyn til sin Tids Anvendelse.

Programmet er saaledes tilrettelagt, at det kan følges ved fortrinsvis at benytte Sporvogne eller Spadsereture og under Hensyn til at gøre Udgifterne til de mindst mulige. Ialt 30 Kr., der indbetales ved Indtegningen.

Indtegningen til Udflugterne i Rom modtages kun i Bennetts Kontorer og kan ikke finde Sted paa Rejsen eller i Rom. Da Bureauet maa betale for alle trufne Reservationer, kan der ingen Refundering ydes til Deltagere, der af en eller anden Aarsag udebliver fra de enkelte Dages Udflugter.

Søndag 20. Septbr. Afrejse fra Rom 2 Em. Transporten til Stationen foregaar med Sporvognstog. Ankomst Florenz 7³⁵ Em. Aftensmaaltid. Afrejse 8⁰⁵ Em.

Mandag 21. Septbr. Ank. Milano 6¹⁵ Fm. Morgenmaaltid paa Banegaarden. Afrejse Milano 7³⁰ Fm.

I Chiasso skiftes Tog 9-9³⁰ Fm.

I Göschenen Lunch 12⁰⁵ Em. paa Banegaarden. Lunchen bestaar af en Kødret med Gemyse og Dessert.

Afrejse 1³⁰ Em. Ankomst 1 Time senere til *Flüelen*. Her indskibes Selskabet og foretager Sejladsen paa Vierwaldstättersøen indtil Luzern, hvor der overnattes. Middag paa Hotellerne.

Tirsdag 22. Septbr. Afrejse Luzern 12 Midd. Middag i Basel 3 Em. paa Banegaarden. Aften i Frankfurt 8 Em.

Onsdag 23. Septbr. Morgenmaaltid i Wittenberge 7¹⁵ Fm. paa Banegaarden. Middag paa den danske Færg 12. Ankomst til København om Aftenen.

Maaltidernes Sammensætning er paa Hjemrejsen den samme som paa Nedrejsen.

Prisen. Under Forudsætning af, at mindst 400 Rejsende melder sig til Særtoget, vil Prisen for Rejsen blive:

II Kl. hele Vejen	Kr. 625,00
III - hele Vejen	- 450,00
III - i Danmark, Tyskland og Schweiz og	
II - i Italien	- 485,00

De, der maatte ønske det, kan faa Sovevognsplads reserveret paa Strækningen Warnemünde-München og Frankfurt-Warnemünde mod at betale Tillægget til I. Kl. Billet paa disse Strækninger samt yderligere I. Kl. Sovevogns-Tillæg. Der placeres to Personer i hver Halvkupé. Det samlede Tillæg vil derefter blive:

Warnemünde-München	Kr. 95,00
Frankfurt-Warnemünde	- 95,00
- - Siestasæde (kun III Kl.)	
Warnemünde-München	- 10,00
Basel-Warnemünde	- 10,00

Saafrømt der indtræder Taxtforhøjelser paa Jernbaner eller for Opholdet i Rom, forbeholder Bureauet sig at forhøje Prisen i tilsvarende Grad.

Da der allerede er mange Indtegninger til Toget, henstilles det snarest at sikre sig Plads, og Anmeldelse maa ske senest den 1. August.

Ved Anmeldelse indbetales et Depositum paa Kr. 100, og Restbeløbet senest 20. August.

Erlagte Beløb tilbagebetales ikke, med mindre det ved Lægeattest godtgøres, at en anmeldt Deltager paa Grund af Sygdom er forhindret i Deltagelse. Lægeattest maa i saa Tilfælde være indsendt senest den 25. August.

Pastor Schindler og Notar Blomquist paa Peterspladsen.

Bureauet forbeholder sig Ret til at allyse Rejsen efter Samraad med de lokale Komiteer.

Prisen omfatter:

Rejsen frem og tilbage paa den til Prisen svarende Klasse.

Forplejningen paa Rejsen, som den er angivet i Programmet.

Indkvarteringen i Rom paa de af Vatikanet anviste Indkvarteringssteder og under de Vilkaar, der er fastsat for Indkvarteringen.

Forplejningen i Rom som anført i Programmet.

Drikkepenge til Betjening ved Maaltiderne og paa Indkvarteringsstederne.

Prisen omfatter ikke:

Dragerpenge, Drikkevarer, der rekvireres udover, hvad der hører til Morgen- og Aftensmaaltidet, Ekstråmaaltider eller Supplement til de i Programmet anførte Maaltider.

Saafrømt Rejsen uforudset hindres, Naturhindringer eller andre uforudseelige Hændelser indtræder, maa den Rejsende bære de derved mulig fremkommende Merudgifter. Bureauet paatager sig intet Ansvar for Ulykker, Tab, Forsinkelser eller Ubehageligheder *hidrørende* fra Benyttelsen af de forskellige Transportmidler eller fra de truffne Foranstaltninger.

Under Opholdet i Rom vil nedenstaaende Program blive fulgt saavidt muligt:

Søndag den 13. September:

Formiddag: Messe og kanonisk Besøg i Peterskirken. Afgang pr. Sporvogn Kl. 7,00. Samlingssted Obelirken paa Peterspladsen 7,45. Efter det kanoniske Besøg indtages Morgenkaffen paa Petersplads for Deltagernes egen Regning. Efter Morgenkaffen Besigtelse af Peterskirken. Afgang fra Peterspladsen pr. Sporvogn 1,00. Midd. 1,45.

Eftermiddag: Start pr. Sporvogn Kl. 3,30. Besøg paa Forum Romanum i Colosseum og S. Clemente. Afgang pr. Sporvogn Kl. 7 fra Colosseum. Aftenspisning Kl. 8.

Mandag den 14. September:

Formiddag: Start Kl. 6,30 med Sporvogn til Ponte Umberto primo, derfra spadseres til de Ire nationale Kapper, hvor der afholdes Messe. Efter Messen Afgang pr. Sporvogn fra Ponte Umberto Kl. 9. Morgenkaffe i Kvartererne Kl. 9,30. Derefter Afgang Kl. 10,15 til kanonisk Besøg i Laterankirken, Scala Santa, Baptisteriet. Afgang pr. Sporvogn fra Obelirken foran Laterankirken Kl. 12,30. Middag Kl. 1.

Eftermiddag: Start Kl. 4 pr. Sporvogn til Sant Agnese, derfra Spadseretur til St. Birgittaklosteret. Sporvogn tilbage Kl. 6,30. Aftenspisning Kl. 7,30.

Tirsdag den 15. September:

Formiddag: Afgang pr. Automobil Kl. 7,30. Samlingssted: Indgangen til San Calistokatakomberne Kl. 8,15. Messe i Katakomberne. Morgendrik indtages hos Trapisterne. Afgang fra Katakomberne Kl. 10,30. Derefter kanonisk Besøg i S. Paolo fuori le mure. Afgang fra San Paolo Kl. 12,15. Spisning Kl. 1.

Eftermiddag: Start Kl. 4 pr. Sporvogn til Piazza del Popolo, derfra Spadseretur til Monte Pincio og Villa Bor-

ghese. Besøg i Trinitatis Kirken, den spanske Trappe. Afgang pr. Sporvogn fra Piazza di Spagna Kl. 6,30. Spisning Kl. 7.

Onsdag den 16. September:

Formiddag: Afgang Kl. 8.30. Kanonisk Besøg i St. Maria Maggiore, derefter besøges Santa Prassede og Santa Pudenziana. Middag Kl. 12,30.

Eftermiddag: Start Kl. 3. Afgang pr. Sporvogn til Piazza di San Gregorio. Derfra Spadseretur til San Giovanni e Paolo, Santa Maria in Domnica, San Stefano Rotundo. Aftenspisning Kl. 7.

Torsdag den 17. September:

Formiddag: Vatikanmusæet, Missionsudstillingen, Paveaudiens.

Eftermiddag: Til fri Raadighed. Spisning Kl. 7.

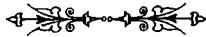
Fredag den 17. September:

Formiddag: Start Kl. 8,30. Sporvogn til Via di San Saba, derfra spadseres til Santa Prisca, Santa Sabina, Sant Alessio, Sant Anselmo, derfra langs Tiberen til Piazza della Bocca. Derfra med Sporvogn hjem Kl. 12,30. Spisning.

Eftermiddag: Start Kl. 3. Sporvogn til Piazza Venezia. Besøg paa Capitolium, Santa Maria in Aracoeli. Derfra til Chiesa al Gesu, derfra til via del Gesu til Santa Maria Sopra Minerva, Piazza Minerva til Pantheon, Derfra med Sporvogn hjem Kl. 6,30. Spisning Kl. 7,15.

Lørdag den 19. September:

Til fri Raadighed.

Hvad vore Skolebørn lærer.

Man husker endnu, hvorledes den svenske Biskop Msgr. Bitter for nogle Aar siden fandt sig foranlediget til en Aktion i Anledning af de mange Urigtigheder om den katolske Kirke, som de svenske Skolebøger indeholdt. Herhjemme er det sikkert ikke saa slemt som i Sverrig, og navnlig er det unægtelig blevet bedre i de sidste Aar-tier, men Urigtigheder er der stadig.

Der er nogen, der engang har sagt, at en god Maalestok for et Folks Kultur, er Skolebøgerne, og navnlig det

i dem, der handler om andre Folk, andre Religioner, andre sociale Forhold. Og som sagt, der er Fremskridt i Danmark. Et Eksempel baade paa Fremskridt og Mangler er en lige udkommen »Ny Verdenshistorie for Folkeskolen« af P. Falk Rønne og C. A. Jürgensen (Aschehougs Forlag).

Paa 73 Sider har Forfatterne fortalt hele Verdenshistorien for Børn i Folkeskolen. Man maa indrømme, at de i Almindelighed er kommet meget godt fra det vanskelige Foretagende. Bogen er letlæselig, og den giver virkelig alt det, der skal gives, uden at Fremstillingen virker overlæst med Fakta. Man kan ikke andet end glæde sig over den Maade, Kristendommen behandles paa, det er smukt og værdigt. Om Munkene siges der:

»Det var fromme Mænd, der mente, at de helt maatte vende sig bort fra det verdslige Liv og alle dets Fristelser, hvis de rigtig for Alvor skulde tjene Gud. De byggede sig da Klostre, hvor de levede fattige og ugifte, i Faste og Bøn. Mange af dem gik ud som Missionærer blandt Germanerne og led Martyrdøden for deres Tro. Men ogsaa de, som blev hjemme i Klostrene, udrettede en god og stor Gerning. De plejede de syge og hjalp de fattige, de afskrev gamle Bøger fra Oldtiden, de holdt Skole for Børnene, de var dygtige til Agerdyrkning og Havebrug, og de lærte Omegnens Folk mange nyttige Ting. Det var Kirken og Munkene, som reddede Stumperne af den gamle Kultur gennem den vilde Folkevandringstid.«

Man bliver jo helt glad ved at læse saadan et Stykke. Alligevel glæder man sig ikke over alt i Bogen. Det er saaledes absolut urigtigt, naar der siges om Gregor VII: »Han havde været Munk, og nu bestemte han, at alle Præster og Bisper skulde leve ugifte ligesom Munkene«. Det er virkelig ikke Gregor VII, der har indført Cølibatet, men dets Oprindelse gaar tilbage til Kirkens ældste Tider, og det blev lovfæstet i sin nuværende Form allerede paa Synoden i Elvira i Aaret 300. Gregor VII har kun med stor Kraft og Bestemthed arbejdet for Overholdelsen af Kirkeloven, der mange Steder ikke respekteredes mere paa hans Tid.

Naar jeg faar en historisk Lærebog i Haanden, er det

altid med en vis Spænding, jeg giver mig til at læse Afsnittet om Reformationen. I denne lille Bog indledes det med følgende Linjer.

»Paven og Kirkemøderne lærte mange Ting, der ikke stod noget om i Bibelen. Kirken solgte f. Eks. *Aflad*. Det betød egentlig blot, at man kunde købe sig fri for de Straffe, Kirken paalagde her paa Jorden. Men efterhaanden mente Folk, at naar de blot købte et Afladsbrev, saa havde de ogsaa Guds Tilgivelse, ikke alene for de Synder, de havde begaaet, men ogsaa for dem, de vilde begaa.«

Sørgeligt, at man endnu ikke er kommet videre! Det er forkert fra Ende til anden. Man er kommet bort fra at sige, at det var Kirkens Lære, at den solgte Syndsfordælselse, men i Stedet for paastaar man, at saadan »mente Folk«. Endnu har jeg aldrig set noget Bevis for denne Paastand. Hvad mon det er for historiske Kilder, en saadan Fremstilling bygger paa? Hvad er det for Folk, der mente det? Det minder i høj Grad om Sladder, der begynder med det velkendte »Folk siger«, og det hører hjemme i samme Kategori.

Det er kedeligt, at en ellers god Bog skal skæmmes ved saadan Sladder, og det er kedeligt, at vore Skolebørn stadig skal lære de samme Usandheder.

Et Par andre Ting i Afsnittet om Reformationen fortjener ogsaa at nævnes. Der er f. Eks. den gamle Krønike om, at Jesuiterordenen blev stiftet for at kæmpe mod Reformationen. — Morsomt er det, at Henrik VIII af England slet ikke nævnes, men der tales kun om Elisabeth. Henrik VIII hører jo ikke til de opbyggelige Reformatorer, men hans historiske Betydning kan man ikke komme uden om, saa det er ikke helt ærligt at tie stille om ham.

Som alt sagt, der er Fremskridt i vore Skolebøger, det skal gerne anerkendes, men der er ogsaa Mangler, og de skyldes jo særlig det, at man skriver om katolske Ting uden nogen Sinde at have læst en katolsk Bog.

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I St. Ansgars Kirke har i Aar paa Hvide Søndag 33 Dreng og 23 Piger modtaget den første hellige Kommunion. Søndagen efter modtog 27 Dreng og 18 Piger Firmelsens Sakramente, og 2. Pintsedag blev 57 Voksne firmet.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling, som afholdes Søndag d. 19. Juli Kl. 5^{1/2} i Ordrup Præstegaard. Vincentsbrødrene indbydes samtidig til at tage Del i St. Josefs Gildes Skovtur. Man mødes Kl. 3 i Skovløberhuset ved Ordrup Krat.

Italien. Allerede inden Verdenskrigen fandt sin Afslutning, begyndte man i Italien at genopbygge de Kirker, som var blevet ødelagt ved Krigen. Det var Mgr. Constantini, der tog Initiativet, dengang Feltpræst ved 3. Armé og nu Apostolisk Delegeret i Kina. Han grundlagde »Opera di Soccorso per le chiese rovinate della guerra« (Hjælpeaktion for de ved Krigen ødelagte Kirker). Det var i August 1918. Aktionen havde den Opgave at skaffe Midler tilveje til Genrejsning af de ved Krigen ødelagte Kirker og Kulturgenstande, at skaffe Klokker til de fordum fjendtlige Provinser, at rejse foreløbige Nødkirker og at samle Penge til Genoptagelsen af Gudstjenesterne i disse Provinser. Paa Krigsskuepladsen ved Karst, Piave og Trentino var der ødelagt over 600 Kirker. Ved Genrejsningsværket gjorde man sig stor Umage for at tage Hensyn til kunstnerisk Standpunkt. Derfor udskreves der Konkurrencer blandt katholske Kunstnere om Kirker, Helgenstatuer, Kultusgenstande o. s. v. Efter kun 6 Aars Arbejde er nu alle Kirker — paa 3 mindre Egne nær — enten restaureret eller bygget op paany. Ca. 200 Kirker er nybygget og ca. 400 kunde restaureres. En Kommission af katholske Damer, hvis Formand var Benedikt XV's Søster Grevinde della Chiesa, sørgede for at udstyre disse Kirker med liturgiske Klæder, Alterlinned o. s. v. Særlig Omhu anvendtes der for at skaffe Klokker til de nybyggede og restaurerede Kirker i de forhen østrigske Omraader. Over 10000 Klokker, dels ødelagte, dels anvendte til Krigsbrug, maatte erstattes. Den italienske Regering stillede til dette Formaal de i Krigen erobrede Kanoner til Disposition. Indtil nu er der bleven støbt over 7000 Klokker.

Nordamerika. Et Forsøg paa at ødelægge de katholske Skoler i De forenede Stater er heldigvis fuldstændig mislykkedes. Staten Oregon havde i 1922 vedtaget en Lov, der bestemte, at alle Børn i Alderen fra 8 til 16 Aar skulde besøge Statens Skoler, der ingen Re-

ligionsundervisning giver; Loven skulde dog først træde i Kraft i 1926, saa at Katholikerne kunde faa Tid til Afvikling af deres egne Skoler. Det gik imidlertid anderledes, end Religionens Fjender havde tænkt sig. Katholikerne lukkede ikke deres Skoler, men gik til De forenede Staters Domstol med Paastand om, at Loven var imod Staternes Grundlov. Allerede den første Domstol gav Katholikerne Medhold og kasserede Staten Oregons Skolelov som grundlovsstridig. Der blev appelleret til Højesteret, som nu har truffet sin Afgørelse, og den blev ligesaa: I Følge De forenede Staters Grundlov kan man ikke tvinge Forældre til at sende deres Børn til Statens Skoler, hvis de foretrækker andre Skoler. Denne Kampmaade viste sig altsaa ikke frugtbar for Katholikkernes Modstandere.

— Amerikas Katholikker forbereder sig til den internationale eukaristiske Kongres, der skal afholdes i Chicago i 1926. Ærkebiskoppen af Chicago, Kardinal Mundelein, har for nylig været i Rom og forelagt Programmet for den Hellige Fader, og Kongressernes Præsident, Biskop Dr. Heylen af Namur, har gæstet Chicago for at tage Del i de forberedende Møder. — De tyske Katholikker har planlagt Afsendelsen af en stor Damper fra Hamborg til New York. Paa Rejsen baade frem og tilbage vil Alterens Sakramente være udstillet paa Skibet, og der vil stadig blive holdt Tilbedelse.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessens.

Vincentiskonferencernes 3. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 19. Juli Kl. 5½ i Ordrup Præstegaard. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

St. Josefs Gilde afholder Søndag d. 19. Juli sin aarlige Skovtur, hvortil ogsaa Deltagerne i Vincentsforeningens Generalforsamling indbydes. Man mødes Kl. 3 i Skovløberhuset ved Ordrup Krat.
Bestyrelsen.

Danske Kvinders katolske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katolske Damer (St. Ansgars og Sakramentssoget) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Utke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

5. Juli 5. Søndag eft. Pintse.	12. Juli 6. Søndag efter Pintse.
6. — M. Oktav af Peter og Paul.	13. — M. Anacletus Pave og Martyr.
7. — Ti. Cyrillus og Methodius, Biskopper og Bekender.	14. — Ti. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.
8. — O. Elisabeth af Portugal, Enke.	15. — O. Kejser Henrik, Bekender.
9. — To. Ferialdag.	16. — To. Vor Frue af Carmel
10. — F. Felicitas's 7 Sønner. Martyrer. (Kong Knuds Dødt.)	17. — F. Alexius, Bekender.
11. — L. Marias Officium.)	18. — L. Camillus af Lellis, Bekender

Mariakongregationen for Mænd har *Fælleskommunion* Søndag d. 5. Juli i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8^{1/2}.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møder i Juli og August bortfalder.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 7. Juli Kl. 8^{1/4} læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» 8	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejele (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 S: anemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (Incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palm 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kenvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palm 69. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 28.

Søndag den 12. Juli.

1925.

INDHOLD: 6. Søndag efter Pintse. — Kirken og Bibelkritikken (fortsat). — Den salige Pater Eymard. — Indtryk af Valfarten til Haraldsted. — Nye Bøger. — Til St. Anne Kirkes Venner. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Tyskland. — Avertissementer.

6. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 27. Herren er sit Folks Styrke og den, som vaager over sin Salvedes Frelse. Frels dit Folk, Herre, og velsign din Arv, og styr dem i Evighed. Til dig, Herre, vil jeg raabe; svar mig dog, min Gud, for at jeg ikke, naar du tier overfor mig, skal blive lig dem, der sliger ned i Gruben. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Kræfternes Gud, du, som ejer alt, hvad der er fuldkommen godt, indgyd Kærlighed til dit Navn i vore Hjerter og giv Guds frygten i os Vækst, saa at du nærer det i os, som er godt, og med kærlig Omsorg skærmer det, som du har næret. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Romerne, 6. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 89. Herre, vend dig blot en Smule til os, og hør dine Tjeneres Bøn. Herre, du er bleven vor Tilflugt fra Slægt til Slægt. Alleluja, alleluja.

Ps. 30. Paa dig har jeg haabet, Herre; jeg skal ikke blive til Skamme evindeligt. Fri mig i din Retfærdighed og frels mig; bøj dit Øre til mig, og il til for at frelse mig. Alleluja.

Evangeliet. Markus 8, 1-9 (Jesus bespiser 4000 Mænd).

Ofring (Offertorium).

Ps. 16. Led mine Skridt sikkert ad dine Veje, at mine Fjed ikke maa rokkes. Bøj dit Øre til mig og hør mine Ord. Aabenbar din vidunderlige Barmhjerlighed, Herre, du, som frelser dem, der haaber paa dig.

Stillebøn (Sekreta).

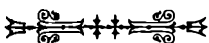
Herre, hør i Miskundhed vore Bønner, og modtag naadig disse dit Folks Offergaver, og, for at ikke nogens Bøn skal være forgæves eller hans Begæring unyttig, saa giv os i fuld Virkelighed at opnaa det, vi beder om i Tro. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 26. Jeg vil gaa omkring og ofre et Jubeloffer i hans Telt; jeg vil synge og kvæde en Lovsang for Herren.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Vi er mættede med dine Gaver, Herre; giv os da baade at renses ved deres Kraft og skærmes ved deres Hjælp. Ved vor Herre . . .

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

VIII. DEN KATHOLSKE KIRKES STANDPUNKT.

Kirken har modtaget den hl. Skrift af Apostlene, og den har bevaret dens Lære ren og uforsfalsket. Af Kirken ved vi, hvor mange Bøger og hvilke, der hører til Skriften, af Kirken ved vi, at den hl. Skrift er inspireret af Guds Aand. Thi Kirken har modtaget den Helligaands Bistand til at bevare og fortolke Skriftens Indhold. Imidlertid be-
staar den hl. Skrift væsentlig af Lejlighedsskrifter og hele Summen af den guddommelige Aabenbaring er ikke saaledes

nedlagt i den, at af den alene alle muligvis opstaaende Tvivl kunde løses og alle Spørgsmaal kunde besvares. Thi det vilde overhovedet være en Umulighed, at den guddommelige Aabenbarings dybe Sandheder kunde rummes i en bestemt Bog med saa og saa mange Bogstaver og Ord. Dertil kommer, at kun det levende Ord kan levendegøre det døde Bogstav. Christus selv giver sine Sendebud det Hverv at prædike, og Apostlene henviser i deres Skrifter mange Gange til det levende Ord. Derfor har Arvelæren stedse været et nødvendigt Supplement til Skriften og begge, ufejlbarligt fortolket af Kirken, udgør vor Trosregel.

I det 16. Aarhundrede forkastede de saakaldte Reformatorer disse Principper. De overtog den hl. Skrift fra den katholske Kirke, men samtidig nægtede de, at der gives en ufejlbarlig rigtig Overlevering i Kirken. Man har med Rette kaldet dette Protestantismens »Achilleshæl«, dens saarbare Sted. Thi man kan kun bevise Skriftens Guddommelighed og Inspiration ved Kirkens Overlevering, rokker man ved den, styrter det hele.

Ja, man er gaaet saa vidt at paastaa, at den hl. Skrift er tydelig nok og hverken trænger til ydre Vidnesbyrd eller til en Fortolkning. Den fromme Bibellæser skal selv vejledes af den Helligaand og saaledes oplyses baade om Skriftens Guddommelighed og dens Indhold. Den naturlige Følge af en saadan Paastand er Splid og Sektvæsen. At »den Helligaand« ikke indgiver enhver troende Bibellæser de samme Tanker og den samme Forstaaelse af Skriften, har Protestantismen i Løbet af 400 Aar noksom bevist. Ligesom allerede Reformatorerne var uenige om mange Ting, ligesom Splid og Sektdannelse fra Begyndelsen af var Protestantismens Særkende, som kun med Nød holdtes nede ved de verdslige Fyrsters Magtsprog, saaledes er nu ved de mange forskellige »Retninger« og Fortolkninger den protestantiske Bibelbelkritik naaet til den naturlige Konsekvens, at ogsaa hine gamle katholske Sandheder, som man dengang endnu antog, begynder at blive usikre. Enhver Fortolker antager det, som passer til hans System, hvad enten han er »orthodoks« eller »liberal«.

Det er overhovedet en fuldstændig falsk Anskuelse, at den protestantiske Lære blev bygget paa Bibelen. Det var de saakaldte symbolske Bøger, som normerede Protestantismens ny Lære, og disse Bøger var for største Delen prisgivne de verdslige Fyrsters Forgodtbefindende, saaledes at een af disse Bøger kunde være symbolsk i det ene protestantiske Land og ikke i det andet og omvendt.

Hvis Bibelen var vor eneste Troskilde, maatte Gud ogsaa have draget Omsorg for, at Bibelen ganske nøjagtig i sin oprindelige Ordlyd var kommen til os. Endvidere maatte enhver Bibellæser, som ikke kunde læse Originalteksten, være vis paa, at den af ham benyttede Oversættelse var ganske nøjagtig. Hvad det første angaar, saa fremgaar det allerede af det før sagte, at det ikke forholder sig saaledes. Den hl. Skrift har som Literaturprodukt betragtet været underkastet en lignende Skæbne som andre Bøger. Det blev allerede fremhævet, at Teksten af det gamle Testamente paa ikke faa Steder kun i en mangelfuld Ordlyd er kommen til os, ogsaa i det Ny Testamente er der enkelte Steder, hvis Originaltekst ikke mere med absolut Sikkerhed kan fastslås. For Katholikker har dette ikke nogen væsentlig Betydning, da Arvelæren altid udfyldende og forklarende staar ved Siden af Bibelen, og begge ufejlbar forklaret af Kirken danner vor Trosregel. Hvis Bibelen derimod var den eneste Troskilde, saaledes at enhver kunde og skulde øse deraf, da var det absolut nødvendigt, at den var kommen til os i absolut Integritet.

Dertil kommer, at kun forholdsvis faa Bibellæsere kan danne sig en Overbevisning om Oversættelsens Rigtighed. Ogsaa med Hensyn til dette Punkt opstaar mange Vanskeligheder og Tvivl. For det første ligger det i Sagens Natur, at Oversættelers Standpunkt uvilkaarlig har Indflydelse paa Oversættelsens Beskaffenhed. Dernæst afviger ogsaa af andre Grunde baade den saakaldte Originaltekst, som den er kommen til os, og de gamle Oversættelser paa mange Steder fra hinanden. Efter hvilken Tekst skal da Oversættelsen udarbejdes?

De oprindelige protestantiske Bibler er i det gamle Testamente en Oversættelse af den overleverede jødiske Tekst (den masoretiske), og i det Ny Testamente af den

saakaldte *textus receptus*. Baade den ene og den anden bliver nu af selve Kritikken anset som mindre nøjagtige, ja tildels som fordærvede. Derfor plejer man nu at oversætte det Ny Testamente efter bedre Tekster, i det gamle er man ikke kommet saa vidt, men i Stedet for plejer man saa i Anmærkningerne og Forklaringerne at bringe en næsten uoverskuelig Mængde af saakaldte Tekstforbedringer, men da her igen det subjektive Standpunkt spiller en stor Rolle, er det hele bleven meget indviklet. Der bliver af Guds skrevne Ord baade i det gamle og det Ny Testamente kun saa meget tilbage, som d'Hrr. Kritkere holder for rigtigt, og den hellige Bog bliver Genstand for stadig skiftende Fortolkninger. Saa er det da ikke til at undres over, at den rationalistiske Opfattelse stadig mere gør sig gældende i protestantiske Kredse.

I den katholske Kirke betjener vi os af den ældgamle Vulgata, som af Konciliet i Trient blev erklæret for autentisk. Dette betyder ikke, at den i alt ordret stemmer overens med den oprindelige Læsemaade, men at den rigtigt gengiver den aabenbarede Sandhed. Kirken har givet denne Erklæring støttet paa Traditionen. En Bibeltekst, som i langt over 1000 Aar har været i Brug i Kirken, har faaet sin Sanktion ved Kirkens ufejlbare Overlevering og Lære. Men der er intet i Vejen for, at man ved videnskabelige Undersøgelser ogsaa tager Hensyn til Grundteksten og til andre gamle Oversættelser, som det jo almindeligt er i Brug hos katholske Eksegeter.

Vi kan nu præcisere det katholske Standpunkt med Hensyn til Bibelen og Bibelkritikken i følgende Sætninger.

1. Bibelen er et paalideligt historisk Dokument om Guds Riges Stiftelse og Historie indtil Apostlenes Død.

2. Bibelen er Kirkens skriftlige Troskilde, som faar sin Sanktion ved Kirkens Overlevering og ufejlbare Lære.

3. Den h. Skrift indeholder uendelig dybe Sandheder, og det er Kirkens Hverv at hævde disse til sine Børns Belæring, Vejledning og Opbyggelse.

4. Det er ingen Katholik tilladt at forklare Bibelen paa en anden Maade, end Kirken gør, da det er den alene, det tilkommer at udlægge Skriften.

5. Bibelen er ogsaa en Lære- og Opbyggelseshog til Menighedens Privatbrug, men underordnet Kirkens Lære og Forskrifter.

De 3 sidste Punkter trænger endnu til en nærmere Forklaring. (Fortsættes.)

h—.

Den salige Pater Eymard

Der blev for nogle Aar siden paa Dansk udgivet et lille Hæfte med Tittlen »Eukaristiens Apostel«. Denne Hæderstitel kan dog vel næppe anvendes bedre paa noget Menneske end paa Pater Eymard, hvis hele Liv og hele Sjæl, lige fra han var en ganske lille Dreng, ene og alene arbejdede paa at fremme Tilbedelsen af Jesus Christus i Alterets allerhelligste Sakramente.

Man skulde tro, at et saadant Livsmaal ikke kunde skabe særlig store Vanskeligheder, men Pater Eymards Liv viser dog, at ogsaa han ligesom alle Kirkens store Helgenskikkelser maatte kæmpe haarde Kampe, inden han naaede at se et Resultat af sit Livs Arbejde.

Pater Eymard er født den 4. Februar 1811 i Nærheden af Grenoble. Det er ikke svært at finde ud af, hvem der har lært den lille Dreng i en saa høj Grad at elske Jesus i Tabernaklet. Som man ofte ser det hos de store Helgener, er det Forældrenes Fromhed, som opflammer Børnene til Efterligning. Der findes næppe mange Helgener i Kirken, som ikke af deres Forældre har lært en fuldkommen Opfyldelse af de religiøse Pligter. Her er det især den lille Drengs Mor, der lærer ham den rette Andagt til Alterens Sakramente. Der gik nemlig ikke en eneste Dag, uden at hans Mor gjorde et lille Besøg ved det Allerhelligste; da hun havde mange Børn, kunde hun naturligvis ikke hver eneste Dag overvære den hellige Messe, men et lille Besøg i Kirken, det var der altid Tid til. Til disse Besøg tog hun altid nogle af Børnene med; men den lille Peter lærte ogsaa hurtigt selv at finde Vejen hen til Kirken for der at hilse paa Jesus. Og Jesus i Tabernaklet

forstod ogsaa udmærket at belære det lille uskyldige Barne-hjerte. Drengen viste som ganske lille en forbavsende Forstaaelse af Troens Sandheder, som bl. a. gav sig det Udslag, at han, allerede da han var 5 Aar gammel, bad om at maatte modtage den hellige Kommunion, og hans største Ønske var allerede den Gang at blive Præst. Her mødte han den første store Skuffelse. Præsterne havde den Gang ikke den samme Forstaaelse som nu, at Børnene saa tidlig som muligt skal modtage den hellige Kommunion, og den lille Dreng maatte vente, til han var tolv Aar. Men dette kølnede ingelunde hans Andagt. Fra han var ni Aar gammel, fortælles en lille smuk Episode, som viser, hvor from han var. Den lille Dreng vilde gerne forberede sig paa den allerbedste Maade til Jesu Navnefest, og derfor vilde han Aftenen i Forvejen gaa til Skrifte; men baade Præsten og Kapellanen afviste ham, idet de foregav, at de ikke havde Tid. Men den lille Peter var ikke raadvild, og snart var han paa Vej til Nabosognet, skønt det var bitterlig koldt, og dyb Sne gjorde Vejen meget vanskelig. — Til Tak for sin første hellige Kommunion gjorde han en Valfart til en Mariagrotte, som laa langt fra hans Hjem.

Skønt Peter viste et saa umiskendeligt Kald til Præstedømmet, forlangte hans Far dog, at han skulde være Smed ligesom han. Drengen adlød naturligvis Faderen, men det var en stor Sorg for ham. Den største Trøst, han havde, var at tale med dem af hans Skolekammerater, som gik i det lille Seminar. Disse lærte ham, naar de var hjemme i Ferierne, Begyndelsesgrundene i Latin og fortalte ham om alle de andre Ting, de lærte i Skolen. Tilsidst indsaa Faderen, at der ikke var andet at gøre end at give efter. Der var jo næppe nogen Tvivl om, at Drengen var kaldet til at være Præst og derfor ikke kunde blive lykkelig paa nogen anden Maade. Eymard var nu sytten Aar gammel og indtraadte i Oblaternes Kongregation i Marseille. Men han tog nu fat med altfor stor Iver baade for at indhente, hvad han havde forsømt i de forløbne Aar som Smedelærling, og for til Fuldkommenhed at opfylde alt, hvad Reglerne krævede af ham. Dette kunde dog i Længden ikke gaa, og han blev meget syg og maatte

efter ti Maaneders Ophold i Novicialet atter forlade det og rejse til sit Hjem. Hans Tilstand forværredes i en saadan Grad, at han maatte modtage de sidste hellige Sakramenter. Hvem ved, om ikke denne Sygdom var en Prøvelse, Gud sendte den unge Mands Far, fordi han havde modarbejdet et saa tydeligt Kald. Medens alle tvivlede om, at den unge Mand vilde kunne staa Sygdommen igennem, paastod han stadig, at han vilde være Præst. Hans Viljekraft vandt da ogsaa efter en toaarig Kamp Sejr over Døden. Han meldte sig nu til Optagelse i Seminariet i Grenoble; skønt han havde studeret saa lidt, og skønt hans Sognepræst havde givet ham et meget ugunstigt Vidnesbyrd om hans Forkundskaber, bestod han dog Optagelsesprøven med en meget fin Karakter. Han tilskriver selv den hellige Jomfru dette ganske uventede gode Resultat. Tre Aar derefter havde han den Lykke endelig at naa det saa længe efterstræbte Maal at blive præsteviet. Nu havde han ved den daglige hellige Messe den allerbedste Lejlighed til at vise Jesus i Alterens Sakramente sin glødende Kærlighed. Naar Tiden tillod det, forberedte han sig to Timer til at frembære det hellige Messeoffer, og hans Taksigelse strakte sig ogsaa ofte over en lignende Tid. En Præst med en saa stor Kærlighed til Eukaristien maatte nødvendigvis egne sig glimrende til Arbejdet i et Sogn; og man forstaar, at det kun var efter den allerstørste Modstand, at Eymard 1839 af sin Biskop fik Tilladelse til at indtræde i Maristpatrenes Orden.

Pater Eymards Betydning for denne Orden blev meget stor, og i Løbet af faa Aar beklædte han ogsaa nogle af dens vigtigste Poster, nemlig som Provincial, Novicemester og Rektor for forskellige Huse. Overalt, hvor han kom, fik han Andagten til det allerhelligste Sakramente til at blomstre, og dermed blomstrede ogsaa det religiøse Liv blandt hans undergivne. Men ikke nok hermed; Pater Eymard var bestemt til at gøre endnu mere til Ære for Alterens Sakramente. Gud oplyste ham gennem flere Aabenbaringer om, at det var hans Ønske, at han skulde grundlægge en Orden, som skulde have til Formaal at tilbede Frelseren i Brødets Skikkelse. Pater Eymard handlede ikke overilet, men udformede i Ro sine Planer og fore-

lagde dem gennem Dominikanergeneralen Pater Jandel for Pave Pius IX, der kun kunde rose og opmuntre ham dertil. Efter lange og alvorlige Overvejelser mente Pater Eymard sig forpligtet til at træde ud af Maristpatrenes Kongregation, hvilket han kun meget nødtigt gjorde, da han nødig vilde skilles fra sine Medbrødre, og de gjorde ogsaa alt, hvad de kunde, for at beholde ham; men Guds Kaldelse gaar forud for alle menneskelige Ønsker, og Pater Eymard tog med Mod fat paa sit nye Arbejde.

Prøvelsernes Tid var dog endnu ikke forbi for ham. Man betragtede ham som et ekstravagant Menneske, der var løbet fra sit Kloster. De første Præster, han vandt for sin Plan, forlod ham alle igen. Med Ærkebispens Tilladelse grundede han 1857 et lille Kloster og fik Aaret efter en foreløbig Bekræftelse i Rom for de Ordensregler, han havde forfattet. Pater Eymard gik nu frem med stor Iver for at udfylde sin Opgave; frem for alt søgte han hos Præsterne at vække en større Kærlighed til det Allerhelligste. Hans Arbejde resulterede først i en »eukaristisk Tilbedelsesforening for Præster«, som nu har Medlemmer blandt Præster over hele Jorden.

Foruden sin egen Kongregation og Foreningen for Præster grundede Eymard ogsaa en Forening for Mødre »Det allerhelligste Sakramentes Tjenerinder«, der ogsaa med stor Iver fortsætter deres Stifters Arbejde.

Pater Eymard døde 1868 i La Mure af et Slagtilfælde. Da man ti Aar efter overførte hans Legeme til Paris, fandt man det ganske uberørt af Forraadnelse. Hans Liv er os et Bevis for, hvilken umaadelig stor Trøst og Glæde der udstrømmer til os fra den hellige Eukaristi.

Pater Eymard har ikke udgivet Bøger, men de Optegnelser, man fandt efter hans Død, har man benyttet til at danne nogle Betragtninger over det allerhelligste Sakramentes Hemmeligheder for derigennem ogsaa at virke til Udbredelsen af denne Andagt, som var hele hans Liv. En af disse Bøger er oversat paa Dansk, nemlig »Den guddommelige Eukaristi«, som har til Hovedformaal at lære Læserne at holde en Betragtning foran Alterens Sakramente.

K. B.

Indtryk af Valfarten til Haraldsted.

Den Tid er heldigvis omme, da man ligefrem maatte trække de danske Katholikker ved Haarene til Valfarten til Haraldsted. Ved at puste til Asken har vi faaet en Gnist. Det vil nu vel ikke vare længe, før vi ser Begejstringens Flamme.

Eller har vi allerede været Vidne til denne Begejstring?

Dagen før St. Knud Hertug kom raske Københavnerdrengene cyklende til Roskilde.

»Hvor skal I hen?« — »Til Haraldsted!«

Næste Morgen tidligt blev Kirkegængerne skræmt af et ejendommeligt Selskab: Svende med Pagehaar og eksotiske Dragter, især med Strømper i straalende Gult og Rødt og Violet. Hvad mon det var for noget? Det var St. Knud Hertugs Legere, der paa Vej til Vrangeskoven vilde overvære Fromessen.

Og alle de, der over de samtlige danske Øer trængte sig utaalmodig til Billethullerne paa Banegaardene og spurgte, om der ikke var et »billigt Tog«, der naaede Ringsted lidt i ni, de var Pilegrimme alle tilhobe.

Om det er den romerske Pilegrimsfærd, eller den billige Søndagskørsel eller det udfordrende dejlige Vejr, der skal have Skylden for den usædvanlige Tilslutning? Jeg tror nærmest, at disse tre Aarsager har flettet sig til eet Tov for at trække de mange over Ligegyldighedens Streg.

Ca. 250 Mennesker var det, der tilbagelagde den 10 km lange Vej fra St. Knuds Kirke til Haraldsted Ruin.

En velsignelsrig Vandring var det uden Tvivl. Saa mange var der forsamlet i Jesu Navn, der bad og sang. Der var dem, der var trætte og alligevel gik, som var de utrættelige. Der var endda dem, der havde anlagt sig Pinselsredskaber: snævre Kjoler og høje Hæle. De gjorde Bod for Snæverhed og Højtravenhed.

En idyllisk Vandring var det ogsaa over den minderrige Plet Jord af det gamle Danmark, der ikke mindst dér bugter sig i Bakke-Dal. Saa frodig stod Høsten rundt omkring, saa langt Øjet rakte. Lys og Skygge legede Tagfat over den sagte vuggende, blonde Rug; de bløde Hvede-

aks hviskede til hverandre, og en Gysen af Velvære rislede gennem den blaalige Havre.

Der var som et Skær fra Middelalderen over hele det Tog med Korset i Spidsen og de røde, blaa og guldbroderede Bannere. Ogsaa den Tone fra Middelalderen saavel i Melodierne som i Ordene blev en Vinge for Stemningen:

»Danmarks Jord signe vil Bønnens fulde Kor;
Sæd i Muld sænker hver, der frejdigt tror.
Drager frem, drager frem paa vor fromme Færd!
Signe Gud vor Vandring, gør den skøn og skær.«

Det var et vandrende Eventyr, en herlig Genganger fra Danmarks Stortid. De tøjrede Heste vrinskede og stejlede, og der kom Uro over de uforstaaende Køer; paa Engene nær og fjernt slog de Krøller paa Halen og skitserede nogle Bissebevægelser.

Nær ved Lille Svendstrup var paa to forskellige Steder langs med Vejen blevet rejst to Statuer: en af Vor Frue, og en anden af Jesu Hjerte. De blev indviet henholdsvis af Pastor Houben og Pastor Jensen.

Gunstigere end i Søndags kunde Vejret ikke være. Hverken Regn eller Blæst; det var lige netop, at man følte Naturen drage Aande. Lutter Sol og Godvejrsskyer. Uden Besvær kunde Messen fejres paa den aabne Mark, paa St. Knuds Kapels graa Ruiner. Spejdere holdt Voksløysene ved det improviserede og med Bøgegrønt pyntede Alter. Den blomstrende Kløvermark udaandede sin Duft; den erstattede Røgelsen. Saa ejendommeligt lød der spinke lille Sølvklokke over den vide Mark foran den brødefulde Skov, mens Menigheden knælede ned i Græsset og bad Sankte Knud gaa i Forbøn hos Gud for sit kære og skære Danmark.

Kl. 3 skulde St. Knuds Leg opføres.

Jeg ved ikke, hvor Folk kom fra til dette afsides Sted. Jeg havde ikke set dem komme, men de var der som stampet op af Jorden. Den stille og stolte Bøgeskov var nu levende af Folk, der bevægede sig hen til Skuepladsen. De flokkedes omkring Scenens Lysning som sværmende Bier om den unge Dronning; de dannede en vid Kreds helt omkring; men efterhaanden trak Ringen sig mere

sammen og formindskede »Spillerummet«. Efter mit Skøn var det en tusind Stykker, der havde fundet derud. De laa, knælede, stod eller hang oppe i Træerne. I andægtig, næsten religiøs Tavshed var de Vidner til Sammensværgelsen og Drahet ude i Skovens Løndom.

Stedets og Tidens Omstændigheder gør det tragiske Tilfælde saa højt dramatisk; de gør ogsaa, at Stykkets nøgne Naivitet virker saa umiddelbart paa en. Naivt er det jo, ganske som de i Træ skaarne Relieffer paa Roskilde Domkirkes Korstole. Tilskuerne var øjensynligt dybt grebne. Kun nogle faa klappede. De fleste havde følt sig som i en Kirke i denne Helligdom mellem Bøgetræer og Ellebuske.

Lidt efter begyndte brat et Helvedes Spektakel. Det moderne Liv tog fat igen med at pulsere: øredøvende Tuden og Brølen, ængstelig og utaalmodig Kimen. Biler og Cykler vilde afsted, inden Processionen atter tog Opstilling.

Pilegrimmene knælede et Øjeblik paa Kapellets Ruiner og begav sig saa paa Hjemvejen, ligesom om Morgenens under Bøn og Salmesang:

Lytter til, hvad fordums Tid mindefyldt os gav,
samme Aand os lærte at gribe Pilgrimsstav.
Drager frem, drager frem paa vor dunkle Færd!
Signe Gud vær Vandring, gør den skøn og skær.

P. S. Der meldtes senere fra Ringsted, at der var ankommet et Telegram fra Assisi. Johannes Jørgensen sendte en Hilsen til Pilegrimmene. Forfatteren har vistnok beklaget, at han ikke kunde være til Stede, og har derfor villet sende Pilegrimmene et Vidnesbyrd om, at han i Aanden var med.

Stef. Wevers.

Nye Bøger.

Helgenlitteratur.

I de foregaaende Numre har der staaet en Del Artikler om de Mænd og Kvinder, der i Løbet af Aaret 1925 skulde beatificeres eller kanoniseres. Den største Del af Oplys-

ningerne er hentet fra en Bog, der ene og alene handler om Kirkens hellige Mænd og Kvinder i det 19. Aarhundrede. Bogens Titel er: »Die Heiligkeit der Kirche im 19. Jahrhundert«, og den er skrevet af den meget kendte tyske Jesuit Pater Constantin Kempf, der indtil i Fjor var Rektor for det store Jesuierkollegium i Valkenburg, hvor de fleste af de herværende Jesuiter har faaet deres filosofiske og theologiske Uddannelse.

Bogen giver i et let forstaaeligt Sprog et ganske lille Billede af de forskellige fromme Skikkelser. Den er meget at anbefale, da den ved at fortælle om hellige Mænd fra vor Tid ligesom er den allerbedste Ansporelse til Efterfølgelse. Man kan jo ikke nok anbefale saadanne Helgenbeskrivelser for de nordiske Lande, da vore Helgeners Liv ligger saa langt tilbage. Hvorimod det at læse om et Helgenliv fra vor egen Tid, og som endnu kan bevidnes af disse Personers Slægt, Venner og Bekendte, virker langt mere ildnende. Man maa i høj Grad beundre Forfatterens store Kendskab til de forskellige Personer, hvilket vidner om et sjældent stort Forstudium. Bogen vil sikkert kunne faas gennem den katholske Boghandel, den udkom 1912 paa Benzigers Forlag.

K. B.

»En lille Buket Forglemmigejer, plukket under Jesu Kors« af Il Parocco, Særtryk af »Katholsk Ungdom«. Faas i »Katholsk Boghandel«, Stenosgade 3; eet Eksp. 50 Øre; 25, 50 eller 100 Eksp. for henholdsvis 10, 20 eller 40 Kr.

Det er vel ingen Hemmelighed, at Il Parocco er Sognepræst ved en af vore katholske Kirker i København. Han rækker sin lille Buket — tolv Forglemmigejer — til unge Kvinder, især til unge Piger, og der er vist ingen Tvivl om, at den vil blive vel modtaget, eftersom hver enkelt Blomst er frisk og smuk. Intet Under, da de har staaet i god Jord: en Sjælesørgers alvorfulde og varme Hjerte. Læsestykkerne er af forskellig Længde; frodigst vælder Ordene frem, hvor Talen er om at være barmhjertig, at kunne og følge Guds Vilje med Ægteskabet, om at høre Guds Kalden til det fuldkomne Liv og — hvilken Stand man end tilhører — være udholdende og tro til Døden. Forfatteren viser sin Kærlighed til vor Salmebog ved paa passende Steder at indskyde Vers af Salmerne. Det har været en fortjenstfuld Gerning at skrive disse smaa Kapitler i vort Ungdomsblad og nu bagefter at udgive dem som Bog. Naar nu bare ogsaa de unge Kvinder vil anskaffe sig Bogen og gøre sig saa grundigt bekendt med dens Indhold, at de, saa ofte de faar øjeblikkelig Brug for een eller flere af de tolv Blomster, uvilkaarligt tager Bogen

frem og opfrisker, hvad den indeholder. Hvad om Il Piarocco nu ogsaa handt en Blomsterkost for de unge Mænd! Det er maaske vanskeligere, men netop derfor vistnok ogsaa nødvendigere.

Julius Magnussen: En Digtters Drøm. Koppels Forlag 1925.

Naar Julius Magnussens Skuespil: »En Digtters Drøm« kun fik et kort Liv paa det kgl. Theaters Scene i den forløbne Sæson, saa ligger Forklaringen lige for Haanden: der var altfor lidt Drama i disse Betragtninger over den moderne Thalia.

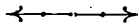
Ved Læsningen derimod virker Skuespillet ganske indtagende og pikant, og saa meget Drama er der i Stykket, at det nok vilde kunne bære — ja endog synes fortrinligt egnet til at ledsages af — Billedillustration. For en Hans Nicolai Hansens Streg vilde mange af Optrinenes Figurer have afgivet taknemmeligt Stof.

For en katholsk Læsekreds har Stykket sin Interesse, for saa vidt som det forkynder, at Kunsten uden Tilknytning til Evighedsværdierne — ogsaa i kristelig Forstand — forkrøbles og staar i Stampe. »En Digtters Drøm« staar — under en anden Behandlingsform — paa Række med Helge Rodes: »Pladsen med de grønne Træer«.

Det lille Arbejdes Kvintessens eller — for at tale Holbergsk — dets Moral findes udtrykt i disse virkelig smukke og beaandede Slutningslinjer:

En Digter kender ikke Stjernens Skær,
 før Stjernenattens Gud ham kommer nær;
 og kun hvor Livets Skaber gaar forbi,
 han finder Livets egen Melodi.
 Og den, som ikke ved, hvem Stjernen tænder,
 til Verden kommer med to tomme Hænder.

P. H. P.

Til St. Annæ Kirkes Venner.

Siden den lille hyggelige St. Annæ Kirke i Sundby blev bygget i Aaret 1902—3, er Menigheden vokset til det fire-dobbelte, saa at en ny Kirke viser sig mere og mere paa-krævet. Enhver, som har besøgt vor lille Kirke ved en eller anden større Højtid, har kunnet overbevise sig om, at Kirken ikke kunde rumme alle de troende, som vilde overvære Gudstjenesten. Paa en Dag som f. E. Firmelses-dagen er der kun Plads til en Del af Menigheden.

Indsamlingen til den nye Kirke paabegyndtes i Fjor med Hs. Højærværdighed Biskoppens Tilladelse. Den 4. og 5. Oktober agtes nu afholdt en Basar til Fordel for denne Indsamling. St. Annæ Kirkes udensogns Venner, som ønsker at støtte den gode Sag, bedes venligst sende deres Gaver eller Bidrag til

Præstegaarden i
Hans Bogbindersallé 2
Kbhvn. S.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Tyskland. Søndag d. 14. Juni foregik Christi Legemsprocessionen fra St. Hedvigs Kirke i Berlin for første Gang i det fri paa Pladsen omkring Kirken. Politiet havde paa en imødekommende Maade stillet sig til Disposition, og Sporvognene havde lagt deres Linjer om. De fire Altre var stiftet af Sognets Mødreforening, Jomfrukongregationer, de kvindelige Kontorfolk og Foreningen for kvindelige Arbejdere. De 25 Fanedputationer og 18 Studenter-Korporationer bidrog i høj Grad til at højne Stemningen hos de Tusinder af Mennesker, som tog Del i den smukke Hyldest til den guddommelige Frelser i Alterens Sakramente. Kirkens meget ansete Kor under sin fremragende Leder, Pius Kalt, udførte den liturgiske Musik, efter først at have assisteret under Biskop Dr. Deitmers Pontifikalmesse.

St. Josefs Gilde st. 25.—10. 1885

afholder sit ordinære Maanedsmøde Mandag d. 13. Juli Kl. 8 pr. i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

St. Josefs Gilde afholder Søndag d. 19. Juli sin aarlige Skovtur, hvortil ogsaa Deltagerne i Vincentsforeningens Generalforsamling indbydes. Man mødes Kl. 3 i Skovløberhuset ved Ordrup Krat. *Bestyrelsen.*

Danske Kvinders katolske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katolske Damer (St. Ansgars og Sakramentssognet) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Utke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

12. Juli	6. Søndag efter Pintse.	19. Juli	7. Søndag eft. Pintse.
13. —	M. Anacletus Pave og Martyr.	20. —	M. Hieronymus Æmiliani, Bekender.
14. —	Ti. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.	21. —	Ti. Praxedes, Jomfru.
15. —	O. Kejser Henrik, Bekender.	22. —	O. Maria Magdalene, den bodfærdige.
16. —	To. Vor Frue af Carmel	23. —	To. Apollinaris, Biskop og Martyr.
17. —	F. Alexius, Bekender.	24. —	F. Vigilie.
18. —	L. Camillus af Lellis, Bekender.	25. —	L. Jakob den Ældre, Apostel.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessen.

Vincentiskonferencernes 3. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 19. Juli Kl. 5 $\frac{1}{2}$ i Ordrup Præstegaard. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 $\frac{1}{2}$	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 $\frac{1}{2}$ og 7 $\frac{1}{2}$	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 $\frac{1}{2}$	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 $\frac{1}{2}$	» 2
Haderslev.....	» -	» 9 $\frac{1}{2}$	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 $\frac{1}{2}$	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 $\frac{1}{2}$	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 $\frac{1}{2}$	» 9 $\frac{1}{2}$	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 $\frac{1}{2}$	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 $\frac{1}{2}$	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 $\frac{1}{2}$ dansk	» 10 $\frac{1}{2}$ polsk	» 7 $\frac{1}{2}$
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 $\frac{1}{2}$	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 $\frac{1}{2}$
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 $\frac{1}{2}$	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 $\frac{1}{2}$	» 9 $\frac{1}{2}$	» 3

Hjertelig Tak for al udvist Opmærksomhed ved Hospitalets 50 Aars Jubilæum.

St. Josef Søstrene.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 29.

Søndag den 19. Juli.

1925.

INDHOLD: 7. Søndag efter Pintse. — St. Bendts Kapel i Rudkøbing. — Viljens Opdragelse. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Horsens. Tyskland. Luxembourg. — Avertissementer.

7. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 46. Alle Folkeslag, klapper i Hænderne, jubler for Gud med frydefuld Røst. Thi Herren er ophøjet og forfærdelig, en stor Konge over al Jorden. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, hvis Forsyn aldrig tager fejl i sin Styrelse, vi beder ydmygt, at du vil fjerne alt skadeligt fra os og give os alt, hvad der kan være os til Gavn. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Romerne, 6. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 33. Kommer hid, mine Sønner, og hører paa mig; jeg vil lære eder Herrens Frygt. Træd hen til ham, og lad eder oplyse, saa skal eders Aasyn ikke beskæmmes. Alleluja, alleluja.

Ps. 46. Alle Folkeslag, klapper i Hænderne, jubler for Gud med frydefuld Røst. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 7, 15-21 (De falske Profeter).

Ofring (Offertorium).

Dan. 3. Som Brændoffer af Væddere og Tyre og som Tusinder af fede Lam, saaledes være vort Offer i Dag for dit Aasyn, at det maa behage dig; thi de, som forlader sig paa dig, Herre, bliver ikke til Skamme.

Stillebøn (Sekreta).

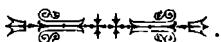
Gud, du, som har bragt Lovens mangfoldige Ofre til hellig Opfyldelse ved eet eneste fuldkomment Offer, modtag dine fromme Tjeneres Offer og helliggør det med den samme Velsignelse som Abels Offergaver, for at det, som de enkelte frembærer til Ære for din Almagt, maa vorde til Frelse for alle. Ved vor Herre. . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 30. Bøj dit Øre til mig, og il til for at frelse mig.

Slutningsbøn (Postcommunio).

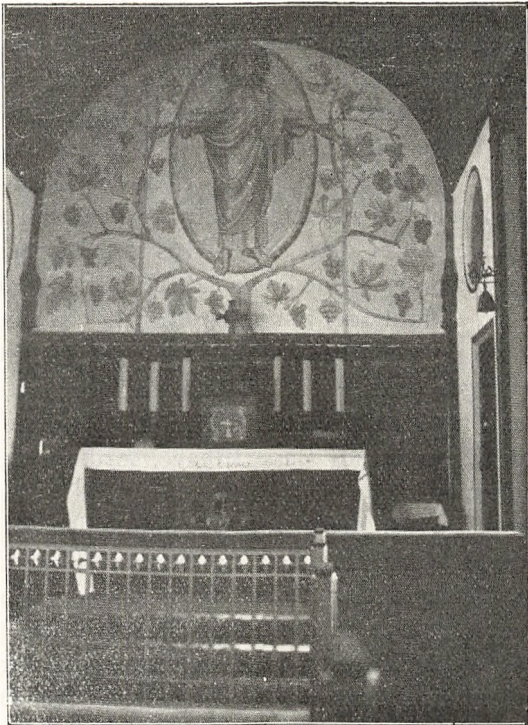
Herre, lad dit velsignelsesrige Frelsesværk naadig fri os fra vore Fejl og føre os til det, som er ret. Ved vor Herre . . .

Sankt Bendts Kapel i Rudkøbing.

Lørdag d. 11. Juli skød ved Indvielsen af det nye Sankt Bendts Kapel i Rudkøbing — atter et nyt Skud frem fra Stammen af den gamle katholske Eg. Vel blev den splintret under Reformationsstormene over vort Land, men Rødderne fik man ikke Bugt med. — Det var en lille — men fra alle Landets Kanter indsamlet Skare, der Lørdag Aften stod foran Sankt Bendts Kirkeportal for at ledsage Præsterne under Indvielsesgangen. Først viedes Murene og Porten, saa Alter og Døbefont og Korsvej. Som Biskoppens Repræsentant sang højærværdige Hr. Pastor Bernhard Jensen, assisteret af Hr. Pastor Fiedler fra Sønderborg, Herr Pastor Smiltz fra Nakskov og Sognepræsten Pastor Schindler den smukke Liturgi. Højtideligt lød det, da man paakaldte Treenigheden og saa

Guds Helgener om Beskyttelse for det Værk, der nu stod ved sin Fuldendelse. Saa forstummede de sidste monotone »orate pro nobis«, det sidste »exaudi nos Domine«, Solen gik ned bag Brejninge Kirke derovre paa Taasinge, og den skyfri Nedgang spaaede, at Søndag Morgen vilde oprinde lys og klar over den lille Søkøbstad i det danske Arkipel, hvor der saa for første Gang siden lange, lange

Tider skulde læses en højtidelig Messe i et indviet katolsk Gudshus.

Solen holdt sit Løfte og kastede Glans over Processionen, der Kl. halvti gik ud fra Pastor Schindlers imponeerende — men interimistiske Præstebolig og over Torvet og gennem Brogade naaede Kapellet, som alt var til Hælvten fyldt af anderledestroende. Alle fik dog Plads, og vel et godt Hundrede Mennesker overværede den højtidelige Handling.

Efter Evangeliet talte Pastor Jensen paa sin rolige og indtrængende Maade. I faa Ord lagde han Menigheden paa Sinde at benytte det skønne Gudshus baade hellig og søgn; og ikke blot Menigheden indbød han, men for enhver, der søgte sig et Ly for Livets Strid, stod Gudshuset her aabent. Han anbefalede tilsidst i hjertelige Ord Præsten til Menighedens Forbøn.

Prædikenen holdtes af Pastor Schindler. Rigt og varmt strømmer Ordene fra denne benaadede Prædikants Læber: »Fortællingen om Bispisningen af de 4000 passer saa slaaende paa denne Dag. Evangeliets Fortælling om Begivenheden for to tusind Aar siden og Kapellets Indvielse i Dag er jo begge Vidnesbyrd om, at Herren er alle gode Gavers Giver. Af de faa Brød og af de faa Fisk faar han nok til at mætte den mægtige Skare, og der bliver endda Overflod tilovers. Af dette ringe Hus — disse gamle Sten og krogede Bjælker — med vor fattige og ringe Medhjælp har han nu skabt det skønne Kapel. Ham alene Æren — men vort Ansvar — Ansvar for, at vi tager imod hans rige Gaver — at vi ikke for vort utaknemmelige Hjertes Skyld en Dag skal staa med tomme Hænder — og Gud har taget sin Gave tilbage, fordi vi ikke skønnede paa den.«

Saa skred Messen frem, og de højtidelige Ceremonier fuldbyrdes, Offeret bragtes, og Kommunionen uddeltes og tilsidst Velsignelsen. Solen lyste gennem de farvede Ruder, laante sit Lys til den store Kristskikkelse i Glorien over Alteret og til Engelen med de store gule Vinger, der knæler i et af Korbuens Felter — gød sig over Duen, der som paa Ørnevinger nedsuser over Baptisteriets Font — og under Tonerne af en af vore gamle danske Salmemelodier tømmes Kirken langsomt.

Umiddelbart efter Messen fandt der i Hotellet lige overfor Kirken en Reception Sted. Byens Autoriteter var til Stede, Haandværkerne og Pressen. Pastor Schindler takkede alle, der havde Lod og Del i det Værk, der nu stod færdigt, og som jo ikke havde kunnet undvære Støtte fra mange Hold og paa den forskelligste Maade.

Man maatte kende den Rudkøbing Sognepræst daarligt,

naar man tror, at det blev ved disse officielle Taler og ved denne ene Lejlighed. Man blev sammen hele Dagen: Præst og Menighed og tilrejsende, og det, der prægede disse Samvær, var den Ildhu, som i lige Grad udgik fra Sognepræst som fra den Ungdom, der Dagen igennem var samlet om ham, selv vi noget ældre, ja selv de ældste blev smittede. Snart var det en af de yngste Akademikere, der paa sit

syngende ærø'sk talte om Undervisningstidens uforglemmeligheder, snart var det Pastor Bernhard Jensen, snart Pastor Fiedler, saa Redaktør Werner-Thomsen, saa Janus, saa Forfatterinden Fru Rose Bruhn. Der blev talt om og for Kunstnerne: Chresten Skikkild, Frøken Birgitte West, Træskærer Theilmann, for Kapellets økonomiske Støtter: de belgiske Venner, Direktør Helge Jacobsen, for Direktør Anton Petersen, som var til Stede, men desværre maatte bryde op, som Legen var bedst, men ingen blev glemt, hverken

de, der bragte Hovedhjørnестenen, eller de, der kun kom ligesom med en af de gamle Munkestene, som er fundet frem og indmuret i Prædikestolens Sokkel. Paa en overordentlig smuk Maade var denne Fest Lys og Skygge, det lette og det alvorlige, det skæmtefulde og det dybe parret, det var en ægte Peter Schindlersk Fest. —

Midt i Byens Hjærte ligger Sankt Bendts Kapel. Fortroligt har det sin Plads, som et Hus blandt andre i Gadens Perspektiv, blot adlet ved en let kunstnerisk Berøring. Groet frem af Byen, men hævet over — dog kun saa meget, at det ikke praler — staar Kapellet der med sin tjærede Sokkel, der skraaner med Gaden, den kalkede Mur rødmer svagt under den Smule Zinober, der blev sat til efter Læskningen. Vinduerne er samlede to og to, sidder dybt i Muren, rundede og dernæst markeret af de saa dekorative Granitsojler, der især giver Bygningen, udvendig fra set, sin Karakter som et Kirkehus. Taget er højt men betjener sig af samme jævne og kønne Materiale som Grannerne ved Siden af: vore Smaakøbstæders saa maleriske røde Tegl. Kronen paa Adelskabet er den indtagende Tagrytter, hvis Kobber allerede begynder at irre svagt i det grønlig.

Men ligesaa simpelt og enkelt det Ydre, ligesaa rigt og overvældende er det Indre. Sankt Bendts Kapel er en Perle af dansk katholsk Bygningskunst. Saa lille det er, er det dog anseeligt derved, at Rummet igen ved et simpelt men netop derfor beundringsværdigt Arrangement er gjort treskibet. Midterskibets Træloft hvælver sig højt over de lavere og noget fladere Sideskibe.

En mættet katholsk Stemning slaar Beskueren i Møde, naar han fra Indgangen kaster Blikket op gennem Midtergangen, over Kommunionbænken og naar til Alteret, og dog er alt frit, frisk og naturligt. Frit og kraftigt træder Christus os i fuld Skikkelse i Møde i Buen over Apsis. Den traditionelle Mandorla hæmmer ikke hans vidtfavnende Bevægelse. Som det sig hør og bør, behersker Frelserens Skikkelse den dog saa rige Ornamentering af den blaa Grund med den genede Vinstok med dens Løv og dens Ranker, Rigdommen dog ligesom holdt i Tømme af de to symbolske Stave, der paa hver Side af Glorien rejser sig

op mod Kuplen. Hvor indlyser ikke Kalkmaleriets Souverainitet som Dekoration i hvert Tilfælde i et mindre Kirkerum, det er ligesom om Skulptur kun kan blive dets ærbødige Tjener. Alter og Tabernakel er enkelt og klart. Bag dem hænger i rige Folder det Tæppe i Stof, som vi ellers er vant til at se malet i grelle Farver.

Korbuen hviler paa to Træsøjler i sort, grønt og Guld, paa Epistelsiden er Korbuen gennembrudt af en mindre Bue, der fører ind til Skriftestolen, paa Evangeliesiden danner en tilsvarende Bue Indgangen eller om man vil Udgangen til den smukke Prædikestol, der er prydet med Maleri — denne Gang dog i Olie — paa Guldgrund, i det ene Felt en Sankt Paulus, i det andet en henrivende let og fri Fremstilling af Sennepstræet, i hvis Grene Fuglene allerede er i Færd med at bygge Rede, Adskillelsen mellem Kor og Skib danner en meget smagfuld og enkel og tillige rummelig Kommunionbænk. Det meste af Arbejdet ved Tabernakel og Alter er belgisk.

Den Maade, hvorpaa Kirken er konstrueret, har medført, at der i Skibets fire Hjørner foroven er blevet udsparet fire temmelig anseelige Flader, der er anvendt til Anbringelse af en kraftig Dekoration, forestillende de fire Evangeliesymboler. I de to Korbue-Felter er det henholdsvis Ørnen og Englen, og i de tilsvarende Felter nede i Skibet er det Løven og Oksen. Af disse fire Kalkmalerier er det især Englen, der, fremstillet i knælende Stilling, virker baade indtagende og monumentalt, det sidste især ved den Maade, hvorpaa de mægtige gule Vinger er komponeret i Forhold til Dekorationsfeltet. Ørnen virker ogsaa meget imponerende, medens de to firføddede i de andre Felter er lykkedes knapt saa godt — baade Løven og Oksen hører i hvert Tilfælde til de tæmmede Eksemplarer af species; det er maaske i det hele et Spørgsmaal om disse meget massive Symboler egner sig saa godt som Objekt; bedst vistnok, naar de fremstilles paa den mere lorsoagtige og skematiserede Maade, paa hvilken de er malet i Esbjerg — af den samme Kunstnerinde, nemlig vor udmærkede Frøken Birgitte West.

Men endnu flere Flader nede i Skibet er inddraget til Dekoration. Der er en Fremstilling af Ærkeenglen Mikael,

der stor og alvorlig røgter sit Hverv som Retfærdighedens Medhjælp. — Den ene Haand holder han løftet mod Himlen — i den anden bærer han Vægten, i hvis ene Skaal Dyden og de gode Gerninger i en spæd ung kvindelig Skikkelse tynger ned — medens Djævelen — en lille arrig sprællende Tingest — ubarmhertigt gaar til Vejrs i den anden Skaal. Et ægte Middelaldermotiv — men malt med den allerbedste Periodes Alvor og Kraft — tilsat et ganske lille Stenk af Smil. En anden Flade er helliget Kirkebyggernes Patron Sankt Joseph. Her er han en kraftig næppe halvhundredaarig Mand, hvis Skæg og Haar endnu ikke er begyndt at graane — sine Redskaber: Sæv og Bil, — for hans Kraft slaar en almindelig Økse ikke til, har han »hængt paa Knæg«, og han frembærer nu for den Højeste sit Dagværk: det lille Sankt Bendts Kapel, ikke større end at han kan holde det i sin hule Haand, men trods sin Lidenhed dog et ægte Skud af alle Kirkers Stamme: Kirken paa Klippen — fremstillet i San Pietro in Vaticanos Lignelse i Billedets anden Side. Naar vi saa har nævnt en fantasifuld Fremstilling af den Helligaand som den nedfarende Due — over Indgangen til det lille Baptisterium, lige over for Kirkens Aula — saa er hermed Gennemgangen af Birgitte Wests Kalkarbejder til Ende, og vi vender os nu til hendes Værkfælle Theilmanns Arbejder i Træ.

Hans ejendommelige Korsvej er udførlig beskrevet og afbildet i Katholsk Ungdom, og de fleste ogsaa af Ugebladets Læsere vil derigennem kende dette højst tiltalende Arbejde — alle de smaa Medailloner er smukke — men enkelte fanger Øjet i særlig Grad — hos mig især »den korsfæstede Rose« og »Jerusalemskorset«.

Fonten i Baptisteriet er et andet Værk af Theilmann — roligt og ædelt — bredt hvilende paa Fundamentérne og skønt løftet i en naturlig Højde. Udsmykningen er enkelt: Daabsvandet symboliseret ved det klassiske Baand af stiliserede Bølger. Endelig er de smukke Lysekroner i alt seks ligesaa mange Arbejder af T. Ser man nøje til, opdager man paa hver Krone yndefulde Detailler: det lauretanske Litanis Paakaldelse af Jesu hellige Moder, her en »mystisk Rose«, her et »Davids Taarn«, dér en

»Pagtens Ark« o. s. v. alt lagt i smaa forgyldte Relieffer, Tanken ligesaa fin og sart som dens Udførelse. Opsøger man endelig Skriftestolen, finder man Gitteret behandlet paa en fuldstændig original Maade, idet Theilmann her har anbragt to korslagte Nøgler — rigt skaaret i Træ, et i al sin Simpelhed saare »talende« Stykke Kunst.

Alle disse mange kunstneriske Enkeltheder er nu med fast Haand holdt sammen af rolige smukke Linier og af harmoniske Farver i sort, grønt, rødt og Guld. Og over det hele udgyder der sig et mildt og dæmpet Lys gennem de farvede Ruder, der taler Chresten Skikkilds klare og liturgiske Sprog — her mærkes Ørnens Klo —. Naar disse Ruder med bibelske Billeder alle er kommet paa Plads — der mangler en Del endnu — saa vil Ringen være sluttet om dette ejendommelige Værk. Der er ikke nogen, der vil kunne undgaa at blive slaet af, at der med Kirkerne i Esbjerg og Rudkøbing er indtraadt et afgørende Vendepunkt i den kirkelige Kunsts Historie herhjemme: en Tilbagevenden til det, som vi altid har rost os af: at den katolske Kirke er den sande Kunsts Moder —. *P. H. P.*

Viljens Opdragelse.

Det er Sommerferie, og brave Mennesker lager vore Dreng ud i Sommerlejrenes Herligheder. Hvorfor gør de det? For Drengenes Skyld. Men hvad skal Drengene opnaa? Ja, de skal opnaa at faa friske Kræfter, de skal lære den og den lille praktiske Haandtering, de skal vænne sig til lidt Haardførhed, til hinanden skal de ogsaa vænne sig, og der er meget mere. Men de brave Mennesker vilde ikke være de gode Katholikker, som de er, hvis ikke Nr. først og fremmest for dem var at opdrage Drengenes Viljer. Hvis nogen Religion er Viljens, saa er det vor.

Men hvordan bærer man sig ad med det? Ja, kan man opdrage en Vilje? Disse Spørgsmaal stiller jeg disse brave Mennesker og mig selv. Og medens jeg venter paa de brave, tager jeg selv Ordet. Og for at forebygge en-

hver ubelejlig Misforstaaelse, erklærer jeg mig som god Spejderven, Medlem af min Sognetrops Tropsraad og gode Venner med alle Drengene. For at forebygge enhver ubelejlig Misforstaaelse, erklærer jeg ogsaa, at hvad jeg siger er i Overensstemmelse med, hvad der læres af en ekstrafin Psykolog, Jesuiten Johannes Lindworsky og, efter mit allerbedste Skøn da, tillige talt ud af Hjertet paa St. Thomas af Aqvin, efter hvem alle vedkommende, ifølge Paveord, sig haver at rette.

Man tror meget tit, at naar man giver Drengene (jeg taler om Spejderne stadigvæk, men det gælder os alle) en Ordre, der fordrer Vilje for at gennemføres, og de gennemfører den, at saa deres Vilje er saaledes styrket, at de vil have Gavn deraf *i alle Forhold*. Drengene, der viser Vilje i Spejderøvelserne, formodes i Livets Løb at staa hedre bevæbnet mod Fristelser — de har jo faaet Viljen styrket. Dertil svarer jeg: Nej! Jeg svarer saa ubetinget et Nej som muligt, for det passer ikke. Man kan være et helt Viljesfænomen i Sporten og en slap Fyr til at gaa i Kirke om Søndagen. Man kan gøre Amundsens Tur om igen og dog maatte skrifte svær Synd hver Skrifledag, svær Synd, som man begik, fordi Viljen til det gode ikke duede. Man kan ganske simpelt ikke faa Viljen til at »smitte« fra den ene Genstand til den anden. Erfaringen siger det, fine Psykologer siger det ogsaa.

Spørgsmaalet hænger sammen med et andet. Har Viljen Styrkegrader? Heller ikke det gaar jeg med til i den dagligdags Forstand. Sætter jeg en Viljesakt, saa dermed Basta! Man kan ville, ville ja eller nej, dette eller hint, eller man sætter slet ikke Viljen i Funktion, det er det hele. Prøv ærligt og redeligt at sige »jeg vil ikke« til en Fristelse, saa er Historien ude. Naar man gjorde det gale, saa var det enten fordi man sagde »jeg vil« til det, eller fordi det var saa svært at sige »jeg vil ikke« til det, at man ikke sagde det, men lod staa til. Der gives ikke en Villen, der er mere stærk end en anden. Der gives større eller mindre Træning af forskellige sjælelig-legemlige Kræfter til Lydighed mod Viljen, men Viljen er blot: jeg vil.

Og saa er der dog alligevel en Maade hvorpaa man

kan tale om stærk Vilje. St. Thomas siger, at man foruden at ville kan vilje sin egen Villen. Vor Vilje kan blive Genstand for vor Viljesakt. Og denne Villen, der ogsaa selv bliver villet, kan rettelig kaldes stærk Villen. Nu ikke alene vil jeg dette, fordi Styrken af Motiverne (som altsaa har Styrke) er stor nok til, at jeg siger: jeg vil, men det er mig et Gode at ville, jeg griber Lejligheden til at ville, fordi jeg er glad for min Villen. Og denne Villen af sin Vilje er ikke noget, der forringer Værdien af det Godé, vi først vil. »Vi elsker Gud, og i ham elsker vi Næsten«, siger St. Thomas. »Men i Kærligheden til ham er ogsaa indesluttet Kærligheden til Kærligheden. Vi elsker Næsten og Gud, idet vi ogsaa elsker det, at vi og Næsten elsker Gud«.

Og nu kan vi vende tilbage til vort Hovedspørgsmaal om Viljens Opdragelse. Naar det ikke hjælper os til at ville det ene, at vi er svært dygtige til at ville det andet, saa er det fordi vi vil dette andet ene og alene for det Godes Skyld, som det synes os at rumme. Motiverne er afgørende for Viljesakten, de kan ikke erstattes. Man kan ikke give Mennesker Viljespiller, som man giver Jernpiller, for at de kan faa Blod. Vil vi have Mennesker til at ville noget, maa vi give dem Motiver. Men fordi de nu har Motiver til at ville Sportspræstationen, er det ikke sagt (men højst usikkert), at de har Motiver til at ville gaa til Søndagsmessen. Derfor er der kun en Vej at gaa for at drage Nytte af Sportspræstationen til Viljens almindelige Opdragelse. Det er den, at man sørger for, at Drengene ikke bare faar Midler til at ville Sporten, men til at ville den Villen, der gennemfører Præstationen. Har man svært med at finde Motiver at bibringe dem, kan man slaa op hos Førster, som glimrende har forstaaet, at det er selve Viljen, vi bør ville, og ikke denne eller hin Viljesgenstand. Og man maa sørge for, at Drengene ved hver eneste Lejlighed ikke blot med Stolthed ser Resultatet af Anstregelserne, men ogsaa (helst mest) med Stolthed ser Viljen, som har frembragt Resultatet. For saa kommer Sjælen til at rumme *de* viljesansporende Motiver, der giver Villen paa alle Felter, Naturligvis gaar Drengene ikke straks

med faste Skridt til Søndagsmessen nu og altid, for Motiverne til hver enkelt Handling slipper man aldrig for at give, men dels vil Viljen lettere sætte ind efter Motiverne, dels vil den være stærk Villen i dette Ords eneste antagelige Forstand.

I en Parantes kan til Illustration tjene et andet Eksempel. En Mand faar i Skriftestolen det Raad, at han skal øve sin Vilje ved at give Afkald paa et eller andet hver Dag. Han gaar hjem og beslutter at stryge en af de daglige Cigarer. Men fra dette Øjeblik af tænker han ikke længere paa Viljen, kun paa Cigaren. Han har ogsaa godt af at undvære den Cigar, han ryger for meget, han sparer ogsaa lidt Penge, for 30 Øre om Dagen er over 100 Kr. om Aaret o. s. v. Hvad saa? Ja, saa faar han mindre Nikotin i sig og 100 Kr. ekstra om Aaret, men Vilje faar han ikke. For Viljen vil villes for sin egen Skyld.

Derfor skal man ogsaa være varsom med at rose vor katholske Faste ved at citere, hvad Læger kan sige om dens Sundhed. Hvorfor faster vi? Fordi Gud ved sit Eksempel har vist os, at vi skal. Og hvorfor har han villet, at vi skal? For at vor Vilje skal vinde Sejr over vor Skrøbelighed. Men saa maa vi ogsaa fæste Blikket paa Viljen, vi maa ville den og ikke en Afmagringskur, saa fortræffeligt den end kan være.

Og til Slut, hvordan kan vort Resultat sammenfattes? I dette, at naar det gælder om at opdrage Viljer, saa gives der ingen Surrogater, ingen Patentmediciner, ingen Bagveje. Skal Folk lære at ville, saa er det Vilje, de skal stræbe imod, ikke Sport, ikke Ære, ikke Penge, intet andet end Vilje. Viljen er et Grundstof, som ikke kan fabrikeres ved, at man blander andre Ting sammen. Lær derfor Drengene i Sporten først og sidst at ville Viljesakten, ikke Resultatet. Og der gives ingen anden Vej til Belæring end at give Motiver. Viljesakten selv kan ikke røres, Gud selv har skabt den som fri. Det kan synes gammeldags at hævde, at Sol og Strandbad og Stroppeur ikke er nok til at skabe Vilje, men heldigvis er det sandt. Og saa skal det ogsaa glædeligt indrømmes, at alt dette er glimrende ydre Betingelser for at øve Viljesopdragelse. Men man maa

huske, at Viljen kun styrkes ved at man vil *den* og intet andet, og dertil huske at gaa Motiveringens jævne og tit trølsomme Gang.

Paa Vej til Sommerlejren 1925.

Helge Thomas Kiærulff.

Nye Bøger.

Karl Hagganey, S. J.: Auf des Herrn Pfaden. I—II. Freiburg im Breisgau 1925. Herder. 562 + 512 S.

Disse to Smaabind er praktiske, baade hvad den ydre Fremtræden og hvad Indholdet angaar. Undertitlen lyder: »Jesu Liv efter den hellige Lukas' Evangelium i korte Betragtninger for Lægfolk«.

For dem, der har forstaaet Betragtningens store Betydning — ogsaa for Lægfolk — er en Bog som denne saare velkommen. At betragte vil sige at dvæle ved en Sandhed eller en Begivenhed af Christi Liv, saa at den bliver ny og levende for os og paa denne Maade vil kunne præge vort Liv. De færreste er i Stand til at betragte uden Bog. Derfor maa man søge Tilflugt hos en Samling skrevne Betragtninger som disse. Alene Læsningen deraf kan ikke kaldes nogen Betragtning i Ordet egentlige Forstand. Men den personlige Tilegnelse og Indlevelse i Religionen kan ske *paa Grundlag* af en saadan Tilrettelæggelse af Stoffet. Pater Hagganey bruger følgende Fremgangsmaade. Punkt for Punkt fremstilles de evangeliske Begivenheder og Christi Taler. Efter enhver saadan kort Fremstilling udpresses der af det bibelske Indhold en Lære, som Læseren vil kunne overføre paa sig selv og paa sine Forhold. Endelig afsluttes ethvert saadant lille Afsnit med en Bøn.

Bogen udmærker sig ved Klarhed. Stilen er behagelig fri for germansk Tyngde og Langtrukkenhed. Der lægges ikke an paa Dybsindigheder, men det er netop den gode evangeliske Enfold, som raader.

C. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskop Brems er afrejst til Belgien, hvor Biskoppen opholder sig i Abbediet Averbode. Under Biskoppens Fraværelse ledes det apo-

stoliske Vikariats Anliggender af Provikaren, Hr. Pastor A. Helmke, der vil være at træffe i Vikariatsbygningen hver Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 11¹/₂—12¹/₂.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling, som afholdes Søndag d. 19. Juli Kl. 5¹/₂ i Ordrup Præstegaard. Vincentsbrødrene indbydes samtidig til at tage Del i St. Josefs Gildes Skovtur. Man mødes Kl. 3 i Skovløberhuset ved Ordrup Krat.

Ordrup. Søndag d. 5. Juli foretog St. Andreas Gilde sin aarlige Skovtur i Turistbiler under stor Tilslutning og i det herligste Sommervejr. Turen gik fra Femvejen til Nøddebo med et kort Ophold ved den smukke Sjølsø. Frokosten i Nøddebo satte straks Stemningen og det gode Humør op, og Solen, som nu først hilste paa Deltagerne, blev modtaget med Bifald og Hurra. Efter Frokosten kørtes igennem det smukke nordsjællandske Landskab til Marianelund, hvor Foreningen trakteredede med Kaffe og Kager. Fra Lunden kørtes op til Gurre Slots Ruiner, hvor Pastor Günther gav en interessant Beskrivelse af Ruinerne. Efterat Sangen »Hvor Nilen vander Ægypterens Jord« var sunget, og Formanden havde udbragt et Leve for Danmark, kørte Selskabet videre til Humlebæk, hvor Middagen ventede. Ved det smukt pynkede Bord i Festsalen tilbragtes nu nogle morsomme Timer, hvor Talerne Slag i Slag underholdt Deltagerne, og efter et behageligt og muntert Samvær tiltraadtes Hjemturen ad Strandvejen i det herligste Maaneskin. Alle Deltagerne var enige om, at det var den bedste Tur, Foreningen hidtil havde arrangeret, og man skiltes med Ønsket om snart igen at kunne deltage i en lignende Tur. G.

Horsens. Søndag d. 28. Juni foretog Menigheden her en fælles Udflugt til det skønt beliggende Snaptun ved Enden af Horsens Fjord. Deltagerne, ca. 130 Personer, afsejlede Kl. 11 til Bestemmelsesstedet, hvor man kort efter Ankomsten samledes ved de festligt smykkede Kaffeborde. Pastor Schreiber bød Velkommen og udtalte sin Glæde over, at saa mange havde fulgt Indbydelsen. Hr. Grosserer Karpinski holdt derpaa en smuk Tale for Præsten, der ved denne Lejlighed havde lagt et stort og uegennyttigt Arbejde for Dagen. Skønt Pastor Schreiber kun har været her saa kort Tid, har han dog forstaaet at samle hele Menigheden om sig, hvorfor han her er meget afholdt. Vi mindes ikke, at Menigheden nogensinde er mødt i saa stort et Antal til en fælles Udflugt. Efter Kaffe-bordet foretoges efter Behag Spadserture langs Stranden og gennem Skoven, indtil man tyede til de medbragte Madkurve. Særlig Ungdommen morede sig derefter ved

et Par Timers Dans, og Kl. 9^{1/2} fandt Hjemrejsen Sted efter en i alle Maader vellykket og fornøjelig Dag, der var begunstiget af det herligste Sommervejr.

Tyskland. Vi er da vel ikke saa smaat begyndt at glemme vor afdøde Biskop Johannes von Euch. I Udlandet er han da endnu ikke glemt, thi den 19. Juni døde Præsidenten for Bonifatiusforeningen i Tyskland, Greve Hermann Stolberg i Westheim, Westfalen, og ved Omtalen heraf nævner Centrumspartiets Hovedorgan, »Germania«, vor gamle Biskop von Euch, der som Huslærer i Stolbergs Familie havde forberedt ham til Gymnasiet. Ved den smukke Fest for Biskoppen i 1910 i Anledning af hans 50 Aars Præstejubilæum holdt Grev Stolberg en smuk og hjertelig Tale for sin gamle elskede Lærer, hvori han ønskede ham til Lykke med at have virket i et Land, hvor vi Katholikker havde meget større Frihed end i Tyskland. Grev Stolberg har dog endnu efter Omvæltningen oplevet Kirkens fulde Frihed i sit Fædreland.

Luxembourg. I Klosteret Saint Maurice de Clervaux vil der den 30. Juli finde en stor Fest Sted, idet Klosterets smukke Kirke paa denne Dag vil blive konsekreret. Til denne Fest vil der komme adskillige Biskopper og Abbeder, for sammen med de meget afholdte Benediktinermunke at fejre den sjældne Begivenhed. Mange Tanker og Lykønskninger vil sikkert ogsaa fra Skandinavien strømme derhen, hvor en stadig Bøn stiger op til Himlen, for at bede Gud føre de fem Folkeslag tilbage til den relte Tro. Af et Brev fra Klosteret fremgaar den glædelige Nyhed, at der nu i Kirken er rejst et Alter til den hellige Ansgars Ære. Altertavlen forestiller Nordens Apostel med Hænderne udbredt over fem knælende Krigere, der bærer de fem nordiske Nationers Vaabenskjold, desuden ses en Stendysse og Fjeneslevlille Kirke og Birka (Mælaren) i Baggrunden. Vi maa være dette Kloster meget taknemmelige for deres store Interesse for de nordiske Lande, men bedst af alt viser vi det ved gennem vor Bøn at søge at nedbede Guds Velsignelse over Saint Maurice de Clervaux og de Munke, der bor der.

Vincentskonferencernes 3. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 19. Juli Kl. 5^{1/2} i Ordrup Præstegaard. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

Danske Kvinders katholske Forbund agter i Forening med St. Vincentsforeningen for katholske Damer (St. Ansgars og Sakramentssognel) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Højærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver modtages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Ulke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

Kirkelig Kalender.

19. Juli 7. Søndag eft. Pintse.	26. Juli 8. Søndag efter Pintse. Anna, Jomfru Marias Moder.
20. — M. Hieronymus Æmilian, Bekender	27. — M. Pantaleon, Martyr.
21. — Ti. Praxedes, Jomfru.	28. — Ti. Nazarius og Lidelsesfæller, Martyrer.
22. — O. Maria Magdalene, den bødfærdige.	29. — O. Kong Olaf, Martyr.
23. — To. Apollinaris, Biskop og Martyr.	30. — To. Abdon og Sennen, Martyrer.
24. — F. Vigilie.	31. — F. Ignatius af Loyola, Bekender.
25. — L. Jakob den Ældre, Apostel.	1. Aug. L. Petri Lænkers Fest.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	Kl. 3
Aarhus (Rymsgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2} .	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsegade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» -
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Amsgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaend (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 30.

Søndag den 26. Juli.

1925.

INDHOLD: 8. Søndag efter Pintse. — Kirken og Bibelkritikken (fortsat). — Kirkelærer. — St. Vincent af Paul og hans Missionselskab. — St. Josefs Hospitals Jubilæum. — Kirkeindvielse. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. — Avertissementer.

8. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 47. Din Barmhjertighed, Gud, har vi modtaget midt i dit Tempel; som dit Navn, o Gud, saaledes naar ogsaa din Lovprisning til Jordens Grænser; din højre er fuld af Retfærdighed. Stor er Herren og fuldverd at prise i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, giv os i din Naade altid Sidelag til baade at tænke og at gøre, hvad der er ret, for at vi, der ikke kan være til uden dig, maa faa Kraft til at leve efter din Vilje. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Romerne, 8. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 30. Vær mig en skærmende Gud og et Tillflugtssted til min Frelse. Gud, paa dig har jeg haabet; Herre, jeg skal ikke blive til Skamme evindeligt. Alleluja, alleluja.

Ps. 47. Stor er Herren og vel værd at love i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 16, 1-9 (Den utro Husholder).

O fring (Offertorium).

Ps. 17. Et ydmygt Folk vil du frelse, Herre, og ydmyge de stoltes Øjne; thi hvo er Gud foruden dig, Herre?

Stillebøn (Sekreta).

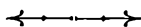
Modtag, beder vi dig, Herre, de Gaver, som vi bringer dig af din egen Gavmildhed, for at ved din Naades virkende Kraft disse højhellige Hemmeligheder baade maa helliggøre os i vor jordiske Livsvandel og føre os til de evige Glæder. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 33. Smager og ser, at Herren er god. Salig den Mand, der haaber paa ham.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad den himmelske Hemmelighed være for os en Fornyelse paa Sjæl og Legeme, for at vi maa mærke Frugten af det Offer, vi fejrer. Ved vor Herre . . .

Kirken og Bibelkritikken.

(Fortsat.)

IX. DEN KATHOLSKE KIRKES STANDPUNKT.

Den hl. Skrift er Kirkens vigtigste, helligste og kæreste Bog. Man behøver kun at kaste et Blik i de liturgiske Bøger og i de mange theologiske Værker, Lærebøger og Opbyggelsesskrifter for at overbevise sig herom. Lige fra Kirkefædrenes Tid indtil vore Dage har den hl. Skrift været ikke blot Kirkens første Troskilde, men ogsaa en uudtømmelig Kilde af dybe Sandheder, af overnaturlige Skatte, som Kirke mere og mere søgte at hæve baade til sin egen Nytte og til sine Børns Belæring og Opbyggelse. Dette gælder ogsaa for Middelalderens senere Perioder. Vel kan det ikke nægtes, at Folkeundervisningen i hin Tid i religiøs Henseende har været en Del forsømt,

ellers havde Protestantismen aldrig faaet Fodfæste. Men paa den anden Side var netop efter Bogtrykkerkunstens Opfindelse Bibelstudiet i høj Grad fremmet, og de mange Oversættelser af den h. Skrift og de mange fortrinlige Bibelværker fra hin Tid viser noget helt andet end den taabelige Paastand, at Luther skulde have draget Bibelen ud af Forglemmelsen.

Meget smukt taler den hl. Petrus Canisius om den hl. Skrifs Betydning i Kirken: »Uden Guds Ord, som han har aabenbaret os, vilde vi paa vor Vandring gennem denne Verdens Ørken føre det elendigste Liv, som Faar uden Hyrder vilde vi være udsatte for røvende Ulve, som Børn, der fattes Brødet, dø af Hunger og gaa til Grunde. Guds Ord, som det er os overleveret i Skriften, er Frelsens Videnskab, en straalende Lygte og et Lys i Mørke, den forborgne Hemmelighed, et himmelsk Manna, rent og lutret Guld, Aandens og Sandheds Lære.«

Alligevel hævdede han ligesom andre katholske Theologer overfor Datidens falske Reformatorer stedse det rette Forhold mellem Kirken og Bibelen. Kun naar den hl. Skrift har modtaget sin Sanktion af Kirken som en hellig af Guds Aand indgiven Bog, er det rette Forhold til Stede, thi den Helligaand kan ikke modsige sig selv.

Heraf følger da, at det ikke kan være os tilladt at tolke den hl. Skrift i en Mening, som strider mod Kirkens Overlevering og Lære. Med Rette forlanger Kirken dette af alle, baade Lærde og Læge, thi Bibelen er først og fremmest Kirkens Bog, og kun Kirken har modtaget den Helligaands Bistand til ret at fortolke den. Imidlertid er det dog kun faa Steder i Bibelen, om hvilke der foreligger en autentisk Forklaring. Kirken siger: »Bibelen maa overhovedet ikke tolkes i en Aand, der strider mod Kirkens Overlevering og de hl. Kirkefædres enstemmige Lære.« Ellers hersker der stor Frihed, og Eksegeternes mangfoldige Værker viser tilstrækkelig, at Kirken ikke frygter Videnskaben, men kun Videnskabens Misbrug. Hvilke besynderlige Paastande der i saa Henseende kan gøres gældende imod Kirken, derom kan en for nogen Tid siden imod os skreven Bog tjene som Eksempel. Der læser man f. Eks. at ifølge Romerkirkens Lære (!) skal Hebræerbrevet være forfattet af Paulus, mens

de fleste katholske Eksegeter vistnok antager, at Paulus har inspireret Brevet, men at en af hans Disciple, sandsynligvis Clemens R., har bragt det i den nuværende Form. Naar en Bibeludgave i Anmærkningerne gør gældende, at Johannes (Kap. 11, 2—14) ikke for sin egen men for sine Disciples Skyld sendte disse til Jesus, for at lade dem spørge: hvem er du? saa kan man vistnok med Rette hen-vise til Herrens Svar og heraf udlede den nævnte Paastands Rigtighed, men det er i Sandhed et stift Stykke at bringe dette i Forbindelse med Pavens Ufejlbarhed! (Olaf Rothe: Hvis Danmark blev katholsk. Side 39.)

Herved er vi kommen til et Punkt, som er af ikke ringe Betydning for Bibelkritikken. Tit og ofte er den katholske Kirke bleven beskyldt for at lægge Hindringer i Vejen for videnskabelige Undersøgelser, særlig med Hensyn til Bibelen. I den senere Tid er denne Beskyldning med fornyet Heflighed rettet imod Kirken, ogsaa her til Lands. Kirken skal vise sig afvisende overfor den nyere Videnskabs »sikre Resultater«. Da maa man nok have Lov at spørge: hvilke er disse sikre Resultater. Sikre Resultater formaar den negative Bibelkritik ikke at frem-vise. Tværtimod, Tekstens i mange Henseender upaalidelige Overlevering viser, hvor meget den katholske Kirke er i sin Ret, naar den siger: »Den oprindelige, den virkelige Originaltekst var som indgivet af Gud, fri for Fejltagelser i dette Ords egentlige og virkelige Forstand, dog har det ikke behaget Gud i et og alt at bevare den i dens oprindelige Integritet. Det havde været et vedvarende Mirakel at beskytte den hl. Bog mod den Skæbne, som alle Oldtidens Bøger var udsatte for, og et saadant Mirakel var ingenlunde nødvendigt. Bibelen er overleveret i en saadan Tilstand, at den fuldtud kan udfylde sin Stilling i Guds Rige og tillige med Traditionen kan danne Grundlaget for Kirkens Troes- og Sædelære. Og medens saaledes Katholikken tilvisse er bunden til Kirkens Forklaring af Bibelen, hersker der alter en saadan Frihed i Forklaringen af Enkelthederne, at den langt overgaar de saakaldte »Orthodoxes« fra det 16. og 17. Aarhundrede. Man var dengang gaet saa vidt, at man endog erklærede Interpunktionstegnene og de hebraiske Akcenter for »ind-

givne af den Helligaand«, mens man ikke noksom kunde kritisere Vulgataeksten som fordærvet, det sidste endog ned til vore Dage. Nu indrømmes ganske vist, at Vulgata er den bedste latinske Oversættelse fra Oldtiden.

Angrebene mod Kirken er særlig tiltaget i Heflighed ved den af Pius X nedsatte Bibelkommission. Den moderne Kritiks Udskejelser var Grunden til dette Foretagende. Thi Kirken kan ikke tillade, at den hellige Bog udelukkende bliver behandlet som et almindeligt Skrift, men den maa forlange, at frem for alt dens Guddommelighed bliver respekteret. Derfor forkaster Kirken enhver Behandling af den hl. Skrift, hvorved dens Inspiration bliver vraget. Vistnok tilkommer Bibelkommissionens Afgørelser ingen Ufejlbarhed, men med Rette kan Kirken forlange, at de modtages med den fornødne Ærefrygt, og at ogsaa Fagmanden tager det fornødne Hensyn til dem. At der indenfor denne Ramme kan herske stor Frihed i Forklaringen af Bibelen i Enkelthederne, ved enhver, som kender noget til den katolske Eksegese.

Kirken selv har i den Henseende i sin Praksis givet lydelige Eksempler. I de første Aarhundreder betjente den sig af Septuagintateksten, som endnu er i Brug hos de unerede Grækere! Ogsaa de unerede Syrere betjener sig med Kirkens Billigelse af deres gamle Bibel, skønt den i Enkelthederne afviger fra Vulgataeksten, og det samme gælder andre østerlandske Oversættelser. Alt dette strider ikke mod Kirkens Principper. De er saa klare og gennemskuelige, at de danner et stærkt Bolværk mod den rationalistiske Kritik. Kirkens Standpunkt er her som altid uovervindeligt, og alle Kritikkens Angreb har kun hidraget til at vise, hvorledes Guds Aand ogsaa her har været virksom, og at den gamle Bogs Herlighed og Hellighed desto lydeligere træder frem.

—h.

(Sluttes.)

Kirkelærer.

Da den Hellige Fader paa Christi Himmelfartsdag op- tog Jesuiten Peter Canisius i Helgenernes Skare, erklærede han tillige, at han skulde æres som *Doctor ecclesiæ*, Kirkelærer. Det er en stor og sjælden Ære, som derved vises den nye Helgen, og det er første Gang, Kirken har vist en Helgen denne Ære allerede i Forbindelse med Kanonisationen. Mange Biskopper og mange Universiteter havde anmodet Paven om at gøre det, men alligevel var det en Overraskelse, at Anmodningerne saa hurtigt blev efterkommet.

Fra gammel Tid af har Kirken, baade den vesterland- ske og den østerlandske, vist sine store Lærere en særlig Ære. Men først i 1295 bestemte Pave Bonifacius VIII, at de fire vesterlandske Kirkefædre skulde æres paa en sær- lig Maade som hele Kirkens Lærere. De fire er: Ambro- sius, den store Biskop af Milano, den modige Forsvarer af den katholske Tro og af kristelig Sæd, Hieronymus, den lærde Bibeloversætter og Skriftfortolker, Augustin, den kirkelige Videnskabs Lys, Troens og Kirkeenhedens Forsvarer mod alle Angreb, Gregor den Store, den vise Kirkens Styrer og Folkenes Vejleder. I hele Middel- alderen ærede man disse fire og kun dem som Kirkens Lærere, de indtog Pladsen efter de fire Evangelister. Da man saa ved Humanismen igen lærte den østerlandske Kirkes store Lærere bedre at kende, begyndte man ogsaa at ære dem. Tillige ærede Dominikanerne deres store Medbroder Thomas af Aquino som Lærer. Da nu en Dominikaner, Pius V, stod i Spidsen for Kirken, bestemte han i Aaret 1567, at den hellige Thomas skulde æres over- alt som Kirkelærer. I det følgende Aar, 1568, kom der en forbedret Udgave af Breviaret, og nu var fire græske Kirke- lærere stillet ved Siden af de fire vesterlandske. Det var Athanasius, Arianismens store Modstander, de to store Kappadociere, Basilius og Gregor af Nazianz, og endelig Konstantinopels berømte Kirkefyrste Johannes Chrysostomus.

Dermed var det oprindelige Tal brudt, og Kirkelærerne kunde ikke mere sammenlignes med de fire Evangelister. Man sammenlignede dem nu med de store Kirkemøder; ligesom man længe havde betragtet de fire første Kirke- møder som noget afsluttet og særlig helligt, men senere dog maatte tage de følgende med, saadan var det ogsaa med Kirkelærernes Tal. Men det blev alligevel sjældent, at nye Helgener optoges i Kirkelærernes Skare. Den ener-

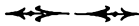
giske Franciskanerpave Sixtus V. lod 1588 Franciskaneren *Bonaventura* smykke med Navnet, for at Dominikanerne ikke skulde være ene om en saadan Ære. Da Jakob III Stuart i Begyndelsen af det 18. Aarhundrede opholdt sig i Rom, opnaaede han af Pave Clemens, at Benediktineren, den hellige Anselm, Ærkebiskop af Canterbury, en af Middelalderens største Tænkere og en Forløber for Skolastikens Blomstringsperiode, blev optaget i Lærernes Skare. I lang Tid havde Spanierne allerede æret den hellige Ærkebiskop Isidor af Sevilla som Kirkelærer, og i 1722 fastsatte Innocens XIII, at hele Kirken skulde ære ham saaledes. Og i samme Aarhundrede smykkes endnu to store Helgener med Kirkelærernavnet, nemlig i 1729 den store Prædikant, Petrus Chrysologus, Ærkebiskop af Ravenna, og i 1754 hans Samtidige, Pave Leo den Store.

Efter en længere Pause blev Skaren atter forøget under Pave Leo XII i 1828, da den hellige Petrus Damiani æredes med Navnet; som Kardinal og pavelig Legat under Gregor VII havde han bidraget meget til denne store Paves Reformarbejde. To Aar senere viste Pius VIII Cisterciensernes store Helgen Bernhard af Clairvaux denne Ære. Under Pius IX blev tre Helgener udmærket med Kirkelærernavnet: først Hilarius af Poitiers, der var en af Katholikkernes førende Mænd i Kampen mod Arianismen i det 4. Aarhundrede; dernæst Redemptoristordenens Stifter, den store Moralthelog Alphons af Liguori og endelig den berømte Forfatter og Biskop Frans af Sales. Pave Leo XIII arbejdede med stor Kraft for en Genforening med Orienten, og i hans Regeringstid begyndte den nye katholske Strømning i England, og det staaer naturligvis i Forbindelse dermed, at Leo XIII hædrede tre Orientalere og en Englænder som Kirkelærere. Det var den hellige Cyrillus af Alexandrien, Føreren i Forsvaret mod Nestorianerne, Cyrillus af Jerusalem, Forfatter til nogle af Oldkirkens skønneste og betydningsfuldeste Skrifter, og Johannes af Damaskus, Forsvarer for den katholske Lærer i Billedstriden; Englænderen var den lærde Munk Beda den Ærværdige. Under Benedikt XV blev ogsaa den store syriske Kirkefader, den hellige Diakon Ephraim af Edessa, erklæret for Kirkelærer.

Den 25. Kirkelærer er nu i Aar paa Christi Himmelfartsdag den hellige Petrus Canisius blevet. Naar Kirken nu viser ham denne Ære, skyldes det hans videnskabelige Skrifter til Forsvar for Troen, men først og fremmest hans Katekismus. Den lille Bog er blevet oversat

til alle mulige Sprog og har nu i Aarhundreder udøvet en stor Indflydelse.

Naar en Helgen æres som Kirkelærer, fremhæver Kirken dermed paa en særlig Maade hans store Hellighed og hans fremragende Lærdom. I alle Trosspørgsmaal har Kirkelærernes Skrifter en særlig Vægt, netop fordi Kirken har fremhævet deres Betydning. I Liturgien æres de paa en særlig Maade, deres Festdage fejres i hele den vesterlandske Kirke, og ligesom paa Apostlenes Festdage læses Credo i Messen. Den Tro, som Apostlene forkyndte, har jo netop Kirkelærerne paa fremragende Maade prædikeret og forsvaret. K. K.

St. Vincents af Paul og hans Missionssselskab.

(I Anledning af Lazaristernes 300 Aars Jubilæum.)

Ikke langt fra det verdensberømte Lourdes ligger den stille By Pouy. I Pouy staar der et gammelt ærværdigt Træ, som Folk kalder »det Træ, som stiller Smerterne«. Det er en gammel Eg, og da den hellige Vincents af Paul, der er født i Pouy 1576, endnu var en lille Hyrdedreng, plejede han at holde Bøn ved den, og den er som et Symbol paa denne Helgens frugtbare Livsværk, han blev jo ogsaa en Fader for dem, der er i legemlig eller i aandelig Nød. Frankrig har rejst en Statue for denne sociale Præst i Pantheon, og i 1885 udnævnte Pave Leo XIII ham til Værnehelgen for alle katholske karitative Foreninger.

Iblandt alt det meget, den hellige Vincents har udrettet i Kærlighedens Tjeneste, rager særlig to Organisationer frem. Det er »Den kristelige Kærligheds Døtre«, ogsaa kaldet St. Vincents Søstre, en Kongregation, der har 38000 Medlemmer, og saa Missionspræsternes Kongregation, ogsaa kaldet Lazaristerne. Lazaristerne kan i Aar fejre 300 Aars Jubilæum, og da vi ogsaa herhjemme nyder godt af denne Orden, hvoraf to Præster virker i Helsingør, skal her gives en lille Oversigt over Lazaristernes Historie.

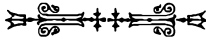
Den første Anledning til Kongregationens Stiftelse var et Sygebesøg, den hellige Vincents engang gjorde, og det Generalskriftemaal, han hørte, viste ham den store Sjæle-

nød, Mennesker kan befinde sig i. Ud fra dette holdt han den 25. Januar 1616 en Prædiken om Generalskriftemaalet, og han kaldte selv altid denne Prædiken sin første Missionsprædiken, endnu fejrer Lazaristerne hvert Aar den 25. Januar, Pauli Omvendelsesdag, Mindet om denne Prædiken. Den hellige Vincents fik efterhaanden stor Interesse for at afholde saakaldte »Folkemissioner«, og da han dengang opholdt sig som Huskapellan i Paris, havde han rig Lejlighed til at følge denne Interesse. Han fandt ogsaa snart Medhjælpere, der var blevet grebet af at se, hvorledes særlig den franske Landbefolkning var ved at blive afkristnet. Familien Gondi, som Vincents opholdt sig hos, gav ham de første Midler, saa at han i 1625 kunde indrette sit første lille Ordenshus i Paris. Det var Stiftelsen af »Missionskongregationen«, som den Hellige Stol stadfæstede i 1632. Samme Aar flyttede Kongregationen over i et tidligere Spedalskshospital »St. Lazarus«, der i lang Tid blev Hovedsædet, og deraf kaldes dens Medlemmer endnu den Dag i Dag Lazarister. Fra »St. Lazarus« udgik mange Præster som Folkemissionærer, snart ogsaa ud over Frankrigs Grænser, endnu i Stifterens Levetid endog til Nordafrika og Madagaskar.

Ved Arbejdet blandt Folket opdagede den hellige Vincents mange Mangler iblandt Gejstligheden ude paa Landet, og han kunde snart indse, at det meste Arbejde vilde være forgæves, dersom ikke Præsterne, der skulde lede Folket, selv bevarede Bevidstheden om deres Værdighed og deres store Ansvar. Derfor tog han fat paa Eksercitier baade for de unge Theologer og for Præster. Det lykkedes ham ogsaa mange Steder at hjælpe til med Oprettelsen og Ledelsen af Præsteseminarier.

Paa den Maade blev den hellige Vincents med sin Kongregation en stor Reformator i Datidens Frankrig. Ogsaa efter hans Død den 27. September 1660 levede hans Værk videre, og Lazaristernes Kongregation vandt Udbredelse næsten overalt i Verden. En slem Prøvelsens Tid var en franske Revolution, da alle franske Missionærer maatte forlade deres Land. Mange af dem drog til Kina, og her led to af dem, de salige Frans Regis Clet og Jean Gabriel Perhoyre Martyrdøden.

For Øjeblikket er Kongregationen inddelt i 32 Provinser og tæller 4.000 Medlemmer. I Anledning af Jubilæet har Paven sendt Generalforstanderen en Skrivelse, hvori han omtaler Kongregationens store Fortjenester ved Arbejde i alle Verdensdele.
(Efter P. E. Willems. K. K.)

St. Josefs Hospitals Jubilæum.

Ved en smuk Højtidelighed fejrede St. Josefs Hospital den 1. Juli sit 50 Aars Jubilæum. Kl. 10 holdtes en højtidelig Messe i Kirken; det var Hospitalets Præst, Pastor Helmke, der sang Messen, som overværedes af Pastor Gamél som Biskoppens Repræsentant, mange Præster og Søstre, Hospitalets Læger og mange Venner. Pastor Flynn fra Helsingør prædikede om den kristelige Kærlighed, som Hospitalet var og altid skulde være et Hjemsted for.

Efter Gudstjenesten samledes en større indbudt Kreds med Læger og Søstre. Professor Schmiegelow præsiderede, og efter paa Fransk at have takket den franske Gesandt M. Hermite for hans Tilstedeværelse, rettede han en Tak til de forskellige Autoriteter, der var kommet til Stede med Medicinaldirektøren, Dr. Tryde, i Spidsen. Professoren mindedes de mange Læger, han havde arbejdet sammen med paa Hospitalet, fra han i 1884 begyndte sin Gerning derinde. Men først og fremmest vilde han mindes og takke Søstrene for alt, »et Sæt af Mennesker, hvis eneste Lyst er at gøre godt, uegennyttige, utrættelige, lydhøre«. Paa Lægernes Vegne takkede han og bad Søstrene som Udtryk for Lægernes Taknemmelighed at modtage et Sølvkrucifiks, der ledsagedes af en Adresse, underskrevet af samtlige Læger.

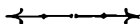
Den næste Taler var den franske Minister, M. Hermite, der særlig karakteriserede Hospitalet som et Sted, hvor danske og franske Sympathier mødes, og han sluttede med at dekorere Prof. Schmiegelow med Æreslegionens Kors.

Paa Biskoppens Vegne ønskede Pastor Gamél Søstrene til Lykke og takkede dem og Lægerne for det store og gode Arbejde. I hjertelige Ord mindede han afd. Mgr. Neuvel, hvis Betydning for Aanden paa Hospitalet havde været meget stor.

Paa Søstrenes Vegne rettede Pastor Desnos en Tak

til Lægerne for det gode Samarbejde. Medicinaldirektøren Dr. Tryde udtalte sin Tak, Anerkendelse og Beundring; Hospitalets Udvikling i de 50 Aar skyldtes Aanden hos Søstrene og de dygtige Læger.

Med mange gode Ønsker for de kommende Aar forlod Gratulanterne Hospitalet, med det bestemte Indtryk, at alle disse Ønsker nok skal gaa i Opfyldelse.

Kirkeindvielse.

Det er altid en ejendommelig og skøn Oplevelse at være med til Indvielsen af en ny Kirke eller blot et Kapel. Ude paa Gaden i den lille By staar Præsterne og den lille Menighed foran deres nye Kapel. I Maaneder er der blevet arbejdet, og de har allesammen med Længsel set hen til Indvielsesdagen. Saa stænkes der der Vievand paa Murene og foran Kirkens Indgang beder Præsterne:

»Herre, vor Gud, du, hvem Himmel og Jord ikke kan rumme, værdiges dog at have et Hus paa Jorden, hvor dit Navn til Stadighed skal paakaldes; vi beder dig for den salige Jomfru Marias, den hellige Bendts og alle dine Helgens Fortjenesters Skyld, lad dit hellige Aasyn lyse over dette Sted, rens det ved din Naade fra al Urenhed, og bevar det saa stedse i straalende Renhed. Ligesom du lod din elskede Davids Fromhed faa sit fulde Udtryk i hans Søn Salomons Værk, saaledes værdiges du i dette Værk at stille al vor Længsel, og lad al Ondskabens Magt fly herfra.«

Ja, det er mange Ønsker og Længsler, der gaar i Opfyldelse, naar saa Døren aabnes, og Præst og Menighed drager ind.

I forrige Nummer af Ugebladet bragte vi en smuk Skildring af det nye Kapel i Rudkøbing. Det kan maaske interessere at se, at det ikke blot er Ugebladets Korrespondent, der er begejstret. De lokale Blade har bragt meget anerkennende Referater. F. Eks. skriver »Langelands Avis«

»Rouanselig at skue udvendig fra med de smaa romane Vinduer og den lille Tagrytter som eneste Tegn paa Guds huset rummer Kapellets Indre en Sum af Skøn-

hed som det er vanskeligt at finde Mage til. Udsmykningen, der synes at gøre Kirken længere, hviler helt igennem paa god gammel dansk Kirketradition: Freskomaleriet og Træarbejde. Loftet danner en Tøndehvælving, som giver udmærket Akustik for Kirkens lille Pibeorgel. Rummets Konturer er trukket op med stærke, vel afstemte Farver. Væggene prydes med Freskomalerier: i Hjørnerne de fire Evangelisters Tegn og over Døren St. Josef, Kirkens Beskytter. Overfor Døren ses Døbefonten. Iøvrigt prydes Endevæggen endnu kun af Billedhugger Theilmanns her i Bladet før omtalte prægtige Korsvejssymboler i Træskærerarbejde. Endnu ventes 3 Statuer af Billedhugger Skikkild samt nogle Freskobilleder af Frøken West. Alle de kraftigt understregede Linier fører mod Alteret, over hvilket en Fresko viser Christus som det sande Vintræ, omgivet af Grenene. Selve Alteret prydes af et kubisk, smukt og kraftigt virkende Tabernakel, af Relikvieskrin og Vokskærter. Til venstre for Alteret er Prædikestolen, til højre Skriftestol og Sakristi. Kommunionshænk, Stole, Døbefont er sammen med Kirkerummet selv og den eneste Kirkerude, der endnu er færdig, og Monstransen Vidnesbyrd om dansk Arkitekturs og Kunsts, Haandværks og Kunsthaandværks høje Stade og tjener Rudkøbing Haandværkere til megen Ære.«

Man fik ved Indvielsen i Rudkøbing et dybt Indtryk af, hvad et saadant Kapel betyder. Fra hele Langeland var Katholikkerne kommet, de forskelligste Mennesker, der her nu fik noget nyt og betydningsfuldt ind i deres Liv, noget, der egentlig var gammelt for dem, men som de havde savnet i mange Aar. En lille Pige modtog den hellige Kommunion for første Gang, og for første Gang blev der lyst til det hellige Ægteskab. Det var, som hele Livet stærkt og klart og rent lyste os i Øjnene ved den første Gudstjeneste, det Liv, der er eet med det nye Levned, vi netop hørte Apostelen Paulus tale om i Søndagens Læsning.

Et Guds Hus er blevet rejst og dermed et Livets Hus for Menneskene, et Livsfornyelsens Sted, et Sted, der giver evigt Liv og holder alle Dødens Magter borte. B. J.

Nye Bøger.

M. Scharlau: Kämpfe. 7. und 8. Auflage. Freiburg im Breisgau. Herder.

Forfatterinden af denne Bog, hvis egentlige Navn er Magda Alberti, er protestantisk Præstefrue, hvorfor hendes Konversion til den katholske Kirke har særlig Interesse. I disse Erindringer og Bekendelser viser hun sig som en finttænkende og fintfølede, ikke mindst som en helstøbt modig Kvinde. Gradvis og næsten umærkeligt drages hun til Moderkirken. En for en blev Fordommene fjernede, og Kirkens sande Natur aabenbar. Skønt hendes Forhold syntes at sammensværgede sig imod en Konversion, ja, næsten at udelukke den, lod hun sig ikke narre fra det højeste Gode.

Men det kostede mange Kampe, ikke mindst paa Grund af Kærligheden til hendes Mand, som hun maatte bedrøve for at følge Guds Kalden. Det er ejendommeligt, at netop for denne Præstefrue blev de katholske Præsters Cølibat et Trosmotiv. — I enhver Konversionshistorie vil man finde de samme Vanskeligheder løst med samme Forundring og Glæde. Men i enhver Konversionshistorie vil man ogsaa finde noget nyt, et eller andet, der for vedkommende Sandhedssøger er strengt personligt og originalt. Det er deri, en saadan Bog har sin største Interesse. Men i det Hele taget er det saa gavnligt for os Katholikker at se Kirkens Skønhed og Sandhed i den friske Glans, hvori den staar for en Konvertit, der er i Færd med at »opdage« Kirken. Derved kommer Tingene i den rette Belysning, og vi erkender, at der er mangt og meget, vi ikke skønner nok paa.

Som Kuriosum kan nævnes, at der i Bogen fortælles om et Besøg paa St. Andreaskollegiet i Charlottenlund, hvor Pater Evers viser om. Det faar blandt andet den Betydning, at den protestantiske Præst, der ledsager sin katholiserende Hustru, bliver nødsaget til at indrømme, at de Jesuitter ikke er saa frygtindgydende, som man paa-
staar.

Under Pseudonymet M. Scharlau har Forfatterinden skrevet en Række Romaner, der bærer Navnene »Martin Augustin«, »Im Schatten«, »Über alles die Liebe«. Hendes første Bog »Gesa Plitt«, der ligeledes er en Roman, blev godt modtaget og vidner om dyb Forstaaelse af de sociale Problemer (Familjeliv), som igennem hele hendes Forfatterskab optager hende. »Kämpfe« er udkommet i 7. og 8. Oplag, hvad der jo allerede tilstrækkeligt anbefaler Bo-

gen. Den er livligt skrevet og rummer mange fine Men-
neskeskildringer. Mest af alt giver den Indblik i en ædel
og sandhedsdragen Kvindesjæl. C. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Et stort, men ikke uventet, Tab har St. Josefsøstrene og dermed ogsaa Menigheden i København lidt ved Mère Suzannes Død. Hun tilhørte den kendte Familie de Castonier og var født i Dansk Vestindien, men allerede som Barn kom hun med Forældrene hjem til Danmark, og som ganske ung gik hun i Kloster. Noviciatet tilbragte hun i Moderhuset i Chambéry, men hendes mangeaarige Virksomhed faldt i København. Længe har hun været Priorinde først paa Toldbodvej og senere i det nye Hus paa Østerbrogade, som hun ledede Opførelsen af. Mère Suzanne har betydet meget for Søstrene og ogsaa for St. Ansgars Menighed. Her var hun godt kendt, og i denne Menighed, som hun selv havde tilhørt fra sin Barndom af, og som hun elskede højt, gjorde hun et stort Arbejde. Efter flere Aars Sygdom og mange svære Lidelser, som hun bar taalmodigt og til Ophbyggelse for alle, der besøgte hende, døde Mère Suzanne den 17. Juli. Tirsdag den 21. fandt Begravelsen Sted. Den foregik fra St. Josefs Kirke, hvor Pastor Helmke sang Messen, der overværedes af mange Præster, Hundreder af Søstre, den afdødes Familie og en stor Del af Menigheden. Det var et stort og imponerende Følge, der fulgte Ligvognen til Assistens Kirkegaard, hvor Pastor Bernh. Jensen — i Sognepræstens Fravær — forrettede Jordpaakastelsen og bad de sidste Bønner for den afdøde. Hendes Minde vil blive holdt i Ære baade blandt Søstrene og blandt Københavns Katholikker. Hun hvile i Fred.

Ordrup. Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling fandt Sted Søndag d. 19. Juli i Ordrup og havde trods Sommervarmen samlet ikke mindre end 28 Medlemmer. Hr. Hoffmann præsiderede. Hr. Gross indledede straks en Diskussion om de forskellige Konferensers Arbejdsplan. Hr. Gross kritiserede særlig Forholdene i Sakraments sogn og St. Annæ Sogn. Hvem uddelte Ugebladene i Sakraments sogn? spurgte han. Det var i alt Fald Brødrenes Pligt at gøre det. I St. Annæ Sogn var det stadig Præsterne, der aflagde Husbesøgene, skønt der var ikke mindre end 13 aktive Medlemmer. Forskellige Talere som P. Jaworski, Sekretæren og et Medlem fra St. Annæ Sogn havde Ordet i den Anledning, uden at man dog syntes at komme til andet Resultat end, at alt

bliver ved det gamle. Nogle aktive Medlemmer vilde hævde, at deres Tid og Hensynet til deres Hjem ikke tillod dem at aflægge regelmæssige Besøg hos de fattige. I Anledning af Spørgsmaalet, om det er Præsterne eller Lægfolkene, som skal aflægge Husbesøgene, fastslog P. Günther, at Vincentsforeningen var en Lægmandsforening. For øvrigt havde hver aktiv Vincentsbroder den Pligt at besøge de fattige og syge. D'Herrer Redaktør Hutter og Direktør Høhling talte for at agitere blandt de unge for Tilgang til Vincentsforeningen. Sekretæren hævdede for Ansgars Konferensens Vedkommende, at man der havde haft flere unge Medlemmer, men at det aldrig var lykkedes at interessere dem for Arbejdet, og at de snart var gaet igen. P. Günther ønskede til sidst følgende Resolution vedtaget: »Generalforsamlingen udtaler det ønskelige i, at Arbejdet i Vincentsforeningen indrettes saaledes, at Bestemmelserne i Statuternes § 2 kan blive gennemført i alle Konferenser. Resolutionen vedtoges ved Haandsoprækning. Hermed fastslaaes i Principet de aktive Medlemmers Pligt til at aflægge Husbesøgene, medens Resten overlades til de enkelte Konferenser.

Chr. H.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	m. Vels.
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 ¹ / ₂ dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» -
Rønne (Lille Madsegade)	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

26. Juli	8. Søndag efter Pintse. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. Aug.	9. Søndag eft. Pintse.
27. —	M. Pantaleon, Martyr.	3. —	M. Genfindelse af Ste- fans Relikvier.
28. —	Ti. Nazarius og Lidelses- fæller, Martyrer.	4. —	Ti. Dominikus, Bekender.
29. —	O. Kong Olaf, Martyr.	5. —	O. Maria i Sne.
30. —	To. Abdon og Sennen, Martyrer.	6. —	To. Christi Forklarelse.
31. —	F. Ignatius af Loyola, Bekender.	7. —	F. Cajetan, Bekender.
1. Aug.	L. Petri Lænkens Fest.	8. —	L. Cyriakus o. Lidelses- fæller, Martyrer.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. Aug.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen sakramental Velsignelse. Sa-
kramentet er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedn Kl. 8.
i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten
om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter
Højmessn.

Der søges en kath. Familie eller Enke eller ældre Dame, til
at paatage sig Ledelsen af et Børnehjem for Drengne »af ideelle
Grunde«. Ugebladets Redaktion modtager skriftlige Henvendelser
under Mærket »Børnehjem«.

Med hans Højærværdighed Biskoppens Tilladelse agter St.
Vincent's af Pauls Søstrene at afholde deres aarlige
Basar for syge og fægtige i Helsingør Søndag den 2. og Mandag
den 3. August.

Gaver til Basaren modtages med Tak af Forstanderinden.

Vor kære mangeaarige Priorinde

Mère Suzanne Thérèse

født de Gastonier

døde stille og roligt Fredag den 17. Juli. Begravelsen har
fundet Sted. — Den kære Afdøde anbefales til de troendes
Forbøn.

Sankt Joseph Søstrene
Østerbrogade 7 D.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 31.

Søndag den 2. August.

1925.

INDHOLD: 9. Søndag efter Pintse. — Er Frelsen skjult? — Af en Diskussion om Katholicismen. I. — Kirken og Bibelkritikken (Sluttet). — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Belgien. Frankrig. Rom. — Avertissementer.

9. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 53. Se, Gud hjælper mig, og Herren er min Sjæls Beskytter. Lad det onde falde tilbage paa mine Fjender, og adsplit dem ved din Sandhed, Herre min Beskytter. Gud, frels mig ved dit Navn, og befri mig ved din Kraft. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Lad din Barmhjertigheds Øren staa aabne for de ydmyges Bønner, Herre, og for at du maa kunne give dem, der beder dig, hvad de attraar, saa skænk dem kun at begære, hvad der er dig velbehageligt. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's 1. Brev til Korinthierne, 10. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 8. Herre, vor Herre, hvor vidunderligt er dit Navn over hele Jorden! Thi ophøjet over Himlene er din Herlighed. Alleluja, alleluja.

Ps. 58. Frels mig fra mine Fjender, min Gud, og fri mig fra dem, der rejser sig imod mig. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 19, 41-47 (Jesus græder over Jerusalem).

Ofring (Offertorium).

Ps. 18. Herrens Bud er rette, de fryder Hjerterne, og hans Domme er sødere end Honning og Honningssaft; thi ogsaa din Tjener holder dem.

Stillebøn (Sekreta).

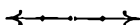
Forund os, beder vi dig, Herre, værdigt at samles om disse Hemmeligheder; thi, saa ofte dette Offers Ihukommelse fejres, fuldbyrdes vor Forløsnings Værk. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Johs. 6. Hvo som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig og jeg i ham, siger Herren.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad dit Sakramentes Samfund bringe os Renselse og skænke os Enhed. Ved vor Herre . . .

Er Frelsen skjult?

Da Jesus oppe fra Oliebjerget saa Staden for sine Fødder, saa han netop ogsaa alle de travle Mennesker, der masede og sled og løb fra det ene til det andet efter Lykken, efter Freden. Og i Virkeligheden var det forgæves. Det, der virkelig kunde tjene dem til Fred, var skjult for deres Øjne. De higede saamænd nok efter det, men de gjorde som Jøderne dengang i Ørkenen paa den lange Vandring. I Stedet for at lukke deres Øjne op for Guds store Velgerninger fik de Lyst til det Onde og blev Afgudsdyrkere. De bedrev Utugt, de fristede Gud og knurrede imod ham. Og Følgen var Død og Fordærvelse. Alligevel bliver mange Mennesker ved med det samme. Saadan var det i Jerusalem endnu, det saa Herren, at Mennesker gik Fordærvelsen i Møde.

Og dog var Guds Søn kommet for at bringe alle Frelse. Og han skjulte sig ikke. Han vandrede fra den ene Ende af Landet til den anden, han talte, saa alt Folket maatte

lytte, han virkede store Gerninger, saa alle maatte kunne se hans Guddom og søge Frelsen hos ham. Og dog siger Jesus: »det er skjult for dine Øjne.« Disse Menneskers Øjne kunde ikke se den stille fattige Mand fra Nazareth. Han var jo ikke i Stand til at give dem mere af Verdens Gaver, hvad skulde de med ham? Nej, var han kommet som den store Mand med Magt og Herlighed, saa havde de set ham. Men det gjorde Guds Søn ikke, fordi han vidste, at det ikke kunde bringe Fred til Mennesker.

Nej, det kan ikke bringe Fred og Frelse. Og det var det, Menneskene vilde have. Og lære noget andet vilde de ikke. De vilde ikke bort fra deres Egenkærlighed og Indbildskhed, fra deres Magtsyge og Nydelsessyge. Ja, netop disse Ting er det, som hindrer Mennesker i at se det rette. For de vise og mægtige, for dem, der kun søger Jorden og dens Herligheder, har Gud skjult Himmeriges Herlighed og aabenbaret den for de ringe og fattige. Derfor havde han et lille Følge af fattige, ulærde Folk, af dem, der ikke havde og ikke søgte Verdens Herlighed, deres Øjne var aabne, saa de kunde se Herren og alt det, han var i Stand til at give Mennesker.

Dagen igennem haster Mennesker gennem Københavns Gader som dengang gennem Jerusalems. Ja, nu gaar det hurtigere, det gaar med Cykler og Sporvogne og Biler, men det, der ligger bagved, er akkurat det samme. De haster af Sted her igennem Gaden i den tidlige Morgen til Værksteder, Forretninger, Kontorer. Den jordiske Selvopholdelsesdrift driver dem. Hvad har de i deres Tanker, alle de Mennesker, der jager af Sted — ja Forretninger, Arbejde, Kurser, Nydelser, de sidste Skandaler, de nyeste Kup. Alt det skal bringe dem Glæde, Fred og Frelse. Trods alle Skuffelser haaber de paa det og haaber forgæves. Og Christus lever dog endnu. Han er i sin Kirke paa Jorden iblandt os, og det gælder om ogsaa at kunne se den.

Følgerne af, at Jerusalem dengang ikke kendte sin Besøgelsestid, var forfærdelige. Herren forudsiger det. »Der skal komme Dage over dig, da dine Fjender skal omgive dig med en Vold, indeslutte dig og trænge dig fra alle Sider. Og de skal slaa dig og dine Børn, som er i dig, til Jorden og ikke lade Sten paa Sten i dig.« Vi ved, at det gik saaledes. Apostlen siger om de Eksempler paa Synd og Straf i det Gamle Testamente, som han bruger, at det er altsammen skrevet os til Advarsel. Det gælder sandelig ogsaa disse Ord i det Nye Testamente. Ogsaa Jerusalems Straf og Ødelæggelse er os til Advarsel. Og har vi ikke selv set det for faa Aar siden, hvor frygteligt det gaar, naar Mennesker kun ser og kun stræber efter det jordiske. Og det vil sikkert blive værre endnu paa Jor-

den, dersom Menneskeheden ikke faar Øjnene op for Jesus Christus og hans Storhed og for den Fred og Frelse, som han alene kan bringe. I ham kan vi alle forenes, hos ham er der Plads. Uden ham bliver det alles Kamp imod alle, det store Kaos.

B. J.

Af en Diskussion om Katholicismen. I.

I Januar Maanedes Begyndelse d. A. offentliggjorde Ribe Amtstidendes Literaturanmelder Pastor Edv. Eller i Varde en længere Kronik betitlet *Katholicismen*, idet han tog sit Udgangspunkt fra Fr. Rønnings meget omtalte Bog: *Katholicisme og Protestantisme*. Han medtog tillige andre af Aarets Bøger om samme Emne, bl. a. Rothes: »Hvis Danmark blev katholsk« og Schindlers: *Katholicisme*.

Pastor Ellers Kronik var gennemgaaende holdt i en saglig Tone, men han tog sig alligevel ikke i Agt for at fremsætte en Del Beskyldninger mod den katholske Kirke af den gammelkendte Slags, og hans Kroniks Sum samlede sig i en Advarsel mod den katholske Kirkes Fremtrængen som mod den Kirke, der viste et tvetydigt Væsen, og som man derfor ikke kunde stole paa. Det faldt godt i Traad hermed, at han et Steds kaldte Pastor Schindlers Bog »temmelig uoprigtig«.

I Anledning af Pastors Ellers Kronik sendte Læge Perch i Tistrup Bladet et Indlæg, og der udviklede sig heraf en indgaaende Polemik, som strakte sig gennem en Række af Bladets Numre i hele Januar Maaned, og som vakte en temmelig betydelig Opsigt, bl. a. indtraadte ogsaa Pastor Rothe i Debatten. Vi gengiver her Dr. Perchs Indlæg, som giver et godt Indtryk af, hvor meget der efterhaanden er vundet i den confessionelle Debat herhjemme — men ogsaa af, hvor meget der endnu er tilbage.

Dr. Perchs Indlæg fremkom under samme Titel som Pastor Ellers og lød saaledes:

Ærede Hr. Pastor Eller.

I Deres udførlige Omtale af Professor Rønnings opsigtvækkende Bog: *Katholicisme og Protestantisme* genfinder jeg Deres livlige Stil og Deres urbane Tone, men jeg har savnet — paa enkelte Punkter — Deres ellers

altid gennemnoble Tankegang. For det synes mig uret, naar De baade aabent og dulgt lader forstaa, at den katholske Kirkes Ydre er eet og dens Indre et andet. Det er jo overhovedet en Beskyldning, man skal være varsom med Mand og Mand imellem, men dobbelt varsom naar det drejer sig om et medkristent Kirkesamfund. Hvis man rejser en saadan Beskyldning, saa maa den vedlægges — ikke blot med personlige Fornemmelser, men med solide, afgørende Beviser.

Jeg skal dog ikke gaa i Rette med Dem. De er i god Tro; De har lært, foruden Deres Skolelærdom i Gymnasiet og ved Universitetet, af Professor Holmkvists Bog, af Rothes og sandsynligvis flere andre, men De er fremfor alt opfødt med dette Dogme, om den katholske Kirkes Uoprigtighed og tvedelte System, og De har ikke ved grundigt Studium erhvervet Dem Professor Rønnings overlegne Syn paa disse Sager, som han har dokumenteret i 2. Del af sin Bog »Fra Kirketaarnet«. Men de maa tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til enkelte Punkter i Deres Artikler — ogsaa af Hensyn til den Udbredelse, som disse maa antages at faa her i Læsekredsen.

Herved er der dog den Vanskelighed, at De paa adskillige Punkter udtrykker Dem ret forsigtigt, men jeg tror ikke, at jeg gør Dem Uret, naar jeg hævder, at De i Realiteten bl. a. har paastaet:

1. At Katholikkerne tilbeder Helgenerne.
2. At Katholikkerne ikke maa læse Bibelen.
3. At den katholske Nadverlære er uaandelig.
4. At den katholske Kirke forlanger, at dens Medlemmer skal tro noget, der strider ikke blot mod Fornuften, men ogsaa mod Samvittigheden.

Denne sidste Beskyldning er vel nok den sværeste, men alle er dog af en saadan Art, at, var de rigtige, saa var de i høj Grad betænkelige med Hensyn til den katholske Kirkes Værd som sand kristen Kirke. (»Hvem af os kunde tænke os, at Christus forlangte noget af os, som stred mod vor Samvittighed«).

Helgentilbedelse. Katholikkerne tilbeder ikke Helgenerne — hverken i Theori eller Praksis. Paastanden

om det modsatte er en stærk Fornærmelse, da den er ensbetydende med Afgudsdyrkelse.

Som bekendt gaar den nu gængse protestantiske Paastand ud paa, at de katholske Theologer skelner skarpt mellem den Ære, der vises Guds Moder og de Hellige og saa den Tilbedelse, der skyldes den treenige Gud, men, siger Modstanderne — og Pastor Eller slutter sig hertil —, denne Skelnen er de katholske Lægfolk ikke i Stand til at fastholde. Maa jeg, ærede Hr. Pastor, tillade mig at rette det Spørgsmaal til Dem, om De ikke kan se en Væsensforskel her, eller om De tror, at f. Eks. jeg ikke ser — eller gør — Forskel — eller endelig som et sidste Spørgsmaal, hvad er i denne Forskel saa subtilt og vanskeligt fatteligt, at ikke ogsaa ganske jævne Mennesker skulde kunne opfatte denne Væsensforskel? Hvis De ikke kan give mig et fornuftigt Svar paa disse Spørgsmaal, saa bør De ikke opretholde Deres Paastand. Dette er med et ofte anvendt protestantisk Udtryk den uaandelige Side af denne Sag (— i Virkeligheden vil uaandelig ofte findes anvendt i Stedet for den logiske Side af en Sag), men den anden Side er jo den, at da enhver Paakaldelse af de hellige om deres Forbøn, enhver Overbevisning overfor disse Trosvidner, har som Forudsætning: Tro, en netop levende og virksom Tro paa Gud, saa vil det vise sig — og har jo vist sig —, at Ærbødighed for Guds Hellige er et Værn mod Rationalisme og et Værn mod Ateisme, hvilket Kirkens Historie er et talende Vidnesbyrd om lige fra Katakombernes Paakaldelse af Martyrerne gennem et »ora pro nobis« (bed for os) og til vore Dages Rosenkransbøn. Pastoren har i denne Sammenhæng citeret en Paakaldelse af Maria i et af Biskop von Euchs Hyrdebreve; nu vel, det skulde være mig let at citere Bønner, hvor Ordvalget var endnu kraftigere, og jeg kunde gerne tilføje — mere frennedklingende for nordiske Øren, men man bør ikke glemme, at Kærnen i enhver Paakaldelse af Frelserens Moder er det gamle Ave: disse bibelske Ord fra Lukas: Hil dig, du benaadede, Herren er med dig, velsignet er du iblandt Kvinderne, hvortil Kirken har tilføjet disse simple og sande Ord — »og velsignet dit Livs Frngt, Jesus. Hellige Maria, bed for os Syndere nu og i vor Døds

Time«, og jeg skulde tro, at det aldrig har været nogen daarlig Vagt ved en Døendes Side, at have hende, som stod under Sønnens Kors, usynlig tilstede i den sidste haarde Strid.

Bibellæsningen i den katholske Kirke. I gamle Dage lød Paastanden simpelthen saaledes: det er forbudt Katholikkerne at læse Bibelen. Efterhaanden er det dog lykkedes at banke ind i Hovederne, at Sagen forholder sig dog noget anderledes. Det undrer mig derfor, at Pastoren først taler — absolut — om »et katholsk Forbud mod Bibellæsning« og først senere retter det til: Forbud mod fri Bibellæsning. Jeg tror ganske vist ikke, at det er tilsigtet, men af de to Udtryk tror jeg, at det er det første, som fæstner sig; man læser jo ikke altid altfor opmærksomt.

Om selve Punktet vil jeg kun sige saa meget: Paa Boghylden hos mig staar den hellige Skrift, oversat efter Vulgata af J. L. V. Hansen*), med forklarende Anmærkninger. Hos min Nabo staar Bibelen ogsaa blandt Bøgerne, sandsynligvis i Bibelselskabets Udgave. Hos Pastor Eller staar — det tænker jeg mig — den hellige Skrift i maaske flere forskellige Udgaver — ældre og nyere — maaske ogsaa en Udgave af det nye Testamente paa Græsk. Hos den katholske Sognepræst i Esbjerg staar maaske ganske de samme Udgaver. Jeg tillader mig da igen at rette et Spørgsmaal til Hr. Pastoren: Vil de sige mig, hvori Forskellen bestaar mellem Bibellæsning paa katholsk og Bibellæsning paa protestantisk? Jeg synes i praktisk Henseende: ingen, og er der nogen Forskel, saa synes jeg, at Fordelen er paa Katholikkens Side, idet den katholske Udgave er forsynet med forklarende Anmærkninger. Det er hos os et Forlangende, at den hellige Skrift skal være forsynet med Anmærkninger, en Fordring, som er velbegrunnet, naar det drejer sig om en saa vigtig — og paa visse Steder vanskelig — Bog, der har været til Oprejnsning for mange, men ogsaa til Fald (jvnf. et staaende Avertissement i Bladene i disse Dage undertegnet Kirkeløkke!). Og hvad der er et Forlangende hos os, det bliver

*) Tidl. protestantisk Sognepræst i Fjelstrup. Katholik i 1863.

et mere og mere højlydt udtalt Ønske fra protestantisk Side med Hensyn til fremtidige Udgaver af Bøgernes Bog. Heller ikke Pastor Eller tror jo, at det af Tusinder af protestantiske Bibellæsere vil falde een ind at læse i nogen anden Bibeludgave end den ene, der staar paa Boghylden, ærværdig netop ved sin Enestaaenhed og som et Arvegods i Familien, derfor: hinc illæ lacrymæ! Nej, kære Hr. Pastor, De kan saamænd godt uden at komme det allermindste i Strid med Sandheden fortælle Deres Sognebørn, at Katholikkerne er akkurat lige saa gode, lige saa frimodige og lige saa flittige Bibellæsere som de troende Protestanter.

De kalder den katholske Nadverlære for uaaandelig. Nu skal man som bekendt være forsigtig med at være »plus royalist que le roi«. Som vi alle ved, tog den Herre Jesus i den Nat, da han blev forraadt, Brød og Vin, virkeligt Brød og Vin, Materierne, velsignede dem, brød Brødet og rakte Kalken og sagde: dette er mit Legeme, dette er mit Blod, tager og æder, og han har tilføjet, at den, som ikke æder hans Legeme og drikker hans Blod, har ingen Del i ham. De, Hr. Pastor, og jeg kalder dette først og fremmest af Aand, men De vil næppe vove at sige, at der ikke er ogsaa et dybt og væsentligt Element af Stof i Indstiftelsen, men De vil ogsaa nærme Dem denne dybe Hæmmelighed med afdragne Sko. Det gør i det mindste Kirken. Men der er dem, som spørger og som vedbliver at spørge, og der er dem, som det svimler for, som vender sig bort, og der er endelig dem, der æder sig Død og Dom. Hvad vil De svare den, der her er i Nød? Jeg tror, at De vil svare ham smukt og godt. Men dersom nu Deres »Skriftebarn« synes, at han med dette smukke og gode er ligevidt og altsaa stadig er i Nød og vender sig til en anden og spørger, og denne anden svarer, ogsaa smukt og godt, men noget helt andet (Luther vaklede som bekendt mellem tre forskellige Opfattelser), og naar han saa endelig spørger ikke efter blot noget smukt og godt, men med Pilatus efter, hvad der er Sandhed, hvorfor tror De saa, at han er i saa stor Nød? Jeg tror, at det er fordi den protestantiske Kirke i dette Punkt er aandeligere end den aandelige selv (Jesus Christus).

Men vor Herre selv havde ingen Frygt — han sagde: dette er mit Legeme, tager og æder, og den katholske Kirke svarer i Samklang hermed — aandeligt eller uaandeligt — det er jo kun en Strid om Ord: »Efter Altergangen forbliver Jesus Christus i os med sin Naade, saa længe vi ikke begaar Dødssynd, og han dvæler i os med sin reale Nærværelse, saalænge Sakramentelementerne endnu ikke er fordøjet.«

Om det sidste Punkt kan jeg fatte mig kort. De har citeret Johannes Jørgensen: Vælskland, S. 121. Citatet er fuldstændig korrekt; der staar: »Der fordres en fuldstændig Opgivelse ikke blot af vor Fornuft, men ogsaa af vor Samvittighed,« Men, Hr. Pastor, — »ja det er slet ikke tiltalende at skulle sige et men her,« fordi der burde paa en saadan Bekyldning intet »men« kunne komme; Beskyldningen for, at den katholske Kirke forlanger Opgivelsen af vor Samvittighed er saa grov, at Beskyldningen, i Fald den er forkert, ikke undgaar at vende sig mod den, der udslyngede den. Har Pastor Eller da ikke set, at denne Udtalelse af Johannes Jørgensen er falden paa et Tidspunkt, da han for det første ikke var Katholik — men for det andet paa et Tidspunkt, hvor han laa i aandelig Kamp? Den ene Dag tror han sig Kristen — Dagen derpaa hylder han Panteismens Evangelium, Ordet er fra en Periode, hvor han svinger mellem alle Standpunkter; det er ikke en Paastand, det er et Raab — et Spørgsmaal! Et eneste Blik paa Sammenhængen vil overbevise Dem om det uberettigede i at bruge en kæmpende Sjæls Udraab paa den Maade, De har gjort. Jeg beder Dem se Stedet efter.

Kære Hr. Pastor Eller; det hænder vel nu og da, at De maa bryde en Lanse for Deres kristne Tro med en Vantro. Læg engang Mærke til, at det, som den Vantro attackerer Kirken, in casu — den evangelisk-lutherske — for, det er, at man skal tro paa noget saa taabeligt, som at en Gud gav sit Kød og Blod hen som Spise for Menneskene, at man skal tro paa, at Gud lod sig føde af en Jomfru (latterligt —). Kort sagt, at man skal opgive sin gode danske Fornuft, ja, han vil vel ogsaa ofte sige: sin Samvittighed (Helvedlæren), naar man vil være Kristen, at

den kristne Treenighedstro kun er en civiliseret Rest af persisk Gudelære; han vil maaske i Flæng bruge Ordene uandeligt — for aandeligt — naar De fremfører for ham, hvad der er Dem uendelig dyrebart og kært af Deres Barne- tro —. Anvend, Hr, Pastor, overfor den katholske Kirke de samme Argumenter, som De vilde anvende mod en saadan Vantro, og jeg er sikker paa — ikke at De ikke skulde hvile roligt i Deres lutherske Kristendom — men paa, at De vil se, at noget af det, De har troet om den gamle katholske Kirke er ligesaa taabeligt, som det, den Vantro tror om den protestantiske.

Men alt dette er jo kun Døgnets Tale i Forhold til det svære, der ligger fremefter. Vi staar vistnok kun ved en Begyndelse. Begyndelsen af Kampen mellem Tro og Vantro. Det er min Overbevisning, at denne Kamp fra den kristne Kirkes Side kun kan føres fra eet Stade: den katholske Kirkes, med Peters Efterfølger som Hoved, med Biskopperne som Petri Hjælpere og alle forenede Kristne som Hærens Gros. Og kun fra Klippen kan denne Kamp føres sejrrikt, og Klippen er Troen paa »Jesus Kristus som Guds Søn, født af Jomfru Maria«.

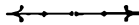
Her er det, at vi har Forskellen mellem den katholske og den protestantiske Kirke (ikke de enkelte troende). I den protestantiske Kirke æder Bølgeslaget ind paa Fundamenterne, der pilles ved Christi Gud- dom, ved hans Fødsel af en Jomfru, ved hans Opstan- delse, ved Nadveren, ved Daaben, hist eet Stykke, her et andet. Foran mange protestantiske Sekter ligger allerede antagelige Grusdynger, som Vidne om Forvitringen. Det er dette øjensynlige, om end gradvise Forfald af Kristen- dommens Grundsandheder i Protestantismen, der fører flere og flere ad Vejen til Rom — og ikke — som man taabe- ligt mener — en trælleagtig Længsel efter en ydre-mekanisk Autoritet. — Det er en indre Frugt, og ikke Frugten af noget saa uvæsentligt som en vis ydre Skønhed i Kirkens Gudstjeneste, i dens Liturgi, eller af nogle katholske Non- ners Barmhjertighedsgerninger — og de holdes ikke til- bage af, at der i Kirken har været daarlige Paver, at der er Andagtsformer, som, naturlige i Syden som en Blomst af Klimaets hede Sol og gnistrende Lys, her oppe fore-

kommer os barnagtige og uskønne — for ogsaa lige at strejfe Deres Omtale af St. Jagobispens Forespørgsel til Officiet*).

Professor Rønning har set rigtigt. Det centrale i den katholske Kirke er nu som ved Middelalderens Udgang en urokkelig Hævdelse af Troen. Professor Rønning er Protestant, og han vil holde denne Skanse. Men — han siger det selv — der er kun levnet ham et Brohoved eller to, som han anser for Juveler i den protestantiske Krone: Individets Frihed og saa det almindelige Præstedømme. Det er ikke helt uberettiget at opkaste det Spørgsmaal: hvor længe vil disse endnu kunne holdes — efter at der rundt omkring i Folkekirken er samlet anselige Stemmetal for noget saa upaulinsk som kvindelige Præster — og noget saa ukristeligt, som at der til den kristne Daab i Bekendelsen skal føjes et: »som enhver nu bedst kan«.

Deres ærbødige

P. H. Perch.

Kirken og Bibelkritikken.

(Sluttet.)

X. SLUTNING.

Paa mange Maader søger Kirken at gøre Skriftens dybe Indhold tilgængelig for sine Børn. Dertil hører ogsaa Bibel-læsning i Modersmaalet. Det er absolut usandt, at der eksisterer et kirkeligt Forbud imod dette. Intet Forbud, men kun en vis Indskrænkning, og dette er til Menneskenes egen Gavn. Noget andet er det, at bestemte Bibeludgaver blev forbudte, fordi de var fulde af Fejl. Pave Innocens III. forbød af den Grund Albigenernes Bibel, og senere har enkelte Biskopper i enkelte Tilfælde handlet paa samme Maade. Først paa Konciliet i Trient blev bestemte Regler opstillede med Hensyn til Brugen af Bibelen i Folkesproget, og i den for nylig udkomne »Kirkelære« er de endnu nøjere udformet. Oversættelserne skal enten være

*) Det har sandsynligvis svaret Børnene: non obstat: »Sagen er taabelig, men ikke imod Troen.«

approberede af den apostoliske Stol eller af Biskoppen og saa forsynede med passende Anmærkninger.

Brugen af Originalteksterne eller Oversættelserne i de gamle Sprog er i og for sig ikke underlagt nogen Bestemmelse, men ikke-katholske Udgaver skal kun være tilladt Theologer og alle som beskæftiger sig med bibelske Studier, med mindre disse Udgaver i Fortaler eller Anmærkninger angriber den kath. Religion. Disse vise Bestemmelser, særlig den første, har utallige Gange været Genstand for hadefulde Angreb mod den katholske Religion. Hvem kender ikke den gamle Skrøne: Paven faldt i utallige Vildfarelser, og for at Folk ikke skulde mærke det, forbød han Menigheden at læse i Bibelen. For det første er dette usandt, som det fremgaar af det sagte. Og for det andet er det en yderst taabelig Paastand, thi saa burde jo Paven netop have forbudt de dannede, særlig dem, som formedelst deres Videnskab og Lærdom var i Stand til at bedømme slige Spørgsmaal Brugen af Bibelen. For Resten er den katholske Kirkes Bestemmelser med Hensyn til Bibellæsning ofte nok bleven sympatisk omtalt af indsigtfulde Protestanter, i den nyeste Tid ogsaa her til Lands. Disse Bestemmelser følger allerede af de Principper, som i de forrige Artikler er bleven fremsat, og Protestantismens endeløse Sektvæsen har ogsaa her historisk og dogmatisk givet Kirken Ret. Alligevel ønsker Kirken intet mere, end at den rette Brug af den hl. Skrift stedse mere maa udbredes blandt det kristelige Folk. Vi har paa Dansk en god Oversættelse af J. L. V. Hansen med tilsvarende Anmærkninger, for Evangeliernes og Apostlenes Gerningers Vedkommende af afdøde P. Perger, for de øvrige Bøgers af den navnkundige Ekseget Dr. B. Weinhart. Af det gamle Testamente har vi i alt Fald Salmerne paa Norsk. En fuldstændig Udgave af det gamle Testamente er planlagt: imidlertid vil ingen indsigtfuld kunne benægte, at en fyldig »Bibelhistorie« af det gamle Testamente er at foretrække for en fuldstændig Oversættelse. En nemmere katholsk Udgave af de 4 Evangelier og Apost. Gerninger vil forhaabentlig snart udkomme.

Maatte den rette Forstaaelse af den hellige Skrift, Bøgenes Bog og Guds skrevne Ord, ogsaa blandt os tillage

og under Kirkens Vejledning være os en Lygte og en Hjælp til altid bedre at kende Vejen til Gud og fylde os med nyt Mod og Kraft til at fuldende vor jordiske Vandring, saaledes at vi sikkert naar det himmelske Fædreland. Uden Kirken mangler vi den rette Forstaaelse af Bibelen. Dette følger blandt andet allerede deraf, at den hellige Skrift for største Delen bestaar af Lejlighedsskrifter. Vel har det behaget Gud i disse Skrifter at meddele os en Del af sine Aabenbareelser, men de betegner dog altid kun en Del deraf, Johannes siger, at naar alt blev opskrevet, vilde hele Verden ikke kunne rumme det. Kun i Forbindelse med Traditionen, tolket af Kirken med overnaturlig Myndighed, faar vi denne rette Forstaaelse af den hl. Bogs Indhold. Traditionen maa have en Bærer, ellers forflygtiges den, og der kan paany henvises til det af Høffding-Muus prægede Ord, at Biskoppen er Kirkens Personlighed. Og saaledes kan vi da til Slut komme tilbage til St. Irenæus Ord, at alle Kirker maa stemme overens med den Romerske, stiftet af Apostlene Petrus og Paulus, fordi i denne Kirke den apostoliske Tradition stedse uforfalsket er bevaret.

I den nyere Tid har et næsten uoverskueligt Antal af fremragende katholske lærde beskæftiget sig med Bibel-spørgsmaalet og de bibelske Hjælpevidenskaber. Kirken og Kirkens Mænd har herved bevist, hvor højt man i Kirken sætter den hellige Bog, og hvor megen Vægt man har lagt paa at forsvare den mod de moderne Angreb og hævde de katholske Principper. Kun nogle faa Navne kan her nævnes, Domprovst Nickel i Breslau, som hørte til Bibelkommissionen, Dominikanerne Lagrange og Scheil, hvilken sidste var den første, som oversatte Hammurabis Lov, Jesuiternes store Bibeludgave i 50 Bind (cursus scripturæ sacræ, som ogsaa findes paa det kgl. Bibliothek), og i den allernyeste Tid P. Kugler s. J. I sit store Værk: »Von Moses bis Paulus« har han løst mange Vanskeligheder og særlig eftervist det uberettigede i »Kritikken«, at sætte Kongernes Bøger og Krøniken i Modsætning til hinanden. Her til Lands har afdøde P. Perger i sine Brochurer (P. P.) allerede for adskillige Aar siden behandlet flere af de omtalte Spørgsmaal og tilbagevist ad-

skillige Angreb mod den katholske Kirke ogsaa med Hensyn til Bibelens Forstaaelse. Desværre kommer de gamle Angreb stedse paa ny frem, uden at man bryder sig det ringeste om, at de for længe siden er modbevist. Ogsaa L. P. Lund-Larssen: »Imod den moderne Bibelkritik« for-tjener en ny Anbefaling. Særlig med Hensyn til de Angreb, som er fremsat imod det Nye Testamente, byder Skriftet et fortrinligt Vaaben.

Idet jeg nu afslutter disse Artikler, bemærker jeg, at det omtalte Emne umulig har kunnet blive behandlet paa en fyldestgørende Maade. Dels er jo Ugebladet ikke noget theologisk Fagblad, dels er de Spørgsmaal, som her kommer i Betragtning, saa mangfoldige, at de fleste kun som i Forbigaaende kunde behandles. Men dette ringe Arbejde skulde sætte Læseren i Stand til at faa et lille Indblik i det omtalte Emnes Kerne og tillige vise, hvorledes kun vore katholske Principper er i Stand til at overvinde ogsaa Bibelkritikkens Angreb. Her som altid vil Herrens Ord om Kirken gaa i Opfyldelse:

»Hovedes Porte skal ikke overvælde den.«

—h.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Til det 2. Pilgrimstog, der skal afgaa den 9. September, er det nu paa høje Tid at melde sig. I hvert Fald en af de nordiske Biskopper, nemlig Mgr. Müller fra Stockholm, vil deltage. Selv om der ikke bliver Deltagere nok til et Ekstratog, vil Færden alligevel finde Sted. Den danske Krones Stigning gør det jo muligt at yde noget mere for samme Pris, saa at man muligvis slet ikke kommer til at rejse om Natten. Se det udførlige Program i Ugebladets Nr. 27.

Belgien. En kendt Gejstlig, Mgr. Jannsens, Titulærbiskop af Bethsaida, er afgaaet ved Døden i Louvain. Den afdøde Biskop har tilbragt det meste af sin Levetid i Rom, hvor han havde betydningsfulde Embeder. Han var bedst kendt som Sekretær i Bibelkommissionen, og for faa Maaneder siden præsiderede han ved den thomistiske Kongres i Rom. Han var en meget lærd Mand, hans Hovedværk er »Summa Theologica«, en Kommentar til Thomas af Aquino. Mgr. Jannsens var paa Besøg i Louvain, hvor en Broder af ham er Professor i Theologi,

og en anden Broder, der er Missionær i Congo, netop var vendt hjem.

Frankrig. I Rennes i Bretagne er den femte franske eukaristiske Kongres blevet afholdt. I de store Højtideligheder, der blev holdt i fri Luft, deltog henvend 60.000 Mennesker. Der blev bl. a. afholdt en stor Sakramentsprocession, hvori 10.000 Børn deltog. Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Dubois holdt Pontifikalmesse paa Kongressens sidste Dag, og Afslutningen var en storlaaet Procession gennem Byens Gader.

Rom. Peter og Pauls Fest er i Aar blevet fejret med særlig Højtidelighed i den evige Stad. Som sædvanlig begav den Hellige Fader sig Aftenen før ned i den lukkede Kirke for at forrette sin Andagt ved Apostelgraven og indvie Pallierne, der saa Natten igennem bliver liggende paa Graven. Nede i Krypten begav Paven sig ogsaa til Hadrian IV's Gravmæle for at se den Mindetavle, det norske historiske Selskab for nylig har ladet opsætte. Paa selve Fesdagen holdt Kardinal Merry del Val Højmessens i Peterskirken. Om Aftenen var Façaden illumineret.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	in. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₃ og 7 ¹ / ₂ .	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₃	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂ dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₃
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade).....	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

2. Aug. 9. Søndag eft. Pintse.	9. Aug. 10. Søndag efter Pintse.
3. — M. Genfindelse af Stefans Relikvier.	10. — M. Laurentius, Martyr.
4. — Ti. Dominikus, Bekender.	11. — Ti. Tiburtius og Sussanna, Martyrer.
5. — O. Maria i Sne.	12. — O. Clara, Jomfru.
6. — To. Christi Forklarelse.	13. — To. Hippolytog Cassian, Martyrer.
7. — F. Cajetan, Bekender.	14. — F. Vigiliefastedag.
8. — L. Cyriakus o. Lidelsesfæller, Martyrer.	15. — L. Marias Optagelse.

Mariakongregationen for Mænd har *Fælleskommunion* Søndag d. 2. August i Jesu Hjerte Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. Aug.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8 $\frac{1}{4}$ -Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6 $\frac{1}{2}$ Messen sakramental Velsignelse. Sakramentet er udstillet hele Dagen; Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.

Med hans Højærværdighed Biskoppens Tilladelse agter St. Vincents af Pauls Søstrene at afholde deres aarlige Basar for syge og fagtige i Helsingør Søndag den 2. og Mandag den 3. August.

Gaver til Basaren modtages med Tak af Forstanderinden.

A.C. Torsdag den 6. August Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde paa Galopbanen (Indgangen ved Restauranten, Klampenborgvej).

1. Hr. Knud Kannik taler om Kvaddans.
2. Lusores Sti Canuti Ducis træder nogle Folkeviser.
3. Kaffe.

Gæster har Adgang.

Adm.

Da det vil have Betydning at have Fotografier optagne under »St. Knudslegene«, tillader undertegnede sig at bede ærede Læsere, som maatte have taget saadanne under Legene i Haraldsted ifjor og iaar, om velvilligst at overlade mig brugelige Aftryk, for hvilke jeg vil være meget taknemlig. *Knud Kannik,*
Christiansvej 18, Charlottenlund.

Vor kære Medbroder

Pius Hammer

Lægbroder af Jesu Selskab

døde stille og roligt Lørdag den 25. Juli.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Hans Medbrødre,
Stenosgade 4.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorér, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 32.

Søndag den 9. August.

1925.

INDHOLD: 10. Søndag efter Pintse. — Hjem. — Af en Diskussion om Katholicismen. II. — I Prinsesse Margrethes Feriehjem. — Fra andre Blade. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Østerrig. England. Frankrig. Czekoslovakiet. Kanada. Afrika. Australien. — Avertissementer.

10. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 54. Da jeg raabte til Herren, hørte han min Røst til Beskyttelse imod dem, der træder mig for nær, og han, som er fra Evighed af og bliver i Evighed, han ydmygede dem. Kast din Sorg paa Herren, og han vil give dig Føde. Herre, hør min Bøn og foragt ikke mit Raab; giv Agt paa mig og hør mig. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som allermest aabenbarer din Almagt ved at skaane og forbarme dig, udgyd din mangfoldige Barmhjertighed over os, saa at du gør os, der stræber mod dine Forjættelser, delagtige i de himmelske Gøder. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's 1. Brev til Korinthierne, 12. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 16. Vogt mig, Herre, som Øjstenen; skjul mig under dine Vingers Skygge. Lad min Dom udgaa fra dit Aasyn, lad dine Øjne skue Retfærdighed. Alleluja, alleluja.

Ps. 64. Dig tilkommer Lovsang paa Sion, Gud, og til dig skal man betale Løfte i Jerualem. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 18, 9-14 (Farisæeren og Tolderen).

O fring (Offertorium).

Ps. 24. Til dig opløfter jeg min Sjæl, min Gud, til dig sætter jeg min Lid, og jeg skal ikke blive til Skamme. Lad ikke mine Fjender spotte mig; thi alle, som bier paa dig, skal ikke blive til Skamme.

Stillebøn (Sekreta).

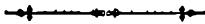
Lad Offergaverne indvies til dig, Herre, de Gaver, du har givet os at frembære til dit Navns Ære, saaledes at du tillige lod dem blive Midler til vor Frelse. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 50. Du skal faa Retfærdighedens Offer, Frembærelser og Brændofre, paa dit Alter, Herre.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Vi beder dig, Herre, vor Gud, at du, som ikke ophører med at forny os ved de guddommelige Sakramenter, i Naade aldrig vil unddrage os din Hjælp. Ved vor Herre . . .

H j e m!

»Denne gik retfærdiggjort hjem fremfor hin,« saadan slutter Herren Fortællingen om Tolderen og Farisæeren. Tolderen havde ment, at nu maatte han netop forlade alt. Det havde gjort ondt inde i hans Sjæl, fordi han maatte give Afkald paa sit sædvanlige Liv og sine daglige Vaner og alt det, han holdt af. Foran sig havde han set et Liv som omvendt, i Guds Tjeneste, og det forekom ham som en Ørkenvandring. Og saa blev Resultatet, at han gik retfærdiggjort hjem fremfor hin. Farisæeren, alle de Mennesker, der kun søger sig selv, for dem bliver Livet virkelig en Ørkenvandring. Aa, de er saa bange for at give Afkald paa noget, det vil de ikke, hverken overfor Gud eller overfor Mennesker, men derfor mister de alt; »thi, hvo sig selv ophøjer, skal fornedres«. »Han, som er fra Evig-

hed af og bliver i Evighed, han ydmygede dem,« siger Kong David.

Tolderen gik retfærdiggjort til sit Hjem, aandeligt talt, fordi han angrede. Han kom hjem, det vil sige, at nu følte hans Sjæl al den Glæde, som det giver at komme hjem efter en lang, farlig og besværlig Rejse. Han troede, at han fra Hjemmet skulde ud i Ørkenen, men det blev lige omvendt. Han kom hjem, hvor der er kærlige Hænder, og hvor der er Læ mod alle Farer, thi Guds Kærlighed kom i hans Sjæl. Han kom hjem fra Eventyret, som han havde været ude i, hjem fra alle de store Tanker og Planer, hjem til Stilhed og Fred hos Gud. Han kom hjem, der hvor ingen, slet ingen forfølger ham mere, hvor ingen kan skade ham, hvor der er Tryghed og Sikkerhed hos Gud. »Vogt mig, Herre, som Øjstenen, skjul mig under dine Vingers Skygge,« siger han nu, og under Guds Vingers Skygge er nu hans Bolig. Saadan gaar det hver den, der siger: »Gud, vær mig Synder naadig!«

Dette lille Ord er ligesom Porten ind til Hjemmet hos Gud. Hver Gang vi gaar til Skrifte og modtager Bodens Sakramente, da siger vi søm Tolderen: »Gud, vær mig Synder naadig!« Men lad os endelig sørge for, at det ikke blot bliver med Munden, vi bekender og angrer vore Synder, men af Hjertet. Ellers bliver vi snart som Fari-sæeren. Som Tolderen skal vi slaa os for vort Bryst og være helt gennemtrængt af den Følelse, at vi er Syndere: »Gud, vær mig Synder naadig!« Saa kommer vi hjem, hjem til Gud.

B. J.

Af en Diskussion om Katholicismen. II.

Pastor Ellers Svar herpaa, betitlet »Svar til mine Modstandere« — idet ogsaa flere andre havde taget til Genmæle mod Pastor E. — søgte paany at hævde, at den romerske Kirkes Ydre er eet, dens Indre et andet, og at Forhandlingen havde vist ham »et Svælg mellem Katholikker og Protestanter, der skyldtes de inderste Principper«. Svælget bestod mellem den katholske Opfattelse af Autoriteten — og den protestantiske Frihed.

Indlægget affødte følgende fra Læge Perch:

Afsluttende Svar.

Pastor Eller ender sit sidste Indlæg med disse Ord: »Maatte disse Forhandlinger føre et Skridt paa Vej til at

faa Folk til at være paa Vagt overfor Catholicismen, var det noget; kunde de føre nærmere til Forstaaelse mellem Kirkesamfundene, var det mere.«

Jeg maa sige, at ligesom der er andre Ting i Pastor Ellers Duplik, som jeg ikke forstaar, saa forstaar jeg heller ikke rigtig den logiske Sammenhæng mellem disse to Ting, thi det er da en mærkelig Maade at ville hidføre en Tilmærkelse mellem to Kirkesamfund, at kalde Folk til Vagt mod det ene, idet man skildrer den katholske Kirke som — tiltalende paa Overfladen — men temmelig moralsk laset i det Indre. Nu sal det indrømmes, at Pastoren til Støtte for denne Anskuelse kun bruger Paastande og sit eget vistnok noget følsomme Hjertes Fornemmelser, men det er nu engang ikke nok i en alvorlig Diskussion — især ikke, naar Modparten urgerer akkurat det modsatte, nemlig at Kirken i visse ydre Former kan have noget stødende, men at vi i dens Indre finder rige og dybe Skatte.

Det er ikke nok at paastaa, at katholske Søstres Arbejde paa Hospitalerne er et Led i »Systemet«, naar Ordet »System« saa ganske øjensynlig bruges i daarlig Betydning. Hvor letkøbt denne Paastand er, fremgaar dog vel deraf, at det samme Barmhjertighedsarbejde foregaar i de rent katholske Lande og er foregaaet der fra Arilds Tid, og jeg mener da ogsaa nok, at mine protestantiske Kolleger, der arbejder som Læger i den ydre Mission, skulde betakke sig for en saadan Bedømmelse af deres Gerning. Det er heller ikke nok at paastaa om »Biskoppen af Roskilde«, at det er et Krav, der skal »indsmugles«, eller at »der stikker Hestefoden frem«; der maa ogsaa Beviser til. Det er absolut heller ikke nok at konstruere en Enighed mellem Pastoren og mig ved at give det Udseende af, at Pastor Eller og jeg har sagt ganske det samme med Hensyn til dem, der gaar Vejen til Rom, naar vi i Virkeligheden sagde det diametralt modsatte, Pastor Eller nemlig, at det var ydre og tildels tomme Dragelser (smukke Ceremonier, Barmhjertighedsgerninger, Tryghed ved en ydre Autoritet), medens jeg netop paaviste, at det var alvorlige og vægtige indre Grunde, der var Drivfjederen (Kristne, der ikke vilde have de enkelte

Led af Trosbekendelsen prisgivet). Jeg skal endelig ikke nægte, at jeg følte mig lidt underlig til Mode, naar Pastor Eller ledsagede mine Ytringer om Guds Moder med Udtryk som »forkert Adresse« eller med Spørgsmaalet, om Maria da er »allestedsnærværende«.

Men lad dette nu være, hvad det vil; bedre forekommer det mig at beskæftige sig med det, der egner sig til en Realitetsforhandling, saaledes at man kan komme til i det mindste en forholdsvis Klarhed om, hvad der paa visse Punkter er protestantisk og hvad katolsk Lære, thi det er netop Protestanternes rigtige Viden om, hvad der er katolsk Lære, som vi Katholikker anser for den første Betingelse for overhovedet at kunne udveksle Tanker om protestantisk og katolsk.

Jeg kan vel her have Lov til at sige, at det hidtil førte Ordskifte dog har bragt det Resultat, at den gængse protestantiske Paastand om, at den katolske Kirke lærer Helgentilbedelse, om, at den katolske Lægmand ikke maa læse Bibelen, er ude af Diskussionen. Ligeledes kan vi vel ogsaa blive enige om, at Pastor Eller tog fejl, naar han mente, at den katolske Kirke anser Protestanternes Ægteskab for en løs, usædelig Forbindelse. Enighed om saadant er vel ikke alt, men det er dog noget. Ganske vist har Pastoren forsøgt at tage med den ene Haand, hvad han giver med den anden; han undlader ikke, efter at have indrømmet, at Helgentilbedelse ikke er katolsk Lære, at hævde, at den alligevel er Tilbedelse i Praksis, og støtter dette med et Citat fra missale romanum. Pastoren husker, at jeg i mit første Indlæg skrev, at det skulde være mig let at citere Mariabønner, som var endnu mere »überschwängliche« i Udtrykkene, og jeg kan tilføje, at jeg personlig ikke vilde vælge disse Bønner, men jeg vil hævde, at selv om Udtrykkene var endnu stærkere — endnu smagløser, saa vilde det ikke forandre det fjærneste i det, som det kommer an paa, at nemlig enhver Katholik, den jævreste som den højestbegavede, aldrig nogensinde er i Tvivl om, at Gud er Gud, Maria en Skabning, at hun kun formaar noget i Kraft af Gud og gennem Forbøn. For Resten undrer det mig, at en loyal og forstandig Mand, der har haft den romerske Messebog i sin Haand

og ikke har nøjedes med at øse af et Citat hos en Holmquist eller Rothe, kunde undgaa at blive slaaet af dette: at i den romerske Messebog med sine ca. fjortenhundrede Sider er der maaske halvtreds Sider med Maria- og andre Helgenandagter, medens de resterende trettenhundrede og femti er een stor Takke- og Lovprisningsbøn og Tilbedelse til og af den treenige Gud.

Naar Pastoren i sit Gensvar gaar saa let hen over Deres Citat af Johannes Jørgensen, saa er det forstaaeligt, da Citatet jo slet ikke var paa sin Plads, men man kan nu ikke saadan efter Forgødtbefindende selv vælge, hvad man vil anse for at »spille ingen Rolle« i Sammenhængen. I en Diskussion er man to om det, og Deres Citat af J. J. var intet mindre end endog særdeles egnet til at gøre Indtryk i Deres Favør — fæstnede sig vel endda mere end Deres egne Udtalelser om dette Spørgsmaal (Samvittighedstvangen) paa Grund af Johannes Jørgensens saa ansete Navn; og saa er jo Sandheden den, at Citatet er ganske værdiløst som Støtte for Deres Paasand, hvad jo fremgaar til Evidens ved blot at blade om fra Side 121 til 22.

Ganske det samme gælder, naar Pastoren forarges over en Udtalelse i »Katholsk Ungdom« — om Ægteskabet. Her tog De jo ogsaa ganske og aldeles Fejl, men De nøjes med at sige: »jeg oversaa blot, at her var Tale om blandede Ægteskaber«. Men naar dette nu netop var det afgørende?

Om Nadverlæren, mener jeg som De, kan og bør der i et Dagblad af forskellige Grunde ikke ret vel føres nogen længere Forhandling. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at naar man sammenstiller Deres Kommentar til Nadveren og saa d. k. K.s Kommentar, saa kan jeg — og maaske flere med mig — heller ikke være i Tvivl om hvilken, der skal have Fortrinet (man gennemlæs engang begge Stykker!) Men at kalde den k. Nadverlære for u a a n d e l i g, er mildest talt noget Non-sens; man kunde med ganske samme Ret kalde Guds Menneskevordelse — ved Fødsel — thi det var en virkelig Fødsel med alle en Fødsels menneskelige Egenskaber — for u a a n d e l i g. De kan sige: jeg, Pastor Eller, tror ikke, Nadveren skal opfattes som Katholikkerne gør, men kalde den u a a n d e l i g har ingen Mening.

Hermed er jeg saa omtrent kommen igennem Kontrolspunkterne med Undtagelse af eet, nemlig om det protestantiske og det katholske Trosprincip. De kalder det et principalt Punkt. Det er jeg ganske enig i, og jeg vil derfor ogsaa udbede mig Deres og Læsernes Taalmodighed for at skænke dette Punkt en udførligere Omtale, ogsaa af den Grund, at Muligheden for en frugtbar Diskussion egentlig først kommer til at foreligge, dersom der er Klarhed paa dette Punkt.

Men inden jeg kommer til selve Punktet, kan jeg ikke tilbageholde min Forundring over, at De synes at gaa saa let henover, for ikke at sige, at De næsten synes at finde det ganske i sin Orden, at Konsekvensen af Deres Trosprincip er det, som jeg har kaldt det gradvise Forfald af Trosbekendelsens Grundsandheder i den protestantiske Kirke. Jeg fremhævede dette Forfald som noget af det allermest betydningsfulde, det mest tragiske i den nuværende kristne Situation og jeg vil ikke tro og tror heller ikke, at ikke ogsaa De, Hr. Pastor, ligesom mange andre gammeldags troende Protestanter anser det for noget af det betænkeligste i den kristne Kirke overhovedet. At De saa alligevel gaar let hen derover, det kan forstaaes ud fra et polemisk Synspunkt, thi dette gradvise Forfald er jo den bitre Frugt af det protestantiske Trosprincip, af det, som »Luther lærte i Worms«, af det, som De ikke vil slippe — som heller ikke Professor Rønning vil slippe — for, hvad blev der saa tilbage? Men — quousque tandem — hvorlænge skal det vare, hvor langt ned skal der endnu naas før Protestanterne ser, at det, Luther lærte i Worms, det var netop det skæbnesvangre. Hvor afribbet skal den apostoliske Trosbekendelse endnu blive for sit sande Indhold inden Øjnene aabnes?

Jeg kan kun finde een nogenlunde antagelig Forklaring paa denne Blindhed, og det skal jeg nu komme til.

Forklaringen maa være den, at for Protestanten staar det saaledes: at hans Trosprincip hviler paa en indre-aaendelig Autoritet, medens Katholikken staar paa det lavere Stade: tror paa en ydre — en menneskelig Autoritet.

Men dette er jo ganske forkert.

Nej, Sandheden er, at baade Protestanten og Katholikken tror paa en Autoritet og baade Protestanten og Katholikken tror, at denne Autoritet er af indre, aandelig Art. En Kristen af den indremissionske Retning tror paa den hellige Skrift som Autoritet, De, Hr. Pastor, tror — saa vidt jeg er i Stand til at bedømme — paa Deres Samvittighed som Autoritet, naar den lader sig oplyse af Aanden, og jeg som Katholik tror paa den Autoritet, som er det af den hellig Aand vejledede kirkelige Læreembede. Og ligesaa lidt som det vilde falde mig ind — farisæisk — at sige om en Missionsmand, at han altsaa tror paa nogle »Bogstaver«, eller om Dem, at De tror paa en eller anden vilkaarlig »Stemning«, ligesaa lidt bør det sig for Dem eller andre Protestanter at sige, at vi Katholikker ganske raat »tror paa Paven«. Nej, Forholdet er det, at alle vi tre Kategorier af Kristne tror paa Christus som Autoriteten og paa, at det Organ, hvorigennem han i Tiden taler til os, er vejledet af den Helligaand*). Maa jeg derfor bede Dem i Sandhedens Interesse — ikke mere at bringe til Torvs hin i Sandhed aandløse Tale om Katholikkernes »Pavetro«; vi er jo dog ikke Fæ'er eller Peer Totter, men tænkende Mennesker — vi ogsaa.

Hvilke af disse aandelige Autoriteter man skal skænke sin Tiltro, ja derom kan saa Striden staa.

At anføre Skriftsteder til Fordel for den ene eller den anden Anskuelse, tror jeg tjener til intet; at udføre mange teoretiske Udviklinger i et Dagblad forbyder Pladsen; men eet synes jeg, at vi kan mødes i: at det er i Træets Frugter i Henseende til Troen, at vi har en Prøvesten. Og disse er øjensynlige: i den protestantiske Kirke — ikke bare Uklarhed eller Tvivl — saadanne hører med til Kristenlivet paa Jorden — men aabenlyst Frafald fra ikke eet men mange Led i Bekendelsen, i den katholske den gamle Bekendelse i usvækket Styrke. Ja vel, Aandernes Kamp, Aandernes Brydning — den er smuk, og De maa ikke tro, at den ikke kendes i den katholske Kirke — og Individets Frihed — den er ogsaa smuk — men det var ikke den, Christus især forlangte — det var Tro.

*) Ogsaa Professor Rønning har aabent udtalt dette.

— Jo vist brydes Aanderne i den katholske Kirke, Kirkens Historie bærer Vidnesbyrd derom — paa sine første Blade fra Apostelkirken — som paa sine sidste — til Modernismen i vore Dage — ogsaa Luther havde der været Plads til, men i Tide har Kirken ogsaa altid vidst: ne detrimentum capiat fides — at ikke Troen skulde lide Skade — at udtale sit Holdt, og derfor har vi endnu ubeskaaret den gamle Bekendelse.

Hermed skal jeg slutte — gid Striden føre noget godt med sig — og dog kunde der nok være ogsaa andre Ting at gaa ind paa, f. Eks. Udtrykket den ene saliggørende Kirke. Jeg troede dog, at det var den Slags Ting, som Pastor Eller selv havde lært at give Svar paa — og at Pastor Eller vidste, at vi Katholikker anerkender den protestantiske Kirke som en kristen Kirke — eller, at der med den ene saliggørende Kirke menes, at det er den af Christus indstiftede Kirke — men at det derfor ingenlunde menes, at en troende Protestant ikke bliver salig.

Som sagt, jeg skal slutte. Man taler om — og Pastor Eller gør Ordene til sine — om den katholske Kirkens Indtrængen i Danmark. Ja, som bekendt blev under Reformationen de katholske Biskopper fængslede, Kirkerne Katholikkerne fratagne, Kirkegodset konfiskeret, et Afsnit af vor Historie, som vore nyere — ogsaa protestantiske — Forskere ser noget anderledes paa end Bjerget — men jeg synes, at en, der som De finder Aandernes Kamp saa tiltalende, jeg synes ikke, at han kan forarges over, at vi Katholikker mener at have lige saa god Hjemstavnret i vort Land som Protestanterne; man kan — synes jeg — daarlig tale om en Indtrængen af den Kirke, som fra Ansgar over Absalon — og Valdemar til Margrethe, gennem 600 Aar var den danske Kirke, allermindst synes jeg, at dette Ord kan tages i Munden af en Discipel af den Grundtvig, hvis folkelige Kongstanke var Continuiteten, den levende Forbindelse mellem de enkelte Led i et Folks Historie.

P. H. Perch.

I Prinsesse Margrethes Feriehjem.

Flere Gange i Forsommeren har der her i Bladet staaet en Opfordring om at støtte en Feriekoloni for katholske Smaapiger, og skønt — lad det være sagt med det samme — denne Opfordring kun bragte et meget magert Resultat, er Kolonien dog blevet til Virkelighed. Det skyldes Danske Kvinders katholske Forbund og St. Vincentsforeningen for katholske Damer (St. Angars og Sakraments sognet) og særlig disse Foreningers energiske og opofrende Formand, Hofdame Frk. Utke Ramsing,

I den tidligere Krigsfangelejr i Horserød Hegn, en Mils

Vej fra Helsingør rører der sig nu i Sommermaanederne et fornøjeligt Liv, det er altsammen Feriekolonier. Menighedsplejerne har en meget stor Afdeling, »Politiken« har en Koloni, der er et Hvilehjem for trætte Husmødre. Man kan gaa længe og glæde sig over alt dette Ferieliv, og naar man saa langt om længe kommer til Barak Nr. 12 og bliver modtaget med forbavsede Udbrud af glade Børn, man kender, ja saa glæder man sig med dem over dette nyeste Arbejde blandt Hovedstadens Katholikker.

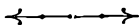
»Prinsesse Margrethes Feriehjem« er Koloniens Navn, og som Frk. Ramsing fortæller, har det været af stor Betydning, at Prinsessen overtog Protektoratet og gav Kolonien sit Navn, det hjalp til at skaffe alt det nødvendige. Og det er jo ikke saa lidt, der skal til. Nu er der 15 Smaapiger fra Sakraments sognet, og før dem var der 16 fra St. Angars Sogn, hvert Hold i 3 Uger. Det er alt-

sammen Børn, der ellers havde maattet tilbringe hele deres Ferie i den store By. Det er en Fornøjelse at se dem derude, hvor de har Skoven lige uden for Vinduerne. Det er 3 gode Uger for disse Børn.

Mens jeg sidder og taler med Frk. Ramsing, synger Børnene i Stuen ved Siden af en af Sangene fra »Sursum Corda«. Det er jo, forklarer deres »Plejemoder«, ikke blot Meningen at give Børnene en god og sund Ferie, vi vilde ogsaa gerne bringe dem aandelig Sundhed, leve et rigtig katholsk Familieliv med dem i de tre Uger, de er her. Flere af Børnene har tidligere været i andre Feriekolonier, men her haaber vi paa, at det ogsaa maa bringe religiøs Vækst. Hver Søndag kommer der en Præst og læser Messe, og hele Kolonien gaar til Alters. Og selvfølgelig forsømmes Bønnen ikke nogen Dag, baade Legeme og Sjæl skal styrkes herude.

Med Begejstring taler Frk. Ramsing om dette sit nyeste Arbejde, som hun ofrer sin Sommer. Selv er hun den utrættelige Leder, der trofast hjælpes af Frk. Scheer, og ude i Køkkenet styrer Frk. Enevoldsen, desuden har nogle andre Damer i kortere eller længere Tid taget Del i Arbejdet. Og det er et ikke ringe Arbejde for andre, der bliver gjort derude.

Den 13. lukker Feriehjemmet for i Aar. Men endnu paa Søndag kan man naa ud og se det. Det er vel værd at se, og det vil maaske ogsaa gøre Interessen for dette Arbejde lidt større. Damerne haaber til næste Aar at kunne faa 3 Hold Børn ud og helst hvert Hold paa 20 Børn. Men Pengene? Jeg er overbevist om, at de nok skal komme, hvis Københavns Katholikker faar Forstaaelsen af, at det er et meget nyttigt og godt Foretagende, der her er begyndt, et Foretagende, der ikke maa standse, men udvikles Aar for Aar. B. J.

Fra andre Blade.

I »Menighedsbladet« har Pastor R. P. Rasmussen, der deltog i Pilegrimsfærden, skrevet en Række meget interessante Artikler. Om Gudstjenesten i Katakomberne skriver han bl. a.:

At skildre det ejendommelige og gribende Indtryk, som en Vandring ved disse de Dødes Huse gør paa ens Sind, er ikke muligt, navnlig ikke, naar man forestiller sig, at her har de Kristne paa de Afdødes Mindedage holdt deres Fællesmaaltider og nydt Nadveren ved selve Gravene, her

er Opstandelseshaabet blevet tolket og de kristne Salmer bleven sungne, og nu gjorde Pilgrimsskaren noget lignende, idet den holdt Andagt og sang sine Sange, her dybt under Jorden i det flakkende og svage Lys, som kom fra de tynde Praase, Pilgrimmene har i deres Hænder.

Med stor Opmærksomhed betragtede vi en Grav, nemlig den hellige Cæcilies Grav. Cæcilies Lig er forlængst fjærnet fra Graven, men i Stedet findes en overmaade smuk Marmor-Skikkelse i samme liggende Stilling, som hendes Legeme siges at have haft, da man fandt hende. Kapellet var stærkt oplyst, saa man tydelig saa hendes Hals med det store Ar efter Øxen, da hun blev halshugget.

Her ved hendes Grav, hvor der er en Niche ind i Væggen, udvider Gangene sig, saa man staar i en hel lille Kirke med et Alter med hvad dertil hører. Og her var det, at der blev holdt Messe. En Mindelse om fjærne Tider. Men da Biskop Brems traadte hen for det lille Alter og vilde begynde den hellige Handling, overvældede Bevægelsen ham, og det gik adskillige af dem, der var komne ind, paa samme Maade. De fleste gik til Alters. Knælende laa de tæt op ad hverandre, knælende paa den bare Katakombe-Jord under Uddelingen af Brødet. Jeg stod derinde, og de laa rundt om mig. I Halvmørket lød de latinske Ord, der bruges under Uddelingen, som en Hviskan fra en usynlig Verden. Jeg var med — og dog ikke med, jeg var mere end blot tilstede. Saaledes har de romerske Kristne i Oldkirkens Dage ogsaa holdt Nadver, paa dette selv samme Sted. — Stemningen, som griber en under en saadan Pilgrims-Altergang, lader sig ikke beskrive, men Indtrykket glemmes ikke.

I Artiklen »Farvel til Rom« slutter Pastor Rasmussen paa følgende Maade:

Troen paa den treenige Gud var dengang og er det jo endnu det centrale i Kristenheden, og det baade i den katholske og i den protestantiske Kristenhed — og jeg mener her Treenigheden, som den har fundet sit Udtryk igennem Kirkens gamle Credo, der ogsaa ofte lød for os i Rom. Det bliver vel dette Credo, hvorom Striden kommer til at staa i de kommende Dage. Den nye Bevægelse her hjemme i Kirkens Periferi, som vi jo med saa stor Interesse følger, enten man nu vil kalde den Rationalisme eller liberal Theologi, eller maaske betegne med et andet og bedre Navn — denne Bevægelse vil nok vende sig imod Trosbekendelsen, ja har vel allerede gjort det. Men med et saadant Perspektiv for Øje, vil jeg sige, at vort Besøg i Rom har ikke vendt vort Blik i liberal Retning. Rom virker ganske modsat. Har man Sans derfor, mærker man

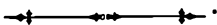
tydeligt Oldkirkens Røst igennem de mange overmaade kønne og storladne Kirker — men det vil jo sige, at det ikke bliver en beskaaren Treenighed eller en menneskeliggjort Jesus, man bekender sig til, men det bliver den evangeliske Jesus og den oldkristelige Bekendelse:

Det gamle Credo.

Om begge er Rom det store Vidne, og dens Vidnesbyrd herom lyder usvækket i ens Øre.

I en Anmeldelse af Professor Heibergs Bog »Christendommens Grundlag« skriver Helge Rode i Berl. Tidende den 21. Juli:

Læseren, som har et Gennemsnitsindtryk af forrige Aarhundredes Bibelkritik, vil forbavses, naar han hører, at Markusevangeliet er et historisk Værk, skrevet af Markus, Apostlen Peters Tolk, og bygget paa dette nære Øjenvidnes Meddelelser og andre Samtidiges Optegnelser. Han vil yderligere forbavses, naar han hører, at Lukasevangeliet og »Apostlenes Gerninger« er et sammenhængende Værk (omend med nogle Interpolationer) skrevet af en Historiker i Datidens Stil. En Historiker, som hed Lukas og var Apostlen Paulus' Ledsager! Det vakte i sin Tid en pinlig Opmærksomhed mellem fremskredne Aander, da den liberale Harnack kom til et lignende Resultat. Hvorledes? Skulde noget, der havde været selvfølgeligt i over 1700 Aar, alligevel kunne være sandt? Skulde en Bog, der sagdes at være af Lukas, ikke snarere være skrevet af enhver anden? Eduard Meyer noterer, at det nævnte Evangeliums Forfatterangivelse hos en udmærket Filolog findes angivet under Betegnelse: »Harnackhypotese«, som om den Lærde her stod overfor et meget sent og tvivlsomt Paafund. Det er virkelig en god Vittighed, denne »Harnackhypotese«, men det er ikke sikkert, at alle kan goutere den.

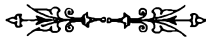

Nye Bøger.

Illustreret Musikleksikon. 5. Hefte. H. Aschchoug & Co.s Forlag.

I dette Hefte bør fremhæves de indgaaende Artikler om de to meget sympatetiske Personligheder I. P. E. Hartmann og Jos. Haydn, hver paa 6 Spalter, ligesom den omfattende og grundige Artikel om Grækenlands Musik i Oldtiden paa 8 Spalter. Med Hensyn til de liturgiske Spørgsmaal mærkes dog stadig nogen Usikkerhed, thi Halleluja

(Alleluja) synges ikke alene »paa høje Festdage i Tilslutning til Messens Graduale«, men i alle Messer efter Graduale, undtagen i Messerne fra Septuagesima indtil Paaske-lørdag og i Sjælemessen, Requiem. Artiklernes Kortfattedhed er vel nok en priselig Nødvendighed, men hos Haberl vilde det maaske dog have været heldigt, om det var bleven fremhævet, at Musica divina er Proskes Musiksamling i 2. Udgave, som er ret udbredt her hjemme, og Musica sacra er et Tidsskrift. Ligeledes maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke har skrevet mine Kantater (Steno-Pave- og Absalon-Kantaten) »ved katholske kirkelige Højtideligheder«, men til Fester udenfor Kirken. Dog er dette Hefte ligesom de foregaaende præget af Redaktionens betydelige Dygtighed og Lærdom. *J. Hammermüller.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Østerrig. Den 28. og 29. Juni er der i Wien blevet afholdt et stort Katholisk møde for Wiens Stift. Hoved-themaet i Forhandlingerne var det sociale Spørgsmaal, som Mgr. Seipel indledede en Diskussion om. Ved et Friluftsmøde talte Wiens Kardinal til ca. 250,000 Mennesker, naturligvis ved Hjælp af Højttaler.

England. I England vækker igen en Helbredelse i Lourdes stor Opsigt. Med et engelsk Pilegrimstog drog Mr. James Salisbury derved støttet til sine Krykker; han havde for et Par Aar siden ved et Ulykkestilfælde beskadiget Rygraden og var ude af Stand til at gaa. Men han vendte hjem fra Lourdes fuldstændig helbredt. Ogsaa i Fjor skete der en vidunderlig Helbredelse paa et engelsk Pilegrimstog.

Frankrig. Biskoppen af Fréjus har udstedt en skarp Protest imod Marineautoriteterne, der ikke sørger for, at Mandskaberne faar Lejlighed til at høre Messen om Søndagen. I Toulon har man forbudt den Messe, der hidtil blev holdt i Kasernen hver Søndag for dem, der var i Tjeneste. Desuden er Flaaden i Kina uden Præst, og navnlig dette betegner Biskoppen som en Forbrydelse, idet alle tjenstgørende saaledes i lange Tider er udelukkede fra de hellige Sakramenter og fra Guds Ords Forkyndelse, og det endda i en besværlig og farefuld Tjeneste.

Czekoslovakiet. Det er kommet til en skarp Strid imellem Den hellige Stol og Czekoslovakiet.

Den 6. Juli blev der i Prag holdt Fester til Ære for Johan Huss, og den czekoslovakiske Premierminister tillige med andre Medlemmer af Regeringen deltog i Festerne. Dette betragtede Den hellige Stol som en Fornærmelse og kaldte i den Anledning sin Nuntius Mgr. Marmaggi tilbage fra Prag. Czekoslovakiet svarede med at kalde sin Ambassadør tilbage fra Valikanet, men brød dog ikke helt Forbindelsen, idet en Chargé d'affaires blev tilbage i Rom. De kirkefjendtlige Kredse søger at ophidse den czekoslovakiske Regering til et fuldstændigt Brud med Pavestolen, men Udenrigsministeren udtaler dog Haabet om en fredelig Løsning; Regeringen støttes nemlig af det katolske Parti og vilde begaa Selvmord i det Øjeblik, den brød helt med Paven.

Kanada. Ærkebiskoppen af Quebec, Kardinal Louis Nazaire Bégin er afgaaet ved Døden, 85 Aar gammel. Han havde studeret i Propagandakollegiet i Rom, hvor han blev ordineret i 1865. Senere tog han Doktorgraden i Innsbruck og virkede i mange Aar som Professor ved Universitetet i Quebec. I 1898 blev han Ærkebiskop og i Maj 1914 Kardinal; han var den anden Kardinal i Kanada.

Afrika. Saharas berømte Apostel Charles de Foucauld er ved at faa Efterlignere. Fornylig har Ærkebiskoppen af Karthago præsteviet to tidligere Officerer, Admiral Malcor og Oberst Henrion, der nu vil hellige sig Apostolatet blandt Muhamedanerne i Nordafrika.

Australien. I Ny-Syd-Wales har der fundet et Regeringsskifte Sted, idet den konservative Regering har maattet vige for en Arbejderregering, og det skyldes hovedsagelig det konservative Partis antikatholske Optræden. Dette Parti havde netop faaet gennemført en Ægteskabslov, der var rettet imod Kirkens Ægteskabslov og gik ud paa at hindre den kirkelige Lovs Overholdelse. Men det blev altsaa Katholikerne for meget. I det nye Ministerium er Chefen og seks andre Ministre Katholikker.

St. Josefs Gilde st. 25.—10. 1885

Møde afholdes Mandag d. 10. August Aften Kl. 8 i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

En **Haandtegning** af Professor Hetsch, forestillende Peterskirkens Indre, ønskes solgt. Billet mrk.: B. modtager Redaktionen.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

9. Aug. 10. Søndag efter Pintse.	16. Aug. 11. Søndag eft. Pintse. Marias Optagelse.
10. — M. Laurentius, Martyr.	17. — M. Hyacinthus, Bekender.
11. — Ti. Tiburtius og Susanna, Martyrer.	18. — Ti. Oktavdag.
12. — O. Clara, Jomfru.	19. — O. Oktavdag.
13. — To. Hippolyt og Cassian, Martyrer.	20. — To. Bernhard, Abbed og Kirkelærer.
14. — F. Vigiliefastedag.	21. — F. Johanna Franciska, Enke.
15. — L. Marias Optagelse.	22. — L. Oktav af Marias Optagelse.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	in. Vels.
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke) ..	» 9 ¹ / ₂ dansk .	» 10 ¹ / ₂ spolsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej) ..	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) ..	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade)	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Engelsk Oversættelser og Undervisning.

Launy, Tøndergade 15 A³.
Telf. Vester 6752 x.

Kultiveret ung Dame

af god kath. Familie, søger til Okt. eller senere Stilling som *Husbestyrerinde* i dannet Hjem. I Mangel heraf, anden selvstændig Stilling. Er vant til Husgern., Kontor og Forretning. Bedste Anbefalinger haves.

Bill. mrkt. »H« til Ugebladet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 33.

Søndag den 16. August.

1925

INDHOLD: Marias Optagelse i Himlen. — Fra Døden til Livet. — Af en Diskussion om Catholicismen. III. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Avertissementer.

Marias Optagelse i Himlen. Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Lad os alle glæde os i Herren ved at fejre Festen til Ære for den salige Jomfru Maria, over hvis Optagelse i Himmelen Englene glæder sig og priser Guds Søn i Kor.

Ps. 44. Mit Hjerte svulmer af liflig Tale, jeg kvæder min Sang for Kongen. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, tilgiv dine Fjender deres Synder, for at vi, som ikke er i Stand til at behage dig ved vore egne Gerninger, dog maa frelses ved hendes Forbøn, der har født din Søn og vor Herre, som lever og regerer . . .

Læsning af Jesus Sirach, 24. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 44. For din Sanddruhed og Sagtmodighed og Retfærdigheds Skyld, vidunderligt vil din højre Haand lede dig. Hør, min Datter, og giv Agt og bøj dit Øre; thi Kongen har fundet Behag i din Skønhed. Alleluja, alleluja.

Maria er optagen til Himlen, Englenes Hærskare glæder sig. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 10, 38-42 (Eet er fornødent).

Ofring (Offertorium).

Maria er optagen i Himlen. Englene glæder sig og priser Herren med Lovsang.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, lad Guds Moders Bøn komme dit Folk til Hjælp, og, endskønt vi ved, at hun efter Kødets Vilkaar er vandret heden, saa lad os dog mærke, at hun i Himmeriges Herlighed gaar i Forbøn for os hos dig. Ved den samme vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Luk. 10. Maria har valgt sig den bedste Del, som i Evighed ikke skal fratages hende.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Efter at have faaet Del i det himmelske Bord paa kalder vi din Miskundhed, Herre vor Gud, at vi, der fejrer Guds Moders Optagelse i Himlen, ved hendes Forbøn maa frelses fra alt ondt, som truer os. Ved den samme vor Herre . . .

Fra Døden til Livet.

Der er god Grund for alle Mennesker til at holde Fest i Dag, fordi et Menneskeliv endte paa denne vidunderlige Maade. Vi er jo allesammen dømt til Døden, og intet Menneske undgaar den. Her har vi da noget, som viser os, hvad Døden er, hvad den i hvert Fald er blevet for Maria fra Nazareth, og hvad den kan blive for alle Mennesker, Indgangen til Livet. Kan Døden blive det ogsaa for os? Kan vi gøre os Haab om en Død som Jomfru Marias og om et Liv bagefter som hendes? Ja, det kan vi. Omend det ikke bliver en saa stor Triumf og Herlighed, saa bliver det dog noget af den Slags. Det er det evige Liv, som Herren har lovet os alle, og som vi haaber paa. Marias Optagelse i Himmelen er saaledes en af Støtterne for det

kristne Haab, som altid skal være levende i os, og som i Dag skal leve op igen, fordi et Menneske drog ind i Guds Himmel.

Døden er jo egentlig noget sørgeligt og uhyggeligt noget. Der ligger Mennesket svagt og lidende og kæmper med Døden. Det kan mange Gange være en haard Kamp, som gør det hele endnu tungere og haardere baade for den, der skal dø, og for dem, der staar omkring ham og holder af ham. Hvor er det underligt at se, naar Livet svinder fra et Menneske. I det ene Øjeblik kan man endnu tale med ham, selv om det falder vanskeligt, og han kan bevæge sig, med Besvær, men han bevæger sig dog, han lever! Og saa, maaske nogle Minutter senere, er han stiv og bleg og kold. Saa kan vi raabe, saa højt vi vil, vi faar ikke noget Svar mere, og aldrig mere rækker han os sin Haand, aldrig mere bevæger han en Finger. Der er slet ikke andet at gøre end at trykke hans Øjne til og folde hans Hænder; ikke engang det kan han selv. Han kan slet ikke noget mere. Den Dag kommer ogsaa, da vi selv ligger saadan og ikke kan noget mere, og intet ser og intet hører mere af Verden omkring os. Døden er sørgelig og uhyggelig, og Dødsdagen stemmer vemodigt. Men netop derfor er Marias Død saa meget mere Grund til Glæde for os, fordi det blev en Triumfdag, hvor Døden ganske vist kom, men kun for igen at vige for nyt Liv i Sjæl og Legeme, for evigt Liv. Det er en Mindedag for Sejr over Døden. Ligesom Christi eget Legeme fik Liv igen, saaledes gav han sin Moders Legeme Livet tilbage, eller rettere sagt gav det et nyt Liv. Derfor holder vi Fest i Dag, thi der er vundet Sejr over Døden.

Der er stor Forskel mellem Guds Moders Død og Menneskenes Død i Almindelighed. Dog kunde det, naar vi ser rent menneskeligt paa det, synes, som om Menneskets Liv ikke er saa forskelligt fra Marias, det ydre Liv. De store Træk er jo det samme hos de fleste. En stille Barn-dom med dens smaa Glæder og Sorger, en Ungdom med Liv og med Glæde og store Forhaabninger. Saa kommer Manddommen og den modne Alder, for de allerfleste Mennesker gaar Livet hen med det daglige Arbejde, der skifter med Glæder og Sorger, bringer nogle mere Glæde,

andre mere Sorg. Og lever Mennesket længe nok, saa kommer tilsidst den ensomme Alderdom med dens Glæder og Sorger. Saadan er Livet, og saa kommer den strenge Død, den Død, som for Maria blev saa velsignet og glædelig, men for os alle staar som noget truende tungt.

Hvorfor er der denne store Forskel i Døden? Fordi vi ikke har naaet den kristne Fuldkommenhed. Og hvori bestaar den? Ja, det kunde der siges meget om. Men i den Sammenhæng, vi her har, kan vi finde den udtrykt i Apostlens Ord: »Jeg længes efter at opløses og være hos Kristus!« Ja, det er den kristne Fuldkommenheds Motto. Det er et Ord, som giver det, der jo egentlig skulde være vort højeste Ønske, men som vi i Virkeligheden er langt borte fra. Det var Maria ikke. Guds Moder havde netop mere end nogen anden denne Tanke i sit Sind altid: »Jeg længes efter at opløses og være hos Kristus!« Derfor kendte hun ikke til Frygt og Afsky for Døden, men kun Længsel efter den. Og fordi der var Længsel efter Døden, blev Døden mild og velsignet. Men det er noget stort og overnaturligt at have denne Længsel efter Døden, som vel at mærke ikke fremgaar af Utilfredshed og Fortvivlelse, men efter at være hos Kristus. Denne Længsel havde Guds Moder, og den havde hun hele sit Liv igennem. Maria havde altid Sans for det, der er over Jorden, hun havde »Øre for Klang herovenfra«. Det overjordiske, det guddommelige spillede Hovedrollen i hendes Liv. Det var det, der altid fyldte Marias Hjerte med Glæde, deri søgte hun altid Glæden, og ikke i alt det, som Menneskene kan finde paa. Og i Sorger og Lidelser fandt Maria sin Trøst og Hjælp over Jorden, hos Gud. Maria hang ikke ved Jorden og ved det jordiske, men hendes Sjæl stræbte altid og under alle Livets Forhold opad mod det himmelske, bort fra Jorden, og dermed ogsaa hen mod Døden, som er Porten, der fører op til det, der er oventil. Hun saa derfor fremad mod Døden, der blev hendes Maal. Hun frygtede den ikke, betragtede den ikke som det forfærdelige, uundgaelige, som det gælder om at skyde saa langt ud som muligt, men som det, der skulde opfylde alle hendes Ønsker, der skulde virkeliggøre det Liv, som hun nu kun levede i sine Tanker.

Da Døden kom, undgik Guds Moder den ikke, og hun undgik heller ikke al dens Bitterhed og al dens Lidelse. Til Trods for at hun med Glæde tog imod den, blev den vel alligevel hendes sidste Lidelse. Døden er nu engang en Lidelse for os Mennesker. Den er Knokkelmanden, der kommer listende med sin Le og afmejer Menneskeblomsterne, og der gaar som et koldt Taagegys overalt, hvor Døden kommer. Det gjorde der ogsaa i Marias Stue, dengang Døden kom der, i Efesus hos Johannes, mener man det var. Men da Døden traadte ind i den Stue, traf den ikke blot en Syg liggende derinde, og ikke blot sørgende Mennesker omkring den syges Leje; den traf Englekor, der sang og jublede om al den Herlighed, som Døden skal føre Mennesker ind til. Den traf Guds Søn selv, der var kommet for at hente sin Moder og føre hende ind i sin evige Glæde. Derfor kan vi ved Marias Dødsleje bruge Apostlens Ord: »Død, hvor er din Brod, Død, hvor er din Sejr!« Lidt Bitterhed bragte den vel endnu med, men Sejr var der intet af mere. Den var overvundet af Jesus Christus, og han stod her rede for igen at vise, at han er Sejrherren over Døden, at han selv er Livet, det evige Liv. Bort drog da Guds Moder, og der var intet her paa Jorden, som holdt hende fast. Den salige Stund var kommet for hende, hvor hun blev frigjort og kunde drage bort med sin Søn.

Vi Mennesker er jo i Reglen helt anderledes. Vi elsker Jorden og alt det, Jorden kan give os, og vi hænger ved det med alle vore Evner. Vi søger saa ofte vor Glæde i det jordiske, og det er der egentlig ikke noget forkert i, naar vi kun ikke udelukkende søger Glæden der. Men der gives Mennesker, som ikke har Sans for noget andet, som farer omkring fra den ene jordiske Glæde til den anden, saa at Jorden bliver alt for dem. Og naar der kommer Sorger og Lidelser til os, ja, saa søger vi ogsaa mange Gange Trøst og Lindring i de jordiske Glæder, og der er de Mennesker, der er mange, der slet ikke søger Trøst andre Steder, som tilbringer en stor Del af deres Liv med at søge Jordens Nydelser og bruge dem, saa mange de kan faa fat i, stadig flere og stadig andre; mætte bliver disse Mennesker aldrig, men de kan blive ved hele Livet

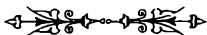
igennem, indtil Døden kommer. For Døden kommer ogsaa til dem. Og naar Mennesker har sat hele deres Lid til det jordiske, saa bliver den haard. Men alle er vi jo mere eller mindre bundet til og hænger ved det jordiske. Derfor bliver Døden haard. Den er haard for den unge, som elsker Livet og alle dets Glæder, og som har gaaet og troet, at Livet skulde bringe ham saa vidunderlig megen Lykke. Selv om et ungt Menneske ellers er religiøs og from, Døden bliver tung, fordi han dog hænger ved Jorden. Den bliver ogsaa tung for alle hans Slægtninge, der bliver tilbage, og som maaske har ventet sig saa meget af ham. Døden kan være saa ubarmhertig. Netop fordi Forbindelsen med Jorden er saa inderlig og fast, og Forbindelsen med Himmelen saa slap, hvis den i det hele taget er der, derfor bliver Døden saa tung, saa ganske anderledes end hos Guds Moder, hvis Sjæl allerede var løst fra alt andet jordisk end netop Legemet, der endnu holdt den fangen. Og Døden kan mærkelig nok ogsaa være haard for gamle Mennesker. De unge synes mange Gange, at den maa være let for de gamle, naar de staar ene, og naar de daarligt kan hjælpe sig selv og lider af alle Slags Skrøbeligheder. Vi synes, at Livet har dog slet ingen Værdi for saadanne gamle Stakler. Men de allerfleste vil dog ikke dø. De hænger ved Livet. De lever i deres Minder om de glade Dage, og Minderne er deres Glæde. De hænger ogsaa fast ved Jorden. Menneskets Legeme er dannet af Jord, det ser man altid igen, og kun faa er de, der kan løsrive sig. Det kunde Guds Moder; derfor blev Døden let for hende. Hun sad ogsaa med sine Minder fra et saare rigt Liv, men Minder om guddommelig Glæde, og Maria havde ikke blot Minderne i de sidste Aar, hun levede. Hun saa ogsaa fremad, hun saa med Glæde fremad mod Døden og det Liv, der saa skulde komme, og hvis Salighed skulde overstraale al den Glæde, hun havde haft paa Jorden.

Men vi Mennesker er saa jordbundne. For mange af os er Døden det værste af alt, som det gælder om at holde borte saa længe som muligt, at skyde langt ud i det fjerne. Saa bliver den ogsaa saa tung. Vi kan ikke helt frigøre os fra det jordiske, vi kan ikke kun leve for det himmelske og ligefrem længes efter Døden, som Guds Moder gjorde

det. Men vi skal ikke glemme det, der er oventil, ved Bøn og Gudstjeneste stadig holde Forbindelsen med Gud og Himmelen vedlige. Det jordiske vil altid spille en stor Rolle i vort Liv, men det maa aldrig faa fuldstændig Overhaand i os. Faar det det, kvæler det alle overjordiske Tanker i et Menneske, saa bliver Døden ikke som Marias Død var, men den bliver det forfærdeligste af alt, fordi den saa tager alt bort, hvad Mennesket har stolet paa og glædet sig ved. Vil vi engang have en Død, der blot i nogen Maade ligner Marias Afsked med Verden, saa maa vi søge vor Glæde og vor Trøst i det, som er oventil, og som er det eneste, der vil vare ved. »Sursum corda! Opad med Hjerterne!« Dette Ord fra Messen skal vi tænke paa, og midt i al Jordens Liv og Larm hæve os opad. Det er det eneste, der kan sikre os en lykkelig Død. Derfor synger vi ogsaa: »Lykkelig det Folk, som har Øre for Klang her oven fra! Det nynner alt her paa den evige Sang: Halleluja!« Det skal vi gøre, nynne her paa den evige Sang. Tonen fra Himmelen skal gaa gennem vort Liv og hæve det opad, og den skal forklare vor Død engang, en Død som Marias, der gør, at Tonen fra Himmelen bliver saa stærk, at den overdøver' alt andet, og alle Jordens Lyde svinder hen. Ja, maatte den da blive saa stærk for os, som den blev for Maria, da Himmelens Porte aabnedes under Lovsange. Da har vi naaet det ene fornødne.

For at naa det tager vi ogsaa vor Tilflugt til Maria. Hun er den jordfrie. Aldrig har noget Menneske løsrevet sig saa meget fra Jorden som hun, og aldrig har nogen her paa Jorden levet aandeligt i Himmelen som hun. Hende beder vi om at hjælpe os til stedse mere at hæve os opad mod Himmelen.

B. J.

Af en Diskussion om Katholicismen. III.

Paa dette Indlæg fulgte Pastor Ellers: Forsøg paa Afslutning. Artiklen var et delvist Tilbagetog, idet Pastoren aabent indrømmede sin Fejltagelse angaaende Ægteskablæren og endvidere hævdede, at han aldrig havde

paastaet, at Romerkirken lærer Helgentilbedelse. Om Autoritetsprincippet udtaler han sig tilbageholdende og siger nu: »Hvilken Autoritet man vil vælge, Paven, Skriften eller en anden, er, som Hr. P. og Rønning siger, en Trossag, ja, det er det jo, men Forkastelsen af Pavens Autoritet er ikke derfor ubegrundet,« men paa den anden Side opretholdt Pastoren dog saa mange af sine tidligere Paastande — han gjorde saaledes ingen Indrømmelse angaaende sit Citat af J. J. — at der fra Dr. Perchs Haand fremkom endnu følgende Indlæg betitlet

Et Tilbageblik
og Antydning af et Udsyn.

Er det ikke at drive Kravet om Gæstfrihed for vidt eller at stille Læsernes Taalmodighed paa for svær en Prøve, om jeg kort giver Hr. Pastor Eller et Gensvar paa hans »Forsøg paa Afslutning«?

Hvis ikke, saa vilde jeg da bede Læserne gennemse de fremkomne Indlæg endnu en Gang Side om Side; jeg synes, at der saa maa være tilvejebragt et Grundlag for enhvers frie og selvstændige Dom, baade om, hvorvidt »Romerkirken herhjemme ikke altid kæmper med aaben Pande«,

om Helgendyrkelsen, hvor det ikke vil være ubilligt at bede Læserne sammenholde Pastor Ellers Citat af enkelte Mariabønner med mine Ord om Englens Hilsen til Maria hos Lukas som Kærnen i al katholsk Mariabøn,

om Anvendelsen af Citatet fra J. J., hvor man nødvendigvis maa sammenholde J. J.'s Dagbogsoptegnelse (Side 121) med, hvad han Side 123 selv mener om denne Optegnelse, nemlig, at Overvejelserne fra denne Periode er karakteriserede ved Uærlighed og Underfundighed, »dikterede af den i Dybet virkende Vilje til ikke at finde Sandheden«,

om den katholske Opfattelse af Protestanternes Ægteskab, hvor det — afklædt alle Finesser — staar fast, at et protestantisk Ægteskab, i Danmark som overalt, af Kirken agtes som et gyldigt Ægteskab,

om anden megen Tale om Katholikkens Tro paa en ydre Autoritet, naar man husker paa, hvad jeg skrev om Autoritetstro — lige aandelig hos en Missionsmand, hos en liberal Grundtvigianer og en orthodox Katholik,

om Pastor Ellers Udtryk: den katholske Kirkes Fremtrængen, sammenholdt med mine Ord om vort Folks Historie i dens Sammenhæng,

og endelig, om Pastorens Ord om Samvittighedstvangen; han synes at glemme, hvad jeg skrev om Kirkens »Holdt«, hvor Troen var i Fare ved en ubegrændset Frihed, og der er nu noget, der hedder »Troens dyre Klenodie«,

til denne Læsernes egen Dom tror jeg altsaa, Materialet foreligger belyst fra begge Sider.

Jeg mener derfor, at Debatten kan slutte. Jeg rækker Pastor Eller Haaden hen over alle Kontroverspunkterne, selv om jeg, fra den katholske Kirkes Standpunkt — et klart og logisk Standpunkt, som er begrundet — ikke i Utaalsomhed, men i Bevidstheden om sit Ansvar som den Kirke, der staar og skal staa gennem alle Tider — maa hævde, at en Forening kun kan ske paa den i Rønnings Bog nævnte Maade.

Kære Hr. Pastor Eller, naar jeg tog Ordet, da jeg havde læst Deres Boganmeldelse, saa var det ikke for især at polemisere mod Dem personlig, ikke engang for at polemisere særlig imod de Anskuelser, De udtrykte i Deres Anmeldelse, men det var, fordi vor Ungdom i Skolerne oplæres i et ganske falsk Billede af den katholske Kirkes Lære.

Hvis De vil gøre Dem — eller nogen af Læserne vil gøre sig den Ulejlighed at slaa op i en eller anden af de i Skolerne brugte Lærebøger i Danmarkshistorie, f. Eks. Nikolai Nielsen: Danmarkshistorie, anbefalet af Kirkeministeriet, o. m. a., saa vil De finde — hvis De da har glemt det — at den katholske Kirkes Lære fremstilles paa en saadan Maade, at kun den dybeste Foragt for denne Kirke kan blive Følgen. Er nogen Ven af vort Folks Historie — han være sig Protestant eller Katholik — tjent hermed — har vi ikke snarere alle Interesse i, at vor Ungdom ikke fyldes med saadan uhistorisk, monstrøs Tale om en Kirke, som vort Folk tilhørte gennem 600 Aar — det hidtil længste, og nogle siger det berømmeligste — Afsnit af vor berømmelige Historie.

Derfor saa jeg min Opgave i at paavise, med Udgangspunkt fra Deres Artikler, hvad der er den katolske Kirkes Lære, og jeg har med Vilje holdt mig noget tilbage fra at gaa ind paa Punkter, hvor Muligheden for et klart Diskussionsgrundlag ikke var saa iøjnefaldende som for Lærens Vedkommende. Om Lærepunkternes faktiske Form (ikke om Lærens Berettigelse) har jeg ment, at man gennem en saglig Forhandling kunde naa til omtrentlig Enighed, og i det store og hele synes jeg, det er lykkedes. Men den Konsekvens, der saa unægtelig heraf maa drages, er saa da ogsaa, at vore protestantiske Medkristne maa være behjælpelige med at faa Fremstillinger som de ovenfor nævnte reviderede i vore Skolebøger. Derfor behøver jo den protestantiske Opfattelse af, hvad der efter protestantisk er ret Lære, ikke at udelades, ej heller behøver der at lægges Skjul paa, at Kirken har haft Forfaldsperioder, slette Paver og Misbrug; ingen Katholik skal have noget herimod.

Men er det nu med velberaad Hu, at jeg har søgt at koncentrere Debatten om Lærepunkterne, saa har jeg dog af og til strejft Lærens Konsekvenser, og jeg nærer det Haab, at der under Læsningen ogsaa er vundet noget af en dybere Forstaaelse af den katolske Kirke udover det dogmatiske. Nogle af disse Dogmer — man tilgive mig Brugen af dette gammeldags Udtryk — det er kun i ringe Kurs for Øjeblikket — Fremtiden vil dog nok give Oprensning — som har været omtalt, er dog efter deres Indhold af afgørende Betydning for hele vort kristne Liv.

Jeg har strejft, at den katolske Lære om Kirkens af den Helligaand ledede ufejlbare Læreembede har vist sig at være det mest virksomme Værn mod, at væsentlige Led af Trosbekendelsen forflygtiges, jeg har antydnet den rent menneskelige Rækkevidde af Kirkens Opfattelse af Ægteskabet som et Sakrament, som forhindrede de mere og mere omsiggribende Skilsmisser — denne Børnenes Forbandelse —; det samme dybt alvorlige Syn paa Ægteskabet gør sig gældende overfor det, som herhjemme er i sin Vorden, men som de nyeste Begivenheder spaar en rivende Udvikling: jeg tænker paa Legaliseringen af Drabet af

Livskimen — hvad enten det nu pynter sig op med et Fremmedord som anticoncipientia eller ganske utilsløret mener at skulle sætte Grænsen ved Svangerskabets 6. Maa-
ned — kun den katholske Kirke sammen med den græsk-
katholske vover her at tale et klart og utvetydigt Sprog:
Respekt for det nye Liv fra dets tidligste Begyndelse.

Jeg er ogsaa gaaet nærmere ind paa den katholske
Nadverlæres Indhold, fordi den protestantiske synes mig
raadvild; jeg har søgt at antyde, at Helgendyrkelsen kun
har sin Konsekvens af en usvækket Gudstro (Guds helge-
ner, Guds moder), jeg har kort sagt ved Siden af det
rent læremæssige søgt at kaste lidt Lys ogsaa over Dog-
mernes Indhold.

Men helt har jeg forbigaaet den Side hos Kirken
— den maaske mest storslaaede, som hedder Kirkens
indre Liv.

I Diskussionen hørte det ikke hjemme, kun ved dennes
Slutning tør der maaske kastes om blot eet eneste Blik
herpaa.

Naar vi i den senere Tid er Vidne til, at den luther-
ske Kirke genindfører dels i sin rene — dels i modificeret
Skikkelse — Andagter og Ceremonier fra den gamle Kirke:
en mere højtidelig Liturgi, forskelligt farvede Messeklæder,
de aabne Kirker, Allesjælesandagt paa Kirkegaardene, den
stille Messe o. m. a., saa er det en Arv, der genoptages
fra den katholske Kirke; men man tage her ikke fejl:
disse Ting er kun Kirkens indre Livs Refleks, det er ikke
dets Liv selv. Men naar allerede Refleksen er saa dyb,
saa skøn, saa attraaværdig, hvor meget mere da ikke Lys-
kilden selv: den grænseløse Tro, det heltmæssige Offer-
liv, den vedvarende Bøn.

Men nok — jeg vil ikke gerne forekastes Hovmod paa
min Kirkes Vegne -- kun dette, mere praktiske, haand-
gribelige, prosaiske: tre katholske Bøger — ogsaa fordi alt
dette begyndte med tre Bøger — tre Bøger vil jeg nævne
for dog at give mine Ord lidt Støtte, Bøger, som alle giver
noget fra dette Kirkens indre Liv, og som alle tre er ud-
givne af — lutherske Præster: Morten Pontoppidans Bog
om Elise Hoskiær, Provst Fengers Bearbejdelse af Biskop

Kepplers: Mere Glæde og den protestantiske Udgave af Thomas a Kempis: Christi Efterfølgelse.

Læs, og det vil være vanskeligt at nægte, at der i dem er »Tonen fra Himlen«. —

Den, som jeg syntes, Pastor Eller havde lidt for svært ved at finde i den katolske Kirke. *P. H. Perch.*

Nye Bøger.

Ludwig Soengen S. J. Gottesdienst und Gotteshaus. (Freiburg i. Br. Herder & Co.).

»Enhver ved, hvorledes Gudstjenestens Ordning og alle dertil tjenlige Genstande ligesom ogsaa Gudstjenestens værdige Form kan bidrage til de Troendes Andagt og Fromhed og løfte Hjerterne i Andagt til Gud,« saaledes omtrent udtaler Forfatteren sig i Fortalen til denne Bog, som nærmest er tænkt at være en Raadgiver for Præster og Rektorer ved Kirkerne med mange gode og praktiske Vink og Anvisninger for at forme Kirkebygningen, dens Indre og Gudstjenesten saa smukt som muligt, »for at det kristelige Folk kan sætte Pris paa sin Sognekirke, med Glæde tage Del i de fejrede Hemmeligheder og drage Nytte deraf for Tid og Evighed«. Liturgien har gennem Udviklingen i de forløbne Tider faaet den faste Form, som den nu ejer i al sin Fylde og Herlighed, men dens Skønhed kan dog alligevel ofte fremhæves og understreges ved ganske smaa Midler.

Bogens Indhold er delt i fire Dele:

1) Kirkebygningen og dens Inventar (Sakristi, Kor, Kirkeskib og Renligholdelsen deraf). 2) Gudstjenesten (Personernes Holdning, Korets og Alterets Udsmykning, Klokkerne og Musikken). 3) Festerne og de kirkelige Tider (Søndags- og Skolemesse og Fremhævelsen af de mange Fester dog med et vist kritisk Skøn). 4) Sakramenterne, Begravelse og Kirkegaarden. Om Kirkebygningen siges f. Eks., at Stilen ikke er det afgørende, men det liturgiske, derfor bør Koret og Alteret bygges og ligge saa højt, at Menigheden let kan se og følge den hellige Handling. Alteret bør have rigeligt og godt Lys, for at den Indtrædendes Blik straks maa ledes hen paa den egentlige Helligdom: Alteret med Tabernaklet. For Kirkestole har Bogen nøjagtige Maal og Tegninger, saa at de kan blive praktiske og bekvemme. Bogens 29 Tegninger

og Rids af Inventar forhøjer dens Værdi og Nytte, anvendt med Skønsomhed vil den kunne gøre megen Gavn.

J. Hammermüller.

Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Spring 1924—25. Summer 1925. 1 sh. 6 d. each. 96 + 96 p.)

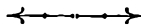
Disse hæfter fra munkene på den lille Benediktiner-ø ved Wales bringer, som sædvanlig, lødigt og fængslende stof, ikke altid lige tilgængeligt ved første øjekast, men værd at fordybe sig i og godt at lære af. Dette gælder i ikke ringe grad en artikel: *Christian Spirituality, old and new*, hvoraf vi skal citere et par sider som mønster på, hvorledes Benediktinerne underviser og opdrager deres læsere. Det hedder således i forårsnummeret side 44—46:

»Udviklingen af andagten til det i kirkerne opbevarede allerhelligste sakramente har bidraget til at fordunkle forståelsen af offer-karakteren i den hellige messe og kommunionen. »Stille messe« blev mere og mere den normale måde at fejre det hellige offer på, medens den højtidelige frembærelse af dette for en stor del blev indskrænket til de processioner med den hellige hostie, der blev så almindelige i den senere middelalder. Derfor kom messen for manges vedkommende til — praktisk talt — at stå som kun det nødvendige middel til at skaffe sig det helligste sakramente. Den hellige kommunion blev for mange et rent privat møde med Frelseren, en forstærket form for et besøg ved sakramentet, i stedet for at den er den inderligste deltagelse i hans offer og en forening ikke alene med ham selv, men lige så vel med hele hans mystiske legeme. Et betydningsfuldt sammentræf er, at den periode, da andagten til det opbevarede helligste sakramente var i fuld udvikling, blev modtagelsen af denne guddommelige spise sjældnere og sjældnere. Selv klostergivne nonner kommunicerede ofte ikke mere end en gang om måneden, ja, man har endog helgener, som ikke kommunicerede saa ofte. I det syttende århundrede træffer vi den logiske konsekvens af denne tankegang i Port Royal i Frankrig blandt »Cistercienser-nonnerne af det helligste sakramente«, hvem det blev forbudt af deres jansenistiske sjælesørgere overhovedet at kommunicere! Det er overmåde betegnende, at den vidunderlige genfødsel af den hyppige, ja daglige kommunion, som vi har været vidner til i dette århundrede, har været i nøje forbindelse med den store liturgiske bevægelse, der har spillet så stor en rolle. Den samme store og hellige pave, der slog det sidste slag mod de hendøende rester af Jansenisme i kirken ved sit dekret om den daglige kommunion, havde også som et andet stort formål for

sin livsgerning at bringe kirkens liturgi tilbage til dens rette plads i de troendes åndelige liv.

Intet er selvfølgelig rettere og værdigere, end at der skal vises den største andagt, kærlighed og ærbødighed mod vor Herre i hans virkelige nærværelse på vore altre. Men samtidig må vi dog ikke glemme, at hans første og ypperligste formål i dette helligste sakramente er at være vort offer og vore sjæles daglige føde. Derfor vil sand andagt til den hellige eukaristi først og fremmest lede os til større påskønnelse af den hellige messe og kommunionen, til hyppigere og andægtigere nærværelse ved den første og hyppigere modtagelse af den sidste. Alt andet: Udstilling af og Velsignelse med det helligste sakramente, besøg ved dette o. s. v. kommer på anden plads og bør altid blive på denne.«

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. holdt Møde Torsd. d. 6. Aug. paa Galopbanen, hvor Hr. Knud Kannik talte om Folkeviser og Kvaddansen. Efter at have paavist Folkevisens Opstaaen og Særpræg viste K., at det er hævet over enhver Tvivl, at Folkevisen er beregnet til at danses, »trædes og springes«. Hvorledes Kvaddansen har været, har K. fundet ud af ved et aarelangt Studium dels af forskellige Udtryk i Viserne og dels af Thurens Beskrivelse, men især ved en hel Vintør at træde Dansen i Færøsk Forening og ved at studere et Kalkmaleri i Ørslev Kirke. Med et virkeligt genialt Blik har K. opdaget, at den der fremstillede Dansekæde viser alle Dansens seks Trin. Ved saa selv sammen med sine Lusores at udføre sine Theorier i Praxis, syngende gamle Folkeviser af forskellig Karakter (Skæmteviser, Kæmpeviser, Trylleviser, religiøse Viser o. s. v.) dertil har han efterhaanden faaet en Form paa Kvaddansen, der sikkert er identisk med Middelalderens. Dansen havde først faaet Form, efter at K. havde fundet paa at dele Dansemaaden i tre Rytmer svarende til Visernes Indhold: den adstadige, den livlige og den voldsomme, »Tospring«. — Efter en hyggelig Kop Kaffe inde i Restaurationen dansede Lusores Sancti Kanuti Ducis i Fakkelskær under Træerne nogle Folkeviser, og efter en omhyggelig Instruction i Trinene kunde efterhaanden flere og flere danse med, saa til sidst alle de tilstedeværende med Liv og Lyst dansede i en stor Kæde, »mens Dansen den gaar saa let gennem Lunden.«

—sky.

Rom. Et interessant og sikkert straalende Pilegrims-
tog ventes til Rom d. 1. September, nemlig 10000 Spej-
dere fra hele Verden. Alene fra England kommer 700.
Der bliver store Festligheder i de forskellige Basilikaer og
ganske særlig i Vatikanet.

— Den Hellige Fader har ved en Modtagelse af
et italiensk Pilegrimstog benyttet Lejligheden til en kraf-
tig Protest imod de fascistiske Voldshandlin-
ger. Som »Osservatore romano« forklarer, skyldes Protesten
særlig nogle Overfald paa katolske Studenter i Pisa. Paven
fremhæver, at Autoriteterne intet gør for at hindre eller
straffe disse Forbrydelser.

— Den nyeste Statistik viser, at der for Øjeblikket
er 32 italienske og 34 ikke-italienske Kardinaler. Der
findes i Kirken nu 14 Patriarker, 219 Ærkebiskopper og
944 Biskopper, desuden 20 Apostoliske Delegater, 198
Ap. Vikarer og 82 Ap. Præfekturer.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 16. Aug. holdes den af det Apostoliske Vikariat
foreskrevne **Ansgarus-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller
til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion
Søndag den 16. ds. Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirken.

Kath. Forening »Absalon« Mandag d. 17. Aug. Kl. 8: Fore-
drag af Borgerrepr. Fru C. Nielsen »*Min Rejse til Fronten*«. Fore-
draget vil blive illustreret med Lysbilleder. Adgang for
Venner og Bekendte mod en Afgift af 35 Øre til Dækning af
Udgifterne. *Bestyrelsen.*

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Søndag d. 23. August foretages den årlige Udflugt til Hørs-
holm. Afgang med Toget 7⁰⁰ fra Charl. Station. Højmesse m.
Prædiken (Pastor Günther) i St. Hans Kapel Kl. 9. — Derefter
spises medbragt Frokost sammen med Hørsholm Menighed i
Pavillon. Dagen afsluttes i Klampenborg.

Stor Tilslutning forventes!

Aftenvagt hos Børn ønskes. Anbefaling fra Mariasøstre
i Nyborg. Træffes efter Kl. 4. Mary v. d. Fehr. ADR. Fru Storm
Valdemarsgade Nr. 5.

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund
af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at
korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa
nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der
alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar
F. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Danske Kvinders katolske Forbund agter i Forening med
St. Vincentsforeningen for katolske Damer (St. Ansgars og Sakra-
mentssognet) at oprette en Feriekoloni for Piger. Hans Høj-
ærværdighed Biskoppen har billiget Planen og givet Tilladelse til
at foretage en Indsamling til Formaalet. Bidrag og Gaver mod-
tages med Taknemlighed.

Helga Günther
Bangertsgade 11.

Aug. Ulke Ramsing
Kastelsvej 19 Ø.

Kirkelig Kalender.

16. Aug. 11. Søndag eft. Pintse. Marias Optagelse.	23. Aug. 12. Søndag efter Pintse.
17. — M. Hyacinthus, Bekender.	24. — M. Bartholomæus. Apostel.
18. — Ti. Oktavdag.	25. — Ti. Kong Ludvig, Bekender.
19. — O. Oktavdag.	26. — O. Zephyrin, Pave og Martyr.
20. — To. Bernhard, Abbed og Kirkelærer.	27. — To. Josef af Calasanz, Bekender.
21. — F. Johanna Franciska, Enke.	28. — F. Augustin, Biskop og Kirkelærer.
22. — L. Oktav af Marias Optagelse.	29. — L. Johannes Døberens Halshuggelse.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 ¹ / ₂ dansk	» 10 ¹ / ₂ polisk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade)	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Vor kære Søn og Broder

Valdemar Hansen

døde stille og rolig, Mandag den 3. August, vel forberedt ved de hellige Sakramenter, den afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Viggo Hansen og Børn,
Lindegaardsvej 36
Charlottenlund.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 34.

Søndag den 23. August.

1925.

INDHOLD: 12. Søndag efter Pintse. — Hovedbudet. — Pater Amand Breitung. — Ronnie Knox. — Livsanskuelsernes Politik VI. — I sidste Øjeblik. — De unges Landsmøde i Odense. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tønder. Sverrig. England. — Avertissementer.

12. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 69. Gud, giv Agt paa min Hjælp, Herre, il til for at hjælpe mig. Lad mine Fjender, som efterstræber min Sjæl, forfærdes og blive til Skamme. Lad dem vige tilbage og blues, som pønser paa ondt imod mig. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige og barmhjertige Gud, hvis Naadegave det er, at dine troende tjener dig værdigt og priseligt, giv os, beder vi dig, uden Anstød at ile imod dine Forjættelser. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's 2. Brev til Korinthierne, 3. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 33. Jeg vil prise Herren evindeligt, hans Lovprisning skal altid være i min Mund. Min Sjæl skal rose sig i Herren, de fromme skal høre det og glæde sig. Alleluja, alleluja.

Ps. 87. Herre, min Frelses Gud, jeg raabte for dit Aasyn ved Dag og ved Nat. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 10, 23-37 (Den barmhjertige Samaritan).

Ofring (Offertorium).

2. Mosebog, 32. Kap. Moses bad for Herren sin Guds Ansigt og sagde: Herre, hvorfor vredes du paa dit Folk? Betving dit Hjertes Vrede; tænk paa Abraham, Isak og Jakob, hvem du svor at give et Land, der flyder med Mælk og Honning! Og Herren lod sig formilde og skaanede sit Folk for det onde, han havde truet det med.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, se i Naade paa de Offergaver, som vi frembærer paa det hellige Alter, at de maa vinde os Tilgivelse og bringe dit Navn Ære. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 103. Af dine Gerningers Frugt, Herre, skal Jorden mættes, du frembringer Brød af Jorden og Vin til at glæde Menneskets Hjerte, saa at hans Ansigt bliver frydefuldt af Olie, og Brødet styrker Menneskets Hjerte.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, lad Deltagelsen i denne hellige Hemmelighed skænke os baade Liv og Forsoning og Beskærmelse. Ved vor Herre . . .

Hovedbudet.

Det hører med til vor Børnelærdom, at Hovedbudet i Kristendommen er at elske Gud og Næsten. Vorherre forlanger slet ikke andet: »Gør det, og du skal leve.«

Er det ikke saaledes, at dette Hovedbud ofte trænges tilbage i vor Bevidsthed, i vort praktiske Liv, for saa mange andre Ting? Se engang paa de Mennesker, der omtales i Evangeliet, den skriftkloge, Præsten, Leviten, alle tre Folk, der troede paa Gud, og som vistnok gjorde mange forskellige Ting i den Tro, at de blev retfærdiggjorte ved dem,

men det nyttede dem slet ikke noget, for de havde ikke Kærlighed.

Det er værd at lægge Mærke til, at de Mennesker, Herren altid taler haardest til og om, er ikke Hedningerne og heller ikke de store Syndere, men det er dem, der i Almindelighed agtedes for gode og religiøse, ja fromme Mennesker: Farisæere, Skriftkloge, Præster og Leviter. Til Trods for alle deres gode Gerninger, al deres Kirkelighed — om man kan bruge det Udtryk — havde de kun ringe Værd i Guds Øjne, fordi Sindelaget ikke duede, de manglede Ydmyghed og Kærlighed.

Saadanne Mennesker gives der desværre altid, Folk, som tror, at naar de bare gør, hvad de skal gøre, opfylder deres kirkelige Pligter, saa er alt godt, eller Folk, der mener, at det gælder om at tage Del i alt muligt, saa er man et godt kristent Menneske og en god Katholik. Ja, det er i Virkelighed en Fare, der altid er forbunden med et ivrigt ydre Liv, at det indre saa let forsømmes, at Ydmyghed og Kærlighed forsvinder.

Denne Fare skal ikke faa os til at lade haant om det ydre, men til at passe godt paa os selv. Vi skal leve i Kærlighed, og det er ikke blot at tilbringe smukke Timer i Kirken, hvor Herren ganske vist venter at se vor Kærlighed, men det er ogsaa og maaske langt mere at være god imod alle Mennesker, god imod dem, der er i Nød, og ganske særlig imod dem, vi har med at gøre eller lever sammen med fra Dag til Dag. Der skal vor Kærlighed vise sig i Tanke, Ord og Gerning. Man kan ikke elske Gud og være ond mod sin Næste.

Husk, hvad Herren siger om den mindste af sine Brødre, og glem ikke, at det er Herrens Brødre, du lever iblandt hver eneste Dag.

Pater Amand Breitung.

75 Aar.

Naturforskeren, Polemikeren, Skolelæreren Pater Amand Breitung kan den 29. Aug. fejre sin 75-aarige Fødselsdag. I vort Ugeblad, som Pater Breitung i saa mange Aar har støttet med værdifulde Artikler, skal denne Mærkedag ikke forbigaaes i Stilhed. — Vi kan jo kun være yderst taknemmelige for, at Pastor Breitung viede hele sit Liv for Arbejdet i Danmark. Og han blev en af Førerne indenfor vor lille katholske Menighed. Hans Arbejde i og for den katholske Kirke har egentlig været saa vidtspændende, at der paa hans 75-Aars Fødselsdag burde være udgivet et Festskrift.

Pastor Breitung har siden 1878 — paa en lille Afbrydelse nær — været knyttet til St. Andreas Kollegium i Ordrup. Her, paa og fra dette Sted, udgik hele hans store, velsignelsesrige Gerning. Her blev han opsøgt af Videnskabsmænd, Studenter og Journalister, der ønskede at høre Pastor Breitung's Mening om Dagens Strid. — Det blev sandelig ogsaa et Liv i stærkt og alvorligt Arbejde, i Kamp for den sande Tro og for den sande Videnskab. — Pastor Breitung's Lærergerning paa St. Andreas Kollegium var meget opslidende, og dog fik han Tid til sit store Arbejde i Videnskabens Tjeneste. Han gjorde sit Navn kendt og agtet i de intellektuelle Kredse. Og ved Siden af virkede han som den inderlig fromme Præst.

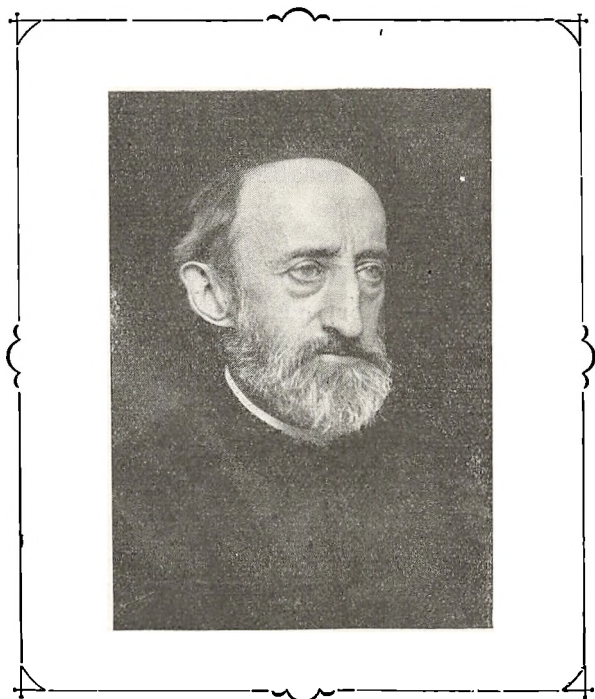
Med hvilken Tilfredshed kan vor kære Pastor Breitung ikke se tilbage paa sit lange Liv. Et Liv, der ene og alene var viet ham, hvis ydmyge Tjener han var og er.

Der er mange, der har noget at takke Pastor Breitung for, især de gamle Elever fra St. Andreas Kollegium, hvortil undertegnede hører. Og paa hans 75 Aars Fødselsdag skal vi med Taknemmelighed huske, hvad han var for os. Han var ikke alene den store og lærde Lærer, som vi saa op til med Respekt, men han var ogsaa den yderst retfærdige og gode. Han øste ud til os af sit rige Hjerte.

Hvor mange Mennesker, især Studenter, søgte ikke op

til Ordrupshøj for at besøge og tale med den berømte Pater Breitung. Og alle er de sikkert gaaet derfra med en Følelse af at have besøgt en stor Personlighed, en ydmyg Præst.

Hvad Pastor Breitung har været for vor katholske Kirke her i Landet, ved alle og enhver. Han stod forrest i Kampen, naar det gjaldt at forsvare Sandheden, Kirken og dens Lære. Der stod Gny om Pastor Breitung's Navn i de akademiske Kredse. Hans fine Intelligens og utrolige

Hukommelse fremkaldte den største Respekt hos Modstanderne. Og afholdt blev han ogsaa, da han altid førte Kampen med de blankeste Vaaben. Pastor Breitung har sandelig været Guds Stridsmand. Ingen Vaklen, men mandig og stærk stod han overfor sine Modstandere. Naar han saa efter disse store Kampaftener, der tit varede til over 3 om Natten, atter kom hjem i sit lille Værelse, saa er han sikkert falden paa Knæ med Tak til sin Gud og Skaber, at han var bleven værdig til at være hans Soldat i Kampen for ham. —

De forskellige Institutioner indenfor vor Menighed vil sikkert ogsaa mindes Pastor Breitung paa hans 75 Aars Fødselsdag. Han var i mange Aar den ledende indenfor A. C. Enhver katholsk Akademiker ved, hvad han har virket der. Hvor mange Gange har Pastor Breitung ikke talt i A. C.'s Foredragsrækker og paa den katholske Højskole. Alle søgte hans Bistand. Og han hjalp med Glæde, hvor han kunde hjælpe, og aldrig hørte man ham sige, at han var træt.

Nu har Pastor Breitung naaet de 75 Aar. Aarene er ikke gaaet sporløst over ham. Et Liv i stærkt aandeligt Arbejde skal nok sætte Spor. Et rigt Liv, dog ikke uden Smerter og Skuffelser. Jeg tror nok, at den største Smerte, Pastor Breitung har haft, var den, at Kollegiet maatte lukke. 70 Aar gammel maatte han drage bort fra Danmark, som han havde faaet saa kært. Han maatte drage bort fra sit gamle Hjem paa Ordrupshøj og fra den gamle Stue, vi alle kendte. — Vi saa alle, at det tog stærkt paa vor gamle Lærer. — Stor Glæde for ham selv og for os alle var det, da han i 1923 fik Lov at komme tilbage til sit andet Fædreland. Han kom tilbage til sit kære Ordrupshøj. Deroppe vil han da den 29. August fejre sin 75-aarige Fødselsdag. Det vil sikkert blive en bevæget Dag. Pastor Breitung vil nok paa den Dag genkalde Erindringerne fra sit lange Liv oppe paa Ordrupshøj. Han vil sikkert tænke paa sin nære og kære Ven, afdøde Pastor Evers, og alle de andre gamle Lærere fra Ordrupshøj, som han har virket sammen med i saa mange Aar.

Vi, Deres gamle Elever, sender Dem, kære Pastor Breitung, de bedste og hjerteligste Ønsker paa Fødselsdagen. Vi haaber, at vi endnu i mange Aar kan have Dem iblandt os, at De maa faa en rolig og lykkelig Livsaften og Lønnen engang, fordi De altid var Guds trofaste og ydmyge Tjener.

Hjertelig til Lykke.

Alfred Silcowitz.

Ronnie Knox.

En interessant Konvertit.

De engelske Stormænd som Newman, Manning, Faber, Benson o. a., der i det forrige Aarhundrede begav sig til Kanossa, var som lige saa mange store Stene, der blev kastet i Britanniens stille Vande. Og siden har Kredsen af dem, der føler sig utrygge i det Gudshus, som Henrik VIII opførte, stadig udvidet sig. Mange søger tilbage til den af Christus paa Petrus grundlagte Kirke. I 1911 taltes der i England og Wales (Skotland altsaa ikke medregnet) 3,608 Konversioner; i 1912: 6,511; 1913: 7,184; 1914 godt 9000; i Krigsaarene svingede det aarlige Antal mellem 8,500 og 9,500; 1919 gik det op til 10,592; 1920: 12,621; 1921: 11,621; 1922: 12,406; i 1923 gik 12,796 voksne engelske Protestanter over til den katholske Kirke.

Det kan være, at Vejen til Rom ikke er lige saa lang fra den anglikanske Kirke som fra de skandinaviske kristne Samfund, og at der gives bedre Forbindelser mellem England og Italien. Ordene »Tradition« og »Autoritet« har aabenbart bedre Klang i det angelsaksiske Øre end heroppe, hvor Valgsproget »Vær dig selv« stedse har gjort sig mere gældende. Det er jo ogsaa en kendt Sag, at Skriftemaal og Mariadyrkelse, der for mange gode Kristne her i Norden er en Anstødssten, igen er kommen til Ære i den engelske Højkirke.

Derfor maa vi alligevel ikke bilde os ind, at det er saa helt let og selvfølgelig for en engelsk Protestant at blive Katholik. For de 123,672 voksne, der har konverteret siden 1911, var det ikke nogen Dagsrejse med fælles Tog, en billig Tur, omhyggeligt planlagt af et eller andet Rejsbureau, saa de enkelte Rejsende var fritaget for alle Bekymringer. Nej, en Konversion er altid en Rejse, der maa gøres enkeltvis. Hver og en af disse mange Tusinder af Mennesker maatte sætte sig ud over Fordomme, over Modstand fra Slægt og Venners Side, og alle maatte træde den Selvkærlighed under Fod, der rejser sig i Menneskehjertet, naar det gælder om at brænde, hvad man har tilbedt, og tilbede det, som man har brændt.

Selv om der er mange Mennesker paa de Veje, der alle fører til Rom, saa er de fleste dog nødt til at gaa ene ad deres egen Sti for at komme hjem til den almindelige Kirke, som de i Flok er blevet ført bort fra.

Enhver Omvendelse er et Drama for sig, et større eller mindre Drama alt efter Omstændighederne. Langt de fleste af dem kommer aldrig frem i Offentlighedens Rampelys. Af andre faar vi kun Slutningsscenen at se. Saaledes læste jeg tilfældigvis, at Mr. Percy Livingstone Parker, Ejer og Redaktør af det bekendte engelske Ugeblad »Public Opinion«, for nogle Maaneder siden lod sig optage i den katholske Kirke paa sit Dødsleje. Kun af og til sker det, at en eller anden Konvertit sættes paa Lystestagen til Menneskenes Belæring.

Saaen en Konvertit er den fornylig omvendte Ronnie Knox.

Selv kalder han sin Konversion for en aandelig »Æneide«.

Den Konversion er interessant, baade fordi den er karakteriserende for Sindelaget hos de højkirkelige Anglikanere, og fordi den har et saa stærkt personligt Præg.

I Aarene før Krigen var Ronnie Knox Lærer ved Trinity College (Oxford). Et godt Hoved var han, og han havde et fromt og religiøst Sind. Forøvrigt levede han trygt i den Tro, som han forresten havde fælles med alle gode højkirkelige Anglikanere, nemlig at Christi Kirke er treskibet, saa at den romerske, den græske og den anglikanske er sideordnede med samme Herre, samme Tro og samme Daab. Nej, han hverken vilde eller kunde se nogen Forskel mellem den romerske og den anglikanske Kirke. »Hvordan forklarer du da Reformationen?« invendte hans Kolleger. Svaret lød afgjort: »Den var en Synd.«

Ronnie vilde være Præst. Ved sin Forberedelseseksamen til Diakonvielsen forsvarede han Marias ubesmittede Undfangelse. En af Eksaminatorerne skrev til ham og spurgte, om han betragtede den som en Trosartikel. Nej, svarede Knox, men som en almindeligt antagen Læresætning. Dagen før Vielsen forpligtede han sig ved Løfte til aldrig at prædike uden at nævne Guds Moder for at »erstatte de andre Prædikanters Forsømmelse i den Retning«.

En religiøs Forening »Vor Frues Forbund« bad ham om at være Formand. Ogsaa det gik han ind paa.

Han blev viet til Diakon uden Skrupler af nogen Art. Tværtimod følte han en sand inderlig Glæde. Fra den Dag betragtede han det som sin Pligt at bede det latinske Officium. Den engelske Kirke var jo for ham ikke andet end en Afdeling af den latinske. »Da jeg er viet i den latinske Kirke,« ræsonnerede Knox videre, »paahviler der mig i Kraft af denne Vielse de samme Pligter, som den latinske Klerus har. Dem kan hverken Skik og Brug eller de verdslige Øvrigheder fritage mig for.«

Saadan gaar han frem, lige ud, kun ført af god Tro og sund Sans. Han slaar ikke de officielle inkonsekvente Bugter. Da han er bleven viet til Præst, vil han læse Messen som enhver Præst i den almindelige, kristelige Kirke. Men der bliver han nødt til at gøre en lille Kurve. Han har at holde sig til Teksten, som den findes i »*Prayer Book*«. Skal han endelig give efter, saa gør han det saa lidt som muligt. De Dele af Messen, der skal læses højt, læser han ud af »*Prayer Book*«, men for hele Resten følger han den romerske Messebog.

Det skete nu, at hans Venner Caldey-Munkene gik over til den katholske Kirke. Ronnie drog ingen anden Slutning deraf end, at man ikke kunde være Benediktinermunk i den engelske Kirke, men derfor kunde der vel ikke for ham være noget til Hinder for at være Katholik og Præst i samme Kirke.

Saadan som han skred frem ad sin lige Vej, kunde det i Længden alligevel ikke undgaa hans Opmærksomhed, at han kom længere og længere bort fra det anglikanske Trossamfund. Uvilkaarligt var Knox kommet i den Lasso, som Gud havde kastet efter det vilde Føl. Den Lasso trækker sig umærkeligt sammen om den stolte Hals. Føllet ængstes, vrinsker, stejler og kaster sig til Siden. Enden paa det hele bliver dog den, at Vorherre fører en villig og arbejdsdygtig Hest hjem til sin Vingaard.

»Med det, som jeg troede om Messen og om den ubesmittede Undfangelse,« bekender Ronnie, »maatte jeg stille mig selv det Spørgsmaal, om jeg med god Samvittighed kunde beholde min kirkelige Stilling under de Overord-

nede, som jeg havde. Med andre Ord: om jeg kunde »romanisere« og dog være en ærlig *Clergyman*.«

Han tvivlede ikke paa, at han havde den rigtige Tro, og tilmed en urokkelig Tro. Den rationalistiske Bibelkritik gjorde ikke det mindste Indtryk paa ham. Han saa, hvor vilkaarligt de saakaldte Kritikere tumlede med hans Yndlingsbog, Iliaden; hvor let de talte om Tekstforklaringer ene og alene for at faa Homers Tekst til at passe med deres hjemmebagte Theorier. Nej, for den moderne Kritiks »sikre« Resultater veg han ikke ud af Vejen. »Jeg er overbevist om,« erklærer han, »at Troen er en Guds Gave. Derfor gælder en og samme Regel for Hr. Streeter (radikal Bibelkritiker) og for mig og for Kulsvieren. Jeg behøver ikke at forurolige mig for at vide, med hvem jeg er enig naar blot jeg er enig med Kirken.«

Det skortede som sagt ikke paa Tro og Rettroenhed hos ham. Men hvor det kneb for ham, det var med Hensyn til hans Stillings Loyalitet. Kunde han med det, han troede, og den Maade han troede paa, staa i den engelske Kirke? Det Spørgsmaal var som en Krog, der satte sig fast i hans ømme Samvittighed for at trække ham fra den salige Ro til en foruroligende Tilstand af Tvivl.

Men overfor hvem skulde han overhovedet være loyal?

Man vilde kanske have hjulpet ham paa Vej: »Overfor Prayer Book«. »Men Prayer Book er slet og ret et Redskab«, svarede han, »og tilmed en Bog, der staar stum overfor mange Spørgsmaal. Man er ikke loyal overfor en Bog!«

Andre sagde: »Jeg er loyal overfor min Biskop«.

»Lad saa være«, svarede han igen »men sæt, at Biskoppen forbyder Dem at bruge Messedragter?« — »Da overskrider han sine Rettigheder«. — »Hvem vil kunne bedømme det? Er det mon deres Samvittighed? Hvorfor da paa-beraabe sig Biskoppens Autoritet? Er det derimod Prayer Book, der her skal træffe Afgørelsen, da hører vi til en død Kirke. Er det Biskoppernes Synode? Men der gives ingen Synode. Og sæt igen, at de forsamlede Biskopper vilde forbyde mig at bede det lauretanske Litani, skulde jeg da være nødt til at underkaste mig? I Kraft af hvilket Princip?«

Han graver efter Grundvolden, hvorpaa Autoriteten i den anglikanske Kirke skulde hvile. Nu mener han at have fundet den: »Lad os gaa tilbage til de Bestemmelser og Overleveringer, der var gældende i England henved Aar 1500 inden Brudet med Rom, og lad os ikke bryde os om Biskopperne, der dog ikke er andet end Embedsmænd. Og saa...? Ja saa... jeg ved heller ikke. Kirken er uden Tvivl noget andet end en Maskine, der af og til fabrikterer ufejlbare Dekreter, som den gjorde f. Eks. i Jerusalem og Nikæa; den maa være et levende Legeme, der ejer et ufejlbart Instinkt, som altid holder den tilbage i Ortodoksien. Petri Stol har Autoriteten og Forrangen. Men hvor skal man standse paa den Vej? Hvilken Autoritet? Hvilken Forrang?«

»Jeg endte en Prædiken«, fortæller han videre, »med en Erklæring, der nok viser, hvor langt jeg var fra at være Katholik. Rom kommer til at beskære nogle af sine Fordringer, og naar det er sket, og England er kommet tilbage til sin Tro fra før Reformationen, da vil de to Partier række hinanden Haanden. Imidlertid er enhver individuel Underkastelse af det onde, fordi den vil forsinke den Masseforening, som vi alle ønsker.

Vi kan ikke straks sætte vore Fødder paa Petri Klippe. Vi kan kun se Apostlens Skygge gaa os forbi og haabe, at den vil falde paa os og helbrede os. Men een Trøst har vi, nemlig den, at vor Ulykke har en Plads i Jomfru Marias medlidende Hjerter, hun, der hersker i Himlen ved Siden af Gud Fader. Hun har ikke glemt sine Børn, fordi de har fjernet sig fra deres Mester, fordi de har glemt deres Lektie, og fordi de forsøger at finde hjem, ydmygede og rædde for Natten!«

Krigen kom, og Ronnie Knox skulde vise, i hvilken Grad han var nidkær for Sjælene.

Da han saa, at de fangne Anglikanere savnede al Trøst fra Kirkens Side, skrev han til Biskoppen af London og udbad sig som en Gunst at maatte begive sig til Tyskland som frivillig Fange for at udøve Præstegering blandt de engelske Fanger. Hans Ansøgning blev upaaagtet liggende.

Da fandt han paa at hjælpe Fangerne og alle de lidende ad aandelig Vej. Han organiserede et ejendommeligt Bøn-

nens Apostolat til sjælelig Gavn for alle Krigens Ofre. Han skrev en Time-Bøn, der var inddelt i tolv Dele, saa at der for hver fem Minutter blev bedt i en forskellig Hensigt. Den Bøn blev spredt i over 70.000 Eksemplarer, endogsaa blandt Katholikerne. Ogsaa gjorde han sig til Talsmand for Opbevarelsen af Sakramentet efter Messen og organiserede i mange Byer den fyrretyve Timers Andagt.

Med eet Ord: Ronnie Knox lærte England at bede under Verdenskrigen.

Imens levede han uden Uro eller Skrupler. Nogle af hans Venner fandt Stillingen i den anglikanske Kirke uholdbar. En Del af dem gik over til den katholske Kirke. »Jeg gik som paa en stram Line«, siger Knox, »idet jeg vidste, at et Net var spændt ud under mig: den romerske Kirke. Skulde jeg en Dag maatte indrømme, at Anglikanismen var en Vildfarelse, vilde jeg erkende, at vi var blevet bedraget, og det vilde være det hele«.

Men Begivenhederne fremskyndede Linedanserens Fald i Petri Net. Hans Broder var blevet viet til »Præst«, og Ronnie overværede hans første »Messe«. »Hvilken fuldkommen Lykke vilde det ikke have været for mig at se min Broder frembære dette ophøjede Offer i den samme Kirke og paa det samme Alter, som jeg havde ofret paa for tre Aar siden! (St. Mary, Graham Street, London). Men saa kom pludselig mine Tvivl. Hvis det nu var sandt, at hverken han eller jeg var »Præst«! Dersom nu hans Hostie ikke var den sande! Al den Pragt, jeg saa for mig, var da en Indfætning for en falsk Ædelsten! Vi havde da hidtil dyrket Sandet! Der foregik som en Dødskamp i mig, og ved det sidste Evangelium fandtes der i min Sjæl ikke andet end en Forbandelse mod Henrik d. VIII. Det var med denne Følelse, at jeg gik hen og kyskede Haanden paa den nye »Præst«. Det skete ogsaa, at Lord Halifax, den religiøse »Leader« for saa mange anglikanske Sjæle (ham er det ogsaa, der stod bag Forhandlingerne i Malines), indbød ham. »Den første Person, som jeg traf hos ham«, fortæller Knox, »var Pater Martindale (en i de intellektuelle Kredse meget kendt Jesuit). Det kunde ikke være ren og skær Tilfældighed. Jeg aflagde ham et Besøg og bekendte for ham, at jeg i flere Maaneder havde haft den bestemte

Følelse, at jeg ikke gjorde Guds Villie ved at forblive Anglikaner; det var mig rent ud sagt pinligt at tage Del i Gudstjenestens Ceremonier. Skulde jeg da lukke Øjnene og kaste mig i Vandet? Hans Svar blev det stik modsatte af, hvad jeg havde ventet: »Der var ingen Tvivl om«, erklærede Pateren, »at De ikke kan blive Katholik, saadan som De i Øjeblikket staar«.

»Jeg havde forestillet mig Katholicismen helt anderledes. Jeg havde i det mindste troet, at et Menneske havde den Pligt ikke at være Anglikaner. Jeg havde tænkt mig, at den katholske Kirke krævede ikke andet end en hvilken som helst Tvivl angaaende Anglikanismen. Og nu krævede den mere, meget mere: den krævede en positiv Tro«.

Lord Halifax vogtede sig vel for at lægge mig den mindste Hindring i Vejen for at følge min Samvittighed. Men han bad mig om ikke for letsindigt at give Afkald paa mine Idéer angaaende den anglikanske Kirkes Sendelse. Jeg lovede ham at gaa forsigtig til Værks.

I Kingston traf jeg min Far og meddelte ham mine Tvivl. Han syntes, at jeg havde Uret i at antage det for et Kald til Rom, som kun var et Bevis paa min Stillings Umulighed i den anglikanske Kirke. Han gav mig det Raad at læse Salmon, en Forfatter, for hvem Pavens Krav paa Ufejlbarehed ikke alene er Vildfarelse, men Selvmodsigelse. Jeg læste den. Ogsaa læste jeg Janus (Döllinger) om Vatikanerkonciliet. Men jeg drog straks den Slutning, at hvis jeg blev ved med at læse den Slags partiske Bøger, vilde jeg snart blive forudindtaget for Paven.

Nej ingen Diskussion mere! Beviserne syntes mig ikke at due til andet end til at blive modsagte. Jeg kastede mig over den rene og skære Historie. Jeg læste Eusebius i den græske Tekst og Duchesnes første Bind. Der var ingen Tvivl: den oprindelige Kirke var papal.«

Fra den Tid af kan Knox ikke mere faa sig til hverken at prædike eller høre Skriftemaal. Han grubler, og Grublerierne fører ham tit til en Slags Fortvivlelse. Men snart er Pavedømmet ikke nogen Anstødssten mere for ham: »Pavedømmet«, skriver han, »tænker altid i Dag det, som Verden tænker imorgen. Alle Anstrengelser, som Folk gør

for at erstatte Paven, er lige saa mange Zigzag, der altid munder ud i Rom. Modernisme, Traktarianisme, de troendes Overensstemmelse, Gallikanisme, allesammen kræver de en Pave; og der er ingen, hvis der ikke findes nogen bedre end deres«.

Og dog kunde han ikke beslutte sig til det afgørende Skridt. Han nærer Mistillid til sin egen Forstand. Han er elendig og afmægtig. Den engelske Kirke forekommer ham som et Fængsel, der ikke vil slippe ham. Det, at han ikke helt er fortvivlet, tilskriver han Klarissernes Bønner, som Pater Martindale havde anbefalet ham til.

Nu trak han sig tilbage fra al kirkelig Gerning, endogsaa fra Undervisningen. Kun læste han Messen, men ogsaa det faldt ham svært, naar det som Kvalme kom op i ham: »Og hvis jeg nu ikke er Præst!«

Saa meget var sandt, at Rom ikke virkede tiltrækkende paa hans Følelse. Dens Ceremonier var ingen Tillokkelse for ham. »Vi havde jo efterlignet dem i alle Enkeltheder«, siger han, »og de havde ikke mere den forbudne Frugts dragende Magt for mig. Jeg havde i mig hele den katolske Tros Mekanisme. Jeg behøvede bare at sætte den i Bevægelse. Men det følte jeg dengang, besynderligt nok, ingen Trang til«.

Spørgsmaalet stillede sig imidlertid skarpere: »Kan jeg vende tilbage til min gamle Stilling? Det kunde jeg afgjort ikke. — Kan jeg med god Samvittighed gaa over til den eneste Institution, der lader til at være Christi Kirke? Eller skal jeg blive udenfor den med et aandeligt Halvmørke i Sjælen og altsaa uden nogensinde at være i Stand til at hævde en Mening og at undervise?

Da traf jeg Pater Martindale i Oxford, og han erklærede mig dengang afgjort, at jeg fra nu af ikke mere vilde vinde noget ved at vente. Saa utroligt det end maa lyde, forekom det min ubeslutsomme Aand, at der ingen Grund var til ikke for bestandig at forblive i samme Tilstand. Men saa vilde jeg dog føle mig lidt usikker ved at skulle vise mig for Christus paa Dommедag! Det gik op for mig, at den evindelige Tøven vilde føre mig til at tabe Troen, ja selve Moralen, og at det da vilde være en fortjent Straf.

Da besluttede jeg mig til at leve i en katholsk Atmosfære for der nøjere at undersøge mine Vanskeligheder. — —

Og saa brændte jeg mine Skibe. Jeg sendte min Afskedsbegæring ind til Trinity College. Nu var det forbi. Jeg gav mig hen til det guddommelige Forsyn. Jeg stræbte nu kun efter een Ting: Guds Vilje.

Oratorianeren Falbot gav mig det udmærkede Raad fra nu af at undgaa al Kontrovers: »Det bedste for Dem var at tage ned til et fransk Kloster i nogen Tid«.

»Næppe havde jeg været der en Uge«, fortæller Knox, »før Naaden havde sejret. Ingen følelig Oplysning (de, der kender mig, ved forresten godt, hvor lidt Tillid jeg har til den Slags Følelser) kun et usædvanligt Indtryk af Lettelse og af Skam over min Fortid.

Natten, der gik forud for min Afsværgelse af den anglikanske Tro, endte jeg min Æneide, og da skrev jeg til Pater Martindale:

Jam tandem Italice fugientes prendimus oras!

Nu endelig naar vi Italiens flygtende Kyster.

Og nu vil Anglikanerne vist spørge: Hvordan befinder De Dem?

Jeg havde tænkt mig, at mit første Indtryk vilde være at føle mig hindret i min Frihed; Manglen paa fri Kritik paa Theologiens Omraade vilde tage al Interesse fra den Videnskab; en Katholiks Andagtsøvelser vilde vist ikke være andet end febrilsk Jagt efter Aflad!

Men ogsaa der havde jeg taget fejl. Fuldkommen Frihed! Fra første Færd af følte jeg mig aldeles hjemme. Og Hjemmet er et Sted, hvor man (i Modsætning til hvad der er tilladt i en Salon) har Lov at sætte Fødderne paa Kamingitteret, hvis det behager en.

Hvad synes De nu om den anglikanske Kirke? —

Jeg er Gud umaadelig taknemmelig for, at han har forundt mig at blive til paa et Sted, hvor jeg har fundet en Lærer, der vejledte mig til Jesus Christus.

Eller snarere forekom det mig, som havde jeg været overladt til en Amme, der har opdraget mig, som var jeg hendes Barn. Skal det tilregnes hende som en Fejl, hvis hun i sin Kærlighed til mig, har ladet mig tro, at jeg var

hendes Søn, og har holdt mig i Uvidenhed om min Fødsel og min Bestemmelse?

Det skal jeg da ikke bebrejde hende! Mon jeg kan glemme, nu da jeg har fundet min Moder, den Godhed og den Lykke, som jeg har nydt i min gamle Ammes Arme?« —

Var det ikke værd at følge den moderne Æneas paa hans Vandring til Italiens Kyster?

Som den første Æneas paa sine Skuldre bær sin gamle Far Ankises bort fra det tabte Troja, saaledes haaber vi, at Gud vil unde den nye Æneas at redde mange aandelige Børn fra et brøstfældigt Hus ind til den evige Stad.

Stef. Wevers.

Livsanskuelsernes Politik VI.

Det økumeniske Møde i Stockholm.

Der er ingen polemisk Tilsnigelse i at skrive om det økumeniske Kirkemøde under politisk Synspunkt, a a n d s p o l i t i s k. Men ikke engang kunde en endnu meget snævrere politisk Betragtning af dette Møde angribes. Ja, fra saa overlegen og dog klart indsigtfuld Side, som det franske Verdensblad »L e T e m p s«s, ser man tydeligt, at »politiske Ideer vil ikke være fremmede paa Mødet; hvordan det end bliver — man vil nok komme til at mærke tysk Indflydelse«; der peges paa, at Deltagerne i denne Kirkeforsamling for en stor Del er menige Troende, ikke Personer, der tillige og selvfølgelig er kirkelige Repræsentationer; og det bemærkes, at der fra Tyskland kommer Politikere og Militære af Fag, udpegede af det lige saa nationalistiske som lutherske E v a n g e l i s c h e r B u n d.

Just fra gammelluthersk Side, først i Tyskland, siden ogsaa i Sverige, har man med større og større Kraft understreget et særligt Punkt, som det er Mødets kristelige Pligt at tage Stilling til; det er det Spørgsmaal, som paa Tysk kaldes K r i g s s k y l d s l ø g n e n. Et af de Emner, der skal behandles paa Mødet er Programmets Punkt 4, Num-

mer 3: »Det kristelige Ideal for internationale Forhold a) mellem Staterne, b) mellem Racerne.« Og det menes saa, at »Krigsskyldsløgnen« uden videre for Tysklands Vedkommende i det mindste maa trænge sig paa. Paa den lutheriske Verdenskonference i Eisenach 1922 turde man ikke fremdrage den, hvad der saarede mange. Nu forlanges det i Kærlighedens Navn, at den økumeniske Kirkeforsamling protesterer imod Versaillesstraktatens § 231(*). — Det er de engelske Kirkemænd, man frygter. Og fra svensk Side (Göteborgs Stiftstid. ^{3/7}) opfordrer man Tyskerne til hellere at vove det store Krak end at bøje sig for ubodfærdige og selvretfærdige Englændere — eller for en fiffig og fiks Forhandlingsleders Evne til at glatte alle Modsætninger ud i Elskværdighed; denne Leder er Ærkebiskoppen af Uppsala, Nathan Söderblom.

Den religiøst-politiske Kamp mod Versailles-Traktaten kommer igen paa et andet mere nærliggende Omraade, nemlig Programmets Punkt 4, Nummer 2: »Spørgsmaalet om Mindretal i en Stat (religiøst og racemæssigt).« Versaillesstraktaten har skabt en Række protestantiske Mindretalskirker i Polen, Jugoslavien, Siebenbürgen og Randstaterne ved Østersøen. Og pludselig udvides saa dette Punkt til at handle om europæisk Religions-Politik i videste Betydning: disse Mindretalskirker trues af Katholicismens planmæssige Fremrykning, som altsaa gør sig gældende som en direkte Følge af Tysklands Nederlag.

Men ogsaa uden dette Perspektiv kan ingen være i Tvivl om, at det økumeniske Kirkemøde er rettet mod Katholicismen. Tydeligt viser dette sig i den overordentlige Udfoldelse af Elskværdighed og Tolerance, der præsteres fra svensk Side overfor den græsk-orthodoxe Kirke. Naar man mindes, at en fremragende svensk Kirkemand, nuværende Professor i Åbo, Kierkegaard-Forskeren Torst, Bohlin, medbringer det Indtryk fra en Rejse i Tyskland, at »over Modsætningen mellem katholsk og evangelisk kan der religiøst set ikke slaaes Bro,« — og naar man husker de bristede Forhandlinger mellem protestantisk og græsk-ortho-

*) Landessuperintendent Riesch i Allgem. Evang.-Luth. Kirchenzeit. ^{19/6} d. A.

dox Kirke angaaende en Forening (som ikke blev til noget paa Grund af en Modsætning i Nadver- og Messe- og Of-feropfattelse, som der ikke kunde slaas nogen religiøs Bro over) — saa maa man nok spørge, hvad der nu virker saa uhyre forbindende.

Dog — Svaret behøver man ikke at give sig selv. Det indrømmes fra protestantisk Side (dog fra en Partiafskygning, der stiller sig lidt skeptisk overfor Mødet i Stockholm*), at det er politiske Hensigter, der spiller afgørende ind i Forholdet til Patriarken af Konstantinopel.

Men man vil ogsaa faa et Svar af en ganske anden Art. Medens de tidligere Forhandlinger mellem Lutheranismen og den græske Kirke var dogmatiske, var Bestræbelser for Genforening paa Grundlag af det kristelige Lære-Indhold, som altsaa viste sig at være foreningsssprængende fjendsk, — saa er hele Mødet i Stockholm lagt an paa en ganske anden Basis. Det er ikke Enhed om Lære, man vil opnaa, men det er Enighed om Liv og Virke. Enhed, siges det, er Roms Hensigter, og det er et baade herskelystent og virkelighedsfjærnt Program Nej, Tolerancen og den kristelige Nidkærlighed og Næstekærlighed vil Enighed samtidig med indbyrdes Selvstændighed.

Man kunde indvende, at Enighed uden Enhed, det er Halvhed.

Man har hermed faaet Stockholmer-Mødet i ny Belysning.

Enighed med indbyrdes Selvstændighed er ikke blot et Program indenfor Protestantismen, men er et Problem. For det første af den simple Grund, at hvad er Protestantisme: er det evangelisk-luthersk tysk Protestantisme, er det svensk Højkirkelighed, er det Anglikanisme? Men dette ses der foreløbig bort fra; man føler sig alle, blandt andet af historiske Grunde, som Protestanter udgørende en Protestantisme.

Selvstændigheds-Enigheds-Tanken og dens Problemer er da heller ikke af udelukkende religiøs Art; eller rettere: det religiøse deri er det ringeste; det væsentligste derimod

*) René Wallau: Die Einigung der Kirchen v. evang. Gesichtspunkt heraus. p. 316.

er af politisk Art; eller rettere: national. Og man forstaar, at disse Problemer i en moderne Verden, der ikke just kan tænke sig en Religionskrig, gerne skulde løses uden Enighed eller Enhed i Dogmer.

Og nu just med Sigte paa den græsk-katholske Kirke bringes det national-religiøse Problem frem som det nye Problem indenfor Kristenbeden*). Det hedder, at Folkene i den nære Orient, Serberne, Rumænerne, Grækerne, Armenierne, Kopterne, har kunnet opretholde deres nationale Existens væsentlig paa Grund af den uadskillelige Sammensvejsning af deres Kristendom og deres Nationalitet, — og at de netop derved føler sig mere i Slægt med Protestantismens Landskirker end med Roms universelle Kirke, som udvisker den nationale Egenart. Men — hedder det saa med en overraskende Vending — efter at Kræfterne saaledes har staaet i den nationale Selvopholdelses og Selvstændigheds Tjeneste, skal de nu frigøres til religiøse Øjemed. »Isoleringens Tider er forbi, og de Kræfter, der hidtil har virket skjult i Landskirkerne, som forener, forsoner og bringer sammen, er i Beredskab med at bryde frem med en Styrke, uanet siden Aarhundreder tilbage, og erindrende om Urkristendommens Begejstring.«

Tanken er klar nok, omend hverken ny — i Sverige var den, dog med en Afskygning mere til Fordel for svensk Kongemagt og svensk Østersøherredømme, levende med Genialitet i hele den svenske Stormagtstids Politik, den brast med Karl XII; — ej heller særlig protestantisk; — indenfor Katholicismen findes der baade Landskirker og religiøs Nationalisme, f. Ex. i Frankrig, hvor Kræfterne bundet i en stor nyskabende Bevægelse, som det protestantiske Sverige nu nyder godt af, nemlig Katholicismens Renaissance, der begyndte i Frankrig i 1890'rne, og hvis fjerne Eftervirkninger nu gør sig gældende i Norden. — Men denne Tanke møder indenfor Protestantismen en stor Modstand (som den ogsaa har mødt i den indenfor Katholicismen). Just Nationaliseringen, hævdes det fra tysk Side, har hindret Enhedsdannelsen indenfor selve Protestantis-

*) En Artikel af den ypperlige Kender af græsk Kirke, Herman Neander, i Svenska Dagbladet 5/1 d. A.

men; just Nationaliseringen virker saa stærkt, at Selvstændigheds-Enighedspolitikken er en bitterlig Nødvendighed; »kun ved Nationaliseringen er det forklarligt, at et protestantisk England har kunnet hjælpe med til at støde Reformationens Moderland ned i dets nuværende Elendighed*).*«

At gøre denne Nødvendighed saa let akceptabel som muligt er et af Programpunkterne for det økumeniske Kirkemøde.

Men foruden denne, ret stærkt, tør man nok sige, politisk prægede Side af Selvstændigheds-Enigheds-Tanken, er der ogsaa en religiøs.

Kirkemødets Grundlag er ikke Tro og Hierarki, eller som det engelske Slagord hedder: Faith and Order; det er Liv og Virke: Life and Work. Og der er den Forskel mellem de to Programmer, at det første søger kristelig Enighed og Enhed i Dogmer og Ledelse, hvorimod det andet er et etisk Enigheds Program. Men der er yderligere den Forskel, at Faith and Order er amerikansk-engelsk, meget stærkt anglikansk præget, med ikke ringe Indstilling paa Venskabelighed og mulig Enighed, altsaa Enhed, med Rom. Men sligt afviser det svenske Life and Work; ja, denne Bevægelse er startet af Ærkebisp Söderblom som en Afbalancering af Anglikanismens fremtrædende Magtstilling.

Denne Bevægelse er Ærkebiskop Söderbloms væsentligste Indsats. Men for at føre den tilsigtede Afbalancering til Sejr, det vil sige for at hidføre den u-dogmatiske Retnings Overmagt har han endnu to glimrende Indsatser: for det første sin egen enestaaende Smidighed, Energi, Veltalenhed, Vilje, og for det andet den moderne religiøse Aand, han har vakt tildels i Tyskland, men med større Virkekraft i Sverige.

Og her kunde man saa begynde at tale om denne nye Aands Sammenhæng med den Modernisme i Frankrig, der var et udartende Resultat af Katholicismens Genrejsning af moderne Aand efter Naturalismens Herredømme, — og med den Genopvækkelse af Romantikken, som i Sverige

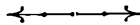
*) René Wallau's anf. Bog a. 217.

er et Resultat af 1890'ernes æstetisk-religiøse Reaktion mod Naturalismen. Disse Sammenhænge og disse Kræfter (for hvilke vi her i Danmark kun har haft een Repræsentant, som just ved at være saa langt forud for det hjemlige danske er blevet tvunget til at europæisere sig: Johannes Jørgensen —) de er de aandelige Forudsætninger for Sveriges store Indsats ved det økumeniske Møde; det er den Livsanskuelse, i hvis Politik til indbyrdes Selvstændighed og udogmatisk Enighed overfor Rom dette Møde er det foreløbige Højdepunkt.

Særlig Glans skal der staa om dette Møde ved dets Modsætningsforhold til den katholske Verdens store Festligholdelse af 1925 som Jubelaar. Men yderligere ved at skulle være en Parallel til Konciliet i Nicæa. At det kaldes økumenisk — trods det, at for det første den katholske Kirke efter eget Afslag ikke deltager, og for det andet, at Mødet ikke har til Hensigt at vedtage noget som helst af konstituerende og forpligtende Art —, det har maaske sin Aarsag i det berømte svenske Upsala Mødes (1593) Formulering angaaende Enhed: »Mødet erkender den svenske Kirkes organiske Samfund med den gamle Kirke og hele den økumeniske Kristenhed gennem Bekendelsen til *symbolum apostolicum*, *symbolum nicæno-constantinopolitanum*« o. s. v. Men den uberettigede og vildledende Betegnelse skal i Forbindelse med den store Deltagelse fra hele Verden i Mødet, gøre det til et moderne protestantisk Sidestykke til Kirkemødet i Nicæa.

Upsala ¹⁴/₈ 25.

Emil Frederiksen.

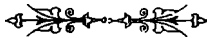

I sidste Øjeblik.

Ligemeget hvad det er, der skal udføres, saa møder de skeptiske op midt under Forarbejderne og fastslaar, at det kan absolut ikke gennemføres. Saadan gik det ogsaa under Forberedelserne til Pilgrimsfærden, Sortseerne var paa Færde og »aflyste« Rejsen mere end een Gang. Der var da ogsaa nogle enkelte frygtsomme, der ikke turde melde sig, fordi »det blev nok ikke til noget«. Nogle af dem naaede at komme med i sidste Øjeblik, andre kom for sent. Sortseerne fik velgørende Uret. Ikke blot blev Pil-

grimsfærden gennemført og blev den enestaaende og rige Oplevelse, den maatte blive, men vi staar nu overfor den Kendsgerning, at den anden Pilgrimsfærd i dette Jubelaar snart skal afrejse herfra. Paany gives der en Lejlighed til at opleve alt dette, der for os, der var med første Gang, staar som i en Lysdis i vor Erindring. For mange er dette maaske den eneste Lejlighed til at se Kirkens øverste Styrer og Kirkens Hovedstad. For mange er det i alle Fald den eneste Lejlighed til at opleve et Jubelaar i Rom.

Programmet er omtrent det samme som forrige Gang. Prisen er Kr. 450.—, og man faar, hvad Rejsen angaar, lidt »mere for Pengene«, som man siger, idet det nu er muligt, takket være Kronestigningen at skaffe flere Behageligheder, bl. a. Ophold paa Nedrejsen, foruden Opholdet i Schweiz paa Hjemvejen o. s. v., uden at det fordyrer Rejsen. Hvis der blandt de unge er nogen, der endnu ikke har taget den afgørende Beslutning, ja, saa er vi jo kun i den 11. Time, og Indtegningen kan ske paa mindre end 10 Minutter inde hos Bennett paa Raadhuspladsen. Gaa der ind eller skriv til Bureauet og forlang et Program, læs det grundigt igennem og tænk over, hvilke Herligheder disse Stednavne i Virkeligheden dækker over. Jubelaar — Rom — — jovist skal De med! Men sidste Indtegningsdag er 1. September.

De unges Landsmøde i Odense.

Ugebladets Redaktør har bedt mig om at skrive et Par Linjer om det forestaaende Landsmøde. Jeg efterkommer med Glæde hans Opfordring:

Det var paa D. K. U. F.'s Repræsentantmøde i Foraaet, at Formanden for K. U. F. i Odense fremkom med et Forslag om et Landsmøde. Hans Idé vandt straks almindeligt Bifald, og endnu samme Aften blev Planen fastsat i store Træk. Siden er der sendt Indbydelser ud og Forberedelser truffne, og efter hvad man nu kan se, vil der komme over Hundrede Deltagere til Landsmødet, der afholdes Søndag den 30. August i Odense. Det er et stort Antal, naar man tager i Betragtning, at de fleste maa være paa Rejse to Nætter efter hinanden. En stor Glæde for de unge er det, at Hs. Højærværdighed Biskoppen kommer til Stede og vil tale til dem under Sangmessen Kl. 8.

Det er Meningen at holde Landsmøde aarligt eller hvert

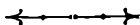
andet Aar og hver Gang behandle et bestemt aktuelt Emne. I Aar er det det katholske Hjem, der skal tales om. Et vigtigere og mere aktuelt Emne kan næppe tænkes, for her drejer det sig om selve Samfundets inderste Kerne, og vi ved jo alle, i hvilken Fare den for Tiden svæver. Men vi ved ogsaa, at vor Kirke har Sandhedens Lys og Christi Naades Lægedom, der alene er i Stand til at bringe Redning.

Hovedmødet holdes paa Industripalæet Kl. 10—12, hvor Talerne er Pater L. Günther og Baronesse Rosenørn-Lehn. Om Eftermiddagen er der et Friluftsmøde i Dalum Klosters Have, hvor Mgr. Olrik skal tale. Om Aftenen samles de unge til Kaffe og festligt Samvær, hvori ogsaa de ældre Katholikker fra Odense, de unges gæstfri Værter, deltager.

Det er navnlig disses Gæstfrihed, vi skylder, at Mødet overhovedet kan komme i Stand, idet de nemlig har aabnet deres Hjem for de unge og indbudt dem baade til at overnatte og til at spise hos sig — —.

Til Slut vil jeg gerne bede alle Trosfæller om deres Forbøn, for at de unges Landsmøde maa bringe al den Frugt, der tilsigtes og tiltrænges. Det er jo Menighedens Bøn, der skal drage Guds Naade ned over vort Arbejde.

J. K.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Mandags Aftes vendte Hs. Højærværdighed Biskoppen hjem fra Belgien. En Del Præster havde givet Møde paa Banegaarden for at hilse paa Biskoppen, der saa ud til at have tilbragt en god Ferie og var rask og glad over at vende hjem til Arbejdet igen.

Tønder. Pastor Fiedler i Sønderborg meddeler os, at der for Fremtiden vil blive holdt Messe i Tønder hver Søndag i Maanedens Kl. 9^{1/2}. Statsskolens Festsal er velvilligt blevet overladt til Brug.

Sverrig. Den tidligere Apostoliske Vikar, Ærkebiskop Bitter, opholder sig for Tiden i Sverrig paa Besøg. »Credo« skriver, at han »forundrer alle ved sit endnu næsten ungdommelige Helbred, hvormed han udholder alle Rejsebesværligheder«. Det vil sikkert ogsaa glæde hans mange Venner i Danmark.

England. I forrige Uge holdt den Internationale Katholske Liga sit Aarsmøde i Oxford. Ærkebiskoppen af Westminster, Kardinal Bourne, ledede Mødet, som talte Deltagere fra en Mængde forskellige Lande. Der er afholdt store Fællesmøder, men de bedste Resultater venter man af de mindre Komitémøder, hvor man søger at forberede en stadig større og fastere international Organisation, der i paakommende Tilfælde kan optræde overalt.

Kirkelig Kalender.

23. Aug. 12. Søndag efter Pintse.	30. Aug. 13. Søndag eft. Pintse.
24. — M. Bartholomæus. Apostel.	31. — M. Raymund, Bekender.
25. — Ti. Kong Ludvig, Bekender.	1. Sept. Ti. Ægidius, Abbed.
26. — O. Zephyrin, Pave og Martyr.	2. — O. Kong Stefan af Un- garn, Bekender.
27. — To. Josef af Calasanz, Bekender.	3. — To. Ferialdag.
28. — F. Augustin, Biskop og Kirkelærer.	4. — F. Ferialdag.
29. — L. Johannes Døberens Halshuggelse.	5. — L. Laurentius Justi- tiani, Biskop og Bekender.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe. Kl. -	Højmesse. Kl. 11 $\frac{1}{2}$	Andagt m. Vels m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 $\frac{1}{2}$	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 $\frac{1}{2}$	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 $\frac{1}{2}$ og 7 $\frac{1}{2}$	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 $\frac{1}{2}$	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 $\frac{1}{2}$	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 $\frac{1}{2}$	» 10 $\frac{1}{2}$
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 $\frac{1}{2}$	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 $\frac{1}{2}$	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 $\frac{1}{2}$	» 9 $\frac{1}{2}$	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 $\frac{1}{2}$	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 $\frac{1}{2}$	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 $\frac{1}{2}$ dansk	» 10 $\frac{1}{2}$ polsk	» 7 $\frac{1}{2}$
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 $\frac{1}{2}$	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 $\frac{1}{2}$
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. ⁿ Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade).....	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 $\frac{1}{2}$	» 9 $\frac{1}{2}$	» 3

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Fønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 35.

Søndag den 30. August.

1925.

INDHOLD: 13. Søndag efter Pintse. — En Samaritan. — Anglo-Katholikkernes Kongres. — Aabent Fødselsdagsbrev til Pater Breitung. — Kirkekonsekration i Clervaux. — Den katholske Menighed i Hamborg. — En Værneforening for Protestantismen. — Grundstensnedlæggelse til St. Mariæ Kirke i Aalborg. — Firmelse i Kolding. — Et Hjem for katholske unge Mænd. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Nordamerika. Kanada. — Avertissementer.

13. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 73. Herre, se hen til din Pagt, og forlad ikke helt dine fattiges Sjæle. Rejs dig, Herre, og før din Sag, og glem ikke dine Fjenders Raab. Gud, hvorfor har du forkastet os evindeligt, og din Vrede er blusset op over din Græsgangs Faar? Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, giv os at vokse i Tro, Haab og Kærlighed, og, for at vi maa kunne opnaa dine Forjættelser, saa lad os elske dine Bud. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Galaternerne, 3. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 73. Herre, se hen til din Pagt, og glem ikke helt dine fattiges Sjæle. Rejs dig, Herre, og før din Sag; kom dine Tjeneres Forsmædelse i Hu. Alleluja, alleluja.

Ps. 89. Herre, du er bleven vor Tilflugt fra Slægt og til Slægt. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 17, 11-19 (De ti spedalske).

O fring (Offertorium).

Ps. 30. Paa dig har jeg haabet, Herre; jeg sagde: Du er min Gud, i dine Hænder ligger min Skæbne.

Stillebøn (Sekreta).

Se i Naade til dit Folk, Herre, se i Naade til disse Gaver, at du, forsonet ved dette Offer, baade maa skænke os Tilgivelse og give os, hvad vi beder om. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Visd. 16. Brød fra Himlen har du givet os, Herre, det, som indeholder al Husvælselse og al Lifligheds Sødme.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, lad os ved Modtagelsen af de himmelske Sakramenter vinde Fremgang i den evige Forløsning. Ved vor Herre . . .

En Samaritan.

I Evangeliet i Dag hører vi om de ti spedalske, der blev helbredt af Jesus. Kun een af dem vendte om, da han saa, at han var helbredt, og priste Gud og takkede sin Velgører, »og denne var en Samaritan«.

Her har vi igen et Eksempel paa, at de almindeligt foragtede Mennesker er de bedste. Det gaar igen saa mange Gange i Evangelierne, baade i de Begivenheder, der berettes, og i de Lignelser, Herren fortæller. Vi har hørt det næsten hver Søndag i den sidste Tid. De gode, som Herren sætter Pris paa og roser, er Tolderne, Synderne, der omvender sig, Samaritanerne, fattige og ukendte. De onde er de højt ansete: Farisæere, Skriftkloge, Præster og Leviter, alle dem, der tiltroede sig selv at være retfærdige.

Gud har jo en anden Maade at vurdere paa, end vi Mennesker har. Han ser ind i Menneskenes Hjerter.

Vi skal lære deraf, at vi aldrig maa foragte andre Men-

nesker. Naar Vorherre fremhæver Samaritanen, saa er det særlig den nationale og religiøse Foragt, han dermed vil revse. Vist var Jøderne Guds udvalgte Folk, og Samaritanerne var det ikke, og vist havde Jøderne den sande Religion, og Samaritanerne havde den ikke. Men det havde ført til, at Jøderne foragtede de andre og bildte sig selv noget ind. I Stedet for skulde de have erkendt deres store Ansvar, at den Rigdom af Naade, de havde faaet, krævede et Liv i Naaden, et Liv som Guds sande Børn.

Parallelen er ikke vanskelig for os. Vi tror, at den katholske Kirke og den alene er Christi sande Kirke. Hvad følger saa deraf for os? Ja, absolut ikke den ringeste Foragt for andre, men Foragt for os selv, naar vi ikke sætter alt ind paa at leve som Guds Børn.

I dyb Ydmyghed skal vi erkende Guds store Godhed imod os, en Godhed, vi aldrig har forljent, og som vi aldrig er i Stand til at takke nok for. Og hele vort Liv skal være en ydmyg Stræben efter at lade Guds Naade bære Frugt i os.

Anglo-Katholikkernes Kongres.

I forrige Maaned holdt Anglo-Katholikerne Kongres i London. Det er den Fløj indenfor den anglikanske Kirke, der nærmer sig mest til den katholske Kirke baade i Liturgi og i Tro. Det er ogsaa dem, der er de førende i Samtalerne i Malines. Ved Kongressen fandt der ogsaa et stort offentligt Møde Sted i Albert Hall, og i det katholske Ugeblad »The Universe« skildrer Redemptoristpateren O. R. Vassall-Phillips dette Møde og knytter sine Bemærkninger dertil. Artiklen giver et godt Indtryk af Anglo-Katholikkernes Stilling og af de engelske Katholikkers Tanker om Forholdet.

Pater Vassall-Phillips skriver:

»Anglo-Katholikkernes Aftenmøde i Albert Hall var et meget livligt Møde. Den store Bygning var fyldt fra Loft til Gulv med en begejstret Tilhørerskare, der var vaagen, levende og rede til at gribe enhver Tanke.

Mødet blev aabnet med »Fader vor« og »Hil dig, Maria«, og derefter bad man De profundis for den afdøde Biskop af Zanzibar og den afdøde Biskop af Oxford. Disse Bønner (ogsaa anden Del af »Hil dig, Maria«) blev fremsagt som i en katholsk Forsamling — de var aabenbart velkendte og hyppigt brugte af alle dem, der var til Stede. Men man kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at Biskoppen af London, der for nogle Aar siden vakte Opsigt ved sine stærke Udtalelser imod Mariadyrkelsen, først kom ind i Salen, efter at »Hil dig, Maria« var bedt; senere stod han dog som alle andre, mens en smuk Hymne til Guds Møder blev sunget:

»For de syge og for de gamle,
for vore kære langt borte;
for de Hjerter, der hemmeligt sørger,
for alle, der trænger til vore Bønner i Dag;
for de troende, der er gaaet forud for os,
bed for dem alle, hellige Jomfru.«

Aftenens Hovedtale, der overgik alt andet i Interesse, blev holdt af Lord Halifax. Det var et gribende Indlæg for, at den anglikanske Kirke som Helhed skulde anerkende St. Peters Stols Autoritet.

Lord Halifax begyndte med at sige, at han ikke var Repræsentant for dem, der nylig havde været med ham i Malines. Han vidste, at Biskop Gore var uenig med ham i det, han her vilde sige, og de andres Mening kendte han ikke.

Hvad han havde at sige, var i Virkeligheden en Fremstilling af, hvilke store Fordele England og hele Kristenheden vilde have ved Union med og under Paven.

Han sagde, at han stolede paa, at hvis en saadan Union skulde finde Sted, vilde man nøje passe paa, 1) ikke paa upassende Maade at forandre Ærkebiskoppen af Canterburys Stilling, og 2) at lade Englænderne i Union med Den Hellige Stol beholde deres engelske Liturgi og deres engelske Bibel.

Det var meget gribende at høre den gamle Mand tale om sin forestaaende Død og at høre hans kraftige Opfor-

dring til Union, idet han mindede Tilhørerne om, at Union med Rom havde været det engelske Folks Privilegium i mere end 1000 Aar.

Det var meget gribende, men det forraadte en mærkelig Mangel paa Evne til at se Kendsgerningerne. Enhver, undtagen Lord Halifax og nogle Anglo-Katholikker, ved ganske klart, at det er umuligt for Ærkebiskoppen af Canterbury eller nogen anden at blive forenet med Den Apostoliske Stol i Rom, med mindre han har den katholske Tro. Han maa tro alt, hvad den katholske Kirke tror og lærer. Ærkebiskoppen af Canterbury vilde sikkert være den første til at indrømme, at det er han meget langt fra.

F. Eks. tror han ikke, i det mindste lærer han ikke offentligt (hvad enhver katholsk Biskop er forpligtet til) alt, hvad Konciliet i Trient har troet og lært.

Lord Halifax drømmer om, at den anglikanske Kirke som Helhed skal forene sig med Rom. Tænker han paa, hvad Anglikanernes store Masse mener, for ikke at nævne nogle af deres Biskopper og andre Førere. Hvis den katholske Kirke vilde gaa ind paa en Forening med noget Menneske, der nægtede Troen, vilde den derved selv fornægte sin Fortid, ødelægge ethvert Haab om en god Fremtid, og som den levende Guds lærende Kirke forsvinde fra Jordens Overflade — men det, ved vi, er imod Herrens Løfter og derfor umuligt.

Lord Halifax erklærede, at han troede, at Pavens Autoritet var divina providente, Guds Vilje. Paa den anden Side tror han stadig paa den anglikanske Kirke som for Øjeblikket anerkendt af Gud. Gid han maatte leve længe nok til at kunne indse, at de to Ting kan ikke forenes — en af dem maa ofres.«

Saa vidt den engelske Redemptorist, der derefter refererer Biskoppen af Londons Tale, der imidlertid holder sig paa det sædvanlige anglo-katholske Grundlag uden at komme ind paa Spørgsmaalet om Union med Rom.

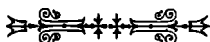
Pater Vassall-Phillips samler sit Indtryk af Aftenen i følgende Slutningslinjer:

»Man savnede i høj Grad Arbejdere ved dette Møde, det var slet ikke som, da de fyldte Albert Hall ved den

eukaristiske Kongres. Men alligevel var det et folkeligt Møde. Jeg synes, at den anglo-katholske Bevægelse er en lignende folkelig Bevægelse i det 20. Aarhundrede som Wesleys i det 18.

Hvad bliver Resultatet? Et nyt Skisma, som Wesleys, eller Union med Rom? Lord Halifax nævnte i sin Tale, at muligvis var Tilhørerne ikke enige med ham i det, han sagde om St. Peters Efterfølger. Men han var ikke i Tvivl om, at om 10 Aar vilde alle være enige med ham. Og hvem kan sige, om han har Ret eller ej?

I hvert Fald var det en meget interessant og opmuntrende Aften.«

Aabent Fødselsdagsbrev til Pater Breitung.

Kære Confrater!

Naar jeg af vort Ugeblad ser, at De om føje Dage passerer de 75, kan jeg ikke tilbageholde en Lykønskning, som vil frem — ikke fra Sindets officielle Folder, men langt inde fra.

Naar jeg vælger: ikke at lægge den i Konvolut, men lade den komme til Dem ad denne Vej, er det, fordi den gælder mere end Deres Person — den gælder en Tid, en hel Række Mænd og en Aandsretning, De staar som Symbol og Udtryk for. —

De er sikkert blevet lykønsket af gamle Elever, af Medlemmer af Ordrup Menighed, af ældre Confratres og af Personer, der gennem Aarene har set Dem paa Talerstolen. Nu skal De lykønskes af En, der hverken har gaaet i Skole hos Dem, har hørt Dem prædike, eller har overværet noget Møde, hvor De svang Sk r æ p.

Ganske simpelt, fordi jeg er kommet til vort fælles aandelige Hjem ad andre Veje — og fordi jeg er for ung til at have været med *in illo tempore*.

Alligevel savner min Lykønskning ikke Motivering — den har maaske endda en bredere Motivering end deres, som takker for konkrete Gaver. —

Naar De tænker paa hine fjerne Aar, da De stod forrest i den aandelige Strid fra vor Side, og saa ser paa vore Dage, kan De ikke undgaa at se Forskellen. Og naar De tænker paa hine Tidens Katholikker og ser vor Tids, vil De let se, hvor Typen er forandret.

Er det for meget at karakterisere den Tids Angreb paa os som Udslag af en Protestantisme, der troede sig almægtig, og som havde oktroyeret at være »dansk Kristendom« — og som Angreb fra en opkommende Dilettantisme, der troede sig alvidende, og som havde oktroyeret at være »europæisk«. Tilmed var Skytset dengang skarpere end nu til Dags, og vi var færre og mindre hjemme. Nu ser De en Offentlighed, der ikke mere behandler os som en Størrelse, man kan overse — ejheller som en uforstaaelig Fremtoning — endmindre som en Religion af lutter Følelse, men uden intellektuelt Skelet.

Vi yngre ser grant, at De har en saare stor Andel i den Forandring.

Har Johannes Jørgensen givet den danske Offentlighed et Indtryk af Catholicismens Harmoni, Universalisme, Dybde og Skønhed, saa har De tilføjet det lige saa vigtige: at »man« har faaet Øjet op for, at den katholske Tro kan forsvares ad Tankens Vej, og at Tanken, at Videnskaben bekræfter den. Paa det intellektuelle Felt er Deres Indsats ikke ringere end hans paa det poetiske.

Har De tænkt paa, hvordan en Katholik var stillet for 25—30 Aar siden i Danmark. Som »den lille« mod en Overmagt af Navne, Midler og Masse. I Fare, ja i yderste Fristelse for at lade sig imponere, for at opgive Haabet, for at løbe fra Kampen.

Hvad har Deres Position ikke betydet som Eksempel: De stod fast i den værste Storm; De spurgte om Sandhed, stædigt om Sandhed, ikke om Navne; De blev aldrig træt, hverken af Naalestik eller Gaasefødder. Og derfor sejrede De.

De har været med til at forme den nye Tid herhjemme ved ufortrødent at hævde Sandhed mod Blændværk; og De har hjulpet mange til at holde Stand ved selv at staa fast. —

Nu ser De nye Slægter, nye Mænd gaa ind i Arbejdet.

Men De ser maaske ikke altid vor Vilje til at gaa nøjagtig i det gamle Spor, til at tage fat netop der, hvor De slap. Og dog er det saadan.

Naar Umodenheden og det første ungdommelige Brus gaar af den nye Slægt, vil den faa at se, at den bygger paa en Grundvold, lagt af Bygmestre, blandt hvilke De var forrest.

Udadtil og indadtil er meget forandret; derfor maa Midler og Metoder forandres med de skiftende Tider; men Sammenhængen maa aldrig brydes.

Maatte vi yngre lære at skatte det Værk, vore For-gængere har øvet; og maatte de gamle Kæmper se mildt til det lidet, vi har naaet, og til det meget, vi har for.

Jeg vil gerne have Lov til, kære Pater, paa Deres Højlidsdag at bøje mig dybt for og ærbødigt at hylde Dem og Deres store Livsgerning — svimmel ved Tanken om de Kaar, vi vilde have haft, hvis De ikke havde lagt Grund — og i redelig Vilje til aldrig at vige et Haarsbred fra det, den forrige Slægt og vi har fælles: Den hellige romerske Kirkes Tro.

Som en ung, endnu uprøvet Broder og Medtjener af denne vor fælles herlige Moder hilser Dem

i ærbødig Hengivenhed

Peter Schindler,

Præst paa Langeland.

Kirkekonsekration i Clervaux.

Som tidligere meddelt her i Bladet fandt Konsekrationen af Sankt Mauritius Kirke Sted den 30. Juli. I Løbet af det sidste Aar er Kirken blevet udsmykket og virker derved meget lysere og større; desuden er der blevet bygget tre nye Altre, hvoraf det ene er det tidligere omtalte Ansgarsalter. Dette Alter ligger lige op til Koret og vil daglig flere Gange, naar Munkene forlader Kirken, minde dem om at bede for Nordens Omvendelse og derved forøge det i Forvejen ikke ringe Antal af Bønner, der i denne Hensigt i Klosteret opsendes til Himmelen.

Der var gjort et stort Arbejde af alle lige fra den yngste Novice til den ældste Munk for at forberede alt til

den sjældne Fest. I Dagens Anledning var Kirkens Ydre smukt prydet med Guirlander, hvori der var indflettet Roser, og desuden var der ophængt en Del Vaabenskjolde, forestillende Klosterets, Storhertugdømmets og Familien du Coëtlosquets Vaaben; som bekendt er det denne for Kirken i Almindelighed saa gavmilde Familie, der har bygget St. Maurice Kloster. Fra nær og fjern strømmede saa mange af Klosterets Venner til, at de gæstfri Munke, skønt de selv forlod deres Værelser og krøb op i smaa Loftskamre, ikke havde nær nok Plads, saa at mange maatte bo i Byen. — Blandt Gæsterne skal fremhæves Norges forhenværende Biskop, Msgr. Fallize, Landets Biskop Msgr. Nommesch, ca. 10 Abbeder fra forskellige Benediktinerklostre, deriblandt Solesmes, Maredsous, St. André Bruges, St. Martin og Maria Laach, 2 Abbeder fra belgiske Trappistklostre og 8 Kanniker fra Domkirken i Luxembourg. Desuden var der Repræsentanter fra de forskellige Ordener og fra talrige luxembourgiske og belgiske Sogne.

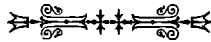
Man kan vist sjældent udenfor Rom have et saa pragtfuldt Syn som den Dag i Clervaux. Det var ikke blot Kirken og dens Højalter, der skulde konsekkreres, men desuden 12 Altre, der hver blev konsekkreret af en Biskop eller Abbed. Sent vil den, der deltog, glemme Synet af Processionen af Biskopperne og Abbederne i fuldt Ornat med Mitra og Stav paa Vej til Kirken, eller Processionen, der hentede Relikvierne, som skulde anbringes i de 13 Altre. Det var en Farvepragt og en Skønhed, en ren og en fin Liturgi, som man maa lede længe for at finde Mage til. Kirken blev naturligvis hurtig fyldt, da den aabnedes for Folket; men længe varede det ikke, da det for de fleste naturligvis blev en for langvarig og uforstaaelig Ceremoni.

Konsekrationen af St. Ansgars Alter maa særlig omtales her. Skønt Msgr. Fallize ikke var helt rask, udførte han dog den lange og besværlige Ceremoni med den største Omhu og den inderligste Fromhed. Msgr. Fallize blev assisteret af Dekanen fra Kanton Clerf og Direktøren af »Bønneforeningen for Nordens Omvendelse«, Dom H. Clause, samt af en ung norsk Benediktinermunk og en dansk Klerk.

Efter den 5 Timer lange Ceremoni kunde Abbeden af Solesmes ved $1\frac{1}{2}$ -Tiden gaa for Alteret for at holde Pontifikalmesse til Tak for den store Velsignelse, der ved den foretagne Ceremoni var strømmet ned over Kirken. Om Eftermiddagen holdtes en højtidelig Pontifikalvesper af den tidligere Abbed fra Benediktinerklosteret Saint Maure i Frankrig, Père Édouard du Coëtlosquet. Saint Maurice er nemlig Klosterfamilien fra Saint Maure, der for Aar siden

fandt Gæstfrihed i Luxembourg, og den højærv. Dom É. du Coëtlosquet dens tidligere Abbed, nu afløst af den unge Abbed Dom Alardo, som sin Forgænger Danmarks tro Ven.

I Dagens Anledning kom der en Del Lykønskningstelegrammer, blandt andre var der et fra Islands Apostoliske Præfekt af følgende Indhold: »Den Apostoliske Præfekt sender i Taknemmelighed fra Island de hjerteligste Ønsker og beder Gud velsigne Abbeden og Munkene.« — Lad ogsaa os slutte os til disse Ønsker og Bønner og bede Gud sende megen Velsignelse til de Munke, der ofrer hele deres Liv for at føre Sjæle til Himmelen. *K. B.*

Den katolske Menighed i Hamborg.

Hamborg, August 1925.

Søndag den 9. August indviede Biskoppen af Osnabrück den 7. katolske Kirke i Hamborg By, Jesu Hjertes Kirke i Hamm.

Midt i den tætbefolkede østre Bydel Hamm laa et gammelt Herresæde. Kæmpehøje Ege og Linde breder skyggende deres Grene over et gammelt, fornemt og hyggeligt Stuehus, uden om hvilket en prægtig Park paa ca. 1 ha Land breder sig. Ved et lykkeligt Tilfælde føjede det sig saaledes, at den katolske Menighed i Hamborg midt i Tysklands sværeste Tid i 1918 kunde erhverve sig denne Besiddelse for en forholdsvis lav Sum, idet den var eneste Liebhaber til Ejendommen, da den blev udbudt til Salg. Man indrettede straks et Jesu-Hjerte-Kapel paa Ejendommen, »Kapellet i Skoven«, som man i daglig Tale kaldte det paa Grund af dets idylliske Beliggenhed i Parken.

Den bundløse Afgrund, hvori Tysklands Valuta styrtede, syntes at afskære alle Muligheder for i overskuelig Fremtid at rejse en Kirkebygning her, men Hamborgs Katholikker er saa at sige trænet i Modgang, og sejt stillede de hen mod det en Gang stillede Maal. Og se, i Løbet af 7 Aar lykkedes det dog trods alt at naa saa vidt, at man nu kunde kalde Biskoppen af Osnabrück til St. Ansgars Stad for at indvie den ny Bolig for vor eukaristiske Frelser.

Vel sagtens som eneste Dansker var Meddeleren af disse Linjer til Stede ved Indvielsen af Jesu Hjerte-Kirken i Hamborg. Jubelen over det nye Kirkehus, Glæden over at se St. Ansgars værdige Efterfølger i Hamborg, blandede

sig med Vemod ved Tanken om, hvad Hamborg havde mistet, da Byen voldeligt brød med Fædrenes Tro.

Fra Hamborg var Lyset udgaet til Norden, og i Kirkens Raad var der tiltænkt Hamborg den samme Stilling for Norden, som Köln den Dag i Dag indtager for Rhinlandene. Hamborg skulde være mere end blot et Samlingssted for Alverdens materielle Rigdomme, det skulde være et aandeligt Centrum for Norden. Hamborg har nu lært at indse, at verdslig Rigdom forgaar, og at selv et handelsgeografisk Knudepunkt ikke formaar at hævde sig trods al Dygtighed, naar de politiske Forhold i Verden forandres. Udviklingen blev en ganske anden end den, der i sin Tid var tiltænkt Hamborg. Hvor den hellige Frans af Assisis fattige Disciple havde fundet et Hjemsted, staar i Dag Hamborgs Børs. Den herlige gotiske Domkirke er voldelig nedrevet, kun et Gadenavn minder nu om Stedet, hvor denne monumentale Bygning har staaet. Dens Historie, dens Betydning og dens voldsomme Undergang blev et sandt Billede paa den katholske Kirkes Skæbne i Hamborg.

I Altona, udenfor Hamborgs Porte, i Holsten lagdes omkring Aar 1600, ca. 70 Aar efter at den sidste hellige Messe var læst i Hamborgs Domkirke, den første Kimcelle for den nye katholske Menighed i Norden. Under al Modgang (Hamborg forbød saaledes under Trusel om Udvisning sine Borgere at deltage i Gudstjenesten i Altona) vedblev denne Menighed at bestaa til vore Dage, og saaledes betalte om end ubevidst Danmark lidt af sin Skyld til den hellige Ansgar. Menighedens Kirke, der er bygget i 1721, bestaar endnu den Dag i Dag i »Grosse Freiheit«. Samme Aar, som den indviedes, besøgte den danske Konge og Dronning Kirken, og man benyttede da Lejligheden til at søge om Kongens Tilladelse til at sætte et Taarn paa Kirken, men denne Ansøgning blev paa Foranledning af den protestantiske Gejstlighed i Altona afslaaet i Naade, og Kirken har den Dag i Dag intet Taarn.

Mangfoldige Gange har den hellige Ansgar i de forløbne Aarhundreder banket paa Hamborgs Porte uden at faa Adgang. I mange Aar førte Menigheden i Hamborg en skjult og forfulgt Tilværelse, snart var den evige Lampe i Aarevis slukket, snart tændtes den i private Boliger, eller den brændte i mere eller mindre hemmelige Kapeller. Først efter Napoleonskrigene kom den katholske Menighed i Hamborg i Besiddelse af en fast Kirkebygning, den lille Michaeliskirke. Men trods de mange ydre Fremskridt, der fulgte, da Katakombetiden var endt, skulde man dog faa at føle, at man kun var taalt paa Hamborgs Grund.

Pave Gregor XVI besluttede i 1839 at overdrage en

Prælat det apostoliske Vikariat for de danske og tyske Missioner med biskoppeligt Sæde i Hamborg. I December samme Aar indviedes Aachener-Præsten Laurent i Domkirken i Lièges til denne store Opgave, og i Januar det følgende Aar tiltraadte han Rejsen til Hamborg, men da den nye Biskop vilde overskride den prøjsiske Grænse, erklærede de visiterende prøjsiske Embedsmænd hans Mitra og Bispestav for Kontrabande, og i Overensstemmelse med deres Instruktioner blev disse ydre Tegn paa Biskoppens Værdighed beslaglagt.

Rygtet om Biskop Laurents Udnævnelse til Biskop af Hamborg havde nemlig fremkaldt en mægtig Bestyrtelse ikke blot i Hansestæderne, men ogsaa i Prøjsen, og Bladene aabnede et sandt Felttog mod »denne pavelige Anmasselse«, og det var et Felttog, der var ikke saa lidt mere intolerant end det, vi i Danmark for et Par Aar siden oplevede ved Biskop Brems's Udnævnelse til »Biskop af Roskilde«. Resultatet heraf blev, at det prøjsiske Regeringsmaskineri blev sat i Bevægelse, og man greb til et saa probat virkende Middel som at udvise Biskoppen af Prøjsen. Biskop Laurent, der imidlertid var naaet til sin Fødeby Aachen, blev under Politiledsagelse befordret over paa den anden Side af Grænsen. Han blev senere udnævnt til Biskop af Luxembourg, og St. Ansgars Bispestæde forblev indtil den Dag i Dag ubesat, idet Forvaltningen af de nordiske Missioner blev overdraget Biskoppen af Osnabrück.

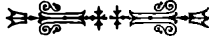
Som i alle store Diasporabyer gaar Udviklingen i Hamborg hurtigt for sig, og de Rammer, man troede skulde være rummelige nok i mange Aar, viser sig efter faa Aars Forløb at være for snævre. Dertil kommer, hvad der er særegent for Hamborg, de store Afstande, saa der er her Brug for flere Kirker endnu.

Paa Skolevæsenets Omraade gøres der ogsaa et meget stort Arbejde. Der findes for Tiden i Hamborg 7 Menighedsskoler og 2 højere Skoler. I Betragtning af, at Katholikkerne i Hamborg først ved Revolutionen i 1918 opnaaede de samme Rettigheder, som Trosfællerne i Danmark har haft i over to Menneskealdre, staar den katolske Skole i Hamborg paa et overordentlig højt Stade.

Den katholske Menighed i Hamborg adskiller sig fra den danske derved, at det store Flertal bestaar af fødte Katholikker, selv om der selvfølgelig ogsaa findes en Del Konvertiter. Hamborg, den store Havne- og Industristad, drager Folk fra alle tyske Lande til sig, og i Menigheden, der omfatter omkring 50,000 Sjæle, er alle tyske Stammer og Dialekter repræsenteret. Og er end Menighedens Kirker jævne og simple Bygninger, som i Pragt og Herlighed

ikke kan maale sig med andre Egenes Prægtbygninger, saa er Kærligheden til og Glæden over disse Gudshuse ikke ringere. Det er netop en Ejendommelighed for Diaspora-Menighederne, at de elsker deres Gudshuse. De har lært Tomheden andet Steds at kende, og deres hele Længsel staar til Tabernaklet; hvor det findes, der er al Himmelens Herlighed udgydt.

K. Høegh-Nissen.

En Værneforening for Protestantismen.

De fleste vil sikkert ved denne Overskrift tænke, at det kan der være god Mening i. Protestantismen trænger til Værn imod al den Vantro og Rationalisme og liberale Theologi, der mere og mere ødelægger den protestantiske Kristendom. Man skulde synes, der var en stor og vigtig Opgave, og man bliver ikke lidt forbavset, naar man ser, at det, Kræfterne skal bruges til, er en Værneforening mod den katholske Kirke.

I »Præsteforeningens Blad« findes der den 17. Juli en Artikel med Overskriften »Det internationale Forbund til Værn for Protestantismen«. I denne Artikel meddeles det, at Præsteforeningens Bestyrelse fra Domprovst Pffannenstill i Lund har modtaget en Opfordring til at træde i Forbindelse med dette Forbund. Bestyrelsen har derefter nedsat et Udvalg bestaaende af Foreningens Formand, Sognepræst A. Birke, og Domprovst Martensen-Larsen til at undersøge denne Sag, og de to Herrer meddeler nu Resultatet af deres Undersøgelser.

»Allerede i mange Aar har der i forskellige Lande været Foreninger til Værn for Protestantismen mod Rom, Sekter og Atheismen, men disse Foreninger har hidtil ikke haft Forbindelse med hverandre.« Det er imidlertid sket i 1924, og den 1. Januar 1925 bestaar det internationale Forbund af 14 forskellige Landsgrupper.

Det lyder meget almindeligt, dette om et Forbund til Værn for Protestantismen, selv om ogsaa de Angribere, der skal værnes imod, nævnes, »Rom, Sekter og Atheismen«. I Virkeligheden synes det hele at være en Kamporganisation mod den katholske Kirke.

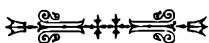
Den drivende Kraft i Forbundet er det tyske evangeliske Forbund, »Der evangelische Bund«. Det er denne Forening, der har faaet det internationale Forbund dannel, og i dens Bygning i Berlin har Forbundet sit Generalsekretariat. »Der evangelische Bund« repræsenterer en Aandsretning og et Sindelag overfor den katholske Kirke, som vi hidtil lykkelig har været fri for herhjemme. Foreningen er stiftet som et »Schutz- und Trutzbündnis« imod »den sejrige Ultramontanismes Overmod«, og den har i høj Grad bidraget til at fremkalde og vedligeholde et fuldstændigt Fjendskab mellem Katholikker og Protestanter i Tyskland.

I det nu dannede internationale Forbund spiller »Der evangelische Bund« første Violin, og det skal nok lykkes at præge det. Forbundet har sat sig to Opgaver, den første er positiv, og den anden er »den Protestantismus und seine Sendung gegen Anfeindungen zu verteidigen, insbesondere gegen die heutigen gegenreformatorischen Bestrebungen«. Forbundet har oprettet et Pressebureau, og om det fortælles der i Præsteforeningens Blad:

»Forbundet har oprettet et internationalt protestantisk Pressebureau (ledes af en Englænder, en Tysker og en Svensker), der af og til træder i Virksomhed. Første Gang skete det i Anledning af den eucharistiske Verdenskongres i Amsterdam i Fjor, og nu er det atter i Virksomhed paa Grund af den romerske Canisiusuge i Jubelaaet. Bureauet vil ved saadanne Lejligheder søge at tegne det rette Billede af de religiøse Forhold i de forskellige Lande, særlig Forholdet mellem Katholicismen og Protestantismen. Efter Kongressen i Amsterdam sendte det bl. a. ca. 200 Artikler til Aviser og Tidsskrifter, og enkelte af dem blev endog optaget i katholske Blade. Efter Peter Canisiusugen vil der atter høres fra det.«

Der er saaledes næppe Tvivl om, hvad Mening er. Og her skal ikke siges noget imod at Protestanterne vil kæmpe imod den katholske Kirke, det er jo ganske naturligt. Det er kun i høj Grad beklageligt, at det skal ske under Ledelse af »Der evangelische Bund«, der har bidraget saa stærkt til at fremme Hadet imellem de for-

skellige Trossamfund i Stedet for Forstaaelsen og Kærligheden. Jeg synes ogsaa, at Pastor Birke og Domprovst Martensen-Larsen kunde have sagt rent ud, hvad det drejer sig om, og f. Eks. have givet deres Redegørelse Overskriften »Til Kamp imod Rom«. Og jeg synes, det er ganske forkert, naar de tilsidst siger, at der paa et kommende Repræsentantmøde skal forhandles om, »hvoreledes man paa bedste Maade her fra Danmark kan være med i det Arbejde for Evangeliets Fremgang, der gøres i denne Forening«; det er absolut ikke Evangeliets Fremgang, det drejer sig om. Bernh. Jensen.

Grundstensnedlæggelse til St. Mariæ Kirke i Aalborg.

Søndag den 16. August, paa den Dag, da Festen for Maria's Optagelse til Himmelen fejredes offentlig, fejrede ogsaa vor ny Kirke sin Fødselsdag, idet den højtidelige Grundstensnedlæggelse fandt Sted paa denne Dag i Menighedens Nærværelse.

Med stor Spænding og Ængstelse havde man ventet den lange Arbejdsstandsningstid til Ende, mere og mere tvivlsomt blev det, om det vilde være muligt at fortsætte det store Byggeforetagende, hvortil Piloteringen just var kommet i Gang; hver Dag var skæbnesvanger, thi man maatte jo have nogenlunde Sikkerhed for, at Bygningen kunde komme under Tag før Vinterens Komme. Vi drog et Lettelsens Suk, da vi fik at vide, at Kirkens energiske Bygmester, Murermester Thomsen-Støtt, ikke vilde give op, men sætte saa stor en Arbejdsstyrke i Gang, at han turde love at naa Maalet i rette Tid.

Det har været en hel Fest at følge det Arbejde, som er gaaet for sig her i disse Maaneder. Op imod en Snes Mand har arbejdet og arbejder stadig her; men sjældent har man vist set saa mange Arbejdere gaa med en saadan Interesse til et Foretagende, som det her har været Tilfældet; man tager ikke fejl af, naar man ser det Resultat, der allerede er naaet, at det skyldes baade Intelligens og Kærlighed til Opgaven.

Kirkens Ydermur er nu hele Vejen rundt naaet til en

Højde af ca. 7 m, og Murene om det tilstødende Sakristi er over Mandshøjde. De 8 Søjler inde i Kirken, bestemte til at støtte Hvælvingerne, er naaet i Højde med Ydermuren, og Granitsøjlerne, der flankerer Kirkedøren mellem de to Taarne, er paa deres Plads.

Søndag Formiddag samledes Menigheden — og kun den — inden for den ny Kirkes Mure. I Korrundingen var der paa et stort Tæppe opstillet et Alterbord under en meget smuk, guldbroderet Baldakin af hvid Silke. Bag Alteret stod et andet Bord, hvorpaa Grundstenen samt en tilloddet Blykasse laa omgivet af et Væld af Blomster. Overalt saas pavelige og danske Flag og paa Væggen bag ved Alteret et Banner med Maria's Optagelse til Himmelen. Til venstre for Alteret havde Kirkeforstanderne deres Plads, og til Menigheden var der opstillet Stole midt i Kirkerummet.

Præcis Kl. 10 begyndte Højtideligheden. Ledsaget af Ministranter og hvidklædte Smaapiger traadte Sognepræsten, P. Merx, med P. Brentegani som Assistent ind i Kirken. Medens Allehelgenslitaniet blev afsunget med Musikledsagelse af Harmonium og Violiner, foretog P. Merx Grundstensnedlæggelsen, idet han først anbragte Blykassen i Muraabningen bag Alteret og derefter murede Stenen fast over den. Til Slut slog han med en lille Hammer et Slag paa Stenen, og under Afsyngelsen af Salmen: Fast skal min Daabspagt evig staa — passede derpaa hele Menigheden, baade voksne og Børn, forbi Stenen, og hver især slog et Slag paa den med Hammeren.

Under den derpaa følgende stille Messe holdt P. Merx en Festprædiken i Dagens Anledning. Før Talen oplæste Pastoren Indholdet af det Dokument, som var indesluttet i Blykassen. Det var affattet paa Latin og indeholdt Kirkens Tilblivelseshistorie. Foruden de gængse danske Mønter og en Maria-Theresiathaler laa der i Kassen en Sparekassebog med den Vedtegning, at de Penge, der var indsat paa den, først kunde hæves i Aaret 2175, hvorefter de med Renter og Renters Rente skulde bruges som Byggefond til en ny Kirke i Aalborg. Bogen var en Gave fra Hr. Godsejer Johan Knudsen.

Efter Oplæsningen begyndte Talen. P. Merx mindede først om den længstforvundne Tid her i Landet, da Kristendommen var saa levende og virksom, at den evige Lampe brændte paa langt over 2000 Altre, men ogsaa om den Tid, der fulgte efter, paa hvilken man kunde anvende et Ord fra Begrædelsernes Bog: »Landet er udtømt og udplyndret, Sions Veje græder, fordi ingen mere kommer til Festen; fra Sions Datter er al Prydelse gaaet bort, Herren har forkastet sit Alter, det kostbare Guld, de hellige Stene er henkastet paa Gadehjørner«. — I 300 Aar var det hel-

lige Sakramente hjemløst paa vore Altre, Katholikkerne var landsforviste, og alt, hvad der var dem dyrebart og helligt, var ødelagt.

Der var dog ikke Grund til at klage derover. Kristendommens Begyndelse var en grusom Ødelæggelse af den helligste og største Kirke: Jesu Christi Menneskehed, i hvilken Guddommen boede. »Nedbryder dette Tempel«, var Christi Ord, og det blev atter oprejst ved Herrens Opstandelse, som Skriften siger: »Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, er blevet en Hjørnesteen«, til den Grundsten, paa hvilken Guds Kirke her paa Jorden hviler.

En saadan Opstandelse var ogsaa kommet for vor Kirke her i Landet: for ca. 70 Aar siden blev den evige Lampe tændt paany, og i Løbet af den Tid var ikke saa faa ny Kirker blevet rejst. I Dag havde ogsaa vi lagt en Grundsten til en ny Kirke, og det var da Ceremoniernes dybere Betydning, at Christus og Troen paa ham skulde være denne Kirkes Grundvold, Jesu Christi sande Lære skulde forkyndes, og hans 7 Sakramenter forvaltes herinde. Katholikkerne havde ved deres Slag paa Stenen ogsaa villet tilkendegive deres Tro, det var en Slags Daabspagtsfornyelse. Denne glædelige Begivenhed førte derfor Tanken bort fra de henrundne Tider, man saa kun paa det store Foretagende og omgav det med fromme Tanker og hjertelige Ønsker; thi det virkeliggjorde jo alt det, som vi havde baaret i vort Hjerte i mange Aar.

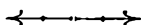
Der var maaske dem, der allerede havde opgivet Haabet om at faa en ny Kirke, endnu i Fjor saa det ud, som om Opfyldelsen af dette Ønske var skudt langt ud i Fremtiden, men derfor var Glæden saa meget større i Dag, da vi saa det opfyldt.

Vi vidste jo saare vel, at Gud ikke trængte til vore Kirkehuse, men vi selv kunde ikke undvære dem, de var vort aandelige Hjem; thi lige saa mange fine, kostbare Traade, kære, ømme Minder, der forbinder os med vort Hjem, lige saa mange er der ogsaa, der knytter os til vore Kirker. Her bor jo vor i Alterets hellige Sakramente skjulte Gud og Ven, her udgydes Religionens Balsam i vore Sjæle, her rækkes os Livets Brød, her flyder de resende Vande, her slutter Mand og Kvinde Pagt for hele Livet, og herfra skal vi ogsaa engang bæres ud til den sidste Hvile til Opstandelsens Dag. Med det for Øje var Højtideligheden i Dag en stor Fest for os. Idet han takkede Gud og rettede en Tak til alle dem, der havde bidraget til Værkets Fremgang ved deres Arbejde, Gaver og Bønner — det sidste understregede han stærkt og mente, at den hellige Time, som blev indført her for nogle Aar siden, havde haft den største Part deri — udtalte han det Ønske, at vor kære

Gudsmoder, hvis Navn Kirken skulde bære, maatte drage Velsignelse ned over den vordende Kirke ved sin Forbøn, og at Kirken, som det hedder i Grundstensdokumentet, maatte blive et uforgængeligt Mindesmærke om katolsk Tro. Naar Grundstenen engang efter mange Aars Forløb skulde hæves, haabede han, at der i Aalborg maatte findes en talrig Menighed med fast Tro paa Gud, inderlig Kærlighed til Kirken og uovertræffelig i Troskab mod Fædrelandet. Det ønskede han i Treenighedens Navn.

Pastoren læste derefter Messen til Ende, man afsang et højtideligt Te Deum, og den smukke Festlighed sluttede.

Th. Fr.

Firmelse i Kolding.

Søndag den 23. August modtog 70 Personer, voksne og Børn, Firmelsens Sakramente i vor Kirke; det var en Fremgang paa 7 fra for 2 Aar siden. De to ældste var paa 67 og 72.

Kirken var stuvende fuld.

Biskoppens Tale henrev alle. Han skildrede særlig, hvorledes Mennesker kommer ud af Ligevægt, naar de mister Troen paa og Kærligheden til Gud. Biskoppen opfordrede os alle til at være Menneskefiskere ved Eksempel, Ord og Forbøn. — Det blev en stor Dag for vor Kirke.

Medens Biskoppen meddelte Sakramentet, blev der spillet meget smukt og dæmpet af Hr. Organist Klose i Forbindelse med Hr. Violinist Svendsen og Hr. Cellist Frahm. De to sidstnævnte Herrer, der ikke er Katholikker, kommer tit af sig selv og spiller i Kirken under Højmessens til stor Glæde for Menigheden.

Hr. Pastor Resch havde vist os den Godhed at komme for at hjælpe til, hvilket bl. a. muliggjorde, at Sognepræsten kunde høre Skrifte under Biskoppens Messe.

Om Aftenen fandt der en festlig Sammenkomst Sted i Skolens Sal. Efter at Hr. Kriminalbetjent Kallan havde budt velkommen, traadte 3 Piger fra Skolens ældste Klasse frem for Biskoppen og fremsagde nedenstaaende Digt af Hr. Kallan:

SMAAT BEGYNDT.

En Sædemand gik ud at saa,
Han maatte sma at begynde,
Thi Ageren var gold som faa,

Og Pengemidlerne var smaa;
 Men lært han havde at forstaa,
 At man skal godt begynde,
 Saa gik han ud at saa.

Du gik som Sædemanden ud,
 Du maatte smaat begynde;
 Den Sæd, du fik i Haand af Gud,
 Blev saa't i Sjæleagren ud,
 I Tjørn, paa Vej, blandt Sten, i Slud. —
 En Dag skal Høst begynde,
 Hvor Sæd blev kastet ud.

Her staar vi nu som dine Børn,
 Og vi vil smaat begynde;
 Ej vingestærk som Himlens Ørn,
 Ej Kraft og Mod som Jordens Bjørn,
 Vi evner kun en lille Tørn;
 Men vi vil godt begynde. —
 Saa spørger dine Børn:

»Vil du vor Gave vel forsmaa?
 Vi kan kun smaat begynde.
 Vi ønsker, at du skal forstaa,
 At det af Gaven frem skal gaa,
 Det først og sidst vi bygger paa,
 Det bedste at begynde.
 Vil du det saa forsmaa?

— — —

Smaat begyndt er bare smaat;
 Godt begyndt er lidt men godt. —

Smaat begyndt er Vej til stort;
 Godt begyndt er Hælvten gjort. —

Smaat begyndt det største Værk;
 Godt begyndt gør Svaghed stærk.

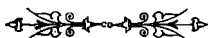
Derefter overrakte Franciska Holdt Biskoppen en Pakke. Den blev lukket op og viste sig at indeholde en Bog i rødt Skindbind, hvorpaa der med Guldbogstaver var trykt: S m a a t b e g y n d t — Ø k o n o m i s k N o v e l l e. Biskoppen aabnede Bogen og forefandt efter en Tilegnelse og det ovenfor aftrykte Digt en Side, hvorpaa der ikke var andet end en fastklæbet skinnende blank Eenøre. Næste Blad fremviste en ligesaa skinnende Toøre, og saa gik det videre med 5-, 10-, 25- og 50-Ører. Saa slog det over i Sedlerne;

efter en Tikroneseddel fulgte en Halvtredser og derefter paa det sidste Blad en Hundredekroneseddel. Endelig laa der bag i Bogen en Konvolut, hvorpaa der stod skrevet: »Stumper af en Femhundredekroneseddel, vurderede til 23 Kr. 12 Øre«. — Det hele var en Gave fra Menigheden, der endnu ikke formaar ret meget, men ved, at: »Smaat begyndt er godt begyndt, og godt begyndt er halvt fuldendt.«

Sognepræsten udbragte et Leve for Biskoppen og motiverede det med en kort Rejsebeskrivelse: I Mandags kom Biskoppen fra Belgien, Fredag tog han til Vejle, Lørdag til Kolding, nu Søndag Aften til Fredericia for at tale med Sognepræsten der, straks derefter til København, paa Lørdag til Ungdomsfest i Odense, paa næste Lørdag til Firmelse i Nykøbing paa Falster.

Biskoppen holdt en lang og interessant Tale, hvori han bl. a. fortalte, at han nu snart vil være danske Statsborger. Hr. Kriminalbetjent Kallan fremhævede den store Betydning af dette Skridt og den dybe Glæde hos alle danske Katholikker. Der paafulgte en begejstret Klapsalve.

Det var en dejlig Dag for os alle her i Kolding, en Dag, der lod os se det kirkelige Hyrdeembede i dets Glans og det en Glans, der varmer Hjerterne. Den Forstaaelse, der var, for, at vi ikke blot skal være modtagende, men at vi skal hjælpe, støtte, glæde og opmuntre Biskoppen i hans anstrengende Gerning, den Forstaaelse er blevet mægtigt øget og vil forhaabentlig i Fremtiden sætte større og større Frugter. Sgr.

Et Hjem for katholske unge Mænd.

EN FORESPØRGSEL.

Da der er Mulighed for, at et saadant Hjem i Løbet af et Aars Tid vil blive oprettet, beder jeg dem, der maatte være interesserede i et saadant Foretagende, henvende sig til mig.

Vi vilde gerne vide, hvor mange unge (i 14—18 Aars Alderen) man kunde regne med til Starten af »Hjemmet«, og hvormeget der kan betales for dem. Af de Svar, der bliver givet paa denne Forespørgsel, vil det derfor for en stor Del afhænge, om Ideen bliver realiseret.

Det synes os at være en smuk Gerning at tage op, og

vi vilde gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at Institutionen baade blev saa meget Hjem og saa meget katolsk Hjem som muligt.

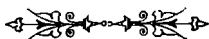
Sakramentskirkens Præstebolig,

d. 19. August 1925

Cay Benzon,

Præst

Nørrebrogade 27 C¹.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Under sit sidste Besøg i Rom har den Apostolske Vikar for Danmark, Msgr. J. Brems bl. a. udvirket, at Medlem af Sakramentskirkens Forvaltningsraad, Hr. Vejinspektør L. A. Nielsen samt Kirkens Kordirigent, Hr. Ingeniør Albert Husson har faaet den pavelige Udmærkelse »pro ecclesia et pontifice«. Det er en for begges Vedkommende velfortjent Udmærkelse. Hr. Vejinspektør Nielsen har ikke blot siden Sakramentskirkens Opførelse været regnskabsførende Medlem af Kirkens Forvaltningsraad, men lige siden afdøde Pastor Neuvels Køb af Heilbuths Ejendom, Nørrebrogade 27, altsaa siden 1890, været en for Pastor Neuvel aldeles uundværlig og fuldstændig uegennyttig Medhjælper i Administrationen, baade af den gamle og af den senere (Aar 1900) ny opførte Ejendom. Kirkens afdøde Stifter og Grundlægger satte megen Pris paa denne lige saa beskedne som dygtige og paalidelige Administrator. Og Hr. Kordirigent Albert Husson har ligeledes vist sin store Interesse for Kirkens Sag ved straks, da Sakramentskirken var færdig, — gratis — at tilbyde sit ingenlunde ringe Arbejde med at samle et Kirkekor, indøve det og holde sammen om det og hver eneste Søn- og Helligdag hele Aaret rundt at dirigere det med stor Færdighed og Ihærdighed. Og allerede tidligere, førend Sakramentskirken var til, har Hr. Husson paataget sig lignende Arbejde baade ved Rosenkranskirken og St. Annæ Kirke, og er i det hele taget altid overordentlig beredt til paa en sjælden offervillig Maade at stille sin Tid og sine Evner til Kirkens Tjeneste. Derfor er som sagt ogsaa for sidstnævntes Vedkommende Udmærkelsen særdeles velfortjent. N.

Rom. En af de romerske Deputerede har anmodet den italienske Regering om igen at rejse Korset paa Colosseum, som Frimurerne i sin Tid lod nedtage. Den italien-

ske Undervisningsminister Fedele har svaret paa Anmodningen: »Den Tid, da de politiske Lidenskaber ødelagde saa meget, har smaalige Mennesker ogsaa haaned det hellegste i Folket, den religiøse Følelse. De har uden Held søgt at berøve Rom den Forrang, som Aarhundreder har givet det, at være ikke blot Cæsarenes By, men ogsaa det nye Jerusalem, som alle Sjæle, der længes efter Fred og aandelig Glæde, vender sig imod. Korset skal igen indtage sin Plads paa Colosseum og vise, at det italienske Folk vedkender sig sin Historie og forstaar den hellige Stads Bestemmelse, som er uløseligt knyttet til hele Nationens Hæder«.

Nordamerika. Af Interesse er følgende statistiske Tabel, der viser den katolske Kirkes Udvikling i de forenede Stater fra 1822 til 1922.

Aar.	Stifter.	Præster.	Katolikker.
1822	9	78	600,000
1832	11	248	1,000,000
1842	16	562	1,300,000
1852	32	1,421	1,600,000
1862	43	2,284	2,000,000
1872	56	4,184	4,829,900
1882	63	6,438	6,370,858
1892	80	9,067	8,647,221
1902	87	11,986	10,759,330
1912	98	17,608	15,019,074
1922	103	21,164	17,616,676

— I New Yorks 49. Gade ligger en katolsk Kirke, der tilhører Skuespillergildet. Denne mærkelige Forening har 5000 Medlemmer, og Foreningens Hovedsæde er ved denne Kirke. Dens Opgave er gensidig Hjælp baade aandelig og materiel. Ikke mindre end 130,000 Dollars har den udbetalt til Medlemmer, der var kommet i Nød. Særlig tager Gildet sig af de unge, der vil til Theatret, hjælper dem frem, der duer noget, og sørger for, at de andre snarest muligt vælger en anden Levevej. Ved Gildets Kirke i New York bor de Præster, der har faaet den særlige Opgave at lede Foreningen. Hver Søndag er der en Messe kun for Medlemmer, og hvert Aar holdes der Eksercitier. Det er et stort og meget lovende Forsøg paa at pleje det religiøse Liv blandt Skuespillerne.

Kanada. Den nyeste kirkelige Statistik for Kanada viser, at der findes 11 Kirkeprovinser med ialt 37 Stifter og 7 Apostoliske Vikariater, desuden har Ruthenerne en Biskop af deres særlige Ritus. Der er ialt ca. 3½ Mill. Katolikker med ca. 6000 Præster. 41 mandlige og 92 kvindelige Ordenssamfund virker i det udstrakte Land.

Sakramentskirken. Aftenandagten Kl. 6 om Søndagen genoptages den første Søndag i September.

St. Ansgars Kirkekor genoptager sine Prøver, efter Ferien. Prøve holdes hver Fredag Aften Kl. 8¹/₂ i Prøvesalen, Bredgade 67² o. G., hvor interesserede Damer og Herrer, der kunde ønske at deltage, bedes henvende sig. *J. Hammermüller.*

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 1. Septbr. Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige Møder Torsdag d. 3. September. Kl. 8.

Immaculata Kongregationen holder Møde Tirsdag d. 1. September i Jesu Hjerte Kirke Kl. 4¹/₂.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. Septbr.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt. Sakramentet udstilles allerede Kl. 5¹/₂.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen sakramental Velsignelse. Sakramentet er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Katholischer Gottesdienst mit deutscher Predigt

findet künftighin jeden 1. und 3. Sonntag im Monat in der St. Knuds Kapelle statt. Alle deutschsprechenden Katholiken werden ersucht sich für denselben zu interessieren, da von ihrem Interesse das Weiterbestehen desselben abhängt. Das erste Hochamt mit deutscher Predigt ist Sonntag 6. Sept. 10 Uhr.

Bøn om Hjælp.

En Familie med 5 Børn har pludselig mistet sin Forsørger og er i stor Nød.

Enhver, der har Evne og Vilje til at hjælpe her, kan give eller sende sit Bidrag til en af Sakramentskirkens Præster, Nørrebrogade 27 C.

Credo. August 1925. Indhold: Gammalsvensk bøn till Sankt Lars. — Kyrkan och de nutida enhetssträvandena inom kristenheten. — Credo unam, sanctam, catholicam et apostolicam ecclesiam. — Mera efterskörd från Romfärden. — Tillbaka till fädernas Kyrka. — Diskussionen för dagen. Luthers kyrka och vi. — Från Credos torn. — Våra katolske hem. 1. Om Jesu manlighet. 2. »Det, som skall ske, sker ändå.» 3. Napoleon och pagen. 4. Där är Hans lust att bo. 5. Konung, hjälte och helgon. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholdes Genneimgang af Troeslæren:

hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.

Kirkelig Kalender.

<p>30. Aug. 13. Søndag eft. Pintse. 31. — M. Raymund, Bekender. 1. Sept. Ti. Ægidius, Abbed. 2. — O. Kong Stefan af Ungarn, Bekender. 3. — To. Ferialdag. 4. — F. Ferialdag. 5. — L. Laurentius Justitiani, Biskop og Bekender</p>	<p>6. Sept. 14. Søndag efter Pintse. 7. — M. Ferialdag. 8. — Ti. Mariæ Fødsel. 9. — O. Gorgonius, Martyr. 10. — To. Nicolaus af Tolentino, Bekender. 11. — F. Protus og Hyacinth, Martyrer. 12. — L. Mariæ hl. Navn.</p>
---	---

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provensen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryegade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10	polsk » -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂	polsk » 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsegade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade).....	» -	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

K. U. B. (Kalbolsk Underrettings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften. fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnément 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Følvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 36.

Søndag den 6. September.

1925.

INDHOLD: 14. Søndag efter Pintse. — Søg først Guds Rige. — Katholsk Ungdoms Landsmøde. — De katholske Universiter. — Sankt Ansgarsfest paa Skamlingsbanken. — Landgrevinden af Hessen. — Pavens Svar. — Aftensystemet. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Assens. England. Tyskland. — Avertissementer.

14. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 83. Se til os, vor Beskytter og Gud, og se til din Salvedes Aasyn; thi een Dag i dine Forgaarde er bedre end tusinde. Hvor er dine Boliger yndige, al Styrkes Gud! Min Sjæl længes, ja vansmægter efter Herrens Forgaarde. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, vogt din Kirke med uafsladelig Naade, og, da den menneskelige Forkrænkelighed uden din Understøttelse fælder, saa lad den altid ved din Hjælp holdes borte fra Synd og ledes til Frelse. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Galaterne, 5. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 117. Det er godt at sætte sin Lid til Herren fremfor at sætte sin Lid til Mennesker. Det er godt at haabe paa Herren fremfor at haabe paa Fyrster. Alleluja, alleluja.

Ps. 94. Kom og lad os lovsynge Herren, lad os juble for Gud, vor Frelser. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 6, 24-33 (Ingen kan tjene to Her-
rer).

O fring (Offertorium).

Ps. 33. Herrens Engel lejrer sig trindt omkring dem, som frygter ham, og befrier dem. Prøv og se dog, hvor god Herren er.

Stillebøn (Sekreta).

Forund os, beder vi dig, Herre, at dette Frelsens Offer maa vorde os baade en Renselse af vore Synder og en Forsoning af din Magt. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Matth. 6. Tragt først efter Guds Rige, da skal alt det andet tillægges eder, siger Herren.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad dine Sakramenter altid rense og skærme os og føre os til den evige Frelses Maal. Ved vor Herre . . .

„Søg først Guds Rige.“

Naar vi vil se, hvad Guds Rige er, saa lad os til at begynde med gaa tilbage til det gamle Testamente og se, hvad Jøderne dengang tænkte sig ved Guds Rige, thi de ventede jo altid netop paa dette Rige. Der finder vi hos David en Beskrivelse af det Rige, som Guds Sendebud, Messias, skal grundlægge: »Han skal herske fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jorderigets Grænser . . . Og alle Jordens Konger skal tilbede ham, alle Folk skal tjene ham.« I hans Rige skal der herske Retfærdighed og Rigdom og evig Fred. Det Rige længtes Jøderne efter, og det faldt dem slet ikke vanskeligt at bede, som David havde bedt: »Min Sjæl længes, ja vansmægter efter Herrens Forgaard.« Men da saa Messias kom og grundede sit Rige, saa var det saa helt anderledes end det, de havde tænkt

sig, og derfor vilde de ikke vide noget af, at det skulde være det ventede Guds Rige, nej Guds Rige skulde netop i sig have al Jordens Herlighed.

Og da Jesus af Nazareth paastod, at det, han bragte, var Guds Rige, og at der ikke gaves noget andet Rige, saa blev han anklaget for Gudsbespottelse og for at have villet gøre sig til Konge. Men for Pilatus forklarer Jesus: »Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, da skulde mine Tjenere vel kæmpe for, at jeg ikke blev overgivet til Jøderne. Men nu er mit Rige ikke herfra. Da sagde Pilatus til ham: Altsaa er du dog en Konge? Jesus svarede: Du siger det; jeg er en Konge.« Jesus Christus var og er en Konge, men hans Rige er ikke af denne Verden.

Alligevel ser vi efter Herrens Opstandelse og Himmelfart, at han har et Rige i denne Verden. Der gaar virkelig hans Tjenere ud og kæmper for ham. Men de kæmper ikke med Vaabenmagt, de kæmper med Herrens Ord og med Aandens Magt, med Vaaben, som ikke er af denne Verden. Apostlene vandrer ud og udbreder Guds Rige. Og mens det først lignede et Sennepskorn, det mindste af alle Korn, bliver det efterhaanden til et stort Træ, og Fuglene kommer og bor i dets Grene. Paa Christi Kirke passer Psalmistens Ord om, at Christus hersker fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jorderigets Grænses. Det er blevet et mægtigt Rige, der omfatter den hele Jord. I dette Rige er Gud selv Kongen, og her uddeler han sine Gaver og sin Naade til alle dem, der hører til Riget. Her er de syv Sakramenter, som gør Menneskene rige og lykkelige. Her er Messeofret, som soner al Skyld og opfylder hver Bøn, her er Bønner og Andagtsøvelser, som uafbrudt stiger op for Guds Trone, her er Hellighed og Dyd som kongelige Gaver fra Gud og som Gaver til ham. Ja, her er det hellige Guds Rige. Det er i Sandhed et Rige, som ikke er af denne Verden, skønt det er i denne Verden. Det er ikke af denne Verden, ikke grundlagt med Vold og Menneskekløgt, men grundlagt af Gud, udbredt af ham ved hans Aands Kraft. Det er ikke et Rige af denne Verden, hvor Mennesker bøjer sig for Mennesker og adlyder Menneskers Bud, det er Guds eget Rige, hvor han er den

eneste, der hersker til alle Tider. Det er ikke et Rige af denne Verden, hvis første Opgave er at skærme Indbyggernes Liv og Ejendom og at hjælpe dem til at leve saa behageligt som muligt, det er Guds Rige, hvis eneste Opgave er den at føre Menneskene til Gud, et Rige, hvor Liv og Ejendom agtes for ringe, ja for intet imod det at komme til Gud.

Det er Guds Riges Opgave her paa Jorden, at føre os alle til Gud, og derfor grundlægge ligesom et nyt Guds Rige inden i hver enkelt Menneskesjæl. Naar et Menneske modtager Daabens Sakramente, da flyr fra hans Sjæl saa at sige Djævelen og al hans Pragt og Herlighed, som forsages ved Daaben, og den Helligaand selv tager med den helligørende Naade paa særlig Maade Bolig i Sjælen. Det døbte Menneske bliver Guds Ven, ja Guds Barn og faar ligefrem Del i den guddommelige Natur, bliver Gud lig. Med den helligørende Naade drager ogsaa et rigt Følge af Dyder og overnaturlige Gaver ind i Sjælen, først og fremmest de guddommelige Dyder, Tro, Haab og Kærlighed, og alle den Helligaands Gaver. Kan vi ikke sige, at en saadan nydøbt Sjæl er som et Guds Rige, hvor den Helligaand troner i guddommelig Pragt. Og naar saa det døbte Menneske vokser op og kommer til det Tidspunkt, hvor det selv maa vælge mellem Gud og Mammon, hvor det ligesom staar paa Skillevejen, naar det da vælger at tjene Gud, bøjer sig i Støvet og kaarer Christus til sin Konge, da har det i Sandhed Guds Rige i sin Sjæl. Men da gælder det om at værne om dette Rige, som saa let kan blive ødelagt. Da gælder det om altid at være klar over, at alt, hvad Mennesket har, har det fra Gud, at erkende, at Sjæl og Legeme og Livet og alle dets Goder er Guds, Dele i det Rige, som Gud hersker over. Det er dette, den hl. Apostel Paulus udtrykte med de Ord: »Jeg lever, dog ikke jeg mere, men Christus lever i mig.« Jeg er kun et Rige, hvori Christus lever og hersker uindskrænket.

Dette indre Rige i Menneskejælene er en Følge af det ydre Guds Rige, af Kirkens Virksomhed paa Jorden. Formaalet for Kirken er netop at helligøre Menneskene, at gøre Gud til Herre over enhver af os. »Søg først Guds

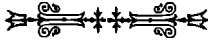
Rige og hans Retfærdighed,« siger Herren. De to Ting hører nøje sammen. Kirken, det ydre Guds Rige, bringer Retfærdigheden, og Retfærdigheden danner igen Grundlaget for det indre Guds Rige. Ogsaa dette indre Guds Rige var det, Christus vilde bringe, det var netop hans Livs Opgave at rense fra Synd og give Naade, gennem sin Kirke til hver enkelt Sjæl. Frelseren kom for at bringe Guds Rige og aabne Himmeriges Rige. Det gjorde Herren ved at stifte sin Kirke og udruste den med de mange Naademidler. Derved kunde hver Sjæl blive hans Ejendom. Og naar en Sjæl var blevet Guds her paa Jorden, da skulde den ogsaa have Lov at komme ind i Guds Rige i den anden Verden.

I den anden Verden, der er fremfor alt Guds Rige, det Rige, hvor Christus troner ved Faderens Højre. Der er den gamle Spaadom gaaet i Opfyldelse: »Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Side, indtil jeg lægger dine Fjender som en Skammel under dine Fødder.« Medens Menneskene her paa Jorden selv har det i deres Haand, om de vil ind i Guds jordiske Rige, og om de vil omdanne sig selv til et Guds Rige, og kan forlade Riget igen, saa er det ganske anderledes i selve Himmeriget. Der hersker Gud saaledes, at alle de, som kommer derind, er hans i Evighed, og i det Rige er der ingen, der falder fra. Undersaatterne er alle de salige Aander, den store hvide Flok, og deres Glæde er det netop at være i Guds Rige, og deres Glæde er det at tilbede Gud og ære ham, at gøre Guds Vilje er for dem ikke en Byrde, men en Lyst. Derfor skal vi ogsaa altid bede: »Ske din Vilje, som i Himmelen saa og paa Jorden!« Tjenerne i det himmelske Rige er Englene, de store Skarer, hvis Opgave det er at gøre Guds Vilje, dels ved at ære ham i Himlen, dels ved at fremme hans Rige her paa Jorden og føre mange Sjæle ind for hans Trone.

Saaledes er Guds Rige, som vi skal søge, et tredobbelt Rige. Det er Kirken her paa Jorden, og det er Naadens Rige i vore Sjæle og endelig Himmeriges Rige i den anden Verden. Men det er alligevel kun eet Rige, der er kun een Konge, og der er kun een Maade at naa derind paa.

Vejen går fra den ene Del af Riget ind i den anden og derigennem ind til Fuldendelsen i den tredje Del. Til dette tredobbelte Rige er det, Christus har aabnet os Dørene og vist os Vejen, selv er han gaaet forud for os, og i dette Rige er det, vi kan finde ham. Det Rige er Guds Bolig, om det skal vi sige med Psalmisten: »Hvor er dine Boliger yndige, al Styrkes Gud! Min Sjæl længes, ja vansmægter efter Herrens Forgaarde.«

B. J.

Katholsk Ungdoms Landsmøde i Odense

den 30. August 1925.

Dette Møde, det første i sin Art herhjemme, fik — uventet — et storstilet og ualmindelig smukt Forløb. De, der havde Forberedelserne i deres Haand, var belavede paa, at der kun vilde komme 50 Unge, og saa blev det 250. De kom fra alle Dele af Landet og blev modtaget af Menigheden i Odense med stor Hjertelighed. I 60 forskellige Hjem med St. Josefs Hospital i Spidsen fandt de tilreisende Unge Optagelse, Nattelogi og Forplejning, og den stedlige Komité kunde bevidne, at der var vist stor Offervillighed fra alle Værternes Side. Men de Unge havde heller ikke sparet sig selv. De, der kom langvejsfra og benyttede de billige Søndagstog, kørte frem og tilbage to Nætter i Træk med en streng Arbejdsdag midt imellem. Da Mødet sluttede med Kaffebord i Industripalæet, var der bænket mere end 350 Mennesker i den prægtige Sal — Gæster og Værter — og gennem alt det smukke og hjertelige, der blev sagt, mærkedes Glæden over den usædvanligt vellykkede Fest. Præsteskabet var talrigt repræsenteret. Foruden Hans Højærværdighed Biskop *Joseph Brems* var mødt Præsterne *Benzon*, *Günther*, *Klar*, *Koch*, *Nøsen*, *Olrík*, *Wolff* og *Steidl* foruden Præsterne ved St. Albani Kirke i selve Byen: *Resch*, *Schmiderer*, *Deutscher* og *Poquet*, og en Gæst fra Østrig: *Pater Rasl*. Endvidere saas blandt de tilstedeværende *Baronesse E. Rosenørn-Lehn*, For-

fatter *Johannes Jørgensen*, Direktør *Henrichsen* fra København og Kaptajn *Beyer* fra Aarhus.

Mødets Enkeltheder var følgende:

BISKOPPENS MESSE.

Kl. 8 Morgen var den smukke St. Albani Kirke fyldt til sidste Plads. De fleste var unge Piger; den uudgrundelige Tilbageholdenhed hos mange af vore unge Mænd bemærkedes ogsaa denne Gang. Da Foreningsfanerne var baaret ind, begyndte den hl. Messe, der læstes af Biskoppen, assisteret af Pater Poquet. Efter Evangeliet besteg Biskop Joseph Prædikestolen og holdt en smuk og gripende Prædiken om Ligevægten i de Unges moralske Liv: Den tilvejebringes gennem Intelligens og Villie, men forstyrres af Lidenskaberne, Begæret efter Lyst, Ære og Magt. Her kan Guds Naade alene hjælpe, den Naade, vi er sikre paa at opnaa, ifald vi griber Jesu Christi stærke Haand. Før Prædikenen var »Kom Skaberaand« blevet sunget — samtlige Salmer var trykt og omdelt — nu, da Biskoppen havde endt sin Tale, lød »Fast skal min Daabspagt evig staa« festligt gennem Kirkerummet, ledsaget af det udmærkede Orgel, Kirken ejer. Under Forvandlingen ringes der fra Taarnet, og derefter synges »Du er min Gud, en Synder jeg«. Ved Altergangen modtog henved 200 den hellige Kommunion af Biskoppens Haand, og efterat Velsignelsen var givet med det hl. Sakramente, afsluttedes Messen med Salmen »Jeg elsker Maria«. Under hele den højtidelige Handling skinnede Solen ind i den lyse Kirke med de smukke Søjler og Buer i rød Mursten. Efter Messen indtoges Morgenkaffen i de tilstødende Skolelokaler. Det lykkedes virkelig de gode St. Josephssøstre, assisteret af Menighedens unge Damer, i Løbet af ganske kort Tid at servere Morgendrik for de talrige tørre Munde.

MØDET I INDUSTRIALÆET.

Det begyndte Kl. 10 og varede til 12. Formand for Lokalkomiteen, Hr. Boghandler *Aage Petersen*, og Formanden for Katholsk Ungdoms Forbund, Hr. Pastor *Koch* fra København, bød Velkommen, hvorefter man sang »Vi har Ungdommens Mod«. Den første officielle Taler var Pastor

Günther fra Ordrup; hans Emne var: »Kvinden i Guds Tanke«: Adam og Eva var mere end to Mennesker; de var Mand og Kvinde, Mand og Hustru. I Gamle Pagt er Kvinden mest kun den, der føder Manden Børn og styrer hans Hus; det er først Kristus og Kristendommen, der viser Verden den hele Dybde i Kvindens Væsen. I Jesu Liv lærer vi den jomfruelige, den bedende, den tjenende og den lidende Kvinde at kende. Kvinden har sin Begrænsning, men indenfor den er hun noget af det værdifuldeste, Verden ejer. Den ægte Kvindelighed er hendes skønneste Smykke. Gid baade Mand og Kvinde maatte være kloge og erkende dette. — Næste Taler var Baronesse *Erika Rosenørn-Lehn*, der aandfuldt fortalte om Madame Julie Lavergne, »den ideale Moder«: denne Kvinde, der levede for hundrede Aar siden, var en Vogter af sit Hus, en Kunstners hensynsfulde og forstaaende Hustru, en udmærket Moder baade for sine smaa og store Børn; i sit senere Liv blev hun Forfatterinde. Madame Lavergne levede paa den franske Revolutions Tid, men var desuagtet en ægte katholsk Kvinde, der vandt sine store Sejre netop som saadan. Baronessens Foredrag indeholdt mange Hentydninger til Nutidsforhold og var i høj Grad baade belærende og underholdende. — Derefter fik endnu Pastor *Koch* og Msgr. *Otrik* Ordet, førstnævnte for at anbefale Abonnement paa Bladet »Katholsk Ungdom« — han vilde hellere selv dø end se Bladet dø (mægtigt Bifald) — sidstnævnte for at udvikle en Plan til Afholdelse af et Møde paa Skamlingsbanken i 1928, det ellefte Hundredaar efter St. Ansgars Komme til Danmark; Mødet var tænkt som skandinavisk og skulde ogsaa omfatte et Friluftsskuespil. De to gejstlige Herrers Bidrag til Formiddagsmødet i Industripalæet var alt andet end kedelige. I det hele taget var Dagens Ydelser helt igennem prægede af Dygtighed og Evne til at fængsle. Da Mødet var sluttet, hentede Værterne deres Gæster til Middagsmaden.

I DALUM.

Kl. 2 førtes vi i Ekstravogne med Toget ud til Stationen »Fruens Bøge« og spadserede derfra til Dalum Kloster, hvor St. Hedvigssøstrene leder et Hvilehjem. I den dejlige

Park paa Skrænten ned mod Klosterets Bagside lejrede Forsamlingen sig for at paahøre Monsignore *Olriks* Foredrag om »Regeringsformen i Hjemmet«: Hjemmet skal af Religionen slibes til en straalende Ædelsten, og det er Styrelsens Opgave at foretage dette. Hjemmets Styre er efter Guds Vilje det monarkistiske, og alle Parter staar sig ved at anerkende dette. Der er store Fordele forbundet med at være ærbødig og lydlig. Lydighed skaber Enighed og Indflydelse. Den gode Katholik har mange Betingelser for at være en god Styrer, idet han jo lærer først at styre sig selv og at være vaagen og levende i sit ideale Syns Gennemførelse i Livet. Myndigheden øves dog ikke for Magtens egen Skyld, men af højere Hensyn; derfor holder en god Fader ikke sine voksne Sønner nede, men lader dem i god Tid selv komme til at styre. Den styrende skal iøvrigt selv lade sig styre af den Helligaand, der i alle Ting er Tilværelsens bedste Ordner. — Efter Foredraget blev Selskabet fotograferet og spredte sig derpaa ud over den store Park. — Kl. 4³/₄ kørtes tilbage til Odense, hvor der i Kirken holdtes Sakraments-Andagt, der forrettedes af Pastor Resch og sluttede med Afsyngelse af Salmen »Paa Kongestol du sad, o Knud«.

VED HELLIG KNUDS HELGENSKRIN.

Overalt, hvor Mødedeltagerne viste sig paa Gaden, vakte de Opmærksomhed ved deres store Antal og de gul-hvide Sløjfer. Saaledes ogsaa under Vandringen efter Aftenandagten fra St. Albani Kirke over i Domkirken, hvis Krypt gemmer Hellig Knud Konges jordiske Levninger. Efter at have paahørt et kort Foredrag om Klavs Bergs dejlige Altertavle, samledes vi i Underkirken om Helgenskrinet. Trængslen var for stærk, til at enhver i længere Tid kunde dvæle ved Synet af det lidet, der er tilbage af Kong Knuds Legeme, men adskillige benyttede dog vist Lejligheden til at forny deres Forsæt om at ville sætte alt ind paa at leve og dø for deres katholske Overbevisning.

SLUTNINGSMØDET.

Efter Aftensmaden i Hjemmene begyndte Kl. 8 det afsluttende Møde med Kaffebord i Industripalæets store Sæl,

Forsamlingen var imponerende, og de medbragte Faner bredte sig fra Balkonen ud i det festlige Rum. Pastor *Resch* bød Velkommen og takkede Biskoppen og Præsterne for deres Nærværelse og Odense Menighed for dens Hjælp-somhed. Der var afsendt et Telegram til den Hellige Fader af følgende Indhold: »Katholsk Ungdom fra hele Vikariatet Danmark forsamlet i Odense med den højærv. Biskop i et Antal af halvtredje Hundrede hilser ydmygt Deres Hellighed og udtaler sin Hengivenhed for den Hellige Stol.« Ogsaa til Kongen var der sendt en telegrafisk Hilsen saalydende: »Danmarks katholske Ungdom, samlet i Odense, udtaler for Deres Majestæt sin trofaste Hengivenhed.« Fra Kongen var der kommet dette Svar: »Min hjertelige Tak og Genhilsen.« Efter Afsyngelsen af en meget smuk Sang forfattet af Odensianeren *E. Carlsen*, talte Pastor *Resch* saa for Ungdommen: Ungdommen er i Fare. Derfor maa den arbejde paa sin Frelse. Det gælder Livet. Frelsen ligger i Efterfølgelsen af St. Knuds Eksempel: han satte Livet til for Tro og Kirke og søgte Styrken dertil i de hellige Sakramenter. Pastor *Günther* opfordrede Trosfæller og Landsmænd til at raabe et Nifoldigt Hurra for Pave Pius og Kong Christian. Forfatteren *Johannes Jørgensen* bekræftede, at Ungdommen er i Fare, og at Faren er den materielle Atmosfære, der staar over Danmark. I et udenlandsk Kloster klagede Priorinden over, at de danske Elever kun tænkte paa deres Krop (Sundhedspleje og Skønhedspleje etc.); det var, som vidste de ikke, at de ogsaa havde en Sjæl. I Danmark taler man om »her« og »nu«, meget lidt om »hisset« og »engang«. Danmark er et taaget Elverland. Men lad os ikke tabe Modet. Den katholske Kultur staar, mens det andet forgaar. Rom er det eneste blivende i Verden. Lad os holde til dér. Tale- læren slutter med et Leve for Biskop Joseph Brems. *Biskop Brems* takker og fortsætter *Johannes Jørgensens* Tanker med at sige, at den franske Priorinde maa ikke faa Ret, naar hun tvivler om Sjæls-Bevidsthed hos den danske Ungdom. Der er meget, der vækker mørke Tanker, men en Fest som denne her i Dag gør Sindet lyst og forhaabningsfuldt. Pastor *Koch* modtages, da han rejser sig, med mægtigt Bifald og takker derpaa de Odense-Værter for deres

store Venlighed; ved at modtage de unge som deres Gæster har de aflagt en Trosbekendelse og gjort Apostel-Gerning. Kontorchef *Hansen* opfordrer Værterne til at raabe et Leve for deres Gæster. Monsignore *Olrik* taler for Pastor Koch, for hvem Dagen er en Oprejsning og Løn for Udholdenhed. Direktør *Henrichsen* taler for Odense By, der har noget for enhver Smag, ogsaa den mest kræsne. Pastor *Benson* takker Talerne og opfordrer de Unge til at være trodsige mod det, der ikke stemmer med katholsk Tro og Livsopfattelse. Endelig beder Pastor *Resch* Biskoppen om at give Forsamlingen sin Velsignelse.

Ved Ti-Tiden sluttede Mødet, og Deltagerne skiltes. De, der ikke skulde bort med Nattogene, forblev endnu samlede til henimod 12. G.

De katholske Universiteter.

I Europa findes der 17 katholske Institutioner, der har Karakter af Universiteter. Det ældste og berømteste er Universitetet i Louvain i *Belgien*, der blev stiftet i 1834. Tallet paa Studenter er nu 3400, og der er 150 Professorer. Først fra 1923 af har Universitetet faaet Statsunderstøttelse. — I Frankrig blev der i 1875 grundlagt 4 Akademier, i Paris, Lyon, Lille og Angers, og dertil kom i 1877 Universitetet i Toulouse. Ved Pariserskolen (*L'Institut Catholique*) er der immatrikuleret 1600 Studenter. Desuden har de franske Katholikker 4 Landbrugshøjskoler: i Angers, Toulouse, Beauvais og Aix. — I Svejts blev Universitetet i Freiburg grundlagt i 1889, det har 65 Professorer og 755 Studenter.

I 1908 aabnedes i Madrid i Spanien et katholsk Universitet, »*Academia Universitaria Catolica*«. Desuden findes der katholske Højskoler for forskellige Fag i Bilbao, San Lorenzo, del Escorial, Sarria og Madrid, og de er allesammen ganske uafhængige af Staten og underholdes ved private Midler. Portugal har et gammelt Statsuniversitet i Coimbra, der har bevaret sin katholske Karakter. — Universitetet i Budapest i Ungarn, der har 5800 Studenter, er udpræget katholsk. Staten lønner Professorerne, men alt andet betaales af kirkelige Midler. Man havde allerede samlet store Kapitaler til Oprettelse af to nye Universiteter, i Fünfkirchen og Siebenbürgen, men de

er gaaet fuldstændig tabt ved den ungarske Valutas Fald. — Da den nuværende Pave var Nuntius i Polen, fik han 1918 oprettet et katholsk Universitet, indviet til Jesu Hjerter, i Lublin; det staar under de polske Biskopper, der helt og holdent underholder det; der er 4 Fakulteter. — Ogsaa Italien har faaet sit Jesu Hjerter Universitet, i Milano 1920; det skyldtes særlig Franciskanerpateren Gemellis store Arbejde; der er nu 64 Professorer. — Det nyeste katholske Universitet er det hollandske i Nymwegen, der aabnedes i 1923 med 3 Fakulteter, 36 Professorer og 269 Studenter.

I de forenede Stater i Nordamerika findes der en Række katholske Anstalter, der har Universitetspræg. Først kan nævnes de store Universiteter i Georgetown, St. Louis, Fordham, Milwaukee og Washington. »Catholic Educational Association« nævner iblandt 75 højere Læreanstalter 18, der kalder sig Universiteter, og som ogsaa delvis har en Undervisning, der svarer til vor Universitetsundervisning. Washington har 797 Studenter, Georgetown 1890 (i tre Fakulteter), Fordham 3720 i Jura og Socialøkonomi. Universitetet i St. Louis har 250 Professorer og 2537 Studenter, Loyola-Universitetet i Chicago 2195 Studenter. I Milwaukee er der 5000 Studenter, i Omaha 1525, i New-Orleans 1199 og ved Pauls-Universitetet i Chicago 68 Professorer og 2864 Studenter. Universitetet i Dayton har 71 Professorer og 1150 Studenter; i Notre Dame i Indiana er den berømteste Skole for klassiske Sprog, og den har 99 Professorer og 1737 Elever. Alle disse Skoler har Statsanerkendelse og kan afholde Eksamener og meddele Grader, der har offentlig Gyldighed. Desværre raader disse katholske Universiteter kun over smaa Midler i Forhold til, hvad Statens Universiteter har; f. Eks. har det katholske Universitet i Washington en Kapital paa ca. 2 Mill. Dollars, mens Harvard-Universitetet har over 50 Mill., og Staten giver intet til private Anstalter.

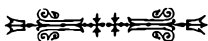
I denne Henseende er Katholikkerne i Kanada langt bedre stillet. Universitetet i Quebec blev i 1852 anerkendt af Staten og i 1876 af Paven; det har 4 Fakulteter med 107 Professorer og 677 Studenter. Betydelig større er det nyere Universitet i Montreal (1876), som har 7 Fakulteter og desuden 6 Fagskoler. I 1922 var der 275 Professorer og 2210 Studenter. Men Canadas største Universitet er i Ottawa, hvor der er 3155 Studenter.

Paa Philippinerne findes et gammelt katholsk Universitet i Manila, der blev grundlagt 1611 af Dominikanerne, som leder det endnu. Der er nu 7 Fakulteter, men kun 717 Studenter og 75 Professorer. I Chile blev der af Ærkebiskop Casanova grundlagt et Universitet i Sant-

iago i 1888, og i Buenos Ayres i Argentina blev der aabnet et i 1910.

I Beyrut i Syrien stiftedes St. Josefs Universitet i 1875, og man er nu ivrig i Gang med Forberedelserne til et katolsk Universitet i Jerusalem. I Indien findes der en Del katolske Kollegier med Universitetsundervisning, nemlig i Bombay, Calcutta, Mangalore, Trichinopoly og Columbo. I Kina har man i den nyeste Tid begyndt med at stifte Universiteter, det første blev aabnet i Zikawei i 1903, og Skolen i Tientsin, der stiftedes i 1920, skal udvides efterhaanden; i de nærmeste Aar vil der blive oprettet Universiteter i Hankow og Peking. I Japan aabnedes Universitetet i Tokio i 1913.

I alt har Kirken nu altsaa henved 60 Anstalter med Universitetsundervisning. De 17 findes i Europa, 30 i den engelsktalende Verden, 3 i de gamle spanske Kolonier og 10 i Asien. Men fuldstændige Universiteter i gammel Forstand med de fire Fakulteter for Theologi, Filosofi, Jura og Medicin er kun de 6 i Louvain, Lille, St. Louis, Quebec, Montreal og Manila.

Sankt Ansgarsfest paa Skamlingsbanken.

Søndag den 11. Juli 1926.

Næste Aar er det 1100 Aar siden den hellige Ansgar kom her til Danmark og begyndte sit Arbejde for at kristne Nordens Folk. Det er ganske indlysende, at vi bør fejre dette Jubilæum og fejre det paa en saa smuk, værdig og storslaaet Maade, som muligt.

En Katholik her fra Kolding har undfanget en Idé, der efterhaanden har udviklet sig til nedenstaaende Plan. I Hovedtrækkene ligger den fast, da den saa nogenlunde nødvendigt maa være saaledes ifølge Tiden, Stedet og Omstændighederne, og den har i Principet Hs. Højærværdighed Biskoppens Billigelse. I de nærmere Enkeltheder kan der dog være meget, der maa fuldkommengøres, og jeg vil derfor være meget taknemlig for alle gode Raad og navnlig for saadanne, som belægges med Arbejde og anden Hjælp, og som tillige tager rimeligt Hensyn til, hvad der efter Forholdene overhovedet lader sig gennemføre.

Planen er i Korthed denne:

Søndag den 11. Juli 1926 afholder vi en stor, fælles-nordisk, katolsk Folkefest paa Skamlingsbanken, en Mindefest og en Glædesfest, hvortil selvfølgelig alle, ogsaa Ikke-Katholikker, er velkomne.

Vor egen Biskop og Hs. Højærværdighed Biskop Müller, Stockholm, har givet Tilsagn om at ville komme, og vi haaber bestemt, at ogsaa den norske Biskop vil deltage. Paa Grund af de store Afstande tør vi knapt haabe, at den finske Biskop og navnlig Mgr. Meulenberg fra Island vil kunne komme; men skulde det alligevel kunne lade sig gøre, vil det i højeste Grad forøge Festens Glans og gøre den til en rigtig nordisk Fest.

Søndag Morgen skulde der først være Messer her i Kirken i Kolding og i Klinikens Kapel. Ved Nitiden skulde alle herfra begive sig ud til Højskamling. Samtidig skulde en lejet Damper bringe Katholikerne fra København herover.

Ved Halvellevetiden skulde der saa være Messe, enten — og helst — i fri Luft eller i Salen, der let kan rumme flere Hundrede Mennesker. Vi haaber, at det vil lykkes at faa det biskoppelige Kor, Hr. Pastor De Vos og hans Dreng, over til Festen, saa at de kan synge under Messen, iført deres røde Dragter, og senere mellem Talerne om Eftermiddagen. Vi haaber, at Hs. Højærværdighed Biskop Smit vil prædike under Messen.

Efter Messen vil der være Spisning; men, naar undtages de særligt indbudte Talere o. a., maa enhver sørge for sig selv. Der findes en ypperlig Restaurant paa Skamling.

I Middagstimerne er der Lejlighed til at rekreere sig og hilse paa Bekendte. Der er jo nok at se paa Skamling; enhver, der kommer der, bliver overrasket over Stedets store Skønhed.

Ved Tretiden skulde saa det egentlige Folkemøde begynde. Der vil blive solgt et Hefte med Sange ligesom et Mindetegn.

Det er Tanken, at vor højærværdigste Biskop skulde byde Velkommen og indlede Mødet. Efter en Sang skulde Johannes Jørgensen og den kendte norske Forfatter Ivar Sæter tale. Endelig skulde den svenske Biskop slutte,

Derefter gaar hele Forsamlingen de 2—3 Minutters Gang over til den anden Dalgryde, hvor der skal opføres et Fri-luftsskuespil, som Hr. Pastor Schindler har lovet at forsøge paa at skrive paa Vers, et Forsøg, der sikkert vil lykkes udmærket, og som Hr. Knud Kannik med sine Legere fra Haraldsstedvalfarterne har lovet at ville spille.

Det hele skulde være forbi ved Sekstiden.

En Del nærmere Forklaringer og Bemærkninger vil være nødvendige og heldige allerede nu.

Tidspunktet. Den 11. Juli er den første Sommerferie-søndag og allerede af denne Grund en Dag, hvor en stor Mængde Mennesker vil kunne komme; den værste Sommerferietrængsel paa Banerne er da overstaaet. Desuden er det den Tid, »naar ikke vi pløjer og harver og tromler«, hvor altsaa en Mængde Landboere vil kunne komme. Det er den tørreste, varmeste og bedste Tid paa Aaret.

Den 11. Juli er tillige Sct. Kjeldsdag, den største jyske Helgens Festdag. Sct. Ansgars egen Festdag falder jo midt i Vinterens Hjerter.

Stedet. Rent historisk set var enten Ribe eller Slesvig det naturlige Sted, men i alle andre Henseender er de ganske umulige for os. Den hellige Ansgar har vel næppe været paa Skamlingsbanken, men han har sikkert færdes i disse Egne, nær Overfarten til Fyn. Højskamling er et vidunderligt skønt og velegnet Sted og har de store Traditioner for sig som intet andet Sted i Danmark. Der er ingen Grund til, at alt skal foregaa i København, og i Sommertiden, den bedste Rejsetid, er der langt behageligere paa Skamling end i København. Det vil blive en herlig Sommerudflugt for mange Mennesker, og vi Katholikker i Provinsen vil glæde os over ikke altid at skulle være Stedbørn. Endelig kan Skamlingsbanken rumme et ubegrænset Antal Tilhørere, uden at det koster nogetsomhelst at faa Lov til at benytte den. Der vil sikkert komme i Tusindvis af Mennesker.

Formanden i Skamlingsbankeselskabet har straks svaret, at der ikke vilde være noget til Hinder, selvom det vil være nødvendigt til Foraaret at indsende et formelt Andragende. Ejeren af den anden Dalgryde, Hr. Proprietær Flensburg i Hejls, har ogsaa elskværdigst sagt Ja.

Vi vil naturligvis helt igennem holde os til Stedets Skik og Brug. Saaledes tages der ingen Entré, men der indsamles frivillige Gaver til Dækning af Udgifterne, ved Festens Slutning. Festen kommer i højeste Grad til at gaa i Flugt med Højskamlings nationale, nordiske Traditioner. Det følger af sig selv, at der ved denne Lejlighed ikke bliver Tale om nogen religiøs Polemik af nogen Art; det er en Mindefest og en Glædesfest.

I Overensstemmelse med Mindeaarets Betydning vil vi alle gøre alt for at gøre Festen saa storslaaet og værdig som muligt. Det nordiske Episkopats Tilstedeværelse in pleno vil i saa Henseende være af største Vigtighed. Det vilde være smukt, om det kunde lykkes at faa en fransk Benediktinermunk fra Picardiet, Sct. Ansgars snævrere Fædreland, til at komme og være tilstede i sin Ordensdragt. Det vilde ogsaa være smukt, om de forskellige Sogne vilde sende Deputationer med Faner. En herværende Landsmandinde af den hellige Ansgar vil i Festens Anledning sy en Silkefane til Kirken med et Billede af dens Skytspatron, den hellige Erkeengel Michael. Den bliver pragtfuld. De unge Piger vil sikkert kunne naa at faa det første Uldtjæld færdigt, saa at det kan bruges som Altertavle ved Messen; det forestiller Helligaanden, der kommer ned fra Himlen som en Due.

Der vil være rig Lejlighed for de forskellige katholske Sangforeninger eller Kor til at forskønne Festen.

Vore katholske Spejdere vil kunne gøre glimrende Nytte.

Der kunde siges meget mere, men det kan komme senere. Endnu kun dette: I det Par Maaneder, vi her i Kolding allerede har arbejdet med Planen, har den mødt begejstret Tilslutning og ivrig Tilskyndelse fra i Virkeligheden alle Sider. Det har været en mægtig Opmuntring. Først og fremmest har Hs. Højærværdighed Biskoppen straks givet sin Billigelse i Principet. Biskoppen er stadig blevet underrettet om hvert Skridt, der er blevet foretaget, og saaledes vil vi blive ved.

Det er selvfølgelig umuligt for mig og dem, der hjælper mig her, at overkomme hele det store Arbejde, som denne Fest vil gøre nødvendigt; jeg tænker f. Eks. paa at faa Rejserne ordnet paa en praktisk Maade fra København og

andre Steder, særligt de øvrige nordiske Lande; men jeg haaber, at alle vil hjælpe til. Sct. Ansgar og Højskamling er jo Fælleseje for os alle. Alle danske, norske, svenske, finske og islandske Katholikker har Interesse i at ære den hellige Ansgar og takke Gud for hans Komme til Norden.

Sidst, men ikke mindst, vil jeg opfordre alle til at bede for, at denne Fest maa naa sit Maal og blive til Guds Ære og Opbyggelse for Mennesker, og — — at det ikke skal blive Regnvejr.

Sct. Michaels Præstegaard i Kolding den 29. August 1925.

J. Olrik,
Sognepræst.

Landgrevinden af Hessen.

Rigtig gamle Københavnerne, men ogsaa kun de rigtig gamle, der husker Tiden før 64, vil ogsaa kunne mindes det unge hessiske Prinsepar, Prins Frederik og Prinsesse Anna, der dengang holdt Hof i København. Prins Frederik var den egentlige Arving til Danmarks Trone, han var Søn af Christian VIII's Søster, Prinsesse Charlotte, der var gift med Landgrev Vilhelm af Hessen, men han havde givet Afkald paa Tronen til Fordel for sin Søsters Mand, Christian af Glücksborg, den senere Kong Christian IX.

Prins Frederik og Prinsesse Anna boede i Danmark fra 1853 indtil Krigens Udbrud i 1864, dels i Pælæet i Bredgade og dels paa Charlottenlund Slot. I de Aar samlede de alt, hvad der betød noget i København, omkring sig. Og Midtpunktet i det hele var Prinsesse Anna, hun var en meget intelligent og kunstnerisk begavet Kvinde; særlig Musikerne var Gæster i Prinseparrets Hjem, Hartmann og Gade og Nerudas.

Underligt er det at faa en Bog i Haanden, skrevet af en tysk Franciskaner, en Bog om denne Prinsesse Anna*),

*) P. Dr. Kapistran Romeis: Prinzessin Anna von Preussen, Landgräfin von Hessen. Ihr Weg zur katholischen Kirche. (Herder 1925).
Pris: indb. M. 3,60.

der hørte til vore Bedsteforældres København. Hun døde først 1918, vel kendt som Landgrevinden af Hessen, og hun døde som Katholik, en interessant Skikkelse, som det er baade til Glæde og Opbyggelse at læse om.

82 Aar gammel var Landgrevinden, da hun lukkede sine Øjne. Paa sit Dødsleje fik hun Besøg af Wilhelm II, der dengang endnu var tysk Kejser, og hun benyttede Lejligheden til at forklare ham, at hun i den katholske Religion havde fundet alt, hvad hun søgte: Ro i Samvittigheden og fuldstændig Fred, sand Lykke og et lyst Haab om det evige Liv.

Kejser Wilhelm havde i mange Aar ikke set sin Grandtante; da hun i 1901 blev Katholik, erklærede han hende for udstødt af Huset Hohenzollern og forbød alle Medlemmer af Familien at have nogen Omgang med hende. Hendes Stilling kan karakteriseres ved hendes egne Ord: »Hohenzollerne har taget min Trone, mit Land og min Stilling. Det sidste, min Overbevisning, ofrer jeg dem ikke.« Stor Sensation har der staaet om Prinsessens Navn paa Grund af Kejsers Brev til hende; det havde tidligere været omtalt, men blev kendt i sin Helhed ved Kardinal Kopps Død i 1914, og det indeholdt ufattelige hadefulde Ord om den katholske Kirke, som Kejseren havde sat sig til Opgave at udrydde i Tyskland. Man forstaar, at det ikke var nogen helt almindelig Kvinde, der uden at ænse alle kejserlige Ukvemsord kunde gaa den Vej, hendes Samvittighed viste hende.

Som hos saa mange Konvertiter finder man ogsaa hos Landgrevinden af Hessen en lang Vandring, før Kirken naas. 65 Aar var hun, da hun blev Katholik, men Begyndelsen stammer fra hendes Barndom. Hun var født i et saa protestantisk Milieu som vel muligt, Datter af Prins Karl af Preussen, en Broder til Kejser Wilhelm I. Men allerede da hun var 11 Aar, siger hun selv, begyndte hun at interessere sig for den katholske Kirke; det var Domkirken i Köln og Vesperen der, som gjorde et uudsletteligt Indtryk paa den unge Prinsesse, et Indtryk, som ogsaa hendes Fader blev opmærksom paa og søgte at dæmpe. Men Indtrykket blev, og med Iver lyttede hun til alt, hvad der sagdes om den katholske Kirke. Noget hørte hun, og det første gode

om Kirken hørte hun i Samtaler, hendes Fader havde med en General og med Christian VIII af Danmark; i det Selskab hørte hun kun godt om alt katholsk. Men da hun i sin Nød henvendte sig til sin moderlige Veninde Prinsesse Augusta, den senere Kejserinde, fik hun det Svar: »Vi Prinsesser er nogle stakkels Skabninger; ved de vigtigste Afgørelser har vi ikke Spor af Frihed. Man bortgifter os uden at spørge om, hvad vi selv synes. Haab og bed til Gud! Han vil nok vise dig sine Veje«.

Det var lange Veje, før Maalet naaedes, og man faar absolut det Indtryk, at Grunden var Prinsesse Annas stærke Optagethed af det jordiske. Jo mere et Menneske er bundet til Jorden, des vanskeligere er det at bevare Interessen for det, der er oventil. I Danmark var der intet katholsk at se, og da Danmark var forladt i 1864, kom snart 1866, da det Land, hendes Mand engang skulde regere over, Hessen-Kassel, blev indlemmet i Prøjsen. Karakteristisk er ogsaa her Prinsessens Holdning. Hun forsøger gennem sin Fader, den prøjsiske Konges Broder, at redde Landet, og da det er forgæves, vil hun selv til Kongen og tale med ham. Hemmeligt forlader hun alene sit Slot for at rejse til Berlin, men Bismarck har faaet Nys om det, og i Magdeburg nægter man at føre Toget videre, saa længe Prinsessen er med. I dyb Sorg og stor Bitterhed vender hun da tilbage til Hessen.

Sorgen er ofte til Gavn for Mennesker, og det viser sig i Landgrevinde Annas Liv, at Sorgen bliver Læremester.

Allerede i 1865 var Prinsessen truffet sammen med den berømte Biskop Ketteler af Mainz, og i 1896 fortsattes Bekendtskabet. I Berlin blæste nu en anden Vind, hun klager over, at man ringeagter den katholske Kirke. Men Resultatet af Samtalerne med Biskop Ketteler blev Prinsessens Beslutning om at blive Katholik. Men det er lettere sagt end gjort, det varede endnu 35 Aar, før Maalet naaedes. Maaske var det Biskop Kettelers Skyld, at det varede saa længe. Han holdt Prinsessen tilbage, Sagen skulde nøje overvejes, men hun holdt Interessen vedlige. Biskop Ketteler gjorde mest Prinsessen opmærksom paa de store Vanskeligheder, der vilde følge af et saadant Skridt, han var forsigtig. Selv udtalte han senere til en

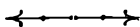
Ven, at det vist skyldtes hans Fejl, at Landgrevinden ikke var konverteret allerede i 1866, og Landgrevinden har selv udtalt sig i lignende Retning. Store Sorger, Mandens og flere Børns Død, modnede dog i de Aar, der gik, den tagne Beslutning, men omtrent 40 Aar varede det, først i 1901 fandt Landgrevindens Optagelse Sted i Fulda.

Det, der gjorde Landgrevinden til Katholik, var ikke saa meget forstandsmæssige Overvejelser, selv om det tilsidst gjorde Udslaget. Men det, der førte hende og drog hende mod Kirken, var en Trang til Guds Nærhed og en Trang til Syndernes Forladelse, og hun fandt ikke denne Trang stillet noget andet Sted. Guds Nærhed i den katholske Kirke havde hun allerede sporet noget af da hun som 11aarig besøgte Domkirken i Köln, og hun har fortalt, hvordan det senere kom igen paa samme Sted. Hun havde sat sig ind i Domkirken, da Klokken just slog tre, og Sangen begyndte i Koret. Da hun spurgte en Kirkebetjent, hvad det var, fik hun at vide, at Kannikerne sang Vesper. Det greb hende, dette, at de hver Dag samledes der for at lovprise Gud. Hun begyndte at studere Kirkens Liturgi, og hun kom til at elske den.

I 17 Aar levede Landgrevinden som Katholik, og stadig mere erfarede hun, at nu fik hun stillet hver Trang. Da hun har været Katholik i 10 Aar, skriver hun: »Naar jeg ser tilbage paa disse katholske 10 Aar, der nu er gaaet, saa synes jeg de lyser og straalere; Guds Kærligheds Sol har skinnet over mig, gratias super gratias.« »For mig lykkelige er det virkelig blevet lyst om Aftenen, og et stort nyt Land har aabnet sig for mig.« Dette nye Land fandt hun stadig i Liturgien, hun gav sig til at lære Latin for helt at kunne følge med, og hendes Andagtsbog var Missale Romanum, Messebogen. I den fandt hun alt, dens hellige Tekster og dens skønne Poesi kunde jo ikke overtræffes af noget andet, Morgen og Aften var den hendes Læsning. Derfor blev den gamle Dames religiøse Liv som Kirkens eget, storladent og sikkert, bibelsk, som Kirkens Fromhed er det. Som et hengivent Barn af den katholske Kirke gik Landgrevinde Anna bort i 1918.

Paa en underlig Maade knyttedes Landgrevindens gamle Forbindelse med Danmark paany, da hun var blevet Ka-

tholik. I en Aarrække var hun Medlem af Ansgariusfor-
 eningen, i Medlemsfortegnelserne stod der efter Biskoppen
 og Prinsesse Margrethe »Hds. Kgl. Højhed Landgrevinde
 Anna af Hessen, Frankfurt am Main«. Saadan vendte
 hendes Navn tilbage til Danmark, hendes Minde er ogsaa
 vel værd at bevare. B. J.

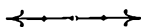

Pavens Svar.

Ved Redaktionens Slutning meddeles os, at Hs. Højærv.
 Biskoppen fra Rom har modtaget følgende Telegram:

De Ønsker, som Vikariatets katholske Ungdom under
 dit Forsæde har sendt til den fælles Fader, har denne
 med Glæde modtaget, og med Bøn om alt godt sender
 han af Hjertet sin Apostoliske Velsignelse til dit og deres
 Arbejde for Kristendommens Sag.

Kardinal Gasparri.

Aftensystemet.

Efter i et Par Aar at have syet for tyske Fattige, har
 Aftensystemet nu skiftet Program. Forholdene i Tyskland
 er ikke længere saa fortvivlede, som de var, og derfor retter
 vi nu vort Blik paa vore egne Fattige.

Det er stadig Børnene, der er Aftensystemets Hovedop-
 gave, og nu skal der derfor syes til vore Børnehjem rundt
 omkring i Landet. Drengene og Pigerne fra 1¹/₂ til 14 Aar op-
 holder sig paa de mange forskellige Hjem her og i Pro-
 vinsen, og hvem ved ikke, hvad Børn kan sætte til i
 Retning af Beklædning. Vi beder derfor, med Vikariatets
 Tilladelse, om hvad De kan undvære i Retning af Tøj,
 nyt eller gammelt, Dækketøj indbefattet (det er udmærket
 til de spæde) til Børnene paa de danske Børnehjem og
 Kommunikantanstalter. Alt modtages med Glæde til Om-
 syning. Pakker kan sendes til:

Aftensystemet, Vester Voldgade 115⁴, København B.
 (K. K. U. F.)

Fru Lenander, Colbjørnsensgade 33⁴.

Paa Opfordring afhentes enhver Pakke med Glæde af
 Fru Lenander. Ligeledes modtages med Tak Bidrag til
 Naal og Traad, samt Porto og lignende Udgifter.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Søndag d. 23. August foretog St. Andreas Gilde i Ordrup sin aarlige Tur til Hørsholm. Her overværedes Højmessen, som celebreredes af Sognepræst L. Günther. Den musikalske Del af Messen udførtes smukt af Hr. Joseph Høhling jun. Efter Gudstjenesten spiste man i Hotelhaven Frokost sammen med Medlemmer af Hørsholm Menighed, med hvem man tilbragte nogle behagelige Timer. Den vellykkede Udflugt afsluttedes med et Kaffe-bord i Vedbæk Hotel. 30—40 Damer og Herrer deltog i Turen.

Assens. Pastor van Rijckevorsel har nu taget fast Bopæl i Assens (Ramsherred 18¹), og dermed er Begyndelsen gjort til en ny katolsk Station. Den første Søndag overværedes Messen af godt 30 Mennesker. Man vil i Dag for første Gang finde Assens i vor Gudstjenesteliste: der er Messe hver Søndag Kl. 9¹/₂.

Tyskland. En ny Statistik viser stor Fremgang for Ordenslivet i Bayern i de sidste 15 Aar. I 1910 fandtes der 9 mandlige Ordener med 98 Huse, nu er der 26 Ordener med 158 Huse; af Ordenernes Medlemmer er Præsternes Tal steget fra 742 til 1064, Brødrenes fra 1139 til 1346; af gejstlige Novicer var der i 1910 18, nu 687, af andre Noviser 1910 26, nu 199. De kvindelige Ordener er i samme Tid vokset fra 22 med 1268 Huse til 35 med 1795 Huse og Medlemmernes Tal fra 14159 til 18800.

England. For saadanne, som ønsker at studere ved Oxford Universitetet, er der nu aabnet et katolsk Hjem, som byder den bedste baade religiøse og hjemlige Garanti; man har forladt Kollegie-Systemet og er gaaet over til at installere de Studerende i et virkeligt Hjem hos en Mand og Hustru. Protektor er Ærkebispnen af Birmingham, og den kendte Pater Martindale giver alle Oplysninger.

Katholischer Gottesdienst mit deutscher Predigt

findet künftighin jeden 1. und 3. Sonntag im Monat in der St. Knuds Kapelle statt. Alle deutschsprechenden Katholiken werden ersucht sich für denselben zu interessieren, da von ihrem Interesse das Weiterbestehen desselben abhängt. Das erste Hochamt mit deutscher Predigt ist Sonntag 6. Sept. 10 Uhr.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholdes Gennemgang af Troslæren:

hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B,

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug. I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), som med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videre-sender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lomme-uhre, gl. Sølv- og Guldsager til Omsmeltning eller Salg: slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker, katolske: Blade, Bøger, Bille-der og deslige.

Ogsaa gamle Aviser og Tidsskrifter i Portioner fra ca. 10 Kilo. Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.
Giv! — og giv med Glæde.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde Onsdag den 9. September Kl. 8 Aften. Søndag d. 13. September Fælles-kommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søn-dag den 6. September Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Mariakongregationen for unge Mænd genoptager sine Møder Mandag d. 7. September Kl. 8 Aften. — Søndag den 13. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Fm. Fælleskommunion. Unge Mænd, der ønsker at blive optaget i denne kirkelige Forening, bedes henvende sig til dens Præsæs Pastor J. Koch, Stenosgade 4, eller melde sig hos Bestyrelsen før og efter Møderne.

St. Annæ Kirke. Aftenandagten paa Søn og Helligdage holdes fra 1. September af igen Kl. 6.

Hver Torsdag Aften Kl. 8 afholdes der i Festsalen, Hans Bogbinders Allé 2^a, Gennemgang af Troeslæren baade for Kathol-likker og anderledestroende.

Mariakongregationen for unge Piger i *St. Annæ Sogn*. Søndag den 6. September Kl. 6 Møde i Kirken med højtidelig Optagelse

Sakramentskirken. Aftenandagten Kl. 6 om Søndagen genop-tages den første Søndag i September.

K.D.K. »Katholske Damers Klub« aabner ikke før den første Mandag i Oktober.

Daabshuen blev trukket paa No. 582. Nummeret bedes indsendt til Børnehjemmet i Nakskov.

Jomfru Enepige

selvstændig Stilling i et roligt Hjem hos enlig Dame 1. Oktober. Bill. mrk. S. J. med Anbefal. sendes til Bladets Redaktion, Bred-gade 64.

Husjomfru.

For en en erfaren Husjomfru bliver Plads ledig d. 1. Novem-ber paa Ledreborg Slot. Henvendelse med Afskrift af Anbe-falinger til Lensgrevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

Stuepige.

Stuepigepladsen paa Ledreborg Slot bliver ledig d. 1. Novem-ber. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Lensgrevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

Kirkelig Kalender.

6. Sept. 14. Søndag efter Pintse.	13. Sept. 15. Søndag eft. Pintse.
7. — M. Ferialdag.	14. — M. Korsets Ophøjelse.
8. — Ti. Mariæ Fødsel.	15. — Ti. Marias syv Smerter.
9. — O. Gorgonius, Martyr.	16. — O. Corneliuso. Cyprian, Martyrer. Tamperfastedag.
10. — To. Nicolaus af Tolentino, Bekender.	17. — To. Frans af Assisis Saarmærker.
11. — F. Protus og Hyacinth, Martyrer.	18. — F. Josef af Kupertino, Bekender, Tamperfastedag.
12. — L. Mariæ hl. Navn.	19. — L. Jannuarius og Lidedesfæller, Martyrer. Tamperfastedag.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provensen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 11 ¹ / ₂ m. Vels.	
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	Kl. 3
Aarhus (Rymsgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Ramsherred 18).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» 5
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ¹ / ₂	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk ..	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke) ..	» 9 ¹ / ₂ dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk ..	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej) ..	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) ..	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» -
Rønne (Østergade)	»	» 9	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 5
Sønderborg	» -	» 10	» -
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

A.C. Onsdag d. 9. Sept. Kl. 8¹/₄ Møde i A. C.s Lokaler. Malerinden Frk Birgitte West taler om: Moderne Kirkeudsmykning. Derefter Diskussion, Besøgende har kun Adgang, naar de indføres ved et Medlem, eller er forsynet med Gæstekort, der udleveres hos Administratores. Adm.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porte) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 37.

Søndag den 13. September.

1925.

INDHOLD: 15. Søndag efter Pintse. — Den hellige Cyprian fra Karthago. — Kirkens autoritet og den kristnes frihet. — De tyske Katholikkers Landsmøde i Stuttgart. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. — Avertissementer.

15. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 85. Herre, bøj dit Øre til mig og bønør mig; min Gud, frels din Tjener, som haaber paa dig; forbarm dig over mig, Herre, thi jeg raaber til dig den hele Dag. Glød din Tjeners Sjæl; thi til dig, Herre, opløfter jeg min Sjæl. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, lad din stadige Barmhertighed rense og skærme din Kirke, og, da den uden din Hjælp ikke kan bevares frelst, saa lad den altid styres ved dine Naadegaver. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Galaterne, 5. og 6. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 91. Det er godt at prise Herren og at lovsynge dit Navn, du højeste, for at forkynde din Miskundhed om Morgenen og din Sandhed om Natten. Alleluja, alleluja.

Ps. 94. Thi en stor Gud er Herren og en stor Konge
over al Jorden. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 7, 11-16 (Enkens Søn i Naim).

O fring (Offertorium).

Ps. 39. Med Længsel har jeg biet paa Herren, og
han saa ned paa mig og hørte min Bøn og lagde en
ny Sang i min Mund, en Lovsang til vor Gud.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, lad dine Sakramenter skærme os og altid be-
skytte os imod Djævelens Angreb. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Joh. 6. Det Brød, som jeg vil give eder, er mit Kød
for Verdens Liv.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, lad din himmelske Gave med
sin Naadevirkning tage vore Sjæle og Legemer i Be-
siddelse, saa at det maa være den og ikke vore egne
Sanser, som altid har den største Magt i os. Ved vor
Herre . . .

Den hellige Cyprian af Karthago.

16. September.

Den hellige Kirkelærer Hieronymus skriver i sin Bog
»Om berømte Mænd« følgende om Cyprian:

»Afrikaneren Cyprian var oprindelig en højt anset
Lærer i Veltalenhed, der efter Præsten Cæcilius's Raad gik
over til Kristendommen, han antog den Gang Navnet
Cæcilius efter denne Præst, og alt, hvad han ejede gav han
til de fattige. Kort Tid efter blev han valgt til Præst, og
snart efter blev han Biskop af Karthago. At sige meget
om denne store Aand er unødvendigt, thi hans Værker
straaler stærkere end Solens Glans. Han led Martyrdøden
under Valerians og Gallienus's Regering i den ottende For-

følgelse, og paa samme Dag, om end ikke i samme Aar, som Cornelius i Rom.«

Det er en af Kirkens store Personligheder i den første Halvdel af det tredie Aarhundrede, som Hieronymus omtaler med disse faa Ord. Men det er, som han selv siger, netop paa Grund af, at han er saa velkendt, at det ikke er nødvendigt at sige mere. Mange af den hl. Cyprians Skrifter er kendt den Dag i Dag, og mest af alt hans Skrift om »Den katholske Kirkes Enhed«. Deri viser han hen til, hvorledes Djævelen nu, da Hedenskabet overvindes af Kristendommen, søger nye Midler til Menneskenes Fordærvelse: »Vranglære og Spaltninger har han opfundet for derved at undergrave Troen, forfalske Sandheden og sønderrive Enheden. Menneskene, som han ikke mere kan holde fast paa den gamle Vejs Mørke, dem fører han listigt ind paa en anden vild Sti. Han river Menneskene løs fra Kirken, og mens de bilder sig ind, at de allerede er kommet Lyset nær og har undgaaet Verdens Mørke, hyller han dem igen, uden at de mærker det, i et nyt Mørke.«

Kirken er Christi Brud, der ikke lader sig forføre til Utroskab. »Hun alene bringer Guds Frelse, hun fører de Børn, hun har født, til hans Rige. Enhver der skiller sig fra Kirken og forener sig med en Ægteskabsbryderske, udelukker sig selv fra Kirkens Forjættelser, og den, der forlader Kirken, naar ikke til Lønningen hos Jesus Christus. Han er en fremmed, han er en uheilig, han er en Fjende. Gud kan den ikke mere have til Fader, som ikke har Kirken til Moder. Lige saa lidt som nogen, der var uden for Noas Ark kunde redde sig, ligesaa lidt kan den, der staar udenfor Kirken, blive frelst. Herren advarer og siger: »Hvo som ikke er med mig, er imod mig, og hvo som ikke samler med mig, han adspredes.« Den, der bryder Christi Fred og Enhed, handler imod Christus; den, der samler andetsteds, udenfor Kirken, han adspredes Christi Kirke. Herren siger: »Jeg og Faderen er eet.« Og om Fader, Søn og Helligand staar der skrevet: »Og disse tre er eet.« Hvorledes kan nogen da tro, at denne Enhed, der har sin Rod i Gud og er nær forbundet med himmelske Hemmeligheder, kunde sønderbrydes hos Kir-

ken og opløses ved Strid mellem modsatte Meninger? Den, der ikke holder fast ved denne Enhed, han holder ikke fast ved Guds Lov, han fastholder ikke Troen paa Faderen og Sønnen, han holder ikke fast ved Livet og ved Frelsen.«

Om den hellige Cyprians Martyrdød ved vi god Besked, thi selve Procesakterne er bevaret. Det var den 13. September 258, han pludselig — omend ikke uventet — blev afhentet af to Politiembedsmænd i sin Have. De kører ham i en Vogn ledsaget af Soldater ud til et Gods, hvor Prokonsulen Sextius opholder sig. Da Statholderen er utilpas, maa Forhøret udsættes til næste Dag, og Biskoppen tilbringer Natten hos en af Embedsmændene. Næste Morgen føres han frem for Dommeren, men Forhøret bliver kun kort, Cyprian er jo Biskop, og da han nægter at ofre, bliver han dømt til Døden, og Dommen bliver straks fuldbyrdet.

Ledsaget af en Mængde Mennesker, baade Kristne og Hedninger, føres Biskoppen ud til Retterstedet. Efter en kort Bøn klæder han sig af, og lader udbetale 25 Guldstykker til Bødlen. De Kristne breder Linned ud over Jorden for at opfange Martyrens Blod. Med et Sværds slag gøres der Ende paa den store Biskops Liv.

Som »sin Sekts Bannerfører« og »Gudernes Fjende« blev Cyprian dømt til Døden og mistede sit Liv. Det evige Liv blev ham til Del i Stedet, og den stridende Kirke ærer ham til Stadighed alle Aarhundreder igennem som en af sine Bannerførere. Den 16. September fejres hans Festdag, og det er vel værd at tænke paa ham. Nu beder han i Himmelen for Kirkens Enhed, som han skrev saa indtrængende om engang, han forener sin Bøn med alle de mange Bønner om Enhed, der fra Jorden stiger op til Guds Trone.

B. J.

Kirkens autoritet og den kristnes frihet.

Foredrag holdt av dominikanerpater Lutz 5/s.

I de sidste Numre af det udmærkede norske katholske Ugeblad »St. Olav« findes gengivet et Foredrag om Kirkens Autoritet og den Kristnes Frihed, holdt af Dominikanerpater Lutz i Oslo. Da selve dette Spørgsmaal er af den største Interesse og her behandles paa en fortrinlig Maade, tillader vi os at afstrykke det.

I.

Der er en kjendsgjerning, som alle venner av kristendommen dypt beklager, det er uenigheten blandt det kristne folk. En uhyre misforstaaelse raader blandt os og hindrer os i at gjøre virksom den udødelige kraft om hvilken Kristus sa: «Vær frimodige, jeg har overvundet verden». Derfor hører vi fra alle sider at de ledende mænd i den religiøse bevægelse hæver sin stemme for at anmode til enhet; og det kan ikke negtes at der raader ogsaa i det kristelige folk overhoved en længsel efter gjensidig forstaaelse. Man føler mere og mere at den indre splid som skiller kristne fra kristne ikke bare berøver kristendommen dens indflydelse og anseelse; men at den er i aapenlys motsætning mot kristendommens aand.

Naar man nu spør hvordan vi kan opnaa enheten, saa er vel alle av den samme mening, nemlig at enhetens grundvold skal være den sande kristendoms væsen. Men nu stiller sig det store spørsmaal: «hvad er kristendommens væsen?» Der blir skrevet bøker og avhandlinger; der blev holdt foredrag efter foredrag om dette emne i alle kristelige land; og vi kan ikke negte at paa enkelte punkter har de forskjellige opfatninger nærmet sig hverandre. Allikevel er vi endnu langt borte fra en fuldkommen forstaaelse. Debatten maa altsaa fortsættes. I den hensigt at bidrage en beskeden del til vanskeligheternes løsning vil vi i en række av foredrag redegjøre for vor katolske opfatning.

I nutidens debat om kristendommens væsen er hovedpunktet spørsmålet om autoritet og frihet.

Er kristendommen en religion som beror paa en autoritet, eller paa den frie individuelle oplevelse? Er den kristelige tænkning og det kristelige liv ledet av en trosnorm og av dogmer; eller er de helt overlat til den enkeltes personlige forgodtbefindende?

For at finde svaret paa dette spørmaal følger ikke alle den samme metode. Man kan nemlig for at komme til en løsning av religiøse problemer vælge to forskjellige veier. Den første vei er at betrakte religionen *ut fra mennesket* og at undersøke hvilken opfatning av kristendommen svarer bedst til menneskets rettigheter, til menneskets krav paa frihet og til den grad av kultur og aandelig utvikling som mennesket hittil har vundet frem til. — Den anden vei er at ta som utgangspunkt *Kristus* og at spørre sig selv: hvad har Kristus villet.

De fleste teologer i de nordiske land mener at naa frem til erkjendelsen av den sande kristendom ad den første vei. Da kristendommen er *vor* kristendom, skal den tillempe sig efter vor frie personlighets fordringer. Den enkelte selv og han alene har den avgjørende dom om sin overbevisnings gjenstand. Enhver utarbeider for sig selv, efter sine personlige religiøse erfaringer, sine tanker om Gud og Hans rike og vort samliv med Ham. «La os bekjende enhver som vi kan», blev vi nylig opfordret til. Der kan neppe findes en formel som gir mere tydelig og enkelt uttrykk for den tanke at utgangspunktet for opfatningen av religionen skal være vort eget «jeg».

Naar man derfor spør teologer som hylder denne melode om hvad de tænker om kristendommens væsen med hensyn til autoritet, dogmer og frihet, saa vet man paa forhaand hvilket svar man kan vente. Kristendommen skal være en frihetsreligion. Ingen autoritet har ret til at blande sig ind i den enkeltes religiøse tænkning eller i hans kristelige liv. «Dogmene blir en tvangstrøie» mener Dr. Kristian Schjelderup. «Jesus er ikke den høieste autoritet, Han levet inden sin samtids forestillinger. Vi har ret til at leve i vor tids forestillinger» forklarte nylig en prest (Pastor Kløvstad) i studentsamfundet. Og tro ikke at der er bare liberale teologer som hævder dette standpunkt. Endog orthodoxe, til trods for at de bekjender sig til

forpligtende dogmer og til en kirkelig myndighet, taler stundom det samme sprog. Saa læser vi i Dr. Hallesbys troslære: «Vi maa ikke søke en kirkens enhet som vi betaler med den enkeltes frie overbevisning og frie ord. Vi maa meget mere regne med disse forskjellige syn, og indrette kirkens organisation derefter».

* * *

Vi katoliker vælger den anden metode. Vi gaar *ut fra Kristus*. Vi husker Pauli ord: «Ingen kan lægge en anden grundvold end den som er lagt, hvilken er *Kristus Jesus*» (I. Cor. 3, 17). For at bestemme hvilket præg den kristelige religion skal ha, henter vi altsaa vore oplysninger ikke først og fremst i menneskets natur, men i Ham, som er kristendommens ophav og som har lovet os sin stadige, omend usynlige nærværelse blandt os. Forøvrig vil vi komme til den slutning at menneskets natur, langtfra at den mister noget av sine rettigheter og av sin personlighet ved at underkaste sine egne syn og krav under Kristi vilje, tvertom vil vinde frem til en desto høiere utfoldelse av sit væsen. Ti mellem Kristus og menneskenaturen hersker den dypeste harmoni, netop fordi i Kristus blev menneskeheden ophøiet i Guds person, saa at Kristus ogsaa staar for os som det ideale menneske. Paa alle omraader gjælder et ord som Jesus uttalte engang for at opfordre os til at holde os trofast til Ham: «Hvo som vil frelse sit liv skal miste det; men den som mister sit liv for min og evangeliets skyld, han skal frelse det» (Mark. 8, 35).

Hvad vilde altsaa Jesus? Hvorledes har Han organisert sin religion? Gav Han den et præg av autoritet eller vilde Han overlate den enkelte hell til sin egen tænkning og sine egne følelser? Evangeliet svarer at kiristendommen blev organisert av Kristus selv som en synlig kirke, hvor den enkeltes tro er veiledet av en læremyndighet og av dogmer, hvor den enkeltes liv blir styret av et hierarki og av love og utfolder sig efter en fastslaat orden. At dette var Jesu hensigt fremgaar klart nok av Evangeliet, dersom man ikke nøier sig med at hake sig fast i en eller anden tekst, men betragter alle uttalelser og gerninger av Kristus i deres sammenhæng. Vel sa Jesus en gang at Guds rike

er indeni os; og aldrig har vi negtet at se hovedsaken i kristendommen i de aandelige goder som den byder os. Men tit nok har Jesus ogsaa kundgjort os sin vilje at det guddommelige han bragte til verden skulde være menneskehetens fælles gode og at Hans religion derfor skulde anta karakteren av et religiøst samfund, med alt hvad der tilhører et saadant samfund, nemlig en autoritet, en dogmatisk trosnorm og en lovgivning.

Vi kan forfølge Jesu tanke gjennom hele Evangeliet. Blandt den mængde av disipler som fulgte Ham paa Hans vandringer vælger Jesus tolv mænd, hvis hverv det blir at lære menneskene, i Hans navn, naar Han forlater verden: «Likesom Faderen har sendt mig, saaledes sender jeg ogsaa eder». (Joh. 20). «Mig er given al magt i himlen og paa jorden. Gaa derfor hen og lær alle folk» (Math. 28). Og hvad skal de lære? «Alt hvad jeg har befalet eder». Jesus besitter en sandhet, som vi skal kjende og tro. Jesus har bragt en aapenbaring som skal bli kundgjort os. Aapenbaringens gjenstand er Gud, Faderen, Sønnen og den Hellig Aand. «Dette er det evige liv at de kjender Dig, den eneste sande Gud, og den Du utsendte, Jesus Kristus» (Joh. 17). «Døper dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands navn» (Math. 24). Aapenbaringens gjenstand er videre frelsen ved Jesu død, helligjørelsen ved den Helligaand, naaden, sakramenterne, den evige salighet for de opriktig troende, den evige fortapelse for de som haardnakkert avviser Guds gave. Aapenbaringens gjenstand er Jesu guddom. «Jeg og Faderen er eet» (Joh. 10).

Alt dette skal apostlene lære i kraft av Jesu befaling; og ikraft av den samme befaling skal menneskene anta det ved troen. Her har vi læremyndigheten, her har vi dogmet; her har vi en av Jesus fastslaaet orden til at veilede vor religiøse tænkning. Og forat apostlene kan utøve sit hverv uten frygt for den menneskelige svakhet sender Jesus dem sin Aand: «Trøsteren, den Helligaand, hvem Faderen skal sende i mit navn, Han skal lære eder alt og minde eder om alt hvad jeg har sagt eder». (Joh. 14).

Paa samme tid blev apostlene utrustet med myndighet til at lede menneskene, til at gi love. «Sandelig, sier jeg

eder, hvadsomhelst I binder paa jorden, det skal ogsaa være bundet i himlen; og hvadsomhelst I løser paa jorden skal ogsaa være løst i himmelen». (Math. 18). Ja, denne myndighet griper ind endog i menneskets indre. «Motta den Helligaand! hvem I forlater syndene, dem er de forladte; og hvem I beholder dem, dem er de beholdne». (Joh. 20).

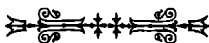
Saa bygger altsaa Jesus sit verk op i form av et samfund. De troende skal ikke være en uordnet masse av individer, som blir overlatt enhver til sig selv, men en menighet som lever sit religiøse liv efter en guddommelig orden.

Men der mangler endnu et element til dette samfunds fuldkommengjørelse, nemlig det som sikrer dets indre enhet. Kristus sørget ogsaa derfor. Blandt sine apostler vælger Han en som Han indsætter som overhoved over de andre apostler og hele kirken, og som paa en særegen maate sitter inde med den fuldmagt som blev tildelt alle andre apostler. «Du er Petrus (klippe) og paa denne klippe vil jeg bygge min kirke, og helvedes porte skal ikke overvælde den; og jeg vil gi dig himmerikes nøkler, og hvadsomhelst du binder paa jorden, det skal ogsaa være bundet i himlen; og hvadsomhelst du løser paa jorden, det skal ogsaa være løst i himmelen». Petrus blir kirkens grundvold. Hans øverste myndighet gir kirken dens fasthet og samhold og bevarer dens tro mot vildfarelser. Jeg bad for dig at din tro ikke skulde svikte, og naar du engang omvender dig, da styrk dine brødre». «Røgt mine lam, røgt mine faar». (Joh. 21). Og denne myndighet som Petrus og apostlene fik av Jesus, skal vare til alle tider. Ti Jesu hensigt er jo at bringe Guds rike til alle folkeslag indtil verdens ende.

Saa blev kirkens organisation fuldkommen. Den viser sig for alle som betrakter Jesu verk med uhildet aand fra det første øieblik som et samfund.

Dette samfund bekjender sig til en sandhet hvis ophav er Gud og som blir forkyndt i form av trossætninger som gjælder for alle. Alle underkaster sig en lovgivning som har sin hjemmel i Jesu egen fuldmagt som Guds Søn. Denne sandhets forkyndelse og forsvar og denne lovgivnings gjennomførelse er betrodd av Jesus til en myndighet,

apostlene med Petrus i spidsen; en myndighed som ved Jesu egen Aand er sikret mod vildfarelser, saa at den guddommelige aapenbarings velsignede sandhet kan overføres fra slegt til slegt, fra folk lil folk i sin oprindelige renhet.

De tyske Katholikkers Landsmøde i Stuttgart.

Et katholsk Landsmødes Væsen, Opgave og Maal er forskelligartet. Det skal bringe religiøs Vækkelse og Opbyggelse hos Deltagerne, det skal fæstne og uddybe deres Kærlighed til Kirken, til dens Overhoved og dens Biskopper, det skal styrke Troen og tillige være et praktisk Kursus i at finde Lægemidler mod Tidens Sygdomme og On-der. Og man maa sige, at det nu afsluttede Møde i Schwabens Hovedstad fortjener den største Ros og den taknemmeligste Anerkendelse, thi i enhver Henseende blev der ydet noget stort, og det vil sikkert virke længe og vidt.

Det var religiøs Opbyggelse, det var en stor Kærlighed til den almægtige, der blev vakt i de store Menneskemasser Søndag den 23. August, da 46 000 havde forsamlet sig i en stor Kasernegaard for at overvære den hellige Messe, som den Apostoliske Nuntius i Berlin, Ærkebiskop Pacelli, læste, og for at høre Jubilaren Biskop Paul Wilhelm von Kepplers Prædiken, som ved Hjælp af en Højtaler blev forstaaelig for alle.

Mødet i Aar skulde være det katholske Tysklands Jubilæumsgave til Biskoppen, og mægtigt gribende virkede hans Tale. I hver en Krog af den store Plads kunde man høre Prædikenens højtidelige Ord, og hvad den store Prædikant sagde, det var ikke tomme Ord, men det gik Tilhørerne til Hjerte og fyldte dem med sand Ærefrygt for Gud Fader, Søn og Helligaand. Dette *Gloria Patri*, dette Ære være Gud er hele vort Livs Maal. »Guds Ære er Folkets Vel, Guds Ære er Menneskehedens Frelse og

Lykke. Guds Ære er den højeste Sikkerhed for Staten og Øvrigheden.«

Paa det første Møde, der holdtes straks efter Festgudstjenesten, valgtes til Præsident Baron Cramer-Klett fra München, en Mand, der er velkendt for sin trofaste Kærlighed til den Apostoliske Stol, sin Gavmildhed og sit Offersind, der viser sig ved Understøttelse af alle katholske Foretagender; han har bl. a. for nogle Aar siden købt det berømte gamle Benediktinerkloster Ettal og givet det tilbage til dets oprindelige Ejere, saa at der atter udgaar Strømme af religiøs og kulturel Velsignelse fra dette Sted. Paa Centralkomiteéns Forslag valgtes endvidere Grosserer Kraus (Witten), den fortjente Formand for de katholske Handelsforeningers Sammenslutning, Fagforeningssekretær Adlhoch (Augsburg), en Mand, der har udmærket sig i den moderne Arbejderbevægelse, og endelig Fru Professorinde Louise Rist, Formand for den katholske Kvindeforening i Stuttgart. Da de offentlige Møder maatte holdes paa to Steder, blev der stillet store Krav baade til Ledelsen og til Talerne; men for Resten ogsaa til Deltagerne, som stadig strømmede til i saa store Skarer, at Salene aldrig har været saaledes fyldt til sidste Plads som denne Gang.

Kærlighed til Kirken, Lydighed mod den øverste Leder og Hyrde, den Hellige Fader i Rom, det var den ledende Tanke, der gik igennem alle Taler og Foredrag, og som Tilhørerne med Begejstring sluttede sig til. Det viser straks den første Tale, der blev holdt af den kendte og afholdte Prædikant, Professor Dr. Adolf Donders (Münster); han talte om Emnet: »Katholsk Biskop og katholsk Folk«, og ved en Fylde af Tanker og et glimrende Foredrag begejstrede han sine Tilhørere til Kærlighed til Kirken og til virksom, offervillig Næstekærlighed. Han viste, hvorledes det katholske Folk, der af sin Biskop altid modtager en tredobbelt Velsignelse, i ham ser Autoritetens Bærer, Uddeleren af himmelsk Naade og den guddommelige Kærligheds Midler, og ved dette tredobbelte indre Baand er Folket fast knyttet til ham.

Katholikmødet var en tidssvarende Forhandling om vigtige religiøse, sociale og pædagogiske Spørgsmaal, og

det i den Hensigt at bringe katholske Tanker paa disse Omraader frem i Offentligheden. Det var ikke Mødets Opgave at beskæftige sig med andre Konfessioners Interesser, og nogle protestantiske Blade har fundet det fornærmeligt, at man »ignorerede« de andre. Katholikkerne ved, at de i deres Tro ejer en saadan Kulturrigdom, at de har Arbejde nok med at gøre disse Skatte frugtbare. Derfor viste Talerne i Stuttgart saa ofte hen til de første Kristne, som derved, at de helt levede ud fra Troen, var blevet et Mønster og et lysende Forbillede for den hedenske Verden og med deres Tro og deres Sæder overvandt Hedenskabet.

I denne Retning gik de betydningsfulde Taler af Franciskaneren, Pater Erhard Schlund (München), om katholsk Kærlighed og Tidens Onder, af Jesuiten, Pater Manwald (München), om Kærligheden og vor Ungdoms Nød, og af Prælat Dr. Mausbach (Münster) om Aandens og Gerningens Apostolat. De sociale Spørgsmaal behandlede den württembergske Justitsminister Dr. Beyerle i en dybsindig Tale om Retfærdighed og Kærlighed, Betingelserne for social Fred. Der er Grund til at glæde sig over, at vi har Ministre, der med saa stor Sagkundskab og saa meget Mod kan vise os et helt Samfundssystem i Kristendommens Lys i Modsætning til Socialismens og Liberalismens falske Veje. Beyerles Tanker fik paa mange Punkter deres Stadfæstelse ved Folkeforeningens Møde, hvor bl. a. den tidligere Rigskansler Dr. Marx talte om den store schwabiske Socialpolitiker Adolf Gröber og opfordrede Tilhørerne og Folkeforeningens Medlemmer til aldrig at glemme denne store sociale Fører.

Ved denne Lejlighed kan det fremhæves, at Dr. Marx utrætteligt stillede sin rige Viden og sin store Erfaring i Mødets Tjeneste ved alle Forsamlinger og Forhandlinger. Der holdtes ikke nogen Forsamling i Stuttgart, uden at han kom til Stede og tog Ordet. Sit Livsværk har han selv kaldt den katholske Skoleorganisation. Dens Medlemmer holdt et stort Møde den 24. August, og her fremsatte Dr. Marx et Program, der for Fremtiden bliver Grundlaget i de tyske Katholikkers og Centrumspartiets Skolepolitik. Ved dette Møde talte desuden Domkapitular Dr.

Lenhart (Mainz): Hvorfor forlanger vi den katholske Skole for den katholske Ungdom og det katholske Folk? Taleren gav sine Tilhørere et klart Billede af Skolens Stilling i Tyskland for Øjeblikket med alle de mange Reformbestræbelser og Reformforsøg og viste hen til de væsentligste Opgaver for Skolen, som ikke for det timelige maa glemme Menneskets evige Maal. For Tiden har man hos vore Modstandere helt glemt Skolens egentlige Opgave, og der er derfor god Grund til at være taknemmelig for, at der i den katholske Skoleorganisation ydes saa vigtigt og betydningsfuldt et Arbejde, der bliver af Betydning ved alle kommende Love.

I Forbindelse dermed staar Forhandlingen om de katholske Akademikers Stilling, som blev indledet af Dr. Carl Sonnenschein (Berlin). Endnu en Præst fra Berlin talte, Kapellan Fahsel, der ud fra Erfaringerne i Storstaden og i Diasporaen i et fængslende Foredrag blottede Tidens Saar og viste deres Helbredelse ved sand Fuldkommenhed hos den Kristne ude i Verdenslivet.

Alle disse Taler stod i umiddelbar Forbindelse med det praktiske Liv og dannede tilsammen et praktisk Kursus. Men dette gælder paa en særlig Maade om den betydningsfulde Tale, Rigsretssagfører Dr. Schrömbgens (Leipzig) holdt om det katholske Sædelighedsideal og Tidens Usædelighed. Naar man til et Katholikmøde stiller Krav om praktisk Vejledning, saa maa alt det daarlige, der skal omtales, ikke besmykkes eller afgøres med almindelige Talemaader; nej, man maa blotte hele Tidens fordærvelige Aand. Det er aldrig sket før, at der paa et Katholikmøde er blevet talt saa tydeligt og utilsløret om disse Ting: Prostitution, Pornografi, Fødselsbegrænsning, Kønssygdomme og alle Slags sædelige Forvildelser. Men det var paa høje Tid, at det skete. Dr. Schrömbgens har indlagt sig stor Fortjeneste ved sit Mod og ved den udmærkede Maade, han førte disse Ting frem paa. Om det, han sagde, kan man bruge Biskop Kettelers Ord, at der gives Taler, der tillige er en Daad. Denne Tale var en Daad!

Der kunde endnu fortælles meget godt og interessant om Katholikkernes Møde i Stuttgart. Fremhæves bør den

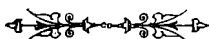
Tale, Rigsdagsmedlem Fru Maria Schmitz holdt om daarlige Moder, og Prælat Dr. Kreutzers Tale om Tyskerne i Udlandet.

Men om alt det gælder, hvad den tidligere østerrigske Kansler, Prælat Dr. Seipel lagde alle paa Hjerte i sit Slutningsforedrag: »Vi maa ikke gaa hjem fra dette Møde i den Tro, at Problemerne nu er løst. Vi skal gaa hjem gennemtrængt af Følelsen af, at vi staar ved en ny Tids Begyndelse, hvor det gælder om at kæmpe for de højeste Goder, at ofre og at arbejde for dem.«

Disse Ord af den ansete Statsmand bør man overalt lægge sig paa Sinde, hvis Stuttgartermødets store Arbejde og mange Tanker skal faa blivende Resultater.

(K. K.)

Dr. Karl Hoeber.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mère Josefa døde pludseligt Søndag Morgen i Klosteret paa Østerbrogade. Den afdøde Søster var velkendt blandt Katholikkerne i Landet. Hun var født i Fredericia, Søster til afdøde Pastor Braun, og i sin Fødeby har hun ogsaa virket den længste Tid som Priorinde paa St. Josefs Hospital, hvor det altid var en Glæde at træffe den venlige og gode Søster. I sine unge Aar var hun med paa Bülowsvej i Søstrenes første Hus paa Frederiksberg. For et Par Maaneder siden flyttede hun til Østerbro, hun var jo blevet gammel, 69 Aar, og ikke mere rask nok til at styre et Hospital. Hendes Hviletid her paa Jorden blev kun kort, maatte Herren da give hende den evige Hvile. R. I. P.

— Endelig har vi faaet en tysk katholsk Gudstjeneste igen efter adskillige Aartiers Forløb! Vel betyder det ikke nær det samme for Katholikker som for Protestanter at have Gudstjeneste paa deres eget Sprog, da det vigtigste jo dog er den latinske Messe. Men det har længe været et stort Savn for alle de tysktalende Katholikker — fra Tyskland, Østerrig-Ungarn, de baltiske Lande, Schweitz o. s. v. — aldrig at kunne høre en god tysk Prædiken og synge deres kære gamle tyske Salmer. Men det fik vi altsaa endelig Lov til i Søndags, idet Pastor Scherz efter at have læst Messe med dansk Prædiken Kl. 9 igen læste Messe Kl. 10 og derved prædikede paa Tysk. Efter Messen var der sakramental Velsignelse, og

inden denne bad Præsten: »In Demut bet ich Dich, verborgene Gottheit, an . . .«. Sankt Knuds Kapel var stuvende fuldt.

Knud Kinzi.

— A. C.'s nye Bestyrelse, der blev valgt paa Generalforsamlingen i Maj Maaned, har konstitueret sig og valgt Pastor Menzinger til Formand. Onsdag den 9. begyndte den nye Sæson med Foredrag af Malerinden Frk. Birgitte West.

— Paa Tirsdag afholder Danske Kvinders katolske Forbund et Agitationsmøde i St. Knuds Sal i Stenosgade. Forbundets ivrige Formand Hofdame Frk. Ramsing vil holde Foredrag om Forbundets Hensigt og den katolske internationale Kvindesags Betydning. Forhaabentlig kommer der mange Tilhørere og Deltagere til en frugtbar Diskussion.

England. 756 katolske Spejdere forlod London den 29. August paa Valfart til Rom. Afrejsen foregik under stor Begejstring. Først samledes Spejderne udenfor Westminster Domkirke, hvor Kardinal Bourne indviede Pilgrimsfanen og derefter holdt en stor Tale til Drengene om den Aand, der skulde besjæle dem paa denne Rejse. Efter Kardinalen talte Sir Baden-Powell paa sin sædvanlige fængslende Maade: »Fremfor alt ønsker jeg, at I vil gøre een stor Ting, og det er: ved eders Opførsel vise eders Kirkes Styrere i Rom, at som Spejdere har I ikke to Herrer, men at eders eneste Herre er Gud og eders Kirke. Eders Spejderførere er kun eders ældre Brødre, der skal vise eder, hvordan I bedst kan gøre eders Pligt som gode Katholikker. Jeg vil ønske, at I vil huske dette og være lydige mod eders Kirke«.

Et ægte Sølv haandforarbejdet Røgelses-Kar og Emaile-indlagt Halskors — russisk Arbejde — sælges underhaanden. Skindergade 32, 2. Kl. 10—2. Diemar.

Katholsk **Rosario** Maleri 110×90 cm billig til Salg.

Fiolstræde 21, 2. Ekstrøm. Trf. 4—7.

Husjomfru.

For en en erfaren Husjomfru bliver Plads ledig d. 1. November paa Ledreborg Slot. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Lensgrevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

Stuepige.

Stuepigepladsen paa Ledreborg Slot bliver ledig d. 1. November. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Lensgrevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholdes Gennemgang af Troestæren:

hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.

Kirkelig Kalender.

13. Sept. 15. Søndag eft. Pintse.	20. Sept. 16. Søndag efter Pintse.
14. — M. Korsets Ophøjelse.	21. — M. Matthæus, Apostel.
15. — Ti. Marias syv Smertes.	22. — Ti. Thomas a. Villanova,
Biskop og Bekender.
16. — O. Cornelius o. Cyprian,
Martyrer. Tamper-
fastedag.	23. — O. Linus, Pave og
Martyr.
17. — To. Frans af Assisis
Saarmærker.	24. — To. Maria, de fangnes
Befrielse.
18. — F. Josef af Kupertino,
Bekender, Tamper-
fastedag.	25. — F. Ferialdag.
19. — L. Jannuaris og Li-
delsesfæller, Marty-
rer. Tamperfastedag.	26. — L. Kirkevielse.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskom-
munion Søndag den 13. September i Messen Kl. 8.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 18.
September Kl. 7½ Aften (Generalabsolution).

St. Josefs Gilde st. 25.—10. 1885

Maanedsmøde afholdes Mandag d. 14. Septbr. Aften Kl. 8
i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

Danske Kvinders Katholske Forbund

lader afholde et Møde i St. Knuds Sal i Stenogade Tirsdag d.
15. ds. Kl. 8 Aften, hvortil alle kvindelige katholske Foreninger
indbydes. Foredrag og Diskussion.

Tak!

Da det er mig umuligt personligt at takke de mange, der har
glædet mig paa min 75-Aars Fødselsdag, beder jeg alle herved
modtage min hjerteligste Tak. *A. Breitung.*

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 14. Sep-
tembris loco ac tempore assuctis.

Min kære Mand, vor kære Fa'er, Svigerfader og
Bedstefader,

Glasmager **Th. Lennartz**,
døde Tirsdag den 25. August 75 Aar gl.

Den afdøde anbefales til Kirkens Forbøn.

Holmegaards Glasværk d. 25.

De Efterladte.

Vor kære Søster

Marie Josepha,
f. *Braun*,

er pludselig afgaaet ved Døden Søndag den 6. September;
hun anbefales til de troendes Forbøn.

Sankt Joseph-Søstrene,
Østerbrogade 7 D.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions-kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Trækkes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 38.

Søndag den 20. September.

1925.

INDHOLD: 16. Søndag efter Pintse. — Ophøjelsen. — Kirkens autoritet og den kristnes frihet (fortsat). — Spor af Kristendom i Japan. — Ungdomsbasaren 1925. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Rom, Kanada. — Avertissementer.

16. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 85. Forbarm dig over mig, Herre, thi jeg raaber til dig hele Dagen; thi du, Herre, er blid og mild og rig paa Barmhjertighed imod alle, som paakalder dig. Herre, bøj dit Øre til mig og bønhør mig; thi jeg er ringe og fattig. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, lad din Naade altid baade forud komme os til Hjælp og ledsage os og give os uaf-ladelig at være ivrige i gode Gerninger. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Ehpeserne, 3. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 101. Folkene skal frygte dit Navn, Herre, og alle Jordens Konger din Herlighed; thi Herren har bygget Sion, og han vil vise sig i sin Vælde. Alleluja, alleluja.

Ps. 97. Syng Herren en ny Lovsang, thi Herren har gjort vidunderlige Ting. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 14, 1—11 (Den vattersottige).

Ofring (Offertorium).

Ps. 39. Herre, se ned til mig og hjælp mig; lad dem blues og blive til Skamme, som efterstræber min Sjæl for at røve den. Herre, se ned til mig og hjælp mig.

Stillebøn (Sekreta).

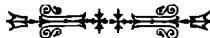
Rens os, beder vi dig, Herre, ved dette Offers Kraft og giv os i din Barmhertighed at blive værdige til at faa Del deri. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 70. Herre, jeg vil alene komme din Retfærdighed i Hu. Gud, du har belært mig fra min Ungdom af og indtil min Alderdom, ja indtil Oldingealderen. Min Gud, forlad mig ikke.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, rens naadig vore Sjæle og forny dem ved de himmelske Sakramenter, saa at vi derigennem maa faa Hjælp ogsaa for vore Legemer baade nu og i Fremtiden. Ved vor Herre . . .

Ophøjelsen.

Paaskedags Eftermiddag gik to af Jesu Disciple fra Jerusalem til Emmaus, de gik og talede om alt det, som havde tildraget sig med Jesus af Nazareth. Og mens de gik og talede, sluttede Jesus selv sig til dem, men de kendte ham ikke. Disse to Disciple havde set og troet paa »Jesus af Nazareth, som var en Profet, mægtig i Gerning og Tale for Gud og alt Folket«. Saalænge Jesus havde vist sig saaledes, havde de med Glæde sluttet sig til ham. Men saa havde de faaet at se, »hvorledes vore Ypperstepræster og Øverste overgav ham til Dødsdom og korsfæstede ham«, og da de saa det, begyndte de at tvivle. For at styrke deres Tro, og vække den til Live igen, kommer nu den opstandne Frelser selv til dem, »og han

begyndte fra Moses og alle Profeterne og udlagde dem, hvad der i alle Skrifterne var skrevet om ham«. Der har Herren vel ogsaa vist dem hen til Isaias Spaadom om Smerternes Mand, som faar Lod blandt de mægtige og Styrke til sit Bytte. »Burde ikke Christus lide dette og indgaa til sin Herlighed?« spørger Herren sine tvivlende Disciple. Det var det, de ikke havde forstaaet, at kun igennem Lidelsen gik Vejen til Herligheden. De havde ikke fattet Mesterens Ord: »Hvo sig selv forneder, skal ophøjes.«

Christus burde lide dette og saaledes indgaa til sin Herlighed. Lidelse, Fornedrelse og himmelsk Herlighed mødes overalt i Jesu Liv. De mødes i Bethlehems Stald. Der fødes det lille Barn i den største Fattigdom og Nød, men Englene synger deres Gloria, deres Ære være Gud i høje, saa der er himmelsk Glans om Krybben, og de Vise fra Østerland kommer med deres kostbare Gaver for at tilbede Barnet. — Jesus tilbringer den største Del af sit Liv ukendt hos Tømmermanden i Nazareth, men da Herren som tolvvaarig Dreng kommer til Templet, er det igen, som kom der et Glimt fra Himlen. Der sidder den lille Dreng blandt de vise Lærere og aabenbarer større Visdom, end nogen hidtil har hørt. — Tømmermandens Søn fra Nazareth gaar omkring og prædiker. Selv er han fattig, lidet anset. Men Jesus prædiker som ingen anden, som en, der har Magt; han prædiker guddommelig Visdom — skjult under menneskelig Ringhed, og han viser sin Magt over alle Sygdomme, sjælelige og legemlige, over selve Døden; han viser sin Magt over Naturen, Storm og Hav maa adlyde ham. Det var en dyb Fornedrelse for Guds eenbaarne Søn, da han som Menneske vandrede omkring blandt Jøderne. Men Guds Søn vilde fornede sig endnu mere, han vilde ogsaa blive som den ringeste af alle Mennesker eller endnu mindre end et Menneske, saa at han kunde sige: »Jeg er en Orm og intet Menneske.«

Paa Korset bad Herren til sin himmelske Fader Davids 21. Psalm: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig! Jeg er en Orm og intet Menneske«. Og videre skildres deri al den Nød og Elendighed, Frelseren befinder sig i: »De har gennemboret mine Hænder og mine Fødder,

de har talt alle mine Ben. . . . De har delt mine Klæder imellem sig og kastet Lod om min Kjortel«. Men midt i al Nøden ved Guds Søn, at han jo netop er den sejrende, og derfor fortsætter Salmen med Fryderaab: »I, som frygter Herren, lovpriser ham; alle Jakobs Børn, forherliger ham! Ham frygter alle Israels Efterkommere, thi han har ikke foragtet eller forhaanet den fattiges Bøn.« Gennem Døden paa Korset fandt Herren Vej til Opstandelsen, det burde Kristus at lide alt dette og saaledes indgaa til sin Herlighed.

Og hvad vandt Herren ikke for en Herlighed ved denne Lidelse! Korset, som beredte Frelseren den største Fornedrelse, er blevet det Tegn, som Menneskene ærer og bøjer sig for. Forleden Dag fejrede Kirken Korsets Ophøjelses Fest til Minde om, at Kejser Heraklius højtideligt bar Kristi Kors paa sine Skuldre op paa Golgatha, efter at han havde vundet det tilbage fra Perserne, som havde bortført det. Med Kejseren bøjede hele Kristenheden Knæ for det foragtede Kors. — Men større Herlighed end Jorden og Menneskene kan yde, blev Jesus til Del, da han for op til Himlen og under Englens Jubel indtog sin Plads ved Faderens Højre. Da straaede i Forklarelse det Legeme, der var blevet saa haardt mishandlet, og de fem Vunder lyste som pragtfulde Smykker. Netop det som havde beredt Frelseren den største Smerte, bragte ham nu den største Hæder. Og for Herrens Trone lyder evindeligt Lovsangen: »Lammet, som er blevet dræbt, er værdig at modtage Magt og Guddom og Visdom og Styrke og Ære og Herlighed og Lovprisning.« Lammet, som er blevet dræbt, er det værd, med andre Ord: Det burde Kristus at lide alt dette og saaledes indgaa i sin Herlighed.

Ligesom Jesus selv, saaledes maatte ogsaa hans hellige Moder lide og saa indgaa til Herligheden. I forrige Maaned fejrede vi Mariæ Optagelse i Himlen og forleden Dag Mariæ syv Smerter Fest, Disse to Hemmeligheder er vidt forskellige og hører dog tæt tæt sammen, thi uden sine Smerter havde Guds Moder aldrig holdt sit Indtog i Himlen. Hun, der stod under Jesu Kors i hans dybeste Fornedrelse, hun kom ogsaa til at staa højest ved hans Trone i Himlen, fordi Herren stadfæstede sit Ord: »Hvo sig selv fornedr, skal ophøjes.«

B. J.

Kirkens autoritet og den kristnes frihet.

Foredrag holdt av dominikanerpater Lutz ⁵/₅.

(Efter »St. Olav«.)

II.

Tidt og ofte har *Jesus Kristus* kundgjort os sin vilje at Hans religion skulde anta karakteren av et fuldkomment religiøst samfund med alt dets nødvendige tilbehør: autoritet, dogmatisk trosnorm og lovgivning — som alle og enhver ifølge Jesu Kristi kirkestiftende vilje i lydighet skal bøie sig for. Derved risikerer de intet, da Jesus ved guddommelig bistand har sikret sin kirke mot vildfarelser — alle dage indtil verdens ende.

Vender vi os nu fra Jesu tid til kirken som den frembyr sig i apostlenes dager og i den første generation efter apostlene, saa ser vi at den utfolder sig nøiaktig efter den orden som Jesus har fastslaaet fra begyndelsen av.

Der er dem som paastaar at kristendommen som den optræder paa apostlenes tid var bare et sjæleliv uten ytre organisation. Aandens omskapende kraft var strømmet ned i de kristnes hjerter. De blev drevet af Guds aand alene. De levet og vandret i aanden; enhver for sig selv var forvisset om at eie aanden, gjennomtrængt av en salig sødme og mystiske indskydelser. De kristnes forhold til hverandre var udelukkende bestemt av kjærlighedsfuldt broderskap ved den samme aand som udøste sine naadegaver i alle hjerter. Ingen autoritet hadde lov til at gripe ind i de kristnes liv. Hele kristendommen var en mystisk bevægelse i fuld frihet og uafhængighet.

Dissse paastande stemmer ikke overens med det vi læser i apostlenes gjerninger og i de apostoliske breve. Apostlene var sig bevisst at ha mottat fra Kristus en *myndighet* til at lede kirken og forsvare dens enhet i Jesu ekte aand.

De fremstiller en *bestemt* lære; de forkaster motsatte anskuelser; de irettesætter dem som avviker i sin tro fra troens norm; og denne norm er Jesu aapenbaring hvis forkyndere *apostlene* er. »*Selv om vi eller en engel fra himlen forkyndte eder et andet evangelium end det vi har forkyndt eder, han være forbandet,*« sier Paulus. *Petrus* står

alle andre apostler i værdighet og anseelse og utøver sin fuldmakt uhindret. Endog Paulus, som fik sin kundskap om Jesus paa en saa direkte og vidunderlig maate, reiser til Jerusalem efter en aapenbarelse, for at forelægge sin lære for *Petrus* og de andre apostler, og for at fastslaa at den stemmer overens med det oprindelige evangelium.

Med den samme *autoritet* leder Apostlene menighetens moralske liv og gudstjenester, og de utvælger mænd til sine efterfølgere og stedfortrædere.

Sikkerlig fremtrær hos den første menighet den Helligaands naadegaver med særegen kraft. En inderligere begeistring opfylder de kristnes hjerter, De ber og synger i Aandens lys og livsglæde; de taler med tungemaal, et uttryk som betegner en slags individuel aapenbaring; de lever i et inderlig fællesskap med Gud og med hverandre i kraft av en rikere utgydelse av den Helligaands gaver. — Men *apostlenes autoritet* raader endog over disse ytringer av et dypere sjæleliv: Disse saakaldte karismer blir ordnet av dem efter to love: For det første maa den individuelle inspiration stemme overens med den overleverte tro. Denne gjælder som norm; den er den almindelige aapenbaring som hele kirkens liv er bygget paa. Saasnt det staa fast at de private indskydelser strider mot den almindelige tro, erkjendes ikke som frukt av den Helligaand men av den onde aand. Paulus viser os i sine breve hvoraarvaaken han er for at holde fjern fra kirken al entusiasme, som han mistænker for at staa i motsætning til det store almindelige evangelium. — For det andet skal den individuelle inspiration tjene til menighetens oppbyggelse. Kirken er et samfund; kirken er Jesu legeme; intet lem har ret til at leve helt for sig selv, men skal føle sig som knyttet til det hele. Apostlene vet vel at et helt individualistisk sjæleliv er uekte kristendom og medfører en fare for kirkens indre samhold. Til korintierne, som var særlig ivrige i at dyrke dette liv i aanden og som var saare tilbøjelig til at avsondre sig fra hverandre, skriver han et ord som vidner om apostlenes omhu for menighetens fælles gode: »Gud er ikke forvirringens gud, men fredens.» (I. Kor. 14).

Og menigheten, undtagen enkelte urostiftere, gjorde

ingen vanskeligheter med at underkaste sig apostlenes *myndighet*. Først ved et udpræget samfundsliv følte de den saa velsignede tilstand som lemmer av Jesu mystiske legeme.

Sikkerlig finder vi ikke i de første tider den kirkelige organisation i dens fulde udvikling; hierarkiet med sine livsfraktioner fremtrær ikke saa kraftfuldt og regelmæssig som to aarhundreder senere. Men det er til og det viser sig klart nok.

Vi bør ikke glemme at kirken, omend dens væsen er noget guddommelig, et livssamfund med Gud i Kristus, blir virkeliggjort blandt og for menneskene. Forsaavidt den bestaar av mennesker, er dens tilværelse underkastet alle et menneskelig samfunds livsbetingelser. Den *utvikler* sig mer og mer som enhver levende organisme. Ikke for-gjæves sammenligner Paulus den med et levende legeme: Fra den første stund er sjælen tilstede i barnets legeme. Al-likevel er dette legeme svakt og litet; dets lemmer er ikke utformet. Men takket være sjælens drivende kraft vokser det stadig og opnaar sin fulde utfoldning. Har ikke Guds søn selv i sin menneskelige tilværelse gjennomgaat denne utvikling? Likesom Jesu naturlige legeme fik litt efter litt sin vekst og sin kraft, saaledes skulde ogsaa hans mystiske Legeme bli underkastet en lignende naturlov.

Kirken utvikler sig altsaa. Aapenbaringen som er ned-lagt i dens skjød, fremstilles i en bestemt dogmatisk form efterhvert som den fromme betraktende tænkning trænger dypere ind i den guddommelige sandhet, eller alt eftersom misforstaaelser og avvikelser fremkalder fra *lære-myndighetens* side en tydeligere forklaring. — Det kirkelige hierarki, den kirkelige disiplin og den liturgiske bøn an-tar ogsaa efter hvert fastere former.

Men al denne utvikling er *homogen*, d. e. ensartet med kirkens inderste væsen. Intet nyt og fremmedartet føies til den overleverte aapenbaring. Alle nye trossætninger indeholdes væsentlig i apostlenes lære. Det er altid den samme kjerne som hele utviklingen gaar ut fra, altid det træ som skyter nye homogene kvister paa samme stamme, nye homogene blomster og frukter, alle av samme rot og stamme, saft og sevje.

Al autoritet som utøves i kirken har sin kilde i den autoritet som Kristus har forlenet apostlene med. Al kirkelig lovgivning føres tilbage til den fuldmakt som apostlene fik av sin guddommelige mester til at lede Kristi legeme.

Kirken som den eksisterer tusen aar efter Kristus er væsentlig den samme som den har været i sin allerførste begyndelse — hvis vi da ikke hefter os alene ved overflaten, men trænger ind til kjærnen. Likesom træet i hele dets utvikling væsentlig er og forblir det samme individ, saaledes er kirken i alle tider hvad den har været fra begyndelsen av — et synligt samfund hvis hoved er Kristus og hvis sjæl er den Helligaand, men som under sin jordiske tilværelse er ledet efter Kristi vilje av en synlig autoritet og av love som utgaar fra denne autoritet.

Sikkerlig kunde Kristus ha git sin religion en anden form end Samfundsformen.

Han har imidlertid ikke gjort det. Og ved at vælge netop samfundsformen har Han git os nok et vidnesbyrd om sin vidunderlige forstaaelsesfuldhet og nedladdenhet likeoverfor menneskeslægten.

Ti mennesket er av naturen et *socialt* væsen. Trangen til at leve i samfund tilhører vor natur. Et menneske som lever helt for sig selv, avsondret fra alt samliv og samarbeide med andre, er enten mere end et menneske eller mindre: »Aut bestia aut Deus« pleiet de gamle filosofer at si: Enten et dyr eller en gud.

Uten dette liv i et organisert samfund med en autoritet og med love er det aldeles umulig at mennesket naar frem til sin fulde menneskeværdige utvikling. Hverken paa det materielle eller aandelige omraade vilde mennesket bli sig selv.

Ganske vist kræver dette samfundsliv at den enkelte ofrer noget av sit individuelle væsen og gir avkald paa ubegrænset frihet, for ikke at trøe andres rettigheter for nær. Men naar vi ser nøie paa saken, vinder mennesket derved uendelig mere end det taper, skønt de jo kan falde stundom tungt ikke at kunne gi sine individuelle tilbøieligheter frit løp. Den absolute uavhengighet vilde ikke bare ødelægge samfundet, men sammen med det alt godt i menneskeheten. Den ubegrænsede individualisme er mot

vor natur og mot samfundets og hele menneskehetens vel.

Jesus som kom for at genopreise vor natur vilde, derfor tillempe sit frelsesverk mest mulig efter vor naturs krav. Han vidste for godt at av alle menneskelige instinkter er det religiøse instinkt det som mest trenger til veiledning og oppdragelse, netop fordi dets gjenstand er noget hemmelighetsfuldt og uendelig høit. Blir det religiøse instinkt aldeles frit saa drar det menneskeheten hen saavel til den mest oprørende overtro som til den mest beklagelige ufred og forvirring. »Corruptio optimi pessima« lyder et latinsk ordsprog. »Naar det bedste forvansktes blir det det værste.«

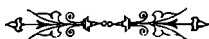
Derfor indsatte Jesus en myndighet. Derfor gav Han os dogmer og love. Hvis vi har et riktig psykologisk syn paa saken, saa erkjender vi at denne autoritet ikke er en makt som kuer vort personlige religiøse liv, men utfolder og beriker det.

Autoritetens virksomhet gaar netop ut paa at vække og opmuntre den enkeltes religiøse initiativ. Man pleier at betrakte den bare i dens opgave at undertrykke utskeielser, og man taper avsyne dens positive arbeide, dens velsignelsesrike indflydelse paa utviklingen av de religiøse evner. Aldrig har kirken nektet den individuelle inspiration. Den lægger tvertimot uendelig vekt paa den lære at Guds aand bor i enhver kristen og skaper i ham det religiøse liv. Men den individuelle inspiration, *hvis den kommer fra Gud*, kan umulig staa i motsætning til den store almindelige inspiration som er aapenbaringen og som er betroet til kirkens varetægt. For os er autoriteten en støtte. Dens love er et uttrykk for Jesu egen visdom som kommer os til hjelp, naar vor egen visdom svikter. Og dens dogmer er ikke for os en tvangstrøie. At se i dem bare en ytre form er et for overfladisk syn. For os er dogmerne et uttrykk for den guddommelige sandhet som aapenbaringen indeholder. Men ikke saa at de uttømmer aapenbaringen; ikke saa at de støper vort religiøse i en forstenet form. De fremstiller Guds lære i et mere bestemt og klart sprog, slik som netop vor fornuftige natur fordrer det, for at avverge misforstaaelser og vildfarelser. De forklarer for os tydeligere de guddommelige tanker som aapenbaringen bærer i sit

skjød og som den enkelte ikke kunde se. De betyr altsaa ikke en tvang, men en paalidelig og sikker opplysning; de er et lys som trænger ind i sjælens dyp, og vækker vor egen religiøse personlige tænkning og fromhet med en vidunderlig makt. Vor Guds erkjendelse utfolder sig ved den tilførsel av overnaturlig lys som dogmene skaffer os. Vort Guds forhold blir dypere og klarere. Vor Evne til at betrakte guddommelige ting blir ophøjet. Vor tros blik blir mere skarpt og sikkert og opdager med glæde mer og mer av aapenbaringens uendelig dype avgrund. Før at forstaa dogmets betyning bør vi aldrig tape av syne at det spirer frem av aapenbaringen selv, at aapenbaringen bærer dem i sit skjød og at de altsaa er av samme natur. Det er et uhyre feilsyn naar man sier at vor tros norm er menneskeverk, at vi er tvunget til at indrette vor religiøse tænkning og liv efter pavens og biskopernes personlige opfatninger. Nei, læreinyndighetens hverv er at fremstille *det som Guds ord indeholder*. Den skaper ikke en ny lære, men viser os *hvad Gud har lært*. Og den lærer ikke i kraft av menneskeskelig videnskap og teologi; men *i kraft av en mission Jesus gav dem*. Man glemmer det ofte i debatten om kirke og frihet. Hvis kirken var bare et menneskelig samfund av teologer, saa vilde dens indblanding i vort trosliv sikkerlig være en omvej til Gud og formindske vor personlige frihet. Men kirken er mere end det. Den er et samfund hvis hoved er Kristus, hvis sjæl er den Helligaand, hvis bestemmelser om troen *derfor har en guddommelig autoritet*.

Vi vet vel at kirkens organisation i form av et samfund fører med sig misbruk og er utsat for menneskelige svakheter Guds helligdom er ikke fri for intriger, for ærgjærighet og andre mindre hellige tendenser. Vi tilstaar det kan virke frastøtende og se at det kirkelige samfund er nødt til at anta i sin ytre styrelse og forvaltning noget av det kancellimæssige og av det diplomatiske som vi finder i det politiske samfund. Men dette er ikke en grund til at forkaste autoriteten. Ellers maatte vi ogsaa forkaste statens autoritet i vort politiske liv, da jo den statslige forvaltning heller ikke altid staar paa høide med vor patriotismes ideal, ellers maatte vi endog nekte at aner-

kjende selv apostlenes autoritet. Fandtes der ikke Judas blandt dem? Men idet vi beklager disse svakheter bør vi ikke overse den dype og velsignelsesrige virksomhet som det kirkelige samfund utfolder. Det er et tegn paa sneversynthet at betrakte bare det abnorme, i kirken som i menneskeheden overhodet. Naar vi betrakter kirkens tilværelse i det hele, saa kan vi ikke undlate at beundre den rikdom av religiøs livskraft som raader i den. Paa alle omraader, teologi, mystik, fromhet, veldædighet, hersker en initiativaand og en ustanselig aktivitet, som gir os et indtryk av frihet og livsglæde. Hvad man kalder for aandelig trældom er en fabel. Jo nærmere man gjør sig bekendt med kirkens indre væsen, en desto klarere overbevisning faar man om den autoritet som Kristus har indsat er ikke noget andet end en kilde til sundhet, til mæktig utfoldelse av liv og personlighet, netop fordi autoriteten bevarer det kirkelige samfunds naturlige orden. Autoriteten med sine love og dogmer virker ikke som et ytre tryk, men som en lovgivende og livutviklende sjæl.

Spor af Kristendom i Japan.

Pater Birraux, der hører til Pariser-Missionspræsterne, har fornylig meddelt højst interessante Ting om Rester af Kristendom i Japan. For to Aar siden blev Pater Birraux sendt til Sendaiji og Takatsuki, hvor de første kristne Kolonier har været allerede i det 16. Aarhundrede. Senere er Kristendommen blevet udryddet ved store Forfølgelser, og i Aarhundreder har ingen Præst været paa disse Steder.

I den nyeste Tid har man til Stædighed søgt efter Spor af det 16. Aarhundredes Kristne, og i 1919 fandt man endelig i Sendaiji en kristen Gravsten. Senere fandt man flere Gravstene, og hos en japansk Familje opdagede man Krucifikser, Rosenkranse, Helgenbilleder og Bønnebøger, der var oversat fra Spansk og trykt i Nagasaki i 1600, det havde altsammen været i Familjens Eje i flere Aarhundreder.

Pater Birraux fortæller nu om sine Oplevelser. Sammen med en japansk Katholik bosatte han sig i Sendaiji, og det lykkedes ham at komme i venskabelig Forbindelse med Landsbyens første Familje, Nakatani. »Det inter-

essanteste Medlem af Familjen,« skriver Pateren, »var den gamle Bedstemoder, der til Trods for sin høje Alder stadig var rask og aandsfrisk, og det var igennem hende, at jeg blev i Stand til at forbinde Fortid og Nutid. Til min store Forbavselse kunde den gamle Kone Ave Maria paa Latin, det var mundtligt blevet overleveret fra hendes Forfædre i 350 Aar. Hun kunde sige det uden nogen Fejl, men enkelte latinske Ord var blevet erstattet med japanske.

»Siger du ofte denne Bøn?« spurgte jeg hende.

»Ja, af og til, naar der sker en Ulykke i Familjen,« svarede hun. »Naar i gamle Dage nogen af Familjen døde, saaledes alle Slægtninge hemmeligt og bad tre Rosenkranse for den afdøde. Men man holdt godt Øje med os. Saa snart en var død, kom der en Embedsmand fra Takatsuki for at se, om den døde bar noget Symbol paa Kristendom, som kaldtes »den forkerte Religion«. Da min Bedstefader døde, var jeg 15 Aar gammel. Embedsmændenes Undersøgelse var dengang saa nøjagtig, at vi blev meget bange, og saa snart de havde forladt Huset, brændte min Fader alle de religiøse Bøger og Skrifter, der indtil da var blevet opbevaret i Familjen. Vi beholdt kun et Krucifiks, et Billede af den hellige Jomfru og en Rosenkrans.«

»Naar nogen var ved at dø, kaldte I saa paa Bonzen (den hedenske Tempeltjener)?« spurgte jeg hende.

»Ja,« svarede hun, »det var vi nødt til for ikke at forraade os; men mens han sang sine buddhistiske Bønner, stod vi andre bagved og hviskede sagte vore egne Bønner for at virke imod ham.«

»Kan du huske, om nogen, dengang du var lille, nogen Sinde har gjort et Tegn paa din Pande?«

»Ja, da jeg var et lille Barn, gjorde min Fader somme-tider Korsets Tegn paa min Pande med noget Vand.«

»Indtil 1860,« fortalte den gamle Kone videre, »var der otte eller ti Familjer, der plejede at komme sammen om Søndagen. For at være sikre mod alle Fjender kaldte vi det The-Dagen. Vi mødtes skiftevis i de forskellige Huse og bad Rosenkransen. Jeg kan ogsaa huske, at om Foraaret var der 40 Dage, hvor alle Folk i Byen kun spiste eet Maaltid om Dagen, og det var om Aftenen. Og Folk i de andre Landsbyer plejede at sige: »Hvor det er underligt, at Folkene i Sendaiji altid bliver tynde om Foraaret.«

Det viser, at de endog havde bevaret Fasteskikken.

Vi havde talt sammen i flere Timer, da Bedstemoder pludselig raabte: »Aa, men det er farligt at tale om denne Religion!«

Min japanske Ledsager forklarede hende da, at de Kristne ikke længere forfølges i Japan; at vi nu har Re-

ligionsfrihed, at der i Byerne er virkelige Kirker med store Klokker, der ringer flere Gange om Dagen, ja at der endog findes Katholikker i Kejserens Slot og i hans Tjeneste.

»Er det muligt!« raabte den gamle Kone. »Er virkelig alting forandret?«

Pater Birraux holdt Messe, mens han var i Sendaiji, og for første Gang i 300 Aar overværede nogle af de indfødte det hellige Offer.

Ungdomsbasaren 1925.

(St. Knuds Sal, 18. og 19. Oktober.)

Kun hvert andet Aar holder de unge Basar for at bede om pekuniær Støtte til Ungdomsarbejdet. De ved, at der stilles store Krav til Gavmildheden fra saa mange Sider og vil derfor ikke være paatrængende. Men naar man ser, hvor rigeligt Gaverne strømmer ind til de protestantiske Ungdomsforeninger, faar man mere Mod. Man behøver jo blot at aabne et af deres Ungdomsblade, og man vil se Spalte op og Spalte ned tæt fyldt med Gavefortegnelser, store og smaa Summer fra de forskelligste Steder, et tydeligt Tegn paa den Forstaaelse, der i disse Kredse hersker for et velorganiseret maalbevidst Ungdomsarbejde.

Naar de unge i Aar henvender sig til Menigheden, saa er det i 20 Ungdomsforeningers Navn, der fordeler sig over hele Landet. Deres Arbejdsmethoder er forskellige, alt eftersom de lokale Forhold kræver det, men alle har de det Maal, at samle de unge om Kirken.

For dette Formaals Skyld bør alle Katholikker støtte Arbejdet, saa meget som de formaar. Ved Ungdomsbasaren er der en glimrende Lejlighed dertil. Det er den bedste Maade at vise sin Sympathi med Ledernes Bestræbelser og at give alle Medarbejdere en kærkommen og velfortjent Opmuntring.

Man kan støtte Ungdomsbasaren paa tre Maader. For det første ved at købe Lodsedler til den store Bortlodning. Salget er allerede begyndt, og det vilde være rart, om vi havde udsolgt, inden Basaren begynder.

For det andet kan man sende Gaver til Ungdomsbasaren. De modtages Tak eller afhentes med største Glæde af: Frk Martha Holler, Jernbanevej 2, Charlottenlund, Tlf. Ordrup 986; Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33, Ø., Tlf. Øbro 3156 y; Pastor C. Benzon, Nørre-

brogade 27 C, Tlf. Nora 239 x.; Pastor J. Køch, Stenos-
gade 4, Tlf. Vester 2628.

Endelig — og det er det allervigtigste — bør alle
komme paa Basaren og forsyne med alle de gode
og nyttige Ting man kan købe dér.

Ungdomsbasaren er en Del af Menighedsarbejdet, og
derfor har Hs. Højærværdighed Biskoppen overtaget Protek-
tionen. Stolende paa alle Katholikkers Forstaaelse og gode
Hjerte haaber vi trygt paa et glimrende Resultat.

Paa Komiteens Vegne
Pastor J. Koch.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Josephs Hospital har udsendt Beret-
ning for Aaret 1924. — Antallet af indkomne Syge i 1924
var 2443, hvoraf 557 var Mænd, 1711 Kvinder, 175 Børn.
— Der døde 250. — Antallet af Sygedage var 119,944.

Rom. Fra alle Dele af Verden, men særlig fra Italien,
kommer der hver Dag Pilegrimme til Rom, og det er vir-
lig Pilegrimme, ikke Turister. Skønt det stadig er meget
varmt, drager de i Procession fra den ene Basilika til den
anden og gaar Korsvejen i Colosseum. I den sidste Uge
holdt den hellige Fader Messe for Tusinder af Pilegrimme
næsten hver Dag, og baade Middag og Aften modtager han
store Skarer i Audiens. For anden Gang kommer der
Pilgrimstog fra Padua, Lodi, Sardinien, Fermo, Treviso,
Subiaco, Velletri, Arezzo, hvert Tog paa næsten 2000 Del-
tagere. Der har været Grupper af Franskmænd, to Skoler
fra Belgien, Kvinder fra Øvre-Schlesien og Wien. Desuden
var Pilegrimme fra Tyskland og Malta, et stort Tog fra
Brasilien unnder Ledelse af en Ærkebiskop, »Church
Extension Society« fra Chicago, og en mindre Kreds fra
New York. — I September Maaned holdes der forskellige
Kongresser i Rom. Den 6. vil Paven holde Messe for
10 000 og 20 000 andre Piligrimme, særlig Medlemmerne
af Italiens katholske Kvindeforening. Den følgende Søndag,
den 13., holder Paven Messe i St. Peter Itailens katholske
Ungdomsforening.

Kanada. For kort siden meddelte vi, at Ærkebiskop-
pen af Quebec, Kardinal Bégin var afgaaet ved Døden.
Allerede i 1914 var Msgr. Roy blevet udnævnt til at
skulle være hans Eftfølger, saa at han straks ved Kardi-
nalens Død kunde overtage Styret i Ærkestiftet. Nu kom-
mer der Meddelelse om, at den nye Ærkebiskop, der er
66 gammel, er meget syg, og man venter ikke, at han vil
blive rask igen. I Rom er man allerede ved forberede en
ny Udnævnelse.

Angarius-Bonifacius Kollekt

16. August 1925.

Aakirkeby.....	0.44	Transport	624,95
Aalborg	27,50	Jesu Hjerte	226,96
Aarhus	80,19	St. Knud	3,44
Allerslev.....	0,00	Immaculata	15,00
Dalum	0,00	Tilbedelseskirken	25,00
Esbjerg	3,00	Køge	10,00
Fredericia	40,00	Maribo	11,43
Haderslev.....	4,50	Nakskov	7,00
Helsingør.....	22,80	Nyborg	5,00
Holbæk.....	5,00	Nykøbing F.	13,60
Horsens	56,00	Næstved	10,00
Hørsholm.....	11,41	Odense	51,00
Kolding.....	12,24	Randers	39,30
København:		Ringsted	24,61
St. Ansgar	79,64	Roskilde	19,70
Sakramentskirken.....	64,44	Rønne	3,60
St. Annæ.....	43,61	Silkeborg	8,25
Rosenkranskirken.....	23,46	Slagelse.....	9,40
St. Andreas	99,52	Svendborg.....	21,27
St. Josef.....	51,20	Sønderborg.....	0,00
Transport	624,95	Vejle.....	32,85
		Ialt	1162,36

København, d. 5. Septbr. 1925. Det Apostoliske Vikariat.

Kvindelig katolsk Ungdoms Fællesmøder.

K. K. U. F.

Torsdag d. 24. ds. Kl. 8 i Vesterhus. Frøken M. Stark: Rejseoplevelser fra Lourdes med Lysbilleder.

Alle katolske Kvinder er velkommen. Adgangen er gratis.

S.M.D.M. 3-aarig Stiftelsesfest Mandag den 21. Septbr. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ pr. i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Fællesspisning. — Alle forhenværende Elever er hjertelig velkommen. *Styrelsen.*

Jesu Hjertes Budbringer. Sept. og Okt. 1925. **I n d h o l d:** Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Bønnens Apostolat. — Jubelaaret 1925. — Cor Jesu sacratissimum, adveniat regnum tuum! — En Omvendelse i Paray. — Le-Monial. — Jesumystik. — En omvendt Brahmanes Levnedsskildring.

Børnenes Budbringer. **I n d h o l d:** Heriberts sidste Leveaar. — Hvem vil stille Jesu Hunger? — Vor Frue og den unge kinesiske Soldat. — Et godt Raad. — Præmie-Billedgaade.

Ung Pige fra Jylland ønsker Plads hos katolsk Familie i København, gerne Ophold i Familien. Billet mrkt. »Jyde« modt. N.U.

Husjomfru.

For en en erfaren Husjomfru bliver Plads ledig d. 1. November paa Ledreborg Slot. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Lensgrevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

Stuepige.

Stuepigepladsen paa Ledreborg Slot bliver ledig d. 1. November. Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger til Lensgrevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

Kirkelig Kalender.

20. Sept. 16. Søndag efter Pintse.	27. Sept. 15. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.
21. — M. Matthæus, Apostel.	28. — M. Wenceslaus, Martyr.
22. — Ti. Thomas a. Villanova, Biskop og Bekender.	29. — Ti. Mikael, Erkeengel.
23. — O. Linus, Pave og Martyr.	30. — O. Hieronymus, Beken- der og Kirkelærer.
24. — To. Maria, de fangnes Befrielse.	1. Okt. To. Remigius, Biskop og Bekender.
25. — F. Ferialdag.	2. — F. Værneenglene.
26. — L. Kirkevielse.	3. — L. Oktav af Kirkevielse.

St. Knuds Kapel

Søndag den 20. September.

Kl. 8¹/₂ Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.

Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

St. Josefs Gilde, stiftet ²⁵/₁₀ 1885.

Forslag, der evtl. kan ventes behandlet paa Generalmødet, som afholdes Mandag d. 12. Oktbr., bedes indsendt inden 1. Okt. til Formanden G. Læsøe-Riise, St. Jørgens Allé 11. *Bestyrelsen.*

A.C. Onsdag 23. Septbr. Kl. 8¹/₄ **Rusgilde** i A. C.'s Lokaler. Rustale af Ritmester, Greve *Fr. Moltke*. The, Snitter, Punch, Cigarer & Cigaretter. For Deltagelse erlægges **4 Kroner**. Indtegning til Festen maa ske senest Mandag 21. Septbr. til Pater A. Menzinger, Stenosgade 4, eller til cand. phil. Aa. B. Schmidt, Magtekildevej 3. (Telf. V. 2473 v [6—7]) *Administratores.*

St. Annæ Kirke.

Basaren den 4. og 5. Oktober til Fordel for den nye Kirke bringes i velvillig Erindring. St. Annæ Kirkes Venner bedes godhedsfuldt støtte Basaren ved en eller anden lille Gave, som med Tak modtages i

Præstegaarden

Hans Bogbinders Allé 2.

Laan søges af private

paa 18,000 Kr. à 5% (muligt 5¹/₂%) i 2. Prioritets Panteret i god Forretningsejendom. 1. Prioritet er 7,000 Kr. Bill. mrkt. (God Gerning) modt. Ugebladet.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), som med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videre-sender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lomme-uhre, gl. Sølv- og Guldsager til Omsættning eller Salg: slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker, katolske Blæde, Bøger, Bille-der og deslige.

Ogsaa gamle Aviser og Tidsskrifter i Portioner fra ca. 10 Kilo. Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Evertalet (incl. Porto) modtages paa alle Pøstkontorer,
I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 39.

Søndag den 27. September.

1925.

INDHOLD: Kirkevielsesfest. — Det ny Jerusalem. — Kirkelærere -
Doctores ecclesie. — Hjem til Moderkirken. — En ny Missionstanke i
Sjælesorgen for de syge. — Landsgrevinde Anna af Hessen og Liturgien.
— Danske Kvinders katolske Forbund. — Valfarten til Birka 1925. —
De katolske Børn paa Landet. — Basar til Fordel for den nye St.
Annæ Kirke. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nykø-
bing F. Norge. Holland. Frankrig. Svejts. — Avertissementer.

Kirkevielsesfest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

1. Mos. 28. Dette Sted er forfærdeligt; her er Gnds
Hus og Himlens Port, og det skal kaldes Guds For-
gaard.

Ps. 83. Hvor dejlige er dog dine Telte, du Kræf-
ternes Gud; min Sjæl vansmægter og længes mod
Herrens Forgaarde. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, som hvert Aar paa ny bringer os dette
dit hellige Tempels Indvielsesdag og stadig holder os
i Live og samler os om dine hellige Hemmeligheder,
hør dit Folks Bønner og giv os, at enhver, der træder
ind i dette Tempel for at bede om dine Naadegaver,
maa glædes ved at opnaa alt, hvad han beder om.
Ved vor Herre . . .

Læsning af Johs. Aabenbaring, 21. Kap.

Trinsang (Graduale).

Dette Sted er skabt af Gud, det er en uvurderlig
Helligdom og uden Lyde. Gud, om hvis Trone Eng-

lenes Skarer staar, hør dine Tjeneres Bønner. Alleluja, alleluja.

Ps. 137. Jeg vil tilbede i dit hellige Tempel og prise dit Navn. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 19, 1—10 (Tolderen Zakæus).

Ofring (Offertorium).

1. Paral. 29. Herre min Gud, i mit Hjertes Oprigtighed har jeg glad ofret alt dette til dig, og jeg ser med stor Fryd dit Folk, som har indfundet sig. Israels Gud, bevar denne Vilje! Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, hør naadig vore Bønner, at alle vi, som er indenfor dette Tempels Mure, hvis aarlige Indvielsesfest vi fejrer, ved en hel og fuld Hengivelse af Legeme og Sjæl maa vinde dit Velbehag, for at vi, naar vi fremfører disse Bønner, ved din Hjælp maa kunne naa til den evige Løn. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Matth. 21. Mit Hus skal kaldes et Bødehus, siger Herren; der faar hver den, som beder, og den, som søger, finder, og for den, som banker, skal der lukkes op.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Gud, du, som af levende og udvalgte Stene bereder en evig Bolig for din Guddomsvælde, hjælp dit ydmygtbødende Folk, at din Kirke, alt som den vokser i udvortes Omfang, ogsaa maa forøges ved aandelig Tilvækst. Ved vor Herre . . .

Det ny Jerusalem.

Hvor var der Glæde og Fest i Jerusalem den Dag, da Templet blev indviet! I mange Aar havde Israeliterne længtes efter den Dag, da Gud vilde tage Bolig paa Sion og dermed endnu tydeligere og klarere vise, at han var deres Gud, og de hans Folk. Hans Folk, d. v. s. udvalgt fremfor alle andre paa Jorden til at tjene ham og til at modtage hans Naade. Nu ragede Templets Tinder højt

imod Sky og viste, at der var Israels Midtpunkt, hos Gud. I Aar og Dag havde man bygget. Den mægtige Konge, hvis Visdom og Rigdom der gik Ry af ud over den hele Verden, havde ledet dette Værk. Og Kong Salomon havde intet sparet. Alt, hvad der fandtes af skønt og kostbart paa Jordan, havde han ladet hente, Alt, hvad menneskelig Kunst og Kløgt kunde udtænke, var taget i Brug, Et Størværk til Guds Ære var Jerusalems Tempel. Derfor var der Fest i hele Israel, da det stod færdigt, og da Pagtens Ark i højtidelig Procession blev ført derop. Der blev sunget og digtet Salmer, der synges endnu. Der blev frembaaret Ofre i Mængde. Der var Tusinder samlet om Konge og Ypperstepræst for at lovsynges Herren. Og imellem de mange Offeraltre knælede Kong Salomon ned, og Basunerne tav, og Sangen forstummede, og i den dybe Stilhed hørtes Kongens Bøn: »Herre min Gud, i mit Hjertes Oprigtighed har jeg glad ofret alt dette til dig, og jeg ser med stor Fryd dit Folk, som har indfundet sig. Israels Gud, bevar denne Vilje! Alleluja.«

Ved Ofringen i Messen i Dag paa Kirkevielsesfesten beder Præsten Kong Salomons Bøn, og saa skulde det jo være saadan, at hele det danske Folk stod samlet i Dag i sine Kirker og bad med. Der skulde være Fest i Danmark i Dag, som dengang i Israel, thi Herren har ogsaa taget Bolig iblandt os. Men det er kun faa Steder, Festen holdes, kun hos os Katholikker, som er saa faa, at man slet ikke mærker det udadtil. Men for os er det en Festdag, for Templet, der er bygget og bliver bygget op igen, saa at vi har den hellige Stad, det ny Jerusalem, der er steget ned fra Himmelen, fra Gud. Det har ikke megen Rigdom eller megen jordisk Skønhed, men det er bygget i Tro paa Herren og i Længsel efter at bo sammen med ham og leve sammen med ham.

Vi ved, kære Kristne, hvorledes det gamle Jerusalem med Kong Salomons rige Tempel og al Pragt og Herlighed gik til Grunde. Der blev næppe Sten paa Sten tilbage. Ruinhobe var det. Og i Templets Ruiner lød der ogsaa nu Sang, Jeremias Klagesange: »Sions Veje sørger, fordi ingen kommer til Højtiden, alle dens Porte er øde. Hvorlunde sidder nu saa ensom den Stad!« Og langt, langt

borte derfra, ved Babylons Floder levede de, der skulde have været i Templet, og kunde ikke komme derhen. Men de tænkte paa det Dag og Nat; naar Hedningerne haanede dem, og Fjenderne forfulgte dem og gjorde dem ondt, tænkte de paa Sion. Da var al Lovsang ophørt. De vilde ikke synge Sions Sange i det fremmede, kun den lille Sang blev til: »Ved Babylons Floder vi sørgende sad og græd for vor Moder, den hellige Stad.«

Som det gik Jerusalems og Salomons Tempel, saadan er det gaaet det nye Jerusalem og det Tempel, der engang blev bygget her i vort Folk. Kirken styrtede i Grus og er i Ruiner den Dag i Dag. Ja, mange af Bygningerne løfter endnu deres Taarne mod Himmelen, men de er øde. Og i de store Domkirker og i de smaa Landsbykirker har vi intet mere at gøre. Vel kan vi føle os som Jøderne i Babylon, der længtes efter Sion, for ogsaa vi maa staa udenfor de Steder, hvor vore Forfædre bad og ofrede, som de engang indviede med stor Glæde og med Salomons Bøn: »Herre min Gud, i mit Hjertes Oprigtighed har jeg glad ofret alt dette til dig.«

Men der er een Ting, vi skal lære af Jøderne i Babylon: de tænkte altid paa Jerusalem og paa Templet, de længtes altid efter at komme tilbage. Der var særlig en Mand, Nehemias, der holdt disse Tanker i Live hos Jøderne. Han havde selv ingen anden Tanke end den engang at kunne vende hjem til Jerusalem og bygge Templet op igen. Det viede han sit Liv helt og holdent, alt andet var ham ligegyldigt. Og Dagen kom, da han i Spidsen for sit Folk vendte hjem, til Jerusalem, en Ruinby. Men der blev ikke megen Tid til Graad og Klage. Nu gjaldt det om at bygge op. Et uhyre Arbejde var der, og somme Tider kom der fremmede og saa dem bygge, og de haanede Nehemias og Jøderne: Det var jo latterligt, det var rent haabløst at faa noget ud af de Ruiner. Men Nehemias var taalmodig: Vent bare, det kommer nok. Det skete ogsaa, at de blev overfaldet af fjendtlige Folk, saa at de saa at sige levede med Værktøjet i den ene Haand og Sværdet i den anden, rede til det, som Øjeblikket netop krævede. Men de fik Templet bygget op igen.

Saaledes er vi nu ved at bygge Templet op igen i vort Folk. Men elsker vi vor hellige Kirke, saa maa det ogsaa være saadan, at vi er med i det med hele vor Sjæl og aldrig giver op. Man vil maaske ogsaa sige til os: Det er haabløst. Men det gør ikke Indtryk paa os: Se, hvad vi har naaet i de sidste 50 Aar, og vi bliver ved. Da Nehemias og Jøderne fik Templet færdigt, holdt de en festlig Indvielse, men der var mange, der græd den Dag, fordi de tænkte paa Salomons Tempel, som var langt skønnere og rigere. Se, hvis der i Dag kom en Mand, der havde været med i Danmarks gamle Tempel for 400 Aar siden, her til Kirkevielsesfesten, saa vilde han maaske ogsaa græde. Han vilde tænke paa Vor Frue Kirke dengang, naar Kanniker og Universitetets Professorer gik i Processionen til Guds Moders Alter. Han vilde tænke paa St. Nikolaj, hvor Københavns Borgere samledes aarle og silde til Gudstjeneste. Og han vilde sikkert synes, at her er saa trangt og saa fattigt nu i vore Kirker og synes, at vi kun har lidt Grund til at holde Kirkevielsesfest. Vi ved jo, at vi ved de helliges Samfund staar i Forbindelse med alle de døde, hvad enten de er i Himmelen eller i Skærsilden.

B. J.

Kirkelærere - Doctores ecclesiae.

Af Sognepræst J. Resch, Odense.

Paa Christi Himmelfartsdagen d. A. blev Petrus Canisius (af Jesu Selskab) af Pave Pius XI kaaren til Helgen og samtidig erklæret til Kirkelærer. Det kan da være af Interesse for Ugebladets Læsere, at faa noget nærmere at vide angaaende denne Sag. Det er jo ikke et saa sjældent Tilfælde, at man i Ord og Skrift henviser paa den ene og den anden Kirkelærer og hans Lære, og at man paaberaaber sig deres Autoritet i Fortolkning af den kristne Sandhed.

Der gives 3 Betegnelser, som kommer her i Betragtning: *Kirkefædre* (patres), *kirkelige Forfattere* (ecclesiastici scriptores) og *Kirkelærere* (doctores ecclesiae).

Som *Kirkefædre* betragtes og betegnes de Mænd, som har udmærket sig ved deres strenge kirkelige Forkyndelse og Lære, ved deres hellige Livsvandel, ved deres »Alder«, det vil sige, at de stammer fra de første kirkelige Aarhundreder. Som saadanne er de de første og direkte Vidner om Herrens og Apostlenes Lære; de er paa en grundlæggende Maade Kirkens ældste Overlevering (Tradition); de har sikret og grundlagt den apostoliske Trosskat for hele Frentiden. Som det sidste Kendemærke maa anses den kirkelige Anerkendelse. Altsaa fire Kendetegn: Den rette Tro og Lære (*doctrina orthodoxa*), en hellig Livsvandel (*sanctitas vitæ*), Alderen (*antiquitas*), og Kirkens Anerkendelse (*approbatio ecclesiæ*) hører til, at nogen kan betegnes som Kirkefader.

Langt fra den samme Autoritet tilkommer de *kirkelige Forfattere*, det vil sige de Mænd, der vel ogsaa tilhører Oldkirken og hvis Skrifter er af stor Betydning, men hvor der mangler et af de andre anførte Kendetegn. Et saadant Eksempel finder vi i den lærte Origenes og i Tertullian, om hvilke det gælder, at vi vel anerkender dem som Vidner om Oldkirkens Tro, men tager deres Lære med Forbehold, idet vi afviser, hvad der i deres Skrifter maatte stride mod den øvrige Kirkes Lære.

Iblandt de mange kirkelige Forfattere — især ogsaa Kirkefædrene — findes der flere, som har udmærket sig ved deres korrekte Lære, ved deres Livs Fromhed og Helighed, ved deres omfattende litterære Virksomhed, og hvem Kirken i Tidens Løb enten ved sin øverste Hyrde, Paven, eller ved et almindeligt Kirkemøde har tildelt Ærestitlen: *Kirkelærer*. Ved denne Erklæring har Kirken ligefrem sat sit Segl, sit Sigillum under denne Persons Liv og Lærervirksomhed, just ikke som om han var erklæret for ufejlbar, men saaledes, at Kirken erklærer: Han er Lærer, som du »inoffenso pede« — uden at du saarer din Fod — kan følge i dit private religiøse Liv, og han er Lærer i Kirken, som der bør tages Hensyn til i det theologiske Studium og den religiøse Undervisning. I Troes- og Sædelæren tilkommer derfor enhver Kirkelærer en ganske særlig Anseelse og Autoritet. I Liturgien indtager deres Fest en højere Stilling; den fejres over hele Kirken og Dagens Messe er

udmærket — ligesom Apostlenes Messe — ved Troesbekendelsen, som skal tilføjes paa denne Dag.

Selv om baade den latinske og den orientalske Kirke altid har holdt sine store Lærere i Ære, har dog den officielle Erklæring til Doctor ecclesiæ — Kirkelærer — først taget sin Begyndelse i Aaret 1295, da Pave Bonifatius VIII har tilkendt de fire store latinske Kirkefædre særlige liturgiske Æresbevisninger som hele Kirkens Lærere. Disse fire store Mænd var: *Ambrosius*, Mailands store Biskop og Kirkens uforfærdede Forsvarer, død 397. *Augustinus*, den kirkelige Videnskabs Lys og Troens uovergaelige Begrunder og Forsvarer, død 430. *Hieronymus*, den lærde Oversætter og Fortolker af den hl. Skrift, død 420. *Gregorius den Store*, den kloge Hyrde og det kristelige Livs utrættelige Forkynder, død 604. Disse fire store Mænd stod hele Middelalderen igennem ligesom et Sidestykke til de fire Evangelister. Begge Grupper blev utallige Gange fremstillet i den kristelige Kunst som den kristelige Troslæres Hjørnestene og Søjler.

Saadant var det indtil Aaret 1567. I dette Aar ophøjede Pius V sin store Ordensbroder, Dominikanermunken *Thomas af Aquin* til en Kirkelærers Værdighed, den Mand, som er den hl. Videnskabs Fyrste og endnu stadig æres i Kirken som det store Lys, der oplyser hele Kirken; død 1274. Aaret derefter bragte fire nye Kirkelærere. Da Humanismen og den gamle Dannelses Genfødsel igen bragte nyt Lys til Occidenten om den græske Kirkes store Lærere og Mænd, var det ligefrem en Nødvendighed for Kirken at vise dem den samme Ære og Udmærkelse som den latinske Kirkes fire klare Lys. Pius V. satte i Aaret 1568 fire Lærere af den græske Kirke ved Siden af de fire Lærere af den latinske Kirke: *Athanasius*, den arianske Vranglæres utrættelige Bekæmper, død 373. Endvidere de to store Kappadokier: *Basilus* og *Gregor af Nazianz*, død 379 resp. 390; og endelig den sjæleivrige, skriftkyndige og veltalende Kirkefyrste af Konstantinopel, *Johannes Chrysostomus*, død 407.

Aaret 1588 bragte igen en ny Udnævnelse; det var Sixtus V., der erklærede *Thomas af Aquin's* Ven og Aandsfælle, *Bonaventura* af den hl. Franciskus Orden til Kirkelærer, død 1274.

Saa gik der over 130 Aar inden den næste Kirkelærer blev udnævnt; det var Ærkebiskop af Canterbury i England, *Anselmus*. af den hl. Benedikts Orden, en af de mest skarpsindige Tænkere, som Middelalderen har frembragt, død 1109 (udnævnt af Klemens XI. i Aaret 1720). I Spanien døde i Aaret 636 Ærkebiskoppen af *Sevilla*, *Isidor*. Hans Landsmænd havde allerede i lang Tid æret ham som Kirkelærer. Innoceus XIII. stadfæstede det for hele Kirken (1722). Den næste i Rækken af Kirkelærere var Ærkebiskoppen af Ravenna i Italien, *Petrus Chrysologus*, den veltalende Biskop, død 452 (Benedikt XIII. i Aaret 1729). Den samme Værdighed blev af Benedikt XIV. i Aaret 1754 tilkendt Pave *Leo den Store*, død 461.

Saa gik der igen et stort Tidsrum inden Kirkelærernes Tal blev forøget; det skete under Leo XII. i Aaret 1828 og det var *Petrus Damiani*, Kardinal og pavelig Legat, som arbejdede meget paa at rense Kirken fra store Misbrug, der havde faaet Indgang i den; død 1072. Pius VIII. gav den samme Ære til *Bernhard af Clairvaux* af Cistercienserordenen, død 1153 (1830).

Pave Pius IX. ophøjede tre andre store Mænd til den Værdighed, at være Kirkens Lærer. I Aaret 1851 *Hilarius af Poitiers* i Frankrig, næst efter Athanasius den største Bekæmper af Arianismen i det 4. Aarhundrede, død ca. 368. Saa følger den første Kirkelærer af den nyere Tid, *Alphonsus af Liguori*, den store Moralt theolog og Stifteren af Redemptoristcongregationen, død 1787 (Aar 1871), og i Aaret 1877 *Franciskus af Sales*, som ved sine mangfoldige Skrifter har bragt Velsignelse for utallige, død 1622.

Den følgende Pave, Leo XIII., har bevist denne Ære til ikke færre end 4 store og hellige Mænd. Det var denne Paves Bestræbelse, at forene de adskilte med den katolske Kirke. Hans Arbejde gik frem for alt ud paa at føre Orienten og den angelsachsiske Kirke tilbage til Moderkirken. Saa kan vi forstaa, at han i Aaret 1882 ophøjede *Kyrillus af Alexandria*, Bekæmperen af den nestorianske Vranglære, død 444, *Kyrillus af Jerusalem*, Forfatteren af de herlige Kateheser for Katechumenerne, død 386, og i Aaret 1890 *Johannes af Damaskus*, død 754, og endelig i

Aaret 1899 den lærte Munk, *Beda, den Ærværdige* af England, død 735, til at være Lærer i Kirken.

Aaret 1920 bragte den næstsidste Lærer, den 24. i Rækken, det var Diakonen *Ephrem af Edessa i Syrien*, en frugtbar theologisk Forfatter og Digter, død 378, udnævnt af Pave Benedikt XV.

Jubelaaret 1925 føjede den sidste, den 25., *Petrus Canisius*, til den udvalgte Skare af hellige og lærte Mænd; hans Arbejde bestod i de videnskabelige Værker til Forsvar for Troen, men frem for alt i hans vigtigste Værk: *Katechismen*, han forfattede; han døde 1597.

Det er den herlige Krans af Lærere i vor hl. Kirke, som lyser og oplyser, som selv har vandret Vejen til Himlen og som viser Vejen for andre.

Hjem til Moderkirken.

P. Philipp Morozow, Arkimandrit (Forstander) for det berømte orthodoxe Præsteseminar i Wilna (Polen), en af de mest fremragende Mænd i den orthodoxe Kirke i Polen, er vendt hjem til Moderkirken; selvfølgelig maatte han træde tilbage fra sin Stilling. P. Morozow virker nu i Sjølesorgen ved en af de katholske Kirker i Wilna.

P. Philipp Morozow har nu offentliggjort et meget interessant Brev, han har sendt til den orthodoxe Ærkebiskop Theodosius af Wilna; det har følgende Ordlyd:

»Efter lang Overvejelse har jeg besluttet mig til et vigtigt Skridt. Jeg vil være Medlem af det Kirkesamfund, som staar under den øverste Hyrde, Biskoppen af Rom. Jeg følger hermed det, min Samvittighed byder mig, da jeg er overbevist om, at Christi sande Kirke findes der, hvor Petrus og hans Efterfølgere er.

Ved nærværende vil jeg takke Deres Ekscellence for al den Velvilje, som De har vist mig indtil Dagen i Dag, og samtidig vil jeg tage Afsked med mine forhenværende orthodoxe Konfratres, i hvis Arbejder jeg ikke mere kan tage Del.

Idet jeg forlader Dem, beder jeg Dem være overbevist om, at mit Skridt ikke er noget Forræderi mod det, som altid maa være dyrebart for os, den sande Tro og Kærligheden til vort Folk. Ja vist bliver jeg en Søn af den katholske Kirke, men derved forbliver jeg tro mod den **sande** orthodoxe Tro, som de hellige Fædre og Lærere i den ene, udelte Kirke har bekendt. Jeg nægter ikke et eneste »Dogme« af denne sande orthodoxe Tro; jeg tvinges ej heller til at give Afkald paa vor herlige Ritus, som fejres i Slavernes Apostles, den hl. Cyrillus's og Methodius's Sprog, en Ritus og et Sprog, som Rom har anerkendt og stadfæstet som lige saa gode som den latinske Ritus. Anerkendelsen af Pavens øverste Myndighed i Kirken hindrer mig lige saa lidt som Wladimir Solowiew, en af vort Folks herligste Skikkelser, i at være en trofast Søn af vort højtelskede russiske Folk. Thi hvorfor skulde mine Tanker og Følelser for det russiske Folk lide Skade ved min Overgang til den katholske Kirke, som jo Repræsentanter af hele Jordens Nationer hører til, uden at de derved finder Skranker for den sande Fædrelandskærlighed.

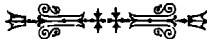
Paa den anden Side — det er min Overbevisning — vilde en Tilnærmelse paa Troens Omraade til vore slaviske Brødre i Østen, især Polakkerne, bidrage mere til Enighed mellem Sønerne af et Land og Borgerne af en Stat, som Guds Forsyn har sat os i.

Idet jeg tager Afsked med Dem, forudsér jeg, at De i Deres Gudshuse vil belægge mig med Bandykning og Navnet »Apostat«. Jeg vil ikke undre mig derover og tilgiver Dem allerede nu.

Trods alt er jeg overbevist om, at Deres Bandykning og Dom paa ingen Maade vil skade min Sjæl. De kan ikke skille mig fra Christi mystiske Legeme og hans Kærlighed. Men idet jeg elsker Christus og hans hellige Kirke, vil jeg ogsaa elske Dem, mine Brødre, i ham, og jeg vil bede til ham, at den Allershøjeste maa forunde Dem den samme Naade som mig, at saa mange som muligt maa finde den Klippe, vor Forløser har bygget sin Kirke paa, og paa hvilken alene Christi sande orthodoxe Tro — især i disse urolige og forvirrede Tider — kan hævde sig.

Søg Fundamentet for Deres Kirke hverken i Moskva eller i Konstantinopel, men i Centret for den kristelige Enhed, i Rom.
Philipp Morozow.«

Den ædle Arkimandrits Eksempel begynder at blive efterfulgt. Flere orthodoxe Lægfolk har meldt sig til at indtræde i den katholske Kirke.

En ny Missionstanke i Sjælesorgen for de syge.

Sognepræst Willemborg fra Bloemendaal (Prov. Limburg i Holland) har lagt Grunden til et glimrende Værk, Afholdelsen af et eukaristisk Triduum for de syge (en 3 Dages Andagt med Gudstjeneste, Prædiken og Bønner til Ære for Frelseren i Alterens helligste Sakramente). Hans Eksempel er allerede blevet efterfulgt i Sognet Begyntorf i Amsterdam og i St. Antonius-Sognet i Nymwegen. Det pavelige Organ i Rom, »Osservatore Romano«, anser dette Værk for saa betydningsfuldt, at det har bragt en længere Artikel derom. — Sognepræsten i Nymwegen lod Aftenen den 24. August bringe Senge og Liggestole til 175 syge i sin Sognekirke. Den 25. August — Aabningsdagen for det eukaristiske Triduum — kørte 16 Automobiler fra Kirkepladsen til de syges Boliger for at bringe Jesu Christi lidende Brødre og Søstre til de syges bedste Ven, Frelseren i Kirken. Kl. 9 begyndte den højtidelige hl. Messe med Udstilling af det allerh. Sakramente og Fælleskommunion for de syge. Det var et rørende Syn, ja en gribende Højtidelighed. Efter endt Gudstjeneste blev det allerh. Sakramente baaret ind i Sakristiet, og 15 Sygeplejersker bragte en Forfriskning til de syge. Kærligheden er jo opfindsom. Ved Eftermiddagsandagten blev det hl. Sakramente i Procession baaret ned gennem Kirken, medens Hymnen »Magnificat« blev sunget. Ved hver enkelt sygestandsede Præsten et Øjeblik med det Allerhelligste. Til-

sidst lystes Velsignelsen over alle syge. Tre Dage i Træk afholdtes disse herlige og vidunderlige Andagter. Paa den sidste Dags Aften var der højtidelig Afslutning med »Te Deum«. — Det er virkelig en genial og ny Indretning, der svarer til vor moderne Tid, en Fremgangsmaade, som let og sikkert vinder de syges og deres haardt prøvede Familiers Hjerter og burde efterlignes i højeste Grad. — Saaledes finder mange syge efter aarelang Sygdom endelig en Gang Lejlighed til at deltage i en Gudstjeneste i Kirken, som saa mangen en sygs Hjerter har længtes efter i den trange Sygestue. En af disse syge havde i 14 Aar ikke kunnet søge Kirken. Den Trøst og aandelige Berigelse, de syge i disse Dage har faaet, er ubeskrivelig. De opofrer deres Smerter til Gud og hengiver sig under hans hellige Vilje. Ja, Jesu Christi Religion forstaar at trøste. Dette Triduum for de syge fortjener at være en fast Indretning. Sognepræsterne i Bloemendaal og Nymwegen vil ogsaa holde en særlig Gudstjeneste for de syge hver Maaned. Desuden skal denne 3 Dages Andagt for de syge gentages hvert Aar.

Landgrevinde Anna af Hessen og Liturgien.

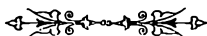
Hvilken Betydning en smuk og stilfuld Fremførelse af vor hl. Kirkes Liturgi og dens Musik kan have, ser vi af den Bog om Landgrevinde Anna af Hessen, som omtales i Ugebladet for 6. September Side 684. Da Landgrevinden som 11 aarig Plge en Gang hører Vesperen i Kølns Domkirke, siger det fromme musikalske Barn til Faderen: »Hvor smukt bliver der dog sunget i den katholske Kirke«, og hun kunde senere ikke mere glemme det Indtryk, hun her havde modtaget. Som Katholik fortæller hun senere til en Domherre i Limburg om Overværelsen af en anden Vesper i Kølns Dom: »Jeg spurgte Schweizeren, om de var en særlig Fest idag.« »Nej,« sagde han, »det gør de hver Dag.« Ved dette Svar studsede jeg. Jeg sagde til mig selv: Disse Domherrer er dog aandeligt højtstaaende Mænd, og de kommer i den stille Time, uset af Verden for at forherlige Gud ved Salmebøn. Det foranledigede mig til at studere den katholske Kirkes Liturgi, og saaledes er jeg kommen til den ka-

tholske Tro.« Bogens Forfatter Pater, Dr. K. Romeis, siger om Landgrevinden: »I Kirkens Bønner og Sange erkendte hun det skønneste og bedste, som Menneskeaanden i Omgangen med sin Gud havde skuet og bragt til Udtryk paa en Gud værdig og for Sjælen gribende Maade. Naar hun hørte Messen, var den romerske Kirkes Messebog hendes kæreste Bønnebog, hvis Tekst hun ofte den foregaaende Dag lod sig forklare. I den fandt hun alt, hvorefter hendes sunde religiøse Sans længtes: Belæring og Opbyggelse i den bibelske Beretning om Guds Stordaad imod sit udvalgte Folk i det gamle og nye Testaments Frelsesorden. Den kirkelige af Liturgien baarne og besjælede Fromhed var ikke en ydre Form for hende, med det inderste af sit Væsen tog hun Del deri. Kirkens Stemme blev hendes egen Sjæls dybe Raab. Hendes dybe Fromhed i Forbindelse med hendes kunstneriske musikalske Følelse lod hende finde megen Glæde og Løftelse i den katolske Kirkesang. Værdig og mesterlig sungen Lovsang førte hendes Aand op paa den aandelige Oplevelses Højder. Hun siger selv en Gang under Indtrykket af en Gudstjeneste i Fulda: »Jeg ved virkelig ikke, hvad der fører ind i saa høje Sphærer, hvad der kunde have en lignende næsten serafisk Fuldendthed. Her aabenbarer sig ofte, kunde jeg sige, en udløst Aand, som skuer noget af Paradisets Salighed.« Stor Begejstring viste hun ogsaa den af Pius X. indførte gregorianske Korale, som hun havde hørt den hos Benediklinerne i Beuron og Maria Laach. I sin Forkærlighed for disse Melodier lod hun en Gang udgaa Indbydelse til Gejstligheden i Frankfurt til sin Villa og fremførte for de gejstlige Herrer paa Grammofon Sange, udført af den pavelige Koralskole ved St. Peter i Rom. Den med Omhu og Hengivenhed plejede Kirkesang var denne højtbegavede Veninde af de skønne Kunster en fra Højden og Dybden af Menneskesjælen kommende Hyldest til den guddommelige Frelser i det helligste Sakramente.«

Vi, der medvirker ved Liturgien, er os vel bevidst, hvilken rig Velsignelse der er forbunden med Altertjenesten, og derfor gør Præsten, Ministranten, Sangeren og Organisten sig vel ogsaa al Flid og Umage for en værdig og god Udførelse, naar han har Forstaaelse af sin ophøjede Gerning, og de anførte Udtalelser vil ved Læsningen deraf yderligere anspore os til at spænde vore Kræfter til det yderste, naar vi betænker, hvilken Virkning vor Gerning har paa dem, der andægtig overværer Gudstjenesten. Men Menighedens enkelte Medlemmer maa ogsaa efter Evne og Kræfter støtte Sognepræstens Bestræbelser for en fuldendt og højtidelig Liturgi ved Gaver og Arbejder for Kirken, dog helst ved personlig Medvirkning som Ministrant eller

Sanger, for at ogsaa her i Landet maa fejres en værdig smuk Liturgi. Saaledes blive vor Gerning tillige en Missionsgerning, der fører Sjælene til Gud og hans hellige Rige.

J. Hammermüller.

Danske Kvinders katholske Forbund.

Det var med fuld Fortrøstning til Ham, der hjælper enhver god Sag frem, D. K. K. F. i Tirsdags havde indbudt til Møde i St. Knuds Skoles Festsal. —

Omtrent halvandet Hundrede Kvinder og mange Præster, hvoriblandt Sognepræsterne fra St. Ansgars-, St. Annæ-, og Sakraments sogn havde efterkommet Anmodningen. —

Forbundets aandelige Raadgiver, Herr Pater Günther indledede Mødet med varmt at anbefale alle Kvindeforeninger at indmelde sig i Forbundet. —

Derefter talte Formanden Hofdame Frøken Utke Ramsing. — Klart og begejstret gjorde Frk. R. Rede for, hvad Meningen er med D. K. K. F. Vor Tid har nødvendiggjort, at enhver Stand slutter sig sammen for i fælles Forbund at forsvare og Arbejde for sine Interesser. —

Siden 1910 har de katholske Kvindeforeningers internationale Forbund arbejdet Verden over, først i Aar er Danmark blevet tilsluttet denne Liga, og dette er sket ifølge den hellige Fadens Opfordring og efter vor Biskops Bestemmelse om, at denne Pavens Opfordring skulde efterkommes. —

D. K. K. F. arbejder ganske selvstændigt og uafhængigt i sit Program indenfor den internationale Liga, og paa samme Maade arbejder ogsaa aldeles selvstændigt enhver af de Foreninger her i Landet, der slutter sig til D. K. K. F. Forbundet vil intet slaa itu af det, der bestaar, vil intet splitte, vil kun, at alle danske katholske Kvinder skal dygtiggøre sig selv og hjælpe hverandre dertil, slutte sig sammen i Arbejdet, staa parat som et samlet hele, der alle har det samme Maal, at forsvare sin Tro og sin Kirke. —

Der er ingen Vej udenom. — Nu, da vi har faaet de fulde Borgerrettigheder, har vi ogsaa faaet Ansvar for de Love, der gives os at overholde, og vi tør ikke lade disse uimodsagt gaa paatvers af vore katholske Interesser.

Blandt meget andet nævnede Frk. Ramsing ogsaa den Fare, der truer vore katholske Skoler ved det systematiske Arbejde, der gøres for Enhedsskolens Virkeliggørelse, og

ved hvilket tilsidst alle Privatskoler vil blive forbudt. Hvor kan vore katholske Børn da faa en katholsk Opdragelse? —

Mange var de Opgaver, der omtaltes; en af dem var at skaffe vore katholske Skoler Adgang til nogle af de Fordele, der ydes Kommuneskolerne. De Erfaringer, der er høstede i andre Lande viser tydeligt nok, hvad der kan opnaas ad Sammenslutningens Vej. — Den enkelte kan intet udrette, men sætter vi Ryg mod Ryg og lægger Haand i Haand i Fordragelighed, Forstaaelse af apostolisk Iver for at være vor Kirke til Hjælp, kan vi flytte Bjerge. —

Ved den Kongres, Ligaen afholder i Rom i næste Maa-
ned vil D. K. K. F. blive repræsenterede af 3 Delegerede.

Af den paafølgende Diskussion fremgik det, at Frk. Ramsings klare og overbevisende Foredrag havde formaaet at udslette Størstedelen af alle Betæneligheder og Misforstaaelser med Hensyn til, hvad D. K. K. F. er. Meget Opmuntring og Løfter om Støtte i Arbejdet modtog Forbundet fra de tilstedeværende Gejstliges Side, en Støtte der jo ogsaa er den uundværlige Basis for dets Fremgang.

En absolut Anerkendelse og mange gode Raad blev givet af Herr Rektor Kùpferle og Herr Pater Menzinger.

Herr Pastor von Kettenburg udtalte, at han som øverste Leder af de tre Kvindeforeninger i St. Ansgars Sogn — Mødreforeningen, Vincentsforeningen og Mariakongregationen »Apostillenens Dronning« — havde været meget betænkelig ved dette Forbunds Fremkomst, men var nu overbevist om dets Berettigelse og lovede det sin fulde Støtte.

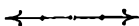
Herr Pater Klar mente dog, at man burde afvente og se, hvad Forbundet udrettede før man indmeldte sig, hvortil Frk. Ramsing svarede, at det næppe var helt loyalt, og at Forbundet sikkert ikke fik udrettet ret meget, dersom denne Anskuelse deltes af alle Foreninger. — Herr Pater Klars Betæneligheder blev dog senere overvundet, idet ogsaa han gav Løfte om Tilslutning for hans Foreningers Vedkommende. —

I Diskussionen deltog ogsaa Sekretær i Magistraten Fru Tardini, der blandt andet henviste til Nødvendigheden af, at vor Tids unge katholske Kvinde blev opdragen til at forstaa at udnytte sin Stemmeret dér, hvor hun vidste, at hendes katholske Interesser blev fremmede.

Magister, Frk Axelsen takkede Frk. Ramsing for hendes store og opofrende Arbejde, og kaldte paa de unge Kvinder til Hjælp for hende. —

Kassererens Opfordring til Indmeldelse ogsaa som Enkeltmedlem i Forbundet blev efterkommet af mange.

M. L.

Valfarten til Birka 1925.

For femte Gang kunde den svenske Valfart til Björkö i Mälaren finde Sted. Altsaa et Jubilæum; ganske vist det mindste Jubilæum, man kan fejre, men dog saa stort, at det kan omtales. —

Søndagen den 6. September samledes de svenske Katholikker ved »Stadshuset« i Stockholm for at begive sig paa den traditionelle, men ogsaa originale Valfart pr. Damper. Allerede det, at man i Aar havde lejet en pænere, rummeligere og hurtigere Damper end i de tidligere Aar bidrog til at hæve Stemningen lige fra Begyndelsen, foruden det herlige Vejr, Vor Herre havde skænket os.

Det er ikke ofte, man ser en saadan Andagt paa en Valfart, som da de c. 90 Personer samledes i Skibets Agtersalon for ved Bøn og Sang at forberede sig til Besøget paa et af Sveriges største historiske Steder og for der ved den hellige Messe at nedbede Guds Velsignelse over Sveriges Folk og Land. Alle følte, at man nu var kommet bort Hverdagslivets Larm, og kunde med Legeme og Sjæl hengive sig til inderlig Bøn og Andagt. At man virkelig mente noget med Valfarten, kunde man mærke paa den Kraft og Begejstring, hvormed man sang og svarede Forbederen.

Efter to Timers Sejlads lagde Skibet til ved Björkö. Højt oppe paa Klippen stod Ansgarskorset ved hvis Fod, Messen skulde fejres. Samlet og i Bøn drog Pilegrimmene derop og stillede sig i en Kreds omkring Alteret med Ansigtet mod Ansgari Kors, som skarpt tegnede sig mod de Skyer, der nu begyndte at dække Himmelen. I den dybeste Tavshed begyndte Messen. Ingen Vind rørte sig, hvilket er en stor Sjældenhed paa Ansgarsklippen, hvor Vindene ellers altid holder deres hylende Lege.

For mig var det en stor Overraskelse og Glæde, da en klangfuld Solostemme sang Messens Graduale — choraliter. For første Gang! En Jubilæumsgave! De øvrige af Messens Sangdele blev ogsaa sunget i den desværre forældede Koraltone af den lille Skare, der gjorde sig al Umage for at klare den ikke altfor lette Koral. I Prædikenen forstod Pastor Meyer at tolke de tilstedeværendes Følelser. Han forklarede, hvorfor vi Katholikker er saa traditionsbetonende — fordi Hellighed og Historie er saa tæt knyttet sammen. Det er det overnaturlige Element, der gennem Tiderne spiller en saa stor Rolle for hver enkelt og for hele Folkeslag, at Hellighed hos Fortidens Mennesker er lysende Eksempler for dem, der følger efter. Vi Katholikker er

lykkelige over at staa paa et historisk Sted, hvor vi kan mindes en Mand, en *hellig* Mand, som trods de 1000 Aar staar os saa nær. Fordi han er givet os til Tegn og Eksempel paa, hvordan Guds Naade virker gennem alle Tider, og at denne Mand paaminder os om, at vi alle skal trage efter Hellighed. Derfor ser vi gerne tilbage paa Historiens store Skikkelser.

Højdepunktet for hele Valfarten var sikkert Kommunionen under Messen, da c. 50 af de tilstedeværende kom frem til Alteret for at nyde Christi Legeme og Blod. Det var en religiøs Oplevelse under fri Himmel, omgivet af Holme og Søer, at kunne høre de gamle Ord: *Corpus Domini nostri . . . custodiat animam tuam in vitam æternam*, men ikke blot høre, men selv at modtage Pantet paa den tilkommende Herlighed, *Jesus Christus . . .*

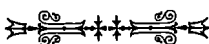
Mon de Kristne, som den hl. Ansgar uddelte den hellige Nadver til, var lykkeligere end vi?

Efter Messen en kort Taksigelse — Klokken nærmede sig allerede eet — saa gik man ned til Damperen og fik Frokost. For mange var det virkelig en Præstation at holde ud saa længe, men saadant hører jo med til en ægte Valfart.

Den minderige Dag sluttede inde i Stockholm i St. Eugeniakirken med en Taksigelsesandagt.

Mit Haab er, at de danske Katholikker næste Aar faar Lejlighed til at komme med, — i Aar var der paa Grund af de to Pilgrimstog ikke udgaet officielle Indbydelser — for paa denne Maade bidrage til ægte katholsk Skandinavisme.

Frans Hausl.

De katholske Børn paa Landet.

Nye »Hjem« for Ungdommen.

Med den dybeste Taknemmelighed tænker jeg i dette Øjeblik paa alle dem, som paa en eller anden Maade har ydet deres Hjælp til de katholske Børn paa Landet fra den Dag af, da der for første Gang blev rettet et Opraab til det katholske Danmark paa disse Børns Vegne.

Med en sand Glæde bringer jeg herved en kærlig Tak, fordi Interessen for vore Børn har bevaret sig usvækket. Det vilde ogsaa være højst beklageligt, hvis Hjælpen udeblev, da Udviklingen gaar sin Gang, og Spørgsmaalet tiltager i Dybde og Bredde.

Nye Problemer melder sig, efterhaanden som Børnene bliver store.

Naar Skoleaarene er forbi, begynder der et nyt Afsnit i Livet.

Vort Arbejde vilde være forgæves, hvis man i denne Alder overlod Børnene til sig selv.

Vort Ønske er at bevare hele vor Indflydelse ogsaa efter Skoleaarene. Paa den anden Side gaar vore Bestræbelser ud paa at hæve Børnenes sociale Niveau for ikke at skabe et katholsk Proletariat.

Derfor bliver saa mange som muligt anbragt i Lære, for at de en Gang kan blive velansete fromme katholske Mænd og Kvinder. Men derfor var det nødvendigt at stifte et Lærlingehjem, hvormed der allerede er gjort en Begyndelse, og et Hjem for unge Piger, som bliver aabnet den 15. Oktober i Aar. Men ogsaa disse Institutioner kræver Penge. De unge tjener i de første Aar ikke saa meget, at de kan hjælpe sig selv, og trænger derfor til vor økonomiske Støtte i de mange Tilfælde, hvor Børnene ikke har andre, som vil bringe et Offer for deres Uddannelse.

Ligeledes er en Forandring af Børnehjemmet under Forberedelse.

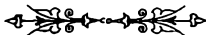
Indtil nu har Børnehjemmet været fælles for Piger og Dreng.

Men for at komme Idealet nærmere og paa Grund af Pladsmangel forberedes der et Børnehjem for Dreng under Ledelse af Maristbrødrene, medens Pigerne forbliver hos Søstrene.

Alt det nye begynder vi paa med en Kapital paa ca. 1500 Kr. Saa vi bygger udelukkende paa det guddommelige Forsyn, og paa den af vore Velgørere forventede Støtte. Jeg haaber, at disse ikke vil tage os det ilde op, at vi har saa stor Tillid til deres Offervillie.

Vi ved, at vi ikke vil blive skuffede. Da de tre Stiftelser er ganske nye trænges der til alt, Penge, Møbler, Senge og Sengetøj, Køkkenudstyr, Stole, Borde o. s. v.

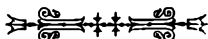
Formaalet med disse Linier er at bringe alle vore Velgørere en oprigtig Tak for den ydede Hjælp og en inderlig Bøn om fordoblet Støtte. Særlig i de første vanskelige Aar. Naar man derfor for Fremtiden i Ugebladet læser en Annonce om at støtte Børnesagen i Nalskov, maa De ikke glemme, at fire Institutioner trænger til Hjælp: *Børnehjemmet for Piger, Børnehjemmet for Dreng*, hvormed der begyndtes i August, *Lærlingehjemmet* og *Hjemmet for unge Piger*.
Pater A. Smitz.

Basar

til Fordel for den nye St. Annæ Kirke
den 4. og 5. Oktober.

Sundbyerne er den af Københavns Bydele, der i de sidste Aar har udviklet sig stærkest, og den er endnu i stadig Udvikling. Dette viser f. Eks. ogsaa den stadig tiltagende, ofte faretruende Færdsel over Broerne. Protestanterne har derfor ogsaa alene i det sidste Aar bygget to nye Kirker i denne Bydel, medens den katholske Menighed, skønt den er vokset til det firedobbelte, dog stadig endnu har den samme lille Kirke som ved dens Grundlæggelse i 1903. Det er derfor paa højeste Tid at tænke paa at skaffe en rummeligere Kirke til den stadig voksende Menighed. Da den gamle Kirke ligger indeklemmt mellem Præstegaarden og Skolen, er en Udvidelse ikke mulig, hvorfor der agtes opført en ny Kirke ud mod Amagerbrogade, medens den gamle tænkes benyttet til Forsamlingsaal og Udvidelse af Skolen, som jo ligeledes er bleven alt for lille. For at fremme Indsamlingen til den nye Kirke afholdes der den 4. og 5. Oktober i Hans Bogbinders Allé 4 en Basar, hvortil Hofpianistinde Frk. Johanne Stockmarr sammen med Koncertsangerinde Frk. Otta Brønnum og Violinisten Hr. Jascha Lütken, endvidere Skuespiller Hr. V. Morton og Pianistinde Fru A. Morton elskværdigst har lovet deres velvillige Assistance. Det foreløbige Program findes her i Bladet. St. Annæ Menighed har indtil nu vist en enestaaende Offervillighed med Hensyn til Gaver; men da dens Evner dog er for begrænset til baade at give og købe, vilde det i Sagens Interesse være ønskeligt, om ogsaa udensogns Trosfæller interesse-rede sig for denne Basar baade ved smaa Gaver eller Bidrag og særlig ved deres personlige Deltagelse, idet de der ved hjælper med til at bygge Herren det paatænkte Guds-hus.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved A.C.'s Møde 9. ds. talte Frk. Birgitte West om Principperne for moderne Kirkeudsmykning. Frk. W. erklærede sig jo straks for en begejstret Tilhænger af den paa den byzantinske Kunst fra 5.—12. Aarh. byggede Beuronerkunst. I en byzantinsk udsmykket Kirke er Væggene i Ro, idet Malerkunsten fremhæver Arkitekturen.

Apoisbilledet, der behersker hele Kirken og er det eneste, der tiltrækker sig Opmærksomheden fremfor de andre, er alment og frontalt; de øvrige Billeder, Fremstilling af bibelske Scener og de Helliges Liv, er derfor sjældent frontale. Store Variationer giver Uro og Usammenhæng, smaa: Liv og Sammenhæng. Den beuronske Kunst er dog nu ved at blive tynd og skematisk paa Grund af manglende Naturstudier. Kirkeudsmykningen skal være Kunstnerens Prædiken; naar Præsten tier, skal Væggene tale. — Efter Foredraget, der var ledsaget af en Del Billeder, blev der en kort Diskussion, hvorunder Frk. W. paa Opfordring gav nogle beskedne Oplysninger om sit eget Arbejde i Rudkøbing. — P. Menzinger mente, at Beuronerkunsten var den mest liturgiske, og naar nogle ikke kunde forstaa den, var det, fordi de havde en fordærvet Smag. Der blev ogsaa fremsat den Mening, at al anden Kunst, særlig den barokke, brød Arkitekturen, hvorimod navnlig cand. A. Mika protesterede kraftigt.

—sky.

Nykøbing F. Søndag den 6. September blev en stor Dag i Hellig Kors Kirkes Historie, idet Danmarks Biskop den Dag for første Gang meddelte Firmelsens Sakramente i Nykøbing F. — Baade Patrene, Søstrene og Menigheden havde da ogsaa gjort deres Bedste for at gøre Dagen saa festlig som muligt. Flittige Hænder havde bundet — man fristes næsten til at sige »kilometerlange« — Guirlander der smykkede Kirkens Loft, Vægge og Pulpitur, medens høje grønne Planter indrammede de med ildrøde og hvide Gladiolus prydede Altre. Foran Kirken var rejst en Æresport, og over Indgangsdøren hang et Skjold i de pavelige Farver med Indskriften: »*Ecce sacerdos magnus*«. Lørdag Middag blev Biskoppen afhentet paa Jernbanestationen, og derpaa fandt en smuk Modtagelse Sted i Kirken, hvor Børnene fra Sct. Josefssøstrenes Skole sang og hilste deres Overhyrde velkommen med Løfte om altid at forblive deres hellige Kirke tro. Søndag Morgen hejstes Dannebrog og det pavelige Flag. Kl. 9 gik Processionen fra Præsteboligen ind i Kirken. Efter Korset og Sct. Franciskusforeningens Fane gik, foran Biskoppen, alle Firmanderne, ialt 120 Børn og Voksne. Kirken fyldtes til Trængsel; ude i Vaabehuset, helt uden for Kirkedøren stod Menigheden tæt sammenpresset. Efter at Biskoppen havde fejret den hellige Messe, assisteret af Pater Janssen, lalte han indtrængende og formanende om at staa fast mod Lidenskabernes Fristelser. Særlig for de unge Polakker, der i et fremmed Land savner den moralske Støtte, som det giver at være omgivet af Slægt og Venner og sin Barndoms Præst, gælder det om at staa fast og søge Styrke mod Fristelserne hos Gud Helligaand. Derefter meddelte Bi-

skoppen Firmelsens Sakramente, og Højtideligheden sluttede med den sakramentale Velsignelse. Om Eftermiddagen modtog Biskoppen en Del af Menighedens danske Medlemmer, hvorpaa han aflagde Besøg i Sct. Josefs søstrenes Skole. Alt i alt var det en smuk og vellykket Festdag, som vi har Grund til at være glade og taknemmelige for.

H. Sk. P.

Norge. Norges store Forfatterinde Sigrud Undset blev forrige Søndag firmet i Hamar. Det store norske Blad »Tidens Tegn« skriver derom følgende: »Søndag mottok som nævnt to av vort Lands bedst kjendte personligheter nemlig forfatterinden Sigrud Undset samt folkehøiskolebestyrer Lars Eskeland det saakaldte »Fermingens« sakrament. Angaaende »Fermingens« sakrament sier den katolske kirke, at den aldeles ikke maa forveksles med den protestantiske kirkes konfirmation; men er det sakrament ved hvilket den døbte styrkes av den Helligaand til standhaftig at bekjende og trofast leve efter sin tro. Den hellige ferming gjør den troende til stridsmand i Kristi hær; derfor tør man med særlig fortrøstning anrope den Helligaand om hjælp i kampen mot fristelserne, i tillid til fermingens store naadegave. Den hellige handling utførtes av den katolske biskop Smit, med pastor Kjelstrup som medhjælper. Kirken er liten, den har omkring 100 sittepladser, men omkring 200 mennesker overvar handlingen. Foruten de ovenfor nævnte to, var der 8 andre »ferminger«. Handlingen indebærer en hel del ceremonier, som av de forrettende gejstlige herrer forrettedes med stor applomb og værdig finhet. Pastor Kjelstrup holdt en særlig beaandet tale til »fermingerne«. Dagen var solblank og lyset gjennom de gjennemsiktige gule gardiner bredte et skjær av andagt og mystik over de tilstedeværendes ansikter, som var av høitidelig virkning. Alle var synlig grepet over handlingen. Forfatterindens og høiskolelærerens ansikter bar præg av dyp grepethet som viste at de nu var indviet til stridsmænd i den bellige kirkes kamp mot alt ondt, og at deres beslutning var resultatet av dyp grublen og selvovervindelse.« —

»St. Olaf« indeholder i sidste Nummer følgende om Pater A. Breitung: »Pater Amand Breitung, den lærde naturforsker og dygtige forsvarer av vor hellige kirke i Danmark, har nylig kunde feire sin 75. aarige fødselsdag. Vi slutter os, omend post festum, til de mange lykønskninger, som den fromme prest, den ydmyge videnskapsmand og den avholdte fremragende lærer har mottat fra saa mange sider.«

Holland. (Nymwegen). I Anledning af Canisius Kanonisation, som jo stammer fra denne By, foranstalter

Byen Nymwegen talrige Højtideligheder. Forud for den store Højtidelighed gaar der en Uddeling af Gaver til de fattige, som det jo bedst svarer til den fattige Ordensmands Aand. Herefter følger Indtoget af Relikvierne og Pontifikalmesser. I Byens største Sal finder der en storstilet Festforestilling Sted. Efter talrige andre verdslige Festligheder foranstaltes der en Hyldest af den kath. Ungdom til den store Helgen.

Frankrig. (Paris). Den 10. internationale katholske Esperanto-Kongres tilstræber under Protektion af 2 Kardinaler og flere Biskopper at stille Esperantosproget i Kirkens Tjeneste. Den hl. Fader har sendt sin Velsignelse dertil.

— (Lourdes). Dr. Marchand, den ledende Læge i Lægernes Bureau i Lourdes som undersøger Helbredelsesernes Virkelighed og Overnaturlighed (Mirakuløsitet), er afgaaet ved Døden. Dr. Marchand opfyldte sit Hverv med den største Samvittighedsfuldhed. Han hyldede Princippet: Det er bedre ikke at antage flere Mirakler, selvom de virkelig er skete, end blot eet, som er tvivlsomt. Dr. Marchand forenede i sig dyb Tro med største Videnskabelighed og Dygtighed til at undersøge. Rosenkransen bad han med et Barns Fromhed Han elskede Gudsmoder saa meget, at han ønskede at arbejde til hendes Ære til sit sidste Aandedræt, at kunne dø og blive begravet hos hende. Hans Ønsker er nu opfyldt. *R. I. P.*

Svejts. Missionsberetning fra den indlandske Mission (Diaspora). Sognebøgerne fra Stationerne i den svejtsiske Diaspora opviser for Aaret 1924 4675 Daabshandlinger, 1907 Ægtevielser, deraf 775 blandede Ægteskaber, 38,300 Børn, som faar Undervisning, over 2 Millioner hl. Kommunioner i et Omraade, som har noget over 300,000 Katholikker. De regelmæssige Indtægter beløb sig til 324,000 Francs. Udgifterne var 371,000 Francs. Dertil kommer dog andre Indtægter; f. Eks. har »Priesterwerk« i Genf samlet 150,000 Francs.

— (Freiburg). Den 16. August døde den berømte Apologet og mangeaarige Professor ved det kath. Universitet P. Albert Maria Weiss, Dominikanerpater. Han var født 1844 i Indersdorf (Bayern). Før han indtraadte i Dominikanerordenen var han Professor ved Seminariet i Freising. Han ledede Nyudgaven af det berømte Herderske Kirkeleksikon. 1876 blev han Dominikaner. 1890 begyndte han sine berømte Forelæsninger over Socialvidenskaben og senere over Apologetikken ved det nye kath. Universitet i Freiburg (grundlagt 1889). Hans Hovedværk er den berømte »Apologie des Christentums« i 7 Bind. »Modernismens« Vranglærdomme bekæmpede han i sit Værk: »Livs- og Samvittighedsspørgsmaal i Nutiden«. I Aaret

1919 trak han sig tilbage fra sin akademiske Virksomhed. For nogen Tid siden udgav den berømte Lærde sine Erindringer med Titlen: »Livsvej og Livsværk«.

Bazaren til Fordel for den nye St. Annæ Kirke.

Foreløbigt Program:

Bazaren aabnes **Søndag d. 4. Oktober Kl. 3 Em. Kl. 4** Koncert. Hofpianistinde Frk. Johanne Stockmarr, Koncertsangerinde Frk. Otta Brønnum, og Hr. Violinist Jascha Lütken. Kl. 6—10 Koncerter i Restaurationen ved Fru F. Egede Andersen og Fru N. Jacobsen. —

Mandag d. 5. Oktober. Bazaren aabnes Kl. 5.

Kl. 7½ Koncert. Hr. Skuespiller V. Morton og Pianistinde Fru A. Morton m. fl. — Kl. 9 Auktion. —

Stor Tombola. — Restauration. — Boder.

Entre 35 Øre.

Entre 35 Øre.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 2. Oktober)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¼ Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7½ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¼-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7½ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7½ Aften Andagt.

Under vor Højærværdige Biskops Protektion genoptager **Paramentforeningen** sine Møder d. 5. Okt. paa sædvanlig Tid og Sted.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 4. Oktbr. holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Tak. Hjertelig Tak for ethvert større eller mindre Bidrag til Enken med de fem Børn for at hjælpe dem over de første Vanskeligheder. Sakramentskirkens Præster.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Onsdag d. 30. Septbr. Kl. 8 i Charl. Palmehave Foredrag af Hr. Pastor Günther om Pavens Messe i St. Peter. Derefter Films Fremvisning. Billetter à 50 Øre for Medlemmer og 1 Kr. for Besøgende faas hos Bestyrelsen og i Præstegaarden.

Onsdag d. 14. Oktbr. Kl. 8 samme Sted: Aarlig Generalforsamling. — Evt. Forslag bedes indsendt inden 4. Oktbr. til Formanden F. Grugni, Hovmarksvej 9.

Kirkelig Kalender.

27. Sept. 15. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.	4. Okt. 18. Søndag efter Pintse. Rosenkransfest.
28. — M. Wenceslaus, Martyr.	5. — M. Placidus o. Lidelsesfæller, Martyrer.
29. — Ti. Mikael, Erkeengel.	6. — Ti. Bruno, Bekender.
30. — O. Hieronymus, Bekender og Kirkelærer.	7. — O. Rosenkransfest.
1. Okt. To. Remigius, Biskop og Bekender.	8. — To. Birgitta, Enke.
2. — F. Værneenglene.	9. — F. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.
3. — L. Oktav af Kirkevielse.	10. — L. Frans Borgias, Bekender.

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 27. Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønnerne Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forening: Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet og Mariakongregationen af Apostlenes Dronning; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josefs Gilde; Kl. 6—7 Mariakongregationen for Ynglinge; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Sakramentskirken.

Efter Højmessens paa *Kirkevielsesfesten* den 27. ds. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet indtil Aftenandagten Kl. 6.

Højmessens paa denne Dag læses særligt for Sognets levende og afdøde Velgørere.

Fælles Bedetimer: Straks efter Højmessens: Vincentsforeningen. Kl. 3: Foreningen Absalon. Kl. 4: Birgittaforeningen. Kl. 5: Breviarbøn. Kl. 6: Aftenandagt med Te Deum.

Kath. Forening »Absalon« holder *Fælleskommunion* d. 27. Septbr. Kl. 8 i Sakramentskirken. I Anledning af Kirkevielsesfesten afholdes samme Dag *Fællestilbedelse* samme Sted Kl. 3—4. Medlemmerne bedes samle sig paa de forreste Bænke, hvor Banneret er opstillet.

Bestyrelsen.

Immaculata-Kongregationen har *Fælleskommunion* Søndag d. 27. September Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

At min kære Hustru

Maria Schloemer

f. *Peters*

er afgaaet ved Døden d. 20. ds. bekendtgøres herved
paa Familiens Vegne
F. A. Schloemer.

Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 g, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 40.

Søndag den 4. Oktober.

1925.

INDHOLD: Rosenkransfest. — Det andet Pilegrimstog. — Livsanskuelse-ernes Politik VII. — Et Par Rettelser. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Slagelse. Italien. Nordamerika. — Avertisse-
menter.

Rosenkransfest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Lad os alle glæde os i Herren ved at fejre Festen til Ære for den salige Jomfru Maria, over hvis Højtid Englene glæder sig og priser Guds Søn i Kor.

Ps. 44. Mit Hjerte svulmer af liflig Tale, jeg kvæder min Sang for Kongen. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Gud, du, hvis enbaarne Søn ved sit Liv, sin Død og sin Opstandelse har vundet os den evige Frelses Løn, giv os, beder vi dig, naar vi overvejer disse Hemmeligheder ved den salige Jomfru Marias helligste Rosenkrans, da baade at efterligne, hvad de indeholder, og at opnaa, hvad de forjætter. Ved vor Herre . . .

Læsning af Salomons Ordsprog, 8. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 44. For din Sanddruheds og Sagtmodigheds og Retfærdigheds Skyld, vidunderligt skal din højre Haand lede dig. Hør, min Datter, og giv Agt og bøj dit Øre; thi Kongen har fundet Behag i din Skønhed. Alleluja, alleluja.

En Fest for den herlighedsfulde Jomfru Maria af Abrahams Sæd, udsprungen af Juda Stamme, af Davids navnkundige Slægt. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 1, 26—38 (Engelen Gabriel udsendes).

Ofring (Offertorium).

Eccli. 24, 39. Hos mig er al Livsvejens og Sandhedens Naade, hos mig er al Livets og Dydens Haab. Som en Rose, der er plantet ved Bækkens Strømme, har jeg baaret Frugt.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, giv os tilbørligt at kunne slutte os til Frembærelsen af disse Offergaver og ved den helligste Rosenkranses Hemmeligheder saaledes at overveje din enbaarne Søns Liv, Lidelse og Herlighed, at vi maa blive værdige til hans Forjættelser. Han, som lever . . .

Kommunionvers (Communio).

Eccli. 39. Blomstrer, I Blomster, som Liljen, og spreder Vellugt og grønnes herligt; synger en Lovsang og priser Herren i hans Gerninger.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, lad os blive hjælpne ved din helligste Moders Bønner, hvis Rosenkrans vi fejrer, for at vi baade maa kunne mærke Kraften i de Hemmeligheder, vi overvejer, og opnaa Virkningen af de Sakramenter, vi har modtaget. Du, som lever . . .

Det andet Pilegrimstog.

Der gaar store Pilegrimstog igennem Roms Gader; der er altid mange fremmede i Rom, men i Aar er det helt anderledes end ellers. Man møder den ene Procession efter den anden. Endeløs syntes de italienske Ungdomsforeningers Tog til St. Peter, og imponerende var den Procession, den internationale Ungdomskongres afholdt fra Peterskirken til Paulskirken. Det er som et stort Folkens Møde i den evige Stad. Man tør vel sige, at aldrig har Verden set et saadant Møde. Hvor mærker man dog,

at Rom er Midtpunktet, at om St. Peters Efterfølger staar Millioner samlet. Det er ikke officielle Repræsentanter, der samles til Folkenes Forbund, det er ikke kirkelige Delegerede, nej, det er Folkene selv, der kommer. Paa alle Roms hellige Steder er der fuldt af Mennesker, men gaar man ud paa Peterspladsen og ser det myldrende Liv, og gaar man op i Kirken til St. Peters Grav, hvor Sang og Bøn lyder som i de tusinde Tungemaal, da overvældes man af dette Folkenes Møde, med Jubel bekender man sin Tro paa den ene, hellige, katholske og apostoliske Kirke.

Den 2. nordiske Pilegrimsfærd havde kun samlet faa Deltagere blandt Katholikkerne i de tre skandinaviske Lande, men Bennetts Bureau havde et Par Hundrede Turister med paa Rejsen, der begyndte i København Onsdag den 9. September. Med Ekstratog gik det til Gedser og saa med reserverede Vogne i de ordinære Tog videre. Om Aftenen naaedes Berlin; ved Stettiner Bahnhof holdt store Automobiler parate, der kørte os igennem Byen til Anhalter Bahnhof. Det var i Virkeligheden Rejsens kritiske Punkt. Der var kun en Time, og var vi kommet for sent til Berlin, havde vi maattet blive der den Nat, men det lykkedes. Saa saa vi intet mere, før vi om Morgenen naaede Regensburg og stormede et Kaffe bord, som Restaurantens Personale forgæves søgte at værgemod dette Overfald, de blev hurtigt sat ud af Spillet, og Rejsechefen Kap-tajn Lied agerede Vært. Ved 10-Tiden naaede vi München. Efter et Par Timers Ophold gik det Syd paa, gennem det bayerske Højland og Tyrol med Vejkorsene og Kapellerne og de mange mange spidstaarnede Kirker. »Zu Mantua in Banden« hilste os fra et Tyroler-Orkester, da vi hen paa Eftermiddagen rullede ind paa Innsbrucks Banegaard. Der skulde overnattes, men det blev ikke i Innsbruck, men i en lille Landsby Igls oppe i Bjergene, paa Hotel Iglshof.

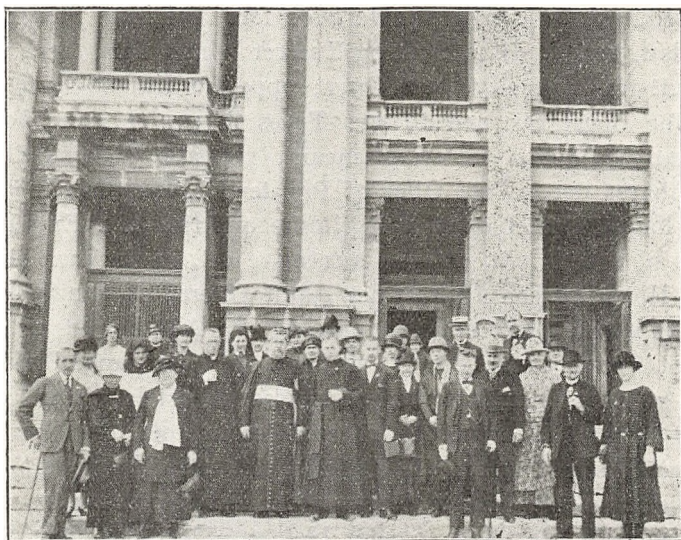
Katholikkerne var tidlig oppe næste Morgen. Allerede Kl. 7 samledes vi til Messe i Igls's stemningsfulde Kirke. Den var ganske vist ikke udstyret efter moderne Æstetikeres Krav, der var nok af barokke Uhyrligheder og Metal-

blomster, og alligevel fandt selv de mest kræsne, at det gjorde ikke noget paa dette Sted. Man mærkede saa helt, at dette var Landsbyens Midtpunkt og havde været det i Aarhundreder. Det var, som Tyrolerfolkets Fromhed talte til os i den lille Kirke. En stille fredfyldt Morgenstund med Messe og Altergang, mens Regnen plaskede ned udenfor, en Følelse af at være hjemme ogsaa her i Tyrols Bjerge. Det var intet imod alt det, der fulgte senere i den evige Stad, og dog vil denne Morgen i Igls mindes af alle dem, der var med.

Ved Brenner det første Italiensk, de første »Napoleoner«, den første Chianti, som der købtes Masser af. Saa rullede vi ned i Italien og tilbragte igen en Nat i Toget. Tidlig næste Morgen Florens. Der var et Par Timer, og naturligvis skyndte vi os op i Byen til Ghibertis Broncedøre og Brunelleschis Kuppel, et Øjeblik stod vi foran Or San Michele, Palazzo Vecchio og Loggia dei Lanzi, gik over Guldsmedebroen og langs Arnos Bredder, saa igen af Sted imod Rom. Vi kørte en Omvej — heldigvis, saa vi fik hilst paa Perugia og Assisi, hvor nogle var lige ved at forlade Toget, saa dragende laa den gamle By oppe paa Bjerget med Sagro Conventos Buegange og langt langt oppe Skoven omkring Carceri, men vi havde ikke Tid, Rom var Maalet. Og hen paa Eftermiddagen stod vi da allesammen ude i Gangen i Jernbanevognen og spejdede forventningsfulde efter Rom, efter Kuplen. Pludseligt tonede den frem derude, Peterskirkens Kuppel, det første, man ser af Rom, og alles Øjne hænger ved den, den første Hilsen sender vi til den evige Stad, til St. Peter og hans Efterfølger. Peterskirkens Kuppel er et Syn, der altid faar Hjertet til at banke, til Dels skyldes det vel dens store Skønhed, men først og fremmest det, den betyder, den er som Symbolet paa Kirken; langt langt borte fra kommer vi, og kommer mange andre fra alle Verdenhjørner, og selv om vi aldrig har set den Kuppel før, kender vi den, har kendt den fra Barnsben af og længtes imod den. Langt borte er vi fra Hjemmet, men Kuplen derude i Eftermiddagssolen er os ikke fremmed, den har forlængst en Plads i vort Hjerte.

Kort efter raaber de ude paa Perronen: Roma!

Albergo San Gallo paa Corso Vittorio Immanuele nær ved Tiberen blev vort Hjem i Rom i de otte Dage, vi var der. Det var et lille romersk Hotel, og som den Slags er, ret primitivt, men med rare Mennesker, der ganske vist aldrig kunde blive færdige med noget i rette Tid, men hvis Humør og stadige Smil næsten gjorde det umuligt at blive vred paa dem. Og vi Pilegrimme følte os snart hjemme der, og vi følte os som en Kreds, der hørte sammen og havde Glæde af at være sammen. Og Hotellet havde den store Fordel, at det laa nær ved Peterspladsen. Allerede

Foran Laterankirken.

den første Aften gik vi derop, forbi de pladskende Springvand hen til Obeliskens og læste ved Lygternes Skær den berømte Indskrift: Christus vincit . . . Vi gik helt op ad de mange Trappetrin til Peterskirkens stængede Dør, og vi gik hen i Kolonnaden til Vatikanets Bronzeporte og saa paa Svejtsergardisten, vi stod og saa op til Lysene i Vatikanets Vinduer højt oppe, hvor Pius XI bor. Vi var i Rom!

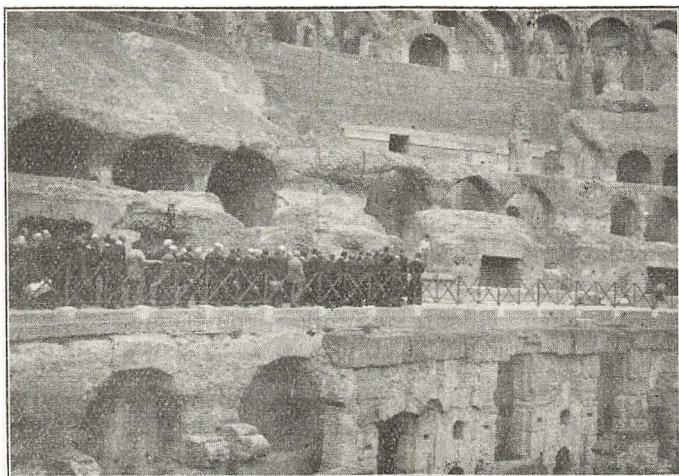
Vor Opgave i Rom var at opfylde de Betingelser, der er nødvendige for at vinde Jubilæumsaflden. Vi skulde bede i de fire store Basilikaer, to Gange i hver Kirke. Vi

var kun en lille Flok og kunde ikke som de skandinaviske Pilegrimme i Maj Maaned gaa i Procession og synge Salmer paa de hellige Steder. Vor Valfart til Basilikaerne foregik stille og enkelt. Da vi ikke kunde komme i Peterskirken den første Dag — Paven holdt Messe for de italienske Ungdomsforeninger — begyndte vi i Laterankirken. Det var Søndag Morgen, og vi fik her det første Indtryk af den umaadelige Tilstrømning af Pilegrimme, det ene Tog efter det andet. Om Mandagen var vi i Peterskirken. Sognepræsten fra Bergen, Msgr. Snoeys, holdt Messen ved St. Peters Stol og prædikede om Kirken og Kirkens Enhed, som vi særlig skulde bede for. Væl intet Sted paa Jorden kunde disse Ord og Tanker virke som her, faa Skridt fra Apostelfyrstens Grav; oppe fra Kuplen lyste de gyldne Bogstaver ned til os: Tu es Petrus et super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, ved alle Kirkens Altre frembares det hellige Offer af Præster fra Alverdens Lande, der havde samlet deres Pilegrimme omkring sig. En varm Bøn blev bedt om, at alle maa blive eet, at der maa blive een Hjord og een Hyrde; det gjaldt Offeret og den hellige Kommunion den Morgenstund, og fra Alterbordet gik vi til St. Peters gamle Statue, sluttede op i den lange Række, der en efter en traadte hen og kyssede Apostelstatuens Fod.

I Peterskirken mødte vi et Pilegrimstog, der var et Særsyn, kun Herrer, alle i Kjole, det var Englændere. I Paulskirken den næste Dag var det Franskmændene, der dominerede, de sang, og der blev prædikeret paa flere Steder. Selv bad vi Allehelgenslitaniet og samledes saa ved Apostelgraven, hvor vi fremsagde Trosbekendelsen. Saa lød der Toner af en Luth ved Kirkens Indgang, en halv Snes tyske »Wandervögel« med en Præst gik langsomt op igennem Kirken syngende en Salme, mens en af dem spillede til. Igen det forunderligt stærke Indtryk af, at i Rom samles alle. — I Maria Maggiore sluttede vor Valfart med Rosenkransbøn foran Krybbebrædderne og det lauretanske Litani foran det ældgamle Mariabillede. Saa talte Pastor Meyer fra Stockholm til os om Valfartens Virkninger.

Rom er rigt paa mindeværdige Steder som ingen anden By i Verden. Der er den mægtige Ruin af det gamle fla-

viske Amfitheater, Kolosseum. Søndag Eftermiddag gik vi hen til det vældige Oldtidsminde, hvor man — vist næppe helt rigtigt — har ment, at saa mange kristne Martyrer har lidt Døden. Ud fra denne Tanke er Kolosseum blevet et Andagtssted af gribende Virkning. Og selv om man har sine historiske Kundskaber i Orden, tager man gerne Del i Bønnen paa dette Sted og gribes deraf. Saadan har jo ogsaa det Cirkus set ud, der var Skuepladsen for de mange Martyrier, og stærkt og levende træder hele Billedet frem for ens Bevidsthed. Der gaar Processioner rundt paa de

Korsvejsandagt i Kolosseum.

gamle Stenterrasser, et Kors bæres i Spidsen, der holdes Korsvejsandagt. Vi slutter os til en lille Tid, og selv om vi ikke forstaar de italienske Bønner og Salmer og Prædikener, kender vi jo Herrens Korsvej og Martyrernes Lidelser og det Kors, vi selv maa bære, føler os som Led i den store Skare, der igennem de mange Aarhundreder følger Herrens Kors til Død og Opstandelse.

Tæt ved Kolosseum ligger Kirken San Clemente, bygget over Clemens's Hus, hvor Apostelen Peter har opholdt sig. Fra den skønne enkle Kirke stiger man ned til den gamle Kirke, hvor ældgamle Billeder taler om de første Aarhun-

dreders Tro og Fromhed, og derfra stiger man endnu længere ned til det gamle Hus, hvor de første Kristne og Apostlene selv har færdedes, hvor et hedensk og et kristent Alter skiftevis har afløst hinanden i den store Strid, som endte med Christi Sejr og med Kirken, der blev bygget derover. Og vi, der kommer i Dag langt borte fra til dette Sted, er Vidner om denne Sejr og Kirkens stadige Liv.

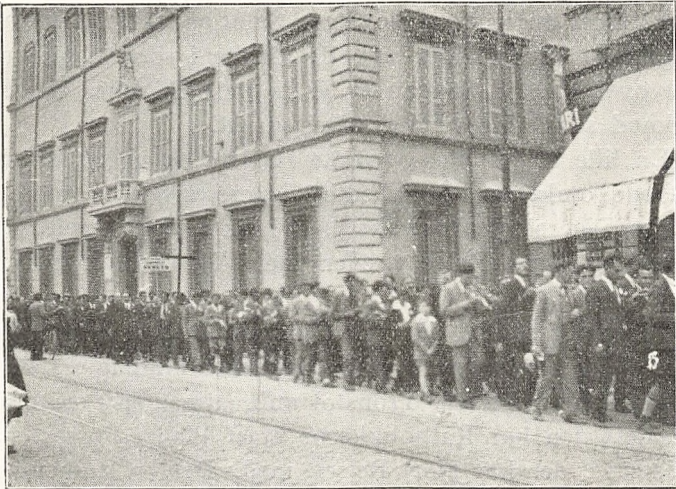
De første Kristne og vor Forbindelse med dem faar man det stærkeste Indtryk af ude i Katakomberne ved Via Appia. En Morgenstund samledes vi derude i et af de mørke Gravkamre til den hellige Messe. Over det lille Alter var der i Muren en stærkt beskadiget Marmorplade med en gammel Indskrift, som jeg ikke fik Stunder til at tyde. Her i Katakomberne læses altid Messen til St. Cæcilias Ære med det skønne Evangelium om de kloge og de daarlige Jomfruer, om dem, der havde Lampen brændende, da Brudgommen kom. De samme Ord er blevet læst og talt paa dette Sted i de første Aarhundreder, da Formaningen om at være rede havde sin særlige Betydning, da ingen vidste sig sikker, da Døden ofte kom pludseligt og voldsomt, men netop derfor brændte Flammen ogsaa klart i disse første Kristensjæle, næret af den Spise, vi selv nu nyder paa samme Sted, Herrens Legeme og Blod til Næring for vore Sjæle. Hold Lampen brændende og vær rede, naar Brudgommen kommer, saa at han ogsaa kan tage dig med ind til Bryllupsmaaltidet. Det er Katakombernes Tale til os hin Morgenstund.

Paa lignende Maade taler et andet mindeværdigt Sted, vi besøgte, Sant' Agnese fuori le mure, St. Agnes Kirke paa Via Nomentana. Kun 13 Aar gammel gav den hellige Agnes sit Liv for Christus, og Kirken er bygget over hendes Grav, der fra de ældste Tider æredes af de Kristne. Kirken er over 1000 Aar gammel, og fra den stiger man ned i Katakomber, hvor Murene er dækket af Indskrifter: In pace. Her er de fleste Grave endnu uaabnede, de hviler i Fred bag Marmorpladerne med Duen og Palmegrenen, og de gamle Lamper sidder endnu hist og her i Væggen.

Fra Sant' Agnese er der kun et lille Stykke Vej til et nyt Kloster, der har særlig Interesse for Nordboer, det er

Birgittinerindernes Kloster paa Via della Isola. Der gaar naturligvis alle katholske Skandinaver hen, der taler man Svensk, og i det lille Kapel prædikede Pastor Meyer om St. Birgitta, den store kristelige Personlighed, der skal være os et Forbillede paa den inderlige, personlige Tilegnelse af Kristendommen. Sammen med St. Birgittas Døtre tilbragte vi en Times Tid. Oldtid, Middelalder, Nutid knyttes sammen i Rom som en levende Virkelighed.

De knyttes sammen og holdes sammen af Christi Statholder paa Jorden, St. Peters Efterfølger, og naturligvis

Af de italienske Ungdomsforeningers Procession.

var det vort højeste Ønske at faa Paven at se, hylde ham og modtage hans Velsignelse. Audiensen blev fastsat til Torsdag Aften Kl. 6, og jeg kan ikke skildre den bedre, end Hr. Asmus Diemer har gjort det i »Berlingske Tidende«:

Vi samles paa Peterspladsen foran Bronzeporten, der fører ind til *scala regia*. Menneskestrømmene glider ud og ind ad Kirkens vældige Porte. De fleste er Pilgrimstog, der gennem *porta sancta* syngende drager ind i Kristenhedens største og pragtfuldste Helligdom. Kors og Faner

bæres i Spidsen for disse mangfoldige og brogede Optog. »Den hellige Port« staar vidt aaben, men naar Jubelaaret er endt i December, mures Porten atter til, og dens mægtige Fløjdøre slaas først op igen, naar om 25 Aar et nyt Jubelaar begynder.

Scala regia — den kongelige Trappe — fører op til den Del af Vatikanet, hvor Paven og hans Hofstat bor. Vi er et Par Hundrede Skandinaver, som *Pius XI* vil modtage i Audiens. Kun de færreste af os er Katholikker, men ved denne Lejlighed har Sct. Peters Efterfølger ikke villet gøre nogen Forskel. Han tager mod os alle.

Vi føres op i en af de store Sale og stilles op langs Væggene. Vore Damer er alle klædte i sorte Kjoler med Slør over Haaret. Saadan er Vatikanets Etikette. Herrerne derimod slipper ind i deres Rejsedragt.

En lille Stund maa vi vente i Salen, og vi ser os interesserede omkring. Rødklædte Tjenere giver os med lav Stemme de sidste Instrukser. Vi skal alle knæle, naar Paven og hans Følge træder ind. Det kræver Skik og Brug.

Vi venter stadig, og vore Øjne glider hen over Salens store Vægmalerier og strejfer det mosaikindlagte Loft. I Baggrunden er Pavens Tronstol anbragt paa en Forhøjning. Nærmest den har Katholikkerne faaet Plads. Forrest staar Præsterne, der har gjort Rejsen med. Der er Hollænderen *Snoys*, som er Sognepræst i Bergen. Endvidere den danske Pastor *Bernhard Jensen*, Pastor *Koch* fra Jesu Hjertes Kirke og den svenske Pastor *Meyer*.

Paven kommer.

Vi hører nogen klappe sagte i Hænderne udenfor Salen. De brede Døre gaar op. En lille Afdeling af Nobelgarden træder ind i deres maleriske Uniformer. Efter dem kommer en hvidklædt Skikkelse. Det er *Pius XI*. Han ledsages af en Kardinal og Monsignor *Caccia*, som er hans maestro di camera.

I samme Øjeblik falder vi alle paa Knæ, medens den pavelige Procession skrider ned langs Rækkerne.

Pius XI standser ud for hver enkelt af os. Han taler en Stund med Præsterne. Hans milde og aandfulde Træk

lyser af inderlig Godhed. Selvfølgelig har han ikke Ord til os alle. De fleste gaar han venligt smilende forbi, men Haanden rækker han ud, og alle bøjer vi os over den og kysser Ringen paa hans Finger. Etiketten kræver det, og det falder ikke nogen af os ind at gøre Brud paa den. Med det samme faar vi Lejlighed til at konstatere, at Beretningen om, at Paven skulde have faaet Betændelse i Haanden af de mange Kys, er en Skrøne. Pius XI's Haand fejler intet.

Ud for mig gør Paven et lille Ophold. Han er bleven gjort opmærksom paa, at jeg er »Berlingske Tidende«s Repræsentant. Jeg ligger paa Knæ foran ham, og mens jeg tager hans Haand, siger han til mig med sin uendelig milde Stemme: »*La puissance de la presse est énorme . . .*« Og saa gaar han videre efter et sagte Tryk om mine Fingre, men kun et Par Skridt, hvorefter han vender om og kommer tilbage og tilføjer: »*Mais aussi la responsabilité.*«

P a v e n s T a l e .

Pius XI har endt sin Rundgang, og han sætter sig paa sin Tronstol, og vi samles alle staaende omkring ham.

Og saa taler han. Det er mig umuligt her nøjagtigt at gengive hans Ord, thi selvfølgelig kunde jeg ikke gøre Optegnelser ved denne Lejlighed.

Han taler paa Fransk, og han taler længe. En halv Time tror jeg. Og der lyser ud af hans Ord og hans Skikkelse en Aandens og Hjertets Adel, som griber os alle dybt.

— Stor Glæde voldte det første nordiske Pilgrimstog mit Hjerte, begynder han, og nu har det andet gjort mig endnu gladere. Der var en Tid i mit Liv, da jeg tænkte paa at drage op til de nordiske Lande, om hvis Charme jeg havde hørt meget. Nu er I kommet til mig, til *Roma æterna*, hvor Stenene taler, for at se denne Bys Skønhed og uforlignelig Herlighed.

Stenene taler, siger jeg, i denne Stad, men særlig paa to Steder — i Katakomberne og i vore Kirker. Udviklingen gaar fra hine til disse. I Katakomberne prædikede de første Paver, og her sidder nu jeg som den foreløbig sidste og taler til jer, mine kære Børn.

I er komne for at se mig og se denne Bys Kirker, og jeg har intet andet at give jer end min Velsignelse og mine Bønner. Ingen kan hindre mig i at elske jer og bede for jer alle, for eders Slægt og Venner og for eders Lande, Danmark, Norge og Sverige.

En lille Medaille har jeg skænket jer alle. Den skal være eder et Minde om Rom og om den Time, vi har tilbragt sammen.

Et uforglemmeligt Indtryk.

gør Pavens jævne og hjertelige Ord paa os alle. Pastor *Bernhard Jensen* giver paa Dansk et Resumé af Talen, og Pius XI lytter smilende til og nikker nu og da. En Del af Oversættelsen synes han at forstaa.

Tilslidst lyser Pius XI Velsignelsen over os, og saa er Audiensen endt. Han gaar videre til en anden Sal, hvor et Pilgrimstog fra Portugal venter paa ham. Før han kom til os, har han modtaget et fra New Zeeland.

Et nifoldigt Hurra

hilser Paven til Afsked, da han venligt smilende forlader os. Og vi klapper alle. Det er nu saa Skik og Brug, og man skal Skik følge eller Land fly.

Men denne Hyldest falder os iøvrigt ikke svært eller unaturligt, Pius XI har taget os alle om Hjertet. Han har talt saa vidunderlig jævnt og ligefremt og med en Faders Mildhed.

Den næste Morgen Kl. 7 overværede vi Pavens Messe i Peterskirken, hvor alle de Pilegrimme, der netop var i Rom, var til Stede. Under Jubelraab og Basunfanfare blev den Hellige Fader baaret ind. Det var en stille Messe. Under Messen sang vi Kyrie, Gloria, Credo, Tantum ergo, Te Deum. Det var en stor Oplevelse at staa der imellem de mange Tusinder og synge med de kendte Sange. Skønt var det, da ved Forvandlingen Basunerne sagte spillede højt oppe fra Kuplen, og da Paven bag efter i den dybe Stilhed lyste Velsignelsen over os alle. Audiensen og Pavemessen var naturligvis Rejsens største Begivenheder.

Med Vemod samlede vi den sidste Aften og sagde hverandre Tak for de gode Dage, vi havde tilbragt sammen, og Søndag Eftermiddag kørte vi atter Nord paa. Hjemrejsen blev ligesaa god som Udrejsen, vi havde en dejlig Sejltur over Vierwaldstattersøen, og i Luzern holdt vi sidste Gang Messe. Onsdag Aften var vi igen i København og tog Afsked med vore svenske og norske Venner og med Bennetts udmærkede Førere, der paa en glimrede Maade havde arrangeret Rejsen og ledet den.

»Jeg havde glædet mig meget til Rejsen, men den gav mig mere, end jeg havde ventet«, sagde en Deltager. Mere kan man ikke sige. Det viser, at denne Pilegrimsfærd har været en stor Glæde, en rig Oplevelse for Deltagerne. Aldrig glemmer vi de 14 Dage. *Bernh. Jensen.*

Af Pavens Tale er der lovet mig et stenografisk Referat, som vil blive offentliggjort her i Bladet.

Livsanskuelsernes Politik VII.

Verdenskonferencen i Stockholm 2.

Det er ikke for sent at tale om Kirkekonferencen i Stockholm. Ikke for at kritisere; det er gjort tilstrækkeligt og det lige saa godt, som det har været let. Men en saadan Lejlighed til at iagttage mulige Tegn paa aandspolitiske Strømretninger maa udnyttes saa meget som muligt. Dog er det vanskeligt at undertrykke en Misstemning og Skuffelse ved Gennemlæsningen af det Budskab, som Kongressen har udsendt til Verdens Kristne.

For en Katholik ligger det nær at sammenligne dette Kirkemødes Budskab som en Frugt af dets Debat med en pavelig Encyklika. Saadan en Rundskrivelse fremgaar ogsaa af et Granskningsarbejde af ret fremragende Intelligenser, i hvis Mødesal politiske, sociale, alle Slags aandelige Meddelelses-Traade fra hele Verden løber sammen og knyttes — stundom med en Virkning, der har overrasket mere og bedre end dette Budskab. Naar f. Eks. Kirkemødet har udtalt sig om det økonomiske Liv, Samfunds-

liv overhovedet, saa ligger det nær at sammenligne det med Leo XIII's socialpolitiske Rundskrivelser i Slutningen af forrige Aarhundrede. Sammenligningen skal drages helt ud. Man oplever nu her i Norden, ikke blot i Danmark, men langt rigere og kraftigere i Sverige en modernistisk Bevægelse i Aandslivet og en Opvaagnen af Protestantismen til politisk Liv. Men Sammenligning mellem Resultatet af Konferencen i Stockholm, som er Udtryk for begge disse Foreteelser, og saa de pavelige Rundskrivelser lader det klart og i store Træk aftegnes, hvorledes Nordeuropa er sine traditionelle 20—30 Aar bagefter Aandslivet i Europa. — En Virkning, som kan sammenlignes med Leo XIII's sociale Rundskrivelser, vil man nu blot ikke spore saa meget som en Luftning af efter Stockholmerkongressen. Dets Budskabs samfundsøkonomiske Ytringer er i Sverige bleven gennemkritiseret af Nationaløkonomen Prof. Gustav Cassel, en Mand, hvis Ord man i Danmark under Valutakrisen lyttede til som til en Autoritet. Det er for det første Mødets økonomihistoriske Redegørelse for de nuværende Tilstandes Fremkomst, han har kritiseret. Han peger paa deres ligefremme Uvidenhed; han viser, at hvad der blev sagt paa Mødet om Industrialismen, passede paa dennes Barndom for mere end 50 Aar siden. Dernæst polemiserer han mod Ytringer om Arbejderes Andel i Drift og Udbytte, og i Sammenhæng hermed mod Fordømmelsen af Stræben efter Gevinst. Denne Fordømmelses Slagord er Ned med Mammon! Prof. Cassel spørger bare, om man egentlig har tænkt over, hvad »Mammon« betyder; og, ifald »Mammon« = »Kapitalisme«, kræver han Klarhed over, hvilken Rolle Kapitalisering bør spille, ikke blot set under etiske og religiøse Synspunkter, men, hvad der naturligvis maa gaa forud, under økonomiske og historiske. Tonen i Prof. Cassels Kritik er ikke lutter Mildhed; den viser snarere, at han føler det, han kritiserer, som baade noget barnligt ud i det blaa og til en vis Grad ærværdigt, som det er en Pligt at tage lige saa godt imod som at kritisere det. Kun eet er principielt galt i hans Artikelrækkes Kritik: han taler stadigt om, at saadan og saadan mener Kirken; i det allerhøjeste kan man sige: den pro-

testantiske Kirke, som var repræsenteret og udtalte sig paa Mødet. —

Nu kan man bemærke, at ogsaa de pavelige Rundskrivelser til den katholske Kirke f. Eks. i Arbejderspørgsmaalet er holdt saare almindeligt, og lige saa meget som Mødets Budskab taler i Cliché-Udtryk om Kamp mod Mammon. Men man maa ikke se bort fra, at det ikke er saa meget angaaende Økonomi som Politik og yderligere Livsanskuelse som Grundlag derfor, at de pavelige Rundskrivelser taler og dette med stærk Bestemthed. Hvad der er ulige bemærkelsesværdigere, det er den Virkning, Rundskrivelserne gjorde; de indblæste nyt Liv i fransk og tysk kristeligt politisk Liv, og en Følge af dem har været det tyske katholske »Centrum«s en tidlang kloge og nyttige Samarbejde med Socialdemokratiet for at skabe ordnede Forhold i Revolutionens og Republikens Tyskland. Der var virkelig politisk Aand i dem — og det en overlegen, der saa og tilsigtede mere end Løsningen af det nærmeste Problem, men tillige alligevel var aktuel og konkret.

Det er denne politiske Aand og Sans, der ganske mangler i Budskabet fra den kristelige Verdenskonference for Liv og Virke.

Det overmaade almindelige, næsten fade i Konferencens Budskab er blevet forsvaret*) med, at det gjaldt om at faa alle med til Budskabet. Enighed var Konferencens første, fornemste og sidste Maal. Og Konferencen skal jo ogsaa ses historisk som et Led netop i kristelig Enigheds- (og Enheds-) Bestræbelser; den har sine Forudsætninger, den vil faa sine Virkninger; den er Udtryk for en Bevægelse, som ikke kan lade nogen ligegyldig.

Men Enighed er noget rent abstrakt; man maa have noget at være enig om. — Paa den anden Side maatte ingen tvinges, al Selvstændighed skulde respekteres. Og saaledes skete det, at man kom til visse Problemer, — om »Krigsskyldsløgnen«, om Folkenes Forbund —, som man aldeles ikke kunde enes om. Tyskerne mente ikke, at de kunde stemme for en Opfordring til alle kristne Folk, altsaa ogsaa deres eget, om at melde sig ind i Folkenes

*) af Biskop Gleditschs i »Tidens Tegn« 5/0.

Forbund. Men alligevel skulde naturligvis Tyskerne med i Enigheden om det endelige Budskab. Derfor skar man simpelthen det bort, man var uenig om.

Saaledes udhuledes Verdenskonferencens Frugt for det skrøbelige Sammenholds Skyld. Enigheden var saa langt fra at være Enhed, at den kun var en ydre Skal. Netop da det bl. a. var paa Spørgsmaalet om Folkenes Forbund, at Enigheden brast, kommer man til at tænke paa, hvad for et Knæk det just var for selve F. F., da Sovjetrusland i 1920 angreb Polen, og F. F. ikke greb ind; — Lloyd George svarede Bebrejdelserne med, at Enighed om denne Indgriben vilde være umulig, og man vilde hellere undlade noget godt end positivt og nødtvungent hidføre det dumme Onde at sprænge F. F. Saadan er Politik. Og Politik er den Skal af Enighed, der rummer hint kristelige Liv- og Virke-Budskabs Tomhed. Men virkelig Ethik er ikke saadan.

Det er sørgeligt og beskæmmende, synes man, at Resultatet i den ene og den anden Retning er blevet saa indholdsløst. Men man maa dog huske, at Resultater i Form af Kendsgerninger endnu ikke kan foreligge. »Resultatet« er en Resolution og Enigheden derom. Man spørger alligevel sig selv, om ikke en romersk-katholsk Deltagelse kunde have givet mere Fylde og Modenhed. Men — med Tanken paa et hadsk Angreb mod Rom fra russisk-orthodoks Side og endnu mere paa Uenigheden mellem Tyskere og Franskmand-Englændere, d. v. s. Lutheranisme og hovedsagelig Anglikanisme, angaaende Anerkendelsen af Folkenes Forbund — maa man svare sig selv med atter at spørge, om ikke just Konferencens Idé maatte medføre en Opbævelse af alle Modsætninger i Tomhed. — Det var nok ikke blot en Pukken paa at være enesaliggørende o. lign., som holdt Rom borte fra Konferencen; det var Katholicismens Klogskab.

*

Men ingen, som udfrå katholske aandspolitiske Interesser har fulgt Mødets Forløb, vil nøjes med dette kritiske Udbytte. Der er meget mere og andet at iagttage; og man vil simpelthen tro, at Resultaterne baade er tal-

rigere og fyldigere, end hvad der blev udtalt med Enighed.

Igennem Prof. Gustav Cassels rent økonomiske Kritik mærkede man en klog Mands Forstaaelse for Strømninger i Tiden, som han dog ikke omtalte aabenlyst. Hans Kritik er en Forhaandskritik af kristeligt etiske Sympathier med den økonomiske Socialisme; han lader ane Faren ved en overfladisk Kristeligheds Sympathisering med en idealiseret Socialisme.

Idealisering lige saa vel som Overfladiskhed er tit Resultater af et Kompromis. Og et Kompromis, et Samarbejde mellem Socialisme og Katholicisme har man kunnet være Vidne til i Tyskland indtil for omtrent et Aar siden. »Det røde Centrum« har været til uvurderlig Gavn for Europa og Tyskland; dets seneste Resultat var Tysklands Akception af Dawes-Planen, som er Forudsætningen for Tysklands Indtræden i Folkenes Forbund. I Ly af »Centrum«s Samarbejde med Socialismen har Rom ved en ualmindelig klog og kraftig Politik opnaaet et ypperligt Konkordat med Bayern. Men siden »det røde Centrum« tabte Magten, og især siden Hindenburgs Valg, har Centrum søgt at støtte og støttes af en konservativ herskende Politik.

Der staar for Tiden stærke Brydninger paa, først indenfor selve Centrum og tildels ogsaa i Samarbejdet med Socialismen. Joseph Wirth, Føreren af »Centrum«s venstre Fløj, har paa en overmaade virkningsfuld Maade protesteret mod den mere og mere konservative Politik, »Centrum« har ført; det er kommet til et Opgør, og foreløbig ser det ud, som Wirths Demonstration har standset den aabenlyse Synken til højre.

Katholicismens og Socialismens Samarbejde har sine meget fjerne Forudsætninger i Leo XIII's sociale Rundskrivelser. Men de Forudsætninger er af nærmest principiel og traditionsmæssig Art; væsentligere har den fælles Kamp for Republik og Weimar-Forfatning været imod protestantisk og kejserlig Konservatisme. Hidtil har den protestantiske Prægning af tysk Konservatisme kun været svagt mærkbar, af indre psykologisk Art. Men just nu er den kommet stærkere frem og begynder at ville hævde sig

lige overfor Katholicisme og almeneuropæisk Frisindethed. For den aabne Offentlighed fandt dette Sted paa Stockholms-Konferencen, hvor Tyskerne i Egenskab af Protestanter protesterede mod en fælleskristelig Hyldest og Anerkendelse af »Folkenes Forbund«; indenfor Tyskland er det sket ved Protestantismens Deltagelse i det bayerske Konkordat — og paafølgende Kritik deraf.

Betydningen af tysk Protestantismes Bryden med den internationale, kristelige Enighed om »Folkenes Forbund« er Forkyndelsen af en tysk protestantisk Opfattelse af international Politik. Og denne Opfattelse bringes yderligere i Stilling lige overfor Roms Politik, der jo er den mest internationale, hensynsfri overnationale af alle.

Ogsaa dybere, religiøst set, betyder Tyskernes Opræden et Brud, nemlig med den Protestantisme, der, saadan som den anglikanske, som dominerede den Opfattelse, Tyskerne brød med, har en Opfattelse af kristelig Internationalisme, som fører i Retning af Rom.

Saaledes har da tysk Protestantisme klargjort sin Stilling i Livsanskuelseernes Politik: med lige Front mod Katholicisme — det særlig indenfor det tyske Rige, — og vesteuropæisk baade politisk og religiøst Fremskridts- og Fredsarbejde, som fremtræder i Folkenes Forbund og de anglikanske Bestræbelser paa kristelig Enhed.

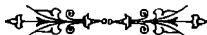
Det er forunderligt, at Stockholmer-Konferencen netop skulde have en Frigørelse og Klargørelse af saadanne Kræfter blandt sine Resultater. — Men er det ikke netop godt? Hvor havde man ellers faaet Virkeligheden saa klart og kraftigt tilkendegivet?

Og havde Katholicismens Deltagelse i Konferencen kunnet hindre denne Klargørelse? Og havde det været godt? —

Til begge Spørgsmaal maa der vistnok svares Nej. Det er Katholicismens gode Klogskab, som holdt den borte fra Konferencen; kun overfladisk set kan den synes at have grebet fejl ved ikke at ville deltage.

Uppsala, 11.9.25.

Emil Frederiksen.

Et Par Rettelser.

A. C.

Maa det paa Grund af det ganske misvisende Referat af mit Foredrag i A. C. den 9. Sept. være mig tilladt i al Korthed at fremkomme med Hovedtankerne i Principperne for moderne Kirkeudsmykning.

I Reaktion mod det meget ukirkelige i Udsmykningen i de sidste Aarhundreder har man studeret ældre Tiders Kirkekunst og fundet det bedste Udtryk for den i den byzantinske Kunst fra 5.—12. Aarh., idet den ganske umiddelbart giver et Indtryk af ophøjet Ro og festlig Skønhed, som stemmer Sindene til Andagt. — For at faa samme Virkning nutildags har man i Studiet af Byzantinerne udfundet følgende Regler.

For ikke at distrahere maa Rummet være i fuldkommen arkitektonisk Ro, som opnaaes ved streng geometrisk Inddeling af Fladerne og Understregen af Arkitekturen ved Ornamentstriber, og ved at alle Fremstillinger er todimensionale, d. v. s. uden Perspektiv, saa at Vægfladerne ikke brydes af tilfældig Dybde.

Alle Fremstillinger skal være episke, d. v. s. udramatiske, enkle, jævne og klare.

Alle Figurer, der henvender sig direkte til Beskueren, skal være frontale. Apsisbilledet skal dominere og være alment og frontalt, Farverne festlige og rige.

Formaalet med Udsmykningen er — foruden at forskønne Kirken og Gudstjenesten — ved Fremstillingerne at foreholde Menneskene Kristendommens Sandheder, derfor maa de mest centrale Emner vælges. Kunstneren skal fastholde Emnerne for Præstens Prædiken i den billedlige Fremstilling paa Væggene (Sandelig ikke prædike paa egen Haand!)

Med disse Regler for Øje og et indgaaende Naturstudium som Grundlag søger Kunstnerne nutildags at genskabe en liturgisk Kunst. — Beuronerne har forsøgt at gaa denne Vej, men da de ikke fornyr sig i Naturstudiet og Studiet af de ældste Kilder, men stadig kopierer hinanden, er deres Kunst ved at blive en tynd Skabelonkunst.

Birgitte West.

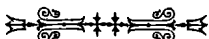
Danske Kvinders Katholske Forbund.

I Anledning af Referatet i Nord. Ugeblad Nr. 39 har jeg fra Pater Klar modtaget et Brev, hvori han skriver: »Desværre har De fuldstændig misforstaaet mig. Aldrig har

jeg sagt, »at man burde afvente og se, hvad Forbundet udrettede, før man indmeldte sig.« Jeg sagde: »naar de, som endnu staar tilbage (d. v. s. de afventende) ser, at Forbundet gør Gavn, da skal nok ogsaa de slutte sig til det. Dette vil være det bedste Middel til at faa alle med.« —

Da der foruden mig er mange andre af de tilstede-værende, som har opfattet Herr Pater Klars Udtalelse saaledes som anført i Referatet, er det mig en Glæde, at jeg her kan faa Lov til at rette denne kedelige Misforstaaelse og samtidig — som Bevis for, hvor forstaaende Herr Pater Klar ser paa Forbundet — at kunne meddele, at begge de to under St. Annæ Kirke hørende Kvindeforeninger, Mødreforeningen og Mariakongregationen »Immaculata«, nu er indmeldte i D. K. K. F. —

Endvidere skal jeg, som Kasserer i D. K. K. F., paa givne Foranledning tillade mig at meddele, at de 3 Delegerede, der har paataget sig at repræsentere Forbundet ved Verdenskongressen, af gode Grunde selv afholder alle Udgifter ved deres Rejse og Ophold i Rom. *Mathilde Lohrer.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den Hellige Fader har udnævnt Prokurist G. Jensen til Ridder af St. Gregorius-Ordenen; Ugebladets gamle Redaktør, cand. mag. N. Hansen og Overassistent Jul. May har faaet Dekorationen »Pro Ecclesia et Pontifice«.

— Stiftelsesfesten i »S. M. D. M.« formede sig som en god Indledning til Efteraarets Møder, idet der var mødt et halvt Hundrede »gamle Dreng« for at fejre Foreningens Fødselsdag. Af særlig indbudte var Sognepræsten, Pastor Raabe, og Rosenkranskirkens nye Kapellan, Pastor Maurer, mødt. — Festen indledes med en Fællesspisning, arrangeret af Foreningens dygtige Kokke. Ved Bordet talte Pastor Raabe og Johs. Olufsen for Fødselsdagsbarnet, der nu har opnaaet den Alder, hvor man i Almindelighed kan skønne, om en Forening er levedygtig eller ej. Pastor Maurer takkede for Indbydelsen, var glad ved at være tilstede ved en Fest, der afholdes i hans nye Sogn, og skulde i Aftenens Løb nok bruge baade Øjne og Øren for at undersøge Indholdet af »de gamle Dreng«, ligesom han ogsaa vilde benytte Lejligheden til at stifte nogle Bekendtskaber blandt eventuelle Sognefæller. Sekretæren talte for Brødrene, ønskede Broder Bonifatius og Broder

Ludvig til Lykke med den danske Skolelærereksamen, som de begge fornylig med Held har bestaaet, idet de begge har faaet ualmindelig fine Karakterer, Broder Ludvig endda den bedste Karakter i Dansk, paa Trods af, at han er tyskfødt, har deltaget ca. 3 Aar i Verdenskrigen og kun har opholdt sig ganske faa Aar her i Landet. Sekretæren betegnede dette som en historisk Begivenhed i den danske katholske Verden og som et Vendepunkt i Maristbrødrenes Liv her i Landet, idet nemlig Seminarieuddannelsen af de øvrige Brødre er fortsat, ved at 2 andre de næste 3 Aar skale slide Skolebænkene paa Chr. Winthersvej. Han takkede den afgaaede Prior, Broder Ludgerus, — der nu maa give Afkald paa Værdigheden, da han er den ene »Lærer-Elev«, — for godt Samarbejde og haabede at finde den samme Forstaaelse for Foreningen hos den nye Prior, Broder Bonifatius. Tilsidst udbragte Taleren et Leve for vore kære Maristbrødre og mindedes Kokken Broder Gregor, der for Tiden ligger som Patient paa St. Josefs Hospital. Flere andre »gamle Dreng« havde Ordet senere ved Kaffen, og det blev sent, før »Oversidderne« forlod Skolen. *Sekr.*

— (S.) Søndag den 4. Oktober Kl. 3 Eftm. aabnes altsaa Basaren i Hans Bogbindersallé 4 til Fordel for en større St. Annæ Kirke. Der er fra nær og fjern bleven sendt mange smukke Gaver, der virkelig fortjener at blive set og købt. Vor højærværdigste Hr. Biskop nærer den varmeste Interesse for denne gode Sag og har godhedsfuldt selv overtaget Protektoratet over Basaren. Han vil ogsaa fremskynde Hjemreisen fra Firmelsen i Esbjerg for at kunne komme til Stede ved Basaren. Maatte mange efterfølge Biskoppens Eksempel paa offervillig Interesse, for at der kan opnaas et godt Resultat.

Slagelse. I Søndags meddelte Hs. Højærværdighed Biskoppen Firmelsens Sakramente i Slagelse. Det blev en stor Festdag for Menigheden; vi har modtaget et længere Referat, som desværre maa vente til næste Gang.

Italien. (Rom). Katholikkernes Iver til at understøtte Missionsværket kan opvise store Resultater i Aaret 1924. Der blev samlet ved Propagandaen 1,916,415 Lire, ved Jesu Barndoms Foreningen 1,201,624 Lire, ved de hl. Apostle Petrus og Paulus's Forening 300,000 Lire; ialt 3,418,039 Lire.

Nordamerika. (Cleveland). Tilgangen til de kath. Skoler og Universiteter har i Aar været saa stor, at alle allerede var optaget en Maaned før Skolebegyndelsen. I samme By afholdt den katholske Centralforening sit aarlige Møde fra 23.—26. August. Denne Forening har den

største Betydning for Amerika. Hovedemnet for Forhandlingerne i Aar var Opdragelsen af Børn og Ungdom.

— (Chicago). Allerede nu træffes store Forberedelser til Afholdelsen af den eukaristiske Kongres. Kardinalerne Mercier (Louvain), Dubois (Paris) og Faulhaber (München) har lovet at komme.

BAZAR

til Fordel for den nye St. Annæ Kirke

under Protektion af

Hs. Højærværdighed Biskop Joseph Brems

K. af D. p. p.

afholdes den 4. og 5. Oktober 1925 i Festsalen og Skolelokalerne, **Hans Bogbinders Allé 4.**

PROGRAM.

Søndag den 4. Oktober:

- Kl. 3 Em.:** Bazaren aabnes.
- Kl. 4:** Koncert af Hofpianistinde Frk. *Johanne Stockmarr*, Koncertsangerinde Frk. *Otta Brønnum* og Violinist Hr. *Jascha Lütken*.
- Kl. 6—10:** Koncerter i Restaurationen ved Fru *F. Egede Andersen* og Fru *N. Jacobsen*.

Mandag den 5. Oktober:

- Kl. 5 Em.:** Bazaren aabnes.
- Kl. 8:** Koncert ved Hr. Skuespiller *V. Morton* og Pianistinde Fru *A. Morton m. fl.*
- Kl. 10:** Auktion.
- Koncerter i Restaurationen fra Kl. 6.

Store Tombolaer. Restauration. Boder.

Entre: 35 Øre.

Til Koncerten om Søndagen Kl. 4 er Entréen 50 Øre ekstra; til øvrige Koncerter er Adgangen gratis.

Garderobe gratis!

Den katolske Højskole

begynder sine Møder Tirsdag den 13. ds. i *St. Knuds Sal i Stenosgade.*

Søndagsgudstjeneste i København.

	Stille Messe	Høj- messe m. Præd.	Efterm. Andagt
*St. Angars Kirke	7 8 11½	10	6
Jesu Hjertes Kirke	6 7 8½	10	6 (Præd.)
St. Knuds Kapel	8½	10	3
Klosterkirken paa Jagtvejen	8 (Præd.)		6
Immaculatakirken	7	10	2½(Vesper)
*Sakramentskirken	8	10	6
St. Josefs Kirke	6½	9	3
*Rosenkranskirken	8	10	5
*St. Annæ Kirke	6 8½	10	6
*St. Andreas Kirke	6½ 8	10	4½
Assumptionskapellet (Ordrupshøj)	8 (fransk Præd.)		4½
St. Hans Kapel (Hørsholm)		9	

* Sognekirker.

Rosenkranskirken.

Søndag den 4. Oktober fejres Rosenkransfesten. Kl. 8 holdes stille Messe med Prædiken, hvorefter det allerhelligste Sakramente udstilles og forbliver udstillet hele Dagen. — Kl. 10 Højmesse med Prædiken. — Aften Kl. 7½ Festandagt med Te Deum.

Ædle Velgørere

bedes godhedsfuldt betænke de katholske Hjem i Naskov med allehaande Gaver, at vi rigtig kan komme godt og velsignelsesrigt i Gang dernede.

Besked om Gaver modtages daglig fra 10—2. Tlf. Byen 6555.

Giv og giv med Glæde!

Kirkelig Kalender.

<p>4. Okt. 18. Søndag efter Pintse. Rosenkransfest.</p> <p>5. — M. Placidus o. Lidelsesfæller, Martyrer.</p> <p>6. — Ti. Bruno, Bekender.</p> <p>7. — O. Rosenkransfest.</p> <p>8. — To. Birgitta, Enke.</p> <p>9. — F. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.</p> <p>10. — L. Frans Borgias, Bekender.</p>	<p>11. Okt. 19. Søndag eft. Pintse.</p> <p>12. — M. Ferialdag.</p> <p>13. — Ti. Edvard, Bekender.</p> <p>14. — O. Kallistus, Pave og Martyr.</p> <p>15. — To. Therese, Jomfru.</p> <p>16. — F. Ferialdag.</p> <p>17. — L. Hedvig, Enke.</p>
--	--

St. Ansgars Kirke.

Søndag d. 4. Oktober Kl. 6 er der ved Aftenandagten Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

St. Knuds Kapel

Søndag den 4. Oktober.

Kl. 8^{1/2} Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.
Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 4. Oktbr. holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde Onsdag den 7. Oktober Kl. 8 Aften. Søndag den 11. Oktober Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 4. Oktober Kl. 8^{1/2}.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 9. Oktober Kl. 7^{1/2} Aften (Generalabsolution).

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 6. Oktbr. Kl. 8^{1/4} læses den hl. Messe for afdøde Pastor Böhmer.

Katholsk Ungdoms Forbund.

Herved indbydes alle Medlemmer, deres Slægtninge og Venner til et Møde i Vesterhus, Vestervoldg. 115, Søndag den 4. Oktober Kl. 7^{1/2} Aften. Foredrag af Pastor J. Koch om **de unge Mænds Valfart til Rom.** (*Lysbilleder*).

Efter Foredraget fælles Kaffeord.

Adgang 25 Øre.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porte) modtages paa alle Pøstkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palm 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palm 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 41.

Søndag den 11. Oktober.

1925.

INDHOLD: 19. Søndag efter Pintse. — Indbydelsen. — Haabet om Union mellem de kristne Kirker. — En Højtidsdag i Slagelse. — Fra andre Blade. — Den katolske Højskole. — Ungdomsbasaren. — Kirkeindvielse i Ordrup. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Avertissementer.

19. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Folkets Frelse er jeg, siger Herren; i hvilken Nød de end raaber til mig, vil jeg bønføre dem, og jeg vil være deres Herre evindeligt.

Ps. 77. Agt paa min Lov, mit Folk, bøjer eders Øre til min Munds Ord. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Almægtige og barmhjertige Gud, afvend naadig alt det, som kan skade os, saa at vi, frigjorte baade paa Sjæl og Legeme, med frie Hjerter maa kunne gøre din Vilje. Ved vor Herre . . .

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Efeserne, 4. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 140. Lad min Bøn stige op som Røgelse for dit Aasyn, Herre, og mine opløftede Hænder være som et Aftenoffer. Alleluja, alleluja.

Ps. 104. Pris Herren og paakald hans Navn, forkynd hans Gerninger iblandt Folkeslagene. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 22, 1—14 (Bryllupsmaaltidet).

Ofring (Offertorium).

Ps. 137. Selv om jeg vandrer midt i Trængsler, vil du, Herre, holde mig i Live; og mod mine Fjenders Vrede vil du udrække din Haand, og din højre skal frelse mig.

Stillebøn (Sekreta).

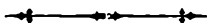
Herre, vi beder dig, forund os, at disse Gaver, som vi frembærer for din Almagts Øjne, maa blive os til Velsignelse. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Ps. 118. Du har givet os dine Bud, at vi skal agte nøje derpaa; styr mine Veje saaledes, at jeg maa kunne overholde dine Befalinger.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad din frelsende Naadekraft miskundelig baade fri os fra vore Fejl og hjælpe os til altid at holde fast ved dine Bud. Ved vor Herre . . .

Indbydelsen.

Herrens Tjenere gaar endnu omkring og indbyder alle til Festen i hans hellige Kirke, som kun er Forberedelsen til den evige Bryllupsfest. De gaar ud iblandt Hedningerne, baade blandt de vilde og blandt de civiliserede Hedninger. Og den Dag i Dag som altid raser Forfølgelser imod dem. Hvor er Herrens Kirke, og hvor er Herrens Tjenere dog blevet hadet og forfulgt til alle Tider! Snart i det ene Land og snart i det andet, ogsaa i vore Dage. Se, Kirken er der som Bryllupshallen, og Tjenerne gaar ud derfra og indbyder, indbyder til Fest og Glæde, der skal vare evigt. Men Verden haaner dem og forfølger dem og dræber dem.

Det er egentlig forbavsende. Her kommer Mennesker og gør intet ondt, vil kun andre Menneskers Vel, vil, at de skal komme og tage Del i den fælles Glæde, faa Del i alt det gode og skønne, som de selv har i Kirken. Hvorfor vil de andre da ikke med?

Ja, Herren siger, at en gik til sin Avlsgaard, en anden til sit Købmandskab. Saadan gik det sikkert, dengang Herren selv talte. Mange skyndte sig af Sted til deres Ar-

bejde og tænkte ikke mere paa det. Saadan er det endnu. Mange foretrækker Avlsgaard og Købmandskab for Lammet Bryllupsmaaltid, skønt de ved, at Avlsgaard og Købmandskab kun varer en stakket Tid, snart hedder det: »Endnu i denne Nat skal du dø,« og hvad saa?

Avlsgaard og Købmandskab! De symboliserer saa meget, de to Ord. Hele Menneskets jordiske Stræben er ment. Alt det, vi Mennesker løber efter og, ak, er saa tilbøjelige til at gribes af og imponeres af og glædes ved en kort Stund. Det er hele den moderne Kultur, som vi er saa stolte af. V é den, der vil dyrke alt det, som var det hans Gud, det største, der findes. Ja, ogsaa der holdes der Fester. Der samles Mennesker i Jubel til Dans om Guldkalven, og alt er Glæde. Med Automobiler og Luftskibe gaar det fra Fest til Fest, og snart skal det naas, den evige Fred, saa at intet mere kan forstyrre. En evindelig Fæst skal Livet blive, alt som Kulturen skrider frem.

Se, midt i denne Verdens Festglæde kommer Herrens Tjenere og siger: »Kom til Bryllup.« Hvor kan det være andet, end at en Haanlatter slaar dem imøde. Men de kommer igen: »Se, jeg har beredt mit Maaltid; mine Okser og mit Fedekvæg er slagtet, og alt er færdigt; kom til Bryllup.« De forstyrrer Verdens Fester, og Forfølgelsen bryder løs. Tjenerne bliver grebet og forhaanet og myrdet.

Men det var den store Konge, der sendte sine Tjenere ud for at byde til Bryllupsfesten. Og vel er han langmodig, men den Dag kommer, da han i Stedet for Indbydelsen sender sine Krigsfolk ud, ødelægger disse Mordere og afbrænder deres Stad. Den Dag kom for Jerusalem, da Romerne ødelagde alt, og der ikke blev Sten paa Sten tilbage. Den kommer ligesaa sikkert for alle dem, der ikke følger Indbydelsen, for alle dem, der er Christi Kirkes Fjender.

Derfor forsager vi ikke, og derfor undres vi ikke, naar vi ogsaa i vore Dage hører om, at Kirken forfølges, at dens Tjenere fængsles og myrdes; det er, som Christus har forudsagt det. Det er den stadige Kamp mellem Gud og Djævelen, og Djævelen har Rum endnu blandt Mennesker. Men vi ved, at han faar aldrig Magt over Herrens Kirke.

Haabet om Union mellem de kristne Kirker.

Under Protektion af Kardinal Mercier blev der fra den 21. til den 25. September i Brüssel afholdt en Kongres for »Union imellem alle kristne Kirker«, som vi ikke vil undlade at henlede Opmærksomheden paa, fordi den i højeste Grad fortjener alle Katholikkers Interesse. Den korte Oversigt, vi vil give i denne Artikel, er tilstrækkelig til at vise, hvilken stor Betydning Kongressen har haft og vil faa i Fremtiden. — Man tør nok sige, at Kirkernes Union i den sidste Tid har været det store Emne, alle tænkende Kristnes Interesse har samlet sig om: de forskellige Møder, Artiklerne i Bladene og saa mange andre karakteristiske Tegn tyder paa, at det gærer i Sindene. For Katholikkernes Vedkommende er det en selvfølgelig Sag, efter som Pave Pius XI, straks da han besteg Petri Stol, ikke lagde Skjul paa, at hans Pontifikat skulde staa i Unionens og Missionsarbejdets Tegn. Og det maa glæde os i højeste Grad at se de Brødre, som endnu staa udenfor vor Kirke, gøre saa tydelige og bevidste Anstrengelser for at nærme sig den. — Kongressen i Brüssel viser, hvor vidt man allerede er naaet frem i gensidig Forstaaelse.

Kongressens Møder var overordentlig stærkt besøgte — blandt Tilhørerne saas mange udenlandske Præster af de forskellige katholske Riter. Den første Taler var Pater Leo Gillet, Præst af den slaviske Ritus, som indledede Forhandlingerne ved at give en mesterlig Oversigt over de forskellige Kirker. Angaaende de vest-europæiske Kirker udtalte han sit Haab om, at den latinske Tradition, som gennem Tiderne har bevaret sig i dem, vilde aabne Vejen til Forening og lette Forhandlingerne. Med Hensyn til de orientalske Kirker fremhævede han tydeligt og klart, hvor lidt der behøves for at samle dem alle: Meningsforskellen i Troen er i det hele taget forsvindende; det eneste væsentlige er Pavens Autoritet. Og da der ved Siden af hver eneste Nationalkirke staaer en tilsvarende romersk Kirke af samme Ritus — armenisk, syrisk, chaldæisk,

koptisk og ruthensk (som har født den unge russiske katolske Kirke), var Taleren overbevist om, at naar det psykologiske Øjeblik kom, vilde Overgangen til den romerske Kirke gøres forbavsende let.

Og dette skyldes Universaliteten i den katolske Kirke, som altid i sin Historie har holdt sig fjern fra alle individualiserende og nationalistiske Strømninger, saa at den i sit Skød kan rumme alle Folkeslag og alle Tungemaal. Taleren drog til Felts imod Benævnelsen: latinsk Kirke. Latinsk og katholsk er ikke Synonymer, sagde han. Der gives ingen latinsk Kirke. Der eksisterer kun en almindelig katholsk Kirke, som omfatter baade Vest og Øst, og gennem den alene kan og skal den kristne Enhed opnaas.

Dette Foredrag, hvis indgaaende Skildring af de forskellige orientalske Riter i højeste Grad interesserede Tilhørerne, blev hilst med langvarigt Bifald.

Samme Aften fandt der en Koncert Sted, ved hvilken Koret fra den russisk-orthodokse Kirke i Brüssel udførte russiske liturgiske Hymner.

Næste Dag besteg den russiske Grev Pederowsky Talerstolen og gav en levende Skildring af den russiske Kirke før og efter Krigen. Han viste, at Adskillelsen mellem den orthodokse og den katolske Kirke ikke havde nogen rimelig Grund. Han pegede yderligere paa de Bestræbelser, den unge russisk-katolske Kirke allerede havde gjort for at forene de to Kirker, og han udtalte sit faste Haab om, at Adskillelsen snart vilde høre Fortiden til.

Dom Placidius De Meester, Professor ved det gregorianske Universitet i Rom, talte dernæst om de byzantinske Klostre og fremhævede, at man skal betragte det orientalske Munkeliv med stor Sympati og Ærbødighed, efter som den oprindelige Indstiftelse deraf er den samme som Klostrenes i Vest-Europa.

Men det mest fængslende Foredrag blev holdt af Pastor Portal, Præst af den katolske Mission i England, som talte om Forholdet imellem Anglikanisme og Katholicisme.

Denne Taler fulgtes med ganske særlig Interesse, da

han er en af dem, der har taget Del i Samtalerne i Malines mellem de anglikanske og katolske Delegerede.

Unionen mellem de to Kirker skal især opnaas, sagde han, ved Hjælp af de utallige Bønner, som stiger til Himlen for denne Sag. Dernæst skildrede han de forskellige Forsøg, der har fundet Sted i de sidste 50 Aar for at forsonse den anglikanske Kirke med den katolske.

Han talte med stor Sympati og en dyb Følelse om den gamle Anglikaner, Lord Halifax, som har ofret hele sit Liv til dette Formaal. Han har dertil grundlagt en Forening, som har 50.000 Medlemmer. Lord Halifax er en overbevist Anglikaner, som er lige saa overbevist om, at de to Kirker kan og skal forenes, og han er selv klar over, at for sit Vedkommende har han ikke Lov til at forlade Anglikanismen.

De anglikanske Biskopper af Canterbury og York lægger heller ikke nogen principiel Opposition for Dagen i Unions-Spørgsmaalet, men er yderst velsindede overfor det.

Pastor Portal gav dernæst en indgaaende Skildring af de direkte og indirekte Forhandlinger, som fandt Sted mellem Vatikanet og Anglikanerkirkens Delegerede for at finde en Basis til gensidig Forstaaelse. Taleren havde haft den Lykke at kunne tale med Pave Leo XIII om dette Spørgsmaal og havde foreslaaet Paven at sende et Brev til Ærkebiskopperne af Canterbury og York for at indlede Samtalerne. Efter nøje at have tænkt over Sagen, besluttede Paven, at Statssekretæren, Kardinal Rampolla, skulde sende Pastor Portal et Brev, som skulde vise den Hellige Stols Standpunkt i Sagen og ved denne Omvej bringes til de anglikanske Ærkebispers Kundskab. Det var i Aaret 1900. Den store engelske Politiker Gladstone beskæftigede sig med Sagen.

Man dannede en Kommission, som skulde undersøge Spørgsmaalet om den anglikanske Præstevielse; Kommissionen udtalte sig imidlertid, og det efter en langvarig og minutøs historisk Undersøgelse, imod Ordinationens Gylighed.

To anglikanske Delegerede var rejst til Rom, det bedste Bevis paa, at de havde den faste Vilje at søge Unionen.

Disse Delegerede udtrykte Ønsket om, at den endelige Afgørelse skulde udsættes til en senere Tid for ikke at gøre Foreningen umulig for hele Fremtiden.

Det modsatte skete imidlertid, og Pastor Portal kan ikke lade være med at udtrykke sin Beklagelse over det.

Men man opgav ikke Forsøgene. Kardinal Wiseman sløttede Sagen med sit Genis hele Kraft. Og nu er Tiden inde, sagde Pastor Portal til Slut, da vi skal høste Frugterne af saa mange Aars uafsladelige Arbejde.

L. De Vos.

En Højtidsdag i Slagelse.

Søndag den 27. September blev en stor Festdag for Menigheden i Slagelse. Hs. Højærværdighed Biskoppen kom da til Byen for at firme den store Kreds af unge, som ventede paa at modtage det hellige Sakramente.

Foran Kapellet i Tordenskjoldsgade var der rejst en smuk Æreport, hvor det pavelige Flag vajede Side om Side med Dannebrog og det hollandske Flag, som altid har været et Vennetegn for os Danske fra hin Tid, da det over Øresund i Nødens Time bragte Bud om Befrielse og Sejr til Danmarks Strande.

Guirlander snoede sig langs Gangen til Kapellets Indgang, og Kapellet var prægtigt smykket med Sensommerens dejlige Blomsterpragt. Det var de polske Piger fra Landet og Børnene, der skulde firmes, som havde foretaget Udsmykningen.

Allerede fra den tidlige Morgenstund var Kapellet fyldt til sidste Plads til de fire stille Messer, som gik forud for Firmelsen. Fra nær og fjern var Menighedens spredt boende danske og polske Medlemmer strømmet til Byen.

Da Hs. Højærværdighed Biskoppen ved Højnessetid, ledsaget af Menighedens Præster, Sognepræsten Pastor *Quadvlieg* og Pastor *Brouwers*, bevægede sig frem gennem den tæt sammenpakkede Meenneskeskare, gik der en glad Følelse gennem denne.

Hs. Højærværdighed holdt selv Messen. De 65 unge, der ventede paa Firmelsen, fyldte det meste af Kapellet; men i Sideværelserne og op ad Trappegangene, ja langt uden for Kapellet foran Døre og Vinduer stod store Skarer, som i stille Andagt fulgte Messen. Mange modtog Altrets hellige Sakramente af Biskoppens Haand.

Messen var endt. Dér stod Biskoppen, høj og myndig, med Bispestav i Haanden. Det venlige, vindinge Aasyn vandt straks alles Tillid. Man tænkte uvilkaarligt paa den lange Række af Roskildebisper, paa en Absalon, en Peter Sunesøn og Lave Urne, ham, der beskrev Sjællands Natur i sit herlige, latinske Digt, og som myndigt og værdigt hævdede Kirkens Anseelse i en vanskelig Tid. Dér for Alteret stod deres retmæssige Efterfølger med Bispehue og Bispestav ligesom de.

Med milde, kærlige, formanende Ord vendte Biskoppen sig til Menigheden.

Vi er, udtalte han, skabt for det evige Maal. Dertil rækker Kirken sin hjælpende Haand ved de hellige Sakramenter, hvis Naade vi alle trænger til i Livets forskellige Omskiftelser. I Dag har vi Firmelse. Dette Sakramente giver Styrke til Livets forskellige Kampe. Da vi var smaa, hvilede vi i Moders Arme, og hun plejede os hvert Øjeblik. Da vi nemmede Ligevægtens Love og blev større, trængte vi til stærkere Føde. Saaledes ogsaa i det aandelige Liv, hvor Daabens Naade var vor Styrke i Barndommens Dage og altid bliver det; men naar vi bliver voksne, og Livets Fristelser og Lidenskaber møder os, saa trænger vi til megen Styrke for at overvinde alt dette, og den række os i Firmelsens hellige Sakramente. Det gør os til Soldater i Kirkens store Hær, mærket paa Panden med det Kors, som aldrig udviskes.

I hjertelige Ord henvendte Biskoppen sig til Polakkerne. De er kommen langvejs fra, bort fra Hjemmet og fra Hjemmets Præst. De kom med den gode Vilje; men Selvrespekten taber sig saa let ude i det fremmede; men mine kære polske Arbejdere: Behold Jer Selvrespekt, I unge Kvinder! Vær stærke i Fristelsernes Stund. Tænk paa, hvorledes Kummer og Fortvivelse lyser ud af de Træk i Bibelen, som taler om Kains Synd, om Davids Overtrædelser og Judas's forfærdelige Handling, da han solgte sin Herre og Mester. Derhjemme i det fjerne ligger Landsbyen med sin Kirke. Du husker den. Der aabnede du dit Hjerte for Præsten i Bodens hellige Sakramente, der modtog du den første hellige Kommunion, og maaske blev du ogsaa der gift. Du var glad og lykkelig, saa længe Samvittigheden var ren. Tænk, hvordan Polens Kirker er overfyldte til Messe efter Messe. Denne trofaste Kærlighed til Kirken styrkes ved det hellige Sakramente. Vær ogsaa trofaste mod Kirken her i det fremmede.

Biskoppen vendte sig nu til de danske Katholikker: I har ved at kende det sande Lys, ved at komme ind i den katholske Kirke modtaget en stor Naade. Vær altid trofaste mod Kirken, altid taknemmelige og ydmyge.

Konvertiter er fyldt med Idealisme i den første Tid, og Begejstring maa der til, det er kun godt; men det er ikke ved den, man kommer op til Himlen. Nej, det sker ved trofast at leve i Kirken, Dag efter Dag, Uge efter Uge, ikke ved at gøre det store, men ved trofast at udføre det almindelige. Ydmygheden er Grundlaget for den rette Opførelse for Kirken. Begejstringen har let ved at lægge sig. Mange Konvertiter var først begejstrede, siden lunkne og tilsidst ligegyldige.

Vi skal, om det end gaar langsomt, holde ud, til vi naar vort Maal. Og lad os under delte vise Taknemmelighed mod Kirken. Danske Katholikker! Vi lever som Mennesker Livet, og I maa forstaa ogsaa den menneskelige Side af Kirken. Vi er Mennesker og lever mellem Mennesker. Det er saadanne med menneskelige Fejl og Skrøbeligheder og ikke Helgener, I kommer sammen med til daglig; men bestræb jer for at leve i Ydmyghed, og glem aldrig, at I ogsaa selv er Mennesker som alle de andre. Som Biskop er jeg eders aandelige Fader. Hver Aften, før jeg gaar til Hvile, naar jeg faar en stille Stund, iler min Tanke ud til Roskilde, til Ringsted, Slagelse, Odense, til Fredericia, Aarhus og Aalborg, til eder alle, den gaar ud til de katholske Arbejdere, som bor afsides ude paa Landet. Jeg gaar ikke nogen Aften til Hvile, før jeg har bedt for jer alle. Og jeg vil ogsaa erindre jer om hver Dag at bede for jeres Biskop, som har saa stort et Ansvar, og som alene af Lydighed og i Ydmyghed tog mod det Embede, som blev lagt paa hans Skuldre.

Denne hjertelige Tale, fuld af Forstaaelse for det menneskelige Liv og dets Vilkaar gjorde et dybt Indtryk paa Menigheden.

»Veni Creator Spiritus« lød nu, og Firmelsen tog sin Begyndelse. Kirkens hellige Navne lød ned langs Kommunionbænken over danske og polske Børn, over voksne Polakker og danske Konvertiter.

Før og efter Firmelsen blev der sunget flere Salmer trestemmigt. De var indstuderet af Organisten, Broder Berchmanns, og Hedvigssøstrene, der paa mange Maader havde medvirket til, at Dagen kunde faa et festligt Præg.

Men ikke mindst Sognepræsten, Pastor Quadvlieds forudgaaende Undervisning om Firmelsen bidrog sit til, at de unge med en højtdsstemt Følelse saa hen til det store Øjeblik, da det hellige Korstegn skulde salves paa deres Pande; thi det var og blev for dem Dagens store, højtidelige Midtpunkt.

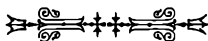
Efter Firmelsen aflagde Hs. Højærværdighed Biskoppen Besøg i St. Hedvigssøstrenes Bygning, ledsaget af Præsterne Quadvlieg og Brouwers, Slagelse, Houben, Ringsted, og

Hoppers, Roskilde, der fra deres Virken i Slagelse kun har Venner hernede i Vestsjællands Hovedstad, hvor der altid hersker en hjertelig Forstaaelse mellem Præsterne og Menigheden. Den store Gerning blandt Polakkerne her, hvor Pastor Brouwers med opofrende Kærlighed siden Pastor Knapens Død 1913 gik i dennes Fodspor, har ikke bevirket, at Præsterne har glemt den danske Del af Menigheden.

Under Besøget hos St. Hedvigssøstrene sang Børnene nogle danske Sange, og et af Børnene fremsagde et smukt Digt for Biskoppen.

Nogle Medlemmer af Menigheden var mødt frem for at hilse paa Biskoppen, der ved sit Besøg hernede har vundet alles Hjerter.

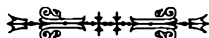
Før Afrejsen aflagde Biskoppen et Besøg paa det gamle, historiske Borreby. N.

Fra andre Blade.

»Dagens Nyheder« fortæller den 24. September om det andet Pilgrimstogs Hjemkomst. En af Lederne, Løjtnant Kaas-Larsen, udtaler:

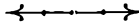
... Den bedste Oplevelse for de fleste var alligevel Audiensen hos Paven. Det er anden Gang, jeg er med i en saadan, men denne Gang overgik det alt, hvad jeg havde troet. Det var ved Aftenlid. Klokkerne ringede fra hele Rom ind over Vatikanet, hvis Vinduer stod aabne, og fra de tilstødende Kapeller hørte vi Sang og Musik. Ved Halvsyv-Tiden kom Paven og hans Følge. Paven er en forunderlig skøn Mand med et Smil, som henriver alle. Jeg er ikke Katholik, men jeg synes, Katholikkerne kan være stolte af en saadan Pave. Han hilste paa os alle sammen og holdt en lang Tale til os paa Fransk. Jeg kan ikke forstaa, at han kan holde det ud. Hans Paarørende ønsker, at han skal skaane sig — vi var vistnok det fjerde Pilgrimstog den Dag —, men han vil ikke. Han mener, 1925 er et særligt Aar for ham, og alle de Millioner, som kommer til Rom i Jubelaaret, har Krav paa at se eller høre deres aandelige Fader.

Den katholske Højskole.

Paa Tirsdag den 13. ds. begynder den katholske Højskole igen sine Møder. Det har været nødvendigt at flytte ud i Salen i Stenosgade igen, da det lod til, at Tilhørerne ikke kunde finde Vesterhus, og de unge, som vi særlig havde søgt der, kom ikke.

Ugebladet bringer i Dag Programmet for de kommende Maaneder, og man vil særlig lægge Mærke til at Hs. Højærværdighed Biskoppen er iblandt Talerne. Af stor Interesse bliver sikkert ogsaa en Række Foredrag om danske katholske Emner.

Ungdomsbasaren 1925.

(En kort Bemærkning.)

Ungdomsarbejdet er det Arbejde i Menigheden, der for tjener alle Trosfællers inderligste Velvilje og mest energiske Støtte. Det er et Arbejde som kræver Udholdenhed og et lyst Sind. Men dette lyse Sind formørkes tidt af Penge-sorger, og Udholdenheden ødelægges ofte af Pengemangel.

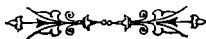
Lad os da alle benytte Ungdomsbasaren til at afhjælpe denne Mangel! Lad os række de unge i Byen og paa Landet en hjælpende Haand og støtte det Arbejde, der gøres for engang at kunne sende Ungdomsbladet ud til alle unge i hele Landet!

Husk: Ikke een Krone er givet ud forgæves, naar den gives til Ungdomsbasaren; hver Øre bidrager til at bevare, højne og frelse de unge Sjæle, vor Kirkes Fremtidshaab.

Hvis Læserne af disse Linier havde hørt den Hellige Fader tale til de unge og set den Hjertelighed og Faderkærlighed, med hvilken han færdedes iblandt dem, saa vilde de sikkert alle uden Undtagelse yde deres Bedste for vor Ungdomsbasar, var det end blot for at glæde den Hellige Faders Hjerte, de unges Fader og Ven.

Paa Komitéens Vegne

Pastor J. Koch.

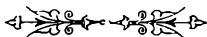
Kirkekonzert i Ordrup.

Den 16. Oktober Kl. 8 Aften giver vor Trosfælle Orgelvirtuosinden Frk. Susanne Saabye en Kirkekonzert i St. Andreas Kirke i Ordrup i veldædigt Øjemed. Programmet, der kommer til at bestaa af Orgelnumre, Solosang og Solonumre paa Violin samt blandet Kvartet, vil udelukkende komme til at omfatte Johan Sebastian Bachs Kompositioner.

Gamle Bach er jo for Tiden saa stærkt paa Mode, at man i København er i Færd med at danne en Bach-Forening. Man vil her i Ordrup faa Lejlighed til at faa et Indblik i forskellige Sider af Bachs Kunst.

Frøken Susanne Saabye, der er en meget fremragende Orgelspillerinde, har sikret sig en ypperlig Assistance i Koncertsangerinderne Frøken Emily Thornfield og Frøken Ingeborg Schoppe og Violinistinden Fru Sigrid Lorentz samt en fint sammensungen Kvartet, der bestaar af udvalgte Stemmer.

Baade af Hensyn til den nydelsesrige Musikaften og det smukke Øjemed anbefales det at fylde Kirken til sidste Plads. Opmærksomheden henledes paa Bekendtgørelsen bag i Bladet.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag d. 23. Sept. fejrede A. C. sit Rusgilde. 34 gav efterhaanden Møde, deriblandt en af A. C.s Stiftere Godslæge Sv. Aa. Rasmussen, Langeland, en norsk og tre svenske Akademikere med A. C.s gamle Formand, P. Meyer fra Stockholm, i Spidsen, alle lige hjemvendte fra den anden nordiske Romafærd. Først lejrede man sig om smaa Theborde, og P. Menzinger bød velkommen. Efter at Snitter, Kiks og Kager var sat til Livs, flyttede man over til det hesteskoformede Punchebord, og nu begyndte en lang Række Taler. Arkivar West talte for Paven, Ingeniør Wissum for Kongen og Ritmester, Greve Fr. Moltke, holdt Rustalen. M. vilde ikke slutte sig til Koret: »Ungdommen nutildags er fordærvet.« Han haabede, at Ungdommen maatte blive bedre end hans Generation. Han opfordrede til frit Studium, men med Kritik, advarede mod falske Profeter og opfordrede til altid at staa fast paa Troens Klippegrund. Russerne leve! Stud. Henning Larsen takkede paa Russernes Vegne for den elskværdige Modtagelse og udbragte en Skaal for A. C. Der blev holdt mange andre Taler, bl. a. af Dr. phil.

Brogreen fra Göteborg, der udtrykte sin Begejstring over at være sammen med saa mange skandinaviske katholske Akademikere, af P. Meyer om Ny-Skandinavisme; Dr. Rasmussen fortalte om Foreningens Stiftelse og oplæste et Referat af Pavens Tale til de nordiske Pilegrimme. Ind imellem Talerne blev sunget de tre nordiske Nationalsange og mange andre Sange og Viser. Det var en meget fornøjelig Aften, der kun sluttede altfor tidligt. —sky.

— (S.) Basaren den 4. og 5. Oktober til Fordel for en ny St. Annæ Kirke blev et tydeligt Vidnesbyrd om Menighedens Kærlighed til og Offervillighed for sin Kirke. — Lokalerne var nydeligt pyntede, og Boderne bugnede af de dejligste Sager. Særlig bør fremhæves Boden med de mange smukke Andagtsgenstande og den med Haandarbejderne, som mange Menighedsmedlemmer havde arbejdet paa i Uger, ja i Maaneder. — I Festsalen var der Koncert. Hofpianistinde Frk. Johanne Stockmarr og Koncertsangerinde Frk. Otta Brønnum, ledsaget af Violinisten Hr. Jascha Lütken, glædede de opmærksomt lyttende Tilhørere med ud søgte Numre, medens Skuespiller V. Morton ledsaget af sin Hustru morede de besøgende med sine fornøjelige Sange. — Der var begge Dage stærk Tilstrømning. Hs. Højærværdighed Biskoppen glædede Basaren med sit Besøg, skønt hans Tid var meget optaget. Af andre Præster, som viste Basaren deres Interesse ved deres Tilstedeværelse, var Pastor Jos. Resch fra Odense og Præsterne J. Koch og Fr. Maurer. — Alle de, der ved Gaver, Bidrag eller ved deres Besøg har vist deres Interesse for denne gode Sag, ligeledes alle de, der ved deres personlige Arbejde, ved Forberedelserne og ved selve Basaren har hjulpet med til, at den kunde blive saa vellykket — for ikke at glemme vore Spejdere — bedes modtage den hjerteligste Tak. En ganske særlig Tak til de »skjulte Kræfter«, der begge Dage udførte et opofrende Arbejde uden at kunne se noget af Basaren og uden at blive paaagtet af de besøgende.

Rom. I disse Dage afholdes der i Rom en international katholsk Kvindekongres, hvori ogsaa nogle danske Damer deltager. Dagsordenen indeholder meget aktuelle Emner 1) Forsvar for den katholske Tro; Skole-spørgsmaal. 2) Kampen mod Umoraliteten. 3) Kvindearbejdet. 4) Kvindens Belæring om borgerlige Pligter og Rettigheder; Ungdomsarbejdet. Kongressen ledes af Kardinal Merry del Val.

Katholsk Ungdomsværn.

Raadsmøde afholdes Torsdag den 15. Oktober Kl. 8 i Vesterhus, Vestervoldgade 115, 3. Sal.

Emne: De Unges Psykologi. Indledes af Hr. Lærer Helge Thomas Kiærulff.

Kirkekoncert.**Fredag den 16. Oktober Kl. 8 Aften**giver Orgelspillerinden Frk. **Susanne Saabye** en Koncert i**St. Andreas Kirke i Ordrup**i veldædigt Øjemed under velvillig Medvirkning af Violinistinden Fru *Sigrid Lorentz*, Koncertsangerinderne Frk. *Emily Thornfield*, Frk. *Ingeborg Schoppe* og Frk. *Dagmar Hermansson* og Herrerne *Georg Lenthe*, *Johannes Clante* og *Kurt Thomsen*.Programmet omfatter udelukkende Kompositioner af **Joh. Seb. Bach** og vil bestaa af Solonumre (Orgel, Violin og Sang) samt Kwartetsang.

Program med Tekst giver Adgang til Koncerten og faas à 2 Kr. i St. Andreas Præstegaard, Ordrupshøj, hos Urmager P. I. Hyllholt, Jægersborgallé 20 samt i Skandinavisk Musikhandel, Vimmelskafte 43.

Ungdomsbasarens Program.**St. Knuds Skoles Festsal, Stenosgade 4 B.****Søndag den 18. Oktober:**

Kl. 2. Basaren aabnes.

Kl. 3—5. Koncert (40 Mands Orkester) ved Musikforeningen »Stringendo«. Velvillig Assistance.

Kl. 7. Spejderunderholdning.

Kl. 9. Kabaret.

Mandag den 19. Oktober:

Kl. 4. Basaren aabnes.

Kl. 6. Musik.

Kl. 7^{1/2}. Oplæsning ved Hr. Holger Krusenstjerne Hafstrøm.

Kl. 8. Violinkoncert (Hr. Otto Jensen).

Kl. 9. Bortlodning og Auktion.

Gevinster, udtrukne ved St. Annæ Kirkes Basar:

De hvide Lykkesedler:

41—62—134—174—227—268—366—448—455—470—617—664—675—697—702—873—896—963—1001—1048—1070—1089—1091—1098—1148—1339—1435—1523—1569—1609—1663—1665—1683—1726—1824—2155—2166—2176—2215—2221—2371—2387—2400—2406—2422—2443—2719—2820—2828.

Sølvopsats Nr. 75, 2^{1/2} M. Klæde 94, stor Dukke 100, Kurvestol 3, Dyne m. Betræk 35, Krystalmodtager 53, Blaa Dukke 11, et Par Sko 46, en Dyne 5, 2 Liggestole 4, en Citar 26, Krybben 183, den store Sofapude 90, Skibet 30, Spejdernes Maleri C. 63, Spejdernes Dukke E. 56, Lysedug 42.

Gevinsterne afhentes Hans Bogbinders Allé 2 inden 20. ds.

Indsamlingsbøsser til haardt tiltrængte sønderjydske katolske Kirker sendes med Glæde pr. Post. Reflectanter bedes venligst blot sende et Brevkort desang. til Pastor B. Jensen, Bredgade 64³ K.**Et søgte Sølv haandforarbejdet Røgelses-Kar** og **Emaillé-indlagt Halskors** — russisk Arbejde — sælges underhaanden. Skindergade 32, 2., Kl. 10—2. Diemar.**Ædle Velgørere**

bedes godhedsfuldt betænke de katolske Hjem i Nakskov med allehaande Gaver, at vi rigtig kan komme godt og velsignelsesrigt i Gang dernede.

Besked om Gaver modtages daglig fra 10—2. Tlf. Byen 6555.

Giv og giv med Glæde!

Katholsk Højskole.

Møde hver Tirsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal i Stenosgade. Adgang 25 Øre. Højskoleforeningens Medlemskort, som koster 3 Kr. een Gang for alle, giver gratis Adgang til alle Vintermøder (fra Oktober til Marts incl.). Indmeldelser modtages hos Hr. Johs. Hansen, Bredgade 64 St., samt ved Indgangen til Foredragssalen, hvor Betaling for Kortene ogsaa afgives.

Datum	Foredragsholder	Emne
13. Oktbr.	Pastor Bernh. Jensen	Valfarten til Rom (m. Lysbilleder).
20. —	Pastor Peter Schindler	Oplæsning.
27. —	Hs. Højærværdighed Biskop Brems	Præst og Ordenssøster.
3. Novbr.	Pastor Bernh. Jensen	Katholsk Oplysning.
10. —	cand. phil. Hafstrøm	Dansk katholsk Lyrik.
17. —		
24. —	Lærer Johnsen	Katholske Præstetyper.
1. Decbr.	Organist Hammermüller	Katholsk Kirkemusik i 50 Aar.
8. —	Arkivar West	C. A. Høffding Muus.
15. —	Pastor Günther	Oplæsning.

A. C.

Festmøde i Anledning af 700 Aarsdagen for St. Thomas af Aquinos Fødsel.

Onsdag den 14. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i Vesterhus.

Taler af:

Pastor *Bernh. Jensen*: Doctor Angelicus.

stud. mag. *Helge Thomas Kiærulff*: St. Thomas's aktuelle Betydning.

Pater *A. Menzinger*: St. Thomas som Mystiker og Digter.

I Tilslutning hertil afsynger Jesu Hjerte Kirkes Sangkor St. Thomas's Sekvents »Lauda Sion« (Salmebog 154).

Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme tilside.

Gæster er velkomne.

Administratores.

Kirkelig Kalender.

11. Okt. 19. Søndag eft. Pintse.	18. Okt. 20. Søndag efter Pintse. Lukas, Evangelist.
12. — M. Ferialdag.	19. — M. Petrus af Alcantara, Bekender.
13. — Ti. Edvard, Bekender.	20. — Ti. Johannes af Kenty, Bekender.
14. — O. Kallistus, Pave og Martyr.	21. — O. Hilarion. Abbed.
15. — To. Therese, Jomfru.	22. — To. Ferialdag.
16. — F. Ferialdag.	23. — F. Ferialdag.
17. — L. Hedvig, Enke.	24. — L. Rafael, Ærkeengel.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 13. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Pastor Bernh. Jensen: Valfarten til Rom (m. Lysbilleder).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion
Søndag den 11. ds. Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirken.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskom-
munion Søndag den 11. Oktober i Messen Kl. 8.

St. Josefs Gilde st. 25.—10. 1885.

Generalmøde afholdes Mandag d. 12. Oktober Aften Kl. 8
i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

Eksercitier.

Fra Søndag den 25. Oktober til Søndag den 1. November af-
holdes der i Jesu Hjerte Kirke *Eksercitier* for katolske Mænd
og unge Mænd. Det første Foredrag Søndag den 25. Okt. Aften
Kl. 6 (Adgang for alle). De paafølgende Uger afholdes der Fore-
drag hver Aften Kl. 8. Lørdag Aften bortfalder Foredraget. Søn-
dag den 1. November *Morgen Kl. 8* Prædiken og Fælleskommu-
nion. Søndag Aften (den 1. Nov.) Kl. 6 Slutningshøjtidelighed
(Adgang for alle). Alle katolske Mænd og unge Mænd indbydes
venligst til at deltage i disse Eksercitier.

Kolonial-Kommis.

Oplært i blandet Forretning, 10 Aar ved Faget, søger Plads
1. November eller senere paa Lager eller i Forretning.
Billet mrk. K. U. M. til Ugebladets Kontor, Bredgade 64 St.,
København K.

**Sang-Undervisning
for Begyndere og Viderekomne.**

Dagmar Hermansson,
udd. ved Det Kgl. Musikkonservatorium i Leipzig,
Peder Skramsgade 24¹. — Telf. Byen 1743 y.

Italiensk og Fransk.

Katolsk italiensk Dame (fra Toscana) meget kultiveret, per-
fekt i Fransk, giver Undervisning til Viderekomne og Begyndere.
Henvendelse til Frøken Andersen, Telef. Vester 495 y.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbauud (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 42.

Søndag den 18. Oktober.

1925.

INDHOLD: St. Lukas. — Haabet om Union mellem de kristne Kirker (fortsat). — Brev fra Prag. — St. Ansgars Alter i Klostret Saint Maurice de Clervaux. — Fra andre Blade. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Rom. Czekoslovakiet. — Avertissement.

St. Lukas.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 138. Mig synes dine Venner saare hædrede, Gud; saare stærkt er deres Herredømme. Herre, du har prøvet mig, og du kender mig; du kender mig, naar jeg sidder, og naar jeg rejser mig. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, lad din hellige Evangelist Lukas gaa i Forbøn for os, han, som bestandig til dit Navns Ære ved Korset døde sit eget Kød. Ved vor Herre ...

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's 2. Brev til Korinthierne, 8. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 18. Over al Jorden er deres Røst udgangen, og deres Ord til Jorderiges Grænser. Himlene fortæller om Guds Herlighed, og Himmelhvælvingen forkynder, hvad hans Hænder formaar. Alleluja, alleluja.

Johs. 15. Jeg har udvalgt eder af Verden, for at I skal gaa hen og bære Frugt, og at eders Frugt maa vedvare. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 10, 1—9 (Jesus udsender Disciplene).
Ofring (Offertorium).

Ps. 138. Mig synes dine Venner saare hædrede,
Gud; saare stærkt er deres Herredømme.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi beder dig, giv os ved de himmelske Gaver
at tjene dig med frit Hjerte, for at de Offergaver, som
vi frembærer, paa din salige Evangelist Lukas's For-
bøn maa bringe os baade Lægedom og Forherligelse.
Ved vor Herre...

Kommunionvers (Communio).

Matth. 19. I, som har fulgt mig, skal sidde paa
Troner og dømme Israels tolv Stammer.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Giv os, beder vi dig, almægtige Gud, at den Gave,
vi har modtaget fra dit hellige Alter, paa din salige
Evangelist Lukas's Forbøn maa helliggøre vore Sjæle,
saa at vi derved maa kunne være trygge. Ved vor
Herre...

Haabet om Union mellem de kristne Kirker.

(Fortsat.)

Kongressens tredje Dag indledtes af Benediktinerpateren
Dom Moreau, fra Liguze-Abbediet i Frankrig, med et
pragtfuldt Foredrag om Liturgiens Betydning og den skønne
Harmoni, som bestaar imellem de orientalske og romerske
Riter.

Derefter fortsatte Pastor Portal sine Meddelelser om
det Arbejde, man i de sidste Aar havde gjort for Unionen
mellem den anglikanske og den romerske Kirke. Denne
Gang talte han især om de Samtaler, der fandt Sted i
Mecheln under Kardinal Merciers Ledelse, og som Pastor
Portal selv tog Del i.

Først og fremmest fremhævede han, at Belgien ganske
naturligt er det rigtige Centrum for den Bevægelse, som

skal føre til Kirkernes Union. Og det har man forstaaet allerede for længe siden, thi allerede i 1867 rejste man paa Katholikkernes Kongres i Mecheln Spørgsmaalet om Union mellem den russiske og den katholske Kirke. Valget af en belgisk By til Mødested vil ogsaa lettere forhindre, at der blander sig Politik i Sagen, noget, som kunde lede til sande Katastrofer. Hele Bevægelsen skal forblive i Hænderne paa Mænd, som udelukkende er besjælet af apostolisk Iver.

Efter at den vatikanske Kommission havde erklæret den anglikanske Præstevielse for ugyldig, blev der i tredive Aar ikke mere gjort noget for at opnaa Union.

At Samtalerne ikke destomindre blev genoptaget, skyldtes Pastor Portals gamle og gode Ven Lord Halifax.

Denne blev i 1920 indbudt til at aflægge et Besøg ved den belgiske Front. Pastor Portal ledsagede ham, og de kom saa til at gæste Mecheln, hvor de blev modtaget med overordentlig Venlighed af Kardinal Mercier.

Dette foregik nogen Tid efter, at en Forsamling paa 250 anglikanske Biskopper fra London havde udsendt en Rundskrivelse, hvori de opfordrede til Forsoning og Fred mellem alle Kristne og foreslog endog at holde Møder med andre Kirkers Delegerede. Der fandtes adskilligt i denne Skrivelse, som viste, at de anglikanske Biskopper havde gjort et betydeligt Skridt fremad i Spørgsmaalet om Præstevielsens Gyldighed eller Ugyldighed. Det lod endog til, at de var villige til at gaa med til en ny Ordination af de anglikanske Præster.

Ærkebiskoppen af Canterbury sendte altsaa sine Delegerede til Mecheln, og Samtalerne fandt Sted i 1921, 1923 og 1924.

Pastor Portal maa ikke udtale sig om disse Samtalers Indhold. Men noget kan han sige, og det er, at alle de Spørgsmaal, som skiller Anglikanerne fra Katholikerne, blev undersøgt med den største Velvilje og ganske aabent.

Resultatet var ogsaa, at der ikke er et eneste Punkt i Tridentiner-Konciliet, der staar i Vejen for Union — den eneste Hindring synes at være Pavens Autoritet.

Men ogsaa i denne Henseende er Forstaaelsen i og for sig ikke udelukket, eftersom Lord Halifax selv erkender,

at Paven har Ret til at føre Forsædet i Biskoppernes Forsamling, og at ingen Beslutning maa lages uden hans Samtykke.

En anden Anglikaner, Dr. Hidde, skrev, at Pavens og Biskoppernes Rettigheder ganske godt kan bringes i Overensstemmelse.

Pave Leo XIII har ogsaa fra sin Side udtalt, at Biskoppernes Myndighed er af guddommelig Oprindelse og ikke maa opsuges af Paven, noget som for os Katholikker jo er ganske klart, men som udenforstaaende ofte har haft et fejlagtigt Begreb om.

Og hvordan staar Sagen nu? Samtalerne i Mecheln, siger Pastor Portal, vil snart blive genoptaget. Det er utvivlsomt, at vi har gjort et uhyre stort Skridt fremad. Den religiøse Atmosfære i England er fuldstændig forandret. Vi haaber fast og urokkeligt, at Maalet vil blive naaet.

Tilslidst hyldede Pastor Portal Kardinal Mercier og den Methode, han her har anvendt. Paa de anglikanske Delegerede gjorde Kardinalens Person et uforglemmeligt Indtryk. Han modtog dem med saa megen Godhed, Kærlighed og Jævnhed, at de kom til at nære en ubegrænset Ærbødighed for ham.

Og Taleren sluttede: »Alle de Forslag, som vore Brødre udenfor Kirken kommer med til os, maa undersøges med den største Velvilje. Vi maa ikke behandle Spørgsmaalet ud fra et fransk eller engelsk eller polsk Synspunkt, men ud fra en umaadelig Kærlighed til Jesu Christi universelle og ene Kirke.« —

Næste Dag blev der holdt Tale af Dom de Galen, Benediktinermunk fra Emmaus i Prag, Stifter af og Formand for »Catholica Unio«, som arbejder paa Orientalernes Forening med Rom.

Hans Foredrag indeholdt nogle Bemærkninger, som har en ganske særlig Interesse med Hensyn til Danmark.

Hovedsagen i hele Spørgsmaalet, siger han, er Christi Kirkes Universalitet. Denne Universalitet ødelægges af de nationalistiske Bevægetser, som opstod i forskellige Lande. Apostlenes Opgave var at vinde den hele Verden for Kristus. Ingen Nation er udvalgt, og der kan ikke være Tale om nationale Kirker eller Folkekirker. Det er disse na-

tionale Kirker, som har frembragt Adskillelserne og Kætte-
rierne.

Taleren henleder dernæst Opmærksomheden paa de mange Forsøg, som de amerikanske Sekter, Anglikanismen og Lutheranismen gør i dette Øjeblik for at trække de orthodoxe Kirker til sig (det har vi set i Stockholm). Den Krise, som nu for Tiden hersker i disse Kirker, synes at være gunstig dertil.

Vi Katholikker maa ikke se til uden at røre os. »Catholica Unio« har til Opgave at samle alle vore Trosfæller i en Fællesaktion for at vise disse søgende Kirker Vejen til den ene sande Christi Kirke. Særlig maa vi bede meget for vore russiske Brødre, som har bevaret et dybt kristeligt Sind og en rørende Fromhed.

Taleren anmodede tilsidst Deltagerne i Kongressen om hver i sit Land at arbejde for »Catholica Unio«, og han udtalte Ønsket om, at Kardinal Mercier for Belgiens Vedkommende vilde betro Sagen til den monastiske Institution, som for nogen Tid siden blev grundlagt i Benediktinerklostret i Louvain.

Og saa kommer man til at tale om en Stiftelse, som i høj Grad vil vække Interesse i de forskellige Lande. I et Brev af 21. Marts 1924 til Benediktinerordenens Primas og Abbeder udtalte Pave Pius XI sit Ønske om, at de ved deres Bønner, Studier og Apostolat skulde arbejde paa Kirkernes Genforening, som Paven har sat til sit Pontifikats store Maal.

Pius XI forlanger, at ikke alene enkelte Munke arbejder i denne Retning, men at nye Abbedier oprettes med dette Maal for Øje, først i Vesterlandene, derefter i Orienten, for saa senere at danne en særlig Kongregation i Benediktinerordenen.

Endnu i Aar vil to ny Stiftelser opfylde Pavens Hensigter. Den lærde Liturgiker Dom Lambert Beauduin, Munk fra Abbediet Mont César begynder et nyt Kloster i Tancremont nærved Pepuister, i Belgien. Dr. Dom Constantinus Bosschaerts og Dom Franco de Wyels, begge fra Affligen Abbediet, grundlægger efter Pavens særlige Anmodning et nyt Abbedi nærved Antwerpen. Begge Klostre er oprettede i den mest moderne og alsidige Aand,

thi foruden en Basis for Apostolatet for Kirkernes Union bliver de et Centrum for Liturgi, Kunst og Videnskab.

I samme Hensigt har Dr. Dom Bosschaerts grundlagt et Kloster i England for Benediktinerinder, som efter nogen Tids Forløb vil bosætte sig i Belgien.

Saasnart disse forskellige Stiftelser blev kendt, har der vist sig en umaadelig Interesse for dette storslaaede Forehavende, ikke alene i Belgien, Holland og England, men ogsaa i Orienten, nemlig i Bulgarien og Rusland. Overalt fra kommer der begejstrede unge Mennesker af begge Køn, som vil hellige deres Liv til dette Formaal og besvare Pavens Opfordring.

Samme Aften blev der afholdt en Koncert, som fulgtes med livlig Interesse. Den russiske Sankt Joris-Skole fra Namen udførte slaviske liturgiske Sange — medens Vor Frue-Koret fra Cureghem sang græske Hymner, og Schola Cantorum fra Benediktiner-Abbediet i Louvain fremførte latinske Koralsange.

Det var et smukt Billede paa den kommende Union.

Og saa kom Kongressens sidste Dag. Præsidenten Mgr. Schyrgens hyldede Kardinal Mercier, som personificerer Fredstanken, den store Apostel, som har omdannet den religiøse Atmosfære i England og har gjort mere for Kirkernes Union end alle de apologetiske Skrifter. Vort Slutningsord skal være, at denne Union for en stor Del afhænger af alle Kristnes Bønner og af den Kærlighed og den Ærbødighed, som Katholikkerne viser deres Brødre. I hvert Fald har vi i denne Uge gjort et vældigt Skridt fremad.

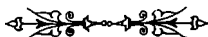
Saa talte Mgr. Scepticky, Ærkebiskop af Lemberg, den slaviske Apostel, som udtalte sit glædefulde Haab om den kommende Union mellem Orienten og Occidenten, og han tilføjede, at Orientens Katholikker vil være beredt til nye Ofre, om det skulde kræves.

Og tilsidst besteg Kardinal Mercier selv Talerstolen. Det er muligt, siger han, at Martyrernes Blod vil komme til at strømme endnu. Hvis det er Guds Vilje, saa vil Katholikkerne i Europa og her i Belgien ikke holde sig

tilbage. Men det orthodoxe Rusland har nu bragt blodige Ofre nok — ogsaa Katholikker er faldne der. Lad os haabe, at alle disse Ofre og alt dette Blod vil tale hos Gud til Fordel for Kirkernes Enhed. Pave Pius XI har velsignet dette Arbejde og anser det for sit Pontifikats vigtigste Opgave. Han har udtalt sit store Haab om, at Jubelaaret vil fremme denne Sag.

Og til Slut hvad skal vi Katholikker nu gøre? Dette Spørgsmaal besvarer den store Kardinal i en mesterlig Tale, som vi ikke kan undlade at gengive lidt udførligere i en følgende Artikel, fordi den er saa aldeles rammende og saa aktuel, at vi Katholikker her i Landet kan lære en hel Del deraf.

(Fortsættes).

Brev fra Prag. Foran Valgene.

Prag, den 19. September 1925.

De sidste Begivenheder af stærkt antikatholsk Præg var Regeringens Deltagelse i Festerne for Johan Hus og Mgr. Bomberas Afskedigelse. Meningen med begge Dele var sikkert at gøre Indtryk paa Vælgerne og faa dem til at tage Parti mod Kirken og dens Forsvarere ved de kommende Valg.

Efter Husfesterne forlod den pavelige Nuntius Mgr. Marmaggi Prag, et Slags Modtræk fra Regeringens Side er Afskedigelsen af den czechoslavakiske Feltbiskop, Mgr. Bombera, fordi han har ledet et Pilegrimstog til Rom. For Katholikkerne er den Slags Begivenheder sørgelige, de føler sig stadig krænket i deres Religion. Men de ved, at Hovedformaalet med disse Angreb paa Kirken er at vinde den store Mængde af Socialisterne, de saakaldte Progressister, og alle de Vælgere, der ikke vil gaa for at være »reaktionære«.

Medens Regeringen søger at bevare Koalitionen mellem de fem Regeringspartier, er de socialistiske og kommunistiske Blade af alle Sorter fulde af løgnagtige Artikler og Anklager imod Rom. Efter hvad de fortæller, er Rom den czechiske Nations værste Fjende, og naturligvis faar ogsaa Katholikkerne deres Del af Skældsordene. De behandles som reaktionære, som Modstandere af Republiken og

Habsburgernes Tilhængere. Endelig appelleres der til de moderne Czekere, der ønsker »Fremskridt og Frihed«, om at forene sig med Socialisterne for at knuse Katholicismen. Hensigten med denne Methode er en dobbelt, baade at vinde Stemmer og at skade Kirken.

I de religiøse Spørgsmaal er Fremskridtspartierne og Socialisterne nærmest enige, og de har derfor sluttet sig sammen til fælles Aktion. De agiterer for, at der kun vælges Deputerede, som fremfor alt vil arbejde for en Adskillelse mellem Kirke og Stat og for Religionsundervisningens Afskaffelse i de offentlige Skoler; tillige skal de søge at berøve Katholikerne enhver Indflydelse og at faa konfiskeret alt, hvad Kirken endnu ejer.

Forskellige store Organisationer som Sportsforeningerne »Sokol«, Unionen af Legionærer og Lærernes Forbund er Tilhængere af denne Overenskomst med Socialdemokraterne.

Naar vi betragter de Hjælpemidler, som disse Partier har, baade i den offentlige Mening, i Pressen og i Kommunalbestyrelserne, som i Böhmen og Mähren slutter sig til dem, kommer man til det Resultat, at de praktiserende Katholikker næsten er helt forladt i denne Kamp. Det vilde være anderledes, dersom Katholikkernes store Mængde, hvoraf de fleste er ligegyldige eller bange, vovede aabent at bekende sig som Katholikker og som Tilhængere af det politiske Parti, der støtter deres Overbevisning. Det er ubehageligt at maatte hævde den Sandhed, at Folkepartiets Styrke ikke staar i noget Forhold til Katholikkernes Tal. Saaledes beherskes den ene Halvdel af Lærerne af den anden Halvdel, der er liberal og aabent antikerikal. Mere end Halvdelen af »Legionærene« er Katholikker, men de tier og vover ikke at skabe Uoverensstemmelser i deres Forening eller gaa imod deres førende Udvalg, der udøver sin Magt igennem Bladet »Národní Osvobození«, der har antireligiøst Præg. Ledelsen af Sokol-Foreningen har udstedt den Parole til sine Medlemmer, at de kan vælge Kandidater fra et hvilket som helst Parti undtagen Folkepartiet.

Det borgerlige national-demokratiske Parti, eller »Kapitalistpartiet«, som Socialdemokraterne siger, er i Tilbagegang, da flere af dets førende Medlemmer har forladt det. De har dannet et nyt Parti, som de kalder »Arbejds-partiet«, og hvis Program er radikalt farvet.

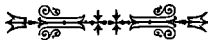
Lederne af disse Partier ved, hvilken Indflydelse Ordet »Fremskridt« har paa Vælgernes Afgørelser. I Virkeligheden betyder det Kamp imod »Klerikalismens Reaktion«, d. v. s. imod Folkepartiet, der lige fra sin Stiftelse af har

udviklet sig godt. Det kan ikke skjules, at det drejer sig om en »Kulturkamp«, der forberedes til Valgene.

De skønne Theorier og de talrige Løgne har været i Stand til at forføre en hel Del ligegyldige Katholikker. Men paa den anden Side har Kampen fremkaldt en lykkelig Modstandskraft, som gør de gode Katholikker mere dristige, mere kampberedte og mere faste i deres religiøse Overbevisning.

Folkepartiet, som altid har handlet uselvvisk og uden Intriger, kan i Dag tælle mange Tilhængere, der tidligere hørte til Partier, der nu helt har mistet Vælgernes Tillid. Og man tør haabe, at Partiet ogsaa ved de kommende Valg vil vinde de Vælgere, der ikke lader sig forvirre af Manøvrer, der gaar ud paa at undertrykke en hel Klasse af Borgere, der kun søger Nationens Lykke. Derfor kan man nok spaa Partiet den Sejr, som det fortjener for sit store Arbejde.

Der er ingen Tvivl om, at den kommende Valgkamp vil faa en fuldstændig husitisk Karakter. Ustandseligt hører man de samme Fraser, hvis Omkvæd er: »Fremskridt og Johan Hus!« Baade Atheister og Fritænkere, Socialister, Liberale og den czekoslovakiske Sekt, alle raaber de paa Johan Hus og praler med hans Fortjenester, skønt de slet ikke deler hans Tro eller følger hans Lære.

St. Ansgars Alter i Klosteret Saint-Maurice de Clervaux.

For en Skandinaver er det en stor Glæde at gense Abbé Saint-Maurices Klosterkirke saa smukt dekoreret. Navnlig Maleriet i Apsis er af en betagende Skønhed. En Kreds af Engle, hvis Skikkelser lyser af Fromhed og Renhed, samler sig tilbedende omkring Symbolet paa den hellige Trefoldighed, alt i friske, stærke, men godt afstemte Farver. Stærkest virker dog vel nok paa os Nordboer et Betsøg ved St. Ansgars Alter. Dette Alter er tidligere beskrevet for Ugebladets Læsere, og de vil igennem nedenstaaende Billede maaske faa et bedre Indtryk af, hvorledes det tager sig ud. Man vil lægge Mærke til de nordiske Landes

Vaaben og lige over Danmarks Vaaben **Fjenneslevs to Taarne**. Indskriften, som desværre ikke er kommet helt med paa Billedet, lyder:

**Anschari Pater optime, errantes nos in Devio
Reduc tuo juvamine servans in Christi Gremio.**

**Oversættelse: Kære Fader Ansgar, naar vi farer vild,
før os da ved din Hjælp tilbage i Christi Skød.**

Carlo Poulsen.

Fra andre Blade.

I »København« har Dr. phil. Kort K. Kortsen den 3. Oktober skrevet en meget lang Artikel om **Lourdes, »Miraklernes By«**. Ikke alt i Artiklen vil vi skrive under

paa, men der er adskilligt interessant i den. Hans Resultat synes at være: »Det forsigtigste er: hverken at tro eller ikke tro.« Han skriver bl. a.:

»Det var for at danne mig et Skøn over, hvad der foregaar i Lourdes, at jeg foretog denne Rejse op i Pyrenæerne. Jeg vidste ganske vist, at hvad jeg muligvis vilde faa at se, ikke vilde være noget overbevisende Vidnesbyrd for andre — ja ikke engang for en selv (saa trænede er vi Vesterlændinge i systematisk Skepsis). Men paa den anden Side har jeg lært, at det, man faar ind med sine Sanser, og det, man iagttager i den virkelige Verden — at dette har en særlig Værdi og Evne til at bestemme ens Skøn over Tingen. Man faar en intuitiv Opfattelse af, hvad der er sandt og falsk. Jeg erindrer fra min Studenter-tid med en vis Medlidenhed en meget teoretisk, meget lærd (og meget naiv) Professor, der ogsaa beskæftigede sig med Lourdes-Fænomenerne. Endogsaa for den, der ikke selv havde gjort nogen Erfaring i Marken, var der over hele Tankegangen og Bevisførelsen noget fjernt og løst, fordi det alt sammen var hentet ud af Bøger. Jeg tænkte paa ham, da jeg senere saa det med mine Øjne og ønskede, at han havde set det; jeg tror da, at han vilde have talt om det paa en anden Maade.

I den tidligere omtalte Artikel om Lourdes i »København« af 3. Oktober skriver Dr. phil. Kort K. Kortsen bl. a. om Lægernes Undersøgelser:

Det er selvfølgelig umuligt at komme ind paa en nøjere Undersøgelse af den Bevisførelse, der leveres fra Dr. Marchands og hans Hjælperes Side. Men det skal fremhæves, at man faar Indtryk af, at det Hele foregaar for aabent Tæppe, og at der intet stikkes under Stolen. Og der er ingen som helst Skelen efter Iagttagernes eller de Besøgendes Bifald eller Mishag. Den Kreds, der slutter sig om »Vor Frue af Loudes« er stærk nok til at hvile i sig selv.

Dr. Kortsen slutter Artiklen med følgende:

Jeg skal til Slut anføre en Begivenhed, hvori den bekendte Dr. Alexis Carel ved Rockefeller Institutet spiller Hovedrollen, og som citeres meget ofte i Forbindelse med Lourdes-Fænomenerne:

Da han i sin Tid var Protektor ved det medicinske Fakultet i Lyon, havde han ladet en haabløs Syg rejse til Lourdes, hvor hun, en ung Pige, var blevet helbredet.

Nogen Tid efter, ved en Banket, hvor det medicinske Fakultets Medlemmer var til Stede, var Carel blevet spurgt, hvorledes det gik den Syge. Ja, hende havde Carel da sendt til Lourdes.

»Tror De paa den Slags Ting« blev der spurgt.

»Ja, for Pokker,« sagde Carel, »noget maatte der jo gøres, og det mærkeligste er, at hun er kommet sig.«

En af de gamle, lærde (og vel næppe særlig geniale) Professorer tog da til Orde og sagde:

»Ja, med disse Idéer har vi ingen Brug for Dem ved vort Universitet!«

Hvortil Carel svarede:

»Saa har jeg kun at gaa. Der er Steder nok, hvor man vil tage bedre imod mig.«

Hvilket viste sig at være rigtigt.

Om Johannes Jørgensens Foredrag i K. F. U. M. fortæller »København« den 3. Oktober:

K. F. U. M. havde i Aftes den Glæde at se Forfatteren Professor Johannes Jørgensen, paa sin Talerstol, hvor han ogsaa havde staaet for 15 Aar siden. Han havde lovet at tale om den hellige Frans fra Assisi, og Festsalen var stuvende fuld. Det maa straks siges, at der sikkert ikke var en eneste, der gik skuffet bort, men det blev en Aften af den Slags, der huskes længe, en interessant og udbytterig Aften.

Førstesekretær Falk Hansen bragte, medens hele Forsamlingen rejste sig, Taleren en varm Tak, idet han bl. a. gav som Overbevisning, at Johannes Jørgensen for en stor Del af den literaturelskende Ungdom og ikke mindst for ham selv var blevet Digteren fremfor alle. S.

»Ekstrabladet« har haft en Samtale med Johannes Jørgensen, der i den sidste Uge har gæstet Byen. Der udvikler sig bl. a. følgende Samtale:

»Professoren har jo i ganske særlig Grad interesseret sig for Frans af Assisi?«

»Ja, det har jeg ... jeg har bl. a. skrevet en Bog om ham, den er udsolgt i 2. Oplag, og jeg har netop nu truffet Aftale med Hegel om Udsendelse af en ny, illustreret Udgave til Foraaret ... Han var jo en meget stor Personlighed, og det er forbavsende at se, hvor han vedbliver at virke ... Jeg havde i Aftes den Glæde at tale om ham i K. F. U. M. — det var mig en stor Tilfredsstillelse at mærke, hvor de unge var grebne og interesserede af Emnet ...«

»Betragter De Frans af Assisi som Deres Ideal?«

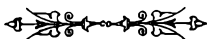
Johannes Jørgensen smiler:

»Det er saa meget sagt ... det tør jeg ikke sige ... Sit Ideal skal man jo helst ligne — og det er saa langt-fra Tilfældet her ... endskønt jeg stræber efter det af

fattig Evne ... Men jeg har altid følt en særlig Tilknytning til ham — han var en stor, stor Aand ...

»Hvad mener De om Tidens religiøse Uro?«

»Naar jeg ser mig om herhjemme,« svarer Professoren, »finder jeg megen kritisk Virksomhed paa det religiøse Omraade — og Kritik er jo kun af det gode ... Kritik alene er imidlertid ikke nok, og det forekommer mig, at Vanskelighederne melder sig, naar vi skal til at se paa den positive Side af Sagen ... Den religiøse Kritik herhjemme finder jeg skarp og velrettet — Helge Rode f. Eks. er jo en Mester i Ironiens Kunst — men jeg savner den positive Udformning af et Program ... Hvor vil disse Mennesker egentlig hen? Paa ren Kritik kan dog intet bygges, og man faar ikke Skarerne til at marchere efter et negativt Program ...

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. havde Torsdag d. 1. ds. en hyggelig Aften sammen med Foreningens Æresmedlem, Professor J o h s. J ø r g e n s e n. Pater Menzinger bød velkommen. Pater Koch og Pastor Bernh. Jensen talte om Rom, og Prof. Jørgensen talte om, hvorledes Katholikkerne maa give Afkald paa meget, men faar det hundredfold igen i Kirken, og fortalte senere om en besværlig Rejse i Italien. Resten af Aftenen gik med Sang og hyggelig Samtale. —sky.

— Mandag den 5. Oktober fejrede Katholsk Forening »Absalon« sin fireaarige Stiftelsesfest i »Columbus« Selskabslokaler. Hs. Højærværdighed Biskoppen, Hr. Pastor Ronge og flere fremmede Gæster hædrede Fødselsdagsbarnet ved deres Nærværelse. Vore Damer havde pyntet et overordentlig smukt Fødselsdagsbord, der bugnede med Flag, Lys og Blomster. Lagkage, Vin og Kaffe blev serveret for Medlemmerne. De forskellige indbudte Talere hyldede Fødselsdagsbarnet. Biskoppen udtrykte sin Glæde over at se saa mange glade Mennesker og mindede Foreningens Medlemmer om at arbejde paa at gøre Familielivets Baand stærkere, at styrke Familieaanden og at lære paa praktisk Maade det vanskelige Ord: Selvopofrelse. Hr. Lærer Johnsen gav i sin Festtale et smukt Billede af vor store Navnepatron, Bisp Absalon. Vi havde Grund til at tage ham som Forbillede, thi han kunde lære os mangt og meget vedrørende Familieaand og Borgersind. Gud, Fædreland og Familie, det var Ord, der klang godt sammen. Hr. Organist Hammermüller talte gentagne Gange, baade i Alvor og Gammen om den Pligt, som enhver Ka-

tholik har til at bekende Kulør og forsvare sin Kirke, ikke mindst ved eventuelle Indlæg i Pressen. En af Gæsterne, Hr. Nielsen, serverede os nogle muntre Smaating i Form af Sang og Deklamation. Taler afvekslede med Sange, Aftenen forløb paa den hyggeligste og fornøjeligste Maade, og Biskoppen blev i vor Midte lige til det sidste.

L. A. P.

— Ungdomsbasaren afholdes Søndag den 18. og Mandag den 19. Oktober i St. Knuds Skoles Lokaler. Vi raader vore Læsere til at aflægge et Besøg der, Det er ikke blot de mange Boder og den righoldige Tombola, der vil vække deres Interesse; der er ogsaa sørget for livlig Underholdning. Om Søndagen er der stor Eftermiddagskoncert fra Kl. 3—5, hvor Musikforeningen Stringendo møder op med et 40 Mands Orkester. Kl. 7 tager Spejdere fat med deres Underholdning, som i Aar skal være noget ganske særligt. Kl. 9 optræder der seks forskellige Kunstnere, hver 10 Minutter, for at give os en Prøve paa deres Kunst. Om Mandagen vil to unge Kunstnere vække særlig Interesse, nemlig Hr. Violinist Otto Jensen og Hr. Pianist Gunnar Johansen, der allerede har vist, at de kan præstere noget aldeles fremragende i deres Kunst. Naar vi saa tilføjer, at Hr. Holger Krusenstjerna Hafstrøm vil læse op, ved alle, at der er sørget baade for Kunst og Humør. Som vi hører, venter de unge et glimrende Resultat af deres Anstregelser. Der er sikkert ingen blandt de ældre i Menigheden, der ikke med Glæde ser, at de unge rører paa sig. Alle vil derfor gerne yde saa meget, de kan, for at ogsaa denne Ungdomsbasar kan krones med Held. Husk: det er hele Danmarks katholske Ungdom, der beder om Hjælp, til Bedste for 20 Ungdomsforeninger og for deres Blad, som de gerne vil have ud til alle unge i Landet.

Roskilde. I »Roskilde Tidende« for 7. ds. findes en interessant lille Meddelelse om Johannes Jørgensens Besøg i St. Josefs Skole: »En Overraskelse fik de ældste Klasser i St. Josefs Skole i Gaar Eftermiddags, da de indfandt sig til den ugentlige Litteraturlæsning (dansk Oplæsning), som Baronesse Rosenørn-Lehn giver paa Skolen. Det var nemlig Digteren Professor Johs. Jørgensen, der tog Plads paa Katederet og med stor Elskværdighed læste op og fortalte for Børnene — de voksne, der var til Stede, nød i ikke ringere Grad end Børnene den sjældne Time. Ikke mindst den henrivende lille Legende om »den fjerde Helligtrekonge« gjorde dybt Indtryk paa Tilhørerne — Børnenes straalende Øjne og begejstrede Klappen i Hænderne røbede, at Digteren havde rørt med sin Tryllevaand ved alles Hjerter. I Aftes rejste Professor Jørgensen videre til Svendborg, hvorfra han i Morgen drager afsted sydpaa

— med Trækfuglene. Den lille improviserede Oplæsning for de smaa Piger paa Sct. Josefs Skole blev altsaa Digterens Afskedssang her i Landet:

De Skygger blive lange,
end synger Droslen klart.
Men det er Afskedssange
fra En, som rejser snart.«

(»Brig Marie af Svendborg«.)

Rom. 1600 Aars Mindet for Konciliet i Nikæa vil blive fejret i Rom i November Maaned. Fra den 8. November vil der i en Uge blive afholdt højtidelige Gudstjenester i Laterankirken, og den 15. Nov. bliver der en græsk Pontifikalmesse i Peterskirken, som overværes af Paven.

Czekoslovakiet. Regeringen i Prag har ofte vist sit kirkefjendtlige Sindelag; det nyeste Udslag er en Ekspropriation af Præmonstratensernes Ejendom i Marienbad. Hele det berømte Badested tilhørte Klosteret i Tepl, men nu har Staten simpelthen taget det. Klosteret havde hidtil paa den smukkeste Maade gjort Brug af sin Ret: Hvert Aar blev der uddelt 10000 Fribilletter til Badene og 12000 til nedsat Pris. Nu skal det hele under Statsstyre, og Ejerne faar intet for det. I civiliserede Stater fatter man ikke en saadan Ringeagt for Ejendomsretten.

Brevkasse.

Som Svar paa Forespørgsel kan vi meddele, at Arbejdet paa Oversættelsen og Trykningen af den latinsk-danske Messebog skrider godt fremad. Trykkeriet har allerede længe haft Manuscriptet i dets Helhed (et Tillæg om særlige Messer og Indledning samt Register undtaget), og ca. 320 Sider er færdige fra Sætternes Side og stereotyperet. Der er al mulig Grund til at haabe, at Bogen vil kunne være i Handelen i Løbet af 1926.

Red.

Indsamlingsbøsser til haardt tiltrængte sønderjydske katolske Kirker sendes med Glæde pr. Post. Reflectanter bedes venligst blot sende et Brevkort desang. til Pastor B. Jensen, Bredgade 64^a K.

Ædle Velgørere

bedes godhedsfuldt betænke de katolske Hjem i Nakskov med allehaande Gaver, at vi rigtig kan komme godt og velsignelsesrigt i Gang dernede.

Besked om Gaver modtages daglig fra 10—2. Tlf. Byen 6555.

Giv og giv med Glæde!

A.C. Onsdag d. 21. Okt. Kl. 8¹/₄ Møde i Vesterhus. Redaktør N. P. Nielsen: »Den gamle Bondekulturs etniske og religiøse Værdier«. Derefter Diskussion. Gæster kan indføres ved et Medlem. Adm.

Kirkelig Kalender.

18. Okt. 20. Søndag efter Pintse. Lukas, Evangelist.	25. Okt. 21. Søndag eft. Pintse.
19. — M. Petrus af Alcantara, Bekender.	26. — M. Evaristus, Pave og Martyr.
20. — Ti. Johannes af Kenty, Bekender.	27. — Ti. Vigilie.
21. — O. Hilarion. Abbed.	28. — O. Simon og Judas, Apostle.
22. — To. Ferialdag.	29. — To. Ferialdag.
23. — F. Ferialdag.	30. — F. Ferialdag.
24. — L. Rafael, Ærkeengel.	31. — L. Vigiliefastedag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 20. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Pastor Peter Schindler: Oplæsning.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Aandelige Øvelser i Ordrup.

Exercitier for Damer afholdes i St. Andreas Kirken i Ordrup i Dagene fra Sønd. d. 18. til Sønd. d. 25. Oktober. Begge Dagene mediberegne. Hver Aften er der Foredrag Kl. 8, dog bortfalder Foredraget Lørd. d. 24.; Sønd. d. 25. er der Fælleskomm. Kl. 8 og Afslutning Kl. 5.

Eksercitier.

Fra Søndag den 25. Oktober til Søndag den 1. November afholdes der i Jesu Hjerter Kirke *Eksercitier* for katolske Mænd og unge Mænd. Det første Foredrag Søndag den 25. Okt. Aften Kl. 6 (Adgang for alle). De paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 8. Lørdag Aften bortfalder Foredraget. Søndag den 1. November Morgen Kl. 8 Prædiken og Fælleskommunion. Søndag Aften (den 1. Nov.) Kl. 6 Slutningshøjtidelighed (Adgang for alle). Alle katolske Mænd og unge Mænd indbydes venligst til at deltage i disse Eksercitier.

Husk Ungdomsbasaren i St. Knuds Skoles Festsal Søndag den 18. Okt. fra Kl. 2—10, Mandag den 19. Okt. fra Kl. 4—10. — Nærmere Program paa Løbesedlerne.
Adgang for alle. Entré: 25 Øre.

K.D.K. Paa Grund af Ungdomsbasaren aflyses Klub-aftenen Mandag d. 19. Oktober.
(Katholske Damers Klub.)

Kolonial-Kommis.

Oplært i blandet Forretning, 10 Aar ved Faget, søger Plads 1. November eller senere paa Lager eller i Forretning.
Billet mrk. K. U. M. til Ugebladets Kontor, Bredgade 64 St., København K.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porte) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 43.

Søndag den 25. Oktober.

1925.

INDHOLD: 21. Søndag efter Pintse. — Den hellige Thomas af Aquino. — Haabet om Union mellem de kristne Kirker (Sluttet). — Et 100 Aars Minde. — Min gamle Lærer myrdet for Troens Skyld. — Værdifuld Kilde til Oplysning om katolsk Liv i Frankrig. — De katolske Børn paa Landet. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. — Avertissementer.

21. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Esther 13. Alt beror paa din Vilje, Herre, og der er ingen, som kan modstaa din Vilje; thi du har skabt alt, Himlen og Jorden og alt, hvad der rummes indenfor Himlens Kreds; du er Herre over alt.

Ps. 118. Salige er de, hvis Vandel er uplettet, de, som vandrer efter Herrens Lov. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi beder dig, beskyt med stadig Faderkærlighed dit Folk, saa at det ved din Beskyttelse maa være frit for alt, hvad der vil skade det, og ved gode Gerninger vise sin Kærlighed til dit Navn. Ved vor Herre ...

Epistelen. Den hl. Apostel Paulus's Brev til Efeserne, 6. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 89. Herre, du er bleven vor Tilflugt fra Slægt og til Slægt. Før Bjergene blev til, eller Jorden og

Verden dannedes, fra Evighed og indtil Evighed er du Gud. Alleluja, alleluja.

Ps. 113. Israel drog ud fra Ægypten, Jakobs Hus fra det fremmede Folk. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 18, 23—35 (Den ubarmhjertige Tjener).

Ofring (Offertorium).

Job 1. Der var i Landet Hus en Mand ved Navn Job, oprigtig, retfærdig og gudfrygtig. Og Satan forlangte at friste ham, og der blev givet ham Magt af Herren over hans Formue og hans Legeme; og han ødelagde al hans Ejendom og hans Sønner, ja slog ogsaa hans Legeme med ondartede Bylder.

Stillebøn (Sekreta).

Modtag naadig, Herre, det Offer, hvorved du har villet forsones og ved din mægtige Kærlighed atter skænke os Frelse. Ved vor Herre ...

Kommunionvers (Communio).

Ps. 118. I din Frelse hviler min Sjæl, og til dit Ord har jeg sat min Lid. Naar vil du holde Dom over mine Forfølgere? De uretfærdige Mennesker har forfulgt mig; hjælp mig, Herre min Gud!

Slutningsbøn (Postcommunio).

Efter at have faaet Del i Udødelighedens Spise beder vi dig, Herre, at vi med rene Hjerter maa tilegne os det, som vi har modtaget med Munden. Ved vor Herre ...

Den hellige Thomas af Aquino.

Foredrag holdt i A. C. den 14. Oktober.

Af Bernh. Jensen.

Ved Kanonisationen af Thomas af Aquino i Aaret 1323 udtalte Pave Johannes XXII om den nye Helgen: »*Quot scripsit articulos, tot miracula fecit* — Han har gjort ligesaa mange Mirakler, som han har skrevet Artikler (i thomistisk Forstand).« Det kunde se ud, som om Paven dermed vilde sige, at den hellige Thomas var en stor Under-

gører, men Meningen er, at alle de Artikler, han har skrevet, er saa ophøjede, at de kan betragtes som Mirakler. Hos Thomas af Aquino, vil Paven sige, behøver man ikke at søge efter Mirakler som Beviser for hans Hellighed, hans Forfatterskab og hele hans aandelige Stade er Bevis nok. Der er nemlig heller ikke mange Mirakler at fortælle om, der er i det hele taget ikke meget at fortælle om denne Helgens Liv.

Mens vi om mange af Middelalderens Helgener har udførligere *Vitæ*, Levnedsskildringer, der giver os ofte mesterlige Karakteristiker, saa at Personerne træder levende frem for os, har vi ikke en saadan Skildring af St. Thomas's Liv. Og selv har han ikke efterladt sig meget, der kan belyse hans Liv og hans Person. Ikke et eneste Brev af ham findes der, og hans talrige filosofiske og theologiske Skrifter er i højeste Grad upersonlige, deri træder han selv helt tilbage, de lader kun lidet ane om deres Forfatter. Og udadtil bød den store Lærdes Liv ikke paa mange interessante Begivenheder, saa det fristede ikke Samtidens Historikere at skrive om det. Hans nærmeste Ven, der levede sammen med ham i Klosteret i mange Aar, Rainald fra Piperno, kunde vel bedst have skrevet om Broder Thomas, men han gjorde det ikke. Den første Skildring skyldes Dominikaneren Bernardus Guidonis, og den er skrevet omkring Aar 1315 og bygger paa mundtlige Meddelelser fra dem, der har kendt Thomas, og den er fri for Legender og Lyrisk. Andre Kilder er Kanonisationsakterne fra 1319 og 1321. Ud fra disse Kilder og St. Thomas's Værk maa man søge at danne sig et Billede af Helgenens Liv og Personlighed.

St. Thomas førte Munkens og Videnskabsmandens stille Liv bag Klosterets Mure, fra han var 18 Aar indtil sin Død. Men saa stille det end var, havde ogsaa dette Liv som ethvert Menneskeliv sine Glæder og sine Skuffelser og Sorger. Det var en Helgens Liv, og det vil sige, at det var fyldt med Guds Naade, og at alle menneskelige Kræfter blev brugt i Guds Tjeneste. Det bærende i sit Liv gav Thomas selv Udtryk for kort før sin Død. Han laa dengang syg i et Cistercienserabbedi ude i Kampagnen, og det var tre Dage, før Døden kom, at det hellige Sakra-

mente blev haaret ind til ham. Saa rejste han sig og knælte foran Sakramentet, i lang Tid hensunken i Bøn. Saa bad han: »Jeg modtager dig, Løsepenge for min Sjæl. Jeg modtager dig, Næring paa min Pilgrimsfærd. Af Kærlighed til dig har jeg studeret, vaaget og arbejdet, prædiket og undervist.« Det var Meningen med hans Liv: Kærlighed til Gud, det var hans Livs Indhold. Han havde søgt at virkeliggøre det, han selv havde udtrykt i »Lauda Sion«:

*Quantum poles, tantum aude:
Quia major omni laude,
Nec laudare sufficis.*

Hvad du mægter, tør du vove;
Aldrig kan du nok ham love,
Mod hans Vælde alt er smaat.

Derfor studerede Thomas, vaagede og arbejdede, prædikede og underviste. Det gik hans Liv med, og Meningen var: *Nec laudare sufficis*.

Det var derfor, Thomas var blevet Dominikanermunk i Aaret 1243, da han kun var 18 Aar gammel. Tiggermunkeordenerne stod endnu i deres første Blomstring, kun en halv Snes Aar i Forvejen var Dominikus blevet kanoniseret. I alle Lande strømmede der en Masse unge Mænd til de to nye Ordener, der mere end noget andet syntes at virkeliggøre Evangeliets Idealer. Og Thomas gik med. Det var ikke saa let for ham, der kom fra en af de rigeste Familier i Syditalien og var i Slægt med Kejsere og Konger. Men det mest iøjnefaldende ved Thomas's Person er hans selvstændige Karakter, hans ubøjelige Vilje. Familien havde ikke noget imod, at den unge Greve blev Præst, fra sin tidligste Barndom blev han opdraget hos en Onkel, der var Abbed i Monte Cassino. Men Forældrene havde jo tænkt sig, at han engang skulde indtage en stor Stilling i Kirken som Abbed eller Biskop eller endnu mere, og i Stedet for blev han Tiggermunk. Da han kort efter blev sendt til Paris, blev han paa Vejen taget til Fange af sine to Brødre, og de holdt ham indespærret i et helt Aar. Men til Trods for alle Slægtninges Forsøg lod Thomas sig

ikke overtale, han vilde være Dominikaner, og saa lod man ham da langt om længe faa sin Vilje.

I hvilket Aar Thomas blev Præst, ved vi ikke, men han har vel været henved 24 Aar. Og fra da af levede han efter en ganske bestemt Dagsorden Dag for Dag indtil sin Død. Han stod meget tidligt op og læste den hellige Messe, og bagefter overværede han endnu en Messe. Der hentede han Hjælpen til Dagens Gerning. Kort efter sad han ved sit Katheder og holdt Forelæsninger, og saa samlede han sine Skrivere, som han dikterede sine Afhandlinger. Efter Middagen holdt han Bøn en kort Tid og hvilte sig saa, og derefter studerede han Resten af Dagen. Det var meget sjældent, Broder Thomas forlod Klosteret, engang imellem skulde han ud og prædike, men naar han ikke var nødt til det, blev han hjemme. Og selv derhjemme i Klosteret levede han ensomt, talte kun meget lidt. Hans Studenterkammerater kaldte ham »den stumme Okse«, for det var næsten ikke til at slaa et Ord af ham. Og Okse kaldte de ham formodentlig paa Grund af hans Udseende, en umaadelig stor og svær Krop og et Hovede med Tyrenakke og Dobbeltbage, slet ikke, som man tænker sig en stor Filosof. — Kirke, Auditorium, Celle, Refektorium og Klostergaarden, det var Skuepladsen for dette stille Liv. Et ensformigt Liv, er man fristet til at sige. Ja, det var et Liv fjernt fra Menneskenes almindelige Stræben. Det var sikkert ganske ufatteligt for denne Munk, at Mennesker kunde have andre Interesser end de religiøse eller i hvert Fald aandelige. Men i denne Tilbagetrukkethed og Ensomhed naaede han uden selv at ville det en Verdensberømmelse, der varer endnu, og skønt alene var han dog ivrig Deltager i Tidens aandelige Liv, ja var mange Gange dets Midtpunkt.

Saa fredeligt dette Munkeliv end ser ud, var det dog et Liv i Kamp. I den aandelige Strid var Thomas en Fører, og hele sit Liv igennem var han i Kamp for Sandheden, fordi han aldrig vilde vige fra det, han havde erkendt som Sandhed. Først maatte han føre en Kamp for selve Retten til at studere og forske. Det var slet ikke velset i Dominikanerordenen, at man gav sig af med Filosofi. I 1228 havde Generalkapitlet fastsat: »I Hedningernes og Filosofernes

Bøger skal Brødrene ikke studere, selv om de nok engang kan slaa op i dem. Verdslige Videnskaber skal de ikke tilægge sig, heller ikke de frie Kunster ... men Brødrene, og saa de unge, skal kun læse theologiske Bøger.« Og endnu i 1244 kom der følgende Bestemmelse: »Vi paalægger Lektorerne, at de ikke skal komme med nye Meninger, men holde sig til de almindlig anerkendte.« Imidlertid fik Thomas, straks da han traadte ind i Ordenen og begyndte sine Studier i Paris, en Lærer, der viste ham, at de Bestemmelser kunde man ikke tage saa nøje. Det var den salige Albertus Magnus, Tidens betydeligste Theolog, der var lige saa meget Filosof som Theolog. Han var Thoma's Lærer først i Paris, siden i Køln, og hos ham blev den unge Broder ført ind i alt det nye, der var oppe i Tidens Aandsliv. Og der var meget nyt. I anden Halvdel af det 12. Aarhundrede var Aristoteles igen blevet kendt i Europa. Fra de arabiske Filosofer i Spanien var hans Filosofi kommet som en ny Aabenbaring til Europas Lærde. Hans Filosofi tumlede de nu med allevegne, og hos Albert lærte Thomas, at den kunde man ikke gaa udenom, selv om man var Tiggermunk. I sit Skrift *Contra impugnantes Dei cultum et religionem* forsvarer Thomas sin Ret til at studere og undervise: At hindre Munkene deri er det samme som at tage Vaabnene fra dem, og det at undervise andre er det samme som at uddele aandelige Almisser.

Det nævnte Skrift er fra Aaret 1256 og er Led i en stor Kamp imellem Tiggermunkene og den øvrige Gejstlighed, særlig Professorerne ved Universitetet i Paris, Thomas var selv begyndt at docere ved det herømte Universitet i 1252. Det var en Strid af overordentlig Hefthighed, som vi nu til Dags slet ikke kan fatte. Mendikanternes Modstandere veg ikke tilbage for i Skrift og Tale at betegne de nye Ordener som Antikrists Forløbere, og skønt selve Paven flere Gange skred ind imod disse Angreb, blussede Striden stadig op paany. Thomas tog ivrigt Del og forsvarede naturligvis sin Orden, men betegnende for hans Kampmaade er f. Eks. Begyndelsen til Skriftet *De perfectione vitæ spiritualis*: »Da nogle, der ikke er fortrolige med Fuldkommenheden, har vovet at sige meget om den, saa har vi nu paataget os at skrive om Fuldkommenheden.« Saadan er Thoma's Methode,

ganske stilfærdigt fremsætter han sine Meninger uden Vrede og uden Skældsord af nogen Art, men altid saa vel underbygget, saa klart og gennemskueligt, at han i Virkeligheden var den frygteligste Modstander i enhver Diskussion.

Saa heftig end denne Strid var, beredte den sikkert ikke Thomas nogen Vanskelighed. Han stod der som sin Ordens Forsvarer, som Fører for en stor Hær, med den kirkelige Autoritet i Ryggen. Ganske anderledes blev Stillingen i de

St. Thomas af Aquino. Portræt i Viterbo.

filosofiske Stridigheder, hvor Thomas gik nye ukendte Veje, hvor kun meget faa kunde følge ham. Han var en selvstændig Mand, der intet Hensyn tog til, hvad andre havde sagt før, han kendte kun een Autoritet, den ufejlbare Kirkes. Allerede i det første store Værk, en Kommentar til *Petrus Lombardus*, viste Thomas denne Egenskab. Medens hans Lærer Albertus Magnus var veget tilbage for at træffe nogen Afgørelse i alle store Stridsspørgsmaal, søger Thomas altid

frem til et Resultat. Han kan aldrig blive staaende ved at referere andres Meninger, men stiller altid Spørgsmaalet: Hvad er Sandheden? Og han besvarer det ogsaa. Den første filosofiske Polemik, Thomas indlod sig paa, var rettet imod en af Tidens store Autoriteter, den jødiske Filosof Avengebrol. I flere Skrifter bekæmpede Thomas den Lære, at der i de rene Aander skulde findes noget materielt; men med disse Skrifter stod Thomas allerede i Opposition til Tidens førende Aander.

Af større Betydning blev Kampen mod *Averroïsterne*. Som allerede nævnt var Aristoteles blevet kendt i Europa gennem de arabiske Filosofer, og den betydeligste af dem var Averroës, der betragtedes som den største Autoritet i den peripatetiske Filosofi. Næsten uden Kritik sluttede man sig til ham, og særlig ved Universitetet i Paris var Averroïsterne under Ledelse af Siger fra Brabant et meget stort Parti. Deres ejendommeligste Theori var Monopsykismen, Læren om en fælles guddommelig Sjæl, hvorfra alle Menneskesjæle var emanerede, og som de stadig var Dele af. Det var en Lære, som ganske nægtede Individets Ansvarlighed og Udødelighed. Den var i Srid med Kristendommen, men det brød dens Tilhængere sig ikke om, de hævdede, at den var filosofisk sand, selv om den ifølge Troen var usand.

For med Kraft at kunne modarbejde denne falske Filosofi gik Thomas tilbage til Aristoteles selv i Stedet for som de andre at nøjes med Arabernes Gengivelser. Under et Ophold i Italien (1262 — 68) samlede han nogle græske Oversættelere, som saa foretog en Oversættelse af Aristoteles fra Originalsproget. Allerede i sin *Summa contra gentiles*, hvormed han vilde paavise Kristendommens Sandhed overfor Muhamedanerne, gør Thomas flere Steder opmærksom paa, at Aristoteles i Originalen er anderledes end hos Averroës. Og da Oversættelsen var færdig, begyndte han paa en stor Kommentar til den græske Filosof. Samtidig skrev han paa Pavens Opfordring en Afhandling om den græske Kirke, *Contra errores Græcorum*, og under Opholdet i Italien forfattede han det nye Officium til Christi Legems Fest, der viser os Thomas fra en anden Side, som en Mester i Digtkunsten.

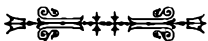
I Aaret 1268 vendte den store Theolog tilbage til Paris for at rette Hove:slaget mod Averroïsterne. Kun 4 Aar blev han der nu, men det blev Kampaar, som førte til en hel Spaltning paa Universitetet, og som endte med Averroïsternes Nederlag, idet en Række af deres Theser blev forkastet af Erkebiskoppen af Paris. Forsaavidt sejrede Thomas over alle Modstandere, og dog kendte ingen hans Hovedværk, den store *Summa theologica*, som han var begyndt paa i disse Aar, men aldrig naaede at faa færdig.

Men medens Thomas saaledes vandt Sejr over de forskellige filosofiske Retninger, rejste der sig en stærk Modstand imod ham fra de konservative Theologers Side. Alle-rede længe havde man med Utilfredshed set paa hans Arbejde, der ikke fulgte de traditionelle Baner. Ogsaa de, der paa andre Punkter stod Thomas nær, Franciskanerne og en hel Del af hans egne Ordensbrødre, var utilfredse. Det var for dem, som havde Thomas helt forladt Augustin og Kirkefædrene, som var Theologiens Støtter. Stor Forargelse vakte hans Lære om den menneskelige Erkendelse, fordi han hævdede, at Menneskene kunde erkende noget, ja end-ogsaa Gud, uden Guds direkte Medvirkning. Betegnende for de Konservatives Tanker er den berømte engelske Franciskaner Roger Bacons Ord (1271): »I de sidste 40 Aar har nogle gjort sig selv til Magistre i Theologi og Filosofi, skønt de aldrig har lært noget ordentligt. Det er de unge, som hverken kender sig selv eller Verden eller den filosofiske Tale. Det er de unge i de to Ordener, som Albert og Thomas og andre, der ofte træder ind i Ordenen, naar de knapt er 20 Aar gamle.« I 1271 rettede Dominikanernes Generalkapitel en indtrængende Advarsel til Ordensbrødrene om ikke at lægge for megen Vægt paa Filosofien, men fordybe sig i Theologien. Der var ingen Tvivl om, hvem denne Advarsel i særlig Grad gjaldt. Fra denne Side havde Thomas sin ivrigste Modstander i Robert Kilwardby i Oxford, senere Ærkebiskop af Canterbury, der ligefrem betragtede Thomas's Lære som en Fare for Kirken. Flere Gange forsøgte man at faa nogle af nogle af hans Theser forkastede af den kirkelige Autoritet, men det lykkedes først efter hans Død; da skete det baade i Paris og i Canterbury.

Men det lykkedes de konservative Theologer at faa Thomas kaldt bort fra Paris, hvor han var blevet Universitetets berømteste Lærer. I 1272 blev han kaldt til Italien, og man overdrog ham at lede den theologiske Undervisning for Dominikanerne i Neapel, der skulde være Hovedsæde for Ordensbrødrenes Studier. Det saa ud som en Forfremmelse, men var kun lidt imod at undervise ved Europas berømteste Universitet.

Det har sikkert været bittert for Thomas, der arbejdede kun for Kirken og for Gud, at se sig behandlet, som om han var til Skade for Kirken, og bittert har det været at maatte forlade Paris, hvor han var den første af alle og stod i en straalende Virksomhed, og endnu var han kun 47 Aar gammel, i Besiddelse af hele sin Kraft. Men dermed var ogsaa hans Kraft brudt. Knap et Aar arbejdede han endnu, men saa kunde han ikke mere. Det var den 6. December 1243, at han efter den hellige Messe lagde sine Sager af Vejen, han vilde ikke skrive mere. Br. Rainald trænger ind paa ham, han skulde dog fortsætte sit store Værk, men Thomas svarer: »Rainald, jeg kan ikke mere. Thi alt, hvad jeg har skrevet, forekommer mig som Avner.« Hurtigt gik det nu mod Døden, som Thomas med Tillid saa i Møde. Da Paven opfordrede ham til at komme til Konciliet i Lyon som Raadgiver, adlød han, men paa Vejen indhentede Døden ham. Først laa han syg hos en Slægtning, men Thomas vilde dø i et Kloster, og man bragte ham saa til Cistercienserklosteret Fossanova i Kampagnen, hvor han den 7. Marts 1274 lukkede sine Øjne.

Da Thomas laa for Døden, var det hans Trøst, at han ikke havde arbejdet for Mennesker, men kun af Kærlighed til Gud. Og havde Menneskene end tilsidst miskendt ham, havde han dog naaet sit Maal, da Gud tog ham til sig. Og alt som Aarene gik, saa ogsaa Menneskene mere hans Storhed. Det gik den hellige Thomas af Aquino som saa mange af Aandens Stormænd, at først Efterverdenen helt har kunnet værdsætte hans Værk. Men saa har det ogsaa vist sig levedygtigt, saa at det staar endnu, 700 Aar efter.

Haabet om Union mellem de kristne Kirker.

(Sluttet.)

Da Kardinal Mercier i sin Slutningstale havde stillet det Spørgsmaal: Hvad skal vi Katholikker nu gøre for Kirkernes Union? mindede han først om de forskellige Pavers Skrifter og Udtalelser og viste, hvorledes denne vigtige Sag altid havde ligget Paverne paa Sinde, og ikke mindst Pius XI.

Kardinalen fortalte ikke selv, men man beretter fra andre Sider, at den Hellige Fader skulde have sagt et Ord, som, hvis han virkelig har udtalt det, kaster et overraskende Lys paa hele Situationen, som den nu er: »Forsynet har valgt mig til Pave, for at jeg skal arbejde paa Kirkernes Enhed. Jeg føler det i min inderste Sjæl!« Da han aabnede Jubelaaret, talte han ogsaa om Samtalerne i Mecheln og sendte de forskellige Deltagere sin Velsignelse. Og paa Nikæa-Konciliets Aarsdag, i 1924, mindede han alle Præster om, at de med stor Taalmodighed og stolende paa Guds Naade skulde søge at fjerne alle Fordomme og urigtige Opfattelser, som endnu skiller den katholske og de orthodoxe Kirker.

Vi maa, tilføjede Kardinal Mercier derpaa, gøre de Kristne i Orienten opmærksomme paa, at der hersker fuldstændig Overensstemmelse mellem de latinske og orientalske Kirkefædre. Vi bør søge at fremkalde Meningsudvekslinger angaaende dette Punkt og gøre det med stor Broderkærlighed. Vi maa efter den hellige Paulus's Forbillede nære stor Sympathi for vore adskilte Brødre, gaa dem i Møde med den største Kærlighed og prøve paa at forstaa deres Følelser og deres Hjerter, have Tillid til dem, for at de kan have Tillid til os, med et Ord: søge at opnaa en stærk Fortrolighed.

Lad os vise Ærbødighed for deres Overbevisning og deres Skikke.

Vi maa ikke med Vold aabne deres Samvittigheds Port, men værte, til den bliver aabnet for os, og i Mellem-

tiden prøve paa at fjerne Hindringerne og især bede Gud hjælpe os.

Og særligt vore Brødre i Orienten fortjener, at vi behandler dem med Kærlighed. De har jo de samme Sakramenter som vi — de ærer Guds Moder og de andre Helgener ligesom vi. Men de holder fast ved deres Skikke. Lad os sige dem, at Meningen ikke er, at de latinske Skikke skal indføres i de orientalske Kirker. Pave Leo XIII har forsikret det paa den mest bestemte Maade, og den nye kirkelige Ret forbyder endog en orientalsk Kristen at gaa over til den latinske Ritus, naar han bliver Katholik. De orientalske Kirkers Riter skal bibeholdes. De skal være et Symbol paa, hvorledes den ene sande Kirke i sit Skød forener alle Folkeslag og alle Tungemaal.

Tilslidst knælede hele Forsamlingen i den dybeste Bevægelse, mens Kardinalens høje Skikkelse lyste Velsignelsen over dem. Da han under jublende Begejstring forlod Salen, vendte han sig lige ved Døren imod en Skare russiske Børn, som var tilstede, lagde Hænderne paa Hovedet af dem og velsignede dem med et saa vindende Smil paa sit lysende, ligefrem forklarede Ansigt, at Tilskuerne ikke kunde holde deres Taarer tilbage. Det var den katholske Kirkes Smil til sine Brødre i Christus.

* * *

Maa vi nu til Slut have Lov til at anvende Kardinalens Ord paa de Forhold, vi lever under her i Landet, og spørge os selv, hvad der i saa Henseende er vor Pligt som danske Katholikker.

Hvad kan vi gøre med Hensyn til den theoretiske Side af Sagen?

Til at begynde med er der en Bemærkning af største Vigtighed at gøre: nemlig at den troende ikke maa mene og sige til sig selv, at denne theoretiske Side af Sagen udelukkende angaar Præsterne, og altsaa afholde sig fra — ved given Lejlighed — at tale om disse Spørgsmaal til Ikke-Katholikker. Grunden dertil er meget simpel: nemlig at Præsterne ikke har en Tiendedel af den Indflydelse paa Ikke-Katholikker, som en Lægmand har. Præ-

sterne kommer ikke i Kontakt med dem, de lever ikke sammen med dem. Alene det, at de er Præster, gør dem altid mere eller mindre mistænkelige i andres Øjne. Og Kendsgerningerne beviser det tydeligt: meget ofte, naar der kommer En til en Præst for at blive Katholik, er den første Indskydelse kommen fra Samtale og Berøring med en Katholik i hans Familie eller med en Ven, og det hænder ikke saa sjældent, at den, der saaledes har haft en afgørende Indflydelse paa en anden, ikke en Gang selv ved det.

Det vilde være umaadeligt interessant at undersøge dette Spørgsmaal i Enkelthederne og vise, paa hvilken mærkelig Maade man undertiden kan arbejde paa en Sjæls Omvendelse. Men det vilde føre os for vidt. Sagen ligger altsaa ganske klart: hver enkelt troende kan udøve et virkeligt Apostolat, og han har ikke Lov til at unddrage sig. Men hvorledes skal det ske? Det er Spørgsmaalet.

Først og fremmest er der noget, som absolut maa fremhæves: og det er, at Diskussioner yderst sjældent fremmer Sagen.

For det første er de almindelige Troende — paa ikke mange Undtagelser nær — ikke forberedte ved Studier til at tage alvorlige apologetiske Diskussioner op, og den Maade, de fremstiller Sagen paa, kan gøre mere ondt end godt. Men dernæst og ganske særligt: disse Diskussioner gavner i Reglen intet, fordi de har et forkert Udgangspunkt.

At forsvare den katholske Kirke mod de utallige Indvendinger: Afladshandel, Galilæis Domfældelse, Præsternes Cølibat; alt dette kan være meget godt og er ogsaa strengt nødvendigt, saafremt Modstandere angriber os og saaledes forpligter os til at følge dem paa deres Terræn. Men i og for sig er det jo ikke det, det drejer sig om. Det lyder maaske besynderligt, men hvis nogen tvivler om det, saa lad ham faa et slaaende Bevis herpaa ved at læse Historien om den berømte Oxford-Bevægelse i den engelske Kirke. Et Geni som Newman, hvis »Apologia pro vita sua« enstemmigt roses som et af den engelske Literaturs Mesterværker, værdig til at sammenlignes med Sankt Augustins »Confessiones«, var ikke længe om at se, hvor tomme

alle disse Indvendinger er. Og alligevel gjorde han ikke Skridtet, — han ventede Aar efter Aar, til han endelig gik over til den katholske Kirke. Og hans gode og ædle Ven Pusey døde som Anglikaner.

Vi har Hundreder af Gange forklaret alle disse Punkter, og alligevel vender de altid tilbage. — Naar den, der diskuterer, er naaet til den sidste Indvending, har hans Modstandere glemt Beviserne for den første; og efter hundrede Gange at have bebrejdet os det samme, begynder de med frisk Mod igen. Alle disse tusinde Spørgsmaal hypnotiserer Ikke-Katholikerne og fjerner Opmærksomheden fra det eneste Hovedpunkt. Og hvad er det?

Vi er her ved en Mangel paa Logik i Tankegangen, som vilde virke ligefrem overraskende, hvis Mangel paa Logik overhovedet kunde overraske os. Thi for at sige det rent ud: et Menneske, der bruger sin sunde Sans, der tænker, maa kunne indse, at en kristen Kirke, udover den katholske, er absolut umulig. Jeg siger: et Menneske, der tænker! Thi, hvis man er af den Mening, at Religionen er en Følelsessag, en Hjertesag, som ikke har noget med Forstanden at gøre, ja, saa er vi færdige, saa kan vi godt faa en Snes kristne Kirker til: det skader altsammen ikke noget. Men, hvis man mener, at i dette det vigtigste Spørgsmaal, der stilles os her paa Jorden, har Menneskets ædleste og største Evne, den, som karakteriserer ham som tænkende Væsen og hæver ham over alle andre Skabninger, nemlig Forstanden, sit Ord at sige, og hvis man gør Brug af denne Forstand paa en normal Maade, saa maa man komme til den Slutning: enten Katholicisme eller Heden-skab. Der gives ingen Mellemsvej!

Lad os betragte de Kristne, som staar udenfor den katholske Kirke. De tror paa Evangeliet; de tror, at Jesus har sagt til Apostlene: »Jeg vil være med Eder indtil Verdens Ende.« Altsaa ogsaa med deres Efterfølgere; — Frelseren vidste jo godt, at Apostlene ikke vilde leve indtil Verdens Ende.

Nuvel, af to Ting denne ene: Enten har Christus ikke holdt dette Løfte, men har forladt Apostlenes Efterfølgere i det sekstende Aarhundrede, for at gaa over til Luther —

og saa er han en Bedrager — altsaa væk med ham, og væk med hele Kristendommen.

Eller ogsaa har han holdt dette Løfte, og da er han endnu den Dag i Dag med den blandt Kirkerne, som alene gør Fordring paa det Privilegium, som ingen anden Konfession gør den stridig, og som jo er en historisk Kendsgerning, der ikke nægtes af nogensomhelst: den apostoliske Succession ved Pavernes uafbrudte Række.

Her kan ingen Spidsfindighed hjælpe til at finde Vej ud. Hvis Christus er med den katholske Kirke, saa taler han gennem dens Ledere. Man er altsaa sikker paa ikke at tage fejl ved at følge dem. Og saa snart dette ene Punkt indrømmes, følger alt det andet af sig selv: Ufejlbarheden, Præsternes Cølibat o. s. v. Man bør ikke længere spille sin Tid paa at bevise Ting, som allerede er beviste i Forvejen.

Hvis vi altsaa betragter de Mennesker udenfor vor Kirke, som ikke tror paa Christi Guddom, kan vi kun sige, at de er konsekvente, at de er logiske. Heldigvis er de fleste ikke logiske, og for en Gangs Skyld er det meget godt, fordi det behøver vel ikke at bevises, hvor meget de troende og fromme Protestanter f. Eks. staar over de moderne Hedninger. De er jo døbte, og Himlen staar dem aaben, dersom de dør i god Tro og i Guds Naade.

Men nu ser man ogsaa, hvor meget Argumenter af den Art er vanskelige. Thi man har ikke Ret til at rokke en Protestants gode Tro, hvis man ikke er i Stand til at give ham noget sikkert til Gengæld, thi ellers styrter man ham maaske i Vantro. Og dertil udfordres en apologetisk og theologisk Dygtighed, som ikke er given alle og enhver.

Men nu kommer Spørgsmaalet paany: hvis den almindelige troende ikke saa let maa fremkalde Diskussion, hvad kan han saa gøre? Der gives en Argumentation langt mere solid end alle Diskussioner, som absolut alle kan fremføre og som ogsaa er den mest virksomme: det er at sige klart og ligefremt det, den katholske Kirke lærer. Man aner ikke, hvilken Virkning alene den klare Fremstilling af vor Kirkes Tro kan udøve. Den faar en uhyre Mængde Indvendinger til at forsvinde; og her mere end andetsteds gælder det, at det at fremstille Problemet tydeligt, er det

samme som at løse det. Men dertil behøves at kende Religionen, og lad os sige det ganske stille: her kniber det undertiden i høj Grad. Altsaa Parolen er: lær din Tro at kende til Bunds, lær din Katekismus, saa Du kender den som dine Lommer. Saa er du den mest storartede Apologget, Kirken kan ønske sig.

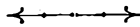
Dette med Hensyn til den theoretiske Side af Sagen. Men det er jo kun en Del af vort Apostolat og ikke engang det vigtigste. Hvad er vor Pligt fra et moralsk Synspunkt? Svaret er: det er det, det kommer an paa. Det indbefattes i det ene Ord: Kærlighed.

Vore Brødre Protestanterne lever i Vildfarelsen, men de er vore Brødre, og vi bør vise det og elske dem som Brødre.

Det er sammenfattet i faa Ord Indholdet af Kardinal Merciers Tale, og det rummer hele vort Program. Tilbage bliver kun at virkeliggøre det i det daglige Liv. Et eneste elskværdigt Ord kan faa en saa stor Virkning paa et Menneske! Og lad os huske, at denne gode Virkning bliver til Gavn for vor Religion. Thi saadan er Menneskene nu engang; de skiller ikke ens Personlighed fra ens Stilling eller ens Overbevisning. Hvis nogen, som tilfældig er Katholik, er imødekommende overfor dem, saa siger de: Katholikkerne, det er elskværdige Mennesker! Og det skal vi jo være. Som rigtige Katholikker maa vi søge at efterligne vor Frelzers Godhed og Blidhed. Og handler vi dernæst ikke alle ubevidst efter det gamle latinske Ordsprog »ab uno disce omnes« — »kender de en, saa kender de dem alle«. Netop derfor er enhver af os ansvarlig for det, om anderledes troende har en god Mening om og Sympati for vor Kirke og vore Trosfæller eller ej. Det er nu ikke altid let at vise sig lige elskværdig overfor alle og enhver. Vi har jo alle vore Nerver, og Humøret er ikke altid lige glimrende. Men vi skal beherske vore Nerver, og i dette Tilfælde er det en højst nødvendig Spægelse, ogsaa den mest værdifulde i overnaturlig Henseende.

Vil vi drage vore Brødre til os, saa lad os elske dem. Vil vi opnaa, at de elsker vor Religion, saa lad os gøre den elskelig i vor Person. Dermed er alt sagt. Den Maade, vi danske Katholikker skal opføre os paa, for her i Lan-

det at fremme vor hellige Religions Sag, rummes i tre Ord: det første er Kærlighed! — det andet er Kærlighed! — og det tredje er altid paany: Kærlighed! *L. De Vos.*

Et 100 Aars Minde.

Den sidste Dag i denne Maaned er Hundreedaarsdagen for Kardinal Lavigeries Fødsel, og han vil blive mindet mange Steder i den katholske Kristenhed, først og fremmest i sit Fødeland, Frankrig, og i Afrika, hvor hans store Livsgerning blev gjort.

I 1860 havde Lavigerie som 35-aarig Præst været med til at uddele Almisser blandt de lidende Kristne i Syrien og havde der faaet Tanken om et Missionsarbejde i Orienten. Han blev kort efter Biskop af Nancy, og i 1867 blev han udnævnt til Ærkebiskop af Algier. Gejstligheden i Nancy vilde gerne have beholdt ham, men Biskoppen mente at have en større Opgave i Afrika. »Jeg vilde aldrig have forladt eder,« svarede han sine Præster, »hvis det kun drejede sig om et andet Stift, men her er der Tale om at forkynde Evangeliet for et næsten fuldstændig heidensk Folk, der ved Kærlighed skal føres til Christus.«

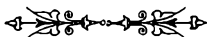
Den nye Ærkebiskops første Tanke var at bygge Høspitaller rundt omkring i Nordafrika blandt Kabylerne, der jo tidligere har været Kristne. Hans Idé var den samme som Charles de Foucaulds, at Kristne, bosatte iblandt Muhamedanerne, ved deres Eksempel skulde berede Vej for Missionærerne. Men endnu før man kunde begynde paa Virkeliggørelsen af denne Tanke, udbrød der en stor Hungersnød i Algier, og Tusinder af Mennesker døde af Sult. Regeringen evnede intet i den store Ulykke, men saa tog Ærkebiskoppen Sagen i sin Haand og fik organiseret en stor Hjælpeaktion. Af særlig Betydning for Fremtiden blev det, at Ærkebiskoppen samlede de mange forældreløse Børn i Kirkens Ejendomme.

Allerede længe havde man tænkt paa at faa dannet en særlig Orden, der skulde have Missionen i Afrika til Hovedopgave, og hvis Medlemmer skulde uddannes til dette

særlige Formaal. Ærkebiskop Lavigeries Forgænger var meget optaget af Planen, og nu blev den til Virkelighed. Tre unge Seminarister kom og tilbød sig til Arbejdet iblandt Araberne, og i 1869 blev de Hvide Fædres Orden stiftet, de første fire modtog Ordensdragten. Straks efter blev de sendt ud paa deres første Vandring blandt Araberstammerne, hvor de skulde tigge deres Brød og selv hjælpe de syge. Den arabiske Gæstfrihed var stor overfor Mennesker, der kom paa denne Maade, og da Missionærene selv kort efter, under den fransk-tyske Krig i 1870, led stor Nød, gjorde Araberne Gengæld og sørgede for, at ingen af de mange i de kirkelige Huse kom til at savne noget.

De Hvide Fædre tæller nu 550 Præster. 14 Apostoliske Vikariater i Afrika ledes af dem. De hjælpes i Arbejdet af 325 Hvide Søstre, 42 indfødte Præster, 265 indfødte Søstre og 3795 Kateketer. Der findes i deres Missioner 400,275 Kristne og 163,751 Katekumener, og i det sidste Aar plejede de 1½ Millioner syge.

Kort før sin Død skrev Kardinal Lavigerie: »Det er den Opgave, jeg har viet mit Liv, men hvad er eet Menneskeliv overfor saadan en Opgave! Jeg har næppe været i Stand til at skitsere Arbejdet i grove Træk. Jeg har kun været Ørkenens Røst, der kalder paa andre, der skal berede Vej for Evangeliet. Mit kære Afrika, jeg dør ujen at have kunnet gøre andet for dig end lide, men ved mine Lidelser har jeg vundet Apostle for dig« B. J.

Min gamle Lærer myrdet for Troens Skyld.

Af J. Olrik.

Var der noget, jeg havde glædet mig til, naar jeg engang kom til Rom, saa var det at komme til at tale med min gamle Lærer fra det Gregorianske Universitet, den franske Jesuit, Père Paul Gény, Professor i Filosofi. Da jeg i sin Tid studerede her, beundrede jeg hans Forelæsninger; der var en lysende Klarhed over dem; det er de

bedste Forelæsninger, jeg overhovedet har hørt. Og hvor var den Mand fin og interessant at se paa, hvor var han velgørende at se paa! Ja, og saa var han ogsaa barmhjertig, for han havde hurtigt opdaget, at jeg vilde blamere mig, hvis jeg blev kaldt op til en Diskussion, og saa lod han mig sidde. Men paa den anden Side var han den taalmodigste og venligste til at tale med mig privat og diskutere de Spørgsmaal, jeg forelagde ham; sidste Gang talte vi sammen i halvanden Time.

Hvor mange Gange har jeg ikke tænkt over, hvad han vilde sige, naar jeg sagde saadan og saadan o. s. v. Men nu skulde jeg virkelig have den Glæde at tale med ham. Ti Aars tænkte Diskussioner skulde afløses af nogle virkelige, og jeg skulde igen se hans fine Smil og mærke hans ridderlige Overlegenhed.

Straks da jeg kom i Lørdags, fik jeg i det franske Seminar at vide, at Père Gény ikke alene endnu var ved Universitetet, men ogsaa var hjemme. Jeg blev meget glad.

Jeg vilde imidlertid først tale med en anden af mine gamle Lærere, en af Direktørerne i det franske Seminar. Saa sidder jeg der, og vi er midt inde i en Samtale om Farvernes Realitet, da jeg paa eengang kommer til at nævne Père Gény. »Han er død, han er myrdet i Gaar«. Jeg stirrede fuldstændig uforstaaende paa Père Lerohellec.

Men desværre, det utrolige var kun altfor virkeligt.

I Gaar — Mandag — Formiddags vilde Père Gény gaa fra det Gregorianske Universitet, Jesuiterkollegiet, hen til en Nevø, der boede i Via San Basilio, kun nogle faa Hundrede Skridt fra, hvor jeg bor. Saa paa eengang møder han en ung Soldat med et blegt og vildt Ansigt; han gaar tilside for ham, men aldrig saasnt er han kommet forbi ham, før Soldaten drager sin Bajonet, lader den glimte i Luften og med frygtelig Kraft støder den i Ryggen paa Père Gény. Denne vakler og griber efter Muren, taber Bevidstheden og bliver i samme Øjeblik grebet af nogle tililende Folk. Soldaten løber bort. Saaret var dødeligt, og Père Gény udaandede nogle Minutter efter, at han var bragt ind paa et nærliggende Hospital. Man fik lige givet ham den sidste Salvelse forinden. — Soldaten blev grebet. Han havde blot villet myrde en Præst; han havde lige i Forvejen læst Rocambole. Han kendte ikke Spor til Père Gény.

Jeg var inde i den lille Kirke, der hører til det Gregorianske Universitet. Der stod min kære gamle Lærers Baare. Gammel, naa ja, han var 53 og kunde endnu have udrettet store Ting i mange Aar. Jeg saa gamle Kardinal Billot gaa ud helt krumbøjet. Jeg saa den Hel-

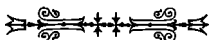
lige Faders Maestro di Camera Mgr. Caccio Dominioni komme.

Sørgeligt! Jo vist sørgeligt! Men alligevel: Kunde jeg ønske min gamle Lærer en skønnere Død end den at blive dræbt for Troens Skyld. »Hvo, der mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.« — I Morgen vil jeg læse den hellige Messe for Père Gény; men det bliver mere for at opnaa hans Forbøn end for at opnaa Sjælefred for ham.

— — — — —
Saa sad jeg noget efter i Propaganda-Kollegiet og talte med Monsignore Drehmanns, Kardinalens elskværdige Rejseledsager i Norden. Han sagde til mig: »Saa var det Père Gény! — Jeg var lige to Minutter i Forvejen kommet nøjagtig forbi det samme Sted. Det kunde altsaa lige saa godt være blevet mig.« — Jeg lykønskede Monsignore Drehmanns. —

Nu har jeg allerede kendt to, der er blevet dræbt for Troens Skyld, Monsignore Budkiewicz og Père Paul Gény.

Rom 13. Oktober 1925.

Værdifuld Kilde til Oplysning om katholsk Liv i Frankrig.

Det er nu et Aars Tid, siden det franske Ugeblad »*la Vie Catholique*«*) gik af Stabelen. Det har Ydre som en Avis og byder paa 12 store tættrykte Sider. Efter de ledende Artikler, der fylder de første to Sider, inddeles det i følgende Afdelinger, hver paa to Sider: Det religiøse Liv, Det litterære Liv, Kunstens Liv, Videnskabens Liv og Det sociale Liv.

Medarbejdere ved Bladet er simpelthen alle, der i Frankrig har Navn som katholske Skribenter. Det har hurtigt slaaet igennem og tæller nu over 40 000 Abonnenter. I alle katholske Kredse har man med største Glæde hilst det nye katholske Organ Velkommen, hvad talrige Skrivelser, som Bladet har modtaget, vidner om.

»*La Vie Catholique*« har i Virkeligheden ogsaa udfyldt en stor tom Plads. Vel fandtes der talrige katholske Blade

*) Chef-Redaktør: Francisque Gay. Administration: 3, Rue Garancière, Paris. Abonnement for Udlandet 30 fr. aarligt.

og Tidsskrifter i Frankrig i Forvejen. Men alle havde de deres specielle Interesser og Begrænsning. Intet søgte, som »la Vie Catholique« gør, at resumere det katholske Liv i Frankrig.

Dette Blad gør en altsaa i Stand til at følge med i alt (af Betydning), som foregaar i det katholske Frankrig.

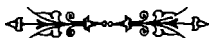
Oven i Købet vil man desuden deri finde en Oversigt over de vigtigste katholske Foreteelser Verden over. »La Vie Catholique« viser, hvor livskraftig Kirken trods alt er i Frankrig. Hvor er der mange katholske Kræfter i Bevægelse indenfor selve det religiøse, indenfor Litteratur, Kunst, Videnskab og det sociale Omraade!

Dette Blad har sikkert bidraget til og vil i Fremtiden bidrage til at give de franske Katholikker Selvtillid. De har umaadeligt store Opgaver at løfte, det er sandt, men de har ogsaa mange og store Kræfter til Raadighed. En af den franske Kirkes Svagheder har hidindtil været svigtende Samarbejde. Dette Blad vil sikkert afhjælpe denne Mangel og bringe de mange Elementer sammen i en fastere Enhed.

Som man ser, er det et højst interessant Tidsskrift, ikke blot for de franske Katholikker selv, men ogsaa for os andre, der gerne vil følge lidt med i det katholske Liv i Frankrig og nyde godt af de Frugter, der høstes der. Navnlig er det af største Betydning for den, der vil følge med i den katholsk-franske Litteratur.

Intet Blad vil kunne give en en fyldigere og mere levende Forbindelse med det katholske Frankrig end »la Vie Catholique«.

C. B.

De katholske Børn paa Landet.

Min Tak var oprigtig ment, min Bøn om Hjælp inderlig og indtrængende. Den ventede Støtte svarede ikke til mine Forventninger. Ogsaa Bitterheden af denne Skuffelse maatte jeg smage, men gerne vil jeg udsætte mig for en Gentagelse.

Tro mig, hvis det ikke var nødvendigt, vilde jeg ikke paatage mig de mange Sorger og Bekymringer, et Foretagende bereder en, naar det er henvist til tilfældig Hjælp. Jeg vil forsøge alt, vove alt, ja endog risikere den Skam at maatte lukke Hjemmet, næsten før det bliver aabnet.

Fuglen forlader ikke sin Rede, før den er flyvefærdig

og har øvet sig i at forsørge sig selv under Forældrenes Ledelse.

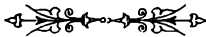
Hvis man lader Børnene gaa deres egne Veje i 14-Aars Alderen, hvem tager saa Frufterne af alle de Ofre i Penge og Arbejde, man har bragt for dem i den yngre Alder?

Hvis disse Børn ikke var forældreløse, eller hvis de havde et Hjem, som kunde magte sin Opgave! Men Forholdet er det, at de af en eller anden Grund mangler deres naturlige Forsørgeres Omsorg. Derfor har jeg aabnet dem et Hjem, et Fristed, og beder om en lille Skærv eller en velvillig Tanke. Gør det for Ungdommens Skyld, og spar mig for den Hjertesorg at maatte lukke Hjemmet og sende dem ud i det uvisse.

Nakskov 18.—10.—25.

Pater A. Smitz.

Hr. August Diemar, den utrættelige Indsamler til Børnehjemmet og Ungdomshjemmene i Nakskov, savner i højeste Grad regelmæssig Hjælp til Afhentning af Sagerne. Hvis der skulde findes nogen, som vil ofre sin Tid i den gode Sags Tjeneste, bedes han venligst henvende sig til Hr. August Diemar, Skindergade 32, Kjøbenhavn.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen meddeler, at det Apostoliske Vikariat er flyttet til Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Biskoppen træffes som sædvanlig Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 4^{1/2}—6^{1/2}.

— Den Katholske Højskole begyndte sine Møder Tirsdag den 13. ds. Salen i Stenosgade, hvortil Møderne igen er forlagt, var fyldt til sidste Plads af en stor Tilhørerskare, der med Interesse hørte Pastor Bernh. Jensen fortælle om Valfarten til Rom og glædede sig over de mange smukke Lysbilleder.

— Ungdomsbasaren tegnede sidste Søndag til at blive den sædvanlige Sukces. Der var en Mængde Mennesker, og der var god Vilje til at give. Særlig »Stringendo«s udmærkede Koncert om Eftermiddagen havde samlet en stor Tilhørerskare med Hs. Højærværdighed Biskoppen i Spidsen. Pastor Koch var i straalende Humør og haabede, at Mandag Aften vilde svare til Søndagen, saa at han kunde faa de nødvendige Penge ind.

Fredericia. Foreningen »Sankt Knud« har, efter at der i ca. 8 Aar ikke har været spillet Komædie paa Sko-

lens og Menighedens lille Scene, gjort Forsøget, som lykkedes over al Forventning. Rollerne i de to smaa Stykker udførtes af Dilettanter, hvoraf flere for første Gang saa Rampelyset »fra den anden Side«; og da de kun har øvet i ca. 1 Maaned, et Par af dem endda kortere, maa man, efter det Bifald at dømme, som lød ved Tæppets Fald, sige, at de klarede det fint. — Stykkerne spilledes 3 Gange, nemlig Søndag Eftermiddag som Generalprøve, Søndag Aften den egentlige Festaften med efterfølgende Dans for de Tilstedeværende, og Mandag Aften Slutopførelse. Alle 3 Gange spilledes for fuldt Hus, hvilket vel nok er den bedste Paaskønnelse af de Optrædendes Arbejde.

—k—

Ungdomsbasarens Bortlodning.

A-Serien:

309	845	839	707	251	149	669	765	639	607	563	145	22	100
513	547	454	666	589	158	872	439	143	383	893	703	122	

B-Serien:

528	34	305	183	540	272	295	701	373	237	680	537	152	27
173	114	393	544	99	322	144	851	356	313	570	316	386	988

C-Serien:

600	110	976	148	417	155	717	568	111	197	923	480	80	96
781	529	597	109	50	261	844	299	828	748	653	882	909	118

Desuden: Kitbag 61. Lysedug 20. Koks 12. Violin 30. Tinvas 47. stor Dukke 89. Sofapude 17. Frugtkurv 41. Thedug 46 A. Dukkestue 28 (gul). Kaffedug 81. Sko 57.

Gevinsterne afhentes i Stenosgade 4 A.

Credo. Okt. 1925. Indhold: Panegyriskt ode. — Gammalsvenska böner till Guds moder. — Rosenkransen. — Birgittas Hus i Rom. — Ingvigningen av Sancta Maria kyrka i Oskarström. — Från Credos torn. — Introibo ad Altare Dei. — Våra katolska hem. 1. Den heliga Birgitta. 2. Påvens sommarferier. 3. Hälsning från svenska sjömän. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

Italiensk og Fransk.

Katholsk italiensk Dame (fra Toscana) meget kultiveret, perfekt i Fransk, giver Undervisning til Viderekomne og Begyndere. Henvendelse til Frøken Andersen, Telef. Vester 495 y.

Indsamlingsbøsser til haardt tiltrængte sønderjydske katolske Kirker sendes med Glæde pr. Post. Reflectanter bedes venligst blot sende et Brevkort desang. til Pastor B. Jensen, Bredgade 64^a K.

Ædle Velgørere

bedes godhedsfuldt betænke de katolske Hjem i Naskov med allehaande Gaver, at vi rigtig kan komme godt og velsignelsesrigt i Gang dernede.

Besked om Gaver modtages daglig fra 10—2. Tlf. Byen 6555.

Giv og giv med Glæde!

Kirkelig Kalender.

25. Okt. 21. Søndag eft. Pintse.	1. Nov. 22. Søndag efter Pintse. Alle Helgens Dag.
26. — M. Evaristus, Pave og Martyr.	2. — M. Alle Sjæles Dag.
27. — Ti. Vigilie.	3. — Ti. Oktavdag.
28. — O. Simon og Judas, Apostle.	4. — O. Karl, Biskop og Bekender.
29. — To. Ferialdag.	5. — To. Relikviefest.
30. — F. Ferialdag.	6. — F. Oktavdag.
31. — L. Vigiliefastedag.	7. — L. Oktavdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 27. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Hs. Højærværdighed Biskop Brems: Præst og Ordenssøster.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag
d. 25. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Aandelige Øvelser i Ordrup.

Exercitier for Damer afholdes i St. Andreas Kirken i Ordrup
i Dagene fra Sønd. d. 18. til Sønd. d. 25. Oktober. Begge Dagene
mediberegne. Hver Aften er der Foredrag Kl. 8, dog bortfalder
Foredraget Lørd. d. 24.; Sønd. d. 25. er der Fælleskomm. Kl. 8 og
Afslutning Kl. 5.

Eksercitier.

Fra Søndag den 25. Oktober til Søndag den 1. November af-
holdes der i Jesu Hjerter Kirke *Eksercitier* for katolske Mænd
og unge Mænd. Det første Foredrag Søndag den 25. Okt. Aften
Kl. 6 (Adgang for alle). De paafølgende Ugeage holdes der Fore-
drag hver Aften Kl. 8. Lørdag Aften bortfalder Foredraget. Søn-
dag den 1. November Morgen Kl. 8 Prædiken og Fælleskommun-
ion. Søndag Aften (den 1. Nov.) Kl. 6 Slutningshøjtidelighed
(Adgang for alle). Alle katolske Mænd og unge Mænd indbydes
venligst til at deltage i disse Eksercitier.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens Kl.
8 i »Columbus«, Aaboulevardens 21.

Pastor F. F. Maurer agter at begynde en **Gennemgang af
Troslæren** og dermed sammenhængende Spørgsmaal, eventuelt
ogsaa Forklaring af udvalgte Bibelsteder. Alle er velkomne hver
Torsdag Aften Kl. 8—9 foreløbig i Præstens Privatbolig, Boyes-
gade 8^a.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Tirsdag d. 3. Novbr. Andespil i Charl. Palmehave Kl. 8.
Onsdag d. 25. Novbr.: 5aarig Stiftelsesfest i Gl. Bellevue, Klamp-
penborg Nærmere herom senere.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Portø) modtages paa alle Pøstkontører, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontø (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 44.

Søndag den 1. November.

1925.

INDHODLD: Alle Helgens Fest. — Frelsen hos Gud. — St. Thomas's aktuelle Betydning. — En Bog om Døden. — Den russiske Kirkes Stilling. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Alle Helgens Fest.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Lad os alle glæde os i Herren ved at fejre Festen til Ære for alle Helgen, over hvis Højtid Englene glæder sig og priser Guds Søn i Kor.

Ps. 32. Jubler i Herren, I retfærdige; for de retsindige sømmer sig Lovsang. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Almægtige, evige Gud, du, som har givet os ved een Fest at ære alle dine Helgeners Fortjenester, vi beder dig, at du paa de mangfoldige Talsmænds Forbøn vil skænke os din Naades rige Fylde, som vi attraar. Ved vor Herre ...

Læsning af Johs. Aabenbaring, 7. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 33. Frygter Herren, alle hans hellige; thi de, som frygter ham, mangler intet. De, som søger Herren, skal ikke lide Mangel paa noget godt. Alleluja, alleluja.

Matth. 11. Kommer til mig, alle I, som er bekymrede og besværede, og jeg vil vederkvæge eder. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 5, 1—12 (Saligprisningerne).

Ofring (Offertorium).

Visd. 3. De retfærdiges Sjæle er i Guds Haand, og Ondskabens Kval skal ikke berøre dem; for de uforstandiges Øjne syntes de at dø, men de er i Fred. Alleluja.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi frembærer for dig vor Andagts Ofre; lad dem da blive velbehagelige for dig til alle dine Helgeners Ære og ved din Miskundhed til Frelse for os. Ved vor Herre ...

Kommunionvers (Communio).

Matth. 5. Salige er de rene af Hjertet; thi de skal se Gud. Salige er de, som arbejder for Fred; thi de skal kaldes Guds Børn. Salige er de, som lider Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmerige hører dem til.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi beder dig, giv dine troende Menigheder altid at glædes ved at fejre alle de helliges Minde og at skærmes ved deres stadige Forbøn. Ved vor Herre

...

Frelsen hos Gud.

Den hellige Johannes fortæller, at den store hvidklædte Skare, som han saa staaende foran Guds Trone i Himmelen, raabte med høj Røst og sagde: »Frelsen er hos vor Gud, ham, som sidder paa Tronen, og hos Lammet.«

Det, som Allehelgensfesten skal lære os, kan vi finde udtrykt i de Ord: Frelsen er hos vor Gud. Bare vi rigtig kunde gribe den Tanke! Frelsen er ikke i Penge og Magt og heller ikke i Proletariatets Diktatur. Den findes ikke i en sejrrig Krig, men heller ikke i Folkenes Forbund og den evige Fred. Frelsen faar vi ikke ved en

ny Samfundsordning, i det hele taget ikke ved nogetsomhelst her i Verden. Det var Helgenernes Overbevisning, at Frelse findes kun hos Gud.

Helgener har haaret sig meget forskelligt ad for at faa den, nogle gik i Kloster eller ud i Ødemarken, andre levede blandt Menneskene og virkede iblandt dem, ja herskede over dem. Men de var altid klare over, hvor Frelsen var at finde, og søgte den ikke andre Steder. Man kunde tænke sig, at denne Ringeagt for Verden maatte føre til, at de blev uden Betydning og ikke fik udrettet noget i Verden. Men det er lige omvendt. Netop Tanken om, at Frelsen ikke findes i Verden, gjorde dem saa uafhængige, at de først rigtig var i Stand til at virke og bringe Verden det bedste, bringe den nærmere til Gud.

Hvor er den Indvending mod Helgendyrkelsen, at vi derved tilsidesætter Gud, dog overfladisk! Vi ærer dem jo, fordi de kun søgte Frelsen hos Gud, fordi de havde den rigtige Opfattelse af Gud og satte alt andet til Side for at komme ham nær.

Saa simpel en Ting er Hellighed, det er kun at søge Frelsen udelukkende hos Gud. Og dog er det vanskeligt, for der er saa meget andet, der lover Frelse og ser ud, som om det kunde bringe det. Derfor er det vanskeligt at holde fast ved den Tanke, at kun hos Gud er Frelse.

Men de, der har gjort det Livet igennem, de faar Syn for Sagn, naar den Dag kommer, da al Verden ikke kan hjælpe dem; da aabner han, som de har søgt, sin Dør for dem og viser dem sin Frelse. Og saa holder de aldrig op med at synge: Frelsen er hos vor Gud!

St. Thomas's aktuelle Betydning.

Tale ved Festen i »Academicum Catholicum« d. 14-10-25.

Vi samles i Aften om St. Thomas. De har hørt fortælle om hans Liv, De vil høre sunget hans Hymner. Tillige mindes De, at han er en Guds Helgen. D. v. s., ja det ved De, hvad vil sige: Forbeder, Forbillede. Men er der mere

endnu? Enhver Helgen er et Forbillede for os i sit religiøse Liv og i Udfoldelsen af sit Kald, ikke alle er et Forbillede for os i det Arbejde, de udførte, paa den Tid og det Sted, Gud gav dem til Virkeplads. Men er St. Thomas ikke det? Udmærkede Mænd, deriblandt mange i Pavernes Række, har anset ham for at være ikke blot Forbillede som *Helgen*, men Forbillede som *Lærd*, ikke blot *Forbillede* som Lærd, et Forbillede, af hvis Virken man udvælger, hvad man finder egnet for sig, men selve Kirkens Lærde, Kirkens Tænker. Er den katholske Kirke da thomistisk? Nej, det er Thomas, der er katholsk, katholsk fra Isse til Saal, fra første Bogstav i »De ente et essentia« til det sidste Ord af hans Udlægning af Højsangen for Munkene i Fossanuova hin Martsdag i 1274. Jeg mindes i denne Sammenhæng, at Prof. Høffding har forset sig svært paa et enkelt Sted hos St. Thomas; jeg ved knap, hvor mange Gange Prof. ialt nævner det. St. Thomas siger i den theologiske Summa's første Dels 13. Kapitel, at Skabningen staar i Relation til Gud, men Gud kan ikke siges at staa i Relation til Skabningen. Hvor taabeligt, mener Prof., hvor der er Relation, er der Gensidighed. Jeg skal ikke her drøfte Sagen, som er Tilhørerne klar nok. De forstaar, hvorledes St. Thomas kan sige, at Skabningen staar i Relation til Gud, men Gud ikke til Skabningen. Paa samme Maade vil vi svare dem, der tror, at Kirken skal underkastes St. Thomas. Det er St. Thomas, der staar i Relation til Kirkens Sandhed, ikke omvendt. Men Kirken erkender denne Relations særlige Karakter. Den ser i St. Thomas en Guds Gave til Kirken. Da Kirken stod i sin middelalderlige Blomstringstid, da alle de naturlige Betingelser var bedst, sendte Gud St. Thomas som *Lyset til den kirkelige Videnskabs Oplysning*. Han prydede ham med alle Dyder, som smykker den sande Vise, Hjærtets Enfold, Sagtmodighed, Næstekærlighed og først og sidst Gudskærligheden. Og han gav ham en særlig og mærkelig Naadegave, en af dem, som Theologien kalder dem, der er »gratis datae«, og som er givet for de andres Skyld. For vor Skyld gav Gud St. Thomas den Naade én Gang at tage Fejl. De ved, at St. Thomas ikke tilkendte Guds Moder den ubesmittede Undfangelses Privilegium. Ikke fordi St. Thomas tænkte for ringe om sin Moder og Dronning. Sagen var dengang ikke

klart nok fremlagt for Theologien. Men først og fremmest, for at hin omtalte Relation ikke skulde skifte Retning for os Thomister. For at vise os, at St. Thomas, trods Dyder og uefterlignelig Visdom, er Kød og Blod, men Kirken Guds mystiske Legem.

Menneskers Venlighed har givet mig usle Lægmand den ufortjente Ære i dette glimrende Selskab at træde ind som en uskøn Glasperle i de gejstlige Taleres ægte Perlerad. Det er endog blevet mig tildelt at tolke denne Kirkens Forkærlighed for St. Thomas. Hvad er den nemlig andet end Kirkens Hævdelse af St. Thomas's til alle Tider aktuelle Betydning? Denne er det, jeg skal tale om. Og i de faa Minutter, jeg tør opholde den næste Taler, vil jeg hastigt betragte den aktuelle Betydning af St. Thomas's Person, St. Thomas's Lære og St. Thomas's Ry.

Der kan være mange Biting i Menneskers Religion. Og man skal ikke altid tænke ilde om dem. Ganske vist synes det sært, at man hører fortælle, hvorledes der er Mennesker, som i Ungdomsarbejdet mener, at Lysbilleder og Chokolade kan virke fremmede paa Ungdommens Fromhed. Og dog, vi er Sanssevæsener, Adgangen til Sjælens immaterielle Evner er gennem Sansernes Porte. Derfor er Menneskers Drømme om Himmeriges Glæder saa mærkelige. I en kendt Sang staar Linierne: »her er der skønt at leve, tungt at dø«. Det synes dem tungt at dø, fordi de dør fra Jordens Skønhed. Og for at hjælpe disse Sjæle bølger da Himmeriges Marker, dufter da Himmeriges Blomster, og klinger da Himmeriges Basuner. For at hjælpe dem til at længes hjem til Gud og Lammet, der er blevet slagtet.

Ikke saaledes St. Thomas. Vent ikke Blomster hos ham. Hans Stræben er alene den fuldkomnest mulige Erkendelse af og Kærlighed til Gud, hans Lov og hans Naade. Alt hvad han siger os, peger mod Gud, Gud, rensset saa meget fra alle menneskelige Bestemmelser, som Mennesker formaar. Theologien har selvfølgelig Gud til Centrum. Men hvor meget dette gælder om St. Thomas's Theologi, ses bedst af de store Stridigheder, den har forvoldt. Vi skal ikke plukke theologiske Høns med hinanden i Aften, men vi kan enes om, at naar St. Thomas siger, at der ikke er Distinktion mellem Eksistens og Essens indenfor det Skabte, saa er det fordi

han siger, at der ikke er Distinktion mellem Guds Væren og Væsen, og fordi han vil hævde sit Gudsbegreb i dets utilnærmelige Højhed. Og naar St. Thomas lærer, at Gud ogsaa er de frie Aarsagers primus motor, naar han f. Eks. siger: »Ved at bevæge de frie Aarsager ødelægger Gud ikke deres Virkens Frihed, tvertimod frembringer han den« (I, q. 83, a. 1, ad 3um), saa er det, fordi intet maa begrænse Guds Vælde.

Men saa svinder ogsaa den menneskelige Skønhed bort fra St. Thomas's Værk. Ogsaa den, der er sværest at savne, den menneskelige Personligheds Skønhed. Vi har blot den ydmyge Ordensbroder, der ikke kender et understreget *ego*. Hos andre Helgener rives vi med af deres menneskelige Personligheds Magt, det er ofte denne, der lokker og vinker os frem til deres Tale om Gud. St. Thomas drager kun den, der har *nok* i at høre om Gud. De kender St. Thomas's Svar paa Guds Spørgsmaal om, hvad han vilde til Gengæld for hans gudvelbehagelige Gærning. »Kun dig, o Gud!« Kun Gud. Og siger han ikke selv i den filosofiske Summa, at næsten al Filosofien sigter mod Erkendelsen af Gud?

Her har vi Grunden til, at gode Kristne kan fryse hos St. Thomas. Der er ingen Biting i hans Himmel. Der er ingen menneskelig Skønhed at finde hos ham. Kun Gud. Og det er tungt at dø fra den mægtigste jordiske Vælde, Personlighedernes Magt.

Men det er aktuelt. Det er altid aktuelt. Ikke blot fordi Himlen nu engang kommer til at bestaa i Guds Beskuelse, og vi er her for at berede os til Himlen, men ogsaa fordi Sekterne kun bæres af Personlighed. Deres Lære er falsk, Nid og Nag er negative Størrelser, der ikke kan bære oppe; de bæres af menneskelig Personlighed. Hvad andet beraaber Protestanterne sig for Tiden paa i Reformationen — kun dette: jamen, trods alt, Luther var en Personlighed. Det giver Glans over hans Værk. Men vi maa dyrke den thomistiske Menneskets Udslettelse for den højestes Trone.

Af denne St. Thomas's Samling om Læren om Gud erkender vi endnu et andet. Jeg tror, at jeg engang har hørt St. Thomas apologetisk kaldet en Humanist. Var han ikke i straalende Fylde Ejer af sin Tids Viden? Og foragtede

han vel den profane Viden? Bestemte han ikke Filosofien som særskilt Disciplin adskilt fra Theologien? Jo, alt indrømmet. Men dette gør ikke St. Thomas til Humanist. Humanisme er Dyrkelse af det menneskelige med Forglemmelse eller ligefrem Fornægtelse af det guddommelige. Thomisme er Katholicisme og derfor Underordning af Studiet af det menneskelige under Studiet af det guddommelige. Men netop Muligheden for at tage fejl af St. Thomas, hans faktiske dybe Interesse for menneskelige Sager, er af den aktuelleste Betydning. Humanismen er en falsk Skole, den udelukkende Supranaturalisme ogsaa. Hos St. Thomas er forbilledligt for os Forholdet mellem vort Studium af Gud og af Skabningen det samme som mellem de to Led i Kristendommens store Kærlighedsbud. De er lige store, men det første belinger og bestemmer det andet. Som vi elsker Næsten udaf vor Kærlighed til Gud, saaledes betinges Værdien af vor Erkendelse af Skabningen af vor Erkendelse af Gud. Jeg kender ingen bedre Formel end denne.

Jeg har ikke kaldt ovenstaaende Betragtninger for Frugter af Betragtningen af St. Thomas's Lære, men for Frugter af Betragtningen af hans Person. Det er nemlig væsentlig Fordringer, de stiller til *vor Person*, ikke til vor Erkendelse. Fordringer, som ingen af os kan honorere uden ydmyg Verdensforagt.

Gaar jeg over til St. Thomas's Lære, saa stilles jeg i den behagelige Situation, at jeg forstummer. Jeg kan begynde ved første Spørgsmaal i Summa's første Bog og fortsætte til sidste Spalte i tredje Bog, og jeg tror ikke, der er et Spørgsmaal, ja end ikke én Artikel af de Hundreder, Summa omfatter, som ikke indeholder et eller andet, der ogsaa har aktuel Betydning. For ikke helt at blive tavs, vælger jeg da et og andet saa omtrent i Flæng, idet jeg tænker paa, hvad der er allermest aktuelt, selve Dagens Spørgsmaal.

Naar jeg gør det, begaar jeg egentlig en Fejl. Det er ikke Thomisternes Hovedfejl at være overaktuelle. Synder Thomisterne mod Visdommens Regler for den rette Behandling af Aktualiteter, er det som oftest ved ikke at være aktuelle nok. Visdommens Regler paa dette Omraade anbefaler aldrig at gribe ind, medens Aktualiteten er i Udvikling. Lad Døgnets Tænkere først faa tænkt og ført deres Fejder

i saa mange Uger, Maaneder eller Aar, som der skal til, for at Emnerne er blevet uddybet nok til, at de er blevet modne til principiell Drøftelse. Aktualitet og principiell Drøftelse forliges slet. Ligesom en ung Mand, den Dag han har faaet Ja til sit Frieri, næppe kan lede en psyko-teknisk Undersøgelse af Damen, saaledes forhindrer Nyhedens Interesse altid Saglighed. Men paa den anden Side maa det rette Øjeblik til Indgreb ikke forpasses.

Naar jeg altsaa vælger aktuelle Emner, er det kun »unter uns«. Lad os vente med den offentlige Behandling af saadanne Emner, til den med Held kan finde Sted.

I den filosofiske Erkendelseslære gøres der for Tiden et smukt Arbejde for at komme paa Sporet af Videnskabernes filosofiske Forudsætninger. Det var dette, ogsaa Kant vilde. Men medens Filosofen fra Oplysningstiden var saa mørk i sin Tale, at man endnu kan skændes, om han mener ét eller det modsatte i væsentlige Spørgsmaal, er forskellige moderne Tænkere behageligt letfattede. En glædelig Visit modtager Filosofien i disse Sager af en Række udmærkede Matematikere. Den gamle ærværdige, ordsprogmæssigt-bombesikre, matematiske Videnskab er ved Studiet af sine Forudsætninger endog hos mange bragt til en smærtelig Selv-Desavouering. Men i det store og hele er Resultaterne ikke at beklage. Der er Grund til at være taknemmelig for en nøjere Bestemmelse af de matematiske Sætningers Gyldighed. Jeg har en Gang talt med en fremragende Katholik om Sikkerheden af Beviserne for Guds Eksistens. Jeg sad og mente, at de burde bevise med metafysisk Evidens. Men den nævnte fremragende Mand mente, at det ikke var nødvendigt. Og saa sagde han: »En matematisk Evidens synes mig ikke paakrævet.« Noget saadant er ikke thomistisk. Matematisk og metafysisk Evidens er ikke det samme. Vi opnaar ikke en fuldkommen Forstaaelse af Metafysiken, der bærer vor Tros fornufttilgængelige Forudsætninger, uden en nøjagtig Adskillelse af dens Emner, Metode og Vished til Forskel fra de to andre filosofiske Hoveddiscipliners Emner, Metoder og Vished.

Dette ses ogsaa ved Betragtningen af Fysikens Stilling. Det er ikke for meget sagt, at de senere Aars Relativitetsfantasier har været Fysiken selv besværlig. Ogsaa den har

forsøgt at besinde sig paa sine Forudsætninger. Der, hvor Matematikken opstiller sin Axiomatik, sætter Fysikken Betragtningen af sit Forhold til Realiteten (= Metafysikken) og til Matematikken. Men de dristige Spekulationer, som den moderne Relativering af Rum og Tid har skabt, er velegnede til at vække Mishag. Her er ikke Tale om Ting, som vanskeligt lader sig forestille, her er (i visse *Konsekvenser* af Læren) selve det tankestridige.

Baade overfor Matematikere og Fysikere vil vi høste Gavn af St. Thomas. St. Thomas's saa beundringsværdigt enkle Lære om Filosofiens Hoveddiscipliner og den gradvise Abstrahering fra den individuelle Materie i Fysikken, fra Kvaliteterne i Matematikken, fra alle Bestemmelser undtagen Væren og dens Inddeling i Metafysikken, og den logiske Behandling af disse tre filosofiske Videnskabers Domme i deres Forhold til Nødvendighed eller blot Probabilitetet, alt dette hos St. Thomas er egnet til at give fuldt afgørende Svar til vore Dages Besværligheder. Der er endnu ikke givet dette Svar i hele dets Omfang. En Del er blevet givet i en tysk Debat for nogle Aar siden, hvor en katolsk Matematiker løb vild paa Filosofiens Marker. Men endnu har Matematikerne for lidt gjort sig klart, hvad Evidensen er, og endnu har Fysikernes Flertal slet ikke gjort sig Rede for de flertydige Tidsbegreber, de arbejder med takket være den matematiske Symbolik, saa vi har Tid til at vente.

Selve Erkendelsesproblemet (Overensstemmelse mellem Tanke og Ting) er altid aktuelt. De fleste moderne Filosofer er hildet i Idealisme. Der er fra thomistisk Side allerede gjort et stort Arbejde, Dominikaneren Garrigou-Lagrange og Jesuiten Maréchal samt Lægmanden Maritain kan nævnes som fremtrædende Navne. Dette Arbejde gaar ud paa en Fremstilling af St. Thomas's Abstraktionslære. Den ofte mistydede Sætning om, at det Erkendte er i den Erkendende efter dennes Vis, er blevet stillet paa sin Hovedplads i en kritisk Realisme. Størst Interesse har den thomistisk inspirerede Lære om Erkendelsesteoriens Underordning under Metafysikken. Systematisk kan man vel lade en Metafysik hvile paa en Erkendelseskritik, men saavel i Erkendelsestilegnelsen som i den didaktiske Orden er Erkendelseslæren det sidste. Intellectets første Akt, siger

St. Thomas, griber det værende. Og det er ogsaa St. Thomas's Lære, at Forstanden direkte naar Objektet, først ved en ny reflektiv Akt sin egen Virken. Men da er Erkendelsesteorien fordømt til Afhængighed af Metafysiken, hvad man allerbedst ser hos saadanne, der benægter dette, hos Kant f. Eks.

St Thomas's aktuelle Betydning for Naturfilosofien er ikke ringe. Fysikerne, der administrerer Kendskabet til den livløse Natur med selvoverdraget Monopol, savner ofte St. Thomas's Visdom. Jeg har nævnet Relativitetsfysiken, der i Mangel af en Filosofi naar sine sære Resultater. Det Opgør den har foretaget med den gamle Mekanisme burde anspore dem til at sammenligne deres værdifulde Positioner med St. Thomas's gamle Lære i disse Sager. Relativitetsteorien, før Fysikens Romantikere fik fat i den, var en Genoptagelse af thomistiske Doktriner. Og hvor trænger ikke de moderne Studier over Materiens Struktur til en Smule Filosofi. Jeg véd, at vi paa dette Punkt har at gøre med geniale Mænd, der kender deres Videnskabs Begrænsning. Men, tro mig, Popularisatorerne er paa Trapperne. Derfor burde Fysiken i Selvforsvar mod denne Barbarernes Indtrængen alliere sig med Filosofien. St. Thomas var ikke Fysiker, bevares vel, det er vi de første til at indrømme, men han vidste, hvad Fysiken var. Og i de Spørgsmaal, vi her omtaler, er Metafysikerens Principer af større Betydning end Fysikerens Ligninger og hypotetiske Tolkning af dem. Og Fysikerne behøver ikke her at ængstes. Der skal ikke krummes et Haar paa deres Hoved, jeg mener fjernes en Elektron fra deres Atomer, vi vil blot give deres Lære uanede filosofiske Perspektiver.

Psykologien er paa gode Veje til at tabe Overblikket. Det gaar mange Psykologer for Tiden, som det gaar Mennesker, hvis Skriftespejl er for kraftige Hulspejle. De fortaber sig. De finder aldrig ud af, hvordan Enheden, Sjælen, egentlig har det. Jeg skal være den sidste til at benægte Værdien af den videnskabelige psykologiske Forskning. Jeg kan godt glæde mig over en Undersøgelse af 50 Personer, normale og unormale, Mænd og Kvinder, Børn og Gamle, der f. Eks. gaar ud paa at opdage, om de, naar

man siger BU til dem, svarer BA eller MU, men De forstaar, at gaar man saaledes i Enkeltheder, saa kræves der Genialitet til at skaffe Syntese. Nuvel denne Genialitet leverer St. Thomas. Hans Psykologi er ikke forældet. Hans Affektlære kan enhver moderne Psykolog glædes ved, hans Abstraktionslære og Viljespsykologi bør ingen katholsk Forsker pille ved. Det har vist sig, at Theologer, der havde andre Viljesopfattelser end St. Thomas, er hjemfaldet til Filosofernes haarde Behandling. Saaledes Molina, hvis Viljeslære blev Genstand for Leibniz's desværre berettigede, men noget ublide Kritik.

Kaster vi et Blik paa Apologetiken, Apologetiken som Videnskab, saa har vi St. Thomas til blandt meget andet at give os denne afgørende Lære. Ethvert Forsøg paa at tilsløre Karakteren af Overgangen fra Troens Forudsætninger til selve Troen maa fordømmes. Medens vi hævder den førortalte metafysiske (d. v. s. højeste) Evidens af vor Lære om Guds Eksistens, Natur og Virken, saa lærer Thomismen, at Beviserne for Kristendommen, dragne for Forstandens Domstol, ikke hæver sig over en veldefineret Probabilitet (Jeg iler med at indskyde, at Moralthologiens Benyttelse af dette Begreb ikke dækker St. Thomas's ganske). De naar ikke over denne Probabilitet af den simple Grund, at de Emner, det drejer sig om, er af en saadan Natur, at de ikke tillader Intellectet at naa mere. Historie er ikke Videnskab i St. Thomas's Forstaaelse af Videnskab. Vi kan saaledes, og maa for Troens moralske Værdis Skyld, i Lighed med protestantiske Kirkegaardianere tale om Troens Spring ud over Forstandens Præmisser. Blot nægter vi at gøre Springet mod Fornuften. Vi gør det med Fornuften, idet Probabilitet ikke er Uvished, ikke Tvivl, men en tvivltilladende Vished. Jeg foreslaar den praktiske Formel, at der er Tale om Kontinuitet, ikke Evidens. Springets Vovemod er som bekendt at søge, ikke i dets Uforstandighed (Uforstandighed er aldrig rosværdig), men i dets moralske Konsekvenser. Hvo, som har lagt sin Haand paa Ploven. . .

Theologien har jeg mange gode Grunde til ikke her at beskæftige mig med. Kun vil jeg kort berøre et mindre væsentligt og et ganske afgørende Punkt i Morallæren.

Det er ikke noget Tilfælde, at St. Thomas's direkte Arvtagere ikke er Kasuistikens Mænd. Hvem, der løfter voldelig Haand mod Kasuistiken, vil faa med enhver god Katholik at bestille. Men den, der elsker St. Thomas's Summa's anden Del, ved, hvad den egentlige Moralthologi er. Det kan jo ikke være andet, end at Mennesker, saa sølle er vi, med Begærlighed griber efter en Lejlighed til at gøre Moralen til Jura. Kasuistik er kun beregnet paa Skriftefædre, det ved vi. Og jeg maa have Lov til at tro, at alle gode Skriftefædre ængstes for at faa Lejlighed til at benytte den. Skulde det herlige Hierarki af Dyder, vi med og i Guds Naade tør stræbe efter, ikke være Vejvisere nok? Ved at præsentere vore Modstandere en Moralthologi som St. Thomas's turde vi haabe at borttage deres baade herretligede og heldigvis mest uberettigede Anklage mod os for at være Prokuratorer i egen Sag for Guds Vældes Domstol. Den giver Principer nok, hvorefter Kollegiernes Professorer kan lære deres Elever at bedømme enhver Kasus, der maatte forekomme uden at gennempløje Alverdens fortvivlede mulige Tilfælde.

Det andet og væsentlige Punkt angaar Moralopdragelsen. Her er St. Thomas vidunderligt fri for vor Tids meningsløse Stræben efter at erstatte Viljesakten med jeg ved ikke hvilke Systemer af Øvelser. Alt saadant deler Skæbne med perpetuum mobile. Det er paa Forhaand fordømt. Selve den Viljesakt, som intet normalt Menneske slipper for, kan kun være en Villen. Og man kan anbefale det ene og det andet, Gymnastik og K. U. F., alle Ting, der er glimrende til deres Brug, men ikke formaar at ændre den Grundlov, at Villen kun finder Sted naar 1) man vil, efter 2) at have bedt Gud om Evnen dertil. Se St. Thomas's Raad til saadanne, der vil være Helgener.

Aftenens Program foraarsager en Taler-Kollision, idet Pater Menzinger vil tale om St. Thomas som Mystiker og jeg om hans aktuelle Betydning (altsaa ogsaa for Mystikken). Det er — tilgiv mig Vendingen — ikke smukt at tage Mystikens Brød fra Gejstligheden og kaste det for . . . mig. Jeg nøjes derfor lige med at nævne, at St. Thomas's Mystik er velegnet til at klare Begreberne i vor

Tid, der svælger i banal Mystik. Den borttager ogsaa enhver Lighed mellem denne sidste og den katholske Mystik, idet den tydeligt lærer alle Menneskers Kaldelse til det mystiske Liv i hele dets Fylde og degraderer alle de for den banale interessante Tilstande og Fænomener til Biting, som den sunde Mystiker ikke beder om, men kun bønligt beder Gud om at være fri for, for ikke at tage Skade paa sin Ydmyghed.

Og endnu kun ét, før jeg forlader St. Thomas's Lære. Sandhedens Modstandere bedes i egen Interesse gaa i Skole hos St. Thomas. Ikke blot hvis de vil lære Sandheden at kende. Ogsaa hvis de vil lære habilt at forsvare Vildfarelsen. En af Summas mest slaaende Ejendommeligheder er den Vælde, Indvendingerne besidder. Jeg kender ingen Vildfarelsens Filosof eller Theolog, der fremstiller sin Sag saa fordelagtigt, som St. Thomas gør det for ham. Og hvor er det betryggende for os. Her har Vildfarelsen faaet det første Ord, og det er fremsat saa stærkt. Saa tør man hvile efter Modbeviset. Og hvilket Forbillede for os andre. Lad os blot umage os for at give Modstanderne alt, hvad Snille kan skænke dem. Sandhedens Sejr vil vinde i Skønhed.

Jeg vil i Talens sidste Øjeblikke betragte den aktuelle Betydning af St. Thomas's Ry. Har vi Gavn af den Glans, der staar om vor Helgen og hans Værk? Jeg mener, at vi har det, fordi jeg elsker Flag. Det har aktuel Betydning, at Dannebrog's Hæder ikke dør paa vore Læber. Det har aktuel Betydning, at Flaget aldrig fattes Digtere. Det har aktuel Betydning, at vi blotter vort Hoved for Dannebrog og hilser det med Sang, naar vi hejser det. Jeg behøver ikke at sige hvorfor. Højere Hæder for Flaget er ædlere Kærlighed til Folk og Land. Og hvorfor har vore Paver fra Christskudens øverste Dæk saa tidt hejst St. Thomas's Signaler? De har lagt Summa ved Rattet, som sikreste Haandbog i Sømandsskabet, de har lagt den paa Altret ved Koncilierne. Med al deres Autoritets Styrke har de hævet hans Ry. For at vi træge

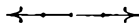
skal drive afsted? Nej, for at vi endnu mere skal lovprise. Vore Ord vejes ikke paa samme Guldvægt som Pavernes. Sømmer det sig da, at vi er koldere i vore Ord end vore Hyrder? Højere Hæder for St. Thomas er ædelere Kærlighed til Kirken.

Jeg savner en Salme om St. Thomas i vor Bønnebog. Jeg drømmer om en Gang, hvor St. Thomas, som Paverne har givet vor Lærdom og vore Skoler til Beskytter, ogsaa fejres den 7. Marts af Børnene i vore Skoler sammen med os andre. Den 7. Marts er al Kundskabs Glædefest. Jeg drømmer derfor om en Gang, hvor Børnene takker St. Thomas for en kærkommen Fridag. Ja, paa mange andre Maader sysler jeg med skønne Drømme. Hvorfor fejrer A. C. ikke St. Thomas hver 7. Marts med thomistisk Foredrag? Hvorfor mange andre Ting . . .

Og saa naar da selv dette Foredrag engang sit Ophør. Jeg slutter med at anbefale St. Thomas til fælles Forbillede for alle katholske Akademikere. Blandt Paveordene kan jeg nøjes med at nævne Pave Johannes XXII's om, at man lærer mere ved et Aar at studere St. Thomas end ved et Livs Studium af enhver anden. Hans Dyder er nævnt Dem. Her vil jeg blot gentage det ene: Vi fejrer den St. Thomas, som Kirken har hædret og ophøjet atter og atter. Men Kirken har gjort dette, fordi St. Thomas først har gjort sig til et ædelt Redskab for den katholske Sandhed. Med Rette kan jeg da forme Opfordringen til at tage St. Thomas som Forbillede i Ordene:

Ved St. Thomas til Kirken!

Helge Thomas Kiærulff.

En Bog om Døden.

H. Martensen-Larsen: Om Døden og de Døde.

I. Del. Ved Dødens Port.

J. Frimodts Forlag, København 1925 (XV 336 S.).

Det er vanskeligt at anvise denne Bog en bestemt Plads i Litteraturen. Den kunde staa under Psykologi (psykisk Forskning), men lige saa godt kan den regnes til Opbyg-

gelselitteraturen. En mærkelig Blanding af Videnskabelighed og Fromhed! Som i sine tidligere Bøger er Forfatteren ogsaa her først og fremmest Apologet og Sjælesørger. Han har sat sig det Maal at overbevise sine Læsere om Livet efter Døden og vil give dem et *Memento mori*, der kan rive dem ud af den skæbnesvangre Tankeløshed, hvormed de fleste gaar Døden imøde.

Dette sidste er lykkedes Forfatteren bedst. Slutningskapitlet om Dødens Mening er vistnok Bogens bedste. Meget læseværdigt er ogsaa Kapitel IV. *Ved Dødens Port*. — Denne Kapiteloverskrift, der i øvrigt er hele Bogens, gaar igen som Overskrift over Kap. V og dukker pludselig op over Side 145 ff. Dette virker forvirrende. Der er i det hele taget mere Reklame end Klarhed i Overskrifterne. — I Kap. IV berettes om Folk, der har været »ved Dødens Port«, blev ramt af et Ulykkestilfælde, laa i Døds-kamp, var skindøde, men ved et eller andet Tilfælde ikke er gaaet over Dødens Tærskel og bagefter har fortalt om deres Oplevelser. Det er utroligt, hvor meget der kan ske i Sjælen i de korte Øjeblikke, det ofte drejer sig om, fra man bliver ramt af et Ulykkestilfælde, og til man mister Bevidstheden. For vort eget Vedkommende maa vi selvfølgelig ikke regne med den ellefte Times sidste Sekund, men Læsningen af disse mærkelige Tilfælde kan give os en Trøst og et Haab der, hvor menneskeligt set ikke er andet end »pludselig, uforudset Død«, og hvor vi ængstes for den afdødes Skæbne, der tilsyneladende ikke fik Tid til Omvendelse og Anger. Og naar vi, som mange plejer at gøre, beder »for dem, der dør i Dag«, skulde Bøn-hørelsen da ikke netop ske gennem den »supranormale« — hvorfor ikke overnaturlige — Klarhed, hvormed Gud i sin Barmhertighed kan fylde Sjælen i det sidste afgørende Øjeblik. Hvad betyder Tiden for ham, »for hvem én Dag er som tusinde Aar, og tusinde Aar som én Dag«?

Hovedformaalet for Forfatteren er dog at overbevise Læseren om, at der er et Liv efter Døden. Her forsøger han ad nye Veje at naa frem til den kristne Filosofis urokkelige Lære om Sjælens Aandelighed. Han tager sit Udgangspunkt fra de »supranormale« Foreteelser, der i Form af Varsler, Telepati og tusinde andre mærkelige

Oplevelser omgiver Døden med en sær Mystik. I saa Henseende betyder Bogen en værdifuld Indsats i Kampen for Sjælens Udødelighed. Forfatteren behæjder med Rette den moderne Videnskab, at den hidtil har holdt det under sin Værdighed eller rettere paa Grund af sin materialistiske Retning har været bange for at beskæftige sig nærmere med disse Fænomener. Det kan heller ikke nægtes, at den skolastiske Lære om Sjælen ud fra disse Erfaringer kunde faa en værdifuld Bekræftelse og Fuldstændiggørelse. Paa den anden Side maa man dog ikke glemme, at, naar hverken den moderne Videnskab eller den skolastiske Filosofi har faaet mere ud af disse Fænomener, er Grunden dertil netop disse Fænomeners Umodenhed til videnskabelig Behandling. Det gælder i høj Grad ogsaa de utallige af Forfatteren samlede og meddelte »Dødsfænomener«. Om de er nok saa spændende, er deres videnskabelige Værdi og Brugelighed som oftest meget ringe. Dermed vil jeg ikke give Alfred Lehmann Ret, der ved Hjælp af Sandsynlighedsregningen mener at kunne gøre indtrufne Varsler til Tilfældigheder, der ligger indenfor Sandsynlighedens Grænse — en Tankegang, som Forfatteren med Rette afviser. Dertil er Mængden af Meddelelserne altfor overvældende. Derimod maa den videnskabelige Kritik absolut forlange, at et Varsel f. Eks. maa være opskrevet eller paa anden Maade fastlagt inden Begivenheden er indtruffet. Ellers er det næsten umuligt at udelukke »Opfyldelsens« tilbagevirkende Kraft paa Erindringen af det oplevede baade hos den, der havde Varslet, og ogsaa hos dem, han muligvis fortalte det til. Saavidt jeg kan se, svarer til dette videnskabelige Krav kun de i § 73 meddelte Fænomener: Ure, der gik i Staa, naar Ejeren af samme døde. De mange andre Historier efter Skemaet: Det viste sig, at han var død nøjagtig paa samme Tid, skal jeg ikke betvivle, kun tror jeg, at de ikke er modne til streng videnskabelig Drøftelse. Dem vil Vantroen altid kunne komme udenom.

Men saa meget er rigtigt: i disse Fænomener har vi Vejen til en erfaringsmæssig Erkendelse, der gør det af med enhver Materialisme. Klarest fremhæves dette Bevismoment Side 104 i Tilslutning til R. Tischner: »Den

simple Kendsgerning, at to Individder kan træde aandeligt i Forbindelse med hinanden, synes mig at være af den største Betydning i metafysisk Henseende; den viser i Virkeligheden, at det psykiske ikke nødvendig er bundet til det fysiske, men har en Særekksistens, en Kendsgerning, som man ellers kun kan faa fat paa ad vanskelige erkendelsestheoretiske og metafysiske Stier.«

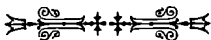
Dersom Forfatteren var blevet staaende her og havde nøjedes med at underbygge dette Bevis ved Mængden og Mangfoldigheden af sine interessante Beretninger, vilde vi kunne anbefale Bogen uden Indskrænkning. Men desværre indlader Forfatteren — ligesom allerede i sin tidligere Bog: Spiritismens Blændværk (anmeldt af undertegnede i Nordisk Ugeblad 9. Juli 1922) — sig paa Spekulationer, der paa ligefrem fantastisk Maade skyder over Maalet : at bevise Sjælens Aandelighed. Man griber sig til Hovedet og spørger, hvordan kan en Thelog skrive saadan noget?

Allerede i § 11, hvor Forholdet drøftes mellem Sjæl og Hjerne, overgiver han sig fuldstændig til William James. I Stedet for at følge den gamle Filosofis klare Linier forsøker han sig i Forestillingen om et »psykisk Hav«, hvis Bølger trænger ind i min og andres Hjerner og der frembringer Bevidstheden. Hysterien, der vel ikke, blot fordi man ikke kan paavise nogen organisk Forandring, kan betragtes som en ren aandelig Kraft, aabner for Forfatteren det mest optimistiske Fremtidsperspektiv: Hvilke enorme Kraftkilder staar ikke til Raadighed for Aanden, naar den vil gøre sig til Herre over Legemligheden, Fakirer og Dervisher, de gamle Mirakler fra Epidaurus, de nye Mirakler fra Lourdes (!), Christian Science o. s. v., alt vidner om Aandens Magt i Tilværelsen, Menneskeandens og Guds Aands, og varsler nye Tider. I Hallucinationen, selv den simpleste sygeste Vrangforestilling, er en ejendommelig Skaberkraft virksom, som paa sin Maade er en Afglans af det guddommelige. Hellere end at sige »kun Hallucination, skulde vi vist undres og heri se noget guddommeligt« (Side 100). Den ændrede Bevidsthedsform i de supranormale Tilstande — om de saa fremkaldes ved Æter — bevirker en Sammensmeltning med Verdenshelet, en kosmisk Bevidsthed, Sjælen føler sin Enhed med Altet, med Verdenssjælen, med Gud (141). I samme Aandedræt nævner Forfatteren (Side 174 f.) den døende Patroklos, der varsler Hektors Fald, den døende Hektor, der varsler Achilles's, og den gamle Simeon, der taler profetiske Ord til Frelserens Moder. Men

Toppunktet af forvoven Spekulation naas dog ved Forfatterens Opfattelse af Teleplastik (Side 50) som en skabende Kraft, der sammenlignes med Guds egen Skaberkraft, og af Klarsyn og Telepati som en Delagtiggørelse i Guds Alvidenhed. Medens normalt de enkelte Menneskesjæle eksisterer som Enheder for sig og udsondrede fra den store, hemmelighedsfulde Livsgrund, ophæves ved Klarsynet Hæmningen; Sjæle flyder sammen med andre Sjæle eller svømmer ud i det Sjælehav, hvoraf vi er opsteget; indad mod den guddommelige Urgrund aabner sig Forbindelser; Skranken falder delvis overfor det guddommelige. Hvad Urgrunden afspejler, ser Sjælen; Grænsen mellem det guddommelige og menneskelige gennembrydes, saa her saa der, og Mennesket ser, hvad der ligger i den guddommelige Aand, ja faar ogsaa Del i den skabende Kraft (Side 50 ff.). Men naar vi gennem Klarynet ser ind i den guddommelige Aand, hvorledes kan det saa være, at Klarsynet tit drejer sig om Smaating, ja Bagateller, som man vanskelig forstaar kan have Interesse for den guddommelige Styrelse (Side 76)? Svaret derpaa læses Side 110: Adskilligt tyder paa, at denne Delagtighed i den guddommelige Alvidenhed saa at sige ligger i Guddommens dybere Lag og ikke i det højeste Bevidsthedsliv. Det er fra den guddommelige Underbevidsthed, at der stundom tilflyder visse Mennesker Kræfter og Meddelelser, uden at der derigennem finder nogen egentlig guddommelig Selvmeddelelse Sted.

Vi kan virkelig ikke følge Domprovsten i hans Tankeflugt. Vi kan heller ikke her komme ind paa at nævne andre nærmere liggende Forklaringsmuligheder, hvis saadanne overhovedet for Tiden kan anvendes; men saa meget er sikkert, at Problemets Løsning ligger ikke ad den Vej, Forfatteren har forvildet sig ind paa.

A. Menzinger S. J.

Den russiske Kirkes Stilling.

Den saakaldte orthodoxe Kirke i Rusland har bevaret saa godt som hele Troens Skat, Præstedømmet og Alterens Sakramente, til Trods for at den i Aarhundreder har været skilt fra Rom. Den skilte sig fra den ene sande Kirke, idet den særlig nægtede at anerkende St. Peters Efterfølger, Paven i Rom, som Kirkens Overhoved. Det er ikke

mærkeligt, at Ruslands orthodoxe Kirke bliver forfulgt af den kristusfjendtlige Bolshevisme. Thi Bolshevisme og Kristendom er to Verdensanskuelser, der staar overfor hinanden som Ild og Vand.

Det viser sig klart i det russiske Rige.

Den 1. Oktober skulde efter Sovjets Planer et Koncil for den russiske Kirke træde sammen i Moskva. Republikken vilde gerne ligesom Czaren drage Nytte af Nationens religiøse Kræfter, ja den har egentlig lige fra Revolutionen i 1917 bevaret den gamle byzantinske Idé om Statens Overherredømme. Hele Republikens Politik viser det. Ganske vist blev Patriarken Tikhon, der var Primas for den »gamle« orthodoxe Kirke, afsat i Aaret 1922, men han var alligevel indtil sin Død Autoriteten for det russiske Folk. For nogle Maaneder siden døde han, og den orthodoxe Kirke er uden Fører. Patriarkstolens Indflydelse skal nu brydes sønder af den russiske Kommuniste. Det er en af Grundene til, at Sovjet har faaet Konciliet sammenkaldt, og det maa jo kaldes en mærkelig Hensigt.

Nominelt har den Hellige Synode, som er den orthodoxe Kirkes øverste Styrelse, fastsat Konciliets Aabning til den 1. Oktober, og tilsyneladende er saaledes alt i Orden. Men det hele udgaar i Virkeligheden fra Sovjet. Efter at have opløst den Hellige Synode har Regeringen igen oprettet den og suppleret den med Mænd, der har udsonet sig med det kommunistiske Parti og er Regeringen hengivne. I deres Hænder ligger den russiske Kirkes Skæbne.

Ogsaa den Maade, hvorpaa Konciliets Medlemmer skal vælges, viser den bolshevistiske Regerings Hensigt; thi alle, der nogensinde har staaet som anklagede foran Domstolene, kan ikke vælges, hvad enten de er Gejstlige eller Lægfolk. Det lyder jo meget fornuftigt, men i Virkeligheden udelukkes dermed talrige modige, orthodoxe Mænd, der siden 1920 har modsat sig Statens Overtagelse af Kirkens Ejendomme. Det er Regeringens første Forholdsregel. Endvidere forbeholder den Hellige Synode sig Ret til selv at udnævne saa mange Deltagere i Konciliet, som den finder for godt. Det er den anden uretfærdige Bestemmelse. Man ser, at Bolshevikregeringen søger at sikre sig et Flertal blandt Konciliets Medlemmer.

Hvad bliver Resultatet af dette Kirkemøde?

Det »røde Koncilium« har som første Programpunkt Genoprettelsen af den russiske Kirkes Enhed. Medlemmerne af den »gamle« orthodoxe Kirke, d. v. s. Patriarken Tikhons Tilhængere, og Medlemmerne af den »nye« orthodoxe Kirke skal forenes igen. Det er en vanskelig, maa-ske umulig Ting. Vil den lykkes? Endvidere skal det

kirkelige Liv organiseres i Overensstemmelse med Sovjetrepublikens Love. Og den orthodoxe russiske Kirke skal tage Del i de almindelige (økumeniske) Koncilier. I Aar holdes der et Koncilium i Konstantinopel, som den russiske Hellige Synode er indbudt til og agter at deltage i. Men saa burde ogsaa ikke-russiske Orthodoxe, f. Eks. den nye Patriark i Konstantinopel, indbydes til den røde Kirkeforsamling i Moskwa.

Naar man tager alt i Betragtning, forbavses man ikke over, at den afdøde Patriarks gamle Tilhængere er Modstandere af den Hellige Synode, der er Sovjets Forbunds-fælle, selv om Synoden kalder sig den »eneste kirkelige Autoritet for de russiske orthodoxe Kirker« og roser sig af at have »den rette Forbindelse med det orthodoxe Østen«.

Det er mere end tvivlsomt, om den ønskede Forening af alle Orthodoxe bliver til noget.

Den Hellige Synode har fuldstændig mistet de »gamle« Orthodoxes Tillid. Og hvor er Forklaringen paa det?

Den Hellige Synode arbejder mere for Regeringen end for Kirken. Lad os anføre nogle Eksempler.

Den lod ved Tschekaen i Tanhof Ærkebiskop Zenobius fængsle, og ved Tschekaen i Kiew fik den Ærkebiskop Cyrillus fængslet, to Mænd, der havde gjort sig skyldige i modrevolutionære Handlinger. Synoden lod ligeledes Ærkepræsten Stephanowski sammen med 27 andre Personer, der var kommet sammen med Patriark Tikhon, fængsle. Den lod en Del Kirker i Moskwa nedrive. »Pseudo-Metropoliten Platon«, den tidligere Ærkebiskop af Odessa, skulde udlevere den russisk-orthodoxe Kirke i New York til Ærkepræsten Johannes, der var Sovjettilhænger, og da han ikke adlød, straks komme til Moskwa for at retfærdiggøre sig.

Det franske Blad »La Croix« skriver om den Hellige Synode: »Disse falske Hyrder, som Sovjetregeringen har indsat, melder de samvittighedsfulde Biskopper til Tschekaen, de ødelægger Kirkerne, arbejder paa at udbrede Atheismen og søger at saa Splid mellem de russiske Emigranter.«

Og hvad bliver Enden paa denne Splid?

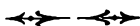
Konciliet skal, som den Hellige Synode siger, give den orthodoxe Kirke en ny Patriark.

Men den gamle Patriarks Tilhængere tror ikke paa det. Thi man mener, at Sovjet hellere vil øve sin Indflydelse paa den orthodoxe Kirke igennem en Forsamling som den Hellige Synode end igennem een Mand, en Patriark med virkelig Anseelse. Saadan bar allerede Peter den Store sig ad.

Kampen bliver heftig, fordi den afdøde Patriark Tikhon nogle Maaneder før sin Død havde ønsket en Stedfortræder, en Patriarkal-Vikar. Derfor blev Petrus Theodorowitsch Polianski den 12. April 1925 valgt til Patriarkalvikar af en Forsamling paa 60 Ærkebiskopper og Biskopper, der var til Stede ved Aabningen af Patriarkens Testamente, da Metropoliterne Cyrillus og Agathangelus var forhindrede i at modtage Valg. Den nuværende Fører for den »gamle« orthodoxe Kirke, Petrus Theodorowitsch Polianski er omtrent 60 Aar gammel. Først i Aaret 1919 blev han Præst og Munk og kort efter Sognepræst ved Johannes Chrysostomusklostret i Moskwa og Leder af Klostrene i Moskwas Stift. Derefter blev han Biskop af Podolien og Hjælpebiskop i Moskwa, hvor han var en stor Støtte for Patriark Tikhon.

De orthodoxe Russere, der lever i Udlandet betragter ham som deres eneste Overhoved. Ogsaa de orthodoxe i Rusland stoler paa, at han vil værne deres Tro imod den »nye« Kirkes Reformbestræbelser. Allerede længe trues han med en treaarig Forvisning, og han er derfor nødt til at være forsigtig, men han har dog vægret sig ved at kalde de Biskopper, der staa under ham, til »det røde Koncilium«. Omtrent 100 Biskopper er for Tiden forvist fra deres Stifter og til Dels fængslede. Det er sandsynligt, at Sovjet i Anledning af Konciliet vil begynde en ny Forfølgelse.

Mørke Dage synes endnu at vente den russiske Kirke. Gid dens Lidelser snart maatte faa en Ende! B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsd. d. 14. havde A. C. et Festmøde for den hl. Thomas af Aquin. Ca. 60 Medlemmer og Gæster overværede Mødet, bl. a. Hs. Højærværdighed Biskoppen, en Del Præster, Forfatteren Helge Rode, Dr. theol. A. Th. Jørgensen og Red. Chr. Reventlow. Pater Menzinger holdt en Indledningstale, hvori han bl. a. kaldte Mødet et »Academie«, en middelalderlig Betegnelse for et Møde, hvor man ved flere Foredrag fejrede en Stormands Minde. Pastor Bernh. Jensen talte om Sankt Thomas's stille Liv og de filosofiske og theologiske Kampe, han deltog i. Stud. mag. H. T. Kiærulff holdt en Forelæsning over den aktuelle Betydning af Aquinas's Liv, Lære og Ry. Pater Menzinger fremsatte en skolastisk formet Redegørelse for Helgenens Forhold til Mystiken; at han var Mystiker,

ved vi af Beretninger om hans Liv, og det skinner ofte igennem i hans Skrifter. Hs. Højærværdighed Biskoppen opfordrede til Studiet af Helgenens Skrifter, da man deri kan hente Næring til Kampen for Trossandhederne. — Sluttelig sang Jesu-Hjerte Kirkes Kor Sankt Thomas's Christi Legems Sekvents »Lauda Sion Salvatorem« med lidt for megen Følsomhed og — ledsaget af Violiner (!), et Forsøg, der, som Pater Menzinger selv indrømmede, er en Anakronisme. — Ved 11—11¹/₂-Tiden samledes man endelig ved et hyggeligt Kaffe bord.

—sky.

— De mange, der paa Alle Sjæles Aften besøger Kirkegaarden, vil blive glædeligt overraskede ved at finde, at Biskop von Euchs Grav endelig er blevet smykket med den store Sten. En Kreds af ældre Familjer indenfor Menighe- har fuldendt den ved Biskop von Euchs Død paabegyndte Indsamling. Stenen er udført af Billehugger Windfeld-Schmidt i ølandsk Kalksten efter den oprindelige Tegning. Indskriften lyder: »Biskop Johannes von Euch, født 1834, død 1922. Fremsynet Kirkebygger, uforsagt Fører. Jeg velsigner Fremtiden.« Stenen vil blive indviet af Hs. Højærværdighed Biskoppen ved en Højtidelighed paa Kirkegaarden Lørdag den 31. Oktober Kl. 3 Efterm.

— Højskolen havde atter fuldt Hus til sin anden Aften, og de mange, der var kommet, oplevede en stemningsfuld og indholdsrig Time, da Pastor Schindler læste op for dem. Det var Digte og Legender, begge Dele lige fine og skønne. Mest af alt greb vel Oplæsningens sidste Del »Hverdagslivets Lovsang«. Hverken Pastor Schindler eller Tilhørerne var den Aften kommet forgæves.

St. Knuds Kapel

Søndag den 1. November.

Kl. 8¹/₂ Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.

Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

Rosenkranskirken. *Mariakongregationen* har Møde Onsdag den 4. November Kl. 8 Aften. Søndag den 8. November Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

A.C. Onsdag 4. November Kl. 8¹/₂ Møde i Vesterhus. Pastor A. Lysander (Malmø): »Omkring det økumeniske Kirkemøde i Stockholm«. Derefter Diskussion. Gæster har kun Adgang, naar de indføres ved et Medlem eller er foresynet med Gæstekort, der udleveres hos Formanden, P. A. Menzinger, Stenosgade 4. Adm.

I et katolsk Hjem, Classensgade 20 St., kan erholdes fuld Kost og enkelt Middag.

Pastor F. F. Maurer agter at begynde en **Gennemgang af Troeslæren** og dermed sammenhængende Spørgsmaal, eventuelt ogsaa Forklaring af udvalgte Bibelsteder. Alle er velkomne hver Torsdag Aften Kl. 8—9 foreløbig i Præstens Privatbolig, Boyesgade 8³.

A. C.**Academicum Catholicum****Vestervoldgade 115⁴****Mødeplan**

	Emne:	Taler:
Onsd. 4. Novbr. Kl. 8 ¹ / ₄ .	Omkring det økumeniske Kirkemøde i Stockholm.	Past. A. Lysander (Malmø).
Onsd. 18. Novbr. Kl. 8 ¹ / ₄ .	Den nye Kirkelærer Petrus Canisius.	Pater A. Menzinger.
Onsd. 2. Decbr. Kl. 8 ¹ / ₄ .	Den danske Presse og Katholikkerne.	Redaktør N P. Nielsen.
Onsd. 16. Decbr. Kl. 8 ¹ / ₄ .	Det økumeniske Kirkemøde i Nicæa. — Et 1600-Aars Minde.	Pater Fr. Küpferle.
Onsd. 13. Januar Kl. 8 ¹ / ₄ .	Nytaarsfest: Nytaarstale — Nytaarsblad etc.	

Alle Møder holdes i Vesterhus, Vestervoldgade 115⁴ Efter Foredragene er der som Regel altid Diskussion. Enhver Katholsk Akademiker *kan* og *bør* være Medlem af A. C. — De første 6 Aargange og udenbys Medlemmer betaler 5 Kr. alle andre 8 Kr. aarlig i Medlemskontingent. Indmeldelse i Foreningen og Indbetaling af Kontingent modtages af Kassereren cand. phil. Aa. Børge Schmidt, Maglekildevej 3. Mezz., Tlf. V. 2473 v (6—7). *Administratores.*

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag den 6. Novbr. til de aftalte Tider.

Mødeforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 3. Novbr. Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens afdøde Medlemmer.

Mødeforeningen for St. Annæ Sogn holder Fælleskommunion Søndag den 1. Nov. under Messen Kl. 9.

Syforeningen i Sakraments-Sogn genoptager sin Virksomhed Torsdag den 5. Nov. Kl. 1¹/₂—4.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 1. November holdes ingen Procession.

Katholsk Ungdoms Forbund.

Søndag den 1. ds. Kl. 8 Aften i Vesterhus: Møde for Medlemmer, deres Slægtninge og Venner. Hr. Pastor A. Menzinger: Om Klarsyn ved Dødens Port (Oplæsning af udvalgte Stykker af Domprovst H. Martensen-Larsens Bog). Lysbilleder om religiøs Kunst.

Fælles Kaffeboard.

Adgang 25 Øre.

Elisabeth-Vincentsforeningens Systue paa Frederiksberg genoptager sine ugentlige Møder Torsdag d. 5. Nov. Kl. 1¹/₂—4 i Boyesgade 8¹. Pengegaver, Stofrester, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak.

Kirkelig Kalender.

1. Nov. 22. Søndag efter Pintse. Alle Helgens Dag.	8. Nov. 23. Søndag eft. Pintse.
2. — M. Alle Sjæles Dag.	9. — M. Laterankirkens Indvielse.
3. — Ti. Oktavdag.	10. — Ti. Andreas Avellinus, Bekender.
4. — O. Karl, Biskop og Bekender.	11. — O. Martin, Biskop og Bekender.
5. — To. Relikviefest.	12. — To. Martin I, Pave og Martyr.
6. — F. Oktavdag.	13. — F. Didacus, Bekender.
7. — L. Oktavdag.	14. — L. Josafat, Biskop og Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 3. Nov. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Pastor Bernh. Jensen: Katholsk Oplysning.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Ansgars Kirke. Alle Helgens Fest: Stille Messe Kl. 7,
8 og 11¹/₂. Pontifikalmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 6.

Alle Sjæles Dag (2. Nov).

St. Ansgars Kirke: Levitmesse Kl. 9. Aften Kl. 8 Bøn for de
afdøde.
Sakramentskirken: Højmesse Kl. 8. Aften Kl. 8 Korsvejsandagt.
Rosenkranskirken: Aften Kl. 7¹/₂ Bøn for de afdøde.
Jesu Hjertes Kirke: Højmesse Kl. 8¹/₄.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Søndag den 1. November
Kl. 4 Efterm. Andagt med Præd. og Bønneprocession paa Kirke-
gaarden. Alle Sjæles Dag (Mandag d. 2. Nov.); Kl. 9¹/₄ Sjæle-
messe. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere,
maa underrette Præsten derom før den hellige Messe. — Der af-
holdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 6. November)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.
Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.
St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67
2den Sal over Gaarden. Udlaan Mand., Onsd. og Fred. Kl. 7—8.
Bibliotheket er blevet forøget med en Del ny Literatur, baade
af katholske og andre Forfattere.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 45.

Søndag den 8. November.

1925.

INDHOLD: 23. Søndag efter Pintse. — Om Bøn og Mirakler. — »Anno Santo« - det hellige år. — Kranzen hejses paa St. Mariæ Kirke i Aalborg. — Mødreforeningen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. — Avertissementer.

23. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Jeremias 29. Herren siger: Jeg tænker Tanker om Fred og ikke om Sønderknuselse. I skal paakalde mig, da vil jeg bønføre eder, og jeg vil føre eders fangne tilbage fra alle Steder.

Ps. 84. Herre, du har velsignet dit Land, du har ladet Jakobs Fangenskab ophøre. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Tilgiv dit Folk dets Overtrædelser, beder vi dig, Herre, for at vi ved din Naade maa løses af de Syndens Lænker, hvori vi ved vor egen Svaghed er blevet hildet. Ved vor Herre ...

Epistelen af den hl. Apostel Paulus's Brev til Philipperne, 3. og 4. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 43. Du har frelst os, Herre, fra vore Fjender, og du har beskæmmet dem, som hader os. I Gud vil vi rose os den hele Dag, og i dit Navn vil vi synge en evig Lovsang. Alleluja, alleluja.

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre; Herre, hør min Bøn. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 9, 18—26 (Jairi Datter).

Ofring (Offertorium).

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre; Herre, hør min Bøn; fra Dybet raaber jeg til dig, Herre.

Stillebøn (Sekreta).

For at styrkes i din Tjeneste bringer vi dig Lovprisningens Offer, Herre, og beder dig naadig fuldende, hvad du uden vor Fortjeneste har skænket os. Ved vor Herre ...

Kommunionvers (Communio).

Mark. 11. Sandelig siger jeg eder: Tro, at I skal faa alt, hvad I begærer i Bønnen, og det skal vederfares eder.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Vi beder dig, almægtige Gud, at du ikke vil lade dem bukke under for jordiske Farer, hvem du giver den Lykke at faa Del i dit guddommelige Bord. Ved vor Herre ...

Om Bøn og Mirakler.*)

1.

Det religiøse Foraar, som de senere Aar har bragt os, er ogsaa kommet Miraklerne til Gode. Ansete Mænd besøger de Steder, hvor Guds Kraft særligt virker Guds Væl-

*) Det er godt, at vi Katholikker lærer at forstaa, hvad det er, der rører sig hos vore i Troen adskilte Landsmænd. Det er ogsaa godt, at disse hører en katholsk Røst tale om de Spørgsmaal, der bevæger dem. Men det er ufrugtbart blot at imødegaa et »Nej« med et »Jo«, en Tvivl med et »Dog«, en Kritik med en Antikritik. Det bedste Forsvar er og bliver den blotte Fremstilling af den katholske Lære uden mange Sidespring for at besvare Døgnets sidste ny Skribent. Men noget saadant kan man opnaa ved ud fra et kort og typisk Billede af en moderne Tankegang, et Billede, der ikke behøver at bygge paa en nøje kritisk Undersøgelse af den Personlighed,

des Gerninger, og selv om de oftest tier om Betydningen af, hvad der sker, saa indrømmer de dog aabent: her sker, hvad der siges at ske; det er ikke Bedrageres Gerning. Og andre gaar videre endnu. De spørger, om ikke ogsaa Betydningen af det, der sker, maa anerkendes. Det siges at være Undere. Og er det ikke Undere? Hvad er der i Vejen for, at Underet kan ske?

Men nu kan det være, at Underet ængster dem, eller at det betager dem. Som oftest sker begge Dele, og Underet ængster og betager paa een Gang. Den, der ængstes af Underet, vil søge at svække den Styrke, det virker med. Han vil søge, trods alt, at faa det passet ind i den mere dagligdags Verdensgang. Han vil appellere til vor Uvidenhed: hvor lidt vi dog egentlig ved om Naturens Kræfter; kender vi overhovedet noget til Sjælekræfternes Magt over Stoffet? Dette og mere af dette vil han sige. Og den, der betages af Underet, vil søge at øge dets Betydning. Han vil gerne selv delagtiggøres i Underet. Han vil være tilbøjelig til at tilkende det afgørende Værdi for Sjælens religiøse Liv. Maaske han, som det jo sker for vore Øjne, vil jage efter Undere. I hvert Fald vil han længes efter det og i det skjulte bede Gud om et Tegn.

Vi besidder i Forfatteren Helge Rodes meget omtalte Bog en af det omtalte Foraars smukkeste Bebudere. Her finder man ogsaa et fint Udtryk for hin samtidige Ængstelse for Underet og Betagelse af det. Ængstelsen er det, der dikterer Bogens Forsøg paa at forstaaeliggøre Underet ved alle Slags Sammenligninger, ja rene rationalistiske

som har staaet Model, fordi der ikke tilsigtes en Polemik mod denne, ud fra dette typiske Billede at tegne den katolske Lære, som den er. Maaske den typiske Personlighed vil svare: »Hus forbi!« — saa meget des bedre; der er ikke tilsigtet Kritik af Personer, men af Meninger, og denne Mening har da heldigvis ikke været hans. Og-saa for Katholikerne er denne Fremstillingsform en Vinding. Vi maa ikke faa Indtryk af, at vor Kirkes Lære blot er en særlig logisk sammentømret Lære blandt de mange fra Pladsen med de grønne Træer. Der maa over vor Polemik være den samme Højhed og Ro, som over vor Kirke. Den Lære, vi lærer, stammer fra Guds Evigheds Dyb. Den maa kunne virke ved sin egen Kraft.

Ud fra en saadan Tankegang er nærværende Artikel, der maaske vil efterfølges af andre, blevet skrevet.

H. T. K.

»Forklaringer«. Man mener at have taget Brodden af den Udfordring, som Underet synes at slynge imod Fornuften, ved at mobilisere Telepathi, Atomfysik, Drømmeoplevelser og mere sligt. Men samtidig finder Betagelsen Udtryk. Troen bliver som eet med Tro paa Underne, og denne Tro bliver Løftestangen, der hæver Mennesket til Moralkravenes Højde. Betagelsen stiger til saadanne Højder, at Underet gøres til Kristendommens Sjæl — dens Lære er ikke ny, siger man. Og i et »Lovet være Usandsynligheden!« klinger Betagelsen ud. Hin betagende Underets Usandsynlighed, som dog ængster i selve Betagelsens Øjeblik.

Overfor saadanne Tidernes Tegn vil vi samle vore Tanker.

2.

Naar Mennesker ved en Grav tager Afsked med den døde, vil de mindes ham for mange forskellige Tings Skyld. De vil mindes hans Stordaad, hvis han øvede nogen, de vil mindes hans daglige Færd ... Men naar den samme døde modtager Guds Velkomstord i Himlen, saa ved vi med Sikkerhed, hvad Guds første Ord gælder. De vil gælde Menneskets Bøn. Hvorfor? Fordi Bønnen er Centrum i Kristenlivet. Kristendommen er baade en Lære og et Liv. Men af os selv er vi hverken i Stand til at tro denne Lære eller leve dette Liv. Begge Dele ligger for højt for Menneskenes Kræfter alene. Guds Hjælp skal til, og intet uden Bønnen skaffer den tilveje. Og det er ikke blot Begynderen i Kristendom, der har Bønnen behov. Gennem Læren om Kristendommens Vej til Fuldkommenheden gaar Bønnens røde Traad. Stadierne paa denne Vej kendetegnes ved Arten af Bøn, som karakteriserer dem. Og her som overalt gælder det, at det er Bønnen — Gud Helligaands og vor i eet forenede Bøn — der fremskaffer os hver ny Forøgelse af Guds Naade.

Nu er det smerteligt at se, hvor ofte Bøn agtes ringe. Er den, siges det tidt, er den ikke en Neddragen af Gud til Jordens Smuds? Selv om der bedes om aldrig saa op-højede Ting, er det dog ikke Menneskets Forsøg paa at bøje Guds Vilje? Er det ikke ligesom en Eftertankens Undskyldning, naar man slutter sin Bøn med: »Guds Vilje

ske«? Her overfor vil Katholikken svare, at Sagen forholder sig paa ganske modsat Vis. Guds Vilje kan ikke bøjes, Guds Vilje er af Evighed. Men Guds Vilje, der har fastsat alle de Formaal, han vil skal realiseres, har til hvert Formaal ogsaa villet de Midler, hvorved Realisationen skal ske. Og i denne Midlernes Række indgaar Bønnen som et væsentligt Led. Naar derfor vi beder, saa opfylder vi Guds Vilje; vor Bøn er Midlet til det gudssatte Formaal og derfor vor Viljes Opløftelse til Guds evige Villens Højder. Bønnen er saaledes ikke en Neddragen af Gud til vore Formaal, men vor Opløftelse til Guds. Vi ved, at Guds Planer ikke kan ændres, og derfor ved vi, at Bønhørelsen beror paa, at Bønnen er i Overensstemmelse med Guds Vilje. Beder vi derfor om noget, som i sig selv er godt — en Synders Omvendelse f. Eks. — saa ved vi, at vi beder om noget, som Gud vil, og at vi bliver hønhørt. Men beder vi om noget, der ikke i sig er godt, saa kan vor Bøn, der kender Guds Viljes Uforanderlighed, ikke være en Trodsen; den vil, selv uden en Tilføjelse om, at Guds Vilje maa ske, have en ydmyg Bevidsthed om, at kun Guds Vilje sker.

3.

De foregaaende Linier har belært os om Bønnens Højhed og altafgørende Værdi i Kristenlivet. I Bønnen har vi, som lige nævnt, et af Gud villet Mittel til Opnaaelsen af det, som Guds Vilje kræver virkeliggjort. Der er andre Midler, som Gud har villet til Opnaaelsen af andre Formaal. Han har skabt Verden som et Hele bestemt af Love, der alle lydigt arbejder for de Formaal, han har sat Verdens Gang. Men blandt alle Midlerne, der virkeliggør Guds Planer, indtager Bønnen den vigtigste Plads. Den virkeliggør de højeste Formaal, for hvem alle andre viger, og derfor er der heller ingen Grænse for Bønnens Magt.

I enhver Katholiks Liv er der lykkelige Erindringer om Bønhørelser. Disse Erindringer siger os saa meget som: her gjorde Gud din Vilje til eet med hans. Og denne Viljernes Forening var Betingelsen for Guds evige Viljes Virkeliggørelse. Det falder os ikke ind at sige, at da det jo var Guds Vilje, at det skulde ske, saa var Bønnen over-

flødigt; det var sket uden den. Det falder os ikke ind, for den samme Gud, der vilde, at det skete, vilde Bønnen som en virkelig, sand Aarsag dertil. Og heller ikke gav Gud sig derved Skabningen i Vold. Gud bevægede os til Bønnens frie Akt. Skulde ikke den almægtige Gud kunne røre vor Vilje, stærkt og dog mildt, opnaaende sine Formaal og dog bevarende vor Frihed?

I Bønhørelsen er den evige og den skabte Viljes Forening saa langt det største. Ved Siden af staar det langt ringere, hvorledes det ellers gik til. Foruden Bønnen som Aarsag indgik andre Aarsager i den opnaaede Virkning. Men selv om ogsaa der var Mirakler — i den katholske Forstand, som vi straks skal nævne — i denne Kæde, saa blegner de dog ved Siden af den Bøn, der har formaaet Gud til at virke Miraklet. Tænker vi paa en stakkels syg, der i Lourdes paa sin ydmyge Bøn har opnaaet Helbredelse, saa er den syges Bøn større end Miraklet. For helt at forstaa dette maa man kaste et Blik paa hele den hierarkiske Orden indenfor det overnaturlige. Man kan dele det overnaturliges Verden i to Hovedgrupper. Højest staar den, der omfatter det, hvis Væsen er overnaturligt. Og atter her skelner vi mellem det uskabte: Treenigheden, det menneskevordne Ord, og det skabte: Saligheden, Naaden. I den anden Hovedgruppe tælles det, der blot i sin Aarsag, i sin Frembringelsesmaade er overnaturligt. Her træffes paa første Plads det, hvis Finalitet er overnaturlig: en Akt af en kristen Dyd stilende mod et overnaturligt Formaal. Og først paa sidste Plads i den hierarkiske Orden mødes Miraklet, som kun ved sin Frembringelsesmaade, og ikke ved dennes Finalitet, men kun ved dens Efficiens; tilhører Overnaturen.

Omsat i jævner Tale vil dette sige: Naaden, det overnaturlige Liv, er det højeste i Menneskelivet. Men tænker vi alene paa den Del af det overnaturliges Verden, hvori det skabte indgaar som væsentligt Led, saa kan intet straale herligere af overnaturlig Glans end Bønnen. Som Kardinal Cajetan forklarer det i Kommentaren til St. Thomas's Summa, er Venskabets Forening med Gud, en Forening, Kærligheden frembringer, Betingelse for den virksomme Bøn, og denne Bøn frembringer en anden Forening, som

kan kaldes en Væsens Forening, den, jeg har talt om som Viljernes Enhed.

4.

Er det Meningen at berøve Miraklerne deres Storhed? Slet ikke. Men Katholikken mindes Pascals Ord om, at alle Legemer og alle Sjæle og alle deres (naturlige) Virkninger ikke opvejer den mindste Rørelse af Kærligheden, som tilhører en anden, uendeligt mere ophøjet Orden. Med samme Ret siger vi, at selv Opvækkelsen af de døde ikke opvejer den ringeste rettelige Bøn. Det er blot et naturligt Liv, den døde opstaar til, men Bønnen er overnaturlig i sit Formaal saavel som i Principet for sin Virken.

For nu at forstaa den Miraklets Storhed, som Katholikken ogsaa hævder og hævder med langt bedre Grund end den, der ængstes af Rationalismen, vil vi først fastslaa, hvad Miraklet er. Det er en Tildragelse i det naturliges Orden med Gud til direkte Ophav og udenfor den gængse Naturorden. Den første og anden Bestemmelse har vi allerede berørt. Vi har sagt, at Miraklerne skylder Guds direkte Indgriben, at de tælles med i det overnaturliges Kreds, og vi har sagt, at de stilles paa den laveste Plads i denne Kreds, fordi der er Tale om at frembringe en Virkning indenfor Naturens Omraade.

Den tredje Bestemmelse siger intet væsentligt nyt. Naar vi ved, at Gud i Miraklet griber direkte ind i Naturen, saa ved vi med det samme, at det er udenom Naturens Orden. Ogsaa i den er det Gud, der virker, idet de naturlige Aarsager kun virker, fordi Gud bevæger dem dertil. Men i Naturordenen skjuler Gud sig bag de skabte Kræfter. Nu har Gud skabt disse Kræfter, for at de skal virke, hvad de formaar. Hvis derfor Gud griber direkte ind i Naturen, er det ikke for at virke det, som Kræfterne er sat til at virke, men for at øve en Virkning, som kun Gud formaar.

Hvorpaa beror da saa Miraklernes Storhed? Ikke paa, at de er Guds Gerninger. Det er alt, Synd undtagen. Men derpaa, at de for det første viser os Guds direkte Virken. Og dette maa ikke forstaaes, som var den mirakuløse Gerning noget besværligere for Gud end f. Eks. den Gerning at lade et Menneske løfte en Finger. Intet er be-

sværligt for Gud. Men ligesom Frelseren ved en bestemt Lejlighed retorisk spurgte, om Jøderne mente det lettest at helbrede en syg eller tilgive Synd, idet han mente, at det sidste var et usvigeligere Tegn paa Guddomsmagt, saaledes opfatter vi Guds direkte Virken som et mere slaaende Vidnesbyrd om Guds Magt. Og for det andet beror Miraklernes Storhed paa deres Formaaes Ophøjethed. Det er de sjældne Tilfælde. De er saa sjældne, fordi de er ganske specielle Guds Vidnesbyrd om sig selv. Det er extraordinære Manifestationer af Sandheden ligesom Profetierne. Og de har, ligesom disse, væsentlig en social Mission. De er intet Kendetegn paa Hellighed hos den, de vederfares. Men de er Kendetegn paa Eksistens og Magt og Godhed hos den, der øver dem, Gud.

5.

Derfor er Katholikkens Begreb om Miraklet meget forskelligt fra det, vi mødte før. Disse andre undres over Underet, fordi det er Tegnet paa Guds Visdom og Magt, der har skabt de Kræfter, der øver det underfulde. Men Katholikken, der ogsaa elsker Naturens Vidnesbyrd om Gud, vil ikke kalde saadant for Undere. Underet er ikke Vidnesbyrdet om Guds Visdom og Magt i det skabte, men Vidnesbyrdet om, at Guds Visdom og Magt er højere end det skabte, at intet skabt kan udtømme Guds Formaaen.

Nu er det, man svarer os, at vel er det sandt, at Gud formaar mere end det, han lader Naturen virke, men øver han ogsaa dette mere? Se, siger man, Gud vil ikke øve dette mere uden for at vise os sin Vælde, derom er vi jo enige. Men vi kan aldrig sige, om noget, der sker i Naturen, ligger over Naturens Kræfter. Vi kender jo ikke disse Kræfter. Dag for Dag lærer vi nye at kende, som vi ikke havde anet, var til. Og da vi saaledes ikke kan erkende Miraklet, om det skete — saa sker det altsaa ikke.

Heroverfor indrømmer vi først ét. Vi er saa langt mest interesseret i det, der ligger endnu højere end Miraklerne. Derfor jubler vi saaledes over en dagligdags Bønhørelse, som ellers er virket af Gud med naturlige Midler, at baade vi og alle, der hører os, kan tro, vi taler om Mi-

rakler. Og mange jævne Katholikker (og lærde med) kan lage fejl og kalde noget for Mirakel, som ikke var det. Men! Vi indrømmer ikke, at Miraklet ikke kan erkendes. Vi kender ikke alle skabte Kræfter. Men vi kender Forskel paa skabt og uskabt, Forskel paa, hvad skabt og uskabt formaar. Naar vi siger: her skete et Mirakel, saa mener vi, at dette var mere end alt skabt (kendt eller ukendt) formaar. Her er ikke Plads til at gaa i Detaljer. Men henvisende til St. Thomas af Aqvins *De potentia q. 6*, siger vi blot dette, at Udgangspunktet for vor Erkendelse af Miraklerne er den ubetvivlelige Sandhed, at kun Gud kan skabe, og at derfor ogsaa kun Gud umiddelbart kan bevirke, hvad Filosofien kalder en substantiel Forandring. Ved dette Kendetegn erkender vi Mirakuløsiteten af alle store Mirakler. Og skulde der være Tilfælde (der er saadanne), hvor dette Kendetegn ikke kan anvendes saaledes, at vi faar den absolute Vished, saa har vi i de moralske Omstændigheder, der ledsager Tildragelsen, gode sekundære Kendetegn. Thi Gud virker kun for Sandhed, og Guds Gaver gør os gode.

6.

Saa har vi da samlet Tankerne. Vi har tænkt nok til at besidde tilstrækkeligt Stof baade for at hævde vor egen Tro og for at belære andre. Vi har afrystet den overdrevne Betagelse ved at se, at Kristenlivet er større end alle Mirakler. Vi har sammenlignet Miraklerne med netop Bønnen, fordi de to Ting hører sammen. Der sker ingen Mirakler uden Bøn. Tillige har vi afrystet al Ængstelse. Vi behøver ikke at gemme os under Videnskabens Laboratorieborde, naar Guds Vælde taler. Hvorfor ikke? Velsagtens fordi vi er vant til at tale med Gud. Velsagtens fordi vi, trods Skrøbelighed og Fald, stedse søger at vandre med Gud.

H. T. K.

„Anno Santo“ — det hellige år!

Först her i Rom forstår man, hvad det er — føler man det — lever man i det!

I det hellige år, her i den evige stad stiger bönnen som et tusindtunget kor mod himlen og trygler Gud om nåde.

Den stiger fra bævende menneskesjæle og menneskelæber i bølger som røgelsen fra røgelsekarrene. Og pilgrimskarernes sang fylder kirkens hvælvinger, som vilde den sprænge dem for at nå op til Gud. Det er, som om disse bedende kor vilde tage himlen med storm, som kæmpede de som Jakob med Gud og vilde ikke slippe Ham, för de havde draget Hans velsignelse ned over den lidende, vildfarende menneskehed.

I alle kirker mødes pilgrimme — fra alle lande kommer de! Alle knæler de ved Peters og Paulus's grave — ved alle de helliges grave — her lever man i de Helliges Samfund.

Også Norden har jo sendt sine pilgrimme herved — först den store pilgrimsfærd med Nordens fire bisper i spidsen — så den lille danske — og her går nu atter fire danske pilgrimme, kommet herved som repræsentanter for danske, katholske kvinder ved den store internationale kvinde kongres, der nu skal afholdes her i Rom.

Imorgen åbnes den af Kardinal Merry del Val; men indtil idag har vi haft tid til at gå vor pilgrimgang og vinde vor jubelaflad. Daglig har vi bedt i Roms store dejlige kirker og også i de små, stille kirker, hvor en eneste lille italienerdreng svinger røgelsekarret, medens den lille menighed udenad på latin — om end langt fra musikalsk rent — med en inderlighed, der griber en om hjertet, synger det lauretanske litani.

Ja, Kirkens sprog holdes højt i ære her i den evige stad. Pilgrimme fra alle verdens lande: czeckere og ungare, spaniere og amerikanere, englændere og polakker — alle beder de de lange litanier og synger Kirkens dejlige hymner på latin og fremhæver og understreger således på vidunderlig måde Kirkens enhed.

Vi slutter os snart til det ene, snart til det andet pilgrimstog, og vi beder for Danmark, for vor biskop, vore trosfæller og for danske katholske kvinder — både unge og gamle!

Den 15de — hellig Theresesdag — havde vi den store uventede glæde at blive modtaget — vi fire alene — i Audiens af den Hellige Fader, som talte opmuntrende og faderlige ord til os — og sendte sin særlige velsig-

nelse til Danske Kvinders Katholske Forbund.

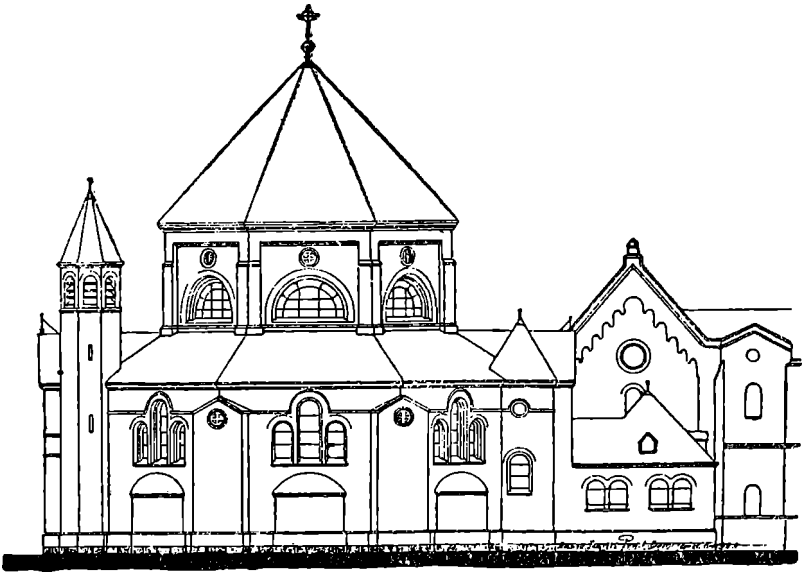
Denne hilsen vil vi gjerne straks sende hjem, så at danske katholske kvinder kan vide, at vor Hellige Fader har velsignet vort forbund og sluttet det ind i sit hjerte.

Lad denne velsignelse da være os et pant på lykke og fremgang for vort danske forbund og for vor hellige sag.

1 + 3

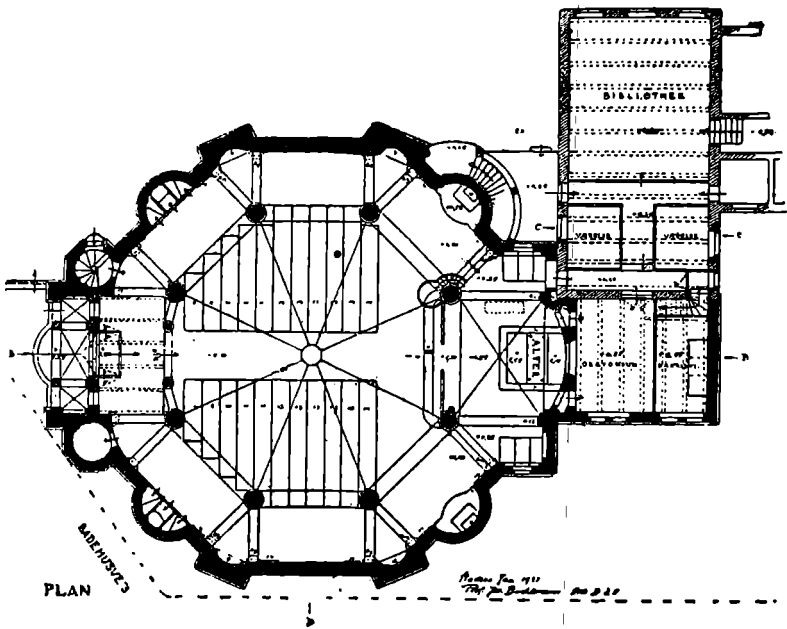
Kransen hejses paa St. Mariæ Kirke i Aalborg.

Saa skete da det vidunderlige, at Kransen blev hejst og Flagene plantet paa vor herlige ny Kirke Torsdag den 21. Oktober Kl. 12 Middag.

Det vidunderlige? — Ja, selv om Ugebladets Læsere muligvis kan erindre at have læst, at Kirken blev paa-begyndt engang i Foraaret, og selv om de tænker paa den lange Arbejdsstandsning i Foraaret, bliver de dog maaske ikke saa betaget af den Kendsgerning, at en Kirke er vokset op og naaet til sin øverste Top i Løbet af siger og skriver 3 Maaneder, idet den første af de 40000 Sten der er medgaaet, blev muret den 8. Juli.

Ikke før de ser et Billede af den Bygning, det her drejer sig om. Naar de har set Planen til denne Perle af romansk Bygningskunst, vil de kunne forstaa, at vi, der har fulgt den Trin for Trin, fra det vanskelige Piloteringsarbejde begyndte, til Granitsokkelen blev lagt, har set Muren af de røde, haandstrøgne Sten skyde op som en solid Fæstningsmur, til den i $4\frac{1}{2}$ Meters Højde blev brudt af de tredelte, rundbuede Vinduer, — tre paa hver Side af Bygningen, hvis man kan tale om Sider paa en oltekantet Kirke — og saa

har set den øverste Oktagon, der hviler paa de 8 høje, runde Søjler inde i Kirken, hæve sig, til den endelig i 17 Meters Højde har naaet Kuplen og bliver afsluttet af det spidse, røde Teglstenstag, paa hvis øverste Spids et $3\frac{1}{2}$ Meter højt, forgyldt Kors om faa Dage vil indtage Kran-senes Plads, saa Kirken fra Grunden til Korsets Overflade kommer til at maale 28 Meter — ja, saa vil de kunne forstaa, at for os er det et Vidunder, der er sket.

Hvis en Bygherre nogen Sinde har kunnet sige, at Guds Velsignelse øjensynligt har hvilet over hans Værk, saa maa det være her. I al den Tid, Arbejdet har staaet paa, har

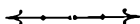
Gud skænket enestaande Arbejdsvilkaar: et Sommervejr saa skønt, at Arbejdet ikke, fra det begyndte indtil nu, har været hindret en eneste Time af Regn eller Storm, skønt der samtidig paa andre Steder af Landet har været Uvejr; her har det kun regnet om Natten og om Søndagen, aldrig i Arbejdstiden.

Der har vist heller aldrig paa en Byggeplads, hvor der har været 39 Mennesker beskæftiget (saa mange deltog i Rejsegildet den 23. Oktober) hersket en saadan Arbejdsglæde, Iver, Interesse og god Vilje som den, der her har besjælet enhver fra den øverste til den laveste. Derfor er Arbejdet ogsaa blevet saa fuldendt smukt og velgjort, at Kirkens Bygmester, Muremester Thomsen Støtt (gift med en Datter af Aalborg Menigheds ældste og første Medlem) har høstet den største Arkendelse af det, der her er præsteret, ikke alene af Kirkens Arkitekt, Dombymester Buchkraemer i Aachen, men ogsaa af sine stedlige Kolleger paa Murerfagets Omraade.

For dem, der arbejder paa Kirken, og for de mange, som daglig følger dens Vækst, vil der altid hvile et Skær af Sommersol og Sommerglæde over dens røde Mure, som lover godt for dette Gudshus i vor barske, nordjydske By.

Naar Kirkens højtidelige Indvielse engang til næste Aar finder Sted, vil der blive Andledning til udførlig Beskrivelse af Bygningens Indre og Ydre, af dens stilrene Udsmykning, som nu allerede til Dels er fastslaaet baade for de tre Altre, de malede Ruder og Inventarets Vedkommende. Indtil da maa alle, der ikke kan faa Lejlighed til forinden at besøge Aalborg, nøjes med af medfølgende Planer at danne sig et svagt Begreb om vor herlige St. Mariæ Kirke.

Th. Fr.

Mødreforeningen

i St. Ansgars Sogn blev oprettet i Oktober Maaned 1880 af daværende Sognepræst, Pastor H. Böhmer, og har altsaa nu bestaaet i 45 Aar.

I Taknemmelighed mod sin Grundlægger, som i Efteraaret 1886 blev kaldt tilbage til Bispedømmet Osnabrück, hvor han døde som Sognepræst i Emden d. 1. Marts 1917, stiftede Mødreforeningen en aarlig Messe for hans Sjæl.

I Embedet saavel som i Foreningens Ledelse efterfulgtes han af Pastor J. Braun fra 1886 til 21. Febr. 1923. Efter dennes Død fremsattes Tanken om, at der ogsaa for hans Sjælefred maatte blive stiftet en Messe. Imidlertid er de hidtil indkomne Bidrag langtfra tilstrækkelige, nemlig kun 24 Kr., medens den for en Fundationsmesse fastsatte Sum andrager 200 Kr.

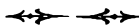
At dette Beløb endnu ikke er naaet skyldes sikkert ikke Ligegyldighed hos Foreningens Medlemmer, men vistnok kun Ukendskab til det omtalte Forslag eller dettes Resultat, og utvivlsomt vil alle, der i saa mange Aar nød godt af P. Brauns Vejledning, Omsorg, Raad, Belæring og Trøst, være med til at sætte ham et varigt Minde ved at give en Skærv — stor eller lille — til en stiftet Sjælemesse for ham, særlig nu, da vi gaar ind i alle Sjæles Maaned.

Bidrag i dette Øjemed samt Indmeldelse af nye Medlemmer i Mødreforeningen modtages af

*Pastor v. Kettenburg,
Bredgade 64.*

d. 25. Oktober 1925

(Aarsdagen for P. Brauns Tiltræden som Sognepræst i 1886.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Lørdag den 31. Oktober Kl. 3 indviedes Ligstenen over Biskop von Euch ved en stilfuld Højtidelighed paa Katholsk Vestre Kirkegaard. Til Stede var de fleste af Københavns Præster, mange Søstre, Kirkeforstandere og en Del af Menighedens Medlemmer, særlig de, der havde interesseret sig for Stenens Fuldførelse. Hs. Højærværdighed Biskoppen indviede Stenen og holdt derefter en Tale. Han mindedes den Dag, vi førte den afdøde Biskop til Graven og hans smukke Ord: Jeg velsigner Fremtiden. Biskoppen udtrykte sit Haab, at den afdøde nu ved Guds Trone nedbeder Velsignelse over os. Stenen med Biskop von Euchs Billede skulde minde os om hans ivrige, udholdende Arbejde. Alle havde vi Minder om ham og havde noget at takke ham for. Hans gode, opmuntrende Ord og hans faderlige Formaninger skulde her genkaldes i vor Erindring. Biskoppen rettede en varm Tak til Kunstneren, Billedhugger Windfeld-Schmidt, for det smukke Arbejde, han havde udført, og han takkede alle dem, der havde hjulpet med til, at dette værdige Gravmæle nu var blevet færdigt. Med et Fadervor og De profundis sluttede Biskoppen, hvorefter Forsamlingen afsang Salmen »Paa Sandheds Fjeld en Bygning staar.« — Den store Sten tager sig overmaade

godt ud paa Graven, særlig nu, da ogsaa Baggrunden er blevet reguleret. En Del Træer er blevet fædet, og derved træder det store Kors frit frem, bagved Biskop von Euchs Grav. Det er virkelig blevet et værdigt Gravsted, og vor Kirkegaard har faaet et helt nyt og smukt Præg.

— Bach-Koncerten den 16. Oktober i St. Andreas Kirke havde fyldt Kirken til sidste Plads. Koncertgiverinden, Frk. Susanne Saabye, aabnede Programmet med Toccata og Fuga i D-Moll, som hun udførte med overlegen Dygtighed og Smag. Af det øvrige Program maa fremhæves Fru Sigrid Lorentz's smukke Violinspil til Hr. Kurt Thomsens diskrete Akkompagnement. Ogsaa Solo- og Kvartetsangen var meget vellykket. Operasangerinden Frk. Dagmar Hermanssons Sopran gjorde sig smukt gældende i Kvartetten.

— Opmærksomheden henledes paa »Stringendo«s Koncert, Fredag den 13. November, som averteres andet Steds i Bladet. Til denne, Sæsonens første Koncert, møder Orkesteret traditionelt med et populært Program, og som Solister medvirker saa udmærkede Kræfter som Kammermusikus Johan Nilsson og Pianisten Carl Vorm. Foreningen forventer stor Tilslutning og haaber efter Koncerten at modtage Indmeldelse af flere aktive Medlemmer.

B. B.

Ordrup. St. Andreas Gildes aarlige Generalforsamling afholdtes d. 14. Oktober i Charlottenlund Palmehave. Formanden, Grosserer Grugni, bød velkommen. Pastor Günther dirigerede. Formanden aflagde Beretning. I Aarets Løb var der blevet afholdt Julefest og Fastelavnsfest samt Andespil foruden andre selskabelige Sammenkomster. I Sommeren var der foretaget Udflugter til Farum og Hørsholm. Urmager Hylleholt forelagde derefter Regnskabet, som enstemmigt godkendtes. Derefter foretoges Valg: Formanden, Kassereren og den afgaaende Revisor, Hofforgylder Weber, genvalgtes. Det vedtoges, at St. Andreas Gilde skal deltage i Festen paa Skamlingsbanken til næste Aar. Redaktør Hutters har paataget sig at føre Regnskabet over Turen. Det vedtoges at fejre Foreningens 5aarige Stiftelsesdag med en Fest, hvorom nærmere Bekendtgørelse skulde udgaa. Generalforsamlingen endte med et vellykket Kaffehord. Paa et senere Bestyrelsesmøde valgtes ved Lodtrækning Direktør Brems til at fungere som Formand under Grosserer Grugnis forestaaende Udlandsrejse.

Indsamlingsbøsser til haardt tiltrængte sønderjydske katholske Kirker sendes med Glæde pr. Post. Reflectanter bedes venligst blot sende et Brevkort desang. til Pastor B. Jensen, Bredgade 64^a K.

Kirkelig Kalender

8. Nov. 23. Søndag eft. Pintse.	15. Nov. 24. Søndag efter Pintse.
9. — M. Laterankirkens Indvielse.	16. — M. Ferialdag.
10. — Ti. Andreas Avellinus, Bekender.	17. — Ti. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.
11. — O. Martin, Biskop og Bekender.	18. — O. Peterskirkens Indvielse.
12. — To. Martin I, Pave og Martyr.	19. — To. Elisabeth, Enke.
13. — F. Didacus, Bekender.	20. — F. Felix, Bekender.
14. — L. Josafat, Biskop og Bekender.	21. — L. Marias Ofring.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 10. Nov. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Cand. phil. Hafstrøm: Dansk katholsk Lyrik.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskom-
munion Søndag den 8. November i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd fejrer St. Stanislaus'
Fest Søndag den 8. ds.

1. ved Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8¹/₂ og
2. ved højtidelig Optagelse af nye Medlemmer samme Steds
Kl. 6 Aften. Prædiken af Pastor L. De Vos, Andagt og Te Deum.
NB. Adgang for alle; særlig indbydes de unges Forældre
til at overvære Optagelsen.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 9. Novem-
bris loco ac tempore assuetis.

MUSIKFORENINGEN STRINGENDO

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

PRIVAT-KONCERT

Fredag d. 13. Novbr. 1925 Kl. 7³/₄

Studenteforeningens Festsal, Vester Boulevard 6.

Solister:

Kammermusikus

JOHAN NILSSON

CARL VORM

Violin

Klaver

Billetter à Kr. 1.50, 2.00 og reserv. Plads à Kr. 3.00 faas hos
samtlige Medlemmer og hos Lauritz Hansen, Chr. Richards-
vej 6 (Tlf. Nora 1597 vega), Augustin Husson, Stenosgade 5
(Tlf. Vester 787 extra), Rudolf Buddenhagen, Lyneborgg. 24.

I et katholsk Hjem, Classensgade 20 St., kan erholdes fuld
Kost og enkelt Middag.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67
2den Sal over Gaarden. Udlaan Mand., Onsd. og Fred. Kl. 7—8.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (Incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 46.

Søndag den 15. November.

1925.

INDHOLD: 24. Søndag efter Pintse. — Var Thomas af Aquino Mystiker? — Et Par Observationer. — Den katholske Kvindekongres i Rom. — Søster Hortense †. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Svendborg. Norge. — Avertissementer.

24. Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Jeremias 29. Herren siger: Jeg tænker Tanker om Fred og ikke om Sønderknuselse. I skal paakalde mig, da vil jeg bønføre eder, og jeg vil føre eders fangne tilbage fra alle Steder.

Ps. 84. Herre, du har velsignet dit Land, du har ladet Jakobs Fangenskab ophøre. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Forund os, beder vi dig, almægtige Gud, at vi altid maa tænke forstandigt og baade i Ord og Gerning handle, som det er dig velbehageligt. Ved vor Herre...

Epistelen af den hl. Apostel Paulus's 1. Brev til Thessalonikerne, 1. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 43. Du har frelst os, Herre, fra vore Fjender, og du har beskæmmet dem, som hader os. I Gud vil vi rose os den hele Dag, og i dit Navn vil vi synge en evig Lovsang. Alleluja, alleluja.

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre; Herre, hør min Bøn. Alleluja.

Evangeliets. Matthæus 13, 31—35 (Sennepskornet og Surdejen).

Ofring (Offertorium).

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre; Herre, hør min Bøn; fra Dybet raaber jeg til dig, Herre.

Stillebøn (Sekreta).

Vi beder dig, Gud, lad dette Offer rens og forny, styre og beskytte os. Ved vor Herre . . .

Kommunionvers (Communio).

Mark. 11. Sandelig siger jeg eder: Tro, at I skal faa alt, hvad I begærer i Bønnen, og det skal vederfares eder.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Vederkvægede med Himmerigs livsalige Spise beder vi dig, Herre, at vi altid maa attraa dette, hvorved vi i Sandhed opholder vort Liv. Ved vor Herre . . .

Var Thomas af Aquino Mystiker?

Tale ved Festen i »Academicum Catholicum«
d. 14.—10.—25.

Vi vil drøfte dette Spørgsmaal ved at følge den Fremgangsmaade, som Thomas af Aquino selv anvender i sine »Quæstiones«. Vi begynder med hans berømte: »*Videtur quod non*« (Det modsatte synes at være Tilfældet).

Det syntes paa Forhaand at være udelukket, at Thomas var Mystiker. Thi 1.) Hvad har Skolastikens Fyrste med Mystik at gøre? Er Skolastik og Mystik ikke Modsætninger? *Skolastik* — ren og skær Forstandsvirksomhed, kold Intellektualisme, Dissekeren af Begreber, et Sandhedsmusæum med Sandhederne spiddet op paa Skarpsindighedens Naale, en stolt Tankebygning med Spekulationens svimlende høje Taarne. *Mystiken* — Inderlighed, Varme, Oplevelser, Skælven i Ærefrygt, salig Beskuelse, Kærlighedens Beruselse, Skabningens Tilintetgørelse overfor Guds Højhed og Majestæt.

2.) Og selv om der ikke var denne Modsætning mellem Skolastik og Mystik, maa det ikke siges om Thomas, at han *udelukkende* var Skolastiker? Han har ikke skrevet en eneste Bog om Mystik eller i Mystik. Han synes kun at kende én Behandling af Stoffet, den skolastiske. Mystikerens Umiddelbarhed og passive Hengivelse synes ham fremmed.

3.) Gør ikke den gamle Karteuser Vincens af Aggsbach og i nyere Tid den engelske Benediktinerabbed Dom Chr. Butler opmærksom paa, at Thomas hverken i sin Summa eller i sine andre Skrifter saa meget som nævner den mystiske Theologi? Følger deraf ikke, at Thomas ikke blot ikke selv praktiserede den, men simpelthen manglede Forstaaelsen for den?

Efter saaledes at have ladet Modstanderne komme til Orde, skal vi gaa over til at begrunde vort Standpunkt, nemlig at Thomas alligevel var Mystiker. »*Respondeo dicendum*«, vilde han sige (dertil er at svare).

At være Mystiker er først og fremmest ikke ensbetydende med at være mystisk *Forfatter*. Der har været utallige Mystikere, der ikke har skrevet en Linie om Mystik. Dog indrømmer vi, at denne Betragtningssmaade næppe kan gøres gældende overfor Thomas af Aquin. Naar en Mystiker griber til Pennen og skriver saa meget, som Thomas har skrevet, maa vi da ikke vente, at hans litterære Produktion paa en eller anden Maade er paavirket af den Inderlighed og Glød, der brænder i hans Bryst. Hvis Thomas har været Mystiker, vilde det i hvert Fald være mærkeligt, om hans Skrifter helt igennem havde Skolastikens strengt videnskabelige Tilsnit og abstrakte Holdning, saa de slet ikke kunde bringes i Sammenhæng med eventuelle mystiske Dybder i hans Sjæleliv.

Det vilde sikkert blive lettere at finde mystiske Træk i Thomas af Aquins Skrifter, hvis vi ikke næsten udelukkende var henvist til hans rent videnskabelige Produktion, hvor han ikke *vil* være andet end »lector theologiæ«, hvor »Mennesket« ganske selvfølgelig træder tilbage. Saaledes eksisterer der af Thomas *ikke et eneste Brev*. Det eneste, man hidtil kendte, er i Hovedsagen Besvarelsen af rent theologiske Forespørgsler og er uægte. Kan vi da vente at finde personlige Meddelelser og Hjertensudgydelser hos

en Forfatter, der i de Skrifter, han har efterladt os, kun gaar med Skolastikens — den skolastiske Metodes — tungeste Panser paa?

Vi gør derfor bedst i først uafhængigt af Thomas's Forfatterskab at undersøge, om han var Mystiker eller ej. I Fald vi maa tilkende ham Mystikens yndige Rose, vil vi saa spørge, om hans videnskabelige Produktion staar isole-ret fra hans mystiske Sjæleliv, eller dette paa en eller anden Maade bryder igennem ogsaa i hans skolastiske Tænkning.

Naar vi hører de *Vidnesbyrd*, som er bevaret fra hans Ordensbrødre og andre af Thomas's samtidige, der har staaet ham nær, er et af de Træk, som alle nævner og betegner som særligt fremtrædende, hans mystiske Inderlighed og Beskuelighed.

Frater Thomas er »*homo summe contemplativus*« (en Mand af høj Beskuelighed), »der uafbrudt enten beder eller skriver eller læser eller underviser«. »Han er helt løsrevet fra det jordiske og borte i det himmelske« — hans Lige-gyldighed overfor ydre Ting som Mad, Klædning o. lgn. skyldes altsaa vel ikke saa meget den lærde Professors Aandsfraværelse, som Fortabtheden i himmelske Ting! Den hellige Messe læste han daglig og under Udgydelse af mange Taarer. Hans theologiske Viden var, efter hans Diciples Udsagn, ikke saa meget Frugten af hans naturlige Anlæg som af den Helligaands Indskydelse. Han gav sig aldrig til at skrive en Bog, uden først under en Strøm af Taarer at have raadført sig med Gud. I Tvivlsspørgsmaal tog han atter sin Tilflugt til Bøn og Taarer og vendte saa med Lys og Klarhed i Sjælen tilbage til sit Arbejde.

Alt som Aarene gik, blev de ekstatiske Tilstande hyp-pigere og dybere. I hans sidste Leveaar fik den mystiske Beskuelse i den Grad overhaand, at Thomas indstillede sin litterære Virksomhed — »*suspendit organa scribendi*« (han lagde Skrivetøjet bort) — skønt hans Hovedværk »*Summa Theologiæ*« endnu var ufuldendt. Da Reginald af Piperno indtrængende bad ham om at blive ved og skrive Værket til Ende, fik han det Svar, der mere end alle andre Vidnesbyrd lader os ane Dybden af hans mystiske Forening med Gud: »Reginald, jeg kan ikke, da alt, hvad jeg har skrevet, tykkes mig som Avner i Sammenligning med, hvad

jeg har skuet. Jeg haaber til Gud, at han snart vil kalde mig bort fra Livet og Katederet (*»ut finem faciat vivendi et docendi«*). Naar Thomas tør kalde sin »Summa Theologiæ« for Avner, hvor ophøjet maa da ikke det indre Liv have været, som han førte i Løndom, og som han ikke fandt Tid til eller ikke følte sig kaldet til at nedlægge i Bøger.

Thomas har altsaa uden Tvivl været Mystiker. Men ligesaa sikkert er det, at han ikke har været mystisk Forfatter »ex professo« som hans Ordensbrødre Tauler og Heinrich Seuse. Men er da hans Skrifter virkelig helt mystikforladte, er de bare Skolastik?

Vi besvarer dette Spørgsmaal ved den Karakteristik af Thomas af Aquins Forfatterskab, som den kendte Thomasforsker *M. Grabmann* giver i »Das Seelenleben des heiligen Thomas von Aquin« (München 1924). Tager man Thomas's Hovedværker, er det paafaldende, hvilken bred Plads filosofiske, rent metafysiske Drøftelser indtager, selv i tilsyneladende rent theologiske Spørgsmaal. I Sammenligning med andre store Skolastikere f. Eks. Bonaventura træder hos Thomas den overnaturlige, theologiske Side tilbage — i den Grad, at manges en alvorlig og velmenende Læser har faaet Indtryk af Rationalisme. Men i Virkeligheden forholder det sig ganske anderledes. Thomas er alt andet end Rationalist. Ingen Tænkter har nogensinde trukket Grænsen mellem Natur og Overnatur, Tro og Viden, Filosofi og Theologi saa skarpt op som Thomas af Aquin. Har Thomas anvendt den menneskelige Fornuft paa Troens Indhold, saa er hans »Rationalisme« dog ulige mere theologisk og overnaturligt orienteret end senere filosofiske og theologiske Retninger, som Jansenismen, Traditionalismen eller Ontologismen, der bærer Supranaturalismen til Skue, men ved at udviske Grænsen mellem Natur og Naade har ført til Svækkelse og Opløsning af det overnaturlige.

En anden Grund til Thomas's Forkærlighed for filosofisk-metafysisk Uddybelse af Troen er hans Tillid til Enheden mellem den naturlige og overnaturlige Erkendelse, en Slags »*Harmonia præstabilita*« (forudbestemt Harmoni) mellem Tro og Viden, Theologi og Filosofi. Den over-

tiaturlige Aabenbaring er ikke absolut inkommensurabel overfor den naturlige Sandhedsorden.

Metafysikens Grundsætninger er, som Thomas i Overensstemmelse med Augustin hævder, forankrede i Guds Erkendelse og Væren og har derfor Gyldighed ogsaa for de overnaturlige Sandheder, der kommer fra den samme guddommelige Kilde. Den aristoteliske Filosofi er for Theologen Thomas ikke saa meget Nøgle til nye Erkendelser, som det ordnende Princip, der bringer Sammenhæng og Enhed i Troens Indhold. Skønt den naturlige Erkendelse aldrig kan udtømme Aabenbaringen og tit maa nøjes med at sige, hvad de himmelske Ting ikke er, fortsættes Metafysikens Grundlinier dog ind i Mysteriernes Rige, saa at en metafysisk Orientering bliver mulig. Ved at vælge denne Vej blev Thomas Banebryder for den katholske Theologi og grundlagde den harmoniske, altomspændende Verdensopfattelse, der var den middelalderlige Kulturs bærende Kraft.

Til Trods for den udstrakte Anvendelse af Metafysiken, er Theologien for Thomas dog aldrig blot en »videnskabelig Diciplin«. Han kalder den for »*doctrina sacra*« (den hellige Videnskab), »*participatio theologiæ coelestis*«, (Delagtiggørelse i den himmelske Theologi), »*impressio divinæ scientiæ*« (Indprentning af eller Lige dannelse med Guds egen Erkendelse). Theologien er for Thomas simpelthen »*Sapientia*«, »*Donum sapientiæ, donum Spiritus sancti*« (Visdommens Gave, den Helligaands Gave). Thomas gør opmærksom paa den Betydning, de guddommelige Dyder og den Helligaands Gaver har for et frugtbringende Theologistudium. I andre Videnskaber, siger han, kan det være tilstrækkeligt, at Mennesket er fuldkomment i intellektuel Henseende; den »hellige Videnskab« forlanger baade *intellectus* (Forstandens) og *affectus* (Hjertets) Fuldkommenhed. I Kyskhed og Ydmyghed ser Thomas de vigtigste Betingelser for theologisk Dybde. Kyskheden, især Jomfrueligheden, som han selv havde valgt, bevirker, at Mennesket »med større Frihed kan hengive sig til Betragtningen, af det guddommelige«. Stoltheden, der faar Mennesket til at nyde sin indbildte Storhed, tilintetgør i ham Ærefrygten for »*excellencia veritalis*« (Sandhedens uforlignelige Prag). Ydmygheden

derimod gør ham »*capacem Dei*« (modtagelig overfor Gud). Theologens Lampe, siger Thomas, kan ikke lyse, d. v. s. hverken eje eller meddele dybere Troserkendelse, medmindre han selv er optændt af Kærligheden. Dens Glød netop meddeler Sandhedens Erkendelse. Thomas anskueliggør dette ved et Eksempel. Nogen kan dømme rigtigt om Kyskheden »*secundum perfectum usum rationis*« (ved at bruge Forstandens Lys); han behøver blot at studere de paagældende Afsnit af Morallæren. En anden derimod dømmer om Kyskheden »*secundum quandam connaturalitatem ad ipsam*« (i Kraft af et vist indre Slægtskab med den), idet han selv elsker Kyskheden og lever kysk. Saaledes er ogsaa den ægte Theologi ikke blot Erkendelse af de guddommelige Ting »*secundum rationes humanas*« (efter menneskelige Principer), men en Erkendelse, som beror paa en vis »*connaturalitas ad res divinas*« (Slægtskab med de guddommelige Ting). Thomas citerer »Dionysius Areopagitas« Ord: »*Hierotheus est perfectus in divinis, non solum discens sed et patiens divina*« (Hierotheus er perfekt i Theologien ved ikke blot at lære, men ogsaa at lide det guddommelige).

Denne Opfattelse af Theologien er sandelig en Mystiker værdig. For Mystikeren Thomas er Theologistudiet ikke en Afbrydelse, men en Forsættelse af Kontemplationen. Han er ikke noget Dobbeltvæsen: Theolog og Mystiker i en Slags Personalunion; men hele hans Theologi er baaret af den mystiske Indstilling. Er man først blevet opmærksom paa denne mystiske Understrøm, vil man mærke den selv dér, hvor en overfladisk Læser kun ser metafysiske Abstraktioner.

Vi kan gaa endnu et Skridt videre og sige, at Thomas af Aquins Værker ikke blot er løftet op til Mystikens Niveau ved hans principielle Opfattelse af Theologien, men at der ogsaa findes Afsnit i hans Værker der er *direkte mystiske*. For ikke at tale om det herlige Kristi Legems Fests Officium, han har skænket Kirken, med Sequensen »*Lauda Sion*«, der er en af den liturgiske Dignings kostbareste Perler, skal vi kun nævne Afhandlingen om Kærligheden, baade i *Quæstiones disputatæ VII* og *2 II, XXV*, hans Undersøgelser om det kristne Fuldkommenhedsideal og

Ordensstanden og hans kristologiske Theser. Der findes Tanker, der umiddelbart rager op i mystiske Højder. Det var, medens han skrev om den Korsfæstede — som han kaldte »sin Bog« — at han i Neapel knælede foran et ældgammelt Krucifiks og faldt i Ekstase. Sakristanen, Dominicus de Caserta, hørte da den Korsfæstede sige til Thomas: »Thomas, du har skrevet godt om mig; hvad Løn forlanger du derfor?« Hvorpaa han hørte Thomas svare: »Ingen anden end dig, Herre.«

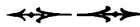
I disse Afhandlinger slipper Thomas tit ganske Aristoteles's Haand. I Modsætning til den hedenske Filosof, der saa Menneskelivets Fuldendelse i »*Theoria tes aletheias*« (den klare Sandhedserkendelse), betegner Thomas Kærligheden som Maalet og Idealet for Kristenlivet. Han forkyn-der den trøstefulde Sandhed, at Kærligheden til Gud ikke blot er bedre og værdifuldere for os her paa Jorden end Erkendelsen af Gud, men ogsaa lettere; at vi derfor her paa Jorden kan naa højere i Guds Kærlighed end i hans Erkendelse — en Tanke, som Mystiken med Glæde har taget til Indtægt — som overhovedet Mystiken, navnlig Dominikanerordenens, for saa vidt den ikke er paavirket af Nyplatonisme, Benediktinerordenens, den spanske i det 16. og 17. Aarhundrede og særlig Frans af Sales staar under Thomas af Aquins Inspiration.

Menneskelivets Ideal er efter Thomas en Kærlighed til Gud, der bestaar i »*semper actu ferri in Deum*« (i den uaf-ladelige aktuelle Hengivelse til Gud) — et Ideal, hvis Virkeliggørelse dog stadig afbrydes ved Sjælens Forbindelse med Legemet og Jordlivets Elendighed. Fra denne »laveste Art af fuldkommen Kærlighed« gaar Thomas's Tanke med kendelig Misundelse til de salige himmelske Aanders Kærlighed, hvis Gøren og Laden er en evig Kærlighedsekstase i Guds Beskuelse. Den højeste Art af fuldkommen Kærlighed finder Thomas først i den Kærlighed, hvormed de tre guddommelige Personer elsker hverandre.

Han selv har virkeliggjort Kærlighedens Ideal, saavidt det er muligt her paa Jorden, ved et Liv, der med alle sine Kræfter var vendt mod det evige, guddommelige. Han var DOCTOR ANGELICUS, han var som Guds Engle, der stedse skuer Faderens Ansigt, som er i Himlene.

»*Et his videtur Thesis esse probata*« (og dermed synes Sætningen at være bevist), saaledes slutter Skolastiken sine Undersøgelser. Thomas af Aquin har været Mystiker. Han har ikke skiltet med Mystik, han har ikke været Mystiker »*ex professo*«. Naar hans Skrifter alligevel røber Mystikeren ved den Glød, der ulmer i hans Tanke, og naar Mystikeren ikke sjældent bryder frem i lys Lue, saa var det, fordi han ikke kunde andet.

A. Menzinger S. J.

Et Par Observationer i Anledning af Martensen-Larsens Bog.

1.

Naar man som ung lutheransk Theolog fik Følelsen af, at der var »something rotten« i den protestantiske Theologi, og at dette »rotten« hed: Mangel paa objektiv Sandhed — og man saa fik Martensen-Larsens »Tvi tv og Tro« ihænde, blev denne Følelse pinligt forstærket.

Man mødte en Mand, der var for videnskabeligt tænkende til at acceptere den lutheranske Dogmatik som objektiv Sandhed — og som var for skarp en Forsker til, at han kunde vende det døve Øre til den den Gang saa moderne »Kritik« — men ogsaa en Mand, der havde en saa stærk Troens Arv, at han ikke kunde give Afkald paa den Tro, Fortiden havde, men som Nutiden kritisk pilkede op.

Konflikten hos M.-L. kom til at staa saaledes: paa den ene Side kunde han for sin Sjæl ikke slippe Kristentroens Styrke, Trøst og Livsfylde — og p. d. a. Side kunde han ikke for sin Hjerne og sine Studier indrømme, at Kristenlæren var objektiv sand.

M.-L. har den Gang gjort en nyttig Gerning for mange af os ved at pege paa Problemet, accentuere Konflikten. At vi er nogle, der ikke kunde løse Knuden, som han gjorde det — ja, som slet ikke kan anerkende, at han har

løst Knuden (mere end Alexander »løste« den gordiske Knude), faar være.

For os blev hans den Gang saa omtalte Bog en Foranledning til at undersøge selve Problemet om Troens Basis og Kilder.

M.-L. er tilbøjelig til at betragte »Menneskehjertets dybeste Krav og Længsel« som fuldgældigt Bevis for, at dette Kravs, denne Længsels Genstand ogsaa objektivt eksisterer.

Vi var andre, som søgte efter en af os selv og af de skiftende Tider og Tanker uafhængig Kilde til overnaturlig, objektiv Sandhed — og som fandt den i Trilogien: Gud-Kristus-Kirken.

Men vi glemmer ikke M.-L. og hans brændende Hu, der førte ham udover Stilling, Embede og alt for dette ene: at være i Sandhed.

Hans smertelige Træk stod for os fra den Bogs Sider, og hans Krav blev os en Stimulans til ikke at slutte falske Konkordater mellem Kritik og Tro, Tvivl og Embede.

Dette Træk har aldrig siden forladt M.-L. i hans Bøger.

Hele hans store Produktion — snart rent videnskabelig, snart populariserende for at tjene Kristenfolket — bærer Mærke af personlig Smerte over endnu ikke at have grebet den inderste Sandhed; og bærer Mærke af et ubønhørligt Krav om at naa Maalet. En Jakobs-kamp med Sandhedens Engel.

Tonen er bleven meget, meget dybere, efter at Dødens Klokker har ringet saa dumpt og saa nær ved Domprovsten.

En dyb Respekt, en dyb Ærbødighed aftvinger hans sidste Bøger (om Døden) Læseren. Respekt for det Sind, der har søgt, og som nu fremlægger sit Resultat stykkevis, som han selv naar det — Respekt for den Smerte, der driver Forskeren ind i Studerekamrets dybe Stilhed.

»Om Døden og de Døde« viser samme Grundtræk som »Tvivl og Tro« gjorde i 1909: Kravet om at forene

Tro og Viden; Kravet om at slaa Bro over den Afgrund, der gaber i Protestantismens tvedelte Trosprincip.

M.-L. verificerer stadig sin Tro. Snart blandt Himlens Stjerner, snart blandt Oldtidens Religioner, snart ved Dødslejerne, snart blandt Digternes Ord og snart blandt de dunkle Sjælefænomener.

Stadig mærker man et: Jo, det passer dog! Og stadig rejser sig et nyt: Men? og Mon? Atter maa der forskes og verificeres i en uendelig Cirkel, som først vil ende, naar dette evige »Hjul« brydes, og der gives Syn for Sagn og Skuen for Tro.

Vi kan kun takke, at vor katholske Kristentro har et andet Basis — at vi har en Generalnævner, en Facitliste, som gælder for alle Tilfælde — baade dem, vi selv naar at faa gransket, og for de mange vi maa lade ligge, af Mangel paa Tid eller Evne.

Vi kan lære af M.-L., at den, som søger Sandhed, ogsaa finder Sandheden. Og at den, som søger i det Stykkevis, ogsaa finder brudstykkevis og ikke Helheden.

Vi kan lære af hans store, ofte dybe Bøger, at enhver Kritiks Skranke maa falde for Troens Lys — Troen faar altid Ret tilsidst, selv om meget maa lades uforklaret tilbage.

Saaledes kan M.-L.'s Bøger yde os en stor Tjeneste, naar de betragles paa rette Maade.

2.

M.-L. har næppe til Hensigt at levere Catholicismen apologetisk Materiale. Og dog er han ofte bleven »Apologet mod sin Vilje« — og med saa meget større Vægt, som han jo ikke kan antages at være hildet i katholsk Dogmatik eller at have en forudfattet Vilje til, at Sagen skal stemme.

Hans Bøger om Spiritismen og dens Fænomener falder ganske i Traad med, hvad de lærde Benediktinere (f. Eks. Dom Alois Mager) fra München har opdaget og fastslaaet i deres Studier og Skrifter: at en hel Del Fænomener, man hidtil ansaa for yderst isolerede (Helgen-Mirakler), nu viser sig at forekomme selv hos Personer, der har stor Afstand fra Hellighedsidealet. Man har endog i Rom

(meddeler man mig) gjort opmærksom paa, at ved fremtidige Kanonisationer vil Undere komme til at spille en sekundær Rolle, mens Hovedvægten vil blive lagt paa Beviset for personlig Hellighed — fordi »Undere« nu ofte forekommer hos andre end Helgener.

Men det, der er bemærkelsesværdigt hos M.-L., er, at han som lutheransk Theolog nu saa ganske anerkender den »veridiske« Ægthed (Objektivitet i sjælelig Forstand) af Fænomener, hans Tros- og Kaldsfæller hidtil har betragtet og omtalt med et medlidende Skuldertræk. Jeg brugte under mine Studier megen Fritid til at studere Kilderne til St. Filip Neris Liv; under disse Studier stødte jeg Gang paa Gang paa Fænomener, som jeg maatte erkende, var uomstødelig historisk bevidnede . . . men som »Nutiden« vilde smile ad: Fjernsyn, Fjernviden, Fjernbevægelse, Bilokation, Forudanelse, Forudsigelser og endog en om Dronning Dagmar-Visen mindende Opvækkelse af en Død, som kom til Skrifte og atter (efter eget Ønske) sov ind . . . osv. Enhver, der har beskæftiget sig med lignende Studier, vil selv have Stof af samme Art.

Vi har sagt: Ja, det er saa godt bevidnet i alle Detaljer og med alle Omstændigheder, at det maa være sandt — men . . . Dette »men« faar sit Svar hos M.-L. Han anerkender i disse Fænomener ikke blot en subjektiv men en objektiv Virkelighed — en Virkelighed, som blot er et Udsnit af hele den overnaturlige Virkelighed.

M.-L. har en Sans for det Overnaturliges Indflydelse i os og Indgriben i den materielle Verden, som Gang paa Gang leder Tanken hen paa R. H. Benson.

At M.-L. benytter en Terminologi, der er saare fjern fra den skolastiske, maa man i denne Sammenhæng se bort fra — han er ikke svær at »oversætte« til St. Thomas's klare Sprog.

Men hans største Fortjeneste er vel nok den: at have begyndt at smelte Protestantismens Skepsis overfor det Overnaturliges Indflydelse i det Materielle. I dette Arbejde gaar han ikke den spekulative Vej, opstiller Theses og beviser dem — han blot peger paa Haandgribeligheder. Og han afviser glimrende det gængse Spilfægteri med Navne. »Hallucination« og de andre Slagord — hvad vil

det sige; Faktum foreligger, kald det saa, hvad I vil, Navnet ændrer intet i Sagen. Og skal Fænomenet nu kaldes naturligt eller »supranormalt«, saa har vel Gud ogsaa skabt den Natur, den Norm.

Ved de Afsnit har M.-L. gjort os Tjenester, vi ikke noksom kan takke for. Vi troede paa disse Fænomener ud fra et ganske andet, et objektivt Basis; M.-L. har verificeret denne Tro ad eksperimental Vej.

Atter har Forskningen tjent Troen; atter er det vist, at Tro og Viden ikke kan stride. Alt dette være sagt uden at gaa ind paa mangen Detalje og mangen Theori, der maaske maatte falde for vor Theologi¹⁾; her er kun talt om Hovedindtrykket.

3.

M.-L.'s sidste Bog er opbyggelig at læse. Visse Steder griber den inderligt og varmt. Men den største Glæde, den har bragt mig (og sikkert mange af mine Trosfæller) er det Billede af troende Ikke-Katholikkers Død, den giver — og det Lys, den kaster over Dødstimen.

Bogen bekræfter mig i et Svar, jeg altid har givet, naar Nogen spørger: Hvad foregaar der i Dødstimen? Jeg har henvist til H. C. Andersens »Nattergalen« med den døende Kejser, til hvem det hedder: Kan Du huske, kan Du huske! Og saa ser han i et Nu alle sit Livs Gerninger til de mindste, længst forglemte Detaljer. Jeg synes, at M.-L.'s Bog er saa trøsterig paa det Punkt, hvor hine, der kom tilbage fra Dødens Grænser, vidner om de sidste Øjeblikke: Samvittighedens Dom, Guds Naadetilbud, Frelsen paa det Yderste. Ak, kendte vi de Menneskers Forhistorie, kunde vi maaske se, hvor denne sidste, endelige Naade skyldes en from Barndom, en ædel Handling, en hellig Sjæls Forbøn eller andet, som Gud ikke lader ubelønnet.

Guds Retfærdighed og Guds Kærlighed træder saa tydeligt og ofte saa gribende frem fra de Sider.

¹⁾ Dette har P. Menzinger S. J. behandlet i Nr. 44 af Ugebladet.

Sider, som er et stort *memento mori* for os; og som kan lære os: i Tide at gribe til Naademidlerne, Skriftemaal, Altergang, Den sidste Salvelse. Og Sider, som viser, at vi ikke forgæves Gang paa Gang (ofte, ak, vel noget overfladisk og vanemæssigt) beder for vor Dødstime og for dem, der idag ligger for Døden.

M.-L. har Ret i, at vi ikke bør ønske os en brat og pludselig Død men en god Forberedelse til Modning, før vi høstes.

Mon ikke mange troende Katholikker ofte tænker med Bekymring paa protestantiske Dødslejer uden Kirkens Naademidler. Eller paa de mange, der lever i Ligegyldighed eller Uvidenhed — eller paa den store Verden af Jøder og Hedninger.

Hvor skønt at læse disse Vidnesbyrd om, at Hyrden ikke glemmer eet af sine Faar, naar de skal gaa gennem den dybe Dal.

»Dødstimen er Guds Time, i den sker mange store Ting«, sagde en from gammel Jesuit i Ordrup.

Lad en Bog som denne bekræfte den Sandhed — og lad den, nu i Alle Sjæles Maaned, opfordre os til virkelig Bøn for dem, der strider den sidste Strid. — Ofte er vi vant til at betragte Protestantismen blot som en ulogisk Samling Dogmer, der maa føre til forøget Splid. Hvor skønt, hvor godt at faa Lov en Gang at se den fra Inder-siden — der, hvor alle Theorier blegner, og hvor dens Sjæle skal mødes med vor fælles Frelser: det forøger Kærligheden!

Jeg vilde, af denne Grund, ønske, at mange Katholikker (ogsaa Præster), som ikke kender vore fraskilte Brødre i den defra, vilde læse M.-L.'s Værk; saa vilde de glædes over at se, hvor langt Guds Naade rækker; og saa vilde de se, at Kirkens Grænser er langt videre, end dens ydre Mure — at langt flere, end vi aner, i sidste Øjeblik faar Lov at høre til »Kirkens Sjæl«.

M.-L.'s Bog styrker Troen, giver Haabet nye Grænser og gør Kærligheden til Sjælene mere varm og inderlig.

Derfor skal han have en hjertelig Tak og en ærlig Forbøn.

Peter Schindler,
Præst paa Langeland.

Den katolske Kvindekongres i Rom.

Nu er International katolsk Kvindekongres forbi. Det har været en kongres med alvorligt, anstrengende arbejde. Dagen før dens begyndelse indbød præsidenten for det italienske forbund de delegerede til the, for at de kunde lære hverandre lidt at kende, og ved dens slutning samlede den Internationale Ligas præsident alle til en modtagelse, for at man personlig kunde faa mere detaillerede oplysninger om forholdene i de forskellige lande, der særlig havde vakt ens interesse under kongressen. Men ellers har det kun været arbejde baade for- og eftermiddag.

Møderne, der alle, baade de offentlige og udvalgmøderne, overværedes af kardinal Merry del Val, fandt sted fra 9—12 og 3—6, og de resolutioner, der blev vedtagne og som vil udkomme, saa snart de bliver trykte, svarede til de spørgsmaal, der stod paa det program, som allerede inden de delegeredes afrejse fremkom i Ugebladet.

At der i de forløbne fire aar var blevet udført et stort og stadig fremadskridende arbejde i de forskellige lande, forstod man klart af de aflagte beretninger.

Ved kongressens afsluttende møde holdt kardinal-protektoren en tale, hvori han særlig understregede betydningen af det indre religiøse liv, om ens virken skulde bære frugt; tillige hilste kardinalen det stedse voksende antal af unge og ungdomsforeninger velkommen i Ligaens rækker. Det var den unge generation, der skulde bringe fornyelse og kontinuitet til Ligaens arbejde.

Efter kongressen blev de delegerede, c. 200 i tallet, modtagne i audiens af den Hellige Fader.

Paven talte med præsidenten for hvert lands forbund, og da han kom til Sverige, udtalte han sin glæde over de skandinaviske pilgrimstog og sagde, at de nordiske lande i forhold til det antal katolikker, de rummede, indtog en første plads blandt »anno santo«'s pilgrimme.

Dernæst besteg Paven sin trone og talte til os alle. Maaske er et referat gennem de italienske blade allerede naaet hjem, men da alle de i pressen fremkomne uddrag

er meget ufuldkomne, vil jeg her i store linier forsøge at gengive noget af talen.

Den Hellige Fader begyndte saaledes:

»Den internationale katholske kvindeliga«! det er nok at nævne dette navn, for at enhver, der vil forstaa det, maa forstaa denne verdensomspændende bevægelses betydning. For den er verdensomspændende. Bag eders staar millioner af andre katholske kvinder, der alle som I er besjælet af iver for at udføre et socialt arbejde paa katholsk kristeligt grundlag. Vi ønsker eders da af hele vort hjerte velkommen i den evige stad! I er kommet sammen for at drøfte alvorlige og betydningsfulde spørgsmaal, og Vi har gennem eders kardinal-protector fulgt eders arbejde dag for dag og ladet forelægge alle eders beslutninger. — Og I er kommet i dette hellige aar for ved Apostlenes grav at søge fornyelse for eders sjæle og kraft til den kamp, som samfundet mere og mere paatvinger ethvert kristent menneske. I har ogsaa søgt til alle troendes fælles Fader for at faa vejledning og raad og for at kunne drage hjem med den apostoliske velsignelse. Velkommen da, dobbelt velkommen her under vort tag.«

— — —
Paven gik derpaa over til at tale om kvindens stilling og indflydelse.

... Kvindens indflydelse har altid været stor gennem tiderne, men paa enkelte undtagelser nær har den været en latent, en skjult indflydelse, der virkede ved den hjemlige arne, gennem børneopdragelse og barmhjertige gerninger. Det tyvende aarhundrede kalder kvinden frem til offentligt arbejde, giver hende plads ofte side om side med manden paa arbejdsmarkedet og i det sociale, offentlige liv. Her gælder det da for den katholske kvinde om at forberede sig til at indtage sin plads, saa at hun kan gøre det paa en værdig maade, at hendes indsats maa bringe noget nyt og godt, at luften om hende maa blive renere og det moralske niveau højere, at hun atter maa kunne tilføre samfundet den evangeliske aand og de kristelige principper, som det har mistet. Først da vil den katholske kvindes lod i vægtskaalen faa den betydning, som hun af hele sin sjæl tilstræber.

— — —

Den Hellige Fader berørte dernæst tidens ofte lidet sømmelige moder. Den katholske kvinde maa ogsaa paa dette omraade tage kampen alvorlig op, og da først og fremmest ved aldrig selv eller i sin kreds at tillade, at moden følges paa bekostning af den kvindelige selvrespekt og sømmelighed, og mødrene maa fra børnene er ganske smaa vaage over og vogte deres blufærdighed, ellers vil det bedste, kvinden ejer: renhed og uskyld blive traadt i støvet. Hvad der skader Kirken og den kristne tro, er de overflade-katholikker, som mener at kunne tillade sig alt og forlige alt med navnet katolik. Kirken trænger til katolikker, der gaar i dybden, der naar ned til troens dybder, for saa at føre deres tro ren og klar ud i et kristent liv. Det godes fjender ved godt, hvad de gør, naar de søger at drage kvinden nedad. Usømmelige moder har altid været forløbere for eller udslaget af en dekadent tid, og kvindens moralske standard har gennem historien været samfundets moralske standard. Derfor maa den katholske kvinde være sig sit store uafvigelige ansvar bevidst ogsaa overfor tidens moder.

— — —

... »Vi har nu,« sluttede den Hellige Fader, »talt til eder, som vi kun taler til faa. Vi har aabnet eder vort hjerte og ladet eder se vore sorger og bekymringer, betroet eder vore ønsker, fordi vi ved, at eders hjerter deler vore bekymringer, og at vi overgiver vore ønsker i gode hænder. Vi ser bag eder en talrig skare af gode katholske kvinder, hustruer og mødre, kvinder af alle samfundslag, af alle aldre og alle nationer, besjælet af samme tanke: et maalbevidst socialt arbejde for en højere moral, for et genkristnet samfund. Det er da ogsaa af hele vort hjerte, at vi tildeler eder den apostoliske velsignelse, til eder, til eders familier, til dem, I repræsenterer, til eders lande og folk.«

Alle knælede derpaa atter ned og modtog bevæget Pavens Velsignelse.

Den Hellige Fader havde talt i tre Kvarter, nu forlod han smilende og hilsende Salen.

Men gennem os alle gik der som en bølge af begejstring

og glæde, der udløstes i en højlydt hyldest og tak til vor Hellige Kirkes overhoved.

Det var, som havde vi alle faaet et sikkerhedspant paa, at den Post, vi stod paa, maatte vi ikke svigte.

Rom, d. 5. Novbr.

A. U. R.

Søster Hortense †.

Andet Steds i Bladet findes i Dag en Meddelelse om, at Søster Hortense i Roskilde er afgaaet ved Døden. I »Roskilde Avis« læses følgende smukke Nekrolog:

Søster Hortense afgik ved Døden i Nat ved 2-Tiden. Det Kors, der om lidt vil rejse sig paa hendes Gravtue, vil bære disse to Datoer: 28. Marts 1870 og 6. November 1925. Men om alt, hvad der for hende ligger imellem disse to Grænsepæle, vil det enkle Kors selv bedst fortælle.

Søster Hortense har selv lidt, og endnu mere har hun taget de andres Lidelser paa sig.

Hun blev født i Landsbyen St. Aubin-de-Baugbiné (Departement Deux-Sèvres) i Vestfrankrig. I 1892 gik hun i Kloster. Hun var en af de første graa Søstre, der i 1903 viste sig her i Roskilde, inden Sct. Maria Hospital endnu var helt færdigt. Juleaften 1903 kom hun for at blive her.

Det var jo nærmest med blandede Følelser, at Søstrene den Gang blev modtaget af Roskildenserne. Der var dem, som sky og mistroisk skelede til deres besynderlige Dragt. Søster Hortense yndede at fortælle om den drøje Begyndelse. »En Dag«, fortalte hun mig, »skulde Søstrene tage sig en lille Spadseretur; men de to Smaapiger, der plejede at vise Søstrene rundt, udeblev, og saa fordristede Søstrene sig til at gaa ud uden Ledsagelse. Imidlertid kom Pigerne i Klostermarken og søgte efter Søstrene. Der mødte de en ældre Kone, der kom løbende forpustet og skrækslagen. »Har De ikke set Nonnerne?« spurgte Børnene hende, »Jøsses, jo«, sagde Konen, »om jeg saa A a n d e r n e !« Da hun havde faaet Øje paa Søstrene, havde hun nemlig korset sig og ladet Ko og Strikketøj i Stikken og var rendt sin Vej over Stok og Sten. Det var første Gang, hun havde set virkelige Spøgelser.«

Det kunde mere Søster Hortense at fortælle om den Tid, fordi det nu var helt anderledes.

Og at det nu er anderledes, skyldes, at Folk er kommet i nærmere Berøring med Søstre af Søster Hortenses Slags.

Hvor mange kom der ikke fra By og Land og langvejs fra, da det sivede ud, at Søster Hortense var meget farlig syg. Alle vil de fyldes med Sorg, naar Budskabet om hendes Død naar dem.

Fra 1903 har Søster Hortense taget imod alle dem, der søgte Lægedom paa Sct. Maria Hospital. Hun har styrket dem alle, trøstet mange, og hvor mange har hun ikke bistaaet ved Livets Udebben og lige til Dødens trange Port! Hvor mange bristende Øjne har ikke hvilet paa denne Nonne med de blege, men energiske Ansigtstræk, der stod og holdt Haanden, medens hendes Læber bevægede sig til Bøn! Mangen en har maaske takket Gud, fordi han sendte dem en Engel i den sidste Stund.

Selv har Søster Hortense altid været lidende af et Maveonde, som nu endelig har taget Overhaand. Men det saas kun paa hendes blodfattige Teint. Dag og Nat var hun paa sin Post i Operationsstuen og paa Sygeværelserne. Det kunde hænde, at hun om Eftermiddagen følte sig mere træt eller sulten end sædvanlig, og da huskede hun — eller ogsaa mindede de andre Søstre hende om det —, at hun ikke havde spist til Middag, eller at hun ikke havde sovet mere end tre—fire Timer.

Noget, som de syge gerne fremhævede, det var hendes Upartiskhed. Søster Hortense kendte ingen Forskel mellem rige og fattige. Jo mere nogen havde at lide, des mere Plads fik han i hendes Hjerte og Omsorg.

Hun havde tilsyneladende lettere ved at tænke paa de andre end paa sig selv. Da for et Aar siden Mavekræft nødte hende til at holde Sengen, blev hun ved fra sit Leje at følge med i alt, hvad der foregik paa Hospitalet, mens hun sad og hæklede eller strikkede, for bestille noget det skulde hun da.

Saaledes sad hun i maanedsvis og arbejdede og led og bad, mens hun ventede paa Døden. Og altid var hun glad i Hu. »Ske ikke min, men ske din Vilje, o Herre«, det var hendes Yndlingsbøn. Altid har hun været en glad Giver for Gud og Menneskene. For hende gjaldt det mere at yde end at nyde. Derfor saa hun med Tillid Gengældelsens Dag i Møde.

Hun glædede sig til »Broder Død«s Komme. Uden Dødskamp, næsten upaaagtet af den vaagende Medsøster, gik hun over til det evige Liv hinsides.

Den katholske Kirke plejer ellers ikke at holde saligerklærende Ligtaler over de hedengangne. Der er jo En, der har forbeholdt sig Dommen. Men Kirken beder Dommeren om Miskundhed for de afdøde.

Naar jeg skriver disse Linjer om Søster Hortense, saa er det heller ikke for at drage den beskedne Nonne frem

i Offentlighedens Lys, men kun for at erindre hendes taknemmelige Venner om, at hun er gaaet bort, og at de kunde gøre hende en sidste Tjeneste, nemlig den at ledsage hende med Bøn ind for Gud.

Stef. Wevers, Præst.

Hertil har Red. af »Roskilde Avis« føjet følgende Ord: Hvad Pastor *Wevers* her skriver, vil alle de mange Mennesker, som for en Tid har været overladt Søster Hortenses kærlige og omsorgsfulde Pleje, kunne give fuld Tilslutning. Hun var et sjældent Menneske. Flere Patienter har i Dag ringet os op for at sikre sig, at den afholdte Søster nu ogsaa fik det Eftermæle, hun i saa høj Grad har fortjent. *Altid* tænkte hun paa andre, *aldrig* paa sig selv, udtaler de. I et og alt var hun for sine Patienter, hvad en Moder er for sine Børn.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Stuvende fuldt var der i St. Knuds Sal ved Højskolens Møde Tirsdag den 27. Oktober. Det var jo ogsaa en anset Foredragsholder, Højskolen havde faaet den Aften. Hs. Højærværdighed Biskoppen stod paa Talerstolen og søgte i et langt og interessant Foredrag at give Tilhørerne en dybere Forstaaelse af Præsters og Ordensfolks Liv. Hensigten var, som Biskoppen udtalte til Indledning og ogsaa sluttede med: Elsk os! Og Foredraget naaede sikkert sin Hensigt, det greb Tilhørerne ved de mange Oplevelser og smukke Tanker. Det gav en Fremstilling af en Præsts Liv fra Barndommen indtil Døden, og særlig Ungdomstiden, selve det vanskelige afgørende Valg og alt det, der bevæger sig om det i en ung Mands Sjæl, blev skildret, saa at alle fik en klar Forstaaelse af, hvad det er, der sker, naar en ung Mand vælger at blive Præst, eller en ung Pige gaar i Kloster. Tilhørerne var Biskoppen meget taknemme for den Aften.

— I afvigte Uge har der i Jesu Hjerte Kirke i Stenogade været afholdt Eksercitier for Mænd. Til Foredragene, der holdtes af Pastor Nösen fra Aarhus, samledes hver Aften en stor Skare Deltagere. I Søndags afsluttedes med en talrig besøgt Fælleskommunion om Morgenens og en Festandagt om Aftenen, der havde fyldt Kirken til Trængsel. Det har været en god Uge, og vi bringer Pastor Nösen vor bedste Tak for alt, hvad han gav os.

— Katholsk Forening »Absalon« holdt Allesjælesdag et velbesøgt Møde i »Columbus«'s Selskabslokaler paa Aabou-

levard 21, hvor Pastor De Vos holdt et interessant og i højeste Grad belærende Foredrag om det hellige Land. Foredraget blev illustreret af en overdaadig Mængde smukke kolorerede Lysbilleder af en Skønhed og Klarhed, som man sjældent faar Lejlighed til at se. Foredraget var anlagt som en Pilgrimsfærd, en Art Korsvej gennem det hellige Land, og Pastoren forstod i en sjælden Grad at fængsle sine Tilhøreres Opmærksomhed, saa at saavel de unge som de gamle følte sig som fuldstændig personlige Deltagere i Korsvejen. De fleste af os var dybt grebne af Foredraget og vil længe mindes denne Allesjælesandagt. Det var »Absalons« første Sammenkomst i sit nye (5te) Leveaar; gid vi maa faa rigtig mange af samme Art.

Laurentzius.

— Onsdag 4. ds. talte i A. C. Pastor Lysander fra Malmø: »Omkring det økumeniske Kirkemøde i Stockholm«. Taleren begyndte med en udførlig Udvikling af Forhistorien til dette Møde, hvori deltog 700 delegerede fra 30 Lande og 31 Konfessioner. Dybest Indtryk paa Foredragsholderen havde den fælles Sang og Bøn gjort. Af Mødets Emner fremhævedes Guds Verdensplan (her stod social og personlig Kristendom stejlt mod hinanden), Kirkens moralske og sociale Problemer, hvorom ingen Enighed kunde opnaas, Opdragelse (med en Udstilling af forskellige Nationers og Konfessioners Skolebøger). Mødet har i det mindste haft den Betydning, at Deltagerne har faaet mere Respekt for hinanden. — Kritik: Navnet »Økumenisk« er fejlagtigt, dette Møde kan slet ikke sidestilles med Mødet i Nikæa. Der behandledes ikke det centrale, Troesspørgsmaalet, men kun noget periferisk. Enighed uden Rom er illusorisk. Men maaske Fremtiden bringer noget bedre, begyndende i Periferien naar man forhaabentlig engang Centrum. — Foredraget fulgtes af en lang Diskussion, hvor mange baade Katholikker og Ikke-Katholikker deltog. Diskussionsdeltagerne deltes i to Lejre, ikke saa meget efter, om de var Katholikker eller ikke, men det blev nærmest Optimister og Pessimister, der kom til at staa overfor hverandre.

Svendborg. En af vor Menigheds Veteraner, Skomagermester A. Jørgensen er — 77 Aar gammel — afgaaet ved Døden den 22. Oktober. Han var den første Konvertit (Aar 1884) kort efter Missionens Grundlæggelse her og har altid været Kirkens trofaste og pligttro Søn. I en lang Aarrække var han Kirkeforstander. Hans Sjæl anbefales i Bønnen til hans mange Venner, fjærn og nær.

R. I. P.

Norge. Den kendte Forstander for Højskolen i Voss, Lars Eskeland, der for nylig er blevet Katholik, har

netop fejret Jubilæum og er blevet dekoreret med For-
tjenstmedaillen i Guld. Ved Festen paa Højskolen udtalte
Forstanderen iflg. »St. Olav« bl. a.: »En av grundene til,
at jeg gik over til den katholske kirke var den, at jeg
ikke længer greiet at staa tilsluttet en kirke som diskuterer
Jesus Kristus. I kirken vil jeg ha ro og der findes hare
en eneste kirke i verden, hvor denne ro er at finde, og
det er den kirke, som nu er 1900 aar gammel. Der er
der ingen diskussion. En anden grund til, at jeg er gaaet
over til den katholske kirke er, at jeg for mit vedkom-
mende ikke kan undvære sakramentet om syndernes for-
ladelse.«

Andreas Kollegianersamfundet

afholder ordinær Generalforsamling i Wivels Selskabslo-
kaler Mandag den 30. Novbr. Kl. 8 Foredrag. Der serveres
Smørrebrød, Øl og Kaffe. 5 Kr. pr. persona.

St. Knuds Kapel

Søndag den 15. November.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.
Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

A.C. Onsdag 18. November Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Møde i Vesterhus.
Pastor A. Menzinger: Den nye Kirkelærer Petrus
Canisius. Derefter Diskussion. Gæster har kun Adgang, naar de
indføres ved et Medlem eller er forsynet med Gæstekort, der ud-
leveres hos Formanden, P. A. Menzinger, Stenosgade 4.

Adm.

Examineret Massøse

(autoriseret af den alm. danske Lægeforening)

der f. T. har Ansættelse paa St. Josephs Søstrenes chirurgiske
Institut i Bryssel, men kommer tilbage næste Maaned, søger An-
sættelse hos private eller paa Hospital. Henv. Direktør R. Schou.
Villavej 5, Roskilde, eller Pastor Hoppers, Sognepræst ved St.
Laurentii Kirke, Roskilde.

Til en stiftet Messe for afd. Pastor J. Braun er der indkom-
met følgende Bidrag:

5 Kr. (Fru W—g) 50 Kr. (Fru S.) 5 Kr. (Fru M.) 20 Kr. (Frk.
A. & M. H.) 10 Kr. (Fru H.) 5 Kr. (Fru W—m) 5 Kr. (Fru D.)
2 Kr. (Fru H.) 2 Kr. (Hr. D.).

Pastor v. Kettenburg.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67
2den Sal over Gaarden. Udlaan Mand., Onsd. og Fred. Kl. 7—8.

Sakramentssognets (Vincents-) **Bibliothek** findes hos Pastor
Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskir-
ken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige-
som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi
Gennemgang af Troelslæren:

Pater Stalm **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.**
Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Præstegaarden i Ørdrup.**
Pastor Maurer **hver Torsdag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken, Boyesg.**

VELGØRENHEDS-KONCERT

I

ST. ANSGARS KIRKE

MANDAG DEN 16. NOVEMBER KL. 8

(Med Hs. Højærværdighed Biskoppens Tilladelse.)

Medvirkende:

Koncertsangerinden Fru EMILY THORNFIELD, Frk. DAGMAR HERMANSSON, Herrerne GEORG LENTHE, JOHANNES CLANTE, KURT THOMSEN (Orgel) og Frk. SUSANNE SAABYE (Orgel).

PROGRAM:

- I. *Johann Sebastian Bach*: Præludium og Fuga i A-Dur
(1685—1750) *Kurt Thomsen.*
- II. — — — 1. Liebster Herr Jesu!
Dagmar Hermansson.
- III. — — — 2. Arie med Kor af Kantaten
»Sehet wir gehen hinauf nach
Jerusalem«
Dagmar Hermansson. Emily Thornfield.
- IV. — — — 1. Lovpris din Gud
2. O Evighed, du Tordenrøst
Kvartet a capella.
- V. — — — Toccata og Fuga i D-Moll
Susanne Saabye.
- VI. *Händel*:
(1685—1759). 1. Dettinger »Te Deum«
2. Recitativ og Arie
Emily Thornfield.
- VII. *Johann Sebastian Bach*: 1. O Jesulil blid
2. Frisk op, o Sjæl og Hjerte
Kvartet a capella.

AKKOMPAGNEMENT VED KURT THOMSEN.

Billetter à 2 Kr. faas: Menighedskontoret, Bredgade 64 (Kl. 1—4),
Katholsk Boghandel, Stenosgade,
Skandinavisk Musikforlag, Vimmelskaftet 43.

St. Andreas Gilde, Ordrup,

fejrer sin 5-aarige Stiftelsesdag med *Fællesspisning og Bal* i »Bellevue«, Klampenborg, den 25. ds. Kl. 8 præcis. Koldt Bord med en varm Ret: Medlemmer 3 Kr. og Besøgende 6 Kr. pr. Kuvert. Tvangfri Paaklædning. Indtegnning modtages senest den 22. ds. hos P. I. Hylleholt, Jægersborg Allé 20.

Bestyrelsen.

Foreningen »Absalon«s store aarlige Andespil afholdes Søndag den 15. Novbr. Kl. 7 pr. i Mødelokalet »Columbus«, Aaboulevard 21. Enhver Katholik har gratis Adgang.

Bestyrelsen.

Den i Boyesgade 8 paabegyndte **Gennemgang af Troslæren** og dermed sammenhængende Spørgsmaal holdes nu ikke længere i min Privatbolig, men nede i Kirkens højre Sidefløj. Efter Foredraget besvares event. Forespørgsler eller læses højt af den hl. Skrift eller andre udvalgte Stykker. Hele Mødet varer fra Kl. 8 til omkring Kl. 9 (hver Torsdag Aften). Gratis Adgang for alle.

Pastor F. F. Maurer,

Kirkelig Kalender.

15. Nov. 24. Søndag efter Pintse.	22. Nov. Sidste Søndag e. Pintse.
16. — M. Ferialdag.	23. — M. Clemens, Martyr.
17. — Ti. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.	24. — Ti. Johannes af Korset, Bekender.
18. — O. Peterskirken Indvielse.	25. — O. Katharina, Jomfru og Martyr.
19. — To. Elisabeth, Enke.	26. — To. Silvester, Abbed.
20. — F. Felix, Bekender.	27. — F. Ferialdag.
21. — L. Marias Ofring.	28. — L. Vigilie.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 17. Nov. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Pastor Cay Benzon: Den hellige Sognepræst fra Ars.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 20. November Kl. 7½ Aften (Generalabsolution).

Jesu Hjerter Kirke.

Søndag den 15. Novbr. Kl. 10 Pontifikalmesse, Festprædiken og Te Deum i Anledning af den h. Petrus Canisius Kanonisation og Ophøjelse til Kirkelærer.
Kl. 6 Aften Festandagt og Prædiken.

Canisius-Helgenfest i Ordrup.

I Anledning af S. Petrus Canisius' Kaaring til Helgen og Kirkelærer holdes i St. Andreas Kirken Torsdag 19. November Prædiken og Andagt, Fredag 20. og Lørdag 21. November Aftenandagt, alle tre Gange Kl. 7½ Aften, og Søndag d. 22. November Levitmesse og Prædiken Kl. 10. Emner for Prædikenerne: 1. Liv og Gerning; 2. Død og Forherligelse.

Nakskov Børne- og Lærlingehjem

trænger ganske særligt til Dyner og Sengetøj, som med Glæde afhentes. Tlf. Byen 6555 Kl. 10—2.

I et katholsk Hjem, Classensgade 20 St., kan erholdes fuld Kost og enkelt Middag.

Kalenderen for 1926 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. **Ansgariusforeningen.**

At vor kære Søster

Hortense

er afgaaet ved Døden den 6. ds. bekendtgøres herved paa »Visdommens Døtre«s Vegne

Sr. Anna,
Forstanderinde.

St. Maria Hospital, Roskilde.
Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 47.

Søndag den 22. November.

1925.

INDHOLD: Sidste Søndag efter Pintse. — Korsets Sejr. — Den hellige Cæcilia. — Vor Frue Kirke i Næstved. — Den melkitiske Patriark i Antiokien †. — De nyeste tyrkiske Massakrer. — Nordens apostel. — Vore forladte børn på landet. — Nye Bøger. — Katholsk Børnehjælpsdag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. Rom. Syrien. — Avertissementer.

Sidste Søndag efter Pintse.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Jeremias 29. Herren siger: Jeg tænker Tanker om Fred og ikke om Sønderknuselse. I skal paakalde mig, da vil jeg bønføre eder, og jeg vil føre eders fangne tilbage fra alle Steder.

Ps. 84. Herre, du har velsignet dit Land, du har ladet Jakobs Fangenskab ophøre. Ære være ...

Kirkebøn (Oration).

Opvæk, beder vi dig, Herre, dine troendes Hjerter, for at de ved stedse dybere Tilegnelse af din Guddoms-gernings Frugter maa opnaa større Frelsesmidler af din Naade. Ved vor Herre...

Epistelen af den hl. Apostel Paulus's Brev til Kolossen-serne, 1. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 43. Du har frelst os, Herre, fra vore Fjender, og du har beskæmmet dem, som hader os. I Gud vil vi rose os den hele Dag, og i dit Navn vil vi synge en evig Lovsang. Alleluja, alleluja.

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre; Herre, hør min Bøn. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 24, 15—35 (Den yderste Dag).

Ofring (Offertorium).

Ps. 129. Fra Dybet raaber jeg til dig, Herre; Herre, hør min Bøn; fra Dybet raaber jeg til dig, Herre.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, hør naadig vore Paakaldelser, tag imod dit Folks Ofre og Bønner og omvend alle vore Hjerter til dig, for at vi maa blive befriede fra de jordiske Begæringer og vende os imod himmelske Længsler. Ved vor Herre ...

Kommunionvers (Communio).

Mark. 11. Sandelig siger jeg eder: Tro, at I skal faa alt, hvad I begærer i Bønnen, og det skal vederfares eder.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Forund os, beder vi dig, Herre, ved disse Sakramenter, som vi har modtaget, at al vort Hjertes Fordærvelse maa helbredes ved deres Lægedoms Gave. Ved vor Herre ...

Korsets Sejr.

Saaledes som Herren forudsagde, at Jerusalem skulde ødelægges, saaledes gik det ca. 40 Aar senere i Opfyldelse. Da kom Romerne med deres Feltherre Titus og bragte den uhyre Trængsel for Jøderne i Jerusalem, da blev den helige Stad fuldstændig ødelagt, og Templet, som Disciplene dengang beundrede, gik op i Luer, der blev ikke Sten paa Sten tilbage. Men denne Rædselsdag for Jerusalem var ogsaa en Triumfdag, ikke blot for de stolte Sejrherrer, men ogsaa for Kristi Kors. Al den Ulykke kom jo over Byen og dens Indbyggere, fordi den ikke havde kendt sin Besøgelses Tid, dengang Guds Søn var i den. Da havde alle disse Mennesker været alt for stolte og store til at tro paa Jesus af Nazareth, nu blev de smaa. De var stolte, fordi

de ogsaa var Abrahams Børn og havde alle Forjættelserne, fordi de havde Templet paa det hellige Bjerg, hvor Gud selv havde forlangt, det skulde bygges, og hvor han havde lovet altid at være til Stede for at høre sit Folks Bønner. Det var det, de satte deres Lid til, og saa brød de sig ikke meget om, hvordan de levede, og da saa Ødelæggelsen kom, laa alt det, de havde stølet paa, i Grus, alt det, de havde holdt for langt værdifuldere end Jesus og hans Lære. Kun de faa, der havde sluttet sig til ham, led ingen Skuffelse, men blev blot endnu engang styrkede i deres Tro paa Jesus som Messias, Verdens eneste Frelse.

Da Jesus stod foran Ypperstepræsten, søgte Jøderne Grund til Anklage imod ham og noget, de kunde dømme ham for. Det betydeligste, de fandt, var, at Jesus havde sagt: »Nedbryder dette Tempel, og jeg vil genopbygge det i tre Dage.« De forstod det, som havde Herren dermed ment det virkelige Tempel i Jerusalem, og det var at tiltage sig guddommelig Magt, i tre Dage at ville udføre et Arbejde, som deres Fædre havde været mange Aar om. Det var ogsaa en Haan imod Templet, at det ikke skulde være mere værd, end at man saadan kunde rive det ned og hurtigt bygge det op igen, og for denne Haan maatte Jesus dø. Men netop idet Jøderne rejste Korset til Jesus, brød de selv Templet ned, netop det, de vilde forhindre. Ødelæggelsen begyndte i samme Øjeblik, Herren opgav Aanden, da Forhænget i Templet splittedes i to Dele. Og Templet sank i Grus, netop fordi Jøderne selv havde rejst Korset. Begge Dele kunde ikke være Helligdommen, og det viste sig da, at Korset havde større Magt end det gamle Tempel.

Og dog var Templet saa smukt, at Disciplene næppe vilde tro, at det saaledes skulde ødelægges. Templet havde en Historie, som gik tilbage til Jødernes Storhedstid under den mægtige Kong Salomon; og selv om det ikke mere var hans Tempel, der nu stod paa Sion, saa viste dog det nye Tempel Guds Barmhjertighed mod det udvalgte Folk; der var dog det Sted, hvor Folket Aarhundreder igennem var kommet for at tilbede den sande Gud. Templet var det hellige Sted, hvor alle Ofrene frembares, hvor Offerrøgen uafbrudt steg mod Himlen, det hellige Sted, hvor til Tider

Guds Herlighed tronede over Pagtens Ark og hørte Folkets Bønner. Men Templets Skønhed, dets ærværdige Historie, dets Hellighed, intet kunde redde det i Kampen med Korset. Thi Korset er hans Tegn, der kalder sig for Menneskens Søn. Det havde maaske slet ingen Skønhed, var hæsligt og blodigt. Det havde ingen stor Historie, havde kun baaret en dødsdømt. Men denne dødsdømte var Guds Søn, Verdens Frelser, og derfor er Korset helligt som intet andet; og denne Herlighed triumferede over Templet.

Jerusalem er blevet ved med at være den hellige By, som der bliver valfartet til, ja nu ikke blot fra Jødelandet, men fra hele Verden, Men det er ikke Templet, der drager. Det er nu det Sted, hvor Kristi Kors har staaet; højt over Jerusalems Tage straalere Menneskens Søns Tegn.

B. J.

Den hellige Cæcilia.

22. November.

I Aaret 177 rasede Forfølgelsen mod de Kristne i Rom. Mange maatte lade Livet for Troen, iblandt dem Cæcilias Brudgom Valerianus og hans Broder Tiburtius. Den 14. April var de blevet halshuggede, og Cæcilia begravede dem, hver i sin Sarkofag, i Prætextatus's Katakombe ved den appiske Vej.

I nogle Maaneder fortsatte den fornemme romerske Jomfru sin Gerning med at trøste og hjælpe, uden selv at frygte nogen Fare. Man synes at være veget tilbage for at gaa frem imod denne Kvinde, navnlig da man vidste, at hun med Glæde vilde ofre sit Liv for Christus,

Den romerske Præfekt Amachius sendte derfor nogle Folk til hende, som skulde søge at faa Cæcilia til i sit Hjem at tage Del i en hedensk Ceremoni, saa vilde han se bort fra al videre Retsforfølgelse. Men Cæcilia afviste ethvert saadant Forslag. »Hvad mig angaar,« sagde hun, »kender jeg intet mere ærefuldt end at lide alle Pinsler til Christi Ære — men I, unge Venner, vækker min Medlidenhed, fordi I med Lydighed maa udrette, hvad der

befales eder af en saa uretfærdig Herre.« Da Præfektens Udsendinge grædende bønfuldt Cæcilia om dog ikke at ofre sin fagre Ungdom til Bødlen, svarede hun: »At dø for Christus er ikke at miste sin Ungdom, men at vinde den . . . det er at ombytte en ringe og ussel Bolig med et stort og prægtigt Palads, at bortgive en forgængelig Ubedydelighed og modtage et evigt Klenodie. . . . Thi, sig mig, hvis nogen kom og bød eder en Hoben Guldstykker paa den ene Betingelse, at I gav ham tilbage den samme Vægt i slet Kobbermønt, mon I da ikke vilde gribe begærlig efter et saadant Bytte og opfordre Venner, Forældre og Bekendte til ligesom I selv at benytte den gunstige Lejlighed? — Den, der vilde afholde eder herfra, var det endog

med Taarer, vilde I vise bort som en Taabe og Afsindig. Og dog var eders hele Stræben her kun rettet paa at skaffe eder vel et kostbart, men dog kun jordisk Metal; Christus derimod, vor Herre, giver ikke saaledes Vægt for Vægt, men, hvad han modtager i Enere, giver han tilbage i Hundreder og skænker tilmed det evige Liv.«

Der blev da ikke andet for Præfekten at gøre end at tilsige Cæcilia til at møde for sin Domstol. Procesakterne er blevet bevaret omtrent i deres oprindelige Form. Cæcilia bliver udspurgt om sin Navn og sin Stilling, hvilken Tro hun bekender, og hun tilstaar, at hun hylder de Kristnes Lære. Da Amachius gør opmærksom paa, hvilken Magt han har over hende, svarer hun: »Et Menneskes Magt er som en Sæk pustet op med Luft — stikkes en Naal igen-

nem, falder den sammen til intet, hvad den rummer svin-
 der bort.« Dommeren søgte saa at true Cæcilia til at give
 efter. »Ved du ikke,« siger han, »at vore Herskere har
 befalet, at de, som tilstaar at være Kristne, skal straffes
 med Døden, men de, som nægter det, sendes uskadte
 bort. I deres Mildhed har de aabnet denne Adgang til
 Frelse. Se da her dine Anklagere; de paastaar, at du er
 Kristen — nægt det blot, og al Klage imod dig falder
 bort; men fremturer du i din Trods, vil du sandelig
 komme til at erkende, hvor taabeligt du har handlet.«
 Men Cæcilia erklærede, at hun glædede sig over denne
 Anklage, og den Straf, man truede hende med, var hen-
 des Ønskers Maal: »Beskyld da ikke mig for Taabelighed,
 men vend Ordet imod dig selv, siden du har kunnet tro,
 at jeg skulde være i Stand til at fornægte Christus.« Da
 befalede Præfekten Cæcilia at ofre til Guderne, men
 den kristne Jomfru svarede stolt: »Sandelig, jeg ved ikke,
 hvor du har gjort af dine Øjne, siden baade jeg og alle
 andre, der med karsk Syn er her til Stede, kun ser Sten,
 Kobber eller Bly i de Støtter, du kalder Guder. Læg selv
 Haanden paa dem, saa kan du føle, hvad de er dannet
 af. . . Hvorfor vil du da saaledes gøre dig til Nar for
 Folk! Alle ved dog, at Gud alene er i Himmelen, disse
 Billeder derimod vilde gøre mere Nytte, om man kastede
 dem i Ilden og brændte dem til Kalk — de fortæres i
 deres Lediggang og er lige saa afmægtige til at fri sig
 selv fra Baalet som til at frelse dig fra Undergang — ene
 Christus har overvundet Døden og har Magt til at frelse
 det syndige Menneske fra Ilden.«

Efter denne Haan imod Guderne var Døden Cæcilia
 vis. Dommen lød paa, at hun skulde lukkes inde i Bad-
 stuen i sit eget Hus for at kvæles af de varme Dampe;
 Øvrigheden frygtede aabenbart en offentlig Henrettelse af
 den ansete Kvinde. Der blev fyret i Ovnene Dag og Nat,
 og Cæcilia blev ført ind i Badstuen, hvor hun tilbragte 24
 Timer i de koghede Dampe, men en himmelsk Dug sæn-
 kede sig over hende, saa at de brændende Pust veg bort
 fra hendes Legeme. Da Vogterne den følgende Morgen
 aabnede Døren, fandt de hende fuldkommen uskadte, He-
 den havde ikke bragt en Sveddraabe paa hendes Pande,

ikke afsvedet et Haar paa hendes Hoved. Dommen maatte og skulde dog fuldbyrdes, derfor fik en Liktør Ordre til at træde ind i Badstuen og afhugge hendes Hoved. Tre Gange faldt Sværdet mod hendes Hals, og hun modtog et dybt og dødeligt Saar; men hvad enten — siger Legenden — Bøddelen er blevet rystet ved Synet af en saa fin og yndefuld Skabning, eller en usynlig Magt lammede Kraften i hans Arm, han formaaede ikke at fuldføre sit Hverv. Den romerske Lov forbød at hugge mere end tre Gange paa en dødsdømt; Liktøren skyndte sig bort og lod Cæcilia ligge blødende paa Gulvet. Udenfor Huset afventede Mængden Martyrens sidste Øjeblikke; nu strømmede de ind og vædede Linned og Klædningsstykker i Blodet fra hendes Saar. Hvert Øjeblik ventede de at se hende udaande, men Cæcilia havde endnu Kraft til at trøste og opmuntre alle.

To Dage og to Nætter laa hun saaledes; paa den tredje Dag kom Pave Urban for at tage Afsked med den døende. Cæcilia vendte sig imod ham og hviskede: »Fader, jeg har bedt Forsynet om at forunde mig denne Frist paa tre Dage, for at jeg kunde anbefale Eders Hellighed disse fattige, som jeg stedse har taget mig af, og give eder en Gave af denne min Bolig, for at den bestandigt kan være helliget Kirken.« Paven lovede at opfylde hendes Ønske og velsignede hende. Saa var hendes Kræfter udtømt, hun vendte sit Ansigt mod Jorden, og idet hendes Arme med foldede Hænder sank ned ved hendes Side, udaandede hun sin jomfruelige Sjæl — den 16. September i Aaret 178.

Endnu samme Aften blev Liget lagt i en Kiste af Cy-prestræ. Man forandrede intet ved hendes Klædning og bevarede hende ganske i den Stilling, hvori hun var død. Paven førte Liget ud ad Via Appia og bisatte det i Katakomberne »mellem sine Embedsbrødre, Biskopperne og Martyrerne.«

Aarhundreder efter, da Katakomberne til Dels var blevet skændede og ødelagte af vilde Horder, lod Paverne en Mængde Relikvier føre ind til Rom. Man fortalte, at Longobarderkongen i Aaret 756 havde bortført den hellige

Cæcilias Lig, men det viste sig at være usandt. Pave Paskalis I fandt hendes Grav. Helgeninden hvilede i den samme Kiste af Cyprestræ, som Pave Urban havde lagt Liget i, og hun var iført det samme Klædebon med guldindvirket Mønster, som hun bar Dagen for sit Martyrium; ved hendes Fødder laa Strimler af det Tøj, de andægtige havde opsamlet hendes Blod i. Paven tog med egne Hænder de kostbare Relikvier ud af Graven, og uden at forstyrre de enkelte Deles Leje førte han Liget ind til Kirken Santa Cæcilia in Trastevere, der var opført paa den Grund, hvor Helgeninden havde haft sit Hus. Et let Slør blev breddt over Liget, og Kisten blev sat ned i en Sarkofag af hvidt Marmor, der fik sin Plads under Højalteret; det skete i Juli Maaned 822.

Atter gik Aarhundreder, og skønt den hellige Cæcilia aldrig glemtes i Kirken, agtede man dog næppe mere paa hendes Hvilested. Men i Slutningen af det 16. Aarhundrede lod Kardinal Sfondrato foretage store Restaureringsarbejder i Cæciliakirken i Trastevere. Hvelvingen under Højalteret blev brudt op, og en Sarkofag af hvidt Marmor kom til Syne. I Overværelse af en Mængde Gejstlige lod Kardinalen Sarkofagen aabne; den indeholdt en lille Kiste af Cyprestræ. Selv skruede Kardinalen Laaget af Kisten, og varsomt fjernede han det lette Slør, der indhyllede Liget, — og der laa S. Cæcilia som for halvandet Aartusinde siden. Hun laa i den samme Stilling, hvori hun efter Legenden skal være død paa Badekamrets Marmorgulv: hvilende paa den højre Side, med Armene strakt hen foran sig, Knæene let bøjede og Hovedet vendt ned imod Kistens Bund, syntes hun at sove. Tidens største Arkæologer blev tilkaldt, og en af dem, Bosio, har givet en udførlig Beskrivelse. Man kunde endnu tydelig se det guldindvirkede Mønster i den Klædning, hun bar, og som hist og her var farvet af Blodpletter; ved hendes Fødder laa endnu Strimler af det Linned, hvori de andægtige havde opsamlet hendes Blod, og under Klædningen følte man Traadene i den grove Haardug, hun bar inderst paa sit Legeme.

Den 22. November 1599 blev Kisten atter lukket og under stor Højtidelighed sat tilbage paa sin Plads under

Højalteret. Forinden havde Stefano Maderno lavet det berømte Kunstværk, der viser Helgenindens Lig, som man fandt hende liggende i Kisten. Statuen smykker nu den hellige Cæcilias Grav.

Vor Frue Kirke i Næstved.

»Næstved By, som ligger i Tybjerg Herred,« saaledes indberetter den 25. Marts 1744 Raadmand Hans Klingberg til det danske Kancelli, »ved vi ikke noget at melde om, naar den først er begyndt og haft sin Oprindelse, men gandske vist slutter man dette, at efter at den christen Tro i disse Lande er indført, Kirker og Kloster bygde og oprettede, haver Næstved fornemmelig tiltaget og maaske i de første Tider, som nogle vil mene, haft det Navn Næstved af Aaen, den er anlagt ved; men efter de flestes Mening, da den mere tiltog i Handel og Vandel, blev folkerig og Beboere, Adel, Kiøbmænd og mangfoldige Haandverksfolk, mesten Tydske, som nedsætte sig her formedelst den skønne Indseigling, som paa de Tider haver været, men nu nesten saa godt som tilstoppet, da Skibene med fuld Ladning kunde gaa tæt op til Byen, hvorved den er bleven saa floricient, at den i Herlighed og Velstand haver været næst ved Roskilde, som paa de Tider har været den fornemste Stad her i Siælland, og deraf siden bekommet det Navn Næstved*).

Den haver haft sin egen Mynt, og Stæden, hvor Mynten har staaet, findes endnu Mur af, og Gaden, den laa paa, kaldes endnu i denne Dag Myntergade. Af dens Mynt findes vel endnu i et og andet Rarietetskammer her i Riget?«

»Ikke mange danske Provinsbyer har som Næstved endnu de gamle Dages Stemning over sig . . . Først og fremmest de to dejlige, røde Kirker, St. Peder og St. Morten. I sig selv smuk og fin Bygningskunst fylder de saa

*) Hans Klingberg tager fejl; Navnet kommer fra Næs-Tved,

udmærket, hvor de staar. De dukker frem overalt, hvor man færdes i Næstved. Pludselig, hvor man mindst venter det, viser sig et Taarn, en Gavl eller et stort, rødt Tag. Herligt præsenterer St. Peder sig for Enden af Købmagergade. Der er hel Kathedralstemning over den. Og set fra Bakkerne udenfor Byen løfter de to Kirker deres Taarne og brede røde Tage op over de lave Huse. Ogsaa herfra viser de, hvor stærkt Middelalderens Bygningskunst selv i

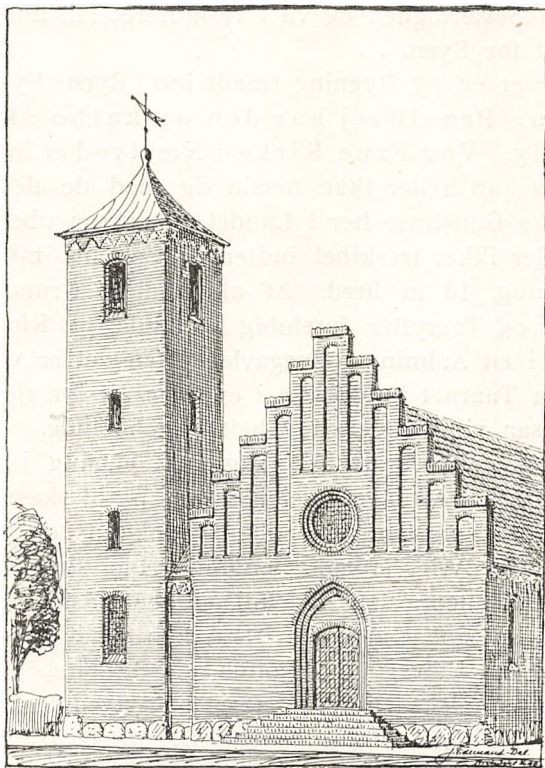
Vor Frue Kirke i Næstved (Arkitekt Tidemand-Dahl)

det 20de Aarhundrede bestemmer et dansk Bybillede. — Næstved vilde uden de to maleriske, høje Kirker være en hel anden.

Tillige med Kirkerne er mærkelig mange middelalderlige Stenhuse — men i mere eller mindre god Behold — naaede ned til vor Tid. Næstved synes at have haft en ret betydelig Mængde Stenhuse i Middelalderen. Til Sammenligning kan tjene, at Svendborg saa sent som 1821 ialt kun havde 4 — fire — grundmurede Huse . . . Efter

sine Bygninger at dømme maa Næstved i det 15. Aarhundrede have hørt til en af de anseeligste sjællandske Købstæder^(*). . .

Næstved indtog en førende Stilling i den katolske Middelalder. Derom fortæller »Næstvedbogen« os forskellige Træk. Var dog St. Pederskloster — det senere Skov-

Vor Frue Kirke med det projekterede Taarn.

kloster — et af de ældste Klostre her i Landet, som Byen allerede 1140 blev underlagt. Men fra Næstved udgik der en religiøs Fornyelse ved Middelalderens Slutning. Skovklostret var det første Kloster her i Landet, der i det 15. Aarhundrede saa at sige kæmpede for den strenge Obser-

^(*) Vilh, Lorenzen, 1909: »Gammel dansk Bygningskultur«,

vans, og det sluttede sig til den saakaldte Bursfeldekongregation.

I Byen var ogsaa et blomstrende Graabrødre- og Sortebrødrekloster, og udenfor Byen, paa Øen Gavnø, stiftede Dronning Margrethe et — endnu bevaret — Kloster for Dominikanerinder.

Helligaandshuset i Næstved er for Arkitekter og Arkæologer en Seværdighed og vil i restaureret Tilstand blive en ny Pryd for Byen. . .

Atter er en ny Bygning traadt ind i Byens Fysiognomi: Ude paa Præstøvej har den ny katholske Kirke rejst sig. Vor Frue Kirke i Næstved er ingen Domkirke og kan heller ikke maale sig med de fleste større katholske Gudshuse her i Landet. Dog saa ubetydelig er den heller ikke; treskibet imiteret Hvelving, takket Galv, 23 m lang, 10 m bred. Af økonomiske Grunde maatte Taarnet og Tagrytter foreløbig bortfalde, og Klokken anbringes i en Aabning i Baggavlen. Men det er vort Haab, at ogsaa Taarnet kan rejses i en ikke alt for fjern Fremtid, og saa vil Kirken virke helt imponerende.

Kirken er nu under Tag og skal engang i Vinterens Løb indvies. Af Inventaret blev der hidtil skænket: Prædikestolen, Kommunionbænken, Klokken og Glasmalerierne. Alt øvrigt mangler endnu. Hvo som vil hjælpe med, at Sognepræsten ikke mister den sidste sparsommelige Rest af sine graanende Haar, kan sende ham et større eller mindre Bidrag til nedenfor nævnte Ting.*)

Den katholske Kirkes Historie i Næstved kan sammenfattes i faa Ord. 1899 bosatte Dr. th. B. Hansen sig i Næstved og oprettede i en Træbygning det smukke Katharine Kapel, der nedbrændte den 15. November 1903. Fra denne Dag af indtil nu holdtes Gudstjenesten i et Par Værelser i Villa Alfa. Fra 1916—1922 virkede Præmonstratenserne i Byen. Den tredje Januar overdroges Sjælesorgen til Redemptoristerne. I Efteraaret 1923 indviedes St. Elisabeths Hospital, og i Foraaret samme Aar aabnedes

*) 2 Vievandskar à 100 Kr., 18 Kirkestole à 75 Kr., 14 Korsvejsstationer à 50 Kr., 2 Skriftestole à 225 Kr., en Lysekrone 200 Kr., en Jesu Hjerter Statue 265 Kr., et Alter 1000—5000 Kr., et Taarn 6000 Kr.

Skolen, hvor en Søster og Præsterne underviser. Af de 50 Skolebørn var det første Aar 1 Katholik, det følgende Aar 5, i Aar har vi 9 og næste Aar 15 katholske Børn, der besøger vor Skole.

Andre katholske Børn bor for langt borte fra Byen, hvorfor de er nødte til at gaa i andre Skoler. Deres Undervisning er paa Grund af de store Afstande meget besværlig, hvorfor et Børnehjem er en absolut Nødvendighed for os.

En Mils Vej fra Næstved ligger Holmegaards Glasværk, der den 5. November kunde fejre sit 100aarige Jubilæum. Mange Familier har holdt fast ved deres Tro, og Katholikerne paa Holmegaard Glasværk udmærker sig ved deres religiøse Iver og den hyppige Modtagelse af de hellige Sakramenter. De har deres eget Kapel, hvor der i Vinterhalvaaret hver anden Søndag holdes Gudstjeneste. De øvrige Søndage deltager de ved Gudstjenesten i Næstved.

P. D. Steidl.

Den melkitiske Patriark i Antiokien †.

Midt i Urolighederne i Damaskus er den melkitiske Patriark af Antiokien, Mgr. Joseph Dimitrios Quadi, afgaaet ved Døden i sin Bolig i Damaskus. Naar vi kalder ham melkitisk, udtrykkes dermed kun den Ritus, han tilhørte; der findes nemlig fire katholske Patriarker af Antiokien, en latinsk, en syrisk, en maronitisk og en melkitisk. Til den melkitiske Ritus hører 145000 Sjæle. Patriarken er bosat i Damaskus og har under sig fire Ærkebiskopper og otte Biskopper.

»The Universe« fortæller om den afdøde Patriark, at han var i fuld Gang med mange forskellige Projekter, da Drusernes Oprør standsede alt. Han havde endog den bitre Skuffelse at se meget tidligere Arbejde ødelagt igen. Bispedømmet Hauran laa i Ruiner, og Kristne af alle Samfund var i yderste Nød. Oprørerne næaede helt ind til

Damaskus, der saa blev bombarderet af Franskmændene. Ogsaa Bispedømmerne Tyrus og Sidon var blevet ødelagte, og i Damaskus blev en Mængde Indbyggere, naturligvis ogsaa Kristne, ruinerede. Saaledes maatte Mgr. Quadi se, at alt, hvad han havde arbejdet paa i seks Aar, blev ødelagt; over 1000 Mennesker søgte Tilflugt hos ham i deres Nød hver eneste Dag, men lilsidst havde han intet mere at give af, saa brød han sammen, døde pludselig den 25. Oktober.

Den afdøde Patriark var født i Damaskus 1860, i det frygtelige Aar, da mange af Byens Kristne blev myrdede, og iblandt dem den senere Patriarks Fader.

Efter først at have besøgt Skolen i Ain Traz i Libanon blev Dimitrios Quadi sendt til Frankrig, hvor han studerede i Seminarierne Issy og St. Sulpice og ordineredes til Præst 1888. Straks efter Ordinationen vendte han hjem til Syrien og overtog Ledelsen af et Kollegium i Damaskus. Han udrettede her i sin Fødeby et stort Arbejde iblandt de fattigste, som han samlede og hjalp baade aandeligt og legemligt.

Senere blev Quadi Leder af det store Kollegium i Beirut, og efter en Del Aars Forløb udnævntes han til Patriarkens Vikar i Jerusalem. Fra Jerusalem vendte han tilbage til Paris som Rektor for den melkitiske Kirke St. Julien le Pauvre, og i de følgende Aar var han efter den Hellige Stols Anmodning med til at forberede den melkitiske Synode, der holdtes i Ain Traz i 1909. Kort efter blev han valgt til Ærkehiskop af Aleppo, og da Patriarken Mgr. Cyril VIII Geha døde i Landflygtighed i Ægypten i 1916, udnævnte den Hellige Stol Mgr. Quadi til Forvalter af Patriarkatet, indtil Valg kunde finde Sted; det var jo under Verdenskrigen, da det var umuligt for Biskopperne at komme sammen.

Fra 1916 til 1919 røgtede Mgr. Quadi dette Hverv og blev i denne Tid den sørende Mand i Syrien, ikke blot for hans egne undergivne, men for alle de Kristne. Uforfærdet traadte han op imod den tyrkiske Diktator, Djemal Pascha. Først efter Versaillesfreden kunde Biskopperne samles, og de valgte enstemmigt Mgr. Quadi til Patriark.

Den nye Patriark begyndte straks paa Genopbygningen

af den i fem Aars Krig hærgede Kirke. En Række Bispedømmer var uden Ledere og mange Sogne uden Præster. Otte Biskopper er blevet konsekreret i de seks Aar. Patriarken stiftede en ny Kongregation af barmhjertige Søstre, byggede en Række Skoler i Damaskus og begyndte paa at rejse en St. Pauls Kirke paa det Sted, hvor Apostelen blev hejset over Muren. Ogsaa i Ægypten, baade i Alexandrien og i Kairo, begyndte og til Dels fuldendte Patriarken Kirker og Skoler og Administrationsbygninger.

Den afdøde Patriark var velkendt i Vatikanet, hvor allerede Pius X i sin Tid hædrede ham, og den nuværende Pave havde indbudt ham til den store Fest, der holdes i disse Dage til Minde om Konkiliet i Nikæa. Frankrig havde for faa Aar siden dekoreret ham med Æreslegionens Kors, og i Syrien søgte alle hans Raad, baade Katholikker og Skismatikere, Kristne og Muhamedanere. Han var baade en Kirkefyrste og en stor Statsmand og en Fader for sit Folk. Det var ogsaa Folkets Nød, der tilsidst bragte ham Døden; da alle hans Anstrengelser syntes forgæves, brød han sammen.

Som nævnt i Begyndelsen findes der fire katholske Patriarker af Antiokien, og det er gaaet til paa en ejendommelig Maade. Antiokien hører jo allerede til Oldkirkens førende Bispesæder, stiftet af St. Peter selv. Det er forskellige Hæresier og Skismaer, der har bevirket, at der nu er fire Patriarker. Det latinske Patriarkat stammer fra Korstogstiden og blev oprettet 1130, men det bestod kun indtil 1268, nu er det kun titulært. Melkiterne er de Kristne af den syriske Ritus, der havde fulgt Konstantinopel i det store Skisma; i Aaret 1724 under Patriarken Cyril VI Thanas genforenedes de med Rom. De syriske Katholikker er Efterkommere af de gamle Monophysiter, som i 1783 blev forenede med Rom under en egen Patriark, nu Mgr. Rahmani. Endelig er Maroniterne Efterkommere af Tilhængerne af det monothelitiske Hæresi, som allerede i det 7. Aarhundrede vendte tilbage til den katholske Kirke og siden 1254 har haft en egen Patriark af Antiokien, der staar i Forbindelse med den Hellige Stol i Rom.

Man ser af denne Udvikling, hvorledes Rom altid har taget Hensyn til de orientalske Riter og til de nationale Ejendommeligheder, og det har i hvert Fald i Syrien bragt de smukkeste Resultater.

B. J.

De nyeste tyrkiske Massakrer.

Saae lidt har de danske Blade meddelt om Tyrkernes nyeste Grusomheder mod de Kristne, der staar under deres Herredømme. 8000 katholske Kristne, af den kaldæiske Ritus, uneret med Rom, er blevet deporterede fra deres Hjemland og flyttet langt ind i Tyrkiet, og det er sket paa en ganske barbarisk Maade.

I det engelske Blad »Daily Telegraph« har der staaet en udførlig Beretning, som vi vil gengive en Del af:

Ofrene er denne Gang ikke Armeniere eller Grækere, der muligvis havde baaret Vaaben mod Tyrkerne; de hører til en ældgammel Nation, Efterkommere af Chaldæerne, og Mosul, som var deres Hovedstad, er Bibelens Ninive. De har orientalsk Ritus, men anerkender Paven i Rom, og er fredelige, gudfrygtige Kristne, hvis eneste Forbrydelse er, at de lever i det omstridte Territorium.

Deportationerne blev anordnet som en militær Forholdsregel. Overensstemmende med Truslerne i Genua befalede Tyrkiet at gøre Landet klart til Krigsoperationer. Dag for Dag blev en af Landsbyerne omringet af et Par Hundrede Soldater, ogsaa fire Landsbyer i den britiske Zone. Soldaterne plyndrede Husene og tog alt af Værdi med sig. Mændene og de unge Kvinder blev skilt fra hverandre, og saa blev de sendt af Sted paa March til Alki i Tyrkiet, det lykkedes en Del af de 8000, der skulde deporteres, at flygte over til britisk Territorium, saa snart de saa Soldaterne.

Nogle Præster og Sheiker, der tilligemed en Del andre var flygtet til Zakho, har bragt Meddelelser om, hvad der er sket og aflagt Ed paa, at de talte sandt. Deres Historie er en Lidelseshistorie, som der vist ikke findes Mage til i Nutiden.

Sheiken af Merga fortalte: »Saa sandt Gud er mit Vidne og ved Christi Blod sværger jeg, at under Marchen imod Nord dræbte Tyrkerne fem Mænd, der var for gamle til at kunne følge med. Tre syge Kvinder stenede de ihjel. Da vi den første Nat holdt Rast ved en Kilde, slukkede Tyr-

kerne alle Lys og greb alle de unge Piger, som de voldtog ude paa Marken. Deres sørgelige Skrig lød overalt, det var som paa den yderste Dag. Paa den tredje Dag var der en Kvinde, som fødte et Barn, der straks blev taget i Pleje af andre Kvinder, mens Moderen, der var for svag til at rejse videre, blev skudt. I Ozozan Bjergene blev tre Mænd og to Kvinder, der forsøgte at flygte, skudt og deres Børn, der nu var forældreløse, blev derefter dræbt.«

Præsten Sawa fra Landsbyen Baiju fortalte: »Landsbyens Befolkning, der talte 650 Personer, adlød Befalingen om at gøre sig rede til Marchen; syv Personer, der skjulte sig i nogle Høstakke, blev fundet og øjeblikkeligt dræbt. Mens vi marcherede af Sted, hørte vi af og til Skud, naar gamle Mænd og Koner blev skudt; jeg kender i hvert Fald seks bestemte Tilfælde. Om Natten blev de unge Piger skilt fra de øvrige og ført bort næste Dag. Et Par Mennesker døde paa Vejen af Anstrengelserne.«

Pastor Mansur, som oversatte Arabernes Meddelelser til Fransk, kaldte nu paa Sheiken af Baiju, men dennes unge Søn kom i Stedet og sagde: »Min Fader er død, og jeg kan næppe tale. Jeg saa mine fire Søstre blive grebet af tyrkiske Officerer og voldtaget. Jeg saa tolv gamle Mænd og femten Kvinder blive dræbt. Jeg saa mindst tredive Børn, der var for smaa til at gaa hurtigt og for store til at bæres, blive kastet ud i Floden.«

Sheiken af Senat fortalte, hvordan han mistede sin Broder. Sheiken af Seroroha havde bestukket Tyrkerne med 50 Pund og undslap, Sheiken af Merga meddelte, at i hans Landsby var der blevet dræbt en Dreng, syv Kvinder, tre Mænd og to spæde Børn; talrige unge var blevet udleveret til Soldaterne. »Saa store var vore Kvinders Lidelser,« sagde han, »at den dræbende Kugle ofte var en Barmhjertighed.«

Paa Grundlag af disse Beretninger mener de britiske Embedsmænd, at over 300 Mænd, Kvinder og Børn er blevet dræbt af Tyrkerne, fordi de ikke kunde marchere hurtigt nok, og de har en Liste paa over 200 unge Piger, der er blevet voldtaget eller solgt til Haremer. Der er ogsaa Hundreder af »savnede«, som hverken er naaet til de tyrkiske Stationer eller til de britiske Landsbyer, men Efternølere ankommer daglig.

Det engelske Blads Korrespondent skriver tilsidst: »Det var en uendelig Række af Grusomheder, men alle Vidnesbyrdene var ens — Kvinders Adskillelse fra de øvrige, Marchen, Efternølerne, de dræbende Kugler eller Bajonetter, der standsede Skrigene, Pigernes Jamren om Natten. I flere Timer gik jeg omkring og noterede Navne og Meddelelser. Sammen med Guvernøren, Ærkebiskoppen og

Præsterne gik jeg saa til Kirkegaarden, hvor flere Hundrede Flygtninge tavse og sorgfulde havde lejret sig. Der var ikke een Kvinde iblandt dem. Tyrkerne havde beholdt dem alle.«

Nordens apostel.

Den nye bok av *Ivar Seter* falt mig i hendene idag, og jeg leste den, ikke for å gi en literaturanmeldelse eller kritik¹⁾, men fordi emnet alltid vil interessere en katolikk. Boken er tilegnet Nordens sandhetssøkende ungdom og ideen til boken opplyser forfatteren å ha fått under samvær i Rom med de unge studenter d'herrer Ansgar Engelsen fra Norge, Hauffels fra Belgien og Camillo Goubran fra Egypten.

Der synes å ligge megen lesning og forøvrig et stort arbeide foran tilretteleggelse og utførelsen av denne boken, og når hensyn skal tas til, at forfatteren ikke er katolikk, må man uvilkårlig ta hatten av for den energi og kjærlighet til emnet, som det færdige verk bærer bud om.

Forfatteren synes å ha gått nesten klar av de vanskelige skjær, som enhver skrivende protestant ellers støter på, når en katolsk åndens stormann skal skildres. Det er jo nær sagt en lutersk trosartikkel, at klostre beboes av folk, som lider av en eller annen ulykkelig kjærlighet, trette menn og kvinder. Det ivrige arbeide for sjelens frelse, den levende bøn og betraktning — kultivering av udyrkede egne — videnskap og kunst er det, de klosterboere befatter sig med — og hele deres interesse og iyer dikteres av deres kjærlighet til Gud og nesten. Det store bud i loven danner kort og godt grunnlaget for klostrenes arbeide, kjærlighet, til Guds ære.

Meget av dette har Ivar Seter fått frem i sin bok. Hadde han været katolikk — en kirkens søn — vilde boken naturligvis blitt ennu bedre, enkelte bilder ville også være blitt utelatt, andre mer fullkomne. Men som det er, vil de, som holder av Ivar Seter, og som kjenner den katolske tro i praksis og utformning, finne megen glede ved lesningen av hans siste bok.

Det som særlig grep mig som katolikk var tilegnelsen,

¹⁾ En indgaaende Anmeldelse vil snart fremkomme her i Bladet.

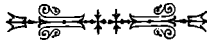
mindet om Ansgar Engelsen, at boken vies Nordens sandhetsøkende ungdom i St. Ansgarius navn.

Hvilket ansvar har ikke vi konvertiter for vort daglige liv, og for den nåde vi får i så rigelig mon. Den nåde å bli katolikk betyr jo og forutsetter en ansvarsbevissthet som skal tegne vor tro, vort håb og vor kjærlighet til Gud og hans kirke med ildskrift i vort folk. Saltets kraft må være åpenbar. Den stille Ansgar Engelsen, som studerte til prest i Rom og virket i Norge, tro inntil døden, hans navn er tegnet i bokens blade, en Nordens apostel var også han, kan enhver av oss andre små være eller bli, bare pundet blir forvaltet.

Det er da vemodig å se hvilket inntrykk også en stille manns færd formår å gi en åndens stor-mann som Ivar Seter. Enda mer vemodig er det å se ham som en annen Moses skue inn i det forgjettede land — den katolske kirke — Guds rike på jorden — og ikke nå det. Måtte Guds nåde ta ham i sin makt.

Kolbotn den 4. november 1925.

Ivar Ruyter.

Vore forladte børn på landet.

Et vigtigt punkt i denne sag har ikke været fremdraget, nemlig adaptionering.

I egenskab af translator har jeg havt mig forelagt en halv snes adoptionsbevillinger, i kraft af hvilke polske børn er overgåede til danske, ikkekatholske familier. I ingen af begæringerne har der været rejst krav om katholsk opdragelse; almindeligvis er religionsspørgsmaalet slet ikke berørt, så følger barnet religiøst bliver det samme som de nye forældre — et eller andet eller slet intet; i nogle tilfælde er udtrykkelig fastsat opdragelse i M. Luthers religion.

Og hvorfor disse adaptioner, ved hvilke børnene ufravigelig gaar tabt for kirken? Fordi ingen katholske familier melder sig som villige til at adoptere, og fordi præsterne mangler pengemidler til at overtage børnene. Så hjælp dem da! Mange bække små gør en stor å.

Edw. Ortvad.

*

*

Om samme vigtige Spørgsmaal har vi modtaget følgende Indlæg:

Pater Smitz sender aller i Ugebladets Nr. 43 en Bøn om Hjælp til Børnehjemmet i Nakskov ud over hele Landet, lad ogsaa en Lægmand i dette Blad slutte sig til denne Bøn, der virkelig er nødvendig. Jeg er sikker paa, at der rundt omkring i Landet er mange, som gerne vilde hjælpe, hvis Henvendelsen blev rettet direkte til dem; det er desværre de fleste, der ikke tænker over, hvad denne Hjælp vilde betyde. Hvis Hjemmet maatte lukkes, og Børnene skulde anbringes paa et andet Børnehjem, da vilde disse Børn miste Forbindelsen med Kirken og derved tage Skade paa deres Sjæle.

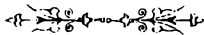
Pater Smitz gør et mægtigt Arbejde for dette Børnehjem, men han kan ikke gøre det hele selv. Det er os, der skal hjælpe, det ligger i den enkeltes Interesse at bevare dette Børnehjem. Indenfor andre Trossamfund bliver der samlet ind til forældreløse Børn, hvorfor skulde Katholikerne da ikke kunne sørge for deres Børn?

I de katholske Menigheder, hvor der er dannet Foreninger, hvad der vel er de fleste Steder, kunde en Indsamling jo let arrangeres. Hold en Indsamling ved Møderne, tegn Dem for et maanedligt Bidrag, eller hold en lille Basar, og send Beløbet til Nakskov, stort eller lille.

Jeg henvender mig altsaa til Foreningernes Bestyrelser, til hver enkelt om at tage Sagen i deres Hænder, ingen maa undlade det, det er virkelig nødvendigt.

F. T. Nyborg, 3. November 1925.

Joseph Holdt.

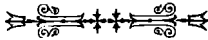

Nye Bøger.

Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. Nr. 76.
(Autumn 1925. 1 sh. 6 d.)

Af særlig interesse i dette nummer er en artikel om den liturgiske kunst. Ligesom der her hjemme har været tale og skrevet så meget om den korrekte, kirkelige udstyrelse af vore gudshuse og faret stærkt frem mod fabriksfremstillingen af statuer, billeder og andre kirkelige prydelser, har tilfældet ogsaa været i andre lande. I England naturligvis ligeså. Som her, har der ogsaa der været ikke så få, for hvem f. ex. de farvede statuer med stærkt røde og blå klædebon betød toppunktet af kirkelig skønhed, medens en kirkes jævne, enkle udsnykning af virkelige kunstnere var dem en kedsommelighed. På Caldey har munkene under beskedne former påbegyndt frem-

stillingen af billeder, liturgiske klæder, glasmalerier til vinduer o. s. v., hvilket de alt søger at præge med jævn og ædel kirkelig smag. Det arbejde, Beuroner-skolen har præsteret, fremhæves med anerkendelse, skønt artikelens forfatter langfra er ubetinget beundrer af den berømte tyske kunstskele. — Hæftet slutter som sædvanlig med en række interessante boganmeldelser. *N. H.*

Katholsk Børnehjælpsdag.

Med Elisabethforeningens Protektor, vor højærværdige Biskops Tilladelse, bliver Søndagen den 22. November Kollekten i alle Hovedstadens Kirker til Fordel for Foreningens forældreløse Børn. At Menigheden altid er lydhør, naar det gælder en Opfordring til at hjælpe disse saa vanskelige stillede Børn, det ved vor Forening og er meget taknemmelig derfor, men hvormeget denne Kollekt betyder for Arbejdets Fortsættelse, det tror jeg, ingen aner uden de, der sørger for alt, hvad Børnene behøver. Derfor gentager vi Aar for Aar vor Bøn til Menigheden: Glem ikke Kollekten.

C. T.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fredag den 13. November havde Musikforeningen »Stringendo« sin første Koncert i denne Sæson. Kommerr man ind i Salen og ser det store Orkester, bliver man uvilkaarlig imponeret; at det er muligt at samle saa mange Damer og Herrer om et musikalsk Foretagende er i høj Grad glædeligt. At der arbejdes med Iver og Energi til Prøverne, mærkede man tydeligt i Aftens Løb. En Symfoni som Schuberts ufuldendte kræver et meget stort Arbejde for at komme lykkeligt over alle Skær. Og man maa sige, at det gennemgaaende lykkedes særdeles godt, særlig for 1ste Sats' Vedkommende. Udførelsen var præget baade af Præcision og god Rytme. — Den sidste Afdeling spilledes med Liv og Lyst, saa skadede det ikke noget, at Temperamentet hos Piccolofløjten paa et enkelt Sted gik lidt over Gevind. Som Solister medvirkede Hr. Kammermusikus Johan Nilsson med Max Bruchs Violinkoncert og en Afdeling mindre Stykker. Naturligvis var der stor Begejstring for den udmærkede Kunstner. I den sygemeldte Hr. Carl Vorms Sted spillede Frk. Agnete

Fogt en Afdeling Chopin særdeles nydeligt og akkompagnerede Hr. Johan Nilssons Violinsoli. Aftenen sluttede med Bal. Paa Gensyn næste Gang Stringendo giver Koncert!

Horsens. Den herværende »Birgittaforening«, hvis Maal er at samle alle Menighedens Damer til fælles Støtte, og som ved sine Møder forarbejder Ting til trængende Børn, havde til Søndagen d. 15. ds. atter udvidet Rammerne for sin Virksomhed. Paa sin afholdte og energiske Formand, Fru Dr. Krages Initiativ havde Foreningen arrangeret en Festaften for hele Menigheden. En kendt Vaudeville af Erik Bøgh spilledes om Eftermiddagen som Generalprøve for Børnene. Kl. 8 om Aftenen var Forsamlings-salen fyldt til Trængsel af de festlig klædte voksne Medlemmer af Menigheden. Foruden det nævnte Stykke fremvistes 4 pragtfulde Tableauer, 3 bibelske og »Dannebrog«. Alt gik med en beundringsværdig Præcision, der røbede et forudgaaet stort og ihærdigt Arbejde, der ogsaa lønnes af Forsamlingen med livlige Bifaldsytringer. Den i alle Maader vellykkede Festaften sluttede med et amineret fælles Kaffeboard.

Rom. Om faa Uger vil den Hellige Fader afholde et Konsistorium for at udnævne de Legater, der skal lukke de hellige Porte ved Jubelaarets Afslutning. Der vil sikkert samtidig blive udnævnt nye Kardinaler, og man nævner den nye Ærkebiskop af Armagh i Irland, Mgr. O'Donnell, og den pavelige Nuntius i Paris Mgr. Cerretti. Del er muligt, at ogsaa den pavelige Nuntius i Berlin, Mgr. Pacelli, og Assessor i det Hellige Officium Mgr. Perosi bliver Kardinaler ved denne Lejlighed.

— Pilgrimstogene strømmer stadig til den evige Stad. Af de sidste maa nævnes det store irske Pilgrimstog med Ærkebiskop O'Donnell og den irske Fristats Præsident, Cosgrave, i Spidsen. Imponerende var ogsaa et ungarsk Tog, der talte 1000 Deltagere.

Syrien. Fra dette Land kommer sørgelige Nyheder om tyrkiske Grusomheder mod de Kristne, denne Gang mod de katolske Kaldæere, der i et Tal af 8000 er blevet deporterede. Den katolske melkitiske Patriark af Antiokien, Mgr. Joseph Dimitrios Quadi, er afgaaet ved Døden i Damaskus, i Sorg over alle de Ulykker, der hjem-søger hans Folk.

Andreas Kollegianersamfundet

afholder ordinær Generalforsamling i Wivels Selskabslokaler Mandag den 30. Novbr. Kl. 8: Pater Menzinger taler. Der serveres Smørrebrød, Øl og Kaffe. 5 Kr. pr. persona.

Bekendtgørelse til Rosenkranssognet.

I disse Dage vil Incassatoren komme og opkræve resterende Bidrag til Kirken (Kirkeskat, Præstepenge m. v.). Disse bedes nu venligst indbetalt, dels for at vi kan afslutte Regnskabet i god Tid, og dels fordi Kirkekassen trænger til Penge til Dækning af mange og store Udgifter.

De Menighedsmedlemmer, der endnu ikke har betalt, og som har ønsket selv at betale, bedes indbetale deres Bidrag til Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Kl. 1—4, Lørdag til 2. Bidragene kan dog ogsaa indbetales til Sognepræsten, Pastor Chr. Raabe, Boyesgade 8² (12—1 og 6—7), eller til Regnskabsføreren, P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6² (efter 6).

Forvaltningsraadet.

Bazar.

Under Protektion af
Hds. kgl. Højhed Prinsesse Axel

afholder **St. Joseph-Søstrene**

den aarlige Bazar til Fordel for deres forskellige karitative Virksomheder. Den anbefales varmt til Publikums Velvilje.

Bazaren finder Sted i

Hotel Phœnix, Dr. Tværgade,

Tirsdag 1. og Onsdag 2. December fra Kl. 3.

Vi beder indtrængende vore Venner og Velyndere om at støtte os ved Gaver og Besøg paa Bazaren. Selv det mindste Bidrag bliver med største Taknemmelighed modtaget følgende Steder:

Griffenfeldtsgade 44.

Strandvej 91.

Østerbrogade 7 D.

Frederiksberg Allé 74.

Billetter til Aftenunderholdningen Tirsdag den 1. December Kl. 8 faas à Kr. 2,50 ovennævnte Steder.

Festen for de 14-aarige.

Katholsk Ungdoms Værn afholder Onsdag den 25. November Kl. 7¹/₂ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115, 3. Sal. Efter Kaffeboardet (med Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14-aarige Katholikker, hvis Adresser ikke er Forretningsudvalget bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, Medlemmerne af K. U. V.s Raad og Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.s Vegne

Chr. Henriksen,

Kirsteinsg. 9. Tlf. Øbro 3053 x.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Mand., Onsd. og Fred. Kl. 7—8.

Sakraments sognets (Vincents-) Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sium **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.**

Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.**

Pastor Maurer **hver Torsdag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken, Boyesg.**

Kirkelig Kalender.

22. Nov. Sidste Søndage. Pintse.	29. Nov. I. Søndag i Advent.
23. — M. Cleinens, Martyr.	30. — M. Andreas, Apostel.
24. — Ti. Johannes af Korset, Bekender.	1. Dec. Ti. Ferialdag.
25. — O. Katharina, Jomfru og Martyr.	2. — O. Bibiana, Jomfru og Martyr.
26. — To. Silvester, Abbed.	3. — To. Frans Xaver, Bekender.
27. — F. Ferialdag.	4. — F. Petrus Chrysologus, Biskop og Kirkelær.
28. — L. Vigilie.	5. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 24. Nov. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Lærer Johnsen: Katholske Præstetyper.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag
d. 22. November Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

S.M.D.M. Mandag den 23. Nov. Kl. 8¹/₄ afholdes høj-
tidelig Sjælemesse i Rosenkranskirken for
Skolens afdøde Lærere og Elever.

Styrelsen.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

fejrer sin 5-aarige Stiftelsesdag med Fællesspisning i »**Gl. Bellevue**«, Klampenborg, d. 25. ds. Kl. 8 pr. Koldt Bord med en varm Ret. Medl. 3 Kr., Besøgende 6 Kr. pr. Kuvert. Tvangfri Paaklædning. Indtegning senest d. 22. ds. hos Hylleholt, Jægersborg Allé 20, samt den øvrige Bestyrelse.

Til den stiftede Messe for afd. Pastor J. Braun er yderligere indkommet: 10 Kr. (Fru P.) 1 Kr. (Fru O.) 10 Kr. (Frk. N.) 10 Kr. (N. N. og O. O.) 5 Kr. (Frk. J.) 25 Kr. (Fru K.) 3 Kr. (Fru J.) 10 Kr. (Familie F.). Hermed er Beløbet naaet og Indsamlingen sluttet. Hjertelig Tak til Bidragyderne.

Pastor v. Kettenburg.

Examineret Massøse

(autoriseret af den alm. danske Lægeforening)

der f. T. har Ansættelse paa St. Josephs Søstrenes chirurgiske Institut i Bryssel, men kommer tilbage næste Maaned, søger Ansættelse hos private eller paa Hospital. Henv. Direktør R. Schou, Villavej 5, Roskilde, eller Pastor Hoppers, Sognepræst ved St. Laurentii Kirke, Roskilde.

Nakskov Børne- og Lærlingehjem

trænger ganske særligt til Dyner og Sengetøj, som med Glæde afhentes. *Tlf. Byen 6555 Kl. 10—2.*

Kalenderen for 1926 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Portø) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 48.

Søndag den 29. November.

1925.

INDHOLD: 1. Søndag i Advent. — Kirkeaar og Liturgi. — Beretelse. — En ny katolsk Kirke i København. — Kirkelige Forhold i Argentina. — Tjenestepigen. — Den gode Hyrde. — Nye Bøger. — »Johannesforeningen.« — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Odense. Faaborg. Ebeltoft. Sverrig. Tyskland. Rom. — Avertissementer.

1. Søndag i Advent.

Saa er da Kirkeaarets Festkreds igen udløbet. Lydløst gaar det over til et nyt Aar. Stedse forfra og stedse videre som en Skrue uden Ende.

Nu aflægger Præsterne de grønne Messeklæder, ligesom Skovene er bleven skilt af med deres grønne Pragt.

Nu er alt igen i Forventningens Tegn.

Advent er den døde Aarstid, da Jorden er kommen langt bort fra Solen og er falden i Kuldens og Mørkets Vold. Af grønne Træer og broget Vækst er kun Skeletterne tilbage; de staar som Skygebilleder i Dagenes Halvlys: et ynkeligt Genfærd af, hvad der var i Solrigets gyldne Dage og lyse Nætter — —

Det er Advent. Vi er i Forventning. Vi staar og længes.

Mon ikke det er Menneskets mest yndede Beskæftigelse, at være i glad Forventning og at længes? Mon ikke Længslen er Menneskesjælens Evighedslampe? Er det ikke det, vi alle gør fra Vuggen til Graven: længes og længes? Længes med alle vore Sanser, med alle Hjernens og Hjertets Fibre og med alle Aandens mangfoldige Evner! Og hvad

formaar at unddrage sig vor Længsels Favntag? Vi længes efter alt skønt og godt, men ogsaa efter saa meget taabeligt og grimt, der bedaarer os med kunstigt Smil og maledede Kinder.

Vi har længtes, og vi længes fremdeles og kan ikke andet. Vort Liv er ikke andet end at længes. Det ligger os i Blodet. Og tilmed er det blevet en nedarvet Lidenskab i vort Hjerte. Fra Paradishaven af har Menneskeslægten længtes og længtes efter det uendelige. I sin Længsel har Menneskene hævet sig op mod Guddommen: Summen af alle Goder. Desværre har de troet at naa til Gud ved Satans Haand. Løgnens og Hovmodets Blindgade har de anset for en Genvej. Det var Længslen — alle levendes Drivkraft, der drev dem paa Afveje og bragte dem til Fald. Ogsaa det lader desværre til at være gaaet i Arv, at vi i utaalmodig Længsel efter Salighed griber efter forbudne Frugter og falder ned i Afgrunden.

Men Gud har i sin Miskundhed ført Adams og Evas Længsel tilbage paa den rette Vej, saa de dristige Himmelsstormere lærte som ydmyge Pilgrimme at vandre til Gud ad Guds Vej, som er Frelseren Jesus: Vejen, Sandheden og Livet.

Det er Menneskeslægtens Historie.

Saaledes er det gaaet fra Fader til Søn og fra Moder til Datter: at gaa efter grænseløse Goder, at træde fejl, for saa ad Bodens og Ydmyghedens Vej at føres til Salighedens forjættede Land.

Saaledes gjorde Moses og hans Folk og alle de, der i Tro har vandret Jordens Veje: »I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne; men de saa dem langt borte og hilste dem og bekendte, at de var fremmede og Udlændinge paa Jorden.« Hebr. 11, 13.

Saaledes gik det den Adams Søn, der kaldes Sankt Augustin. Længslen, den grænseløse Længsel, førte ham langt ud i Vildfarelse, men den førte ham ogsaa tilbage. Og da hejsede han for alle de utallige Brødre og Søstre, der skulde komme efter ham, dette Signal: »O Gud, du har skabt os til dig, og vort Hjerte finder ingen Ro, førend det hviler i dig.«

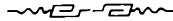
Og saadan var den Munk, der skrev en Bog om sin Uro efter Gud, og saadan er vi alle, alle — —

Vi længes efter alt — vi fristes af alt, men finder vor Sølighed kun eet Sted og kan kun komme derhen ad en eneste Vej. —

Adventstiden er da netop vor Tid, vi der venter paa Forløsning og længes efter den evige Jul. Adventstiden, naar vi kan staa og stirre ind i den glødende Krans af rødt Lys, der Morgen og Aften flammer rundt omkring den blaaafrosne Jord, mens vi tænker: »Herren selv vil komme og frelse os (Is. 35, 4). Han vil komme og ikke længere løve (Hab. 2, 3). Herren vil komme, og da vil der blive et stort Lys.«

Naar jeg saaledes staar og bedende stirrer ind i Aftenrøden, saa giver Længslen sig til at svulme i mig, Længslen efter det evige Lys opfylder mig: »Til dig, o Herre, opløfter jeg min Sjæl; min Gud, til dig sætter jeg min Lid . . . , thi alle, som bier paa dig, bliver ikke til Skamme.«
(Ps. 24, 1—3)

S. Wevers.

Kirkeaar og Liturgi.

1. Idag begynder et nyt Kirkeaar. Har det nogen Betydning og Interesse for dig? Er det saaledes, at du maaske vil tænke over det, naar du kommer i Kirken og opdager, at det er første Søndag i Advent, saa kommer Terminen altsaa, ja og Jul og Nytaar? Eller har du vidst det længe og er maaske allerede begyndt at tænke over, hvad du i det gamle Kirkeaar skal sige Gud Tak for, og hvilke Løfter du vil give, hvilke Forsætter du vil fatte for det nye? Har første Søndag i Advent eller 1. Januar størst Betydning? Selvfølgelig: du er nødt til at regne Nytaar til 1. Januar i Forretningslivet, men hvad gør størst Indtryk paa dit private og indre Jeg? Du holder maaske nok af Kirken og tjener Gud tro, men det her med Kirkeaaaret og Liturgien forstaar du dig ikke rigtig paa? Men det er en stor Fejl, hvis det ikke har din Interesse; thi Liturgien er Kirkens inderligste Liv.

Til Liturgien i videre Forstand hører baade Bygningskunst, Malerkunst og Kirkemusik, som ganske vist kan af-tvinge én Beundring ved umiddelbar Betragtning. Men man forstaar ikke disse ret, før man har sat sig ind i Liturgi i snævrere Forstand: Messen og Messens bevægelige Dele. Det er dette, der giver det andet Aand og Liv, og som Kirkekunsten stadig henter sin Næring fra.

2. Kirkeaaet bestaar af tre Hovedafsnit: Juletiden, Paasketiden og Tiden efter Pintsen. De to første kan atter deles i mindre Afsnit: Juletiden i Advent, Jul og Epifani, og Paasketiden i Fastetiden (med Passionstiden og den stille Uge), Paasken eller Opstandelsestiden, Himmelfarts-tiden og Pintsen. I denne Tid (Festhalvaaret) gennemgaaes Vor Herres *Jesu Christi* Liv og Kirkens Historie. Vi genoplever de store Begivenheder i Aarene 1—33, ikke blot ved at høre dem fortalt (i Evangelierne), men ogsaa ved at gennemgaa den samme Kæde Følelser og Stemninger, som fyldte dem, der første Gang oplevede disse Begivenheder.

I Advent fyldes vi af glad Forventning om Herrens Komme, men bøjes samtidig — med Zacharias og den saligste Jomfru — under Bevidstheden om vor egen Uværdighed. I Jul og Epifani jubler vi over Herrens Komme, og ingen anden Følelse kan komme til Orde for vor store Glæde. Men hvorfor kom Christus til Jorden? Det faar vi at vide i Fastetiden: for at lide for vore Synder. Derfor er Fasten Bodens Tid, hvor vi lider med Frelseren, og denne Lidelse kulminerer Langfredag, da Kirken staar tom, da føler vi noget af Jesu største Lidelse: »Min Gud, Min Gud! Hvorfor har forladt Mig?« Men Paaskemorgen ringer Klokkerne atter, Orglerne bruser, Herren kommer til os, og vi jubler: »Resurrexit, Herren er sandelig opstanden!« Saa gaar vi 40 Dage i denne lykkelige Sejrsstemning, men da farer Herren til Himmels, og vi bliver paa Jorden for at arbejde for Herrens Sag. Og hertil faar vi den Helligaands Kraft i Pintsen. Det næste Halvaar er til det daglige Arbejde, og vi belæres i Søndagenes Tekster ved Vor Herres Lignelser og Formaninger og paa Festdagene ved de helliges Eksempel.

Ogsaa Kirkens Historie skildres ved de samme Tekster

og Følelser. I Advent faar vi føle Jødedommens Længsel efter Messias, i Julen de første Disciples Glæde over Herrens Tilstedeværelse og i Epifani Hedningernes Glæde over, at Kirken ogsaa kom til dem. Fasten symboliserer den kæmpende Kirke midt i Verdens Ondskab, Paaske og Pintse den endelige Sejr.

3. Man kan undertiden høre endog troende Mennesker beklage sig over, at deres Liv er kedeligt og uden Indhold. Og hvor let kunde disse Mennesker dog ikke faa det herligste Indhold i deres Liv. For det første maa det vigtigste i Menneskelivet, det der har ens største Interesse, være Arbejdet paa Fuldkommengørelsen, paa at udrydde al Synd. For det andet vil Liturgien kunne give en meget at tænke paa og ogsaa paavirke ens Følelsesliv. Gives der f. Eks. nogen Glæde saa stor som, naar man rigtigt har levet sig ind i Langfredags Gru og Forladthedsfølelse, saa pludselig at naa op i Paaskemorgens Jubel? — Det er Guds og Kirkens Vilje, at alle Kirkens Børn maa orare cum ecclesia, bede med Kirken. Prøv nu at leve med i dette Kirkeaar, og du vil faa Kirken dobbelt kær.

Advent.

Advent betyder Tilkomst og er en Forberedelse til Julen. Ligesom Huset og Børneflokkene skures og skrappes før en stor Fest, eller før en meget fornem Gæst kommer, saaledes skal Kirkens Børn ogsaa renses ved Bod, Samvittighedsransagelse og Skriftemaal før Herrens Komme. Adventsliturgien er derfor præget af glad Forventning og af Bod. Kirkefarven er nu violet, Gloria udelades, og Orgelet forstummer. Det er dog ikke saa streng en Bodstid som Fasten, hvilket bl. a. kendetegnes ved, at Alleluja (i Graduale) bliver bibeholdt. Men det er jo ogsaa en Forberedelse til Christi Fødsel, mens Faste er Forberedelse til Christi Død. Paa tredje Adventssøndag bryder den glade Forventning ud i den frydefulde Gaudete-Messe, men straks efter kommer den sidste alvorlige Forberedelse med Tamperfastedagene. Det, der præger Advents Messetekster, er 1) Forberedelse til Christi Komme Aar 1, a) Profeterne: Epist. Tamper-

Fredag og Lørdag, h) Johannes Døberen: Evg. 2., 3. og 4. Adventssøndag, c) Guds hellige Moder: alle Anden-Bønnerne i Advent, Evg. Tamper-Onsd. og Fred., den ubesmittede Undfangelse 8. Decbr., d.) den hellige Josef: Evg. Julevigilien; 2) Christi Komme ved Dommedag: Evg. 1. Søndag, Epist. 1. 3. og 4. Søndag og Tamper-Onsdag.

Ignatius.

Berettelse.

Udtog af de Bønner, som Præsten læser over den Døende efter Berettelsen — i Dødens Øjeblik.

Saa far nu hen, Du kristne Sjæl, fra denne Jord, i Gud Faders Navn, han som har skabt Dig; i Jesu Kristi, den levende Guds Søns Navn, han som har lidt for Dig; i Helligaandens Navn, han som er udgydt i Dig. I den hellige og herlige Jomfru og Gudsmoder Mariæ Navn; i alle Engles og Ærkeengles Navn, i alle himmelske Hærskarers og i Kerubims og Serafims Navn; i alle Patriarkers og Profeters, hellige Apostles og Evangelisters Navn; i alle Martyrers og Bekenderes, alle hellige Munkes og Eneboeres Navn; i alle hellige Jomfruers — ja i alle Guds Helgens Navn!

I Dag vorde Dit Sted i Fred og Din Bolig paa Sions hellige Bjærg. Ved Kristum Vor Herre.

Lad os bede: Barmhjærtige Gud, milde Gud — Gud, som alt efter Din Miskundheds Fylde udsletter den Angrendes Synder og dækker de forbigangne Misgærnings Brøde med Tilgivelsens Naade, se ned over denne Din Tjener og bønør ham, naar han af ganske Hjærte beder og bønfalder om alle sine Synders Forladelse.

Genopbyg i ham, o kærlige Fader, hvad der ved jordisk Skrøbelighed blev nedbrudt, og hvad Djævelens Svig har øvet Vold imod — og tag ham til Dig som et frelst Lem paa Din hellige Kirkes Legeme.

Herre, Forbarm Dig for hans Sukkes og hans bitre Taarers Skyld — og da han aleneste slaar sin Lid til Din Barmhjærtighed, stede Du ham til Din Forsonings Sakramente.

Kæreste Broder, jeg befaler Dig nu den almægtige Gud i Vold, og befaler Dig ham, som har skabt Dig, at Du — naar Du har betalt al Menneskens Skyld med Døden — maa vende tilbage til Dit Ophav, som har dannet Dig af Støv.

Alle Guds Engles straalende Skare gaa din Sjæl imøde, naar den drager ud af Legemet; Apostelskaren, som sidder til Doms paa de tolv Troner, staa Dig bi; de hvidklædte Martyrers sejerrige Hær hente Dig; Bekendernes liljebærende Skare staa Vagt om Dig; de hellige Jomfruers jublende Kor gaa Dig imod; og selv fange Du den salige Hvile i Patriarkernes Skød. Den hellige Jomfru Maria, Guds Moder, se naadigt til Dig; den Herres Jesu Kristi milde og højtidelige Aasyn lyse over Dig og unde Dig Plads mellem dem, som sidder ham nær.

Se bort fra al Mørkets Rædsel, al Flammernes Gru, al Pines Forfærdelse.

Bort vige fra Dig den trædske Satan og alle hans Tjenere; han gyse, naar Du kommer i alle Engles Følge og vige bævende bort i det evige Nattedybs Svælg.

Gud rejse sig, og hans Fjender splittes, og de som hader ham, fly for hans Aasyn! Som Røg driver bort, saa svinde de hen; som Vokset smælter for Ildens Glød, saaledes forgoaa Synderne for Guds Ansigt.

Alle Helvedes Hærskarer staa til Skamme med Rødme, og Satans Tjenere vove ikke at hindre Din Hedenfart.

Kristus, som for Dig blev korsfæstet, fri Dig af Pine. Kristus, som steg ned i Døden for Dig, fri Dig fra den evige Død. Kristus, den levende Guds Søn, tage Dig ind i sit Paradises Herlighed for evigt, og Den gode Hyrde kende Dig for et af sine Faar. Han selv løse Dig af al Din Synd og give Dig Sted ved sin Højre blandt sine Udvalgte.

Nu skue Du Din Frelser Aasyn til Aasyn og være ham evigt nær; i et saligt Syn se Du nu hans aabenbare Sandhed. Blandt alle Helgens Skare drikke Du nu i dybe Drag gennem alle Evigheders Evighed det salige Skue af Gud! Amen.

Bøn:

Modtag nu, Herre, Din Tjener paa det Sted, han har haabet af Din Barmhjærtighed . . .

Frels hans Sjæl, som Du frelste Enok og Elias fra hele Verdens fælles Død; som Du frelste Noah af Syndflodens Vande, og som Du førte Abraham ud fra Ur i Kaldæa; som Du friede Job af hans Plager, og som Du udrev Isak af hans Fader Abrahams Haand, da han skulde ofres; som Du friede Lot ud af Sodoma og af Ildens Lue; som Du frelste Moses af Ægypterkongen Faraos Haand og Daniel af Løvekulen og de tre Ynglinge af Ildovnen og af den ugudelige Konges Haand; som Du reddede Susanna fra den falske Anklage og David af Sauls og Goliats Haand, og som Du friede Petrus og Paulus ud af deres Fængsler! Amen.

Bøn:

Herre vi befaler Dig Din Tjeners Sjæl, og vi beder Dig, Herre Jesus Kristus, Verdens Frelser, at Du ikke vil nægte den Sted i Abrahams Skød, da Du jo for dens Skyld i Naade kom til Jord. Herre, se det er Din Skabning; ikke skabt af andre Guder, men jo af Dig, Du levende og sande Gud, thi der er ikke andre Guder for Dig, og ingen er som Du. Husval hans Sjæl tæt hos Dig, og ihukom ikke hans Overtrædelser fra fordum, ej heller hans Umaadelighed, som har opvakt Vrede og ond Attraa.

Lad ham end have syndet — han har dog ikke fornægtet Fader, Søn og Helligaand, men han har troet og haft Attraa mod Gud, og troligt har han dyrket Gud, som har skabt alle Ting.

Vi beder Dig, glem ganske hans Ungdoms Synder og ihukom ikke, hvad han har forbrudt i Uforstand; men tænk paa ham i Din Herligheds Glans alt efter Din usigelige Miskundheds Fylde.

Lad Himmerigs Porte op for ham, lad ham glædes blandt Dine Engle. Tag imod Din Tjener i Dit Rige. Lad Sankt Mikael, Guds Ærkeengel, som byder over Din himmelske Hær, tage imod ham. Lad Sankt Petrus tage imod ham — ham, Du gav Himmeriges Nøgler, lad Sankt Paulus staa ham bi — han, der fik Lov at vorde et Udvælgelsens Kar; Sankt Johannes gaa i Forbøn for ham — ham, hvem de himmelske Hemmeligheder blev aabenbaret. For ham bede alle hellige Apostle, hvem Herren gav Magten til at løse og binde. Saa bønfulde og for ham alle Guds Udvalgte, som har lidt for Kristi Navn paa denne Jord —

at han nu, løst af Kødets Lænke, maa naa hjem til Himmeriges Herlighed, for Vor Herres Jesu Kristi Skyld — han, som med Faderen og Helligaanden lever og raader i alle Evigheders Evighed! Amen.

Ved Sch.

En ny katolsk Kirke i København.

For nogle Uger siden afholdtes der ude ved St. Anna Kirke en Basar for en ny Kirke i dette Sogn. Samtidig hører man om Oprettelsen af et Sogn i Assens, og at Hs. Højærværdighed Biskoppen agter at bygge et Kapel ved den Ejendom, han har købt sig ude i Valby.

»København« er jo nu et Begreb, der spænder over et vældigt Stykke Land fra Amager til Charlottenlund og mere. Et Kort over Stor-København er næsten et Landkort. Spørger man, hvor mange Mennesker der bor indenfor dette Areal, maa Svaret vel nærmest lyde paa en Million Indbyggere.

Og indenfor dette Omraade er uden Tvivl det Sogn, som kaldes Rosenkrans-Sognet, langt det største, baade hvad Arealet og Katholikkernes Tal angaar.

Og uden Tvivl er ogsaa den Kirke, der skal være eller rettere er dette Landets største katolske Sogns Kirke — altsaa Kirkerummet i Boyesgade 8 — aldeles utilstrækkelig, rent ud sagt et sørgeligt Bevis paa vor Afmagt. Ordens-Kirkerne, altsaa Ordensselskabernes privat byggede Kirker og Anstalter vækker alles Opmærksomhed — vort største Sogn derimod, som onspænder ikke blot hele den store Frederiksberg Kommune, men naar langt ud over Valby til Vigerslev, langt ud over Frederiksberg til Vanløse — har kun et Hus i en skummel Sidegade, og dette Hus — Boyesgade 8 — indeholder Kirkerummet, Skolerne, Præstebolig og Bolig for Maristbrødrene. Kirken er saa lille, at en Del af Skolebørnene og Maristbrødrene aldrig kan se Alteret, da de maa holde sig til et Siderum. Hverken Døbefonten eller Skriftestolene kan benyttes, uden at Kirkestolene maa flyttes.

Er dette værdigt? Er dette ikke nærmest en Skandale?

Selvfølgelig er det en stor Trøst at vide, at en Del af de mange Katholikker der bor paa det nævnte store Areal, i Stenosgade eller i St. Josefskirke søger den religiøse Opbyggelse og den Plads, de ikke kan faa i det lille Kirkerum i Boyesgade. Men det er dog kun en Del — en anden Del kommer saaledes bort fra Kirken! — —

Man skulde ellers tro, at man, naar et katholsk Guds- hus blev bygget, ogsaa havde sørget for, at dets Beliggenhed kunde indbyde til Besøg, ja kunde tale til alle, ogsaa til anderledes troende. I den Henseende har Pastor Neuvel handlet klogt og energisk. Hans Kirke paa Nørrebrogade ligesom rækker Armene ud mod de Vejfarende; dens Taarne lyser i det fjerne og ses baade fra St. Hans Torv og fra Dronning Louises Bro, dens Portal og Krucifiks indbyder de travle Mennesker, der færdes paa Nørrebro, til at søge Hvile i Helligdommen og at høre Guds Ord.

Men Boyesgade 8? — Den gode Pastor Slump har sikkert faaet Martyrkronen deroppe i Himlen, og det er jo en stor Trøst for alle Præster, der har virket eller virker ved Rosenkranskirken — at deres saare begrænsede Virksomhed og de mærkelige Boligforhold nok skaffer dem stor Løn i Himlen.

A propos Boligforhold, saa er som bekendt Præsteboligen udlejet til Protestant, og Sognepræsten kan ikke føre egen Husholdning. Solen smiler ikke ind i Præster- nes Værelser, men det gør den maaske heller ikke i Sakramentskirkens Præsteboliger, og det skal heller ikke fremhæves som en særlig Klage. Thi dette og meget andet vilde kunne bæres, blot Glæden ved Arbejdet, ved selve Præstegerningen var underbygget med en ordentligt beliggende passende Kirke. Saaledes som Forholdene nu ligger — og har ligget i al den Tid, siden Rosenkranskirken blev bygget — er en Præstegerning, som den f. Eks. udøves ved St. Anna Kirke og ved Sakramentskirken slet ikke mulig.

Først klare Linjer for Sjælesorgen, først en passende Kirke i tilbørlig Afstand fra andre, f. Eks. omkring Krydset

af Falkonerallé og Gl. Kongevej eller længere ude henimod Frederiksberg Hospital — saa vil 3 eller 4 Præster have nok at bestille ved den nye Rosenkranskirke, og de vil blive glade i deres apostoliske Gerning!! —

En lille mulig Misforstaaelse vil jeg dog straks imødegaa. Det kunde se ud, som om Præsterne i Boyesgade var »jaloux« paa deres Embedsbrødre i Stenosgade. Dette er faktisk aldeles usandt. Af hele Hjertet ønsker vi Præsterne ved Jesu Hjerter Kirke en rig Høst af deres mangeaarige Arbejde og store Sjæleiver. Intet er mere naturligt og forstaaeligt, end at der fra hele Byen, navnlig altsaa fra Frederiksberg og Vesterbro, strømmer en Del af de katholske Menigheders Medlemmer til deres smukke Kirke med de mange Messer og med de Skriftestole, hvor der altid er en Præst rede til at komme. Det er saare forstaaeligt for os. Men det er ogsaa forstaaeligt, at vi ønsker Rosenkranssognet en bedre Kirke, vor katholske Tro bedre Kaar for Udbredelse og Bevarelse i de store Distrikter, som falder ind under dette Sogns Omraade.

København er nu saa stor, at den godt kan taale flere nye katholske Kirker. Lad Biskoppen bygge i Valby, lad Præsterne paa Amager rejse en dejlig stor Sognekirke — vi vilde ved Siden deraf godt kunne oprette Sogne baade i Brønshøj og paa Østerbro ud ad Hellerup til. Det vilde ikke mangle paa Menighed og Udbredelsesmuligheder, langt mindre end i de smaa Provinsbyer, hvor Biskop Joh. v. Euch saa gerne oprettede Missionsstationer. Han var jo en i mange Henseender stor Mand, der skuede vor hellige Kirkes Fremtid i Danmark i rosafarvet Belysning. Og havde vi andre alle haft de samme legemlige og aandelige Egenskaber som han, vilde vi jo ogsaa alle have været meget lykkelige. Københavns kæmpestore Udvikling har selv en Joh. v. Euch dog ikke formodet, han tænkte mere paa Provinsen og dens mange Smaastationer. Men nu maa vi først og fremmest tænke paa, hvilken stor Sag det er at sørge for det store Babel, som hedder København — der tilsyneladende jo allerede er forsørget med en Del katholske Kirker og Præster — men i Virkeligheden

trænger til en helt udvidet apostolisk Virksomhed og til nye Centrere for pastoral Gerning.

Gid man vilde begynde der, hvor Nøden er størst: ved Rosenkranskirkens Sogn, og gid Menighedens mange udmærkede Medlemmer og andre med maatte støtte Sagen med smaa Bidrag, saa den endelig kommer i Gang! —

F. F. M.

Kirkelige Forhold i Argentina.

I Fjor ved denne Tid bragte vi en Meddelelse om de Uoverensstemmelser, der var opstaaet imellem den Hellige Stol og Argentina i Anledning af Oprettelsen af et Ærkebispesæde i Buenos Aires. Den argentinske Regering havde foreslaaet en i Landet meget populær Mand, Mgr. Andreas, til Ærkebiskop, men Rom vilde ikke udnævne ham, og der rejste sig i den Anledning en stærk antiromersk Bevægelse i Argentina.

Nu, et Aar efter, er man endelig kommet et Skridt videre. Fornylig har den pavelige Nuntius Mgr. Beda di Cardinale forladt Buenos Aires efter at have taget officiel Afsked med Præsidenten og Udenrigsministeren. Det meddeles, at en stor Menneskemængde havde samlet sig i Havnen ved Nuntiens Afrejse, men Meddelelserne viser ikke, om denne Demonstration var af venlig eller af fjendtlig Natur. Allerede fra Affærens Begyndelse af blev det fra mange Sider forlangt, at Nuntius skulde erstattes med en anden; Kravet om hans Fjernelse er altsaa blevet opfyldt, men en Efterfølger er endnu ikke udnævnt.

Den argentinske Regering har ifølge Konkordatet Ret til at foreslaa den Hellige Stol Kandidaterne til Bispestolene, og det synes, at man nu er villig til at komme med nye Forslag. Den argentinske Præsident og Senatets Flertal skal allerede være blevet enige om, at en Præst ved Navn Bottaro skal være Ærkebiskop. Men den formelle Fremgangsmaade skal bibeholdes, saa at Senatet opstiller en Kandidatliste, hvor den omstridte Mgr. Andrea endda kommer til at staa øverst, men hvor Bottaros Navn ogsaa findes. Denne Liste sendes saa til Rom, og Paven agter at udnævne Bottaro. Om der virkelig findes en saadan bestemt Aftale, er det vanskeligt at sige med Sikkerhed, men det maa jo snart vise sig.

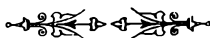
Fra principielt kirkefjendtlig Side er hele Affæren natur-

ligvis blevet brugt imod Kirken. Ligesom ifjor er der igen i Kamret blevet stillet et Andragende om, at Regeringen skulde undersøge og meddele Kamret de forskellige Ordners og Kongregationers Forhold: deres Medlemstal, Nationalitet, Virksomhed, Ejendom o. s. v. Naturligvis har man fra katholsk Side protesteret mod en saadan Snagen i ganske private Forhold. Man kan jo heller ikke undlade at spørge sig selv, hvad disse Oplysninger skulde danne Grundlaget for.

I den nærmeste Fremtid vil det argentinske Parlament komme til at beskæftige sig med en ny Ægteskabslov, idet et Udvalg vil fremsætte Forslag om Indførelse af Skilsmisse. Naturligvis vil det medføre en stor Kamp, idet Katholikerne jo er Modstandere af et saadant Forslag.

I Maj Maaned var samtlige argentinske Biskopper samlede til Synode under Ledelse af Biskoppen af Santa Fe, og de udsendte et fælles Hyrdebrev til alle Argentinas Katholikker. Dette Brev udtrykker først Ærefrygt og Lydighed imod den Hellige Stol. Lydige imod Herrens egne Ord søger Hyrder og Hjord i Argentina intet andet end Enighed med den ene Hjord og den ene Hyrde. Derfor formaner Biskopperne til Enighed og gensidig Kærlighed. Ved Udnævnelsen af Biskopper skal alle kun tænke paa Sjælens Frelse og Kirkens Vel. De troende skal bede om, at den himmelske Fader vil sende de rette Hyrder til sin Hjord, men Paven, som er Christi Stedfortræder, skal træffe den endelige Afgørelse. Særlig denne Sag, som jo er saa brændende for Kirken i Argentina, anbefaler Biskopperne indtrængende til de troendes Forbøn. Præsterne opfordres til overalt at danne Foreninger for unge Mænd. Katholikkerne skal danne en stærk Front overfor de mange Sekter, der breder sig stadig mere, og ganske særlig gælder det om at sørge for Ungdommens religiøse Undervisning og Opdragelse.

Biskopperne har besluttet at afholde en Synode hvert Aar kort efter Paaske. (Ved K. K.)

Tjenestepigen.

Fra en trofast Læser i Amerika har vi modtaget følgende: Den katholske Tidende »Catholic Bulletin«, (Dublin, Irland) bringer følgende sande Historie, der stammer fra en Pen, som underskriver: »En irsk Doktor«.

En ung Dame, som tilhører den fine Kreds i Dublin,

kom en Vinteraften langsomt kørende gennem Grafton Gade i sit Automobil. En lille laset, barfodet Dreng, som med ufravendte Øjne gennem et Vindu stirrede på en fortryllende Udstilling af Sko i alle mulige Størrelser, Former, Snit og — til utrolige Priser, tiltrak sig hendes Opmærksomhed.

Hun stoppede med sin Bil, banede sig Vej gennem den store Mængde af travle Fodgængere, som jog afsted, og interesseret iagttog hun ham nogle Øjeblikke.

Blid og venlig spurgte hun ham: »Hvad bestiller du her, min lille Gut, her i denne gyselige Kulde?«

»Jeg beder Vor Herre om at give mig et Par Sko,« sagde Baret.

»Så kom med mig«, sagde hun og tog ham ved Haanden, »og så skal vi se, hvor Vor Herre holder af at gøre Smådreng glade og lykkelige«.

Hun gik ind i Butikken, hvor hun var velkendt, og bad Forretningsføreren, til hans store Forbavselse, om at forskaffe hende en Ballie med varmt Vand og et Haandklæde.

Hun lod Drengen sidde ned, knælede selv ned foran ham og vaskede og tørrede hans halvfrosne, sølede Fødder med en Moders hele Kærlighed og Æmhed.

Så købte hun et Par tykke uldne Strømper og et Par stærke Sko og trak dem selv paa Drengens Fødder uden nogen Hjælp. Med et Smil afslog hun den forstående Forretningsførers tilbudte Hjælp.

»Nu skulde du da være en hel Del bedre tilpas, min lille Gut«, sagde hun lystig. »Og saa siger du da Farvel til mig, gør du ikke?« — og hun holdt sin Hånd ud imod ham.

Drengen gloede på hende som om han var bedøvet.

Fra det Øjeblik af han var kommen ind i Butiken, var der ikke kommet et Ord over hans Læber, og han havde hele Tiden holdt sig saa stille og passiv, som om alt, hvad der foregik omkring ham, var en Del af en vidunderlig Drøm,

Men nu, da han skulde sige Farvel, så han op til hende, så hende lige ind i Ansigtet, og med Øjnene fulde af Tårer spurgte han hende med skælvende Røst: »Er De Vor Herres Moder?«

Den unge Pige var ganske mærkelig bevæget. Hun blev blussende rød og forunderlig rørt bøjede hun sig ned over Gutten, kyssede ham paa Panden og hviskede med usikker Stemme: »Vor Herres Moder! O, du kære Gud, hjælp mig! Nej, jeg er kun hendes Tjenestepige.«

Så forsvandt hun hurtig ud i Mørket, og han saa hende ikke mere.

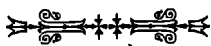
Ikke mere! Men han glemte hende aldrig. Og han huskede så godt Guds Moder.

Ædle Velgørere

overalt i Verden, men især i Danmarks Riger og Lande, går hen og gør ligeså. Glem ikke de kære Børn i de katholske Hjem i Nakskov.

Giv og giv med Glæde!

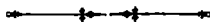
Bis dat qvi cito dat ☩: Den, som er hurtig til at give, giver dobbelt.

Den gode Hyrde.

Relief i Teaktræ af Aksel J. Theilmann til Façaden paa St. Bendts Præstegaard i Rudkjøbing.

Nye Bøger.

Anton Juulsen: Digte. Illustrationer af Fr. Aagesen. Eget Forlag. 1925. 54 Sider. Heft. 2 Kr. Indb. i Helskind 3,50.

Anton Juulsen har vidst, at Mesteren først viser sig i sin Begrænsning. Han går ikke udover de to Ideer, som bærer Bogen, og som opfylder hans eget lyriske Sind: Kærlighed til Jorden, således som Gud har skabt den i sin

vekslende Skønhed — med de fagre Blomster, Rønnens glødende Frugter og den lyse Nats daarende Skær — og for det andet Vemoden over, at hans Tunghørhed lukker af for Dagenes Musik. Det er en fin poetisk Natur og et fromt Sind, der ser alt i et saa rent og smukt Lys. Der er nok et og andet, der ikke er høj Poesi, men på den anden Side er Anton Juulsens Digte sådanne, som man trygt kan give enhver i Gave — og som altid vil blive modtaget med Glæde. Når Bogen sælges i et herligt grønt Helskindbind for 3½ Kr., må dertil indvendes, at det er utilladelig billigt — til Gengæld fortjener Forfatteren hurtigt at få udsolgt.

Holger K. Hafstrøm.

Rose Bruhn: Den lille Borgfrue. Historisk Roman. (Schønbergske Forlag 1925. 256 S.)

Efter lang Tavshed har Fru Rose Bruhn atter udgivet en Bog, og det er igen en Bog om Anne Lykke. I forskellige Bøger har Rose Bruhn tegnet et Billede af den skønne og intelligente Adelskvinde, der daarede Kongesønnen Prins Christians Hjerte, og som til Gengæld blev hadet og forfulgt af Prinsens Fader, Christian IV. I denne nye Bog faar vi Anne Lykke at se, efter at Livets Storme er svundet. Hun er gift for anden Gang, med Knud Ulfeldt, og lever sammen med ham og sin Datter af første Ægteskab stille og fredeligt paa den jydsk Gaard. Men under det rolige Ydre lever det samme urolige Hjerte, som ganske vist ikke mere søger Æventyr, men som er stolt og begærligt og hadefuldt, men den store Kærlighed til Datteren, den lille Sofie Rantzau, forsoner med hende.

Sofie Rantzau er den lille Borgfrue, som Bogen efter sin Titel handler om, og det er lykkedes Forfatterinden her at tegne et yndefuldt Billede af den purunge Adelsfrøken, der kun 14 Aar gammel ægter Laurits Ulfeldt og dør i Barselseng faa Aar efter. Men nok saa interessante som denne straalende unge Kvinde er de mange andre Personer, Læseren mødes med. Med stor Fornøjelse læser man Scenen i Nyborg mellem Christian IV og Ellen Marsvin, »den gamle Hunørn«. Den ellers saa folkekære Konge optræder ikke i noget flatterende Lys i Bogen, men det er vistnok med Rette. Med Interesse læser man om Kirsten Munk og om den unge Karen Marsvin af samme Slægt. I det hele taget har Bogen et rigt Galleri af interessante Kvindeskikkelser.

Kulturhistorisk er der i denne som i tidligere Bøger tegnet et godt Billede af Adelens Liv i det 17. Aarhundrede, det daglige Liv og de store Fester baade paa Herregaardene og i Hovedstadens Gaarde. I det hele taget har

man Glæde af Bogen. Gribende er til sidst den gamle Fru Anne Lykke, den ensomme og forladte, der søger Trøst i Rosenkransen, og som endelig stunder mod Freden og Hvilen: »Ak ja — slig var Livsløbet, — man stormede frem i brusende Strømhvirvler — kastedes hid og did — til en stærkere Kraft greb ind og lagde alt øde.« *B. J.*

I Credo ejer de svenske Katholikker et smukt og anseligt Tidsskrift; det udkommer en Gang om Maanedn. Formatet er i 4° og Sidetallet er 30, det er trykt paa godt Papir og har et tiltalende halvstift Omslag, altsaa ret saa »stilig« et Hefte, som vi vilde vente os fra svensk Hold.

En Oversigt over et enkelt Nummers Indhold — her Oktober Hefkets — vil give os danske Katholikker et Begreb om svensk katholsk Aand.

Der er først et Digt — oversat fra Latin — der i korte, knappe Vers skildrer os de to svenske Martyrers, Anthe-lius og Ursins Henrettelse, derefter følger Hefkets vægtigste Stykke — nogle gammelsvenske Bønner til Guds Moder af den hl. Birgitta, fulde af Ynde og Kraft: Åra vara dig, min Jungfru Maria. Guds Moder, som i stallet såg konungarna komma og med heder giva din Son konungliga gåvor. Och därefter offrade du honom själv i templet och i dit hjärta gömde du allt som talades og gjordes i hans barndom. Saaledes lyder den ottende af de ialt 21 Bønner —, der indledes med den henrivende Paakaldelse: O min allra käraste Fru Jungfru Maria!

Om Birgittas Hus i Rom handler næste Stykke, en illustret Gengivelse af Msgr. Villards lille grundige Skrift om det berømte Huses Historie.

Derefter følger en fornøjelig Beretning om Indvielse af en ny svensk katholsk Kirke, nemlig i Oskarsstrøm i Hal-land. Her ligger et stort Væveri, som beskæftiger et betydeligt Antal polske Arbejdere. Disse har nu faaet et smukt Kapel, hvis Dekoration skyldes den af danske Katholikker kendte Konsulinde Gisela Trapp i Helsingborg.

En betydningsfuld Afdeling af Tidsskriftet er hver Gang Rubrikken: Från Credos torn —. Der bringes en Rigdom af interessante Efterretninger fra hele Jordkloden. I Oktobernumret lægger vi særlig Mærke til en udførlig Omtale af det danske katholske Ungdomsmøde i Odense; ogsaa Meddelelsen om Propagandakongregationens Køb af Grund og Villa paa Janiculus Højen i Rom til den vældige Sum af 40 Millioner Lire og Omtalen af det nye katholske Universitet i Milano er af mere end almindelig Interesse. Et vægtigt og nyttigt Bidrag er ogsaa en udførlig Fremstilling af Ceremonierne ved Præstevielsen. Bidraget er i høj Grad paa sin Plads, fordi i Oktobermaaned forøgedes det

indfødte svenske katolske Præsteskab med endnu eet Medlem, idet Theologilicentiaten Oscar Lewin d. 11. Oktober modtog Præstevielsens Sakrament i St. Eriks Kirken i Stockholm.

En Rubrik, hvorover en elegant og stemningsfuld Titelvignet, »Våra katolska hem« — slutter det smukke Hefte, og under denne hyggelige Rubrik findes det allerfriskeste af alle de mange Bidrag, hvormed Heftet vrimler. Det har til Overskrift: Hälsning från svenska sjömän! Men denne Lækkerbidsken vil vi gemme til Ugebladets næste Nummer, hvor vi — forhaabentlig med Forfatterens, den djærve Sømand Karl E. Lundewalls Tilladelse — skal bringe dette lille Stykke taget lige ud af Livet og Virkeligheden. Og skulde saa en eller anden dansk Katholik ved det gennem disse Linjer med Credo stiftede Bekendtskab faa Lyst til at »prenumerera« — som Svensken saa fornemt siger — saa vil Tidsskriftets Redaktør, højærværdige Hr. Pastor — om Forladelse — Fader Assarsson vistnok slet ikke have noget derimod.

P. H. P.

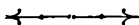
„Johannesforeningen“, en ny Sogneforening.

Man har længe i Sakraments sognet savnet en Forening for de unge Mænd (hvoraf naturligvis langt fra alle tilhører den bestaaende Sogne-Spejdertrop). Med Sognepræstens Bemyndigelse blev derfor Torsdag den 19. November stiftet en saadan Forening, for hvilken Pastor Benzou er Leder. Der var paa denne første Aften af 30 indbudte mødt 22 unge Mænd, mest gamle Elever fra St. Josefs Skole, som let »fandt hinanden«.

Alle var glade ved Tanken om at faa en saadan Sogneforening, og man vedtog dens Stiftelse. Den fik Navnet: Johannesforeningen (efter den hellige Evangelist og Apostel — den unge Mand blandt Apostlene), og man blev enig om at holde Møde — i hvert Fald foreløbigt — hveranden Torsdag Aften Kl. 8. Aftenernes Program skulde være sammensat af fornøjelig Sang og Spil, Oplæsning og Fællesoplæsning af Komædie eller Skuespil o. lign. Dernæst skulde Præses holde et lille Foredrag over et alvorligt Emne. Endeligt skulde Foreningen hver første Søndag i Maanedelen holde Fælleskommunion. Planen blev hjerteligt bifaldet og vedtaget. Der blev i Aftenens Løb givet Prøve

haade paa den ene og den anden Slags Underholdning, og alle syntes tilfredse.

Der er nu blot tilbage, at alle katholske unge Mænd i Sakraments sognet slutter sig til den nye Forening. Indmeldelser sker hos Pastor Benzon, Sakramentskirken Præstebolig, bedst mellem 5—7 Efterm. (undtagen Mandag).

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Kirkekoncerten i St. Ansgars Kirke den 16. ds. havde et udmærket Forløb og beredte Tilhørerne megen Glæde. Det, der glædede mest, var unægtelig Frk. Susanne Saabyes Orgelspil. Frøkenen nøjedes med eet Nummer paa Programmet, Bachs Toccata og Fuga i D-Moll, og det blev udført baade med stor teknisk Færdighed og med overordentlig kunstnerisk Forstaaelse, der viste Frk. Saabye som en betydelig Orgelspillerske. En ung, for Offentligheden hidtil ukendt, Orgelspiller, Hr. Kurt Thomsen, Elev af Rung-Keller, spillede Prælude og Fuga i A-Dur af Johan Sebastian Bach og udførte tillige samtlige Akkompagnementer, hvilke Opgaver han løste ikke alene som en flink Orgelspiller, men som den fødte Musiker. Fru Emily Thornfields varme og klangfulde Mezzosopran i Forbindelse med hendes modne Kunst gjorde hendes Udførelse af Händels Te Deum samt Recitativ og Arie af samme Komponists Oratorie »Theodora« til en smuk og værdifuld Præstation. Altistinden Frk. Dagmar Hermansson fandt i Bachs »Liebster Herr Jesu« det rette Udtryk for den vemodigt bedende Længsel. I »Arie med Korale« af Bachs Kantate »Sehet, wir geh'n hinauf nach Jerusalem« forenede begge Sangerinderne sig i et herligt Stykke Bachmusik, hvori Frk. Hermansson havde en ikke helt let Opgave. Fulgt af Akkompagnementets rige Kontrapunkt bevæger Understemmen sig som en i det dunkle rislende Kilde, over hvilken Sopranen, der fører Koralen, nu og da kaster sit gyldne Strejflys. Frk. Hermanssons bløde sombre Stemmeklang faldt her særdeles godt ind i Karakteren. — Herrerne Georg Lenthé og Johannes Clanthe, henholdsvis Tenor og Bas, var i Kvartetterne Damerne øvede og musikalsk følsomme Medsyngende.

— Den 10. ds. havde Højskolen en litterær Aften med Oplæsning af dansk katholsk Lyrik. Det var Cand. Hafstrøm, der havde paataget sig denne Opgave, som han løste til megen Glæde for Tilhørerne. Cand. Hafstrøm havde foretaget et godt Udvalg af Digterne Johs. Jørgen-

sen, Thor Lange og Peter Schindler og nogle enkelte Digte af andre. — Den 17. talte Pastor Benzon om den hel- lige Sognepræst fra Ars. Det var et fortrinligt Foredrag om den nye Helgen, en udmærket Menneskeskildring, der tillige virkede opbyggeligt, som Helgenernes Liv jo altid gør det, naar det bliver fremstillet paa en god Maade.

— I A. C. talte Pastor Menzinger om den nye Kirkelærer Petrus Canisius. Dennes Udnævnelse til Kirkelærer vakte stor Overraskelse, fordi det skete sam- tidig med hans Kanonisation, og fordi han hidtil havde været saa lidet kendt. Allerede i levende Live var han anerkendt som en stor Theolog, og Kirken lyttede ofte til hans Svar paa brændende Spørgsmaal. Han har skrevet mange smaa Bønne- og Andagtsbøger og flere store viden- skabelige apologetiske Værker, de vigtigste er hans Katekis- mer og hans Breve, hvoraf der foreløbig er udkommet 9 store Bind. Hans Skrifter er holdt i en elskværdig, upe- rsonlig Tone, en behagelig Form og et elegant Latin, han holdt sig altid til selve Sagen, fri for al Polemik. Til Trods for, at hans Liv var optaget af Rejser og vigtige Hverv, fik han dog Tid til at skrive bindstærke Værker, der gjorde ham til den 25. Kirkelærer. Midt i Reformationstidens kirkelige Røre og religiøse Uklarhed var han signum uni- tatis et pacis.

—sky.

Roskilde. Tirsdag d. 17. ds. havde Forsamlingsalen paa St. Mariahøj en af sine bedste Aftener. Den var fuld som et Æg. De tre lokale Blade havde bebudet, at Re- daktør Pastor Bernh. Jensen, der i Sommer ledede den sidste Pilgrimsrejse til Rom, vilde komme og holde Fore- drag om Pilgrimsfærden — og saa det magiske: Foredraget skulde ledsages af Lysbilleder! Saa kom de, Katholikker og Ikke-Katholikker, kendte og ukendte An- sigter. Og hvad mere er, de drog herfra med straalende Øjne, som om de kom fra Solens og Vinens Land. Der var kun faa utilfredse: nemlig de, der var kommet for sent og altsaa ikke kunde komme ind, endog ikke i Gan- gen, og de uforbæderlige Kritikere, fordi de ikke fandt no- get at kritisere. »Skal Foredraget ikke gentages?« blev der spurgt. Jeg ved det ikke, men jeg kunde godt lide det.

—rs.

Odense. Søndag den 15. November holdt det hervæ- rende K. U. F. Stiftelsesfest, som fejredes paa Fyens For- samlingshus. Der opførtes et smukt lille Skuespil »Hvem sejrede?«, udmærket spillet af Medlemmer fra K. U. F. og Agnesforeningen. Efter Forestillingen, der havde samlet mange Tilskuere, som var begejstrede over saavel Stykket som Udførelsen, var der fælles Kaffebord, og Timerne gik hastigt i fornøjeligt Samvær. Til Festen havde et af K.

U. F.s Bestyrelsesmedlemmer, som iøvrigt ogsaa havde forfattet det opførte Skuespil, skrevet en Sang, hvoraf vi anfører dette Vers,

Ørkesløst I skal ej spille Tiden,
den er kort, og det bli'r Nat engang,
husk, at Troen kendes bedst paa Fliden,
gaa til Værket med en munter Sang.
∴ Alvorsord og lystig Skæmtetale
skifter smukt hvor sande Kristne bor,
Troen river Hjertet ud af Dvale,
— fryd og glæd jer ved hver Dag paa Jord. ∴

Dette er saa skønt sagt, og maatte vi ofte faa Lejlighed til at erfare, at det ogsaa er sandt, baade i Odenses Ungdomsarbejde og andet Steds.

Faaborg. Som det maaske vil erindres fra en Meddelelse i Dagbladene, har Pastor Hillebrand i Svendborg købt den Ejendom, som tilhørte og benyttedes af den sammenbrudte Sydfyns Discontobank i Faaborg. Banken, der er beliggende i Torvegade 25, egner sig absolut godt til det Formaal at benyttes til Kapel eller Kirke. Foreløbig er selve Forhuset lejet ud til Sydfyns Diskontobank i Likvidation. I Baghuset, hvor der findes en stor Sal, er denne i Sommerens Løb blevet gjort i Stand og malet med smukke Farver. Salen er foreløbig indrettet som Foredragssal, hvor der i Løbet af Vinteren vil blive holdt en hel Foredragssække af Pastor Fiedler fra Sønderborg. Til det første Foredrag, der handlede om »Katholicismens Stilling i Nutidens Aandsliv«, var der mødt mange, som fulgte det med stor Interesse. Det var Søndag d. 8. November, og Søndag d. 15. November talte Pastor Fiedler om Emnet: »Reformation eller Revolution?« Der var godt Besøg ogsaa til dette Foredrag, og det blev fra først til sidst fulgt med stor Interesse af alle de mødte, der saa godt som alle var Folk, der stod uden for den katholske Kirke, idet der jo i Faaborg endnu kun findes nogle faa Katholikker. Søndag d. 22. taler Pastor Fiedler igen, denne Gang om Emnet »Den katholske Kirke »Biblens Fjende?«! og den 29. om Emnet »Er Romerkirken ufejlbar?« Faaborg Folketidende omtalte det første Møde venligt og henledte Læsernes Opmærksomhed paa, at det var noget af en historisk Begivenhed, idet det er 400 Aar siden, den sidste katholske Præst havde talt i Faaborg.

Ebeltoft. Pater Nøsen, Aarhus, holdt Tirsdag den 17. ds. Foredrag i Ebeltoft Folkeforening og »Dansk Kvindeforbund« om det første danske Pilgrimstog til Rom sidste Sommer. — At Foredraget paa Forhaand havde vakt stor Interesse viste sig derved, at Hotel »Vigens« Sal

var stuvende fuld af Mennesker, og adskillige kunde ikke faa Siddeplads. — Tilhørerne blev heller ikke skuffede og viste en aabenlys Interesse og Opmærksomhed under hele Foredraget, som varede i over en Time, og et stærkt Bifald udtrykte Tilhørernes Begejstring efter det meget levende Indtryk, som man ved Foredragets Slutning havde faaet saavel af Turen som af den evige Stads vidunderlige Herligheder. — Pastoren gjorde paa en meget fængslende Maade Rede for Pilgrimstogets Forløb, førte ved Hjælp af en Mængde udmærkede Lysbilleder Forsamlingen omkring baade i Oldtidens og Nutidens Rom saavel fra den klassiske Tidsalder som fra Kristendommens første Dage. — Man besaa bl. a. Roms fire Hovedkirker og særlig indgaaende Peterskirken; ogsaa en Tur til Katakomberne med de Kristnes første Alter var meget betagende. — A. E.

Sverrig. I den svenske Presse læses følgende Meddelelse: Till kabinettsskamarherre hos Hans Helighet Påven har i dagarne utnämmts kommandören av St. Gregoriusorden, godsägaren baron Gustaf Armfelt å Kulla i Odensvi. Den nye kabinettsskamarherren räknas bland förgrundsfigurerna inom katolska kyrkan i Sverige. Särskilt har han varit litterärt verksam («Min väg til Kyrkan» m. m.) och är ordförande i Birgittaföreningen, som har till uppgift att göra katolsk litteratur mera känd i Sverige. Han var åren 1902—1906 sekreterare vid svenska konsulatet i Riga. — Den nye pavelige Kammerherre er velkendt ogsaa blandt danske Katholikker, særlig iblandt Ugebladets Læsere, der ikke sjældent har kunnet glæde sig over Baron Armfelts interessante Artikler. Vi ønsker vor svenske Trosfælle til Lykke med den velfortjente Udmærkelse.

Tyskland. Sidste Søndag var det den hellige Cæciliæ's Fest, og det er jo den kirkelige Musiks Hovedfest. I Berlin havde »Verein zur Förderung der kirchlichen Tonkunst« overtaget Ledelsen af Festen og bl. a. indbudt Organist Hammermüller til at overvære den. Festens Midtpunkt var Højmessén i Hedvigskirken, hvor et stort Kor under Direktion af Pius Kalt sang en 8-stemmig Messe af Max Bruchner.

Rom. Den Hellige Stol har optaget et Laan paa 1½ Mill. Dollars hos amerikanske Banker. Forhandlingerne varede i otte Dage, og Bankerne viste den største Imødekommenhed. Laanet blev undertegnet af Ærkebiskoppen af New York, Kardinal Hayes. Pengene skal først og fremmest bruges til Bygningen af det nye Propagandakollegium.

— En Pilgrim, der har vakt megen Opsigt i den evige Stad i de sidste Uger, er Ex-Kong Ferdinand af Bulgarien. Kongen er Katholik, men af politiske Grunde — for at tækkes Rusland — lod han sine Sønner døbe og

opdrage i den orthodoxe Kirke. Som Følge deraf blev han naturligvis udelukket af den katholske Kirke. Hans Dronning, en Prinsesse af Parma, skal være død af Sorg over disse ulykkelige Forhold. Nu da den banlyste Konge har mistet sin Trone, kommer han som bodfærdig Pilgrim til Rom, hvor man saa ham paa Vandring rundt til Basilikaerne. Han er blevet udsonet med Kirken og blev derefter modtaget i Audiens af den Hellige Fader. Han overværede ogsaa Pavens Messe og modtog den hellige Kommunion af hans Haand.

Bazar.

**Under Protektion af
Hds. kgl. Højhed Prinsesse Axel
afholder St. Joseph-Søstrene**

den aarlige Bazar til Fordel for deres forskellige karitative Virksomheder. Den anbefales varmt til Publikums Velvilje.

Bazaren finder Sted i

Hotel Phønix, Dr. Tværgade,

Tirsdag 1. og Onsdag 2. December fra Kl. 3.

Vi beder indtrængende vore Venner og Velyndere om at støtte os ved Gaver og Besøg paa Bazaren. Selv det mindste Bidrag bliver med største Taknemmelighed modtaget følgende Steder:

Griffenfeldtgade 44.

Strandvej 91.

Østerbrogade 7 D.

Frederiksberg Allé 74.

Billetter til Aftenunderholdningen Tirsdag den 1. December Kl. 8 faas à Kr. 2,50 ovennævnte Steder.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe og Hr. Pastor Maurer saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche,

Fru F. Osterhummel,

H. C. Ørstedesvej 16 A.

Bülowsvej 30 A¹

Frkn. Ronge

Fru Em. Siegler

Lykkesholmsallé 14 C St.

Kingsgade 17 Mezz.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.

Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.

Pastor Maurer hver Torsdag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken, Boyesg.

Kalenderen for 1926 er udkommen og kan faas hos Ekspeditionen, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Mødeforeningen for St. Annæ Sogn holder Møde Onsdag den 2. December Kl. 8 (i Kirken). Fælleskommunion Søndag den 6. December under Messen Kl. 9, som læses for Foreningens Anliggender.

Kirkelig Kalender.

29. Nov. 1. Søndag i Advent.	6. Dec. 2. Søndag i Advent.
30. — M. Andreas, Apostel.	7. — M. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.
1. Dec. Ti. Ferialdag.	8. — Ti. Marias ubesmit- tede Undfangelse.
2. — O. Bibiana, Jomfru og Martyr.	9. — O. Oktavdag.
3. — To. Frans Xaver, Bekender.	10. — To. Oktavdag.
4. — F. Petrus Chrysologus, Biskop og Kirkelær.	11. — F. Damasus I, Pave og Bekender.
5. — L. Ferialdag.	12. — L. Oktavdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 1. Dec. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Organist Hammermüller: Katholsk Kirkemusik i 50 Aar.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Knuds Kapel

Søndag den 29. November.

Kl. 8¹/₂ Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.
Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. December)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse
Kl. 8 Aften Andagt.
Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt, det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂
Efterm.
St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Til-
bedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag den 4. Decbr. til de aftalte
Tider.

K.D.K. Mandag d. 30. November læses Messe i Jesu Hjertes
Kirke Kl. 7¹/₂ for de afdøde Medlemmer af »Kathol-
ske Dams Klub«.

Immaculata Kongregationen holder Møde og Optagelse Tir-
sdag d. 8. December Kl. 4¹/₂, paa Maria Immaculata Fest, i
Jesu Hjertes Kirke (ikke den 1. Tirsdag i denne Maaned).

A.C. Onsdag 2. December Kl. 8¹/₄ Møde i Vesterhus.
Redaktør N. P. Nielsen: Den danske Presse og Ka-
tholikkerne. Adm.

»Absalon« holder Møde hver 1. og 3. Mandag i Maanedens Kl.
8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Kouvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 49.

Søndag den 6. December.

1925.

INDHOLD: ». . . Eller skal vi vente paa en anden?« — Katolske Præstetyper. — Valgene i Czekoslovakiet. — St. Cæcilie Dag i Berlin. — Blandt svenske Sømænd. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holbæk. — Avertissementer.

„. . . Eller skal vi vente paa en anden?“ —

Da Johannes ser, at hans Tid er omme, og at han skal »aftage«, men den Messias, han havde forudforkyndt og set, skal »vokse«, — sender han som et sidste Bevis paa sin Hengivenhed for Frelseren eller ligesom en sidste Hilsen to af sine Disciple til ham med Anmodning om at udtale sig offentligt om sin Messiasværdighed.

Johannes selv tvivler ikke — saaledes som nogle moderne Prædikanter paastaar, fordi Tvivlen altid ligger dem nærmere end Troen — nej, han faar jo netop paa Grund af denne Henvendelse Frelserens Ros for at være urokkelig, være en Kæmpeskikkelse i Guds Rige og dets Dydsliv.

Nej, det er Disciplene og Folkeskaren, helst saa mange som muligt, som Johannes ønsker en Belæring af Herrens Mund og maaske oven i Købet et Vidnesbyrd af hans Hænders underfulde Kraft.

»Er du, Jesus af Nazareth, den, vi skal vente, den, vi skal haabe paa?« »Er denne Tømmørmændens Søn mon

den Frelser, Profeterne har omtalt?« Saaledes spurgtes i Egnen omkring Genesarethsøen, saaledes snart i hele Judæa og paa Tempelpladsen i Jerusalem.

Og nogle svarede: Ja, thi »ingen kan gøre saadanne Tegn som han«, men andre sagde: Nej, han er jo Josefs Søn, han er fra Nazareth, og »Frelsen skal komme fra Judæa, fra Betlehem« (Joh. 7. Kap.),

»Og der var Strid iblandt dem«

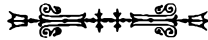
Saaledes den Gang, saaledes nu. Ogsaa i vore Dage er der en livlig Strid om denne Jesus fra Nazareth, baade om den »historiske Jesus« og om hans paa Petrus byggede Kirke. Der er Strid iblandt de Skriftkloge om disse — dog for Menneskeheden aldeles grundlæggende og afgørende — Livsspørgsmaal. Thi det er ikke ligegyldigt, om det er sandt, hvad den katholske Kirke lærer og befaler, eller om det er sandt, hvad Professor Hansen eller Nielsen eller Petersen siger at have fundet ud som den »virkelige« Jesuslære.

Thi naar den katholske Kirke lærer noget, saa er det bestemt og bindende, og hvad den befaler kan være — og skal undertiden være! — ubehageligt for det til altfor stor Frihed (eller Dovenskab!) og Sanselighed tilbøjelige Menneske. Naar derimod Professor Hansen eller Forfatter Nielsen eller Journalist Petersen har fundet den »rette« eller »sande« Mening om Christus og Christi Lære i Aaret 1925 — eller 1525, Aar spiller her ingen Rolle! — saa er for det første hele den katholske Kirke, dens Helgener og Koncilier og alle dens Medlemmer paa gale Veje — og Journalist Petersen paa den rette! — og for det andet indeholder den Petersenske eller Hansenske Lære højst sandsynligt kun faa og mindre stødende Dogmer og Forskrifter. . . .

Dertil kommer, at denne »Religion« jo ikke er kedelig, thi om faa Aar opstaar Professor Rasmussen eller Christensen og finder en ny endnu mere »historisk« og renvasket Christusfigur! —

»Men der vil opstaa falske Christuser og falske Lærere (Profeter)« . . . (Matth. 24). Derfor er det vist bedst, vi ikke venter paa en anden Frelser end ham, som vor gamle

Moder, den katholske Kirke, har lært os at elske, og at vi følger Eksemplerne fra hans Fødsel i Betlehems Stald til Korsfæstelsen og forhaabentlig følger ham ogsaa — til Opstandelsen i Herlighed. — Amen! F. F. M.

Katholske Præstetyper.

Foredrag holdt paa den Katholske Højskole.

Af Joh. Johnsen.

Paa sandheds fjeld en bygning staar,
hvis høje spir til himlen naar,

og denne bygning drager sine helligdommes hvælvinger over den ganske jord — den rejser sine altre i nordens evige sne, i tropeskovenes lune skygge som over apostelfyrsternes grave paa Vatikanerhøjen i det hellige Rom.

Som templet paa Moria i Jerusalem havde sin skare af præster og levitter, saaledes rummer den ny pagts helligdom sit præsteskab, der fra solens opgang og til dens nedgang træder frem for altrene og fejrer Eucharistiens hemmelighed — den ny pagts evige, rene offer — et helligt præsteskab — et Melchisedeks præsteskab, der i sine viede hænder hæver alterets rene Hostie, den som Hugh Benson saa gribende kalder Guds Søns hvide hjerte.

Fra St. Peters sæde skuer Guds Tjeneres Tjener ud over jordkredsen og leder og styrer bispernes tusindtallige kor og præsternes hundredtusindtallige skare. Og hans faderhjerte rummer dem alle, velsigner dem alle i deres utrættelige, selvopofrende arbejde for sjælenes frelse og helliggørelse.

Idet vi da betragter disse mænd, som bærer præstedømmets ofte saa tunge byrde, maa vi først erindre, at de er mennesker ligesom alle vi, der udgør lægfolkets store, brede masse. De er mennesker med de samme medfødte anlæg til godt og ondt.

Maaske turde det være overflødigt her at minde om dette: men det skete da for adskillige aar siden, at en konvertit faldt fra, fordi vedkommende erfarede, at præsterne spiste mad som andre dødelige!

Men selv om de er mennesker -- og i sandhed vilde protestere højlydt, hvis man betragtede dem som højere væsener, protestere om fornødent som den hellige apostel Paulus og Barnabas i Lystra — saa er præsterne dog gennem udvælgelsen, gennem studierne og det religiøse liv sondret ud fra lægfolket — og frem for alt er de ved den hellige præstevielse hævet til et højere plan.

Bag studentens »Jeg vil« ligger allerede tankerækker, som hører hjemme i et højere plan. Og mødes dette »Jeg vil« med kirkens »Jeg modtager Dig« — da er denne indvilligelse begrundet i en overbevisning om, at den unge mand har vist baade naturlige og overnaturlige kendetegn paa, at han egner sig til præstestanden.

Kandidatens »Jeg vil« mødes dog ingenlunde altid af kirkens »Jeg modtager Dig«; thi ingen forstandig kirkelig myndighed vil tillade personer, der er legemligt eller aandeligt uegnede, adgang til det præstelige liv. Ganske vist — de kirkelige myndigheder er mennesker, og der *kan* altsaa begaaes fejlgreb — af og til skæbnsvangre fejlgreb; men det er og bliver undtagelser.

Kirkens historie har jo sine eksempler, der viser, at jo rigere de aandelige evner er, des vanskeligere kan det være at prøve aanderne i de unge præstekandidater. — Det er saa menneskeligt at lade sig blænde af begavelsen, saa bedømmelsen af de dybere karakteranlæg *kan* staa i fare for at træde noget i baggrunden. — Men paa den anden side maa det ogsaa fremhæves, at kirken ned gennem tiderne har haft en uoverskuelig række af biskopper og bispers medhjælpere, der netop paa dette punkt har vist sig forunderligt skarptskuede. — Men ganske sikker paa den unge mands udvikling kan dog selv den viseste myndighed ikke være; thi karakterens udvikling er jo afhængig af, hvorledes kandidaten frem i tiden medvirker frem for alt med den sakramentale naade, som præstevielsen skænker ham. Ogsaa her gælder ordene: »Den, som staaer, se til, at han ikke falder.« — Naar den psykologiske ligning løses, er det altid inden for risikoens mulighed.

Kirkens normale præsteskab, der udfører sognegerningens embedshandlinger, er det saakaldte Verdenspræsteskab. Og det er af den allerstørste betydning, at disse organer er

fuldt udviklede i hvert bispedømme. Det er indlysende, at jo højere kirken her kan sætte sin standard, jo mere virksomhedsfuldt vil arbejdet blive udført. Derfor kræver de kirkelige myndigheder de højest mulige naturlige forstandsevner, trænet gennem videnskabelig indøvelse i de theologiske fag, men frem for alt sikre tegn paa gode anlæg for den ægte stræben efter at vandre i et helligt levned.

Foruden Verdenspræsteskkabet ejer kirken i de strengere regelbundne Ordenspræster et værdifuldt korps, der kan sættes ind i arbejdet, hvor deres medhjælp særlig tiltrænges. — Historien viser os, at det guddommelige forsyn ned gennem tiderne har tilskyndet hellige mænd, saa de grundede ordner og endnu grunder selskaber og kongregationer. Nogle af disse er alter forsvundne, medens mange andre har ejet den fornødne livskraft og har vist tilpasningsevne overfor ændrede tidsforhold. Hver af disse sammenslutninger har kirken autoriseret, for at de kan arbejde hver for sine særlige formaal og med sine egne særegne arbejdsmetoder. Baade af hensyn til denne udad rettede virksomhed og for at naa den af hvert samfund ønskede præstelige grundtype uddanner disse sammenslutninger selv deres præster.

Allerede udvælgelsen sondrer fra lægfolket. Og hertil kommer saa det præg, der sættes paa disse mænd gennem studierne og samlivet i seminariet.

De theologiske studier giver en skole, som ingen lægmand besidder. Lægmanden kan jo nok sætte sig til at læse en dogmatik, et exegetisk værk eller en moraltheologi; men det er og bliver dog kun som at betragte en bygning udefra. — Med stor klogskab forbeholder kirken det theologiske studium for sine præster. St. Thomas af Aquinos beundrede lærer, Albertus Magnus, kaldte disse videnskaber lige saa mange veje, der fører nærmere til Gud. Og den hellige Frans af Sales kaldte endog præsternes videnskab for det ottende sakrament!

Og hvorledes former seminarielivet ikke den unge mands sind. Her bærer han allerede soutane. Her øver han sig — som den hellige Alfons Liguori siger — i den sande beskedenheds dyd, uden alt skaberi og uden hem-

melig stolthed. Her indøves han i det, som er langt vigtigere end alle forstandens øvelser i boglærdommen: i det religiøse liv, i selvtugt og selvornægtelse, med eet ord: askesen. — Ved hyppige og regelmæssige skriftemaal lærer han sin egen sjæls dybder at kende; ved den daglige hellige Kommunion forberedes han til sin gerning som sacerdos. — Ved daglige besøg foran det Allerhelligste i tabernaklet indføres han i den betragtede bønns hemmelighedsfulde øvelse.

Og ind i hverdagens regelbundne gang træder de større og mindre fester med deres skønne liturgi, hvor seminaristen gennem sin underordnede tjeneste i koret deltager i offerhandlingen og paamindes om den højtidstund, da han efter sin præstevielse for første gang skal træde frem for Herrens alter.

Alt dette hæver disse mænd langt ud over lægstanden og paatrykker deres væsen et særpræg, der faar sin egentlige og afgørende besegling ved den uudslettelige karakter, som præstevielsen giver sjælen.

Paa den pragtfulde hue, som hørte til den gamle pagts ypperstepræstelige dragt, var fæstet en tynd plade af det fineste guld, og paa denne plade havde en kunstner med stor skønhed indgraveret ordene: »Helliget Herren«. Saaledes bærer enhver katolsk præst i sin sjæl den samme indskrift. Og det er en af hans store kaldspligter at leve saaledes i overensstemmelse dermed, at denne indskrift stadig stærkere maa gennemlyse hans hele væsen. For at han kan hente kraft og styrke til, at Kristus mere og mere maa faa skikkelse i ham, aabner kirken daglig vejen for ham til alteret.

Benediktinerabbeden Bendikt Sauter tolker det *Dominus nobiscum*, hvormed præsten efter trinbønnen hilser menigheden, inden han stiger op til alteret, som hans afskeds-hilsen til folket, før han begiver sig ind i det Allerhelligste. — Og her færdes præsten hver morgen. Maa det ikke præge ham dybest inde, om han da gaar der i Kirkens Aand; thi gør han det, stræber han efter, at den hellige Laurentius Justinianus' Ord maa passe paa ham: Præsten færdes dér som en engel, og han skal forrette den hellige tjeneste som en helgen.

Der er noget betagende i denne daglige tjenesles selvfølgelighed. Som da jeg, et par dage før pilgrimstoget i foraaaret drog af sted, traadte ind i Jesu Hjertes Kirke ved ellevetiden og saa Sverrigs biskop, Msgr. Müller, staa for højalteret. Lige ankommet fra læрге og toldbod stod han dér i messedragt. — Og hvor kunde det ikke tage een om hjertet, naar man saa vor gamle biskop ved alterets fod og hørte vekselbønnen:

»Jeg vil træde frem for Guds aller — for Gud, min ungdoms glæde.«

Fra alter til prædikestol, til døbefont, til sygeseng og skriftestol gaar præstens gang. — I skriftestolen lider han med menneskene, trøster og formaner — oprejser og vejleder med kloge raad. Om vi lægfolk ofte vilde erindre, at smerten over synden og skammen over bekendelsen mødes paa den anden side af skriftestolens gitter af den dybeste medfølelse og kristelig faderkærlighed — da skriftede vi maaske undertiden bedre.

Med de her fremsatte tanker som baggrund vil vi da betragte enkelte typer hentede fra denne hær af præster. Og vi vil tage den tungeste opgave først: den frafaldne præst.

Midt under den store franske revolutions rædsler tjente den lille Felicité Lamennais i nattens mørke som kordreng under messen.

Lamennais havde tidligt mistet sine forældre og opdroges hos en onkel, der nok sørgede for hans skolegang, men ikke tog sig af hans egentlige opdragelse, hvad der kom til at skade udviklingen af hans karakter. Han kom i det hele taget ikke til at tilegne sig sine kundskaber skridt for skridt paa normal maade. Derimod fik han rig lejlighed til at sluge rub og stub, alle bøger, gode og slette, der kom indenfor hans synskreds. I liaarsalderen havde han ved at læse Rousseau fuldstændig mistet sin barnetro og nægtede paa det bestemteste at lade sig forberede til den første altergang. -- Nogle aar efter fik han ophold hos sin ældre broder, Jean Marie, der dengang var kapellan.

Og i omgangen med denne fromme broder, hvis udvikling havde været ganske normal, førtes Felicité tilbage til troen, og 34 aar gammel blev han præsteviel.

Han vakte beundring ved det mod, hvormed han ikke alene forsvarede kirken mod Gallicanismen og vantroen, men ved det overlegne mesterskab, hvormed han førte kampen over paa fjendens eget omraade. Da hans Essai udkom, blev han fra Notre Dames prædikestol kaldt Frankrigs største tænker siden Malebranche. — Og dog, trods de glimrende evner, faldt han i prøvelsens stund fra troen. — Her spillede mangelen paa skole en sørgelig rolle; thi hans viden havde store huller, saa han ikke besad det klare overblik, som den grundfæstede lærdom giver.

En snes aar efter laa han paa sit dødsleje: gennem 6 uger droges han med døden. Hans broder som hele familien gjorde de kærligste forsøg paa at føre ham tilbage; selv ærkebiskop Sibour opsøgte ham paa hans tagkammer i Paris; men alt var forgæves. Da broderen havde faaet efterretningen om Lamennais' dødelige sygdom, skrev han, der selv var syg, til en Nevø og bad ham gaa til dødslejet: »Bed ham — trygl ham — besværg ham i mit navn om at tænke paa sin sjæls evige frelse og at tænke paa kirken, som han elskede saa højt — og paa sin stakkels gamle broder, der endnu elsker ham som før, og der ligger ham om dog endelig at lade en præst komme til hans leje.« Men alt var forgæves; Lamennais gik bort uden at udsone sig med kirken.

Og dog synes Lamennais mere sympatetisk i sit aabenbare frafald, end en skikkelse som Henri Arnault, der blev siddende paa Angers bispestol, til han døde 95 aar gammel. Stærkt paavirket af sin jansenistiske broder vægrede biskop Arnault sig paa en yderst spidsfindig maade ved helt og fuldt at underkaste sig den hellige stols afgørelse.

(Fortsættes.)

Valgene i Czekoslovakiet.

Hele Pressen har nu kommenteret Resultatet af Valgene, der fandt Sted den 15. November. Valgene foregik i absolut Ro. Fremfor alt har vi den Lykke at kunne udtrykke vor store Glæde over de glimrende Resultater, som de to katholske Partier, det czekiske og det slovakiske Folkeparti, har opnaaet.

Man kunde kun vanskeligt i Forvejen gøre sig nogen Forestilling om, hvilken Vending det hele vilde tage. Der var anmeldt et usædvanlig stort Antal Partier, i alt 29. Mange af dem havde samme Farve som de store Partier, og nærmest personlig Rivalisering havde fremkaldt dem, det gælder f. Eks. det nationale Arbejdsparti, det konservative Agrarparti, de uafhængige Kommuniste og det slovakiske Nationalparti. De fem store Partier, der før Valgene dannede en Koalition og var repræsenterede i Regeringen, var: Agrarpartiet, Socialdemokratiet, de nationale Socialister, Nationaldemokraterne og det katholske Folkeparti. Som Opposition stod blandt andet det katholske slovakiske Folkeparti, der af nationale Grunde havde skilt sig ud fra det czekiske Parti.

Vælgerne havde saaledes meget at vælge imellem, og Valgkampen var sikkert blevet endnu haardere, dersom Koalitionspartierne ikke havde sluttet sig sammen om at opretholde Koalitionen. Det vil nu ikke sige, at der slet ikke førtes nogen Kamp dem imellem. Særlig var Katholikkerne Genstand for de skarpeste Angreb fra de saakaldte Fremskridtspartiets Side, der i Virkeligheden er ganske antikatholske. Vi har tidligere omtalt, hvorledes den pavelege Nuntius Mgr. Marmaggis Afrejse fra Prag gav Anledning til en rasende Kamp imod Rom. Det var særlig Udenrigsminister Benes's Parti, de nationale Socialister, der gav Tonen an. Meningen var først og fremmest at vække Vælgernes Mistillid til det katholske Parti og faa dem til at vise det ved Valgene. Nu kan ganske vist de nationale Socialister glæde sig over et godt Valg, men deres Glæde bliver noget mindsket ved, at Folkepartiets Fremskridt er langt større. Befolkningen har vist, at Kirkens Principer endnu er i Ære. Som allerede i en tidligere Artikel paavist, kunde Folkepartiet ikke træde frem for Vælgerne med store Fraser og skønne Løfter, men kun vise hen til det Arbejde, det havde udført,

For de store Partier stiller Valgresultatet sig saaledes:

Agrarpartiet	970,498
Kommunisterne	933,711

Folkepartiet (kath.)	691,238
Socialdemokratiet	630,894
Nationalsocialister	609,191
Tysk Agrarparti	571,198
Slovakisk Folkeparti (kath.)	489,027

De to katholske Folkepartier har altsaa tilsammen 1180265 Stemmer; det er en Fremgang fra sidste Valg (1920), hvor de to Partier endnu var eet, paa 480537 Stemmer. Væksten skyldes for en stor Del Mähren, hvor Folkepartiet er det største Parti, men først og fremmest Slovakiet, hvor det har over Halvdelen af Vælgerne med sig. Som Følge af Valget faar det czekeiske Folkeparti sandsynligvis 31 Deputerede i Stedet for 21, og det slovakiske Folkeparti faar 24 i Stedet for 12.

Hvad de andre Partier angaar, har Agrarpartiet bevaret sin Stilling med en Tilvækst paa 125,000. Nationalsocialisterne har vundet 108,275 Stemmer, medens Socialdemokraterne har lidt store Tab. De havde i 1920 1,590,520 Stemmer, hvoraf Kommunisterne nu har erobret de 900,000. Det tyske katholske Parti har ligesom de andre katholske Partier gjort store Fremskridt: 314,440 Stemmer imod 156,751 i 1920.

Der er saaledes to store Sejrherrer ved Valgene, og det er Katholikerne og Kommunisterne. Der er næppe Tvivl om, at den gamle Regeringskoalition vil blive bestaaende, men med større katholsk Indflydelse. Man venter nu paa Dannelsen af den nye Regering.

Prag, den 21. Nov. 1925.

Dr. Hanus.

St Cæcilæ Dag i Berlin.

»I alle katholske Kirker i Berlin hørtes Søndag den 22. November festlige og af særlig Andagt baarne Klange til den hl. Cæcilias Ære. Det var en Væddekamp at frembære det bedste og at smykke Dagen med alle Tegn paa Kærlighed og Taknemmelighed. Aldrig er der i Berlin paa de himmelske Harmoniers Fest vel bleven ydet saa meget og saa ivrigt,« saaledes indleder »Germania«s begejstrede og dygtige Kritiker, Hr. Edmund Kühn, sin Beretning i Bladet. »Gesellschaft zur Förderung kirchlicher Tonkunst« havde indbudt mig til som dets Gæst at overvære Opførelsen af Anton Bruckners E-moll Messe for otte Stem-

mer med 15 Mands Blæseorkester fra Operakapellet i St. Hedvigs Basilika, udført af Kirkens fortræffelige Kor under Ledelse af Regens Chori Hr. Pius Kalt. Efter en kort, men stram Prøve i Korets Lokale i det biskoppelige Kancelli begyndte Messen Kl. 11^{1/2} i den overfyldte Kirke, hvor der var reserveret Plads til den fhv. Rigskansler Marx som Selskabets Ærespræsident, dets Medlemmer og Gæster, ligesom dets Protektor Biskop Deitmar i sin Tronstol overværede Levitmessens. Denne Messe indeholder mange Steder af stor Skønhed og Varme, saa at man skulde tro, at Bruckner havde skrevet den knælende i indstændig Bøn, men den er fyldt med saa store rytmiske og melodiske Vanskeligheder, at kun et første Rangs Kor med sikre og skolede Stemmer tør vove med Held at fremføre den. Denne første Opførelse af Bruckners Messe i Berlin blev derfor ogsaa en Begivenhed af Rang til Hæder og Ære for Koret og dets energiske Leder, Hr. Pius Kalt. Det er derfor ganske forstaaeligt, at Koret ogsaa indtager en fremragende Plads i Byens Koncertliv. Koralsangene blev sunget af Byens katolske Organister, hvis Forening tæller ca. 40 Medlemmer. De herlige Koralmelodier blev frembaaret med saa nænsom og nobel Stemmeklang og et saadant Foredrag, at man skulde tro, at de alle havde gjort grundige Studier hos Benediktinerne i Beuron.

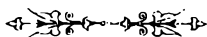
Da Dr. Kromolicki i Marts Maaned for første Gang havde samlet alle Byens katolske Kirkesangere, ca. 600 Damer og Herrer, under sin Taktstok til en Koncert med et udsøgt fint Program, var det i Følge Bladenes Referater en Begivenhed af kunstnerisk Betydning. Men denne Bruckner-Opførelse har bestyrket min Formodning om, at man nu nok maa regne med Berlins katolske Kirkesmusikere, naar der er Tale om Kirkemusikens Udvikling. Dr. Kromolicki har allerede gjort en ret betydelig Indsats som Komponist, Forfatter og praktisk Musiker, og i Forening med Pius Kalt, Dr. Schosland og deres Æresformand Professor Dr. C. Thiel, Direktør for »Staatliche Hochschule für Kirchenmusik« i Charlottenburg, der er bekendt som Komponist og Leder af et fint Madrigalkor, er Berlins katolske Kirkekor og dets Ledere vistnok i Færd med at danne et Centrum for vor Kirkemusik, der kan faa Be-

tydning for Udviklingen af den liturgiske Musik. Denne Anskuelse bestyrkedes yderligere, da jeg om Eftermiddagen hørte Koret i St. Josefs Kirke ude i Arbejderkvarteret fejre Dagen ved en Andagt med Festprædiken ligesom i St. Hedvig om Formiddagen ved Udførelsen af ti latinske og tyske Sange for Kor paa fra tre indtil syv Stemmer, hvor det under sin Dirigent Hr. Riegels Ledelse formaaede at frembringe en smuk Virkning ved at lade Sangen klinge ud i et fint tonende piano.

Efter Pave Pius X's Motu proprio St. Cæciliæ Dag 1903 arbejdes der med Højtryk ikke alene i Regensburg, Wien og andre gamle Musikcentre, men ogsaa Berlins offervillige og af ideel Begejstring for Kirkens liturgiske Musik fyldte katholske Kirkemusikere og Kor begynder at faa Betydning.

Og at Interessen for den liturgiske Musik breder sig i større Kredse, derom vidner Stiftelsen af »Gesellschaft zur Förderung kirchlicher Tonkunst«.

Joseph Hammermüller.

Blandt svenske Sømænd.

I forrige Nummer bragte vi en længere Recension af »Credo«s Oktoberhefte, og Recensenten fremhævede særlig en »Hälsning från svenska sjömän.« Vi bringer her den interessante Artikel i lidt forkortet Form og ikke i Oversættelse, men paa Svensk; »Credo« vilde aldrig oversætte en dansk Artikel, og det skulde ogsaa være unødvendigt.

Att möta verkliga katoliker bland svenska sjömän hör nog till ovanligheterna men jag har i sommar sammanstött med icke mindre än tre stycken, som alla äro konvertiter sedan många år tillbaka.

Att berätta »deras väg till Kyrkan« skulle här bliva för langrandigt, men jag kan nämna att två av dem mött sin Gud och upptagits i Kyrkan under vistelse på sjukhus utomlands. Den tredje blev konvertit i Genua för många år sedan, under tiden han gik i land och »slog efter hyra« på svenskt fartyg.

Även deras svenska legitimationspapper utvisa att de

äro romerska katoliker och jag kan personligen tillägga — De äro det icke blott på papperet och med mun — De äro verkliga katoliker i hjärta och handling.

Från svenska sjömansmissioners läse- och skrivsalar ha de många gånger avvisats därför att papperen utvisa att de äro katoliker och själv har jag två gånger gjort samma erfarenhet nu i sommar — så det är inte alltid så angenämt för oss vinddrivna.

I maj månad i år låg jag i Antwerpen för inventering etc. av två av rederiets fartyg (långtradare). Andra natten jag var där vaknade jag av ett vilt slagsmål på däck. Uppkommen fann jag fartygets kapten illa misshandlad under sitt försök att avstyra bråket och på en lucka låg andra styrman uppkastad, medan blod rann av honom. Genom att skjuta (i luften) kunde jag komma fram, fick ner honom i hytten och läkare och polis eftersända. Nå — när allt blivit lugnt ombord, gick jag åter ned till styrman. Han bad mig då öppna första byrälådan och därur framtaga hans krucifix — samt eftersända en katolsk prästman, ty han önskade gå till bikt genast. Ni må tro jag fick fart i hena och sedan följde en stund för oss två som jag sent eller aldrig glömmer. Detta var min man numro ett.

I juni månad d. å. låg jag med ett annat av rederiets fartyg i Arkangelsk.

I Arkangelsk finnes härligt vackra gamla kyrkobyggnader, men de äro öde och tomma eller också förvandlade till upplagsplatser. På kyrkogårdarna äro alla för bolsjevikererna misshagliga gravvårdar sprängda eller kullvräkt. Prästerna i Arkangelsk leva på tiggeri. Många av dem voro ombord hos mig och det var under ett dylikt besök, som jag vid vår måltid i massen upptäckte, att stewarden ombord var min trosfrände.

I juli månad befann jag mig på ny nedresa från Arkangelsk. Vi passerade norska kusten i Norra Ishavet med lots ombord, men under intensiv tjocka och med full fart. Så hände, att en grund vid namn »Loppa« råkade komma i vägen för vår kurs och så — dunder och brak — rände vi upp på Loppans grund.

Läget var kritiskt, innan bärgningsbåt och dykare hann komma oss till hjälp.

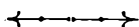
Arbetet vid pumparna blev under vänteliden intensivt hart och faran var stor trots vår trälast. Vid ett vaktskifte begav jag mig till skansen för at »purra ut« nästa skifte. »All right« men en man saknades. Jag rusade och letade efter mannen en god stund, innan jag slutligen fann honom — men när jag fann honom, stängde jag ljudlöst hyttörren och gick själv i hans ställe till pumpen, ty mannen låg försänkt i bön framför ett krucifix i

»första mästern« hytt. dit han smugit sig för att kunna vara ensam. I hans händer såg jag den svenska »Oremus«. Detta var den tredje katolik jag fann bland svenska sjömän och hur det sedan blev oss emellan kann jag icke säga här — men dessa äro ädla, varmhjärtade havets arbetare, mer än väl värda att ibågkommas i hemmarande katolikers förböner. Själv kallar jag dem »namnlösa hjältar«, därför att jag kan förstå, känna och lida som de.

Våra vägar har nu skilts åt, men vi mötas då vi kan i tankar och brev.

Stockholms redd i sept. 1925.

Karl E. Lundewall.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Katholsk Ungdoms Værn afholdt sin aarlige Fest for de 14-aarige den 25. ds. i Vesterhus. Salen var fyldt til Trængsel af de unge og deres Forældre, der tilbragte nogle fornøjelige Timer. Aftenens første Taler, efter at Formanden, Direktør Henrichsen, havde budt Velkommen, var Pastor Cay Benzou, der lagde de unge paa Sinde at have Christus som Fører i Livet, og Christus vil sige Kirken, Christus og Kirken er eet. Naar vi ønsker de unge en lys og lykkelig Fremtid, vil det sige, en ægte katholsk Fremtid. Derefter talte Fru Tardini, der fremhævede Nødvendigheden af, at de unge blev gode Samfundsborgere, der gjorde deres Land Ære. — Mens Kaffen blev drukket, gav Pastor Koch nogle Oplysninger om de forskellige Ungdomsforeninger, og derefter underholdt Cand. Hafstrøm Forsamlingen med Sange og Fortællinger, der som altid, naar han optræder, vakte stormende Begejstring. I bedste Stemning forløb den hyggelige Fest, som baade Arrangører og Indbudte havde Glæde af.

Holbæk. Fredag d. 20. November mistede Holbæk katholske Menighed sin bedste Støtte, idel Kammerherreinde L. Grevenkop-Castenskiold, Hørbygaard, efter længere Tids Sygdom lukkede sine Øjne for — det give Gud hende — at indgaa til den evige Hvile, velforberedt efter Modtagelsen af de hellige Sakramenter. Bisættelsen fandt Sted Torsdag d. 26. November fra Havesalen paa den smukt beliggende Hørbygaard og formede sig som en højtidelig og taknemmelig Afsked med en ædel Velgørerinde, ikke blot for sine Undergivne, men for hele den Egn, i hvilken Hørbygaard danner Midtpunktet. —

Blandt dem, der vilde vise den Afdøde den sidste Ære og hendes Slægtninge deres Deltagelse, saas Kronprinsen, Prinserne Knud og Gustav samt talrige Repræsentanter for Egnens Beboere og de forskellige velgørende Institutioner, der hos Kammerherreinden altid havde fundet Forstaaelse og Interesse. Efter Oplæsningen af 25. Kap. 31—400. Vers af Matthæus-Evangeliet holdt Pastor Wijnen, Holbæk, en smuk og gribende Tale, idet han skildrede Kammerherreinden som et Menneske, der havde efterlevet Frelserens Bud om Kærlighed til Næsten, og paa alle deres Vegne, der havde nydt godt af hendes gavmilde og kærlige Sind, bragte han den Afdøde en inderlig Tak, først og fremmest fra de Fattige, for hvilke hun havde været som en Moder. Før og efter Jordpaakastelsen benyttedes det smukke katolske Rituale, der, om end fremmed for de Tilstedeværende, fulgtes med Andagt og Opmærksomhed. — Den kære Afdøde, der sikkert ikke alene vil blive savnet indenfor vor Menigheds Rammer, anbefales til alle Trosfællers Forbøn. Gud give hende nu at høste, som hun her har saaet. Ære være hendes Minde.

Requiescat in pace.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe og Hr. Pastor Maurer saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche,
H. C. Ørstedesvej 16^a.

Fru F. Osterhammel,
Bülowsvej 30 A¹

Frkn. Ronge
Lykkesholmsallé 14 C St.

Fru Em. Siegler
Kingsgade 17 Mezz.

Ædle Velgørere

bedes venligst efter Evne betænke de katolske Hjem i Nakskov med Smaagaver og Legetøj, ogsaa gammelt, for at vi kunne reparere det før Jul. Hentes med Tak eller modtages hos Diemar, Skindergade 32 Kl. 10—2. Tlf. **Byen 6555**.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

Julefest

afholdes Mandag d. 28. Decbr. Kl. 6 i Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola.

Der opføres et Julepil: »Grangrenen»

Børnenes Fest slutter Kl. 9. Menighedens Voksne og Børn 1 Kr. Besøgende Voksne Kr. 1,50 — do. Børn Kr. 2,—. Billetter hos Bestyrelser samt hos Undertegnede, hvor Gaver ogsaa modtages med Tak.

Fru Christiansen,
Eigaardsvej 22.

Fru Grugni,
Tlf. O. 1197.

Fru Holler,
Tlf. O. 986.

Fru Kapl. Nielsen,
Skovagervej 5.

Fru Wulff,
Tlf. O. 1266.

Onsdag d. 9. Decbr.: Medlemsmøde Jernbanevej 2^a Kl. 8.

Kirkelig Kalender.

6. Dec. 2. Søndag i Advent.	13. Dec. 3. Søndag i Advent. I Messen: Marias ubesmittede Undfangelse.
7. — M. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.	14. — M. Oktavdag.
8. — Ti. Marias ubesmit- tede Undfangelse.	15. — Ti. Oktav af Marias ube- smitt. Undfangelse.
9. — O. Oktavdag.	16. — O. Eusebius, Biskop og Martyr. Tamperfastedag.
10. — To. Oktavdag.	17. — To. Ferialdag.
11. — F. Damasus I, Pave og Bekender.	18. — F. Tamperfastedag.
12. — L. Oktavdag.	19. — L. Tamperfastedag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 8. Dec. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.
Arkivar West: C. A. Høfding Muus.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Knuds Kapel

Søndag den 6. December.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Præd. og sakr. Velsignelse.
Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Prædigt, hl. Segen).

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel, Fre-
dag d. 11. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Ons-
dag den 9. Decbr. Kl. 8 Aften. Søndag den 13. Decbr. Fælles-
kommunion i Messen Kl. 8.

Vincentiskonferensernes 4. Generalmøde

afholdes Søndag den 13. Decbr. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Skolen ved St. Annæ
Kirke, Hans Bogbinders Allé 2, Sundby. Saavel aktive som bi-
dragydende Medlemmer har Adgang.

K.D.K. »Katholske Damers Klub«. Foredrag Mandag d. 7.
December Kl. 8 af højærværdige Pater Menzinger.
Emne: »Katholsk Energi«.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de
foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Ind-
samling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakramentskir-
kens Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin
Skærv hertil. Præsterne saa vel som undertegnede er villige til
at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Be-
tragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af
Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. *Osterhammel*,
Frederiksborggade 54, 3. Sal.
Fru H. *Günther*,
Bangertsgade 11.

Frk. A. *Stratbøcker*
Jægersborg Allé 19, Charl.
Frk. C. *Tetzlaff*,
Paludan Müllersvej 5.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-
tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligt anmode om Meddelelse
derom i god Tid. *Redaktøren.*

Arbejde med Vask og Rengøring ønskes. Billet mrk.: »Arbejde«
modtager Bladets Kontor.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64^a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 50.

Søndag den 13. December.

1925.

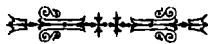
INDHOLD: Den ubesmített Undfangne. — Biskoppelig Skrivelse. — Katolske Præstetyper (fortsat). — Robert Hugh Benson: Ensomhed. — Julen i Nakskov. — Hjemmene i Nakskov. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Avertissementer.

Den ubesmített Undfangne.

Fra Evighed af havde Gud udkaaret den Jomfru, som skulde være Moder til Forløseren og give ham den menneskelige Natur. Helligaanden, som ved sit Almagtsord skulde bevirke Menneskevordelsens Vidunder, paatog sig den Op-gave at give den udvalgte Jomfru et Brudesmykke saa herligt og underfuldt, saa uforligneligt smukt, at det kunde svare til Gudsmoderens enestaaende Værdighed. Hun skulde overtræffe alle andre Skabninger. Hvad var det, han gav hende? Hvilke Skatte drog han frem af sit guddommelige Skatkammer for at ophøje hende over alle Evas Døtre? Han forærer hende ikke jordiske Goder, som jo dog kun er Støv og Aske, ingen Rigdomme, ingen Kejserkrone, ingen glimrende Stilling. Hun skulde være den fattige, uanselige Jomfru, som den stolte Verden forbigik. Han udmærkede hende ikke med straalende udvortes Fortrin, som drager alles Øjne paa sig. Hendes Livsvej kendetegnedes ikke af en Fylde af jordiske Glæder og Nydelser, som Menneskebørnene elsker dem. Ved et Almagtsord kunde Helligaanden have virket dette; men det havde kun været Skingoder,

som Guds Engle næppe havde værdiget et eneste Blik. Han overøste hende derimod — for i Virkeligheden at udmærke hende — med de sjældneste aandelige Goder, med de kostbareste Naadegaver, som findes i Guds Skatkammer. Han gav hende fra det første Øjeblik et fuldstændigt syndefrit Hjerte, urørt endog af Syndens Skygge, og han prydede hendes Sjæl med den helliggørende Naade i en Grad som intet Menneske tilforn. Helligaandens Gave til hende var en Naadens Fylde og Dydens Glans, der ikke kendte sin Mage hverken før eller senere. Hun er det uovertrufne Mesterværk af overnaturlig Skønhed, saa at endog Ærkeenglen Gabriel, som med sit gennemtrængende Øje skuede hendes Skønhed, fuld af Beundring udbrød i de herlige Ord: *Gratia plena* — »du er fuld af Naade« (Luc. 1, 28). Se paa hende, hvad Gud alene sætter Pris paa. Alt det jordiske, vi Mennesker sætter saa højt, svinder som Taage for Sandhedens Lys. Hvad gælder Kongeværdighed, Adel, den fine ydre Dannelse, den kostbare Klædning? Hvad gælder i Guds Øjne den verdslige Videnskab, Berømmelse, glimrende Veltalenhed, hvis ikke den træder i Guds Tjeneste. »Denne Verdens Skikkelse forgaar« (1. Korinth. 7, 31.). Lær at foragte den ydre Glans. For mange havde det været tusinde Gange gavnligere, om de aldrig havde haft noget af alt dette. Deres indre Værdi havde været større. Ogsaa vi kan let tage fejl, naar vi dømmer, som Verden dømmer. Kun eet gælder: *Gratia plena* — fuld af Naade, Guds Naade i dit Hjerte.

Fr. J.

Biskoppens Skrivelse.

HØJTELSKEDE I HERREN

Kirken fejrer i Aar Jubilæet af det første Kirkemøde, som blev holdt i Nikæa i Aaret 325.

For Størsteparten af de Troende, som er for lidt kendt med den kristne Fortids Begivenheder, vil dette Jubilæum gaa ubemærket hen.

Jeg vil derfor i ganske korte Træk gengive dette første økumeniske Kirkemødes Aarsag og Virksomhed, og vi vil

derved forstaa, hvorfor Kirken anser det som en Pligt at fejre dette sextenhundredaarige Jubilæum.

Kejser Konstantin havde sejret over Licinius ved Slaget i Chrysopolis i Aaret 323 og udstrakt sin Regeringsmagt over Orienten, som indtil da havde maattet undvære den kristne Religionsfrihed og Fredens Goder. Sejren havde dog efterladt ham en bitter Skuffelse. Paa sin planlagte Rejse til Syrien og Ægypten var Kejseren kommet til Nikomedia. Der blev han gjort bekendt med den hæftige theologiske Strid, som rystede de Provinser, som han nyligt havde erobret og bragt til Ro. Hvad han her hørte om Kirken i Alexandria, fyldte hans Hjærte med Smerte: en Præst, som nød stor Anseelse paa Grund af sine Kundskaber, var bleven Ophavsmand til en Vranglære, idet han forkyndte en Lære, der var imod Kirkens ældste Traditioner. Da han var Discipel af Lucianus af Antiokia og Tilhænger af Paulus af Samosates Ideer, lærte han, at »ORDET«, den anden Person i den h. Treenighed, ikke var andet end en Skabning, frembragt ved Guds frie Vilje, skabt før alt andet, for at tjene den sande Gud som Redskab i Skabelsen.

Dømt ved Alexandrias Provincialkoncil omkring 320, blev Arius, istedetfor at underkaste sig, endnu mere forstokket i sin Vranglære. Han forlod Ægypten og tog til Palæstina og Lille-Asien, hvor han blev gunstigt modtaget af nogle Medlemmer af Episcopatet.

Under sit Ophold i Vesten havde Kejseren forstaaet, hvor meget disse dogmatiske Diskussioner var i Stand til at bringe Splid ikke alene i det religiøse, men selv i det politiske Liv. Nu truede ogsaa Arius' Lære med paany at fremkalde disse Stridigheder, som havde ført til Blodudgydelsen i Afrika.

I Haab om at kunne udrydde Ondet paalagde han sin fortrolige Ven Hosius, Biskop af Cordoua, at udrydde disse Vanskeligheder. Men da denne kom til Stede, havde han snart forstaaet, at der herskede en saadan Ophidselse, at den med almindelige Midler ikke kunde stilles. Ved sin Tilbagekomst til Nikomedia underrettede Hosius Kejseren om Forholdene, og denne besluttede at prøve en sidste stor Anstrengelse ved at sammenkalde hele Kristenhedens Biskopper til et højtideligt Kirkemøde. Som Mødested anviste han den lille By Nikæa, som laa i Nærheden af den kejserlige Residens.

Dette var Oprindelsen til det første økumeniske Kirke-møde.

I Foraaret 325 begav Biskopperne sig paa Rejse. Der kom kun faa Biskopper fra Vesten, og Pave Sylvester sendte som sine Stedfortrædere to Præster, Vitus og Vin-

centius. I det hele var der circa 300 Medlemmer tilstede ved dette første Møde.

Af selve Conciliet er der som officielle Aktstykker ikke andet tilbage end det nikæiske Symbolum eller Trosbekendelse, tyve canones og et synodalt Dekret. Der fandt flere forberedende Møder Sted, og derefter blev Diskussionen aabnet i en meget højtidelig Sammenkomst, præsideret af selve Kejser Konstantin.

Lige fra Begyndelsen kunde man ved Siden af de arianske og orthodoxe Partier se et tredje Parti, anført af Eusebius af Nikomedia, som var særligt optaget af at beskytte Arianismen ved at mildne dets Læreformler.

En første Trosbekendelse var bleven fremsat af Biskoppen af Nikomedia, men blev straks forkastet som altfor gunstigt for Arianismen; Eusebius af Cesaræa gjorde Anstrengelser for at paatvinge sin Kirkes Trosformel. Men trods dennes kærnefulde Sammentrængthed kunde den ikke samle alle Stemmer. Aarsagen dertil var, at den indeholdt altfor mange svævende Udtryk, som Arianerne vilde have benyttet. Idet Conciliets Fædre vogtede sig for Arianernes Snedighed, blev der affattet et nyt Udkast efter det, som Kirken af Cesarea havde fremlagt, men mere bestemt og klart angaaende de omtvistede Spørgsmaal.

Dette berømte Aktstykke er bleven overleveret i Kirken under Navnet: »det nikæiske Symbolum«, og lyder saaledes: »Jeg tror paa een Gud, den almægtige Fader, alle synlige og usynlige Tings Skaber; og paa een Herre, Jesus Christus, Guds eenbaarne Søn, som fra Evighed af er født af Fæderen, det vil sige af samme Væsen som Fæderen, Gud af Gud, Lys af Lys, sand Gud af den sande Gud, født ikke skabt, som for os Mennesker og for vor Frelses Skyld er nedstegen fra Himmelen og har paataget sig Kød, er bleven Menneske, har lidt, er opstanden den tredje Dag, er opfaren til Himmelen og vil komme igen for at dømme de levende og de døde; og paa den Helligaand.«

Man tilføjede et *Anathema*, som fordømte de vigtigste arianske Formler: »Hvad angaar dem, der siger: der var en Tid, hvor han ikke var; Han er skabt af intel eller Han er skabt af en anden Substans eller Essens; Guds Søn er et skabt Væsen, forandrende eller foranderlig; til alle dem siger den katholske Kirke: *Anathema*.«

Hosius og de to romerske Præster var i deres Egenskab af pavelige Delegater de første til at underkrive Dekretet. Efter dem underskrev alle Biskopper, undtagen de to opsætsige Theonas af Marmarica og Secundus af Ptolemais. Arius, Ophavsmanden til hele Forvirringen, blev sendt i Landflygtighed,

Takket være denne klare Trosbekendelse kunde Kirkens ufejlbare Magisterium ved det første økumeniske Kirkenødes Organ afværge Faren for en Vildfarelse, som truede med at tilintetgøre den kristelige Religions Væsen.

Hvad Kirken havde troet fra Begyndelsen af angaaende den H. Treenighed, Sønnens fuldstændige Guddommelighed, hans Frelserværk, kunde Nikæas Kirkekoncil overfor Arianismen sammenfatte i et Symbolum, som er bleven og frentidigt vil forblive det fuldstændige og udtømmende Udtryk for den ene sande katholske Tro.

Det vil da ikke forundre os, at Kirken ved dens Overhyrdes Mund indbyder os nu til at takke Gud, som for sexten Hundrede Aar siden ledte og styrede Fædrene ved Nikæas Kirkemøde og viste Sandheden af sin guddommelige Forjættelse: »Jeg vil være med Eder indtil Tidernes Ende.«

Ved dette Jubilæum mindes vi ligeledes, at den nikæiske Trosbekendelse, som gengiver vor Tro paa Christus, ikke mindre gengiver vore fraskilte Brødres Tro i den orientalske Kirke.

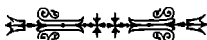
Jeg anmoder derfor de Troende om, ved fromme Bønner at hjælpe med i den store Bevægelse, der har Foreningen med den sande Kirke som Maal, for at alle, som er forenede i den samme Tro paa Christus, og som vi skal betragte som vore Brødre, maa blive eet.

Jeg anordner herved, at der paa den tredie Søndag i Advent synges et højtideligt *Te Deum* efter Højmessens, *coram Sanctissimo Exposito*, i alle Vikariatets Kirker og offentlige Kapeller.

Nærværende Skrivelse skal oplæses fra Prædikestolen den anden Søndag i Advent.

København, den 20. November 1925.

† JOSEPH BREMS,
Biskop, Apost. Vikar.

Katholske Præstetyper.

Foredrag holdt paa den Katholske Højskole.

Af Joh. Johnsen.

(Fortsat.)

Da Lamennais stod paa højdepunktet af sin anseelse som kirkens forsvarer, knyttede han præsten Lacordaire til sit blad »L'Avenir«. — Sammenligner vi nu disse to mænd, ser vi, hvorledes karakterens tugt hos Lacordaire haand i haand med en forskellig udvikling førte i stik modsat retning.

Lacordaire havde nydt en omhyggelig opdragelse som søn af en jurist, og efter et smukt afsluttet juridisk studium havde han haft lejlighed til at fejre triumfer i rets-skranken, inden han traadte ind i præsteseminariet.

Som ret ung præst var det da, han mødtes med Lamennais og Montalembert paa »L'Avenir«s redaktions-kontor. De mødtes i en ildfuld begejstring for kirkens sag, men kom i deres ungdommelige iver for langt ud i deres kirkepolitiske agitation, saa Frankrigs biskopper saa sig nødsaget til at fordømme bladet. — Dette skyldtes ikke mindst Lacordaires elegante, rent ud blændende journalistik. Det var ogsaa ham, der fik sagen indanket for den romerske domstol. Men med sin overlegent beherskede viden og sit klare blik indsaa han, at denne sag vilde tabes. Det blev Lacordaire og ikke Lamennais, der bøjede sig for den hellige faders afgørelse.

Lamennais gled længere og længere ud, og det syntes, som Lacordaire skulde følge ham. Han begyndte at holde forelæsninger i Paris, hvor han samlede en stor skare af tidens betydeligste mænd om sit kateder. Saa kom den næste prøvelse for ham. Parises ærkebiskop syntes, at disse forelæsninger aandede af en vis liberal tendens, og han stillede Lacordaire under censur. — Lacordaire standsede da forelæsningerne, men viste sig loyal, idet han underkastede sig sin kirkelige øvrighed. Ja, paa ærkebispens indbydelse stod han i fastetiden 1835 paa Notre Dames prædikestol. — Her fra Frankrigs berømteste prædikestol begyndte han da disse konferencer, der i aarenes løb vakte en saa enorm opsigt og fyldte Notre Dame til trængsel.

Lacordaire besad imidlertid den sunde selvkritik, der hindrede berømmelsen i at stige ham til hovedet. Gennem bøn og selvforsagelse kastedes Helligaandens lys i hans rige sjæls dybder, og da han næste aar sluttede sine faste-prædikener, meddelte han fra prædikestolen, at han nu for en tid trak sig tilbage fra verden for at faa samling paa sig selv gennem stille studium og bøn. Han fandt ly hos jesuitterne i Rom, og her i ensomhedens betragtninger og i samtaler med de erfarne fædre besluttede han at blive

Dominikaner. Vi forstaa ham! For denne højtbegavede taler var det at blive prædikebroder ret efter hans hjerte!

Og efter nogle aars forløb stod da munken Lacordaire, af prædikebrødrenes orden, atter paa Notre Dames prædikestol, hvorfra han i en aarrække skulde virke til saa stor velsignelse og atter hæve konferencen til samme blændende kunst, som havde mødt de tilhørere, der paa det samme sted betaget havde lyttet til en Bossuet, en Bourdaloue og en Massilon.

Hvor er kirken dog mangfoldig i sin virksomhed! — Samtidig med at Lacordaire, mesteren i veltalenhedens kunst, samlede tusinder i Notre Dame, stævnedes hundredetusinder til den lille landsby Ars for at høre den hellige sognepræst Vianney prædike og for at knæle i hans skriftestol. — I Paris var det den lysende intelligens, der søgte at frelse sjæle, i Ars var det den hellige enfold, der ofte overtraadte veltalenhedens love, men det var en helgen, der stod paa prædikestolen, og begge steder gjorde Gud Helligaand een og samme gerning. —

Kirkefolket tænker sjældent paa, hvor svær en opgave det er at staa paa en katholsk prædikestol, hvor ingen prædikant kan dække sig bag subjektive standpunkter.

Som bekendt var den engelske forfatter, Msgr. Hugh Benson, ærkebispens af Canterburys søn, oprindeligt præst i den anglikanske kirke. Da han var blevet katolik, havde fuldendt sine theologiske studier i Rom og var blevet ordineret, blev han kapellan i Cambridge. Efter en prædiken gjorde hans sognepræst ham opmærksom paa et par dogmatiske fejltagelser, han havde gjort sig skyldig i. Forfærdet herover skal Hugh Benson have udbrudt: »Fra nu af vil jeg aldrig holde dogmatiske prædikener!« — Det var et forfærdelsens udbrud, men ikke nogen fast beslutning, hvad hans senere udgivne prædikener og prædikenudkast viser. — Det er vel ogsaa en umulighed ikke at være dogmatisk paa prædikestolen.

Anede lægfolkets store flertal, hvilken sum af theologisk studium og hvilken skole der ligger bag den mand, som begiver sig op ad prædikestolens trappe, vilde mange være varsommere i deres kritik og lytte med større ærbødighed.

Den guddommelige naades overnaturlige livsudfoldelse i præstesjæle straalere os i møde fra Lacordaires skikkelse. Og som kirkens nidkære søn blev der givet ham frimodighed til at træde kraftigt op mod Napoleon III's italienske politik. I sin bog »Kirkens og Italiens frihed« tilraabte han de sakrilegiske frihedsmænd: »Glem aldrig, at Gud har skabt Rom for sin kirke! I Eders kirkerøverske færd har I altsaa bestandig en guddommelig raadslutning imod Eder. Tvivl ikke om, at før eller senere vil I erfare det!«

Vi forstaaer, at hans medbrødre to gange valgte ham til ordenens provincial for Frankrig. Trods hans personlige ydmyghed fik man ham overtalt til for kirkens skyld og for Dominikanernes æres skyld at modtage det sæde, man tilbød ham i det franske akademi. Det var i hans sidste leveaar.

Som modsætning til den frafaldne præsts trøstesløse endeligt vil vi se Lacordaire dø. Døden er den bedste prædiken.

To af efteraarets maaneder i 1861 varede dette smertelige sygeleje. Kampen med denne død var lang og til tider haard. I hvilestunden læstes op for ham stykker, han selv valgte, mest af Johannesevangeliet, vekslet med betragtninger hentede fra Bossuets »Forberedelse til døden« og »Indøvelse i gudhengivenhed«. Den 6. november modtog han de syges olie og vandringsbrødet og tog afsked med klosterets brødre og sine disciple, hvorefter han ikke mere vilde forstyrres. Om aftenen den 20. november kom en heftig krise. Han søgte at rejse sig, men sank afmægtig tilbage. Med vidt aabne øjne strakte han armene mod himlen og raabte med høj røst: »Min Gud! Min Gud! Aabn for mig! Aabn for mig!« Og idet han greb efter krucifikset, gik hans sjæl ind for Guds domstol.

Man siger, embedet former manden, og inden for sine grænser har det en del berettigelse. — Mange af præsteskabets medlemmer imponerer ved deres verdensomfattende aand, for hvem intet felt synes fremmed, hverken i viden- skaben eller litteratur, i kunst eller politik. Gennem højt læsningen under maaltiderne i de regelbundne huse til- egnes og opfriskes en ikke ringe del af denne viden. Om kardinal Newman fortælles saaledes, at han altid syntes at

være bedre inde i den almene samtale emner end nogen anden af de tilstedeværende; en lignende iagttagelse kunde gøres overfor andre af præsteskabets intelligente mænd. Og det er som regel af denne type, udmærkede ved saavel naturlige som overnaturlige gaver, at kirken kaarer sine prælater.

Vi faar da en række typer lige fra den jævne landsbypræst til katedralens domherre og biskop. Og bisper og kardinaler faar selvsagt gennem rejselivets indtryk, gennem tankeudveksling med deres ligemænd og ved at deltage i store kirkelige funktioner en verdensmands sikkerhed i optræden, en fyrstelig air om sin person, der sammensmeltet med lærdom, administrativ dygtighed og inderlig fromhed skaber enestaaende typer. Saaledes skrev Bjørnstjerne Bjørnson efter en fest i St. Peters kirken, at mage til aandfulde og afklarede fysiognomier, som kardinalernes procession kunde opvise, fandtes ikke andet steds paa jorden!

Og dog stammer disse mænd fra vidt forskellige samfundslag, fra bondehjemmet som fra grevens slot. — Tager vi de tre sidste paver, var Pius X bondesøn — 18 aar landsbypræst, før han blev domherre. Benedikt XV søn af en greve, først jurist, derpaa præst og diplomat og i en menneskealder embedsmand i Vatikanets kontorer, inden han blev ærkebiskop i Bologna. Pius XI, søn af en grosserer i silkevarer, videnskabsmand og diplomat, inden han blev ærkebiskop i Milano.

Den første af disse tre kaldtes ved sin tronbestigelse haanende »Sakristipave« i den kirkefjendske presse. Men hvad kom det ikke til at betyde for kirkens indre liv, at han gennem mange aars sognegering paa landet havde baaret dagens byrde og hede i den praktiske sjælesorg. — Det blev ham, der som børnenes pave kom til at føre de smaa i en tidlig alder til herrens bord. — Benedikt XV blev det store fredsarbejdes pave, og hvad vor nuværende hellige fader angaar, saa vil en nærmere fremtid lære at forstaa, hvad han sikkert kommer til at betyde for vor kulturs højere undervisning; thi det bliver ikke for intet, at det er en lærd lilolog, der sidder paa pavestolen. I de romanske lande spores allerede hans indflydelse,

Den største sociale reformator, verden har set og endnu ser, er den katolske kirke. Saaledes omformede dens præsteskab Europa i den tidlige middelalder. Trædommen forvandlede til frihed, og arbejdet adledes gennem kirkens praktiske lære om kalds- og standspligterne og deres udøvelse til Guds ære. — Men ogsaa i vor tid har kirken taget det sociale spørgsmaal op med stor kraft og med sit ejendommelige praktiske greb om tingene, anført af Leo XIII, hvis encyklika om arbejderspørgsmaalet vakte hele samtidens beundring, og hvis grundsætninger vil vise sig at være de eneste, der kan løse dette tidens vanskeligste samfundsspørgsmaal, om blot staternes politiske førere vilde følge dem.

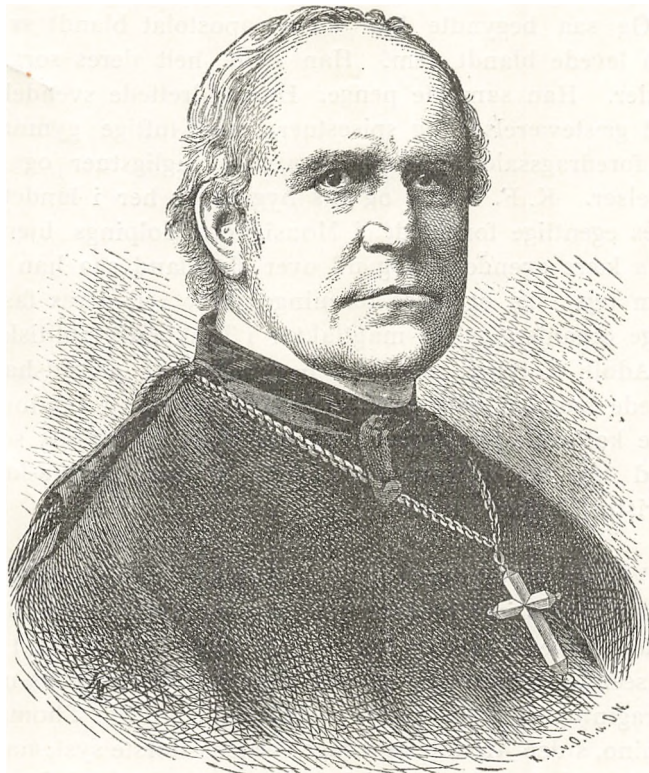
Det i denne forbindelse karakteristisk, at da den store dokarbejderstrejke rystede Englands økonomiske liv i slutningen af forrige aarhundrede, saa England med undren, at de stridende parter af egen drift valgte ærkebiskoppen af Westminster, kardinal Manning, til voldgiftsmand.

Og i det 19. aarhundrede virkede i Tyskland to storladne typer paa arbejdernes præst: Den westfalske adelsmand, *Wilh. Em. von Ketteler*, biskop af Mainz, og den rhinske bondesøn, Adolf Kolping, der endte som domherre i Köln og pavelig kammerherre. — Saa vidt forskellige i oprindelse og i udvikling og dog af samme aand, ledet af de samme grundsætninger i arbejde mod det samme maal: Gennem en retfærdigere social og økonomisk ordning at frelse menneskesjæle ud af timelig og aandelig nød.

Biskop von Ketteler begyndte som juridisk embedsmand efter det obligate tyske studenterliv, hvor han bl. a. fik hugget spidsen af sin næse i en duel. — Men præstelivet drog ham, og efter sin ordination blev han landsbypræst. Og straks begyndte hans utrættelige barmhjertighedsarbejde i stor stil. Han skyede intet personligt arbejde, intet offer af tid, penge eller kræfter. — Da han saaledes en dag traf en ung bonde, som nylig havde liget alvorlig syg, ved at læsse en høstvogn, foreholdt han ham, at dette arbejde var han endnu for svag til. Det var svigerfaderen, som havde sendt ham i marken. Resolut greb pastor von Ketteler forken og fuldendte arbejdet, hvorefter han fulgte med læs-

set til gaarden og foreholdt den gamle, at han skulde skaane rekonvalescenten.

Gennem sine sociale prædikener i domkirken henledte pastor von Ketteler hele Tysklands opmærksomhed paa sig, og som biskop af Mainz blev han fader til den kristelige arbejderbevægelse. Men det var Adolf Kolping, der forberedte biskoppens sociale arbejde.

Adolf Kolping var fra et fattigt bondehjem og kom i Skomagerlære. I de ti aar han arbejdede ved faget, led han meget under de umenneskelige forhold, hvorunder svendene maatte leve. Led ved hele den raa og usømmelige tone, som nød og elendighed saa let fører med sig. —

Med ufattelig energi benyttede han hvert ledigt minut og mange nattetimer til læsning, og ved dette utrolige slid lykkedes det ham endelig efter 10 aars forløb at

at blive student, hvorefter han gennemgik præsteseminariet. Da han endelig var blevet præsteviet, søgte han at virkeliggøre sit livs store drøm: At hæve den legemligt arbejdende klasses kaar til en mere menneskeværdig standard og derigennem faa vakt disse menneskers religiøse trang og faa dem i tale. — Han tog fat dér, hvor han var bedst kendt med forholdene, og hvor det i første omgang tiltrængtes haardest: blandt haandværkssvendene.

Og saa begyndte han da sit apostolat blandt svende. Han levede blandt dem. Han delte helt deres sorger og glæder. Han samlede penge. Han indrettede svennehjem, med gæsteværelser og spisestuer, med luftige gymnastik- og foredragssale og med hyggelige dagligstuer og læseværelser. K. F. U. M.s og K.s bygninger her i landet har deres egentlige forbillede i Monsignore Kolpings hjem for hans kære svende. — Og ud over Tyskland saa han disse hjem rejse sig, og disse foreninger blev ved deres faste og kloge organisation en magtfaktor i Tysklands politiske liv.

Adolf Kolping, der var begyndt med arbejdshaarde, begede hænder, men med et rent hjerte, var i sandhed en ægte katholsk præstesjæl. Og bag disse to mænds sociale daad laa det brændende ønske: at føre mennesker til Christus, kirkens herre.

Vender vi os dernæst til videnskaben, møder vort blik ligeledes interessante præstetyper. Først kirkefædrenes vidunderlige række, en hellig Augustinus, der endog i visse henseender tænkte i flugt med det 19. aarhundredes naturbetragtning. Og en kæmpeskikkelse som St. Thomas af Aquino, siden Aristoteles's dage verdens største systematiker. — Men vi faar kun lejlighed til at betragte enkelte skikkelser fra den nyeste tid.

Først en mand, som drager vort blik ud i verdensrummet, den store astronom pater *Angelo Secchi*, der fra det romerske kollegiums observatorium drog hele kulturverdens beundring til sig.

Han er født i 1818. Faderen var Snedkermester. Hans moder var en praktisk husmoder, der endog lærte sin lille søn at sy og strikke. 18 aar gammel traadte han ind i Jesu Selskab og maatte i de urolige politiske tider dele

sine ordensbrødres lod: landsforvisning. — Secchi kom saaledes i 1848 til jesuiternes berømte kolleg, Stonhurst i England, men allerede samme aar maatte han drage over oceanet for at overtage et professorat i matematik i Georgetown ved Washington. Men allerede i 1850 var han atter i Rom som professor i astronomi ved Kollegium Romanum og direktør for observatoriet. Og her begyndte han da den videnskabelige virksomhed, som først døden stand-
sede.

Secchi opdagede Saturns tredie ring og solens atmosfære, hvis hensigtsmæssighed han forklarede; han paaviste dens overraskende absorptionskraft, der dels hindrede et for hastigt forbrug af solenergien og dels skaanede jorden for at blive bestraalet af en otte gange større kraft! — Hans studier over fiksstjerner, kometer og stjernetaager skaffede ham blandt fagfolk navnet: det 19. aarhundredes Newton. — Det er fuldt ud forstaaeligt, at et af de formodede fastlande paa Mars bærer navnet »Secchi«.

Indenfor meteorologien var han ogsaa banebrydende, saaledes er hans Meteorograf berømt, det er et selvregistrerende instrument for meteorologiske maalinge. Følgende træk er saare betegnende for, hvad fremragende katholske præster ofte kan præstere: Paa verdensudstillingen i Paris 1867 foreviste pater Secchi personlig sin opfindelse og var daglig til stede paa udstillingen i flere timer, parat til at besvare alle spørgsmaal, lige meget paa hvilket verdensprog! — Da han atter vendte tilbage til sit kære observatorium i Rom, var han belæst med høje europæiske ordre. Men trods alle ydre ærestegn var og blev han den yderst beskedne ordensmand.

Forunderlig var i hans sidste sygdom hans sjæls taalmod midt under de heftige smerter, et sandt kristeligt heltetmod. Og bestandig vendte han tilbage til det, der havde været maalet for hele hans livsgerning: At vise, hvorledes videnskab og stræben efter kristelig fromhed kunde gaa op i en højere eenhed til ære for den katholske kirke og dens herre, Jesus Kristus.

Fire aar efter pater Secchi fødtes *Gregor Johan Mendel*. Faderen var landmand, og trods smaa kaar fik sønnen

lov at studere. 21 aar gammel traadte han ind i Augustinerklosteret, St. Thomas i Brünn, hvis abbed han blev sytten aar efter; han døde 1884.

Hans lyse syn paa tilværelsen og hans gode humør skaffede ham mange venner i hans yngre aar. Hele hans abbedtid gik hen med idelige kampe og fortrædeligheder, idet han stadig maatte forsvare sit kloster mod den kirkefjendske liberale politik, og han var beundringsværdig i sin seje udholdenhed og ubøjelige energi. Og frugten af hans abbedgering viste sig faa aar efter hans død, da de klosterrøverske love ophævedes.

Men den lange kamp kostede sine ofre og skuffelser. Hans naturlige meningsfæller svigtede, saa Mendel til sidst stod ganske ene, og dette tillige med en kronisk nyrebetændelse, der ogsaa blev aarsagen til hans død, gjorde hans sidste leveaar tunge; han mistede sit gode humør, blev noget mistænksom og tilbageholdende overfor verden.

Ukendt af den store verden gik Mendel i graven. Selv skal han i sine sidste aar have sagt: »Min tid kommer snart,« og den kom. 16 aar efter hans død fløj hans navn som videnskabsmand over jorden, idet tre forskere uafhængige af hverandre samtidig opdagede ham i aaret 1900, en Tysker, en Hollænder og en Østriger. Og straks hørte Mendel hjemme blandt naturvidenskabens klassikere!

Hvor velgørende var denne munk dog fri for al reklame og effektjageri. Til gengæld ser vi denne verdens vise proklamere forhastede epokegørende opdagelser, som bag efter maa dementeres i den samme presse.

Ud ad til kendte man kun Mendel som abbeden. Der foreligger kun to videnskabelige tidsskriftsafhandlinger fra hans haand, knap 100 sider tilsammen, som endda næppe vakte opmærksomhed i fagfolkenes kreds. Men hjemme i sin klosterhave gik den stille og yderst beskedne munk og syslede med forskellige arter af haveærten. Taalmodig gik han rundt og bestøvede hver enkelt blomst med en pensel. De fremkomne bastarder dyrkede han videre og førte nøje bog over sine kulturer. Saaledes lykkedes det ham at opdage sine love. Disse kan vi ikke komme nærmere ind paa her, men indenfor biologien danner de det geniale grundlag for arvelighedslæren — i den grad, at naar en

plantes eller et dyrs egenskaber følger »Mendels love«, siger man simpelt hen: »de mendler.«

Det er egentlig først »Mendels love«, der har tilføjet den saakaldte »Darvinisme« dens knusende nederlag, idet man ved at fortsætte disse loves anvendelse har trukket Darwins højtflyvende teorier ned til jorden — ja, faktisk har manet dem dybt ned i den!

I St. Thomasklosteret i Brünn gik abbed Mendel og syslede med sine havekulturer. I St. Ignatiuskollegiet i Valkenburg gaar en anden berømt biolog og sysler med sine myre- og termitgæster, hvis store samling af præparater er det bedst ordnede og mest fuldstændige biologiske museum i verden. Og mesteren for dette kæmpearbejde er pater *Erik Wassmann*, der under store æresbevisninger fejrede sit 50 aarige jubilæum som Jesuit, den 28. september i aar.

Hans forældre var konvertitter, faderen en betydelig maler, elev af Overbech og uddannet i Nazarenerens skole i Rom. Fra denne fader har pater Wassmann arvet sin fænomenale iagttagelsesevne, sin fine farvesans og sit skarpe blik for opfattelsen af formen, der er kommet ham ypperligt til gode som biolog.

I sin bog »Den moderne biologi og udviklingsteorien« har han nedfældet resultatet af Mendels og sin egen forskning i sin grundtanke: »At forestille sig, at Gud har skabt en udviklingsdygtig verden, tjener kun Gud til saa megen større forherligelse.«

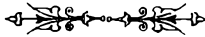
Trods sit mægtige forskerarbejde var pater Wassmann øjeblikkelig klar til at forlade sit stille laboratorium, da signalet til kamp lød, og han kastede sig i aarhundredets begyndelse med en sand ungdommelig iver ind i angrebet paa den vantro darwinistiske agitation. For mere end 30000 akademikere tolkede han i disse aar i sine foredrag den katolske kirkes naturopfattelse og gjorde i dens lys rede for den moderne forsknings resultater. —

Det hører til de uforglemmelige oplevelser at føres rundt i Valkenburgs biologiske samling med pater Wassmann som vært. Man forbavses over alle disse præparaters lette overskuelighed og over den gennemførte skønhedssans, hvormed de er udført. Til at frembringe en saadan sam-

ling med dens hundreder af forarbejder og mikroskopiske undersøgelser er sejt udholdenhed ikke nok; dertil kræves askese. Og udtaler en besøgende sin beundring over det utrættelige arbejde aar ud og aar ind, som ligger bag, saa svarer den lærde biolog: »Hvad jeg udretter som naturforsker er for Kristi skyld. Til hans ære er selv de mindste smaating udført. Og hvor turde jeg vove at hyde ham det middelmaadige.«

Pater Wassmann er li gange opgivet af lægerne for sine svage lungers skyld. Men desuagtet begynder han sit dagværk kl. 3 om morgenen! — »Hvor kan De holde til det, pater?« blev han nylig spurgt. Og han svarede: »Kraften til min gerning henter jeg hver morgen paa ny i det hellige messeoffer.«

(Fortsættes.)

Robert Hugh Benson: Ensomhed.

(Koppels Forlag. 1925).

For den, der i Bogladen søger efter en lødige og værdifuld Julegave, foreligger der to katholske Bøger, som begge vil kunne berede Modtageren en stor og varig Glæde. Den ene er Sigrid Undsets: Olav Audunssøn i Hestviken, den anden er Bensons: Ensomhed. Det er om denne sidste, der her skal tales.

Hvis det er rigtigt, at den Rækkefølge, hvori Bensons Bøger er kommet ud her i Danmark, svarer til den, hvori de foreligger fra Forfatterens Haand, saa betyder »Ensomhed« et betydeligt Skridt frem paa hans Udviklings Vej.

Bensons Fortrin er mange og iøjnefaldende, hans Mangler er færre og ligger ikke saa klart i Dagen. Udén at det er let at gøre Rede for hvori, saa faar man dog en Fornemmelse af, at en Mangel bestaar.

Det vilde ikke være værende rigtigt — groft hen — at sige, at hans Personer mangler Liv, for man kunde snarere sige, at de er endog overordentlig livlige; han udstyrer sine Personer med en Mængde Smaatræk, som plejer at skabe Liv. I den Forstand lever hans Personer, men de lever maaske ligesom lidt forceret.

Jeg mindes en Dame i et Selskab. Hun besad en Række virkelige Talenter, hun sang og spillede — og hun sang godt — og spillede fremragende; hun talte — ikke blot konverserede — aandfuldt og længe — en enkelt Gang maaske lidt for længe — og skønt ikke selv purung, havde hun dog saa ejendommelige Egenskaber, at det næsten var naturligt, at hun mest holdt til hos de unge. Jeg kunde nu ikke rigtig forstaa, hvorfor det — trods disse aabenbare Talenter — dog forekom mig, at der manglede noget, indtil jeg ved at se hende paa nært Hold — som Læge blev klar over, at der i hendes Blodfarvestof manglede de sidste faa Procent i, at det naaede den sunde Normal. Tilfældigvis kom hun til at høre til mit Klientel, og se — efter en Kur med lidt Jern og Arsenik viste det sig, at hun nu gjorde mere Lykke med en lille enkel Sang end før med sine store Arier, at hendes Spil havde vundet i Dybde — selv om det gik lidt ud over Bravouren, og meget mindre talende end før var hun dog en langt behageligere Bordfælle — og de unge søgte nu hende og ikke omvendt.

Af en saadan let Blødmangel forekom Robert Hugh Bensons tidligere Bøger mig at lide. Med hans nye Bog er Forholdet kommet i Orden, og skønt Begivenhederne i Ensomhed er langt mindre bizarre end i Aandemanere, saa er der dog langt mere virkelig Spænding i den første end i denne sidste, og selv om det dybe og betydningsfulde Problem om Lidelsens Værdi er stillet meget mere stilfærdigt op i Ensomhed, saa virker det dog helt anderledes menneskeligt gribende og forsonende end i den langt større Indvielse. Med god Samvittighed kan der siges til dem, der i Forvejen har Bensons tre andre Bøger (Verdens Herre, Indvielse, Aandemanere): Køb ogsaa denne sidste Bog af ham, og til dem, der ikke kender de første: læs Ensomhed, den vil ogsaa give Lyst til at læse de andre, thi ogsaa før »Jernkuren« var R. H. B. en Forfatter, det lønner sig at læse,

I yderste Korthed er Bogens Indhold følgende (med Forsæt — af Hensyn til dem, der vil læse Romanen, er de Situationer, der særlig skaber Bogens Spænding, udeladt; Ensomhed er endog overordentlig spændende):

Marion er en ung engelsk Dame, som er i Besiddelse af en stor og sjælfuld Sangstemme, og som, da Fortællingen begynder, er saa fint uddannet, at hendes Optræden paa Covent Garden som Elsa i Lohengrin er nær forestaaende. Hendes Kunst har i den Grad betaget hende, at alt andet synes hende smaat og betydningsløst ved Siden af; selv hendes Tro — hun var Katholik — bliver bleg og tom ved Siden af hendes store straalende Kunst. Hendes Førsteoptræden bliver en Triumf, og hendes Succes aabner hende Adgang til de rigeste og fornemste engelske Hjem. — Hun bliver forlovet — dog hemmeligt — med den stenrige Bankier og Peer Merivals eneste Søn Max. Denne er Protestant — og bliver højst forbavset, da han faar at vide, at en Forbindelse mellem ham og Marion kun er mulig, dersom han lader sig vie i katholsk Kirke og lover at opdrage Børnene i den katholske Tro; men han beroliges, da Marion meddeler ham, at hun ikke vil holde paa disse taabelige og snæversynede Forordringer, og dersom der ikke kan faas Dispens, er hun parat til at lade sig vie efter protestantisk Ritus. — Hun har sin Kunst — og sin Kærlighed — andet er uden Betydning. Kun eet bedrøver hende: at hun skal gøre sin gamle, moderlige Veninde Maggie, hos hvem hun bor, og for hvem Religionen — hendes katholske Tro — er endnu mere end Kunsten for Marion, Sorg ved sit Frafald fra Kirken.

Saa kommer Ulykken — en lille ubetydelig Halsoperation for en banal Halsbetændelse har et uheldigt Forløb — der danner sig et Ar, som mere og mere hindrer Stemmebaandenes frie Svingninger, Marion bliver hæs, og den berømte Specialist, som tilkaldes, erklærer, at hendes Optræden uigenkaldelig er forbi. — Een for een forlader de tidligere Venner hende, hun er nu kun Marion — uden det store Talent — uden de svimlende Indtægter — uden Tro — og tilsidst ogsaa uden Max, idet ogsaa han opdager, at det var i den store Sangerinde — at det var i Elsa i Lohengrin og Isolda i Tristan, at han var forelsket, og ikke i Marion Tenterden. Trofast forbliver kun den gamle, fromme Frøken Maggie Brent, med sin Rosenkrans, med sine Bøneboøger og sine »Timer« i Kir-

ken — og sit store, varme Hjerte. Men med den eneste, hun har tilbage, bliver Samværet Marion uudholdeligt, fordi de ikke mere har Fællesskabet i Tro og Marion bryder med Maggie. Umiddelbart efter dette Brud omkommer Maggie ved en Kørselsulykke, og Marion er ene tilbage. Ensomheden er begyndt. Men for Benson er Ensomheden ikke noget negativt — Ensomheden er for den, der forstaar at lytte, fyldt med Kraft, Guds Kraft. — Og den, der lærer Marion at lytte, er den gode, gamle Maggie — fra den anden Side af Dødens Tærskel. Maggie har nemlig efterladt Marion alt — og Marion er nu i Færd med at ordne Efterladenskabet, og her finder hun i gamle bevarede Breve og især i en efterladt Dagbog Vidnesbyrd om den afdødes Sjælsstorhed under et forvirret og stundesløst Ydre.

»I og for sig var der ikke det mindste mærkværdige ved denne Dagbog. Der var latterlige Bagateller saasom Prisen paa Kaffe, Optegnelser om, hvorvidt det var Tegn paa nogen indre Sygdom, naar en Papegøjes ene Øje var brustent — eftertrykkelige Paamindelser om endelig at huske et eller andet, som — at dømme efter senere Notater — alligevel var bleven glemt, Alt dette var der i Dagbogen, men der var ogsaa meget mere; og fremfor alt lyste der ud af den inderligste Kærlighed til Marion selv og en ikke mindre inderlig Taknemmelighedsfølelse over den ufattelige Gave, som hun lod til at anse sit Ven-skab med Marion for. Det var dette, som havde aabnet Marions Øjne. Naturligvis havde hun vidst, at Maggie holdt af hende, men Maggie holdt jo af alt og alle, som hun ikke tilfældig hadede: Huset i Standing, Havens Duft, Rhadamantus (Papegøjen), Kirkens Halvmørke, katholske Præster i al Almindelighed — kort sagt, det allermeste i Forbindelse med Naturen og hendes Tro — disse Ting havde forekommet Marion at indtage en lignende Plads i Maggies Følelser som hun selv; der havde ikke været Nuancer i Værdierne, mente hun, og det var derfor, den unge Pige havde fundet, at hendes ældre Veninde var lidt overfladisk til Trods for sin Elskværdighed. Hun havde syntes, at Maggie havde elsket hende, som hun elskede alt muligt andet.

Men ved Læsningen af Dagbogen var det hele traadt i Perspektiv: der var to Ting, men kun to, der ragede frem og overskyggede alt andet — Gud og Marion ...«

Og da Marion først var begyndt at lytte — forstod hun alt — ogsaa det Lidelsens Mysterium, at Gud er større end du. Han elsker dig saa højt, at han end ogsaa er villig til at lade dig lide.

— — —

Det er ikke saa lidt af et Størværk, der her fra Koppels Forlag er blevet udført med Udgivelsen af Bensons Bøger (foruden Indvielse, Aandemanere og Ensomhed foreligger, som bekendt, Verdens Herre paa Dansk — Oversættelsen foranlediget af Magister Harald Nielsen).

Vi trænger til den Slags Literatur, hvor de store Ideer rager op som Tinder, og hvor dog Mesterskabet i Formen gør Opstigningen let, hvor vort Menneskeværd bliver bevidst; det er Bøger som Bensons, der danner en Modvægt mod al den flade og karakterløse leben und leben lassen, som megen af den moderne Litteratur gør sig til Talsmand for, hvis den da ikke slaar om i sin Mod-sætning: en forvreden og monstrøs Overmenneskeskildring.

Men ved Siden af Hugh Bensons høje Idealitet er der jo Mængder af andre Træk i hans Forfatterfysiognomi, der gør ham tiltalende for os.

Han er en præcis Iagttagere, hans Billedvalg er godt — og det anvendes med Selvbeherskelse: »Det blæste og øsregnede udenfor i Natten, og de vaade Fortove skinnede som Overfladen af en sort Sø. Fodgængerne krøb sammen under Paraplyer, de store Motoromnibusser ravede forbi som drukne Elefanter«. Han er barok i sine Paafund — som naar han lader netop Maggie have en Papegøje, som ustandselig bander — ja »som selv i Søvn mumler Eder«. Han har et straalende Humør: hør følgende Replikskifte mellem Marion og Maggie, da de — under store Betænkeligheder fra Maggies Side — har overværet en Kirkekoncert i St. Pauls:

Maggie: »Hvor sørgeligt at tænke sig, at disse vildledte Stakler —«

Marion: »Aa, lad nu være, Maggie; de sang i hvert Fald udmærket.«

Maggie: »Det ved jeg nok, men det gør det jo blot meget værre; det er jo vore Salmer, som de har stjaalet fra os, og de har ogsaa ranet selve Bygningerne —«

Men saa vender Marion sig om, slaar sine Hænder sammen foran Ansigtet paa Maggie og siger: »Va a g n n u o p, d u g a m l e, v i e r i d e t t y v e n d e A a r h u n d r e d e o g i k k e i d e l f e m t e n d e!«

Men Benson har mange flere udmærkede Egenskaber; naturligvis er han en glimrende Sportsmand, trods Soutanen; han skyder Fasaner som den bedste, svømmer omkap med hvem som helst, fanger paa Flue 19 Ørreder paa een Dag, og han forstaar sig paa Musik, og saa er han god mod Børn og gamle, og tilsidst elsker han trods alt sine i Troen fraskilte Brødre og sin gamle Kirke; han taler tit om den, snart i kaade Udtryk, snart i ømme — men hvem mærker ikke, at hans Hjerte føler for de adskilte!

En ædel og nobel og højest talentfuld Skribent — er Robert Hugh Benson.

Og af hans fire Bøger paa Dansk er hans sidste den bedste.

P. H. P.

Julen i Nakskov.

Maa jeg have Lov nu allerede at ønske vore Velgørere og alle dem, som har skænket os en venlig Tanke, en naadefuld Julefest.

Jul! Den dejlige Jul, hvis velsignede Nærhed man føler som Fuglen den nære Foraarstid.

Men ogsaa i denne Tid føler den fattige Trykket af økonomiske Sorger dobbelt svært. Man kan blive helt vemodig ved Tanken om, at man maa skuffe saa mange som forventningsfulde skriver deres beskedne Ønskeseddel.

Men Gud være lovet, vore Velgørere har sat os i Stand til i det mindste at skaffe det daglige Brød.

Derfor bringer vi dem vor hjerteligste Tak med en inderlig Bøn om ikke at glemme os i Fremtiden.

Nakskov 6.-12.-25.

Pater A. Smitz.

Hjemmene i Nakskov.

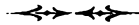
Ugebladet har nu i længere Tid indeholdt Opfordring til at støtte disse Hjem, og gjort det næsten til en Pligt for Katholikerne at sikre disse Hjems Bestaaende. Men

hvorledes? Mange tænker sikkert: »det jeg kan undvære er saa godt som ingen Hjælp«. Saadan maa man ikke tænke, for dersom alle Bladets Læsere sluttede sig sammen og sendte blot een dansk Krone, kan det vist ikke siges, at »det ingen Hjælp er«.

Jeg vil derfor i al Beskedenhed foreslaa, at alle vi Katholiker nu til Jul sender hver blot denne ene Krone, og for at gøre det lettere henstiller jeg til Lederen i Nakskov, at aabne en Postgiro-Konto. Paa den Maade kan vi alle for kun 5 Øre sende vor Julekrone.

Og saa til Slut: Husk, at vi er omkring tyve Tusinde Katholiker i Danmark, og at selv om Tiderne nu ikke er de allerbedste, saa kan sikkert de fleste af os undvære blot een Krone.

616.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Følge Hs. Højærværdighed Biskoppens Bestemmelse skal Konciliet i Nikæas 1600 Aars Jubilæum i Dag mindes i alle Kirker. Efter Højmessens afsynges i alle Kirker Te Deum foran det hellige Sakramente.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling, som afholdes Søndag d. 13. December Kl. 11^{1/2} i Skolen ved St. Annæ Kirke (Sundby), og hvortil saavel aktive som passive Medlemmer indbydes.

Rom. 1600 Aars Mindet for Konciliet i Nikæa er blevet fejret med store Højtideligheder i Rom. Hovedfesten var en højtidelig Messe den 15. November i Peterskirken efter græsk Ritus, som overværedes af Paven. Der var til denne Messe rejst et særligt Alter i Nærheden af Pavealteret, og det var smykket med et ældgammelt Christusbillede, der ellers har sin Plads i Scala Santas Kapel. Et højtideligt Øjeblik var Fremsigelsen af den nikænske Trosbekendelse paa Græsk og paa Latin af Kardinalerne, der stod i en Halvkreds midt i Kirken, og den østerlandske Gejstlighed, der stod omkring sit Alter. I tre Dage holdtes der i Peterskirken Messer i alle de forskellige østerlandske Riter. Om Tirsdagen gæstede Paven atter Peterskirken for at holde Bøn ved det gamle Christusbillede, som Onsdag Aften i en stor Procession blev ført gennem Roms illuminede Gader til Santa Maria Maggiore, derfra til Laterankirken og endelig til Kapellet over Scala Santa.

— Ogsaa danske Blade har meddelt, at Paven næste Aar vilde forlade Vatikanet for at rejse til Assisi til de

store franciskanske Jubilæumsfestligheder. Denne Meddelelse savner ethvert Grundlag og er i Rom blevet officielt dementeret.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder vil i Løbet af Januar Maaned 1926 blive uddelt.

Legatet uddeles af Biskoppen, og Ansøgning med Angivelse af Alder samt Attestation fra to Personer, hvoraf i hvert Fald den ene maa være katolsk gejstlig, for Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed vil være at indsende inden Udgangen af December Maaned til Det Apostoliske Vikariat, »Valbyhus«, Ejerregaards Sidevej 1. København.

Taksigelse.

For den overordentlig store Velvilje og Interesse, hvormed vor Basar er blevet omfattet, beder vi alle modtage vor hjerteligste Tak.

Ved Lotteriet faldt Gevinsterne paa følgende Numre:

Røde Sedler: 6 Raadyr. 159 Frugtkurv. 258 lille Lysedug (Hvidsom). 345 rød Lampeskærm. 390 gul Lampeskærm.

Lysegrønne Sedler: 130 Maleri. 288 brun Pude. 351 stor Lysedug. 459 Fodpose. 542 malet Skærm. 682 Kamelhaarstrøje. 783 tyrkisk Tæppe. 894 gul Thevarmer.

Gule Sedler: 43 Dukke. 136 Dükke i Nationaldragt. 245 Skaal med Konfekt. 377 Babydukke. 485 lysærød Lampeskærm. 581 lyseblaa Thevarmer. 620 Thedukke. 771 Kølberstik. 865 Dükkeseng. 914 sort Skammel.

Gevinsterne kan afhentes Østerbrogade 7 D.

Sankt Joseph Søstrene.

S.M.D.M. »De gamle Drenges Juletræ« afholdes Mandag den 28. December Kl. 7^{1/2} i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Chokolade, Kaffe, Sang af Drengeskoret og Første-Opførelse af »Siesta i Marist-Klosteret«. — Alle forhenværende Elever indbydes og bedes agitere for god Tilslutning. Styrelsen.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **Indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe og Hr. Pastor Maurer saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche,
H. C. Ørstedesvej 16⁴.

Fru F. Osterhammel,
Bülowsvej 30 A¹

Frkn. Ronge
Lykkesholmsallé 14 C St.

Fru Em. Siegler
Kingsgade 17 Mezz.

Ædle Velgørere

bedes venligst efter Evne betænke de katolske Hjem i Nakskov med Smaagaver og Legetøj, ogsaa gammelt, for at vi kunne reparere det før Jul. Hentes med Tak eller modtages hos Diemar, Skindergade 32 Kl. 10—2. Tlf. Byen 6555.

A.C. Onsdag den 16. Decbr. Kl. 8^{1/4} Møde i Vesterhus. Pastor Kùpferle: »Det økumeniske Kirkemøde i Nikæa 325«.

Kirkelig Kalender.

13. Dec. 3. Søndag i Advent. I Messen: Marias ubesmittede Undfangelse.	20. Dec. 4. Søndag i Advent.
14. — M. Oktavdag.	21. — M. Thomas, Apostel.
15. — Ti. Oktav af Marias ube- smitt. Undfangelse.	22. — Ti. Ferialdag.
16. — O. Eusebius, Biskop og Martyr. Tamperfastedag.	23. — O. Ferialdag.
17. — To. Ferialdag.	24. — To. Vigiliefastedag.*)
18. — F. Tamperfastedag.	25. — F. Juledag.
19. — L. Tamperfastedag.	26. — L. Stephan, Martyr.

*) Faste- og Abstinenspligten ophører Kl. 12 Middag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 15. Dec. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Pastor Günther: Oplæsning.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for Mænd fejrer sin Titularfest Søndag den 13. December. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke. Kl. 6 Aften Festprædiken og højtidelig Festandagt. Adgang for alle.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 13. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 13. Decbr. i Messen Kl. 8.

Vincentskonferensernes 4. Generalmøde

afholdes Søndag den 13. Decbr. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Skolen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2, Sundby. Saavel aktive som hidragede Medlemmer har Adgang.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakramentskirkens Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Præsterne saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3. Sal.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11.

Frk. A. Stralbøcker
Jægersborg Allé 19, Charl.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligt anmode om Meddelelse derom i god Tid.

Redaktøren.

St. Josefs Gilde.

Maanedsmøde afholdes Mandag den 14. December Kl. 8 Aften i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

Ugebladets Nr. 51 udgaar til sædvanlig Tid.

Nr. 52 udgaar allerede **den 20. ds.** Alle Meddelelser til dette Nummer maa derfor være Redaktionen i Hænde senest Torsdag den 17.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 52.

Søndag den 27 December.

1925.

INDHOLD: Herren kommer. — Katholske Præstetyper (fortsat). —
Fuldmægtig Pietro Stagno Balestrini †. — I Anledning af Lex Rørdam.
— St. Mariæ Kirke i Aalborg. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind-
og Udland: København. Nord Amerika. — Avertissementer.

Herren kommer.

Endnu nogle faa Dage, og vor Frelser kommer til os!

Ved hele sin vidunderlige Advents-Liturgi har Kirken
i disse tre Uger ladet vore Sjæle føle den brændende Læng-
sel, hvormed Israels Folk i Aartusinder ventede paa den
forjættede Frelser.

Og sel! Herren har hørt vore sukkende Bønner: lad
os fryde os, nu stunder vor Frelser till! Thi i vore Hjer-
ters Ørken lyder i Dag hans Forløbers Røst: »Bereder
Herrens Vej, jævner hans Stier!

Hver Dal skal fyldes, og hvert Bjerg og hver Høj skal
sænkes, det krogede rettes, det ujævne vorde en banet Vej,
og alt Kød skal skue Guds Frelse!«

— »Hver Dal skal fyldes!« —

Ak, hvor mange dybe og mørke Dale findes der ikke
paa den Vej, Menneskene gaar ad!

Syndens Dal, hvor de vandrer »i Mørke og i Dødens
Skygge«, saa langt fra den straalende Vej, som gaar, højt
over deres Hoveder, imod Guds Herligheds evige Rige.

Vantroens Dal, hvor al Livets sande Glæde er forsvunden, og hvor Hjertet er øde og koldt, hvor de højt oppe paa den lysende Vej, som fører til Christus, hører Kirkeklokkerne ringe i Jubel, men de maa sige: »Ak! de ringer ikke for os!«

Sorgens Dal, hvor alt Haab synes slukket og hele Verden fuld af Fortvivelse, hvor de ikke ser den kongelige Vej, som gaar fra Bethlehem over Golgatha til Opstandelsens Herlighed.

— »Hvert Bjerg og hver Høj skal sænkes!« —

Ak! hvor mange Forfængelighedens Høje findes der ikke paa den Vej, Menneskene gaar ad!

Rigdommens Forfængelighed, som slæber Pengenes Forbandelse med sig gennem Livet, som foragter de fattige, Guds foretrukne Børn.

Hvorledes skulde den kunne forstaa det fattige Barn i Bethlehem?

Hovmodets Forfængelighed, som i særlig Grad nedkalder Guds Vrede, thi han »henvejrer dem, som hovmoder sig i deres Hjerters Tanker«.

Hvorledes skulde den kunne forstaa det ydmyge Barn i Krybben?

— »Det jævne vorde en banet Vej!«

Hør! Juleklokkerne ringer allerede. Himlen er ved at aabne sig, og Englenes Skarer samles for at bringe os det glade Budskab. »Nu er den Time kommen, da vi skal rejse os af Søvnen,« rejse os fra vort Livs mørke Dale, stige ned fra dets vaklende Høje og med Glæde følge den straalende Vej, som fører til det lille Barn i Bethlehem.

D. V.

Katholske Præstetyper.

Foredrag holdt paa den Katholske Højskole.

Af Joh. Johnsen.

(Fortsat.)

Paa skønlitteraturens omraade har kirken en række præstetyper, som der regnes med indenfor deres nation — ja, nogle tilhører verdenslitteraturen. Her skal dvæles ved to, spanieren *Lais Coloma* og englænderen *Robert Hugh Benson*.

Coloma var søn af en rig advokat. Først gik han nogle aar paa kadetskole, men bestemte sig om og helligede sig juraen. Under sit universitetsophold i Sevilla deltog han meget i det aristokratiske selskabsliv. — Saa indtraf i 1874 den hændelse, der ganske ændrede den elegante unge mands livsbane: Han blev en dag fundet livsfarligt saaret i sit værelse i Madrid med en revolverkugle i brystet. Det antages i almindelighed for at have været et vaadeskud, idet en revolver, han stod og rensede, gik af. — Lægerne mente, at han kun havde nogle Timer at leve i; men han kom dog over det, selv om han aldrig blev helt rask. Denne begivenhed rystede ham stærkt, og resultatet af hans overvejelser paa det lange sygeleje blev, at han traadte ind i Jesuiterordenen.

Pater Coloma blev en berømt prædikant. Det blev mon-dænt at høre ham, og hele hovedstadens aristokratiske verden samledes om hans prædikestol. — Saa en dag var det, som pateren deroppe paa prædikestolen forvandlede. Hans skikkelse formelig voksede; hans mørke øjne glødede; men hans hjerne var kold og klar; hans skønne spanske sprog fik et liv og en kraft som aldrig før. De velovervejede ord faldt som viljefaste hammerslag paa en klinger ambolt. Det blev i sandhed en Johannesprædiken! Som døberen ved Jordans bred havde raabt til farisæerne: »I øgleyngel! Hvo har lært Eder at undfly den kommende vrede? Bærer derfor bodens værdige frugter!« — saaledes talte pateren til Madrids fornemme verden. Ikke om synden i almindelighed, men om deres synd, tilhørernes personlige synd. — Hans tale tændte flammer i den store kirke, først undren og maaben, indtil hele kirken fyldtes af en stille, men rasende forbitrelse mod denne præst, der vovede at tiltale dem paa saa uvant en vis. — Rundt om i salonerne blev pater Colomas mærkelige prædiken dagens sensation, og denne skandale drøftedes af alle giftige tunger. Saa højt gik forargelsens bølger, at man fik selve kongen til at paavirke de kirkelige myndigheder, og pater Coloma blev fjernet fra Madrid.

Og saa mente de kalkede grave sig vel forvarede; men de regnede ikke med denne præsts energi. Man havde spærret adgangen for ham til Madrids prædikestole; men

saa fik de ham til Gengæld at se og høre paa et sted, hvor han ikke talte indenfor en kirkes snævre mure. Nej, han besteg litteraturens høje talerstol, og det lykkedes ham ved sin kunst at faa hele kulturverdenen i tale.

I »Bagateller« gav han med bidende vid spændende skildringer af livet i Madrids højere kredse. Han tog disse mennesker og lagde dem under den psykologiske analyses mikroskop for derefter at tage dem paa sin spidse pen og vise dem deres eget aandelige udseende. — Ikke for satirens eller kunstens skyld. Han har kritikere, der bebrejder ham, at hans kunst skæmmes af tendensen. Men det er netop det, denne præst vilde: Tale til mennesker om deres udødelige sjæles evige velfærd.

Fra det sollyse Spanien vender vi os til den laagede stenkulsø, hvor vi træffer den anden litterære præsteskikkelse, vi skal dvæle ved, det er *Robert Hugh Benson*, i hvem vi ogsaa stifter bekendtskab med konvertitten som præst. — De talrige konversioner af anglikanske gejstlige gør det ganske naturligt, at det er i England, vi har bedst lejlighed til at lære konvertitten at kende som katolsk præst. Ja, her er adskillige, der rager højt op over jævnmålet; frem for alt mænd som kardinalerne Manning og Newman.

Som adskillige konvertitter, der har en rig aandelig og religiøs fortid bag sig, havde Hugh Benson noget vanskeligt ved at falde rigtigt til efter sin overgang. Det har ogsaa for ham været tungt at tage afsked med mange af de fra barndommen saa kære og indlevede kirkelige former. Og denne smertelige løsriven foregik, samtidig med at han stod i et nyt kirkeland, hvis egne og skikke var ham saa fremmede. Og som prikken over »i« et sporer man hos Hugh Benson en vis irriteret stemning overfor de i katholicismen fødte præster, der rimeligvis i begyndelsen har set ham lidt over hovedet.

Hurtig efter sin konversion i 1903 sendtes Hugh Benson til Rom for at komplettere sin viden ved studiet af katolsk theologi. Noget særligt grundigt studium har det maaske ikke været, hvad historien om hans prædiken nok kunde tyde paa. — Aaret efter konversionen blev han ordineret,

en kærlighedshandling fra kirkens side, for at disse mænd saa snart som muligt kan faa adgang til alteret. Men saa hastigt som med den anglikanske domprovst Manning gik det dog ikke. Det havde Manning forøvrigt selv sørget for ved skærpede fordringer m. h. t. ordinationsbetingelserne. Mange har set en skæbnens ironi i, at det netop blev Manning, der som ærkebiskop af Westminster opstillede strengere krav; thi de katholske vel-, høj- og højhøjærværdigheder var i sin tid stivnede af forfærdelse, da kardinal

Wiseman ordinerede Manning — to maaneder efter hans konversion! — Manning har sikkert gennem sin egen erfaring mærket, at slig en hast, om den end sker i den kærligste hensigt, er usund.

Den uundgaaelige tilpasningsproces overfor de ny kirkelige former og tankegange har til tider spændt Hugh Bensons aandelige kræfter meget højt, og hans kritiske bemærkninger er skarpe som rageknive. Hans biograf, father Martindale, S.J., gør dog opmærksom paa, at hans udtalelser og betragtninger paa dette tidspunkt næsten altid er meget stærkere i deres udtryk, end han virkelig mente. Og det er meget heldigt, bl. a. naar man hører, at han snart efter sin ankomst til Rom kan fastslaa: 1) at Petrus er det eneste

mulige underlag for kirken — men 2) at et stort antal af de mennesker, særlig præster, som staar paa den klippe, er haabløse! — Naturligvis kritiserede han ogsaa i skarpe vendinger det for ham uvante seminariesystem. Men han kom forøvrigt selv til paa samme tid at slaa benene fra sin egen kritik, idet han maatte indrømme, at finder man en virkelig god romersk præst, saa er han mere vidtskuende end nogen anden i verden.

Ogsaa adskillig tid efter hjemkomsten havde Hugh Benson en hvas tunge og spids pen. Men alt som tiden gik, mildnedes hans sprog, da han var kommet i aandelig ligevægt.

Adskillige af hans ny embedsbrødre saa dog endnu i lang tid paa ham med alt andet end begejstring, fordi de, med rette eller urette, mente, at han havde dem til bedste i sine bøger.

Og i disse bøger træffer vi et righoldigt galleri af engelske katholske præstetyper.

Der er den pertentlige og selvfølede father Richardson, en slags messepræst paa et gods, hvis unge katholske ejer er en irreligiøs herre. Denne præst er en undermaaler, der er langt mere optaget af at faa bygget sig et cycleskur ved sin præstebolig end af at gribe ind i den aandelige krise hans herremand er i, da han staar i begreb med at indgaa et blandet ægteskab med en ung pige lige saa irreligiøs som han og en rasende egoist. — Father Richardson er smaatskaaren og meget nidkær for sin egen værdighed. Ligeftrem komisk bliver den lille vigtigper, naar han paa præstekonventerne docerer som en urokkelig grundsætning: »Gør aldrig en undskyldning!« Han mener, at kirkens værdighed faar et knæk, dersom man skulde gaa hans egen værdighed for nær!

Saa er der den brave, men lidet dybsindige sognepræst i »Richard Raynet«, en inderlig godhjertet og ærlig Guds mand, som ydmygt erkender sin begrænsning og ikke gør sig til af noget. Der hviler over hans skikkelse et skær af den hellige enfolds skønhed.

En interessant type er præsten fra Karls II's hof. Han havde reddet Karls liv i et slag, og efter restaurationen i 1660 fik han — trods penal laws — tilladelse til at fær-

des frit ved hoffet, endog aabenlyst i præstedragt. Men denne præst er gaaet fuldstændig i baglaas. Den præstelige værdighed synes at være slumret ind under hans færden ved dette fordærvede hof; ikke at han har mistet sin standsmæssige renhed, ingenlunde! Men han læser sin messe og beder sit breviar og dermed bastal Han fører en fuldstændig skyggetilværelse baade som menneske og præst. Da kongen saa paa dødslejet ønsker at dø som katolik, henvender Karls nærmeste sig naturligvis til denne præst. Men det varer syv lange og syv brede, inden man faar vækket ham! Der maa adskillig forhandling til, inden manden bliver klar over sin præstelige pligt i disse kritiske øjeblikke. Hans tøven og indvendinger er karakteristiske: Han har aldrig før forligt nogen sjæl med moderkirken; han kender end ikke ritualet! Alt saadant tænker han paa, medens en sjæl er i fare. — Men da han endelig opfatter stødet udefra, er det, som præstedømmets hellige kildespring vælder op i ham, og han gaar til dødslejet og skrifter og kommunikerer og salver den døende konge.

Saa er der en anden nutidspræst, fater Yolland, der optræder baade i »The Sentimentalists« og »The Conventionalists.« Han er lidet lært, men trofast i Venskab; han er ingen tænker, men en præst af gode gerninger. Hans varme hjerte og ædelmodighed samler sig især om at redde en ungdomsven fra rendestenen, med hvilken sidstnævnte allerede har stiftet et kun altfor godt bekendskab. Men forstaa denne indviklede og vidtløftige ven — det kan han ikke; dette overlades i bogen til en gammel herre af mystisk drag; han forstaa den rette behandlingsmaade! — I »The Conventionalists« optræder fater Yolland som ældre mand og monsignore med megen personlig fromhed og pastoral common sence; men det betydelige naar han aldrig. Han er med til at opdage og fremelske et klosterkald hos en ung mand af protestantisk familie; men af de tre, der tager sig af denne opgave, er fater Yolland absolut ikke den skarpsindigste. Som fater Richardson ganske blev distanceret af lægmanden, saaledes er det atter her snarest lægmanden, der spiller hovedrollen.

Blandt de andre typer hos Hugh Benson, t. Eks. den

heroiske, der bestiger skafottet, skal der her kun dvæles ved een endnu, den fine psykolog.

Det er fater Maple i »The Coward«. Han er 40 aar, da han bliver præst, idet han i sin ungdom er blevet uddannet som musiker; han havde al mulig udsigt til at blive en stor kunstner, men med sin overgang til den katholske kirke opgiver han kunstens vej for præstedømmet; endnu som præst er hans klaverspil vidunderligt. Hans liv henrinder uden store ydre begivenheder som sognepræst for et lille engelsk landsbykald med spredt boende katholikker. Nu og da kommer en indbydelse til middag hos den protestantiske godsejer, hvis frue har en vis afstandsærbødighed for denne lille, graahaarede præst, som ogsaa glæder hende med sin musik, hvor han kan naa mesterskabet i improvisationen. — Denne kvinde og en søn aabner sig i samme tragiske anledning for fater Maple, der her øver den nænsomste sjælepleje paa sin ganske naturlige og ligefremme maade, ligesom lægen modtager patienten. Herregaardsfruen bliver vel imponeret over denne præsts indsigt i hendes egen og hendes søns natur, men ingen af disse to har i virkeligheden nogen anelse om dybden og rigdommen i denne præstesjæl.

Og nu Hugh Benson selv — ja, han havde naturligvis som alle Mennesker sin begrænsning. Hvis man lagde den hellige Gregor den Stores vidunderlige pastoralregler, der har deres fulde gyldighed i dag som for aarhundreder siden, som en maalesnor over hans præsteliv, maa man vist sige, at han nærmest havde været umulig som sognepræst; dertil var hans aand for rastløs og for utaalmodig overfor langsomt fattende. En præst, fater Walt, bad ham en Dag besøge et sognebesøg for ham; fater Benson gjorde det gerne. Senere spurgte fater Walt familien, om de ikke havde været glade for fater Bensons besøg? Svaret kom noget tøvende: »Jo—o — fater Benson er sikkert en rar Mand; men — men han har saadant et forskrækkeligt hastværk!« — Hugh Benson klagede for resten selv over sin umulighed m. h. t. at aflægge husbesøg.

Men egnede han sig end ikke til den mere specielle sjælesorg, saa var han en vidunderlig mester, naar han havde pen i haand eller stod paa en prædikestol.

I pather Coloma og i father Hugh Benson har vi to ypperlige repræsentanter for det moderne litterære apostolat.

Inden for de bildende kunster som i tonekunsten har præsteskabet ogsaa sine ypperlige repræsentanter; fra vore egne dage en maler som Jan Verkade, Mogens Ballins og Johannes Jørgensens ungdomsven, der nu er benediktiner i Beuron. Men tiden er for kort til at dvæle ved disse typer. — Men en anden gruppe kan vi ikke forbigaa i tavshed, det er præsten i den ydre og indre mission.

Og hvilke herlige typer møder vi ikke her lige fra de hellige apostle selv ned gennem tiderne til de mænd, der forlader alt, hjemland og verdensdel for i fjerne egne at sætte livet ind for Guds riges udbredelse blandt hedninger og muhamedanere. Og disse mænd, der foruden den sædvanlige theologiske uddannelse har tilegnet sig en omhyggelig tilrettelagt specialviden i missionsvidenskab, disse mænd ved, at de bringer et offer for hele livet; thi tilbage kommer saa godt som kun de saare faa, der som biskopper er forpligtede til Romabesøg.

Forrest i rækken af de sidste aarhundreders missionshelte staar den hellige *Frans Xaver*. I 1541 var han straks paa første vink rede til at forlade Europa; der maatte blot levnes ham tid til at lappe sin kappe! — Saa begyndte han sin mægtige missionsgerning. Over Indien, de ostindiske øer og Molukkerne drog han til Japan. Overalt paa sin Vej grundede han menigheder, som de hellige apostle havde gjort det. I Japan arbejdede han med en saadan aandsfylde, at evangeliets flamme trods 200 aars mangel paa præstelig røgt og blodige forfølgelser ikke lod sig slukke, men forplantedes fra slægt til slægt ved Daabens sakramente. — Vendt tilbage til Indien forberedte han under megen modstand en stor missionsrejse til Kina. Men han naaede kun til Øen Sanzian. Den 3. December 1552 laa han da ene og forladt af menneskene paa den øde strandbred, men døden fandt ham rede. Resolut rullede han sin kappe sammen og lagde den under sit hoved, medens hans bristende øje hvilede paa Kinas kyst. Og dog var han ikke ene, en sky af engle førte hans sjæl ind i den evige herlighed. Som Døberen kendte ørkenens ensomhed og dens tanker, saaledes kendte den

hellige Frans den mest utrolige forladtheds prøve. Men kirken har belønnet ham med ære: han er al hedningemissions værnehelgen.

Fra den moderne Tid skal vi dvæle lidt ved den genopstandne nordafrikanske kirkes første primas, *Charles kardinal Lavigerie*, ærkebiskop af Karthago. Han staar ikke alene som den store missionsskikkelse, men som den store organisator, hvis arbejde antog rent oldkirkelige kæmpedimensioner.

Kardinal Lavigerie fødtes i Bayonne 1825, af baskisk afstamning, og hans personlighed prægedes hele livet igennem af baskerens faste, undertiden haarde karaktertræk. Ved foden af Pyrenæerne henrandt hans skoletid, og efter at have gennemgaaet St. Sulpice' præsteseminarium ordineredes han i 1843 af Msgr. Sibour. — Dermed betragtede han sig dog ingenlunde som færdig. Hans videre uddannelse markeres ved den filosofiske Doktorgrad i 1850, den theologiske i 1853 og senere Doktoraterne i civil og kanonisk ret. Og under disse studier et præsteliv, der formelig gnistrede af energi! Han organiserer studenterforeninger og kaster sig med stor grundighed ind i orientalske studier, der resulterer i et rent praktisk karitativt arbejde i den nære Orient. Da Drusernes fanatiske agitation førte til Tyrkernes frygtelige massakre paa de kristne i Syrien i 1860, samlede Lavigerie store pengesummer, som han selv fordelte paa stedet, og det paa en saadan maade, at ikke alene Syriens ledende prælater, men selve den muhamedanske befolkning viste ham en beundring, der drog den hellige stols opmærksomhed hen paa denne præst. — Næste aar udnævntes han til medlem af den berømte romerske domstol, Rotaen, for to aar efter at bestige bispestolen i Nancy. Her arbejdede han kun i fire aar, men med en saadan energi og klogskab, at det sporedes som en fornyelsens strøm gennem alle kirkeforvaltningens organer.

I 1867 maatte han forlade den ham betroede hjord for at hellige Afrikamissionen sine kræfter. Det var et klogt valg, Rom her havde foretaget; thi først nu udfoldede hans rige personlighed sig i hele sin mangfoldighed. Det er som et æventyr, hvad han fik tid og kraft til at virke.

Han oprettede bispedømmer og apostoliske vikariater, han byggede domkirker og skoler, vajsenhuse, hospitaler og milde stiftelser samt grundlagde talrige nye landbrugskolonier. Og som trofaste medhjælpere i denne gerning havde han de af ham selv grundede ordenssamfund: »De hvide fædre« og »Vor Frues missionsøstre for Afrika«. Med disse heltedige mænd og kvinder i sit følge lykkedes det ham at trænge ind i det mørkeste fastland, i Sahara og Sudan som i egnene omkring de store søer. Som en general kommanderer sine tropper, saaledes førte Lavigerie sine missionærer og søstre med en stor feltherres overlegne dygtighed og med den kristne overhyrdes fortærende nidkærlighed for sjælenes frelse.

Som den mægtige agitator han var, satte han hele den civiliserede menneskehed i bevægelse, da han gennemrejste Europa og fra domkirkernes prædikestole og i storbyernes kæmpesale med sin henrivende veltalenhed prædikede kros-tog mod neger-slaveriet, den største hindring for civilisationens og kristendommens sejrsgang i Afrika.

Den Hellige fader belønnede ham ved at klæde ham i kirkens purpur og gøre ham til ærkebiskop af det gamle Karthago og primas for Afrika.

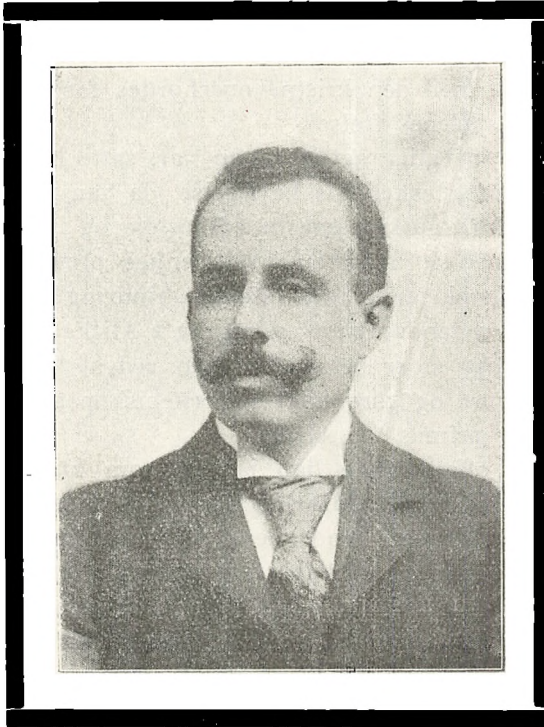
Et stort offer bragte han i 1890 som kirkens lydige søn. Leo XIII bad kardinalen gøre sin store indflydelse gældende blandt sine landsmænd ved at opfordre dem til at anerkende den republikanske forfatning. Og skønt Lavigerie klart indsaa, at det vilde koste ham hele hans folkeyndest i Frankrig, bragte han dette offer for kirkens politik. Og han kom i sandhed til at smage ofrets bitterhed, det var som et ocean af krænkelser og forhaanelser, der steg imod ham. Han bar disse ydmygelser smukt, men de tærede paa hans livskraft, saa de sammen med de mange tropiske missionsrejsers følgesvend, gigtskygdommen, fremskyndede hans død.

(Fortsættes.)

Fuldmægtig Pietro Stagno Balestrini †.

Efterretningen om Herr P. Balestrinis Død vil sikkert vække oprigtig Sorg i vide Krese. Han hørte jo til den ældre Generation af Københavns Katholiker, til dem, der ikke blot var Vidne til den katholske Religions Fremgang i de sidste Aartier, men ogsaa satte deres bedste Kræfter,

ja hele deres Person ind for vor Kirkes Sag. At han gjorde det paa sin stille og tilbagetrukne Maade, gjorde ham ikke mindre agtet og skattet af alle, der kom i Berøring med ham, og hans Gernings Værdi forringes jo ikke derved, at Offentligheden kun yders sjældent lagde Mærke til den.

Kun faa af dem, der hvert Aar, henimod Paasken modtog Rosenkranssognets Regnskab, havde nogen Anelse om, hvilken Fylde af Flid og samvittighedsfuld Omtanke der laa til Grunde for disse 10 til 16 Sider. Kun faa anede,

at Hr. Balestrini ikke saa sjældent sad oppe til Klokken 1 eller 2 om Natten, intensivt beskæftiget, ikke med private Anliggender, men med sit Sogns undertiden ret udviklede Regnskabsvæsen. Man kan uden at overdrive sige, at han som ingen anden i Sognet følte sit Liv knyttet til Menighedens Liv, at han aandede og levede i den og med den. De mange Aar han havde taget sig af Rosenkranskirkens økonomiske Forhold, havde sat deres dybe Præg paa hele hans Væsen. Var Forholdene gode, havde hans Arbejde haft Medgang, var det lykkedes ham at spare Sognet for Udgifter, eller at bringe Klarhed i et indviklet Spørgsmaal, eller at finde en Udvej i en tilsyneladende haabløs Situation, da kunde han glæde sig som et Barn. Havde der været Modgang, laa Fremtiden i et mere end haabløst Mørke, da kunde det tage saa stærkt paa ham, at han ikke blot sjæleligt, men ogsaa legemligt følte sig utilpas. Men aldrig tabte han Modet. Havde han i saadanne Tilfælde paa sin stiltfærdige Maade givet Udtryk for sine Bekymringer, plejede han gerne at tilføje: »Det ser jo ikke saa godt ud, men det har jo været værre før, og med Guds Hjælp er vi alligevel kommet helskindet igennem.«

Balestrini havde Ret: det havde været værre før. Da han for mere end tyve Aar siden traadte ind i Rosenkranskirkens Forvaltningsraad, stod Sognet saa at sige paa bar Bund. Nu er, særlig som Følge af Hr. Balestrinis ihærdige Arbejde, den økonomiske Situation bleven betydelig bedre. At den langtfra er tilfredsstillende, skyldes andre Aarsager, særlig Rosenkranskirkens Beliggenhed og Mangel paa Plads i selve Kirken. Disse Forhold kan ikke forandres af en enkelt Mand. Endog den mest ivrige staar der magtesløs. Først i det Øjeblik, alle Sognets Medlemmer træder sammen for at leve i og med Sognet, i Lighed med det, Balestrini altid har gjort, vil der indtræde en Forandring til det bedre.

Hr. Balestrini døde i Lørdags Kl. 6^{1/2} Aften. Allerede nogle Dage før havde han ved de hellige Sakramenter styrket sig til den sidste tunge Strid. Hans sidste Ord var: »Jesus, forbarm Dig over mig. Herre, Din Vilje ske.« Vi, der er tilbage, haaber til Gud, at han har været ham en

naadig Dommer, og vi vil bede for ham, der har arbejdet saa meget for os. Det vil ogsaa være til stor Trøst for hans sørgende Enke, der altid har vist den største Forstaaelse for sin Mands Arbejde i Kirkens Tjeneste og paa-skønnet og fremmet det, hvor det stod i hendes Magt.

R. I. P.

Ch. Raabe,

Sognepræst ved Rosenkranskirken

I Anledning af Lex Rørdam.

Folkekirken er atter i Oprør, og det er igen Pastor Torkild Skat Rørdam i Ryslinge, der er Anledningen. Efter Lovene maatte han ud af Folkekirken, da han begyndte at døbe efter eget Ritual, og Biskoppen kunde ikke give ham Adgang til at bruge Kirkerne. For at aabne ham Adgang alligevel, har Kirkeministeren saa forelagt et Lovforslag, der særlig skal gælde denne ene Mand.

Folkekirkens Biskopper er blevet spurgt om deres Mening om dette Lovforslag, men deres Meninger er meget forskellige. Biskop Gøtzsche i Viborg skriver bl. a.:

»Det kan ikke gaa an, at der i en Kirke holdes Julegudstjeneste om Formiddagen, og da synges der: »Et lidet Barn saa lysteligt blev af en Jomfru baaren«, og en anden Gudstjeneste om Eftermiddagen, hvor det siges, at det var ingen Jomfru, der fødte det Barn. Det kan ikke gaa, at der holdes Paaskegudstjeneste om Formiddagen, og da synges der: »Krist stod op af Døde i Paaske Morgenrøde«, og om Eftermiddagen prædikes der: »Det er en Misforstaaelse, at han er staaet op. Han stod ikke op, men blev liggende og raadnede som alle andre Døde«.

Ja, saaledes bliver Situationen, men den er ikke helt ny. Det er jo ikke Rørdams Lære, men hans Ritual, der har lukket ham ude af Folkekirken. Dog synes det nu at gaa op for mange, at Situationen er umulig, f. Eks. skriver B. T.:

»I det Øjeblik, Pastor Rørdam gaar uhindret ind i Kirken med sin Lære, er Kirken en anden, er Kirken,

hvad den aldrig har været før, er selve Folkekirken revet ud af sin historiske Sammenhæng. Det drejer sig her ikke blot om en Kirkens og Kristendommens Sag; det er ogsaa et Spørgsmaal om Mening i Tingene, om det logisk og sømmeligt mulige. Hvis det var en verdslig Sag, hvis Lovforslaget gik ud paa at aabne en Fagforening for Strejkebrydere eller at pryde den konservative Højborg med en Buste af Lenin, vilde hverken Fagforeningsmænd eller Strejkebrydere, hverken Kommuniste eller Højremænd være i Tvivl om, at de blev holdt for Nar. Spørgsmaalet er egentlig blot, om den danske Kirkebygning kan regne med samme Værn i Folks sunde Fornuft.«

Det bliver jo nu som saa ofte før Politikerne, Rigsdagen, der kommer til at træffe Afgørelsen i denne kirkelige Sag.

Naar man aabner Kirkerne for Pastor Rørdam, melder sig naturligvis straks det Spørgsmaal, om de ikke ogsaa skal aabnes for andre. Der har været Tale om Spiritisterne, og en af Biskopperne mener, at man maa aabne for alle protestantiske Trossamfund, ikke for Katholikkerne.

»Nationaltidende« har henvendt sig til den katholske Biskop for at høre, om Katholikkerne ogsaa ønsker Adgang til Kirkerne.

— Det lyder, siger Biskoppen, ikke meget sandsynligt, at vi skulde have nogen større Interesse i den Lov, eftersom Folkekirkens Kirker jo ikke er indrettet paa vor Gudstjeneste, saa vi har ikke her officielt drøftet vor eventuelle Stilling til den specielle Situation og kan ikke siges at paatænke noget i den Retning i Anledning af Lex Rørdam. Men derom vil jeg iøvrigt bede Dem tale med min tidligere Sekretær, Pastor Gamél, som da vil gøre nærmere Rede for vort Syn paa Sagerne.

Pastor Gamél kommer med en længere Udtalelse om Sagen, hvorefter vi skal anføre følgende:

— For os Katoliker, siger Pastor Gamél, stiller Sagen sig jo lidt anderledes end for andre Kirkesamfund udenfor Folkekirken, og det af tre Grunde:

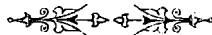
For det første: Danmark har aldrig været hverken metodistisk, baptistisk eller spiritistisk, hvorimod hele Landet har været katolsk i længere Tid end luthersk, nemlig i henholdsvis 600 og 400 Aar.

For det andet: En stor Del af de Kirker, der her er er Tale om, har vi bygget.

Og for det tredie: Katoliker og Lutheranere staar i Virkeligheden hinanden nærmere end f. Eks. Lutheranere og Baptister, idet den lutherske Daab i Baptisternes Øjne er ganske ugyldig, saa den bandedøbte i Virkeligheden efter Baptisternes Opfattelse *ikke* er Kristen. *Daaben er det mest centrale Spørgsmaal i Kristendommen, og den har Katoliker og Lutheraner fælles.* Og det er jo paa delte for os og Folkekirken fælles og ganske centrale Punkt, at Rørdam bryder ud.

Alligevel mener ogsaa Pastor Gamél, at vi ikke kan bruge Folkekirken Kirker, da Alteret til Messen mangler. Han tilføjer saa:

Derimod vilde jeg anse det for heldigt, om Kirkemini-sterens Ønske om at faa Forslaget udvidet kunde gaa i Opfyldelse. *Jeg ved, at dette Ønske støttes af mange i Rigs-
dagen.* Ved en Udvidelse tænker jeg i første Række paa, at der fra Statens Side kunde bevilges os en ringe Del af de Midler, som danske Katoliker i sin Tid har skaffet til Veje, og som nu udelukkende anvendes til Støtte af den lutherske Folkekirke, saaledes at en saadan ringe Del i Fremtiden kunde blive anvendt til Støtte af den katolske Kirke i Danmark. Og man kunde jo her gaa frem efter Forholdstals-principet, der jo har faaet saa stor Anvendelse i Landets folkelige Styre. Som Forholdet nu er, synes det mig altfor greli, idet disse Midler nu udelukkende anvendes til Fordel for et Trossamfund, der — om jeg saa maa sige — konkurrerer med de oprindelige Giveres Formaal. Og selv om en ringe Del af disse Midler anvendes til Gage-ring af de af Kirkeministeren anerkendte katolske Sogne-præster, vilde Forholdet dog absolut være i Folkekirken Favor. En saadan Ordning findes f. Eks. i Holland, og det var ligeledes Tilfældet i Frankrig, før Adskillelsen mellem Stat og Kirke blev gennemført.

St. Mariæ Kirke i Aalborg.

Den 25. November var det 25 Aars Dagen for St. Mariæ Kirkes Indvielse. Paa Jubilæumsdagen blev nedenstaende Adresse overrakt Sognepræsten, der modtog den med stor Glæde.

Til

Sognepræsten ved St. Mariæ Kirke,
Aalborg.

I Anledning af 25 Aars Dagen for den katholske St. Mariæ Kirkes Indvielse i Aalborg tillader undertegnede Medlemmer af Menigheden sig paa dennes Vegne at bringe vor hjerteligste Lykønskning, idet vi samtidig tilføjer, at det er vor Hensigt blandt Menighedens Medlemmer at foranstalte en

Jubilæumsindsamling

som et synligt Bevis for den store Tak, Menigheden skylder St. Kamillus' Orden for det uegennyttige Arbejde, som denne Orden igennem 25 Aar har udført iblandt os, og nu ved Opførelsen af den prægtige, ny Kirke giver Ordenen os en Jubilæumsgave saa storstilet, at denne Indsamling kun kan blive et beskedent Udtryk for den Tak, Menigheden er besjælet af.

Beløbet, der indkommer ved Jubilæumsindsamlingen, bliver overrakt Sognepræsten og bedes anvendt som Hjælp til den ny Kirkes Udsmykning.

Aalborg, den 25. November 1925.

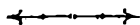
C. Knudsen. Thora Fritsche, Jos. Langer.

H. K. Wright, E. Madsen,
Kirkeforstander. Kirkeforstander.

Meta Thomsen,
Præfekt for Mariakongregationen.

Herman Petersen,
Formand for Ungdomsforeningen.

Da der sikkert rundt om i Landets forskellige Byer findes Katholikker, som oprindeligt hører til Aalborg Menighed og derfor kunde ønske ogsaa at yde deres Bidrag til Indsamlingen, anmodes saadanne venligst om at henvende sig til Indsamlingskomiteens Kasserer, Hr. Ingeniør H. K. Wright, Bakkelyvej, Hasseris pr. Aalborg, der vil da blive tilsendt dem en Blanket, paa hvilken de kan tegne dem for et Beløb, som bliver opkrævet med en Fjerdedel henholdsvis 15. Februar, 15. Maj, 15. Aug. og 15. Nov. i Løbet af Aaret 1926.

Nye Bøger.

Redaktionen har faaet tilsendt en Del Julehefter. Af dem skal først nævnes det norske k a t h o l s k e Julehefte »*Kimer I klokker*«, der ligesom i Fjor fremtræder stort og imponerende. Og ogsaa Indholdet er imponerende. Der indledes med et Digt »Julenat« af *Johannes Fredriksen*, og det er en smuk Indledning. Med stor Interesse læser man de forskellige Artikler. Lad mig frembæve Sigrid Undsets indholdsrige Skildring »Første kveld paa Monte Cassino«, der baade er Rejseskildring og en udmærket Fremstilling af Benediktinerordenens Stiftelse og Udvikling. Højskoleforstander Lars Eskeland skriver om »Ruiner«, Tanker i Ruinerne af Domkirken i Hamar; det er meget læseværdigt, undtagen for Danskere, skønt vi er vel snart vant til ikke at kunne tage en norsk Bog i Haanden, uden at vi skal have paa Puklen, ellers er det jo ikke rigtig norsk. Alt andet i Heftet har man kun Glæde af at læse.

Af danske Julehefter er som altid *Juleroser* Nummer eet. Det udkommer i Aar for 45de Gang. Blot denne Kendsgerning er et godt Vidnesbyrd om den Popularitet, dette Julehefte har erhvervet sig. Aarsagen er sikkert den, at det har formaaet paa samme Tid baade at være aktuelt og at bevare god, gammel Tradition; derved har det vundet den store Læsekreds, der hvert Aar med Forventning imødeser den Dag, da »*Juleroser*« udkommer.

Omslaget til *Juleroser* bringer i Aar en Hilsen fra en typisk dansk Plet, Emeritagesletten i Snevej med Slottet i Baggrunden og en af de stolte Kronhjørtede i ensom Majestæt i Forgrunden. Hele Stemningen med det rolige Dyr imod den hvide Flade, giver Indtryk af Fred, Ro og Hvile i Naturen, som vi alle kender fra en Juledag paa Landet. Et rigtigt Julebillede efter Akvarel af *Achton Friis*.

Helge Rode har skrevet Indledningsdigtet: *De Vise fra Østerland*. Oven over Digtet er anbragt en Gengivelse i Farver af Billedhuggeren *Axel Poulsens* Altertavle med de hellige tre Konger. *Kr. Kongstad* har tegnet Rammen.

Vilhelm Østergaard har bidraget med en ægte Julefortælling, *Ahasverus*, som foregaaer Juledagsaften i en hyggelig dansk Præstegaard. Fortællingen er rigt illustreret med Farvebilleder af Professor *Hans Tegner*. Direktør ved Statens Museum for Kunst *Francis Beckett* har skrevet en meget underholdende og letfattelig Artikel *Fra Kong Hans' Dage* til et rigt Billedstof af de skønneste af vore gamle, middelalderlige Altertavler; det er Heflets lodigste Bidrag,

som sikkert vil vække Begejstring hos alle Læsere: alene af den Grund er det værd at købe »Juleroser« i Aar.

De farvetrykte Bilag omfatter foruden en Gengivelse af et *Parti af en Altertaale fra Boeslunde Kirke*, Billeder af tre af de ypperste danske Kunstnere: *P. C. Skovgaard: Den Aggerborgske Villa paa Øen i den Clasenske Have* — *Joakim Skovgaard: Markedsscene i Sora* — *Viggo Johansen: Den grønne Stue*.

Kunstudgaven bliver som sædvanligt trykt paa fint krideret Kunsttryk-papir, paa hvilket Billeder og Farver fremtræder saa glansfuldt som muligt. *Smudsomslaget* vil yderligere understrege Julerosers fornemme Præg, og de særlige *Kunstabilag* vil forøge dens Værd.

Kunsthistorikeren, Direktør *Karl Madsen*, har skrevet en meget interessant Artikel om danske Kunstneres Billeder i Etatsraad Vilhelm Hansens Samling paa Ordrupgaard, sikkert den smukkeste og værdifuldeste Privatsamling. Bidraget, der trykkes paa særligt Papir og efter de allerbedste Reproduktionsmetoder, bringer en række Gengivelser af den ypperste danske Kunst fra forrige Aarhundrede. Desuden bringer *Kunstudgaven* som Ekstrabilag to smukke, farvetrykte Gengivelser af *Vilh. Marstrand: Karnevalsscene fra Rom* og *Th. Philipsen: Kær paa Saltholmen*.

Børnenes Juleroser er i Aar et smukt og fyldigt Julehefte lagt an paa ikke alene at more Børnene, men ogsaa at underholde dem og give dem Anledning til Selvbeskæftigelse i Julen. Af Fortællinger indeholder det Bidrag bl. a. af Forfatterne Kr. Kjær og Erna Heinberg, Vers og Digte af Ingeborg Simesen og Anker Paulsen. Iøvrigt findes et Bidrag om Falcks Redningskorps med mange morsomme Smaa-Oplysninger og rigt Billedstof, hertil kommer en hel Del Billedserier og Helsides Farvetegninger af Louis Moe, Jensenius o. s. v.

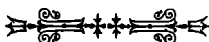
Juletid bringer ligeledes flere originale Fortællinger, Digte, Tegninger og andet Stof, bl. a. en Fortælling fra Grønland af Peter Freuchen og den populære Drengbogsforfatter Joachim Kattrups sidste Fortælling *Dummeper* og Kr. Kjærs *Fars Juletra*, Digte af Ingeborg Simesen illustreret af Louis Moe. Det lille billige Julehefte byder paa et rigt afvekslende Indhold og har alle Betingelser for at fange Børnenes Interesse.

Endelig skal nævnes *Almanaken Danmark*, der som altid byder et indholdsrigt og afvekslende Indhold. Der er et snukt Digt af Kai Hoffmann og Fortællinger bl. a. af Morten Korch. Desuden er der smukke Billeder og mange fortrinlige praktiske Oplysninger. B. J.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (16. Hæfte. 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København 1925.)

I dette hæfte fortsætter professor Vilhelm Andersen sin gennemgang af litteraturen og åndslivet omkring 1864. Det er så kendte og afholdte digtere som Chr. Richardt, Vilhelm Bergsøe, Thyregod, Mads Hansen og andre, det er folkelige førere som Ludvig Schrøder, Trier, Irøken Zahle, Jens Nørregård, det er videnskabsmænd som Edvard Holm, H. F. Feilberg, Zeuthen o. s. v., hvis liv og virksomhed i et åndfuldt, på indgående kendskab hvilende causerie føres forbi læsernes blikke, stadig til størst glæde og udbytte for dem, der i forvejen ved bedst besked om det, hvorom der fortæles.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling fandt Sted Søndag d. 13. December i St. Annæ Sogn. Formanden, Hr. Günther, der ledede Mødet, beklagede, at han ikke havde været til Stede ved Sommermødet, da han i saa Fald vilde have taget bestemt Afstand fra den Kritik, som var blevet fremsat mod enkelte Konferensers Arbejd-maade. Man kom sammen for at aflægge Rønskab og fremføre gode Forslag, der kunde bidrage til Foreningens Trivsel. Kritiken skulde holdes indenfor de enkelte Konferenser. Hr. Hoffmann gjorde opmærksom paa, at Benyttelsen af Kransekort var gaaet betydeligt ned, og vilde foreslaa, at man kunde købe Kransekortene i Boghandelen samlede i smaa Hæfter, som kunde sælges til en rimelig Pris. Kortene kunde jo ogsaa benyttes til protestantiske Begravelser. Bibliotheksudvalgets Formand, Pastor Benzou, aflagde Beretning om Bibliothekerne. St. Ansgars og St. Josefs Bibliotheker var i god Fremgang. Derimod var Bibliotheket paa Frederiksberg stadig ude af Virksomhed af Mangel paa passende Lokale. I St. Ansgars Sogn var Skolebibliotheket gaaet op i Vincentsbibliotheket, hvorved dette var blevet forøget med 436 Bind. Formanden for St. Mariæ Konferens, Hr. Langkjær, vilde foreslaa, at en lignende Sammenslutning fandt Sted paa Frederiksberg mellem Skolebibliotheket, som havde 400 Bind og havde Udlaan hver Uge under Skolebrødrenes Ledelse, og Vincentsbibliotheket, som stagnerede i Øjeblikket. Ved at støtte Skolebrødrene kunde man maaske bevæge dem til at overtage Ledelsen af begge Bibliotheker. Hr. Günther sluttede sig hertil. Baade paa Nørrebro og i Bred-

gade var der desuden nok af Dubletter, som kunde overlades til Frederiksberg Bibliothek. Formanden oplyste endelig, at han havde modtaget en Forespørgsel fra Søstrene paa Allerslev Kloster ved Lejre om, hvor mange Børn de kunde vente til Sommer. Formanden kunde anbefale Sagen paa det bedste. Allerslev Kloster var et ideelt Sted for en Sommerkoloni, og Børnene var henrykte for at være der. Hermed var Dagsordenen udtømt, og Mødet sluttede paa sædvanlig Maade med Bøn. 27 Medlemmer havde givet Møde.

Chr. H.

Nord-Amerika. (U. S. A.) Den katholsk-skandinaviske forening i De forenede Stater, *St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York*, har i år bestået i 15 år. Den har i den forløbne årrække ikke opnået et stort medlemsantal, men har dog ikke udrettet så lidt såvel for enkelte personer som i retning af at knytte katholske hånd over det store verdenshav. Den årlige »Bulletin« er udkommet for ikke længe siden og bringer både årsberetning og et tilbageblik over foreningens virksomhed siden dens grundlæggelse. Formand er Fru F. C. W. Rambusch, enke efter foreningens energiske formand, Frode Rambusch, hvis død i fjor blev udførligt omtalt her i ugebladet. En vigtig side af foreningens virksomhed er udbredelse af katholsk litteratur, hvoraf den har sendt forholdsvis store mængder til næsten alle unionens stater, til Sydamerika, Belgien, Frankrig, ja endog til Norge. Bulletinen, der først var et kvartalskrift, men i de sidste år kun kommer een gang om året, bringer foruden nyhedsstoffet ofte interessante, længere artikler, i år f. eks. en skildring af Karl den Gode af Flandern med det bekendte billede fra Brygge (Bruges) af ham. Her findes også en afbildning af det gamle norske St. Olavs antependium, der opbevares på Oldnordisk Museum i København; det er det, som fru Sigrid Undset har ladet fremstille en kopi af og skænket til St. Torfins kapel i Hamar.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 20. December Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Det meddeles herved, at fra Nytaar 1926 vil Stolepladserne i St. Ansgars Kirke ikke mere blive udlejet.

Sognepræsten.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov, hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Krones Bidrag (Porto 5 Øre) til de katholske Børne- og Ungdomshjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

»Kath. Forening »Absalon« afholder Julefest i »Columbus« Søndag d. 27. Dec. kl. 6 $\frac{1}{2}$. Overraskelser for Voksne og Børn. Angaaende Billetter bedes man henvende sig til: Festudvalgets Kasserer Fru L. Stenmann Falkonér, Allé 61 Mez.

De sidste Aars **gode Bøger**, som anbefales til
Julegaver:

- R. Hugh Benson: Verdens Herre.
Indvielse.
Aandemanere.
Ensomhed.
Rose Bruhn: Den lille Borgfrue.
Johs. Jørgensen: Breve fra Assisi.
Pavl Fugl.
— Brig »Marie« af Svendborg.
J. Olrik: Taksigelse til Gud i Form af et Litani.
P. H. Perch: Gennem Lo og Opgrøde.
Jos. Resch: Korte Tanker om Søndagens Epistler.
Susanne Saabye: Deo Gloria — Bach Klange.
Peter Schindler: Catholicisme.
— Katholsk Kristenliv.
— Vor Herres Jesu Kristi Korsvej.
P. D. Steidl: Vor Frues Psalterbog.
Ivar Sæter: Nordens apostel.
Sigrid Undset: Kristin Lavransdatter.
— Viga-Ljot og Vigdis.
— Olav Audunssøn i Hestviken.

P. H. Perch. Gennem Lo og Opgrøde.

Nyt Nordisk Forlag.

Af Pressens Udtalelser:

Disse Skildringer indtager ved deres ukunstlede Kunst.

F. O. i »Extrabladet«

En ganske henrivende Bog.

Bd. i Berlingske Tidende.

Vestkystens uforlignelige Stemningsrigdom er mesterligt gengivet.

P. Menzinger i Katholsk Ungdom.

Bogen er en Lækkerbidsken, der er saa intim og gaar saa dybt.

E. J. i »Nordisk Ugeblad« f. K. K.

Faas i Katholsk Boghandel.

St. Knuds Skole, Stenosgade 4.

Til Fordel for Jesu-Barndomsforening spiller Eleverne i Underklasserne Tirsdag den 22. Dec. Aften Kl. 7^{1/2} et mindre Stykke

»Julebrevet«

med efterfølgende Tableauer.

Elevernes Forældre og Skolens Venner indbydes venligst.

Adgangskort (for Voksne 50 Øre, for Børn 25 Øre) faas paa Skolen eller hos Portneren.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **Indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe og Hr. Pastor Maurer saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche,
H. C. Ørstedesvej 16¹.

Fru F. Osterhammel,
Bülowsvej 30 A¹

Frkn. Ronge
Lykkesholmsallé 14 C St.

Fru Em. Siegler
Kingsgade 17 Mezz.

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 7, 7¹/₂, 8 og 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2¹/₂ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Kl. 12. Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8¹/₂, 9 og 9¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse med Udstilling af det allerhelligste. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken, derefter 2 stille Messer. Kl. 8¹/₂ og 9 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 9 stille Messe. Kl. 4¹/₂ Efterm. Velsignelse.

St. Annæ Kirke. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegaarden inden d. 21.). Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 11¹/₂ Gudstjeneste for Polakker. Kl. 6 Aften Prædiken og Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder vil i Løbet af Januar Maaned 1926 blive uddelt.

Legatet uddele af Biskoppen, og Ansøgning med Angivelse af Alder samt Attestation fra to Personer, hvoraf i hvert Fald den ene maa være katolsk gejstlig, for Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed vil være at indsende inden Udgangen af December Maaned til Det Apostoliske Vikariat, »Valbyhus«, Ejerregaards Sidevej 1. København.

S.M.D.M.

»De gamle Drenges Juletræ« afholdes Mandag den 28. December Kl. 7¹/₂ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Chokolade, Kaffe, Sang af Drengeskoret og Første-Opførelse af »Siesta i Marist-Klosteret«. — Alle forhenværende Elever indbydes og bedes agitere for god Tilslutning.
Styrelsen.

Ædle Velgørere

bedes venligst efter Evne betænke de katolske Hjem i Nakskov med Smaa-gaver og Legetøj, ogsaa gammelt, for at vi kunne reparere det før Jul. Hentes med Tak eller modtages hos Diemar, Skindergade 32 Kl. 10—2. Tlf. Byen 6555.

Kirkelig Kalender.

20. Dec. 4. Søndag i Advent.	27. Dec. Søndag i Juleøgen. Johannes, Apostel og Evangelist.
21. — M. Thomas, Apostel.	28. — M. Uskyldige Børn, Martyrer.
22. — Ti. Ferialdag.	29. — Ti. Thomas af Canter- bury, Biskop og Martyr.
23. — O. Ferialdag.	30. — O. Oktavdag.
24. — To. Vigiliefastedag. ^{*)}	31. — To. Silvester I, Pave og Bekender.
25. — F. Juledag.	1. Jan. F. Jesu Omskærelse.
26. — L. Stephan, Martyr.	2. — L. Jesu Navnefest.

^{*)} Faste- og Abstinenspligten ophører Kl. 12 Middag.

St. Knuds Kapel

Søndag den 20. December.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Sangmesse med Præd.

Kl. 10 Deutscher Gottesdienst (Hochamt, Predigt, hl. Segen).

K.D.K. »Katholske Dammers Klub«. Mandag d. 4. Januar Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Nytaarsfest med Juletræ. Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme tilstede. Frk. Johanne Stockmarr vil gøre os den Glæde at spille. Adgang kun for K. D. K.s Medlemmer. Biletter à Kr. 1,50 faas ved Indgangen. Medlemmerne bedes møde præcis Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Mandag d. 21. December bortfalder Klubaftenen paa Grund af den nær forestaaende Jul.

St. Ansgars Kirke. Lørdag d. 19. ds. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses en stiftet Messe for afdøde Prinsesse Marie.

Den eukaristiske Forening. Tilbedelsen bortfalder den første Fredag i Januar paa Grund af, at det er Nytaarsdag.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalle en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakramentskirkens Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Præsterne saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3. Sal.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11.

Frk. A. Stralbøcker
Jægersborg Allé 19, Charl.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.

Min kære Mand

Pietro Stagno Balestrini

døde i Søndags den 13. December.

Julie Stagno Balestrini.

Begravelsen har fundet Sted.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

73. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarinsforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kl. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbhvn. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 52.

Søndag den 27. December.

1925.

INDHOLD: Jul. — Jul og Epifani. — Julen 1925. — Nye Bøger. — Katholske Præstetyper (sluttet). — Kære 616! — Avertissementer.

JUL.

Dengang Jesus blev født, var Bethlehems Huse ikke smykkede til hans Ære, der var ikke bredt Tæpper ud paa Gaderne, hvor han kom, der blev ikke strøet Blomster for hans Fod. Nu ser det ud til at blive anderledes. Se bare, hvor Folk har travlt alle Vegne med Forberedelserne til Julen. Allerede længe har vi tænkt paa den, og nu er der blevet pudset og skrubbet, for at alt kan straae saa fint som muligt. Der bliver bagt, og der gøres Indkøb, overalt er Travlhed. Der er noget opbyggeligt og opløftende ved al denne Juletravlhed, for det gælder jo alt sammen den store Fest, og dermed gælder det alt sammen bevidst eller ubevidst, villet eller ikke villet, det bliver alt sammen til Ære for Kongen, der skal komme, til Ære for ham, der blev født i Bethlehem.

Men lad os ikke glemme, at Hovedsagen er Hjertets Beredelse. Vel er det smukt og rigtigt at berede sit Hjem saa godt og saa festligt, man kan, og hvis man gør det ogsaa med en bestemt Tanke om, at det skal være til Jesu Ære, for at han ligesom maa tage Bolig i Hjemmet i Julen og bringe sin Julefred til hver og en i Familien, saa bliver

der ogsaa stor Velsignelse ved det. Men det bliver os selv, der skal bære Jesubarnet og dets Fred ind i vort Hjem, i vore Hjerter skal vi tage imod ham og bære ham derind. Derfor maa vi først og fremmest berede vore Hjerter, og skynde os ogsaa med det i de sidste Dage, saa vi bliver færdige i Tide.

Vort indre kan ganske vist intet Menneske se, og der- som det er Hovedsagen for os, at alting ser smukt og fint og velhavende ud i Menneskers Øjne, saa behøver vi slet ikke at bryde os om det. Men Herren ser det, og ham er det jo, vi skal fejre. Julen er hans Fest. Om vort Hjerte er, som det skal være eller ej, det føler vi ogsaa selv i Julen. Og man kan anstrenge sig saa meget, man vil, med Julefester og Glæder, og man kan give de kostbareste Gaver, er Hjertet ikke beredt, saa bliver der dog ingen Jul ud af det.

St. Johannes prædikede Bodens Daab til Syndernes Forladelse. Naar Bod og Syndernes Forladelse ikke gaar forud, saa bliver det en ynkelig Jul for et Menneske. Det nytter ham ikke at synge Julesalmer til Jesusbarnets Ære, de bliver falske. Falsk bliver det, naar han vil synge om »den høje Gæst, der steg til lave Hytter ned med Nytaars- gaver, Fryd og Fred,« han har ikke selv Fryd og Fred, naar han ikke har Syndernes Forladelse.

Vi skal møde Herren og tilbede ham i Bethlehems Stald Julenat. Ligesom Maria og Josef og Hyrderne var hos den nyfødte Frelser, saaledes skal vi komme der og tilbede. Mest ligner vi Hyrderne. De var paa Markerne og gjorde deres Arbejde, vogtede deres Hjorde endnu Jule- aften og ind i selve Julenatten. Men det har sikkert væ- ret fromme Mænd, som midt i deres Arbejde ofte har ladet Tankerne gaa opad til Herren i Bøn. De anede ikke, hvor nær den menneskevordne Gud var dem, før Englene kom og forkyndte dem den store Glæde. Men saa skyndte de sig ind til Bethlehem til Herren. Vi maa jo ogsaa allesam- men i disse Dage blive ved med vort almindelige Arbejde, ja mange maa arbejde langt mere, end de plejer, netop nu i disse Dage. Alligevel kan vore Tanker gaa opad omend maaske kun kort og adspredt, lad os gøre det saa godt vi kan. Alligevel kan vist alle Juleaften, eller i hvert Fald

Julemorgen, naa hen til Skriftestolen og lægge sidste Haand paa alle Juleforberedelserne.

Den Vej, som Maria og Josef maatte drage til Bethlehem, den var ikke let og behagelig. Det var en lang Vej, og det var en træls Vej ved Vintertide. Og det var en træls Gang gennem Bethlehems Gader den Aften, da de gik fra Dør til Dør, og ingen havde Plads til dem. Det var en

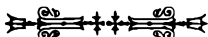

Fra Altertavlen i Sæby.

saare bedrøvelig Gang, da de to fromme maatte ind til Dyrene i en ussel Stald, da intet Menneske havde villet lage imod dem. Men den Stald blev til Himmeriges Rige for dem, der fødtes Guds Søn, der tog de ham paa Arme, der knælede de ned og tilbad ham, mens Englene sang, der knyttedes de til ham i Kærlighed, saa at de aldrig skiltes fra ham mere. — Saadan kan det ogsaa gaa dig, at du synes, Indbydelse til Skriftemaal er meget ubehagelig. Det kan være, at det bliver en træls Vandring for dig til

Skriftestolen, som der hører Overvindelse til, det ser naa ske ogsaa ud, som skulde du ind i en ussel Stald. Men denne Stald bliver til Himmeriges Rige for alle dem, der gaar der ind. Der bliver Vejen aabnet hen til Jesu Krybbe, men man kan kun naa derhen gennem Stalden. Og naar vi saaledes har gaaet Bodens tunge Gang, saa vil vi faa at mærke, at det er virkelig Bethlehems Stald, vi er kommet ind i, og saa vil vi ydmygt og stille nærme os Krybben med det guddommelige Barn Jesus, naar vi Julemorgen gaar hen til Herrens Bord og tager imod ham der. Ja, tager imod ham, for han kommer til enhver af os, og ligesom lægger sig paa vore Arme. Og vi tager ham saa med, tager den nyfødte Frelser med og bærer ham hjem, bærer ham ind i det juleberedte og julesmykkede Hjem, og først da bliver der virkelig Jul.

B. J.

Jul og Epifani.

»I Helligheds Herlighed fødte Jeg Dig før Morgenstjernen . . . Velsignet er Den, som kommer i Herrens Navn!« Himmel og Jord jubler, Solen vender sit Løb og kommer os atter nærmere, Orglerne bruser og Klokkerne kimer: »Et incarnatus est!« Alt straalere i Hvidt og Gyldent: »Spring op i Glæde, Sions Datter! Syng Lovsange, Jerusalems Datter! Se, din Konge kommer, hellig, Verdens Frelser!«

Foruden Glæde og Jubel er der i Juletiden en anden Stemning, der gaar igennem alle Teksterne, og som i Virkeligheden er den samme, nemlig Tilbedelse. »I Jesu Navn bøjer sig alle Knæ!« »Min Mund skal udsige Herrens Lov!« »Alle Folk skal tilbede Dig, Herre, og forherlige Dit Navn.« »Alle forkynder Herrens Pris.« »Alle Jordens Konger tilbeder Ham.« »Paa en ophøjet Trone saa jeg en Mand sidde, som Englenes Hærskare tilbeder.« »Hele Jorden skal juble til Gud.« »Hele Jorden tilbeder Dig.« »Tilbed Gud, alle Hans Engle!« Med Engle og Konger, med Him-

lens og Jordens Hærskarer knæler vi ved Krybhen i Bethlehem, tilbeder den menneskevordne Gud og beder: »Forund os i Himlen at nyde Hans Glæde, hvis mystiske Lys vi har skuet paa Jorden, . . . at Din Enbaarnes nye Fødsel ved Kødets maa befri os, hvem gammel Trældom holder fangne under Syndens Aag, . . . at vi i Himlen maa nyde Synet af Ham, hvis hellige Navn vi ærer paa Jorden, . . . at vi, som nu kender Dig ved Troen, maa naa til Beskuelse af Din himmelske Herlighed!«

Jul og Epifani skildrer Christi Aabenbarelse for Verden: Jul: Christi Fødsel og Hyrdernes Tilbedelse; Søndag i Oktaven: Fremstillelsen; Epifani: de Vises Tilbedelse; Søndagen derefter: Jesus som 12-aarig i Templet; Oktav af Epifani: Jesu Daab; 2. Søndag efter Epifani: Hans første Undergerning (ved Brylluppet i Kana).

Buen er den mest yndede liturgiske Udtryksform. Den findes i de fleste Kirkebygninger, i den gregorianske Kirkesmusik, og ogsaa det kirkelige Festhalvaar er bygget op som to Buer: Jul og Epifani, Paaske og Offer. Julebuen begynder med Advent, løfter sig over Gaudete-Søndagen og Tamperfastedagene til Jul, hvælver sig over store Fester som Stefan, den første Martyr, Johannes Evangelist og Apostel, »den Discipel, Herren elskede«, Uskyldige Børn, Jesu Omskærelse, Jesu Navn osv. til Hovedfesten, Epifani (Hl. 3 Konger), og falder jævnt nedad ved Søndagene efter Epifani, til den ender med den herlige Søjle Kyndelmisse (Purificatio).

Den saligste Jomfru Maria, Guds hellige Moder, har ogsaa i denne Tid en fremragende Plads i Messeteksterne. Atter mindes hun i Andenbønnerne; thi »Gud har ved Marias frugtbare Jomfruelighed skænket Menneskeslægten den evige Frelses Goder«. Hun er jo Guds ophøjede Redskab ved Inkarnationens store Mysterium, i hendes Skød hviler Verdens Herre, da Hyrderne og de Vise tilbeder Ham, hun fremstiller Ham i Templet otte Dage efter Fødslen, hun gemmer alle Ordene i sit Hjerte, og paa hendes Forbøn gør Han sin første Undergerning. Og til Slut fejres en af hendes Hovedfester, Kyndelmisse eller den salige Jomfru Marias Renselse.

»Smyk dit Brudekammer, Sion, og modtag din Konge
 Christus; tag kærligt mod Maria, som er den himmelske
 Port; thi hun bærer det nye Lyses Herligheds Konge.«

Ignatius.

JULEN 1925.

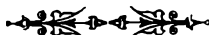

Krybben i St. Ansgars Kirke.

*Paany skal mindes det Julebud,
 Som Englene sang over Jorden ud.
 Da højtidsfuldt hen over Marken det lød:
 „Se, Eder i Dag er en Frelser fød.“
 Da „Gloria“ toned' fra Englenes Mund
 Og vækkede sovende Hyrder af Blund.
 Da Englene lovede Jorden Guds Fred,
 Og Bethlehems Stald blev dens Arnested.*

*Paany skal Bethlehemsstjernen staa,
 Hvor Stalden med Barnet paa Krybbens Straa,
 Maria og Josef og Hyrder og Dyr
 Staar frem som det smukkeste Eventyr.
 Den mest eventyrlige Virkelighed;
 Den faldne Jord med den himmelske Fred;
 Den fik vi med Barnet i Bethlehems Stald,
 Den rejste vor Slægt fra det dybeste Fald.*

Aartusinder gik over Jorderig hen,
 Og end er Forjættelsen ny igen.
 Den løfter i Trængsler, den bærer os frem,
 Den viser tilbage mod Bethlehem.
 O, lad os da følges til Davids By,
 Lad Englenes Sang tone frem paany:
 „Al Ære vor Gud i hans Himmel stor
 Og Fred med hans Folk paa vor stakkels Jord.“
 Vald. Kallan.

Efraims Perler.

En Jule-Legende.

En af Hyrderne hed Efraim, det var den ældste af dem. Han havde længtes saa usigelig efter Messias, og han var allergladest iblandt dem, da Englen med hele den himmelske Hærskare istemte Juleevangeliet og det store Gloria.

Men, som sagt, han var gammel og saare slet tilbens, saa han kunde kun daarligt vinde med, da de andre tog Vejen ind til Davids Stad.

Efraim hinkede og stavrede, men de andre kom langt foran ham, og da han naaede Bethlehems Port, kunde han slet ikke mere — han sank om i Mørket og Kulden — ak, saa nær ved Stalden, som Stjernen lyste over.

Ganske stille tog Gud hans Sjæl, men hans stakkels gamle krogede Legeme blev liggende stivfrossent i Natten derude.

Da kaldte Gud Herren en Engel til sig — en af dem, der havde sunget paa Marken ved Bethlehem, og han sagde til den: Flyv atter ud, dal ned til Bethlehem, lige indenfor Porten vil du finde Efraims afsjælede Legeme, men paa hans Kinder straalere to storer Taarer — Du kan nemt se dem, for Julestjernen spejler sit Skær i dem. Dem skal Du bringe mig, og det er let, for de er frosne til to klare Perler!

Englen fløj bort og kom igen, den sank ned for Gud Herren og rakte ham de to klare Krystaller.

Gud Herren stod længe med dem i sin Haand og saa paa dem, saa Guddoms-Kærligheden lyste af hans Aasyn.

Saa kaldte han paa en Ærkeengel og bød ham:

Gabriel, tag disse Perler, disse to kostelige Klenodier, gaa saa didhen i den højeste Himmel, i det inderste, helligste Lys. hvor min Søns Trone nu staar tom for tre og tredive Aar, læg disse to Perler paa Tronen, og kald saa Efraims, min Tjeners Sjæl frem fra Dødsriget, hvor den er i Forvaring, til mig.

Gabriel svarede: Herre, hvordan skal mine Øjne udholde det Lys i den allerinderste, allerhelligste Himmel foran Tronen, som fire Livsvæsner bærer, og som Keruberne vogter?

Men Gud Herren svarede: Frygt ikke, se blot paa Perlerne, det er et fromt Menneskes Taarer; set gennem dem, blænder Himlens Herlighed ikke! Ærkeenglen gjorde som befalet, og Efraims Sjæl kom frem for Gud Herren, og Gud Herren taledede til den og sagde:

Min Søn Efraim, endnu kan jeg ikke stæde Dig hid, thi endnu bør det først Messias at lide, dø og opstaa — og herinde særdes, foruden mine Engle, kun Enok og Elias, som jeg har taget op til mig — alle I andre maa vente, til min enbaarne Søn fører Jer med paa sin Opstandelses Dag; før er Dødsrigets Porte ikke sprængt.

Men Du har længtes og biet, og da Frelsen kom, har Du stræbt — og dog fik Du ham ikke at se. Nu vil jeg gøre Dig en Glæde, som kan husvale Dig Din Ventetid. Kom med, saa skal jeg vise Dig, hvilken Herlighed min Søn forlod.

Og Gud Herren førte Efraim ind til Tronen i det allerinderste, allerhelligste Lys, og Efraim sank ned og tilbad.

Gaa nu helt hen til Tronen, Efraim, og se paa de to Perler, som ligger dér.

Efraim gik hen, knælede ned paa den ældelstensprydede Fodskammel og saa paa de to Perler, som var saa straalende, at de skinnede selv i det allerinderste Lys.

Hvad ser Du? spurgte Gud Herren.

De spejler Jordan — svarede Efraim. Jeg ser mit eget Bethlehem og, ak! jeg ser, det lille Barn, svøbt i Klude, som Englene sang om.

Du ser det — svarede Gud Herren — fordi Du har set det gennem Taarer; Taarer spejler Himmel og Jord, og ingen ser saa klart som den, der ser gennem Taarer.

Jeg ser ogsaa Mirjam, Barnets Moder — oh, hvilke Øjne, oh, hvilket Smil af Jubel og Smærte!

Gud Herren nikkede; saa hævede han sin Majestætes Højre som Tegn til alle Engle, og alle Engle greb i deres Harper og sang. Og fra de fire Livsvæsener, som bar Tronen, udgik der uudsigelige Salmer, og Kerubim kvad, og Serafim sang, og alle Himle tonede.

Men Perlerne, som laa paa Tronen, syntes Efraim saa store, og Billedet blev saa klart — nu saa han, at Vor Frue kyssede sit Barn, og alle Himle skjälv af Lyst, og Gud Herrens Hjærte bævede.

Herre — sagde Efraim — nu lade Du din Tjener fare, thi dette er mere, end jeg kan rumme. Nu forstaar jeg, at Du kunde lade Israel vente i mange Tusinde Aar, og nu venter jeg gjerne de tre og tredive Aar, indtil han kommer og løser os, som er i Forvaring.

Gud Herren gav Tegn til Gabriel og Ærkeenglen førte atter Efraim hen i Abrahams Skød — men to klare Stjerne-skud lynede over Firmamentet og gød deres Ild ind i Julestjernens Straaler.

Peter Schindler.

Nye Bøger.

Peter Schindler: Vor Herres Jesu Kristi Korsvej. Med Billeder af Aksel J. Theilmann. (I Kommission hos Katholsk Forlag, 1925.).

Denne bog er frugten af to kunstneres samarbejde. Hvad præsten har digtet i ord og symbolik, har billedhuggeren udført i linier og form. Derfor smelter billeder og tekst så fint sammen. Det er kirkekunst, og det er gedigen kunst fra begge sider.

Da pastor Schindler for nogle år siden udsendte Jomfru Mariæ Rosenkrans, var vi mange, der ved første gennemlæsning studsede og næsten frastødtes af den i Danmark hidtil ukendte form — men vi læste den igen — og

som vi læste, greb ordene vore hjerter, og den blev uløselig knyttet til rosenkransandagterne. Således vil det sikkert også gå mange nu. Denne hårde lapidarstil står den blide, gyngende danske lyrik så fjærn, men ubarmhjærtigt hamrer de tunge sætninger sig ind i bevidstheden for ikke mere at glemmes, og symbolerne griber os ved deres op-
 rigtige sprog, fordi det er kirkekunst, således som vi kan forstå den og elske den. Helst skulde man se originalerne i guld og farver, som de hænger i Rudkøbing kapel, men gengivelserne er fortræffelige, og teksten giver udtryk for alt det, der ligger et bedrøvet hjerte på sinde, når man går korsvejen. Ind under Jul kommer denne bog og minder os om, at vi er i adventstiden. De mandige, stærke billeder og den alvorlige, hjærtevarme tekst er en god gave at give både sig selv og andre.

H. K.-H.

Katholske Præstetyper.

Foredrag holdt paa den Katholske Højskole.

Af Joh. Johnsen.

(Sluttet).

Den 27. November 1892 døde Kardinal Lavigerie i Algier, hvor hans hjerte blev bisat, medens hans lig førtes til Karthago, hvor det hviler i krypten i den af ham selv opførte domkirke. — Han havde forbudt tale ved sin bisættelse, og hans præsteskab adlød. Men hvad han ikke kunde hindre, var verdenspressens hyldest. I lange ledere hyldede de kardinalen som den store kulturbringer og negerslaveriets usonsnlige fjende. — Den 31. Oktober var i aar hundredaarsdagen for hans fødsel.

Det er ejendommeligt at se, hvor store modsætninger hans karakter rummede. Side om side fandtes jernvilliens kraft og den største mildhed — et alt omfattende blik, der dog ikke tabte selv de mindste enkeltheder af syne — en kærlighed til pragt og dog i sine personlige fordringer beskedenheden selv — imponerende værdighed i fremtræden og dog saa fortrolig og lige til i omgængelse. Hele hans væsen aandede af kærlighed til den hellige kirke

og en begejstret fædrelandskærlighed, først til Frankrig, men ogsaa stærk og fyrig til hans nye fædreland, Afrika. Han søgte at leve efter det apostoliske forbillede: at være alt for alle og frelse alle.

Paa Karthagos bispestol var kardinal Lavigerie sig fuldt bevidst, at ogsaa den store fortid i oldkirkens dage forpligtede. Og der hviler da ogsaa over hans skikkelse en hel del af en hellig Augustins og Cyprians storhed og adel.

I og for sig er enhver katholsk præst missionær, men i sin særlige betydning er missionen i den gamle kristenhed ogsaa et speciale. Og det er fortrinsvis ordenspræster, der trænes til indremissionærer. — En saadan skikkelse var den hellige *Clemens Maria Hofbauer* i udpræget grad.

Hofbauers historie er historien om den fattige landsbydreng med en from og herlig moder. Han blev bagersvend og arbejdede sig som Kolping frem til præstedømmet. Han var manden ud af det brede folk; men manden, der blev helgen. Hele hans personlighed adledes gennem hans fromme levned, studierne og de senere aars daglige omgang med de førende mænd og kvinder inden for Wiens aandsaristokrati, for hvis talrige konvertitter han fik stor betydning. Særlig var forholdet til Friedrich Schlegel og hans hus fortroligt; han var dette hjemms aandelige fader, og Schlegel, fyrsten for Romantikerne, betragtede det med rette som sit livs store lykke, at Hofbauer blev hans vejleder efter konversionen. — Men sin oprindelse fornægtede Hofbauer ikke; han bevarede sin brede, folkelige jovialitet, der til tider kunde faa et ret barokt skær, hvorom der findes mange anekdoter.

I skriftestolen kunde han med sit brede lune til tider paa en drastisk maade bringe syndere til besindelse. En i skriftepraksis kendt pønitent er den, der gaar meget sjældent til skrifte og dog intet har at bekende. I saadanne tilfælde kunde han blive sarkastisk og udbryde: »Ej, men De er jo allerede en helgen! Jeg maa straks ud og tænde et par lys til Deres ære!« —

Fra 5 om morgenen til højt op paa formiddagen sad denne præst i skriftestolen, inden han kunde træde for alteret. Og dagen igennem var han paa farten. Snart traf

man ham i byens centrum, snart fjernt ude i forstæderne, hvor han besøgte syge skriftebørn og slæbte store pakker med kærlighedsgaver til de fattige.

Og midt i al denne virksomhed fandt han tid til at sysle med store fremtidsplaner, der ikke drejede sig om mindre end at faa oprettet et stort præsteseminarium i Rom, der skulde arbejde paa at bringe hele den tysktalende verden tilbage i den romerske Kommunion. — Han deltog saa ivrigt i præsteskabets forhandlinger om det kirkelige arbejde i byen under Wienerkongressen i 1814 —15, at det rygtedes til selve Rom. Men han overlod det til sin kære ordensfælle og ivrige discipel pater Zacharias Werner at tordne fra St. Stefans prædikestol for kongressens fornemme damer og herrer. —

Hemmeligheden i denne aldrig trættede virksomhed var hans stille, men glødende kærlighed til Jesus Christus i Alterets helligste sakramente. Klippefast som hans tro var, kunde han udnytte den rent praktisk, som da han en dag, hvor hans hus led stor nød, gik ind i koret, knælede et øjeblik, gik derpaa op og bankede beskedent paa døren til tabernaklet og sagde: »Saa, kære Herre, nu er det paa høje tid, du hjælper os.« — Samme dag kom en større pengegave.

Pater Hofbauer beskrives af sine samtidige som en ærværdig skikkelse, der udbredte en hellig fred omkring sig, velgørende ved sit noble og naturlige væsen. Hans tale undgik alle søgte vendinger og lyste altid af aand. Som prædikant var han lige til, jævn og naturlig; men tilhørerne i den tætpakkede kirke kunde ogsaa til tider fornemme en genlyd af tordenen fra Sinai. »Man maa af og til ryste træerne,« sagde han, »saa at nødderne kan falde af; bag efter samler man dem saa omhyggeligt op i skriftestolen.«

Hans præstesjæl svulmede af lykke, naar han fik længselen vakt i menneskesjæle efter at knæle ved Herrens Bord. Og hans ansigt straaledes som en engels, naar han selv færdedes ved alteret.

Den sidste genstand for vor betragtning skal helliges præstens arbejde paa hans egen sjæl; thi det er denne viljens indsats, der skaber hans karakter.

Det er en gammel erfaring, at resultaterne i sjælesorgen ikke saa meget afhænger af medfødte naturgaver eller kundskabsmængden, men af præstens personlige fromhed og dyd. I den hellige sognepræst fra Ars var det hverken naturgaverne eller kundskabsfylden, der var til stede — nej, han var ganske simpelt en helgen; men dette var naaet gennem aars arbejde paa hans egen sjæl. — En dag klagede en sognepræst over, at han ikke kunde vinde sine sognebørns hjerter for Gud. Da svarede Vianney: »De har grædt — De har sukket. — Men har De fastet? — Har De holdt nattevagt? — Har De redt Deres seng haardt og ubekvemt? — Har De hudflettet Dem selv? — Saa længe De ikke har prøvet dette, har De ikke forsøgt alt.« — — Hvad der udkæmpes i præstens lønkammer for at vinde sjæle for Christus, det er skjult for lægfolket.

Haand i haand med denne selvtugt gaar betragtningen. Den hellige Vianney klagede: »Det er manglen paa betragtning, der hindrer os præster i at vinde frem i hellighed!« — Men ogsaa denne øvelse hører lønkammeret til.

I Vianney ser vi en verdenspræst, der vinder helgenkronen. Men klosterlivets vej er vel nok menneskelig set lettere. — St. Alfons Liguori siger: »Sjælene, som bliver i verden, er som træer plantede i mager jord, hvor himlens dug kun falder sparsomt, medens ordensfolkene er at ligne ved lykkelige smaatræer, plantede i rig jord, som stadig læskes af den himmelske dug.«

I 1902 døde den østerrigske redemptorist, pater *Tendler*, 82 aar gammel, efter et rigt apostolisk liv, hvor han havde virket som indremissionær, som ungdomsleder og styrer af vajsenshuset i Wien, i hvilken sidste egenskab han belønnedes med æresborgerskab og kejserlig dekoration.

Som ung præst trak han sig tilbage i ensomhed, efter at han havde holdt sin første folkemission, for at han kunde revidere arbejdet og faa et overblik over sine evner som indremissionær. — Han nedskrev resultatet af disse dages overvejelser, og de kaster et godt lys over præstens arbejde paa sig selv. Pater Tendler skriver: »Før en mission vil jeg i ro forberede mig ved Bøn og en omhygge-

lig udarbejdelse af mine prædikener. — Paa rejsen til kamppladsen vil jeg søge at undgaa unødige adspredelser og bestandig huske, at jeg er ordensmand og en af Jesu Christi efterfølgere. — Under missionen vil jeg beredvilligt paatalge mig enhver tjeneste, men heller ikke blive urolig, hvis man ikke betror mig nogen prædiken og maaske paa enhver maade tilsidesætter mig; bestandig vil jeg føle mig overbevist om, at jeg saa udretter mere gennem ydmygheden, og at den kære Gud vil velsigne mine ord og komme min trøstesløshed i møde med sin naade. — Og efter hver mission vil jeg være tilfreds med alt, hvorledes man anordner min hvile, og ogsaa med de domme, man udtaler over missionen. Jeg vil glæde mig ved den gevinst, Vor Herre henlægger til mig, og som sikkert vil blive mig til del, dersom jeg ikke selv forspilder Guds naadegaver ved uforsigtighed og stivsind.«

I verdenspræsten *Johannes Zwenger* vil vi endnu betragte et andet eksempel paa denne minutiøse selvkontrol.

I en lejet bolig i en lille klynge huse i en sydtirolsk landsby kom han til verden 1824. Efter god katolsk skik døbtes han dagen efter, St. Hansdag, og fik den store helgens navn. Hans barndomshjem var præget af ægte katolsk aand; forældres og børns samliv var hjerteligt, og en søsters blindhed opøvede alle i hensynsfuld kærlighed. Faderen var vel en fattig landsbyskrædder, men en belæst mand. — En dag, da den 15aarige Johannes passede sin tjeneste som vogterdreng i engene, kom en af hans søstre ilsomt og raabte: »Hansl, du skal straks komme til hr. sognepræsten! Han vil lade dig studere!« Men bondeknøsen stod betænkelig og lænede sig til sin hyrdestav. Endelig udbrød han: »Studere? hm, hm — det er en svær sag; da maa man blive noget stort.« — Og dette blev han, ikke alene udad til, men i sit indvortes menneske.

Paa sin præstevielses dag 1851 nedskrev han følgende leveregel, der indeholder 5 punkter: 1) Dersom jeg vaagner om natten, vil jeg ved en flammende bøn indvi mig til Guds beskyttelse. — 2) Morgenbetragtningen skal foretages med den størst mulige samling under min kæreste værnehelgens beskyttelse. — 3) Jeg vil stræbe efter — saa vidt muligt — at være forenet med Gud hele dagen, baade

vanemæssigt og gennem viljesanspændelse — altsaa en stadig vandring for Guds ansigt — desværre afbrudt af dagens tusindtallige smaating — men jeg vil bestandig paa ny knytte forbindelsen gennem hyppige skubbønner. — 4) Af yderste evne vil jeg bestræbe mig for — saa vidt min elendighed tillader det — at udføre enhver af dagens pligter saa fuldkomment som muligt. Paa den maade skal de ufrivillige synder blive færre og lunkenheden vige plads

Biskop Johannes Zwinger.

for iver. — 5) Den daglige selvprøvelse skal bestandig holde mig for øje, hvorledes det staar til med mig paa disse punkter.

Det er saadanne reglers efterfølgelse, der skaber kirkens talrige helstøbte præsteskikkelser, hvis ansigter præges af dette herredømme over hele sjælelivet.

Og Johannes Zwinger hørte fuldt ud hjemme blandt disse; thi han virkeliggjorde disse regler hele sit liv igennem. Og da han som domprovst i Trient i 1867 kaldes til Fyrstbiskop af Seckau, var det regler af samme aand, han i sine eksercitier før bispevielsen stillede sig selv, kun

at de nu blev udvidet med de krav, hans nye embede paa-lagde ham. Og han sukker: Den hellige apostel Paulus hilser lægfolket med »naade og fred«, men til biskoppen tilføjer han »og barmhjertighed«, fordi en biskop staar i saa stor fare for at begaa undladelsessynder. Og han slutter med den hellige Gregor af Nazianz's ord: »Ingen forstandig lader sig med et glad hjerte gøre til biskop, naar han betragter de farer, som venter ham.«

Til en ven skriver den nye fyrstbiskop: »Jeg er ikke med een blodsdraabe „fyrste“, men af hele min sjæl vil jeg stræbe efter at være „biskop“!«

Det saa haandfast kontrollerede indre liv svækkede langt fra hans udadvendte virksomhed, tværtimod, han blev en udmærket biskop, rig paa foretagsomhed og med et forbavsende praktisk klarsyn og en frugtbar kritik, som Vatikanerkonciliet i 1870 lagde fuldt beslag paa. Han blev saaledes under kirkemødet valgt ind i Disciplinarkongregationen og i dennes udvalg til behandling af den lille katekismus. Og han nød den ære at kaares til kongregationens ordfører.

Da han ved sit bispejubilæum besteg domkirkens prædikestol, mødte hans blik vel den store forsamling, medlemmerne af kejserhuset, den kommanderende general med følge og repræsentanter for universitet og skole. Men det var, som svandt det alt for ham, og som forberedte han sig i tanken til den stund, da han snart skulde stedes for Guds domstol: »Hvor er omsorgen for sjælenes frelse en vigtig og vanskelig sag. Ja vor hellige kirke siger, at selv for en engels skuldre er denne byrde saa frygtelig, at hver værneengel kun faar en enkelt menneskesjæl at føre. Dette ansvar, der fik selv vor guddommelige frelser til at synke til jorden i oliehavens gange, badet i blodig sved! — Hvorledes er da en biskop, et stakkels menneske stillet, der skal staa til ansvar for Hundredtusinder af sjæle!«

Disse alvorstanker er grundtonen i enhver samvittighedsfuld præstesjæl; men de bæres af tilliden til Guds barmhjertighed og udelukker ikke den ægte frimodigheds glade sind under dagliglivets mangehaandede indtryk. Det er hemmeligheden ved den katholske præsts evne til at sprede munterhed og livsglæde omkring sig.

Ogsaa i den henseende virkede biskop Zwerger saa velgørende paa sine omgivelser, i embedsbrødres kreds, paa Visitatserne og i sit hjem. Ved sit bord var biskoppen saaledes en munter vært. Sygdom hindrede ham ganske vist i de senere aar i at spise, og naar han da saa godt som intet rørte, afværgede han sine bordfællers bekymrede spørgsmaal og opfordringer med et elskværdigt smil, idet han forsikrede: »O, jeg fejler intet! men det er sundest for mig at faste.« Derimod nød han med et glad sind samtalerne under maaltidet, hvor hans kapellaner maatte hjælpe ham med at løse rebusser og gaader, eller hvor de »gravede rødder«, en filologisk fægtning om ords afstamning, hvor Tysk og Slavisk eller steierske og tyrolske dialekter toges under behandling. Og ofte, naar man stod op fra bordet for at gaa til huskappellet og tilbede og takke foran det Allerehelligste, laa der ordbøger tilbage, som under kampens hede var blevet hentet og raadspurgt. —

Skønt kirkens mænd har forsaget ægteskabets lykke, mangler hjemmelivet ingenlunde hyggen, om de da forstaar at skabe den. Selv munken hænger med stor kærlighed ved sit kloster og længes hjem, naar han færdes ude.

Da saaledes ordensmanden kardinal Newman engang kom hjem til oratoriet i Birmingham efter en Romerrejse, udbød han henvendt til sine husfæller, som flokkedes om ham: »At være hjemme igen! Hvad ligger der dog ikke i ordet Hjem! Vel véd jeg, at der gives et mere heltemæssigt liv end hjemmets. Vi kender den hellige Paulus's gribende ord, i hvilke han kalder sig en udstødt. Og Herrens eget ord, at han ikke havde det, hvortil han kunde hælde sit hoved. Men for os er hjemmets idé helliget af vor fader, St. Philip Neri, som jo har stillet hjemmet saa højt i sin religiøse institution. Og derfor føler jeg mig i sandhed saa glad ved at være hjemme igen!«

Det er da inden for præstegaardens og ordenshusets mure, præstens indre Liv udfolder sig og vokser sin stille vækst, der i sine fuldkomneste former naar hellighedens svimlende højder og dybe mystik. Og stifter man f. eks.

kendskab med en bog som kardinal Merciers foredrag ved præsteeksercitier, han har holdt i sit bispedømme, da aner man, til hvilke højder kirken aabner sit præsteskab vej.

Vi vil da til slut dvæle ved en skikkelse, som vandrede ad disse stier, den irske jesuit, fater *Doyle*, der faldt som feltpræst ved Ypres 1917.

Han var en udpræget sund og frejdig natur. Han forbavtede saaledes sin novicemester ved straks at tage trap-

Father Doyle.

pen tre trin ad gangen! Man plejede ellers ved sin indtræden at gaa noget betænkeligere til værks.

Ud ad til var fater Doyle, som patres er flest, munter og ligefrem.

I det hele taget, jo strengere livet er, jo frejdigere. Hvorfor skulde man ikke være glad? Man har givet Gud Alt og har intet for sig selv. Latteren er aldrig renere og hjerteligere, end naar man dvæler i præsters kreds. — Der fortælles om den hellige sognepræst i Ars, at han formelig morede sig som en skoledreng, der har udført en kostelig spas, naar han ved at redde en sjæl havde narret

djævelen — ja, ham, den rigtige personlige Satan, der undertiden lavede et dundrende spektakel om natten i Ars præstegaard, naar han kneb Vianney vaagen og kastede ham ud af sengen, langt hen ad gulvet! —

Hvorledes var det, man læste engang: »En jesuit skal have dræbt hver menneskelig følelse.« Og i tanken ser man den unge father Doyle sidde bøjet over sit skrivebord, medens pennen iler hen over papiret. Det er den 28. Juli 1907, meget aarle paa hans ordinationsdag. Han skrev til en af sine søstre, der er nonne: »Jeg ved, at det vil glæde dig at faa nogle linier fra den haand, der om nogle faa timer skal salves med den hellige olie. Gud være tusindfold takket. Nu skal jeg da endelig kunne sige: »Jeg er præst!« saa uværdig jeg ogsaa i enhver henseende er til denne ære og alt, hvad præstedømmet kræver. Hvor er det muligt for mig at sige dig alt det, som fylder mit hjerte i dette øjeblik. Det er ved at flyde over af fryd! af fred og tak til Gud for alt, hvad han har gjort for mig Min første messe læser jeg i morgen kl. 9 i Hampton, den bliver for mor og far. Den anden i Terenure næste Morgen, kl. 9; den bliver din. — Tak for alt, hvad du har gjort for mig; men frem for alt Tak til det helligste Hjerte for denne naade over al naade, som nu bliver til del — mig — din broder, der elsker dig saa inderligt!«

Og op ad dagen nedskrev han følgende linier, som fandtes blandt hans efterladenskaber: »Min elskeligste Jesus, i dag, paa min præstevielses morgen, er det mit ønske som tak for alt, hvad du har gjort for mig, at nedlægge følgende forsæt i dit helligste Hjerte: Fra i dag af vil jeg vandre lige ud ad hellighedens vej! Det er mit alvorligste ønske og min fasteste beslutning af hele min kraft at styre mod at blive helgen.« —

Ti Aar efter færdes denne præst i helvedet ved Ypres. Under kanonernes torden og granaternes brag bevæger han sig søgende over slagmarken. Han standser og bøjer sig snart over et, snart over et andet menneskeligt legeme. Nu og da knæler han en stund, inden han søger videre. — Her naar han lige at give en flygtende sjæl generalabsolutionen med paa vejen, medens der kaldes omkring ham: »Father Doyle — aa, kære, kære father Doyle! Skynd

Dem, father Doyle! Kom her hen! Aa, Gud være lovet, at De kom, kære fader!« Præsten bøjer sig over den døende, og gennem blodtaagen for sine bristende øjne skimter sol-daten father Doyles kære ansigt, stirrer ind i disse dybe, klare, milde øjne, og maaske gaar ordene fra den hellige skrift gennem hans sjæl: »Ingen har større kærlighed end den, der sætter livet til for sine venner.« — Og præsten søger videre paa sin barmhjertigheds vandring, indtil en kugle strækker ham til jorden, og han har naaet sit store maal: at give sit liv for Christus⁹

I sandhed, for den, der med hele sin villie stræber frem ad hellighedens vej og er naaet saa vidt som father Doyle, for ham er døden en vinding. — Derfor denne fuldkomne løsrivelse fra denne verden, som vi møder hos disse skikkelser.

Den 7. marts 1274 bemærkene dominikanerne, da de sad sammen i klosteret i Köln, at den ærværdigste af dem alle, Albertus Magnus, ganske stille sad og græd. Og paa deres bekymrede spørgsmaal svarede han: »Broder Thomas, min elskede søn i Kristus, dør nu.« Og virkelig, St. Thomas af Aquino laa netop i samme stund døende paa sin rejse til kirkemødet i Lyon. Og broder Albert græd videre, men forsikrede: »Jeg græder ikke over broder Thomas lykke, men over at jeg — maa vente saa længe!« —

Ligesom vi paa bjergene kan træffe de sarteste aftryk af bladenes fine netværk, engang afsat i havets dyb, saaledes stod Jesu helligste navn aftrykt paa father Doyles bryst.

For ham som for alle, der vandrer ad mystikkens svimlende stier, er det alt overskyggende maal: at blive ligedannet med Kristus. Denne higen stiger til en sublim smerte, der dog i sig selv er ganske underordnet i selve den sakrifikale handling, der paa ingen maade tør sammenlignes med fakirens selvpinsler. Selv en William James maa indrømme, idet han betragter menneskenes rent instinktive vurdering af heroismen og selvopofrelsen: »Det overnaturlige mysterium, som gennem værdsættelsen bliver anerkendt af den sunde fornuft — at nemlig de, der ernære sig af døden, som atter paa sin side ernærer sig af menneskene, netop disse mennesker besidder livet i ypper-

ste grad og opfylder bedst de krav, verdensordenen stiller til dem — det er den sandhed, som askesen trofast har forkyndt og stadig forkynder. Korsets daarskab, saa uforklarlig for fornuften, har dog sin vitale betydning, der aldrig ældes.«

Ligesom pater Lacordaire en Langfredag hang bundet til et kors tre timer i et underjordisk kapel for at gennemleve noget af frelserens legemlige smerter og bringe ham denne medliden som et kærlighedens offer, saaledes tog pater Doyle en dag — efter moden overvejelse — sin pennekniv og skar for at lindre sin kærligheds smerte Jesu helligste navn ind paa sit bryst. Da det sidste bogstav var skaaret, vaklede han til sin bedepult, knælede sønderrevet og blodig og bad: »O, min Herre, mit hjertes eneste kærlighed! Se nu paa mit hjertes inderste længsel. O, Herre — jeg kan ikke indgrave dig dybere i mig selv; men gør du det, o Herre, jeg bønfalder dig, fuldend du værket og indprent dig selv dybest inde i min sjæl; skriv dit helligste navn saaledes, at du aldrig kan forlade mig!«

Her, hvor vi skuer ind over mystikkens vidder, standser vi vor betragtning.

Iblandt os færdes vore egne hyrder, og de er mænd af dette præsteskab. Og de vogter vore sjæle. Det er en af dem, vi med Guds naade skal se bøjet over vort eget leje engang for at hjælpe os paa den sidste jordiske rejse over dødens mørke vande.

For kort tid siden stod Hans Højærværdighed Biskoppen paa dette sted og skildrede præstedømmets offerliv og dets herlighed, og Monseigneur sluttede med ordene: »Elsk os!«

Og her, hvor vi har dvælet ved nogle af dette præstedømmes skikkelser, bør det lyde: »Ja, vi vil elske Eder! Og vi vil bringe Eder forbønnens kærlighedsgave!«

Kære 616!

Det var en udmærket Tanke, De har fremført i Ugebladet angaaende Hjælpen til Børnehjemmene i Nakskov. Det drejer sig om nok saa mange Børns religiøse Undervisning og Opdragelse; mange af dem vilde ellers gaa tabt for Kirken og deres Tro. Her er der Tale om mange udødelige Sjæle. Derfor er det godt, at Opmærksomheden vækkes og henledes paa denne saa vigtige Sag. Jeg ønsker, at Hr. (eller Fruen eller Frk.) 616 skal have Held med sit Forslag, thi Gaven kan næppe anvendes bedre, end den faktisk gør.

Men jeg synes, at der er opstaaet en Slags Misforstaaelse, eller at der eksisterer en Mangel paa Kendskab til de rigtige Forhold. Naar det drejer sig om de i religiøs Retning nødstedte Børn paa Landet, er der næsten altid kun Tale om Nakskov og Lolland. Af Erfaring ved jeg, at i det mindste mange har denne Opfattelse, som om alt var samlet paa Lolland, og det er en stor Vildfarelse. Der er vel mange, maaske de fleste, paa Lolland og Falster, men der findes ogsaa mange i det øvrige Danmark, ofte under meget vanskeligere Forhold end paa Lolland.

Tænk paa de udstrakte Distrikter i Sønderjylland (Haderslev); tænk endvidere paa hele Nordjylland, hvor Pastor Bender har langt over 100 skolepligtige Børn paa Landet; en Del kommer til Skolen til Aalborg; Præsterne betaler Halvdelen af Rejsen og giver Børnene Middagsmad; en Del bor 100—150 km fra Aalborg — heller ikke de skulde glemmes! At en regelmæssig Undervisning for manges vedkommende er umulig, kan man godt forstaa. Her trænges der ikke blot til Arbejde og god Villie, men ogsaa til økonomisk Støtte. Og baade Aarhus, Horsens, Vejle, Fredericia og Kolding har et stort Antal Børn paa Landet, som dels skal opsøges og undervises, eller som kommer fra Landet til Skole, men hvor mange har Midler til at betale Rejsen hele Aaret rundt?

I Fyens Stift er der ligeledes henimod 250 skolepligtige Børn paa Landet under samme Forhold som i Jylland. Paa Dalum Kloster er der hele Aaret igennem en Kommunikantskole for Børn fra Landet, der ledes af P. Deutscher og Søstrene — foruden al den Undervisning i Hjemmene for de Børn, som ikke kan komme; men alt dette koster Penge og megen anden Hjælp med Klæder etc. til de mange, som lever under smaa Kaar.

Ogsaa Sjælland har mange Børn paa Landet, der trænger til religiøs Undervisning og Opdragelse. Der finder vi Slagelse med henimod 200 skolepligtige Børn, men

desværre slet ingen katolsk Skole i Sognet; endvidere Ringsted med ca. 150 Børn; ligeledes Næstved med 120 Børn, et Tal, som om 2 Aar vil være vokset til det tredobbelte. Hvilket Arbejde ligger der skjult bag disse Tal paa Børn, som er spredt over hele Eggen, ofte 20—30—40 km fra Kirken! Hvordan kan den kristelige Lære bringes til dem alle, og hvordan lærer de nogensinde den katolske Messe og Gudstjeneste at kende, især da de fleste af dem hører til de mindst bemidlede af Befolkningen. Hvilken Støtte udkræves der ikke fra Menighedens Side, for at Præsterne kan blive sat i Stand til at foretage de nødvendige Missionsrejser eller til at samle Børnene i Kommunikant-skoler eller til at muliggøre Børnene Rejsen til Kirken, hvor de kan overvære Messen og modtage de hellige Sakramenter. Præsterne alene formaar det ikke.

Og foruden de ovennævnte Distrikter findes der ogsaa ikke saa faa Børn, som hører ind under Holbæk, Roskilde, Køge og Nordsjælland. Alle disse Præster trænger ligeledes til Støtte baade med Hensyn til Pengemidler og til Klædningsstykker. Her gælder den gyldne Grundsætning: det ene skal gøres, det andet ikke forsømmes.

Arbejder.

Det meddeles herved, at fra Nytaar 1926 vil Stolepladserne i St. Ansgars Kirke ikke mere blive udlejet.

Sognepræsten.

Pater A. Smitz' Post Giro Nr. er: 6511 Nakskov,
hvorpaa godhedsfuldt bedes indbetalt 1 Kroner Bidrag (Porto 5 Øre) til de katolske Børne- og Ungdomshjem i Nakskov. Og hjertelig Tak for hver eneste Krone, som sendes os.

»Kath. Forening »Absalon« afholder Julefest i »Columbus« Søndag d. 27. Dec. kl. 6 1/2. Overraskelser for Voksne og Børn. Angaaende Billetter bedes man henvende sig til: Festudvalgets Kassierer Fru L. Stenmann Falkonér Allé 61 Mez.

Katolsk ung Plge, 14 1/2 Aar, vant til at tage Del i Husgering, søger fast Plads i katolsk Hjem, helst til 1. eller 15. Januar. Anbefaling og Referencer Frk. Anker, Stenosgade 2^z (»Katolsk Værneforening f. U. K.«, Telf. Vester 972 y, træffes 9—12).

Udmærket Jule- og Nytaarsgave!

Et Gavekort,

der giver Ugebladet frit
tilsendt en hel Aargang.
Pris 12 Kroner.

Faas i Ekspeditionen og i Boghandelen.

Kalenderen for 1926 er udkommen og kan faas hos Ekspeditionen, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.

Ansariusforeningen.

Kirkelig Kalender.

27. Dec. Søndag i Juleugen. Johannes, Apostel og Evangelist.	3. Jan. Jesu Navnefest.
28. — M. Uskyldige Børn, Martyrer.	4. — M. Oktav af uskyldige Børn.
29. — Ti. Thomas af Canter- bury, Biskop og Martyr.	5. — Ti. Vigilie.
30. O. Oktavdag.	6. — O. Epifani (H. 3 K.).
31. — T. Silvester I, Pave og Bekender.	7. — To. Oktavdag.
1. Jan. F. Jesu Omskærelse.	8. — F. Oktavdag.
2. — L. Jesu Navnefest.	9. — L. Oktavdag.

St. Knuds Kapel.

Gudstjenesten **Juledag**. Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8¹/₂ Sangmesse med dansk Prædiken.

Nytaarsaften (Torsdag den 31. December).

Takkegudstjeneste (ev. med Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke Kl. 7. Jesu Hjerter Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂. Sakramentskirken Kl. 6. St. Andreas Kirke Kl. 7.

Kirkekollekt. I de københavnske Kirker afholdes **Nytaarsdag** Kollekt af **Peterspenge** til den Hellige Fader.

Den eukaristiske Forening. Tilbedelsen **bortfalder** den første Fredag i Januar paa Grund af, at det er Nytaarsdag.

K.D.K. »Katholske Damers Klub«. Mandag d. 4. Januar Kl. 7¹/₂ Nytaarsfest med Juletræ. Hs. Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme tilstede. Frk. Johanne Stockmarr vil gøre os den Glæde at spille. Adgang kun for K. D. K.s Medlemmer. Billetter à Kr. 1,50 faas ved Indgangen. Medlemmerne bedes møde præcis Kl. 7¹/₂.

Mandag d. 21. December bortfalder Klubaftenen paa Grund af den nær forestaaende Jul.

St. Andreas Gilde (Ordrup)**Julefest**

afholdes Mandag d. 28. Decbr. Kl. 6 i Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene traktes med Chokolade og Godter. Tombola.

Der opføres et Julespil: »Grangrenene«.

Børnenes Fest slutter Kl. 9. Derefter Fest for de Voksne.

Menighedens Voksne og Børn 1 Kr. Besøgende Voksne Kr. 1,50 — do. Børn Kr. 2, —. Billetter faas hos Bestyrelsen samt hos Undertegnede, hvor Gaver ogsaa modtages med Tak. (Intet Billetsalg ved Indgangen.)

Fru *Christiansen*,
Eigaardsvej 22.

Fru *Grugni*,
Tlf. O. 1197.

Fru *Holler*,
Tlf. O. 986.

Fru *Kapt. Nielsen*,
Skovagervej 5.

Fru *Wulff*,
Tlf. O. 1266.

Alle Postabonnenter bedes huske at forny Abonnementet ved Postvæsenet snarest.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Fredag Aften, fra Trykkeriet Lørdag.